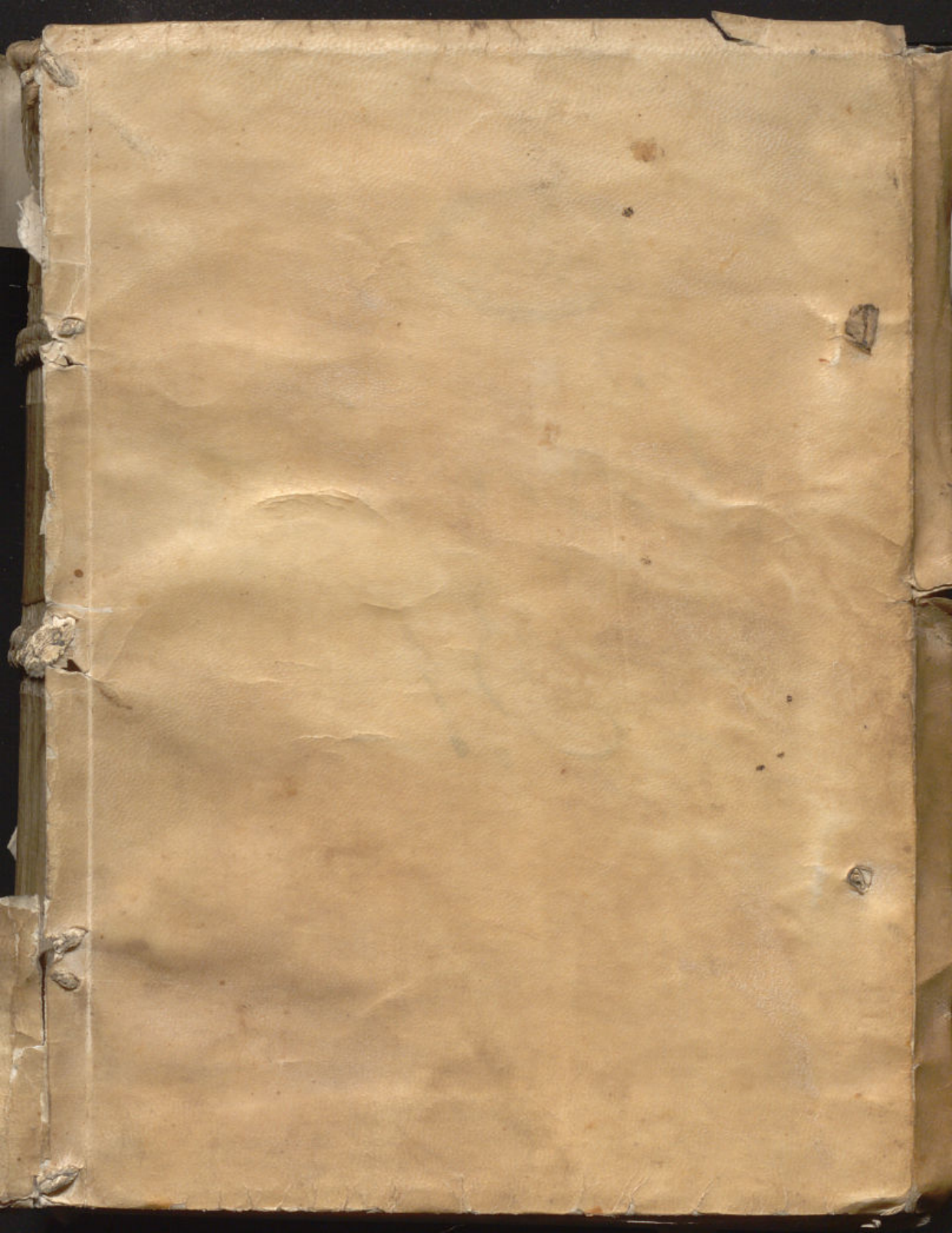

No. A
34-174

Bea
Bl.

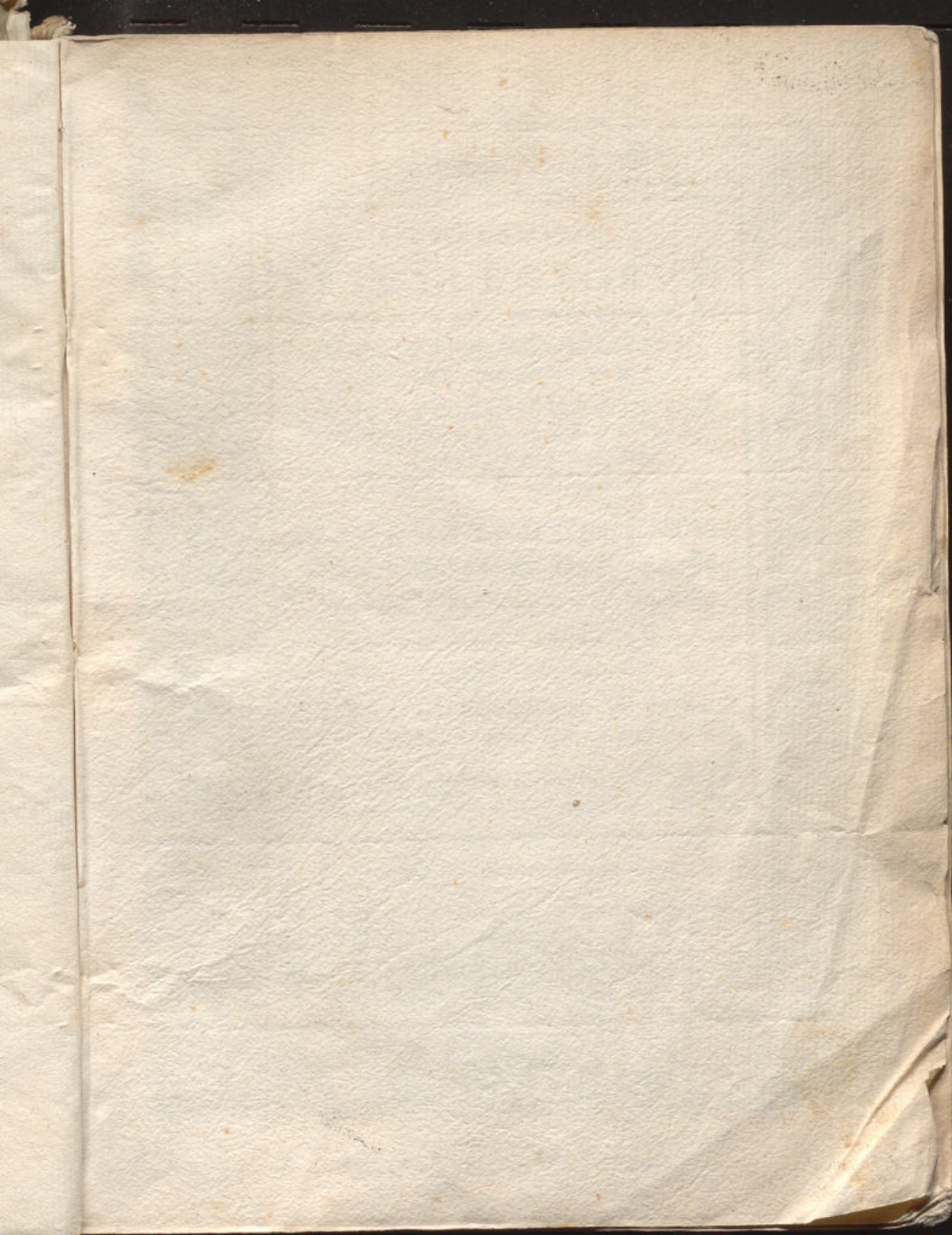
Biblioteca Universitaria	
SERIALS	
Clase	A
Estado	34
Número	174

86

20

36

238958394

P.

Ordo Minorum.

POPE CLEMENS VIII.

Ordo Franciscanum.

Societatis Iesu

S. Hieron. Lectuato.

Canoni Regular.

Montis Olueti.

Cartusien.

S. Hieron. Hispan.

Celestini.

Ordo S. Augustini.

COMPENDIUM
 PRIVILEGIORVM
 FRATRVM MINORVM
 ET ALIORVM MENDICATIVM
 ET NON MENDICANTIVM
 ORDINE ALPHABETICO
 CONGESTVM AB ALPHONSO
 de Casarubios Hispano
 SECVNDÒ editum.

REFORMATVM SECVNDVM
 Decreta Sacri Conc: Triad: ac aliorum
 Sumorū Pontificū, qui à Clemēte VII.
 usq; ad presentē Sanctissimum
 CLEMĒTĒ VIII. fuere.

PER R. P. F. HIERONYMV M A SORBO
 Predicatore m Ordinis Cappuccinorū.

Qui etiam apposuit Anotationes quasda
 ualde notabiles R. P. F. ANTONII de CORDVBA.
 una cum Indice copiosissimo, ac alia utilia, q;
 tertia pagina demonstrabit.

Ex Officina Horatj Saluani.
 NEAPOLI Apud Io: Iacobu Car
 lina et Antonium Pacom. 1595

Superiorum
 permisu.

Ordo Carmelit.

Delegatio a la comp. de N. de Grazia

Por comission de los S^{ras} Inquisidores
corregi este libro conforme a lo expugnat
de 1640.

Diego de Rivera

Q-11533

MO MO
ILLVSTR. ET REVEREND. DOMINO

D. IVLIO ANTONIO
SANCTORIO S. R. E.
PRAESBYTERO CARD.

TITVLI SANCTI BARTHOLOMAEI
*in Insulam, Sanctae Seuerinae nuncupato, totius
nostri Capuccinorum Ordinis Protectori
benè merito.*

FRATER HIERONYMVS
A SORBO, EIVSDEM ORDINIS
MINIMVS, SALVTEM IN DOMINO.

*Q*U M saepe saepius (Illustrissime ac Reverendissime Protector) & mente, & manibus Tractatum illum, Compendium Privilegiorum fratrum Minorum, & aliorum Mendicantium, ab admodum R. P. Alphonso de Casarubios Hispano. sic inscriptus ac non sine maximò eius labore collectus nonnullis indies emergentibus occasionibus, euoluissem; & tantorum Summoru Pontificum immensam liberalitatem, ac
✠ animi

2221-57

animi beneuolentiam erga nostram hanc Seraphici Pa-
 tris Francisci, necnon & aliorum Mendicantium,
 Religionem, in tot, tantaq; innumera ei Priuilegia,
 Indulta, atq; Concessiones impartiendo, uidissem Non
 potui, Protector Illustrissime. immensam diuinam cle-
 mentiam. ac prouidentiam, quam sic in particulari, con-
 tinuatis temporibus, de illa habere, ostendere dignatus
 est non admirari, ingentesq; ei gratias, omni qua po-
 tui animi gratitudine, referre. Verum quia sicut ob
 magnitudinem talium Priuilegiorum penè infinita,
 & obscuritatem imperuiam, ac varietate sua, sepè se-
 cum pugnantia, lucide, & exactè in Compendium redi-
 gere, ut immensitas ipsa breuiari, illustrari tenebrosi-
 tas, & discordantia in vnũ reconciliari possit, illa om-
 nia ita lucide, & exactè ad omniũ eruditionẽ in Cõpen-
 dium redigere in supradicti Auctoris, animo resedit:
 sic etiam & mihi, est visum cum nonnullas, huc vsque,
 ab huiusmodi libelli impressione, ex qua sexaginta ferè
 anni defluxere, & à subsequētib; Summis Ponti-
 ficibus, & à sacro præcipuè Trid. Conc. Ampliationes,
 Restrictiones, ac in toto, vel in parte Correctiones,
 Priuilegia supradicta habuisse considerarem; quæ
 fortè magis quàm prius, & obscuritatem maximam
 & in nonnullis, causam errandi inconsideratis, & in-
 expertis dare posse nulli sit dubium. Propterea ad com-
 munem omnium, tam nostræ Minoritane, quàm alio-
 rum Mendicantium Religionem, illa omnia recolligere ac suis proprijs locis, & alphabeticis verbis,
 in supradicto libello Compendij (pro ut in sequenti
 pagi:

pagina demonstrabitur) collocare, ut vnusquisq; fa-
cillimè, & Priuilegium, & Restrictionem simul, vel
Correctionem, quando adest, vno oculi ictu possit per-
spicere. Quae quantum Mendicantibus omnibus sint
profutura, cuiuslibet mentis compoti, animoq; beneuolo,
iudicandum relinquo. Ea igitur, ut cunq; sint, tibi Il-
lustrissimo, & Reuerendissimo Domino nostro Prote-
ctori, Gubernatori, & Correctori, omni qua possum
animi humilitate dedicare, ac videnda, & exami-
nanda mittere censui; ut tanquam Corrector, quae sunt
corrigena corrigas, superflua rescindas, & quae de-
sunt addas. Ac ut Gubernator, & Prætor, si quae
sunt probanda tuearis, & defendas, & ut me seruum
tuum indignissimum commendatum habeas. Vale.

IOHANNIS FRANCISCI
L O M B A R D I

Epigramma.

HΡΕΑΤΟ Ἀλφινσος προτερήματα Ἀρχιερέων
Ποικίλων κλείων συλλάβω ἐν βραχέϊ
Νῦν δ' αὖξαι, φανεροί τε σοφῶς ΓΕΡΩΝΥΜΟΣ οὗτος
Ἐκ Σώρβου εὐάτιος Σηραφικός λιπαρῆς.
Σωρηδὸν χαρίτων σωδοῦσιν ἐν οὐκ ἴσδ' πασῶν,
Ἡ σῶμα καλῶν πα. τοδ' ἀπὸν γλαφυρῶς.
Τ' ἡ ἀρα πρῶτος μορφῇ γὰρ δ' ἄτερος ἔσθ',
Πᾶν διατυπῶν, καὶ κληροδοτῆσθ' φρονίμως.

FRANCISCI MAURI

ΣΧΕΔΙΟΣ INTERPRETATIO.

ALPHONSVS paruo est aggressus dogmata elencho,
Pontifices summi quæ statuere viris.
Nunc autem doctè promens Hieronymus auget,
E Sorbo miles, Seraphicòq; choro.
Colligit hic Charitum cumulos, tot seruat & vno,
Vt, quas exoptas, sint tibi semper opes.
Illum materiam posses, hunc dicere formam,
Actum si rebus præbet, & harmoniam.

AMPLISS. CARD. S. SEVERINAE

IOH. FRANCISCI LOMBAR. SERVILI

Hexastichon.

CAPUCCINORVM insignis Protector IVLI,
Te rogo ut à Sorbo Hieronymum foueas.
Nanq; suo auspicio concludit strenuè, & aptè,
Privatas leges Pontificum varias.
Quòd si aliquando PETRI ascendes Sanctore Cathedram,
Da Capuccinis Oceanon Chariton.

A D L E C T O R E M

SACIAS, pie Lector, quòd in hac noua
 Recollectione, quam, omni qua potui
 sollicitudine, ac labore huiusmodi li-
 bro Compendij addidi; ponuntur om-
 nes Ampliationes, Restrictiones, Cor-
 rectiones, Confirmationes, ac nouæ
 Concessiones, quæ à Sacr. Trid. Conc. & ab alijs Sum-
 mis Pontificibus, qui ab hinc sexaginta annis fuere,
 Priuilegijs omnium Mendicantium, in hoc Com-
 pendio contentis, reperiuntur factæ. Et sub eodem or-
 dine ponuntur alphabetico, qui in isto libro fuit ob-
 seruatus, videlicet. Si in verbo, Abbas, adest facta aliqua
 Ampliatio, siuè Correctio &c. ibidem annotatur. Sed
 hæc Annotatio (vt euitetur confusio) ponitur in fine
 omnium illarum Concessionum, ac Priuilegiorum. ad
 illius Alphabetici verbi finem spectantium, cum nu-
 mero corrispondenti alio numero, ab ipso primo Au-
 ctore in illis Priuilegijs assignato. Vti exempli gratia, in
 verbo, Abbatissa, numero 5. §. Idem Eugenius, est ne-
 cessaria quædam annotatio; ideo in fine illius verbi,
 Abbatissa, ponetur in immargine in §. 5. Circà huius-
 modi prohibitionem &c. Ita quod nostras Recollectio-
 nes harum Reformationum, seu Correctionum, repe-
 ries (carissime lector) in fine Annotationum cuiusli-
 bet Alphabetici verbi sub signo (Capuccini Annotatio)
 & sunt etiam posita aliqua alia particularia Priuilegia,
 quæ infrà hoc supradictò. 60. annorum spatio fuere
 concessa alicui particulari Mendicantium Religioni
 (prout melius potui habere) vt ab alijs Mendicantibus
 sciantur pro Communicatione Priuilegiorum, quæ ad
 inuicem omnibus conceditur. Sed antè, nostram An-
 notationem ponetur (vbi aderit) Annotatio quædam
 naldè notabilis facta à R. P. F. Antonio de Corduba

Regularis Obseruantia Seraphici P. nostri Francisci an-
no 1539. Ac in fine postmodum totius Compendij,
ponentur illa alia, quæ versa prima pagina, demonstrat.
Valete in Domino, Deumq; pro me orate, è Neapoli,
Anno Domini. M. D. XCIIII.

Declaratio breuiatarum Allegationum.

Breuiatæ Allegationes Priuilegiorum, seu Bullarū:
fo. ff. fff. B. b. O. o. quæ in hoc Compendio fiunt,
fcias significare folium Trium librorum, qui Monu-
menta Ordinis appellantur. Primæ, scilicet, Impressio-
nis: secundæ Impressiois; & tertiæ quæ dicitur supple-
mentum, in quibus Priuilegia ipsa reperiuntur regi-
strata. Vndè.

fo. Simplex, significat folium primi libri.

ff. Duplex, significat fol. 2. &

fff. Triplex, folium significat supplementi.

B. Magnum, significat Bullam authenticam.

b. Paruum signifi. Bullam non authenticam.

O. Magnum, Oraculum viuæ vocis authenticum.

o. Paruum, Oraculum non authenticum.

Prout sic infra in Prologo Collectoris huius Compen-
dij, fusius ab ipso Auctore declaratur.

QV AE HVIC COMPENDIO ADDVNTVR SVNT ISTA, VIDELICET.

1 T facilius cognoscatur ij, qui huiusmodi Priuilegijs in hoc Compendio cōtentis, possunt gaudere, declarare censui. Qui nam sint Ordines Mendicātes; & qui eorum Priuilegiorum participantes; Ac vnde illi originem traxerunt; & hoc fiet in prima sequenti pagina.

2 Ponentur Annotationes quædam P. F. Antonij de Corduba Doctoris celeberrimi, Regularis Obseruantia, Seraphici P. nostri Francisci, editæ anno Domini 1539. Procedunt autem istæ annotationes, eodem modo, super eosdem titulos, seu dictiones, & paragraphos; quomodo & ipsum Compendium SECUNDO editum profequitur.

3 Subsequentur Annotationes nostræ post supradictas Cordubæ, eodemmet ordine, sub hoc signo, & nomine præsignatæ:

 Capuccini annotatio. Ibiq;e, vltra Priuilegiorum reformationem, nonnullas alias reperies necessarias, ac scitu dignas resolutiones, & maximè quoad materiam ¶ Absolutionum, ac Confessorum ¶ Conseruatorum assignationis ¶ Bullæ Cruciatæ ¶ Bullæ de largitione munerum Regularibus interdicta ¶ Interdicti ¶ Sacrorum ordinum susceptionis ¶ Ingressus Mulierum in Monasteria Regularium, ac Virorum in Monast. Monialiū, cū declaratione Motus Pij V. & Greg. 13.

Postremò in fine huius Compendij ponentur aliqua Bullæ necessariò semper præ manibus à Regularibus habendæ, quæ in Bullario, vel alibi authenticè reperiuntur positæ.

Deindè ordines, seu modi quidam obseruandi ad induendum Nouitium, Monialem, Fratres, & Sorores tertij Ordinis Sancti P. N. Francisci, & eorum Regulæ; ac ad benedicendum velum, & Abbatissam; necnon & Corporalia.

Ac postmodum ponentur Formulæ quædam Absolutionum, secundum moderniorum institutum, in Confessione faciendæ.

Et copiosissimus index omnium notabilium, quæ in toto hoc opere continentur.

Ve in Verbo Absolutio.
Conseruatores.
Cruciatæ.
Dare.
Interdictū Ordines facri.
Ingredi Monasteria.

Mendicantes ergo Ordines, sunt sequentes, videlicet.

Ordines sancti Dominici ¶ S. Francisci. ¶ Eremitarum S. Augustini. ¶ Et Carmelitarum, sunt proprie, & principaliter Mendicantes, & si in communi bona stabilia possideant; vt declarauit Pius. V. in const. 45. Romanus Pōtifex. & c.

Imò & ordines Seruorum B. MARIÆ ¶ S. Francisci de Paula ¶ S. Hieronymi Iesuatorum ¶ & Societatis Iesu; Hic idem Pontifex Pius. V. inter Ordines Mendicantium supradictos, compræhendi voluit, in const. 45. Romanus. 48. Apostolicæ; & 49. Romanus Pontifex: & Greg. 13. in const. 102. Ascendente domino, de ordine Societ. Iesu testatur.

*Participantes autem supradictorum Mendicantium Priuilegi-
orum sunt, videlicet.*

Hoc ordi-
ne collocā-
tur in cōst.
38. Pij V.

CAnonici Regulares Ordinis S. Augustini, Congregatio-
num, Lateranens. & S. Saluatoris, ac S. Crucis Olimbriēsi
& Monachorum S. Benedicti Congregat. & Ordinum Casi-
nens. Montis Oliueti, Vallis Umbrosæ; Necnon etiam Cong-
regat. Cisterciens. & Cartusien. Necnon S. Hieronymi Hi-
spaniarum. Ac Camaldulens. & Fratrum Militiæ Iesu Christi
reformatorum nuncupatorum Regni Portugalliæ: Ita dispo-
nitur, ac eodemmet supradicto ordine numerantur, in Const.
38. Pij. V. Et si Mendicantium, & c. circa finem.

Necnon Ordo fratrum Crucigerorum, vt habetur in Bulla
confirmationis eorum Priuileg. à Greg. 14. anno 1591. con-
fecta. Cœlestinorum. Eremitarum S. Hieronymi, de Pisis per
Pium. V. anno 1571. Ac Congregatio Clericorum Regula-
rium vocati Theatini. Minores. ac Ministri infirmorum, vt in
eorum Bullis apparet.

Sunt & multi alij participantes, quorum Bullæ, cū in Bul-
lario non reperiantur, eorum cognitionem habere nō potui,
ipsi autem benè quidem sciunt.

Supradictorum ordinum breuiter narratur Origo.

S. Dñici.

Ordo S. Dominici, seu Prædicatorum, ab ipso Sanctissi-
mo Patriarca originem duxit, fuitq; eius Regula con-
firmata ab Honorio 3. primo anno sui Pontificatus, & anno 6.
Fede-

Federici 2. Imperatoris, & nostræ salutis anno 1216. qui feruentissimus Beatus Dominicus, ex hac vita migravit ad Dominum, nonis Augusti: anno Domini 1223. fuitq; postea à Greg. 9. in sanctorum numero collocatus.

Estq; iste Ordo diuisus in Conuentuales, & Obseruantes; qui Obseruantes in nostra Italia, sunt in Lombardos, & Tuscos partiti.

ORdo S. Francisci de Assisio, ab ipso Seraphico Patre, & Patriarca fuit institutus, ac Fratrum Minorum vocatus: eiusq; primæ Regule confirmationem habuit ab Innocentio 3. anno Domini 1212. & secundæ Regulæ, ab Honorio 3. anno 8. sui Pontificatus, & nostræ salutis circiter. 1224.

S. Francisci.

Instituit etiam Ordines Monialium S. Claræ, & Tertij Ordinis, de pœnitentia nuncupati, vnde de eo canitur, tres Ordines hic ordinat, primumq; Fratrum nominat, Minorum, Pauperumq; sit Dominarum Medius; sed & Pœnitentium, Tertius, sexu capit vtrumq;. Ac sacris Stigmatibus, biennio ante suum obitum, mirabiliter à Domino insignitus, migravit è vita, & vt præfulgida Stella fuit euectus in cœlum, anno à Virgineo partu 1226. 4. die Octobris. Quem postea Gregor. 9. anno 1236. retulit in Sanctorum numerum.

Tres ordines instituit.

Sed aduertendum, quod prædictus primus Ordo, Fratrum Minorum vocatus, reperitur nunc, in plures partes, ob varias illius reformationes, diuisus; videlicet, in Cœuentuales; in Fratres de Obseruantia nuncupatos (vulgariter dicti Zoccolanti) In Capuccinos, in fratres de Tertio ordine, in Discalziatos Hispaniæ, in Reformatos de Obseruantia, in Reformatos Conuentuales, & Reliquos.

Ordo Minorum in plures partes diuisus

Reforma Fratrum de Obseruantia, exijt à Fratribus Conuentualibus, & cœpit ab anno circiter 1414 iuxta Cœcilij Constant. decretum; sed ei formam, & Ordinem dedit postmodum B. Bernardinus de Senis, vir magnæ sanctitatis, & gratiæ, & feruoris in prædicando, sub Eugenio. 4. Sûmo Pontifi. anno Domini circiter 1430. ac sub eodem, discessit è vita, anno Domini 1444. fuitq; à Nicolao. V. Sanctorum Cathedralago ascriptus, anno 1450.

Reforma fratrum de Obseruantia.

Equibus Fratribus de Obseru. exijt Reforma nostra Capuccinorum, à quodam cœpta deuotissimo Fratre Mathæo de Baschio, ac à Fratre Ludonico à Tenalia, eiusq; fratre, Patria forosempron. in Marchia Anconitana, Tempore Clemētis 7.

Capuccinorum Reforma.

ris 7. à quo obtinuisse habitum portare cum Capuccio (quo nunc à Capuccinis vtitur, & ipse Seraphicus Pater dum viueret vsus fuit) & alijs illum concedere, anno Domini 1526. & 3. sui Pontific. & postea tertio ferè anno, cœpit hæc eadem Reforma in partibus Calabria à Sanctissimis alijs quibusdam viris, nescientibus fortè de illa alia Marchiæ.

Qui Frater Mathæus, quindecim congregatis fratribus, in primo eorum Capitulo generali, fuit ipse Generalis electus anno 1528. Sed breuissimo temporis spatio, adeò eorum numerus, diuino fauente numine, creuit, vt in sequenti Capitulo general. Romæ fuerunt 300. fratres Congregati; & iam nunc, gratia, ac virtute diuina, adeò sumus in tanto breui temporis spatio, per omnes Mundi partes multiplicati, vt octo milia fratrum numerum excedamus. Fuitq; iste Ordo, nõ modò ab ipso Clem. 7. sed & ab alijs subsequentijs Summis Pontif. ac præcipuè à Paulo 3. confirmatus, pluribusq; gratijs, atque indultis refertus: Necnon Sacra Trid. Synodus, nomine Religionis inter alias insigniuit.

De reliquis autem supradictis omnibus Reformatis dicere breuitatis causa omitto: sufficiat tantum scire, quòd illorum, quidam militant sub obedientia Reuerendissimi P. Gener. Patrum Conuentualium, vel Patrum de Obseruãtia: Nos autem Capuccini solùm, proprium habemus Generalem, vt & ipsi Patres Conuentuales, & de Obseruantia habent.

Aliarum
Reforma.

S. August.
Augustin.
natus est
anno 358.

Reparatio
nes ordi-
nis.

Ordo Eremitarum S. Augustini, fuit ab ipsomet, hæreticorum malleo, Augustino, post suam conuersione fundatus, anno Domini 394 Et post Africanas ruinas à Vãdalis factas; à quodam Sanctissimo Guglielmo, Guasconiæ Duce, facto huius Ordinis Eremita, in Gallia fuit reparatus, anno Domini circiter 1157. Vndè fratres Guglielmiti, multo tempore fuerunt vocati.

Ac postmodum, per quendam Ioannem Bonum, in tota Italia, ac præcipuè in Lombardia fuit reformatus: & ab Alex. 4. Summo Pontifice, sub vno nomine, eodemq; habitu, ac sancti Augustini, eremitano Instituto, & Regula coadunatus, sicut hucusq; iam perseuerat.

Exstatq; hic Ordo diuisus, in Conuentuales, & Obseruantes. Obseruantes, in plures alias Congregationes; inter quas celebris adest Congregatio Carbonaria, siue S. Ioannis huius Ciuitatis Neapolis, in Campania, siue Terra laboris erecta; cuius

cuius caput fuit quidam F. Simon Cremonensis, Philosophus,
ac Theologus insignis, anno salutis 1399.

Carmelitarū ordinem, primam traxisse originem, ferunt
aliqui ab Helia, Prophetarū maximo (licet aliqui alij di-
cant, hoc umbram esse potius, & figuram) qui in Monte Carmelo,
vnā cum aliquibus suis discipulis, vitam eremiticam, ac
religiosam colere cepit, ante Virginis Partum anni ferè 900.

Carmeli-
tarum.

Secunda alia origo incepit à Ioanne Baptista, & post Iesu
Christi Passionem, à multis apostolicis viris, qui montem il-
lum Carmeli, solitariam vitam ducentes, inhabitare cepe-
runt: Ibi que Ecclesiam quandam, ad honorē Beatissimæ Dei
genitricis Mariæ, quam sibi in Patronam, & Protectricem
elegerant. Et sic illi, vsq; ad annum à Virginis partu, 412. per-
seuerauerunt. Quo tempore Ioannes quidam doctissimus, ac
sanctissimus, Græcus Patriarca. 44. Hierosolimitanus, qui
fuerat antea Prior huius Ordinis in Monte Carmelo, primò
Regulam quandam eis obseruandam præscripsit. Deinde an-
no circiter, 1110. Albertus quidam Patriarca similiter Hie-
rosolimit. aliam eis dedit Regulam, quæ huc vsq; semper post-
modum est obseruata; fuitq; confirmata ab Honorio 3. in
primo sui Pontific. anno. Ac, vt eum, quo nunc vtuntur habitu,
possent asportare, concessit Honorius 4. anno Domini 1287.
Et vt possent carnem comedere, eis in præfata Regula prohi-
bitā, concessere Eugenius 4. anno 1431. & Pius 2. anno 1459.
& Six. 4. anno 1476.

Multiplex
huius Or-
din. insti-
tut.

Permissio
comestio-
nis carnis.

Postremò verò à Magistro F. Ioanne Soreth, fuit Ordo re-
formatus, & proindè in duas partes remansit diuisus, in Cō-
uentuales, scilicet, & Obseruantes.

*Hisupradicti, sunt 4. Ordines Mendicantium Principales, quibus
sunt etiam & inscripti alij 4. postmodum adiecti, videlicet,
Seruorum Beatæ MARIÆ. S. Francisci de Paula;
sancti Hierony. Iesuatorum; ac Societatis Iesus.*

Quatuor
alij Ordines,
Mendicantibus
adiecti.

Seruorū B. MARIÆ Ordo (vt eorum narrant monumen-
ta à septē nobilissimis viris Florentinis, in Monte Senario,
propè Florentiam, ex B. MARIÆ Virginis monitu, fundatio-
nem mirabiliter cœpit: Ac mirabilius propagari visus est à
B. Philippo sanctitate, & nobilitate celeberrimo, anno Do-
mini 1233. sub Greg. 9.

Seruite.

Virgi-

Ordo inter
Mendican
tes nume-
ratus.

Virgineoq; munitu, hunc, quem ferunt habitum, ac Regu-
lam D. August. obseruantiam susceperunt: & ab Alex. 4. postea
Ordo iste confirmatus, ac inter 4. Mendicantes connumera-
tus fuit, anno salutis circiter 1255. Postmodum verò à quodã
R. P. Nicolao Perusino, tunc totius Ordinis generale, fuit iste
Ordo in duas partes diuisus, & alij Conuentuales, alij verò
Obseruantes nuncupantur.

Hocq; nomine Seruorum B. MARIAE, ex voce quorundam
puerorum infantium, & lactentium, miraculosè edita, insi-
gnitos remansisse fertur; ipsi enim pueri videntes aliquos ex
supradictis septem, eleemosinam per ciuitatem quærentes,
exclamare (licèt infantes) clarissima voce cæperunt, en serui
B. MARIAE Virginis veniunt, date eis Eleemosinam, adeò vt
ità in posterum semper fuere vocati.

Ordo Mi-
nimorum.

Minimorum Ordinis caput, & fundator inclitus fuit san-
ctus Frãcisus à Paula, anno Dñi 1440. qui ob multitu-
dinem, tam virorum, quàm mulierum, ex omnibus partibus
ad se confluentium, tres Regulas instituit; vnã pro Fratri-
bus, aliam pro Monialibus; & tertiam pro Mantellatis; quæ
confirmatæ, & approbatæ fuere à Six. 4. Innocentio 8. & Alex.
5. Qui Sanctissimus Patriarca, sanctitate, & miraculis plenus,
migravit ad Dominum, anno salutis 1507. & à Leone 10. in
Sanctorum Cathalago ascriptus, anno 1519.

S. Hiero-
ny. Iesuati-
orum.

Sancti Hieronymi Iesuatorum, seu Clericorum Apostoli-
corum Congregationis, auctor fuit B. Ioannes Colombinus,
nobilis inter Senarum ciues, ab anno nostræ salutis circiter
1355. eo modo vt historiæ dicunt. Qui ex hac luce in cælestem
patriam euolauit, anno Domini 1367. sub Urbano V. Summo
Pontific. Fuitq; ipse Urbanus huius Ordinis approbator, ha-
bitusq; concessor, anno Domini 1367. Qui ordo sub D. Augu-
stini patrocinio militat, & sub Obseruantia cuiusdam Regu-
læ, sibi à quodam eorum fratre, & postmodum Episcopo fa-
cto Ferrariense, vitæ sanctitate celeberrimo, præscripta.

Cur hes
Iesuati, ap-
pellantur.

Et vocantur fratres Iesuati, vel ob frequentiam, quã huius
nominis Sanctissimi Iesu in ore habebant; vel, vt alij dicunt,
quia sic eis, ex ore infantium, & lactentium diuinitus fuit il-
lud nomen impostum, & ab eorum supradicto Fundatore, pro-
phético spiritu præscriptum.

Cur S. Hie-
ronymi.

Ac appellantur Fratres Iesuati S. Hierony. quia ex magna
deuotione, quam antiqui illi Patres, erga hunc pœnitentiæ
spe-

speculum semper pertulerunt, in eorum Congregationis Pro-
tectoorem illum suscipere decreuerunt .

Et postmodum, per Alex. 6. tali nomine eos vocari fuit mā-
datum, vt ex eorum Bulla, inter eorum Priuilegia posita, ap-
paret; adeo vt ex illo Pontifice semper postmodum ab alijs
Summis Pontific. Congregatio Iesuatorum sunt appellati .

Societatis Iesu Ordinis, Caput, & fundator fuit (vt testatur
Greg. 13. in constit. sua 102. Ascendente Domino) Nobilis
ille Ignatius de Loyola Hispanus, qui adiunctis illis secū stre-
nuissimis Christi Iesu commilitonibus, Petro Fabro, Iacobo
Iayuez, Simeone Rodorico, Nicolao Bobadilla, ac Alfonso
Salmerone, & quibusdam alijs, Italiam venit, anno Domini
1537. siue 1540. vbi mirabilia per ipsos, in Augumentum San-
ctissimæ fidei, animarumq; salutem, Deus in dies operan-
do, statuerunt Congregationem illam, non Ignatij, sed Socie-
tatem Iesu Christi appellare; adeo, vt inde Iesuiti veniunt ap-
pellati. Quam Paulus 3. Farnesius Summus Pontifex, anno à
Virgineo Partu 1545. confirmauit; multisq; eam postmodum
Priuilegijs locupletauit: vt etiam Iulij 2. anno 1550. Gregor.
13. in constit. 102. Ascendente Domino, alijsq; subsequentes
Summi Pontifices fecerant.

*Hi ergo supradicti quattuor alij Ordines, inter Mendicantes sunt ag-
gregati vt supra est dictum.*

Participantes autem Mendicantium Priuilegiorum, sunt sequentes .

Canonici Regulares, Ordinis S. August. dicti Lateranen-
ses, ab A postolis primùm (vt narrant historie) traxerunt
originē, sed postmodum à B. August. fuit talis Congregatio, re-
gulariter ordinata, cū quibus Canonicis, ipse (facto Presbytero
à Valerio) secundum Regulā ab A postolis traditam aliquan-
diu vixit. Qui, cū post aliqua temporum spatia, varias ha-
buissent à laudabilibus viris Reformationes, secundumq; il-
las varia sortissent nomina; inter alia, prima fuit ista Con-
gregatio Lateranensis. Quæ tandem fuit reformata in tem-
plo S. MARIE Frigionariæ, propè Ciuitatē Lucæ, anno 1407.
à quodam Clerico nobilissimo Romano, nomine Bartholo-
mæo, Illustrissimæ familiæ Columnæ, vnā cum quodam eius
Socio, nomine Iacobo de Auogradi V. I. Doctore excellentis-
simo: sed prius per 800. annos, vsq; ad Bonifacium 8. fuerunt

Societatis
Iesu.

Cuius vt-
ta, exactè
reperitur
scripta à R.
P. D. Petro
Ribaden-
rica eiusdē
Societatis.

Vt in cōst.
21. Regi-
mini.

Canonici
Regulares
Lateranen-
ses.

Vt aiunt
Possidoni*
& Vincen-
tius Bellua
cēs. in spec.
doctrinal.
lib. 19. c.
16. & D. An-
toninus 2.
part. hist.
& alij.

in Ecclesia Lateranensi, à Gelasio, discipulo prius S. Augusti-
ni, & Summò Pontifice postea creato, Instituti sub Regula
D. August. semper viuentes; ex qua Ecclesia licet in posterum
pluries essent eiekti, ac iterum regressi; tandem sub Six. 4.
Summo Pontific. omnimodè illius possessionem amiserunt;
non tamen titulum, & Priuilegia, vt ipse idem Pontifex eis
concessit, vnà cum Monasterio S. MARIAE Pacis, in quo ad-
huc vsq; Romæ perseuerant.

Canonici
S. Saluato-
rum.

Canonici Regulares Congregationis S. Saluatoris, initiũ
habuerunt in quadam Canonica vocata S. MARIAE Reni,
apud Flumen Reno, & propè ad duo milliaria Ciuitatis Bo-
noniæ sita, in qua quidam Canonici cohabitabant, secundum
Regulam D. August. viuentes; fuitq; talis Ordo ibi ab Inno-
centio 2. confirmatus, anno Domini 1136. & in hac Canoni-
ca perseuerauerunt vsque ad annum 1350. qua postmodum à
Militibus Ioannis Visconti, in obsidione Bononiæ deuastata,
se intra Ciuitatem, in Canonica S. Saluatoris transtulerunt,
in qua, vsque ad annum 1418. perseuerauerunt: qui postmo-
dum vniti, cum quodam P. Stephano Senensi, & Socijs, ex
Ordine Eremitarum Lecetti; & à Greg. 12. & Mart. 5. confir-
mati, habituq; Canonico induti, circa annum Domini 1408.
& 1418. nomen sumpserunt Canonicorum sancti Saluatoris;
adeò, vt eorum verum Principium est protractum ex prafa-
ta Canonica S. MARIAE Reni, & sancti Saluatoris Bononiæ,
ac S. Saluatoris Licetti.

Vt testatur
Aug. Man-
freda Man-
tuanus hu-
ius Cõgre-
gar. Cano.
in sua Apo-
logia.

Cur Sco-
pettini vo-
cati sint.

Et licet aliqui velint originem duci à S. Donato de Scopet-
to, propè Florentiam sito, & nunc iam diruto, & quòd proin-
dè Fratres Scopettini essent vocati; veritas tamen est, quòd
iste non fuit primò, sed quartò loco, tribus illis supra nomi-
natis adiectus: vnde D. Antoninus in 2. parte suę histor. tit. 15.
ait, quòd hæc Congregatio dicitur Scopettinorum, à dicto lo-
co S. Donati, sed magis propriè S. Saluatoris. Itaq; hæc eorum
appellatio Scopettinorum, fuit ab illo loco, in quo tunc inha-
bitabant, & non à primo initio; vt solet in pluribus Ciuita-
tibus obseruari, vt vocentur Religiosi à titulo illius Ecclesię
in qua degunt, vt puta nos Capuccini, vocamur fratres san-
cti Eufemij in Ciuitate Neapol. ab Ecclesia illius loci, in quo
habitamus, & sic etiam multi alij. Vndè principalis eorum ti-
tulus est S. Saluatoris, vt iam est dictum.

Monachorū S. Benedicti Ordinem Montis Casini, ac sanctæ Iustinæ vocatum, ab ipso beatissimo Patria ca, in Subiaco primū, ac in Monte Casino postmodū sumpsisse primordia anno Domini circiter 530. neminem latet: Fuitq; postmodū reformatus ab Odone in Abbatia Cluni, anno 913. & à Ludouico Balbo in Abbatia S. Iustinæ Ciuitatis Paduę anno 1410. Quiquidem Benedictus à Domino tales, tantosq; habuit ramos, vt breui temporis cursu, totum ferè, statutis temporibus, eorum Sanctitate, & disciplina, illustrarunt Orbem: & inter alios, fuerunt Congregationes, & Ordines, Montis Oliueti, Vallis Vmbrosę, Cisteriensium, Cartusien- sium, Cęlestinorum, & aliorum, quos supra Priuilegiorum Mendicantium Ordinum esse factos participes à Pio V. recensuimus.

Et vt de singulorum Origine, aliquid (sicut de alijs fecimus) dicamus, est sciendum quòd.

Montis Oliueti Congregatione, quidam Bernardus Tolomei, cum duobus alijs Socijs Senensibus, fundare cepit in Monte Oliueto, propè dictam Ciuitatem Senarum ad is miliaria sito, anno Domini 1319. sub Ioanne 22. Summo Pontific. cuius iussu, Guido Petramala Episcopus Ciuitatis Aretij, visione prius B. Genitricis Dei MARIE prehabita, & habitum, quem nunc ferunt, dedit, & Regulam S. Benedicti obseruandam prescripsit.

Vallis Vmbrosę exordium fuit Ioannes Gualbertus nobilis vir Florentinus, in quadam parte Montis Appennini, vocata Vallis Vmbrosa, propè Florentiam ad 20. miliaria, circa annum Domin. 1040. vel secundum alios 1060. Qui Ioannes, miraculis clarus, discessit è vita, anno nostrę salutis 1073. tempore Greg. 7. ac postmodū ab istomet, siue à Calisto 2. Pontif. fuit in Sanctorum numerum collocatus.

Cisteriensium (vt historiographi volunt) fuit auctor Robertus Abbas Abbatie Molismensis; quę Congregatio, à Monasterio primitus edificato, in quodam loco Cisterterio dicto, tale nomen sumpsit: & post paululum temporis interual- lum, à Diuo Bernardo, Clarauallese Abbate, sua doctrina, ac morum sanctitate ad eò fuit illustrata, & sanctis institutis imbuta, vt merito eius fundator posset appellari. Qui migravit ad Dominum, anno salutis nostrę 1154. siue 1194. sub Eugen. 3. Summo Pontif. & hæc Congreg. D. Benedicti Regulã obseruat.

S. Bened-
cti.

Reforma-
tiones Or-
dinis.

Montis Oli-
ueti.

Vallis Vm-
brosę.

Cister-
tensi.

BIBLIOTECA
UNIVERSITARIA
DE
CANADA

Cartusief.

Cartusienſium, ſiue Certuſinorum, Diuus Brunus Alema-
nus, nobilis ciuitatis Agrippinæ, ſiue Colonia, cum ali-
quibus alijs eius Socijs, auctor fuit, in quodam loco, nomina-
to la Certofa, in territorio Granobix ſito, anno Domini 1084.
tempore Victoris 3. Sum. Pontifi. à quo loco Certofæ, Certu-
ſini poſtmodum nuncupati fuere; qui Sãctiſſimus Brunus ædi-
ficata poſtmodum, ampliffima illa Abbatia in Prouincia Ca-
labriæ, in Squillacenſi territorio ſita, migravit ad Dominum
anno 1101. in Cathedra Petri ſedente Paſcale 2 & anno 1120.
à Papa Leone X. in Sãctorum num. fuit aſcriptus.

camaldul.

Camaldulenſium Congregationis fuit inſtitutor, & caput,
B. Romoaldus è Ciuitate Rauennæ oriundus, anno ſalu-
tis 904. quæ Congregatio ex famoſiſſimo illo Conuentu Ca-
malduli, in territorio ciuitatis Aretij, Prouinciæ Tuſciæ, ab
ipſo B. Romoaldo ædificato, nomen accepit Camaldulenſis;
& Regulam S. Benedicti obſeruant.

Qui Romoaldus floruit multis miraculis clarus, anno à
Virgineo Partu Milieſimo, ac ætate annorum 120. ex hac luce
diſceſſit in Valle Caſtri Marchiæ Anconitanæ.

S. Hierony.
& Piſa.

Congregatio Eremitarum S. Hieronymi è Piſa, originem
habuit à B. Petro de Piſa, nobiliſſimæ proſapiæ, de Gam-
bacorta, anno Domini 1380. quæ Congregatio Eremitarum
S. Hieronymi vocari voluit, tum ob incredibilem deuotionẽ,
quã ſemper in ſuo pectore geſtauit erga hunc ſanctum Ec-
cleſiæ Doctorem Hierony. cum etiam, vt hoc nomine inſigni-
ti, illius veſtigia ſectari, eius diſcipuli cohærentur.

S. Hierony.
Hiſpan.

Congregationis Eremitarum S. Hierony. Hiſpaniarũ Fun-
dator, ſeu potius Reformator fuit, & Rector, Doctiſſimus
quidam Lupus de Olmeto, Hiſpanus; qui in Vrbe. Eccleſiam
S. Alexij in Monte Auentino ſita, à Summo Pontific. obtinuit,
ac faciendi, ſeu potius reformandi huiuſmodi Congregatio-
nem impetrauit; eiſq; quandam Regulam, ab operibus S. Hie-
rony. collectam, obſeruandam tradidit. Vel, vt aliqui alij volũt,
Congregationem iſtam habuiſſe principium ab Eufebio Cre-
monenſi, glorioſiſſimi Hierony. diſcipulo, cuius credũtur ve-
ſtigia ſequi Monaci de Guadalupo Hiſpan. ſed poteſt eſſe,
quod iſti eſſent reformati à ſupradicto Lupo, & diuiſi ab iſta
Congregatione. Diſceſſit ex hac vita Lupus anno 1433. anno
3. Eugen. 4. ſepultuſq; eſt in dicta Eccleſia S. Alexj.

Ordo

Ordo Caelestinorum, originem habuit, & nomen à Sanctis Caelestin.
simo Petro de Morrone, dicto Papa Caelestino V. creato
anno Domini 1296. In quodam Monte propè Ciuitatem Sul-
monam, vocato Magella; confirmationem illius obtinuit à
Greg. 10. Ac è vita discessit, post Papatus renuntiationem
anno 1296. sub Bonif. 8. Summo Pontif. & in Sanctorum num.
fuit collocatus à Clem. 5. anno 17. à suo felicissimo transitu.

Ordo Fratrum Crucigerorum, à Ciriaco Episcopo Hie- Crucigeri
rosolymitano, (qui fuit ille Iudas, qui Crucem Domini
nostri Sanctissimæ Reginæ Helenæ præmostrauit) originem
sumpsit, anno Domini 385. vt due Bullæ Alex. 3. & Alex. 6.
testimonium ferunt: vel (vt Cronica Martiniana, & Sabelli-
ca aiunt) à Cleto 2. post D. Petrum, Summo Pontifice; Et
licet, Ordo istæ pluries fuisset ob ingruentia Bella penitus fe-
rè deuastatus, & iterum, atque iterum vigorosius reualida-
tus; Pius tamen 2. Summus Pontif. in Concilio Mantuæ cele-
brato anno 1466. ordinauit, vt fratres illius, habitu coloris
cerulei azurrini induti pergerent (cùm alio, per prius co-
lore eorum vestimentum esset) ac confirmauit etiam, vt sem-
per præmanibus Crucem gestarent; Ex quò indè In Antea, sem-
per, & Crucem Argenteam, & talis coloris, habitum defer-
re consueuerunt. Ac postmodum à Pio V. fuit iste Ordo appro-
batus, eorumque Priuilegia confirmata, ac plura alia conce-
sa. vt in eorum Bullis patet.

Et huius Congregationis adest in Hispania, Ordo Hospita-
lium Sancti Antonij Crucigerorum cum Stola: & Salsiæ.

Congregatio Redemptionis, siue Mercedis, initium sum-
psit in Ciuitate Barcinonæ in Hispania, tempore Clem. 4.
Summi Pontificis, anno Domini 1264. Quæ redimendi Capti-
uos è Turcarum manibus habent officium, & induuntur ha-
bitu albo, cum Cappa ad similitudinem Carmelitarum, sed in
pectore, à parte dextera, scutum deferunt cum Cruce alba in
campo Rubeo in parte superiori posita, & in parte inferiori,
cum Aragoniæ Regni insignijs.

Ordo Sanctissimæ Trinitatis, (qui idem, vt supradicta
Congregatio Redemptionis habet officium) Princi-
pium habuit à quodam F. Ioanne, in cuius sepulcro posito
in Ecclesia S. Thomæ de Mori, Romæ in Monte Celio, vbi hu-
iusmodi

iusmodi fratres habitant reperiuntur in scripta infra scripta littere anno Dominicæ incarnationis 1197. Pontificatus vero D. Innocentij 3. anno primo, 15. Calend. Ianuarij. Institutus est, nutu Dei, Ordo Sanctissimæ Trinitatis, & Captiuorū, à Fratre Ioanne, sub propria Regula sibi ab Apostolica Sede concessa. Sepultus est idem Fr. Ioannes in hoc loco, anno Domini 1213. Mense Decembris 21. e quibus, & fundatoris, & temporis foundationis eius habetur cognitio, Induuntur isti habitu toto albo, cum Cruce quadam in pectore Azurea & Rubea.

Congregatio Clericorum Regularium, vocati Theatini, originem habuit, à Domino Petro Carrafa Illustri Domino Neapolitano; qui Episcopus Theatinus à Iulio 2. creatus, Episcopatu postmodum renuntiavit, ac cum tribus alijs nobilissimis viris, voto solenni facto obseruandi tria illa, quæ alij Religiosi vouere solent, ante Principis Apostolorum Altare in Ecclesia eiusdem, Romæ anno nostræ salutis 1528. tempore Clement. 7. Theatinis Patribus initium dedit; qui ab ipso Episcopo Theatino, Theatini sunt appellati: verum quia (hac Congregatione principiata) fuit postea à Paulo 3. Cardinalis factus, & post mortem Marcelli, Summus Pontifex electus, & Paulus 4. appellatus; Ideo à multis etiam Paulini sunt vocati; sed vniuersaliter, Theatini.

Congregatio Clericorum Ministrantium infirmis, hinc nostris temporibus sumpsit exordium ab admodum R. P. Camillo de sellis Theatinens. Diœces. anno à Virgineo Partu circiter 1584. qui cum quibusdam eius Socijs P. scilicet, Francisco Propera. P. Bernardino Norcino. P. Curtio Lodi, & P. Blasio de opertis, huius Congregationis obtinuerunt approbationem à Six. V. Summo Pont. anno primo sui Pontific. & nostræ salutis 1586. vt in eius Bulla apparet: Ac postmodum à Greg. 14. anno Domini 1591. fuit innumeris decorata gratijs, Indultis, ac Privilegijs, vt in Bulla illius qui pro gregis Dominici &c. fusius est videre; & nos infra, in tractatu Compendij de ea pluribus in locis dicemus. Qui P. Camillus adhuc viuit, & est Præfectus Generalis prædictæ Congregationis, maxima cum eius, ac suorum laude, animarum salutæ, Congregationisq; profectu.

Congregatio Clericorum Regularium vt Minorum principium habuit in hac Ciuitate Neap. ab admodum R. P. Augustino Adorno Ianuense cum aliquibus eius socijs, videlicet, Ioanne Francisco, & Fabritio Illustris. Familix Caracciolorum. Sub Six. V. Summum Pontifice, anno Domini 1589. Fuitq; postmodum confirmata à Greg. 14. & à S. D. N. Clem. 8. Ac Priuilegia Patrum Theatinorum fuerunt ei concessa, & per consequens omnium aliorum Mendicantium per viam participationis. Et iam in hac Ciuitate Neap. Sacratissimum, & Antiquissimum Templum Sactæ Mariæ Maioris, in continuis feruentissimis orationibus, alijsque carnis mactionibus, summa cum eorum laude, ac proximorum salute inhabitant. Qui quidem P. Augustinus Neap. biennio ferè post supradictæ Congregationis foundationem, Sanctissimo fine quieuit.

SVBMONITIO AD LECTORES.

ET hæc sic breuiter, pro enucleatione foundationis, & Originis supradictarum Religionum, ac Congregationum, dicta sufficiant; seruato semper maiore quo dignæ sunt honore, & laude à facundioribus alijs, & eruditioribus, vt decet explicando. Nihilque ex huiusmodi illarum relatione, seu prius, vel posterius fortè collocatione, suis Præcedentijs, vel Dignitatibus, nigredinis, siue degradationis apponere, meum vnquam animum fuisse, Nullus quæso suspicetur: Sed me potius, vel ad eum ordinem obseruandum, quem in Bullis, in supradictarum nonnullarum Religionum nominatione, seu collocatione reperi; vel ad declarandum tantum, vt cumque breuiter potuissim, principalem circa hoc supranotatum intentum, simplicem, scilicet, earum foundationis, & originis dandi notitiam, simplicissima intentione vacasse. Licet enim illarum aliquæ, posteriores tempore, fuerint à me ante alias per prius fundatas collocatæ; Hoc tamen non fuisse factum scias, candidissime lector, pro eorum foundationibus; sed quia tali ordine, illarum Aliquas, Sumis Pontificibus in suis Bullis placuit numerare, seu disponere, & Alias, principaliter inter quatuor Mendicantium Ordines aggregare. Quæ, cum quoad hoc videantur aliquid plus, quàm

Quæ sunt
Seru. B.M.
S. Franc. à
Paula. So-
cier. Iesu.
S. Hieron.
Iesuat.

aliæ, quæ sunt participantes tantum, cum illis connexionis
habere; Quid mirum, si sicut viciniore, aut propinquiores
(ut ita dicam) in eorum participando Privilegia; ita & in
Ordine, etiam viciniore sint collocatæ? Omnia ergo quæso,
qua ego motus fui animi sinceritate, & vos accipite, Deumq;
pro me Omnium vestrum seruo indignissimo, Orate.

Distichon.

*Accipe que potui: sed non que posse volebam:
Pectora contuitus: susstolle ad celsa polorum.*

INDEX

SEQVNTVR NOMINA SVMMO-
 RVM PONTIFICVM, QVI SVCCESIVE
 præfuerunt Ecclesiæ Romanæ à tempore, quo fundati sunt
 Ordines Fratrum Minorum, & Prædicatorum: quorum Pon-
 tificum Plures; immò ferè omnes, multa, vel saltem, aliqua
 concesserunt Fratribus Minoribus, & alijs Mendicantibus,
 prout in hoc Compendio liquidò apparet.

Et in margine apponuntur anni eorum Coronationis, & Obitus.

<i>Anni Coronationis.</i>	<i>Anni Obitus.</i>	<i>Anni Coronationis.</i>	<i>Anni Obitus.</i>
1198	Innocentius 3.	1216	1404 Innocentius 7.
1216	Honorius 3.	1227	1409 Alexander 5.
1227	Gregorius 9.	1241	1410 Ioannes 23.
1241	Celestinus 4.	1241	1417 Martinus 5.
1242	Innocentius 4.	1254	1431 Eugenius 4.
1255	Alexander 4.	1261	1447 Nicolaus 5.
1261	Vrbanus 4.	1264	1455 Calistus 3.
1265	Clemens 4.	1268	1458 Pius 2.
1271	Gregorius 10.	1275	1464 Paulus 2.
1275	Innocentius 5.	1276	1471 Sixtus 4.
1276	Adrianus 5.	1276	1484 Innocentius 8.
1276	Ioannes 21.	1277	1492 Alexander 6.
1277	Nicolaus 3.	1280	1503 Pius 3.
1281	Martinus 4.	1285	1503 Iulius 2.
1285	Honorius 4.	1287	1513 Leo 10.
1288	Nicolaus 4.	1293	1522 Adrianus 6.
1293	Celestinus 5.	1294	1523 Clemens 7.
1294	Bonifacius 8.	1303	1534 Paulus 3.
1303	Benedictus 11.	1303	1550 Iulius 3.
1304	Clemens 5.	1313	1555 Paulus 4.
1316	Ioannes 22.	1334	1560 Pius 4.
1534	Benedictus 12.	1342	1566 Pius 5.
1342	Clemens 6.	1352	1572 Gregorius 13.
1352	Innocentius 6.	1362	1585 Sixtus 5.
1362	Vrbanus 5.	1371	1591 Gregorius 14.
1371	Gregorius 11.	1378	1592 Clemens 8.
1378	Vrbanus 6.	1389	
1389	Bonifacius 9.	1404	

DIVISIO OPERIS.
COMPENDIUM HOC
diuiditur in duas partes: in Primam, vi-
delicet, et Secundam.

*Prima pars protrahitur, vsque ad verbum In-
dulgencia, exclusiue.*

*Secunda verò, vsque ad verbum Votum, in-
clusiue.*

*Et post hanc partem, quedam ponuntur Bullæ,
cum quibusdam alijs annotationibus, & be-
nedictionibus, ac alijs; ut ibidem est videre:*

*Sciasq; etiã in principio vniuscuiusq; istarum
partium, apponi primò Indicem alphabeti-
cum, dictionum, seu verborum. Ac dein-
de, alium indicem rerum notabilium, que in
tali parte continentur. Postremò autem ca-
stigatione errorum, qui Calchographi incuria
contigerunt.*

DICTIONARIUS

INDEX.

ALPHABETICVS

Prima Partis.

A Bbas.	fol. 1	Commutare.	207
Abbatissa.	2	Conceptio B.M. Virginis.	208
Absolutio ordinaria, quoad fra		Concilium.	213
tres.	6	Concordia	216
Absolutio extraordina, quoad		Côfessiones, & côfessores.	217
Fratres	33	Confirmatio Prælatorum.	226
Absolutio quoad seculares pri		Consecrare res Ecclesiast.	226
mò.	44	Conseruatores Ordinis.	227
Absolutio quoad seculares se-		Conueniri in Iudicio.	231
cundò.	55	Conuentiones	233
Accedere ad Monasteria Mo-		Conuentuales Fratres.	234
nialium	92	Correctio Fratrum.	239
Alienatio bonorum	107	Corporalia.	244
Altare	112	Credo.	244
Appellare.	113	Cruciata	245
Apostata	115	Custodes Fratrum	264
	B		D
B Aptizare.	130	D Ecimæ.	266
Benedicere Ecclesiast.	131	Declarare, & determina-	
Bona.	137	re.	271
Bulla Cœnæ	339	Dare.	273
	C	Dispensatio.	289
C Anonica portio.	141		E
Capitulum generale, &		E Ecclesiæ Frattum.	301
prouinciale.	147	Edificare.	310
Casus reseruati.	148	Egredi ex Ordine, vel Mona-	
Celebratio diuinorum.	153	sterio.	3
Censura Ecclesiastica.	153	Eijcere, seu expellere ab O	
Clausura Monialium.	153	dine.	3
Commisarij Fratrum	172	Electio.	3
Communicatio Priuileg.	183	Eleemosyna.	3
Communicare.	202	Episcopi.	33
		†† 4	Eucha-

Eucharistia.	334	Gradus Scolaſtici.	378
Exactiones.	335		
Excommunicatio.	336	H	
Exempti Fratres particula- res.	351	H Abitus Fratrum.	380
Exemptio.	354	H Hæredes, & Hæredit.	385
F		H Hæresis, & Hæreticus.	392
F Amiliares Fratrum.	366	I	
Ferij.	368	I Eiunium.	393
Festiuitas.	370	I Impetrare literas Apost.	394
Francif. Pater Seraphicus.	370	Imprimere libros.	395
G		Incarcerare Fratres.	397
G eneralis Ordinis.	371	Incorrigibiles Fratres.	ibid.
G lor. in Eccelis Deo.	376		
Guardianus.	376		

INDEX
RERVM OMNIIVM
NOTABILIVM,

*Qua in Prima, & Secunda Parte huius
Compendij continentur.*

Ac per easdem Alphabeticas Dictiones procedetur; & p. p. par-
tem primam, & p. 2. partem secundam huius Com-
pendij designabit, f. folium.

A
 BBAS quomodo, & quando potest conferre Minores Or-
dines, p. p. f. 2. *A.*
Priuelegijs omnibus, concessis *Abbatibus* Ordinum
Monachalium Praelati Fratrum Minorum, aliorumque
Mendicantium, possunt uti per communicationē Priuelegiorū, p. p. f. 1.
Abbatissa.

A *Batissa* electioni, plura debere concurrere, per nonnullos praece-
dentes Summos Pontif fuerūt ordinata, videlicet, ut electio *Ab-*
batissa pertineret ad Conuentū. ut in. §. 1. & ut nulla Monialis ad
electionē concurreret, nisi 12. annorum esset professa; et ne posset eli-
gi, nisi per 30. annos esset pfessa; ut in. §. 2. Et quod per annū im̄starēt
in officio, & de renuntiatione officij, & clauū, faciēda. §. 6. & 9. f. 3.
Abb. u. orreclio, in visita, seu deposit. off. à visitatorib^o faciēda, ibi. f. 5. *B.*
Nec *Abbatissa*, nec oēs aliæ Moni. possūt aliquā in Relig. recipere; nec
Capellanū, absq; expressa licētia Prouincialis, aut *Visitatoris*, f. 3. §. 8.
Sed quomodo nunc per Conc. *Trid.* sit faciēda electio *Abbatissæ*, f. 4. *D.*
Abbatissæ in uita, fuerunt reduc̄tę à *Greg. XIII.* ad triennium; quo
triennio finito, omni carere debent regimine, & auctoritate *Monas-*
terij, per triennium; quo elapso pluries eligi potest. ibidem, f. 5. *A.*
Tēpus suscipiēdi habitū puellis Deo dicādīs, ac exploratio earū volūta-
tis, et pœna cōtra illos, q̄ eas cogerēt ad intrādū, uel excūdū è *Mona.* f. 5. *B.*
Puellis Nouitūs *Ord. S. Domin.* fuit concessum, ut possent in articulo
mortis professionem emittere. ibidem, f. 5. *C.*
Ut *Praeter* ordinarium Confessorem concedatur eis alius extraordina-
rius bis, aut ter in anno. ibidem. *D.*

Ordo ad induendū Nouitiam, habetur in fine *Compendij*, f. 28.

Abbatissæ & *Veli* *Benedictio*, habetur ibidem, f. 33. & 35.

Abso-

I N D E X.

Absolutio.

Pro Mendic.

Absoluere Fratres ab Excom. pro iniectione manuum in se ipsos, aut alijs excommunicatos, uel alijs censuris, & penis suppositos p. p. f. 6. §. 1. D. & f. 7. §. 7. E. Et quibus Prælati ista facultas concedatur, f. 8. D. & f. 10. B. & f. 15. §. 25.

Sed quomodo talis facultas nunc sit intelligenda: vide f. 23. C. & 28. D.

Absoluere Nouitios à quibuscunque peccatis, & censuris quomodo possint Prælati Ordinum Mendicantiũ: habetur. ibidem, f. 7. et 10. B.

Et plenius declaratur in uerbo Nouitius, in p. 2. f.

Absolui possunt Prælati à Fratribus, quos in confessores sibi elegerint à censuris, ac dispensationis beneficio potiri. ibidem, f. 8. B. et f. 98. E.

Pro Fratribus
Ord. Minorũ

Amplissima facultas concessa Prælati Ord. Minorum absoluendi suos Fratres, Professos, uel Nouitios, ac Tertiarios, & familiares, eisque Sacramenta ministrandi, f. 10. §. 10. & f. 12. §. 14.

Sed licet tali possint facultate gaudere, oportet, ut singulis septimanis, per spatium unius anni, dicant 7. psalm. penit. ut ibidem. E.

Quomodo tamen hoc intelligatur. vide f. 25. D. & in p. 2. f. 8. E.

Resolutio
Cõcessionũ.

Resolutio sumaria. seu Epilogus omnium Cõcessionũ in mate Absolutio-
nũ quoad Fra. Mino. spectantiũ, habetur, f. 19. §. 38. E. Sed melius f. 88. C.

Pro casibus
reseruatis.

Absolui à casibus reser. Ministr. st prohib. tũ Fratr. Ad eod, ut nec uirtute
Bullæ cruce. nec aliarũ Indulg. id possint f. 13. §. 15. B. & f. 15. §. 21.

Idem prohibuit Pius V. Fratribus, & Monialibus Ordinis Prædicatorum. f. 15. §. 21. & f. 32. E. & Fratribus Augustinen. f. 25. B.

Absoluendi facultas a casibus contentis in Bulla Cænæ, concessa ab aliquo Pontifice, expirare demonstratur cum morte concedentis; & datur cautela Procuratoribus Ordinum, ut quolibet anno transacta die Iouis sancti obtineat confirmationem Priuilegiorum, ac absoluendi ab illis casibus ibi resertatis, f. 12. B.

Absoluendi, ac dispensandi facultas, in quibus Prælati Ordinis Mino.

Regul. Obseru. sit hodie, declaratur, f. 21. A.

Et utrũ talis facultas, in dictis Prælati sit ordinaria, uel delegata, ibidem. D. melius declaratur, f. 26. B. & f. 72. E.

Absoluendi habens auctoritatem actiuam, uel passiuam, à Generali, uel Prouinciali, quantum se extendat, f. 27. E.

Pro iniectione
manuum.

Absoluere debebat Episcopus tempore antiquo Fratrem percutientem aliquẽ cleric. secularẽ; uel si percussus esset alterius Religi. debebat absoluere Prælati percussus; sed hodie nõ obseruatur, f. 28. D. et 29. A.

Sed an possit illũ, Episc. denũtiare excomm. vide sup. in uerbo Exemptio. Percutientes se adinuicem, an alter alterum possit absoluere. ibidem. E.

& quid

I N D E X.

- & quid obseruandum, quando percutiens est Prælati? *ibidem.*
 Absolutiones, seu alia Sacramenta Monialibus S. Claræ, & Seruitricibus earum impendere quomodo, & quando possint Confessores ipsarum Montalium, f. 11. B. & f. 30.
- Absoluendi, ac dispensandi latissima facultas concessa Prælati Ordin. Prædic. suos Fratres, ac Moniales, etiam per manus violentę iniectiõnem, habetur, f. 17. §. 31. Pro Ordin. Prædicat.
- Et quod possint Absolvere sicut poterant antè restrictiõnem Bullę Aureæ, f. 33. & 34. Pro August.
- Augustinenses Fratres Lombardia, nec ab Apostolicis Legatis, nec à Pænitentiarijs, & alijs possunt à casibus reseruatis absolui, nec confessionalibus uti, absque suorum Prælatorum licentia, f. 18. §. 36.
- Absoluendi, ac dispensandi, & vota commutandi Amplissima facultas à Greg. XIV. concessa Clericis Regul. Minist. Infirm. f. 27. C. Pro Ministr. Infimorũ.
- Absolui semel tantum ab omnibus reseruatis, excepto falsificationis literarũ Apostolicarũ crimine, fuit concessum Minor. Obser. f. 33. §. D. Et etiam in Articulo mortis, & Indulgent. Plen. omnibus Fratribus Minoribus, & Nouitijs, f. 33. §. 2. E. & f. 37. §. 6. Pro omnib⁹ Minoribus.
- Absolutio, et dispensatio plenaria, et Ampliss. semel in vita, pro p̄fessis, Nouitijs, & Conuersis, f. 34. §. 3. et. §. 5. ad quã gaudẽdã ait Collect. opus est dicere 7. psalm. singulis septimanis vnus anni, f. 35. A.
- Absoluendi facultate, quam habent Prouinciales, à censuris, carent Custodes, nisi specialiter eis à Ministris committeretur, sed per communicationem Privilæg. Fratrum Prædicatorũ bene possunt, f. 13. A. Pro Monia. S. Claræ.
- Absolutiones quatuor plenissimæ, & Benedictio Papalis Monialibus S. Claræ concessa, f. 37. §. 7.
- Et aliæ Absolut. Pleniss. pro multis festiuitatibus eis similiter concessa. §. 8. & 9.
- Absol. plen. pro die S. Catherinæ Fratr. Mino. obser. concessa. §. 10. D.
- Resolutio, seu Epilogatio supradictarum Concessiõnũ habetur, f. 38. E. Resolutio.
- Et quod supradictæ Absol. Plenar. non possunt fieri absque licentia Prælatorum, f. 39. A. & quomodo hoc intelligatur, f. 41. D.
- Formata quedam ponuntur Absolutionum plenar. prædictarum, f. 40.
- Aliæ Formulæ ordinaria faciẽdæ pro absolut. à peccatis, pro reconciliatione, p̄ dispensatione, etc. ponuntur infra, in sine cõpẽd. post Bullas, f. vlt.
- Absolutiones, & Indulg. Plen. pro mortis Artic. concessa Monachis S. Bened. Obseru. Carthusiens. & S. Hieron. f. 41. §. 11. 12. 13. Pro Monachorũ S. Benedicti Obser. Carthuf. & S. Hieron.
- Forma absolutionis ab excoõmunic. maior. ponitur in verbo Excoõmun.
- Forma Absolutionis amplissima danda Fratr. in mortis agone, f. 43. C.
- & aliam habes post Compendium, f. 54.

I N D E X.

- In Absoluendis excomm. in foro conscientię, nõ tenetur Fratres Mino. observare formam, quæ in publicis absol. observatur, f. 46. s. 13.*
- Pro Fratrib⁹ Minimis.** *Absoluendi facultas ab omnibus, à quibus potest Diocesanis, concessa Fratribus Minimis, an extendatur ad seculares, uel ad Fratres tantum, f. 53. B.*
- Pro Societ. Iesu.** *Absoluendi, & dispens. & vot. Commut. amplissima facultas Patribus Societ. Iesu à Paulo 3. Data, f. 53. E. Et possunt absolvere condemnatos ad trirèmes ab omnibus casibus, ut in Artic. mort. ibid. D. Et etiam bona naufragantium recipientes.*
- Et dum sunt Itinerantes amplissima etiam eis datur facultas, confessiones in quouis loco audiendi, & Prædicandi, f. 54. B.*
- Quibus Privilegijs gaudent etiam omnes Mendicantes per communicationem, f. 54. B.*
- Prohibitio facta Præd. & Minor.** *Absolvere à quibusdam casibus Episcopo, de iure, & consuetudine reservatis fuit interdictum Fratribus Prædic. & Minor. f. 55. s. 1. & f. 56. s. 7. & quinam sint casus Episcopo de iure reservati, esplicantur, f. 57. s. 13.*
- Notandum, quod facultates illę absoluendi recipientes pedagia ab Ecclesiasticis, & intrantes Monast. Monialium, & alios ibi notatos, f. 56. & 57. aliter modo sunt dispositę per subsequentes Summos Pontif. ut dicitur in verbo Ingressi Mon. Mon. & alibi in suis proprijs locis, vide f. 62. A.*
- Absolvere ab hæresia, nullus potest præter Papam, f. 30. E.*
- Absoluendi, & dispensandi, Amplissima facultas concessa Monachis S. Benedicti de Obseru. f. 59. s. 16. 17. 18. & 19.*
- Circa quam, multa notanda ponuntur, f. 74. E.*
- Absolutio sacramentalis, an debeat dari de peccatis confessis tantum, vel etiam de oblitis. vide f. 64. C.*
- Resolutiones quædam nostrę notabiles in materia Absolutionũ quoad Fratres, & quoad seculares, habentur, f. 65. A. quę consistunt in his capitibus, videlicet.*
- Primo, de auctoritate quã Prælati Religionum habent in foro cõscientiæ cum suis subditis, f. 65. A. Et quod ista Auctoritas sit tanta, quanta est Episcopi cum suis, f. 66. A.*
- Secundò, quomodo talis auctoritas sit intelligenda, ac secundum Conc. Trid. & Bullam Cænæ Domini modificanda, f. 66. E.*
- Tertio, de auctoritate amplissima, quam ipsi Regulares Confessores ab Ordinario approbati, erga seculares habent, f. 73. C.*
- Quarto, in quo talis Auctoritas à Conc. Trid. Bulla Cænæ, alijsque subsequentibus Summis Pontif. sit derogata, & in quo non, f. 79. B.*
5. Qua-

I N D E X

3. Quales esse debent Confessores, ut talibus possint uti Priuil. f. 81. E.
 In quibus capitibus quamplurima notabilia discutiuntur.
 Absoluendi facultas à casibus reseruatis concessa, non cõprehendit Cen-
 suras, nec Votorum commutationem. f. 72. D.
 Absoluere ab excõmunicationibus à iure, & etiam ab homine laici Epi-
 scopo reseruatis, quando possunt Confessores. f. 76. B.
 Absoluere excõmunicatum nominatim, quomodo, & quando possint
 Confessores Mendicantes. f. 76. D.
 Absoluere à casibus reseruatis in Bulla Coenæ, nemo potest, quousque à
 viuente Pontifice Priuilegia fuerint confirmata. f. 81. D.
 Absoluere à casibus reseruatis Episcopo, quomodo, & quando possint
 Confessores Mendicantes. vide. f. 79. E.
 Et validissimis rationibus demonstratur, non posse ex verbis Conc. Trid.
 deduci, eos non habere talem facultatem ab illis absoluendi. f. 80. A.
 Sed bene eis prohiberi per Sac. Congreg. Card. f. 81. A. & eius De-
 cisis adducitur. f. 150. C.
 Et comprobatur per quoddam responsum datum ab eadem Congr. Card.
 Domino Alphonso Episcopo Caiet. ibidem. f. 150.
 Eximuntur tñ ab hac prohibitione Confessores Societat. Iesu. ut f. 81. D.
 Sed vide quid dicat eadem Cong. circa hoc. f. 150. E.

*Resolutiones supradictæ Absolutionum, epilogantur in
 summa, ut facilius omnes mēti teneantur. f. 83. C. Vbi breuiter epi-
 logatur, quid possint, & non possint Prælati cum suis subdi-
 tis, & Confessores cum secularibus penitentibus.*

- Absoluere posse à suspensione à Diuinis, an, & quando comprehendat di-
 spensare in priuatione, & inhabilitatione officiorum. par. 2. in verbo
 ingredi Monast. Mon. f. 145. A. & D. Pro casib^{us}
reseruatis.
 Annuus redditus an possint acceptari à Fratrib. Min. vide in 2. p. in verb.
 Annuiuersaria defunctorum, vel alij annui redditus indirectè Fratribus
 relicta an possint à Fratribus haberi. ibidem.

Accedere ad Monasteria Monialium.

- A**ccedere ad Monasteria Monialium, quomodo, & quando possit,
 & à quibus Prælati possit dari licentia ex iure communi, & ex
 Priuilegijs antiquis. vide f. 92. vsq; ad 95. & f. 96. ponuntur à Col-
 lectore quadam vtilis annotationes. Sed pro illarum declaratione, vi-
 denda est Annotatio Cordubæ, vbi ad longum multa declarat. f. 101.
 Sed plenius vide in Annotatione nostra in verbo, Ingressi Monast. Mon.
 parte 2. f. 134. vbi declarantur Motus Pij V. & Greg. 13.

Accessus.

I N D E X

Accessus ad loca extriora Monialium, an sit nobis prohibitus ex vi Regulae nostrae, vel per Papam. f. 101. D. E.

Accedendi ad Monast. Monial. S. Clarae concessionem date, extenduntur ad Monast. aliarum Monial. & quando hoc erit. p. p. f. 103. B.

Dare licentiam Fratribus hospitibus accedendi ad Monast. Monial. An possit Praelatus hospitibus, vel loci? ibidem. f. 103. D.

Adeuntes Regulares ad Monast. Mon. absq; Episcopi licentia, incidunt in poenam excom. ab ipso lata; si tamen poterunt excōicari, & non sint exempti, & tunc a quo debent absolui? vide ibid. f. 107. B.

Alienatio Bonorum.

pro Fratribus
Mino.

Generalis Fratrum Min. potest tollere quascunq; superfluitates a locis, & illas vendere, vel commutare facere. fol. 107. & eadem facultas data fuit Syndicis, & Procuratoribus locorum, ut ibid. f. 110. C. Sed quomodo, & quando huiusmodi Alienationes possint reuocari, iuxta dispositionem Conc. Trid. ibidem. E.

Fratres autem nec possunt vendere, nec impignorare. f. 108. B.

Prohibitio a iure communi facta, circa alienationem, seu ad vitam concessionem rerum Monasteriorum, omnibus Regularibus. ibid. §. 3.

Excōicatio contra concedentes Bona Ecclesiast. ultra triennium. ibid. §. 4.

Pro Mon.
S. Clarae &
Tertiar.

Licentia permutandi bona Monasteriorum Monial. S. Clarae ipsis Mon. & Tertiar. concessa f. 109. §. 5. & 6.

Ord. Præ.

Facultas Fratribus Minor. concessa, & Mon. S. Clarae & Tertiar. ibidem.

Ordinis Prædicatorum Magistro Generali, & Præuinciali, datur etiam amplissima facultas, locandi. seu alienandi, &c. Bona Monasteriorum, cum aliquibus tamen condit. requisitis. f. 111. A.

F. & Mon.
S. August.
Congreg.
Cassinen.

Et idem fuit concessum Fratribus, & Monial. S. August. sed cum alijs additamentis, circa dare illa in emphiteosim. ibidem. D.

Congregationi Cassinensi. Pius 5. concessit posse alienare Bona eorum, usque ad quinquaginta millia scuta. ibidem. E.

Altare.

Poterant prius Fratres celebrare super Altare portatili, absq; licentia Praelaturum, sed nunc secus est obseruandum per Concil. Trid. p. p. fol. 112. §. 1. 3. & 4.

Præuincialium lapidem ponere in Oratoria, & Ecclesias consecrare, quando poterunt fieri facere, ab alio quam a Diocesano. ibidem. §. 2. B.

Appellare.

Correptiones, & punitiones Fratrum delinquentium, rimulis iuris postpositis fieri debent, nec ab ijs punitionibus appellari poterant. f. 113.

§. 1. & 3.

Et

I N D E X

Et quid intelligatur per rimulos iuris, & quando poterunt illi poni, & quando non. f. 114. C.

Et contra se in talibus Appellationibus interponentes, adest excommunicatio, ibidem. §. 2. & 3.

Sed modo est permessa Appellatio, & praescribitur modus à Sacr. Congreg. Card. à Greg. 13. & à Sixt. 5. f. 114. A.

Contra appellantes se ob alicuius officij Depositionem, ibid. D.

Apostata ab Ordine.

Excommunicantur omnes dimittentes habitum, & illos detinentes. f. 115. §. 1. 5. & 22. Et ut evitentur ab omnibus. §. 4. 8.

Eiccti, aut expulsi ab Ordine, prohibentur, praedicare, docere, aut Confessiones audire, ibidem. §. 2. & quod Praelati possunt contrafacientes excommunicare. §. 11. secus est in Societ. Iesu. f. 125. E.

Et quid circa hoc iubet Conc. Trid. vide. f. 125. E.

Conceditur Praelatis Ordinis Min. Apostatas suas excommunicare, capere, ligare, etc. in quocunq; habitu, & loco reperiatur. §. 6. & qui Praelati hoc possunt facere. f. 116. §. 8. 9. 10. 11. 14. 30. & f. 125. C.

Conditio observanda quando datur à Praelatis licentia alicui transcendi, ad ordines S. Bened. vel Cartusien. §. 7.

Conceditur Praelatis Ordinis Carmelit. quod possint promulgare sententiam excommunicationis contra detinentes Apostatas, siue illi sint Clerici, siue layci, quae est magna facultas. f. 117. A. & 122. A.

Contra eos, qui habita licentia transcendi ad alios Ordines, statim non transierint. §. 9.

Eiccti, siue licentiatii ab ordine F. Min. petita, vel non petita licentia, in illis ordinibus, ad quos trāsferint, oī dignitate, et officio sunt incapaces. f. 119. §. 13. Et vide de determinationē Conc. Trid. f. 126. et 127. A.

Nullus ex ordinibus Mendic. potest transire ad alios Ord. praeter Cartusien. sub pœna excommunicat. §. 15. & f. 127.

Contra Conuenticales, & Obser. Fratres fugitivos recipientes. §. 16. Et quod nullus Frater reciperetur in Conuentu, absq; licentia in scriptis sui Superioris. §. 17. & 20.

Copiosa provisio contra Luces, & Principes, fauentes Apostatis, alijsq; inobediētibus Ord. Carmel. §. 18. Et quod Praelati ipsius Ord. possint illos carcerare, torquere. sed hoc, qua cautela debeat fieri. §. 19.

Amplissima facultates concessae Praelatis Ordinis. Praedicat. & Augustin. contra eorum Apostatas, & illos retinentes. f. 123, §. 26. 27. & 28.

Epilogus. Collectoris omnium supradictorum Privilegiolorum in materia Apostatorum. f. 124. D.

Quod.

I N D E X

Quod Fratres Minores, & Prædicat. nec causa studij, nec alia quacunque possint extra Conuentus commorari, absq; suorum Prælatorum licentia. f. 122. §. 24. & f. 124. E.

Decretum Conc. Trid. de recipiendis, vel retinendis Fratribus alterius Ordinis, quomodo sit declaratum à Pio V. f. 126. B. & D.

Apostata quis vere dicatur. f. 126. C.

Apostata quando reputatur ex constitutionibus Capuccinorum. ibid. D.

Pro Mèdicantibus. **De transitu Mend. ad Ord. Monacales, quid statuant iura.** ibid. f. 126. D.

An professus propter inopiã parentum possit Religionem exire. f. 127. B.

Bonæ acquisita in Apostasia, nunc sunt Camera Apostolicæ. f. 127. D.

& vide Priuilegium vetus circa hoc. f. 140. E.

Capuccini **Capuccinis non licere recipere Fratres de Obseru. sine licentia suorum Superiorum,** habetur. f. 127. E.

Pro Cassinens. **Priuileg. Cassinens. ne eorum Monachi in quocunq; aliorum Ordine possint recipi, etiam occasione ætioris vitæ, absq; consensu Cap. Gener.**

& maioris partis visit. sub pæn. exc. Et an hoc Priuileg. sit limitatum per Conc. Trid. vel per Cap. licet, de Regularib. vide fol. 127. E.

Legitimè transiens ad aliam Religionem, tenentur ibi tacitè, vel expressè profiteri illam, & quòd ex his quæ habet nihil secum asportet. f. 128. B.

Pro Societ. Iesu. **Amplum Priuileg. concessum Soc. Iesu contra eorũ Apostatas, & quòd nemini eorum post emissa vota liceat ad quamecunq; aliam Religionem transire, præterquam ad Cartus. nisi de expressa Super. licentia, sub pœna excom. fol. 128. C. D. E.**

Et licentiam habentibus transeundi, sunt taxatæ quædam conditiones obseruandæ. f. 129. A. B. **Quæ conditiones non possunt ab alijs Regularibus participari.** ibidem. C.

Pro Ministris Infirmorum **Clericis Ministris infirmorum idem serè est cõcessum, vt in eorum Bulla habetur Greg. 14.**

Ord. Sæcti Hieron. **Ordini S. Hieron. Hisp. est prohibitum ne Fratres illius ad nullum Ordinem, etiam Cartus. transire possint, nisi licentia petita, & obtenta,**

Generalis Prioris, sub pœna excom. f. 129. D.

Baptizare.

Baptizare in terris infidelium, fuit quodam tempore concessum Fratribus Minoribus, quas Concessionem expirasse ait Collect. & ad hoc adducitur quædam declaratio Cap. Gener. illius, quod dicitur in Regul. **Ne fiant compadres, &c.** f. 130. §. 1. & 2.

Benedicere Ecclesiastica.

Benedicere vestes Sacerdotales, Pallia, & Corporalia fuit concessum Fr. Mi. vbi catholicorum Epõrum copia nõ posset haberi. f. 131. §. 1.

& omni-

I N D E X.

- Et omnibus Sacerdotibus Minoribus Regularis Observantia est concessum, ut possint omnia indumenta Sacerdotalia, & paramenta Altaris benedicere, exceptis Corporalibus, ibidem, §.4.**
- Carmelitis amplissima Concessio, circa benedictionem Cœmiteriorum, & Altarium consecrationem, oleiq; Sancti receptionem: quando eorum diœcesani id recusauerint facere, vel eorum presentia haberi non possent, ibidem, §.3.5. & 6. & quòd idem possint Fratres Prædicatores, f.135.** ProCarmel.
Prædicat.
- Augustiniensibus idem est concessum, f.132. §.9. & 10.** Augustin.
- Generalis, & Prouinciales Fratrum Minorum possunt benedicere Corporalia, f.132. §.7.** Benedicere
Corporalia.
- Augustiniensium Vicarius Generalis, & Visitatores possunt benedicere Corporalia, ibidem, §.8.**
- Ordinis Minorum Generali, Prouincialibus, & eorum Vicarijs conceditur posse benedicere Corporalia, & alia ornamenta Ecclesiastica: præter Calices suarum domorum.** Ordo Mini-
morum.
- Et quòd possint Ecclesias Cœmiteria, & Oratoria solenni benedictione benedicere, & Ecclesias reconciliare, f.133. §.11. 12. 13. & que dicatur solennis benedictio, f.136. A.**
- Latissima Concessio Fratribus Minoribus data est, pro huiusmodi benedictionibus, consecrationibus, & reconciliationibus, ibidè, §.14.**
- Et quòd etiam inrequisitis Diœcesanis, possent illa facere, & in §.15. sed hoc est per Concil. Trid. reuocatum, ut ibidem, & f.136. B.**
- Fuit statutum in Capitulo Gen. ut soli Prouinciales possint benedicere Corporalia, sed alia paramenta possint benedicere Prouinciales Custodes, & Guardiani, & non alij: & illa solùm pro Fratribus, Monialibus, & Tertiarijs: & non pro alijs, extra ordinem, f.134. C.**
- Verùm quia hoc statutum est antiquissimum, nec potest alios Fratres Minores ligare, idè standum esse censeo Statutis, vel Consuetudinibus modernioribus vniuscuiusq; Ordinis, & an per Statuta generalia possit derogari dispositionibus Pontificijs, vide p.p. f.24. A.**
- Et an & quando Priuilegium perdatur per non usum, f.52. B.**
- Epilogus Collectoris omnium Concessionum suprædictarum E.**
- Benedicere autem Corporalia ad usum etiam aliorum, qui Prælati possunt, & qui ad usum tantùm eiusdem Ordinis, & an possint hoc facere Guardiani, vel Priores; & an pro hoc requiratur licentia Capituli Generalis, vide f.135. B.C.D.E. Vbi recensentur Priuilegia Ord. S. Hieronymi Hisp. S. Iustine, & Augustin. & vide èt infra, in verbo Ecclesia, in fine nostræ annotat. Ecclesia dicitur esse polluta sex modis, f.136. C.**

I N D E X.

Bona.

Fratres Ordinis Minor. Episcopi facti omnia bona in eorum posse reperta statim debent restituere Generali, vel Provincialibus, f. 138. §. 1.

De bonis malè acquisitis, & incertis relictis, possunt eleemosynas recipere Fratres, ibidem, §. 2. & 3. & quid de bonis Novitij incertis, restitutioni obnoxius facere debeant, §. 4.

Ex loco relicto possunt Fratres omnia bona illius, & edificiorum materiam, præter Ecclesias, ad alium locum transferre, vel vendere, §. 5. & idem dicitur de locis Monialium S. Clare relictis, §. 7.

Contra occupantes, vel damnificantes bona Augustiniens. §. 10.
Alienationis bonorum Monialium S. Clare, & Tertii Ordinis forma, & modus §. 11.

Bona Apostatarum, tempore apostasiae acquisita, fuit concessum Prælati Ordinis de illis disponere, eo modo, ut ibidem, §. 13. Sed nunc sunt Camera Apostolica, ut p. p. f. 127. D. & hic f. 141. E.

Bona immobilia possidere fuit concessum omnibus Monasterijs, & Domibus, tam virorum, quam mulierum, etiam Mendicantium, exceptis domibus S. Francisci Capuccinorum, & eorum, qui Fratres Minores de Obser. vocantur, Conc. Trid. sess. ultima. Tit. de Regul. c. 3. & infra, verbo Legata.

Bulla.

In bulla cœne Domini, quo ad casus ibi contentos, annullantur omnia Privilegia, & quid quolibet anno, post illius publicationem, sit à Procuratoribus Ordinum observandum, vide infra, in verbo Confessio alicuius Pontif.

Aliqua notabilia pro eiusdem bullæ declaratione vide infra, in verbo Excommunicata.

Bullæ Pij V. & Greg. III. circa ingressum mulierum ad Monasteria religiosorum, & è contra, cum eorum notabili declaratione habetur infra, in 2. p. verbo Ingressi Monast. Mon. in nostra annot. 136.

Bullæ cruciatæ vide infra, in verbo Cruciatæ.

Bullæ Sanctissimi Nominis Iesu, licet habeat, ut confratres illius toties quoties possint à casibus Episcopo reservatis absolvi; hoc tamen
non

I N D E X.

non posse fieri ostenditur, f. 81. A. B. & f. 151. A.

Bulla Greg. XIV. pro immunitate Ecclesiarum seruanda moderatiua
 bullæ Sixti v. cōtra bānitos ponitur in uerbo Ecclesie Fratrum, f. 306.

Bullæ Sanctissimi D. N. Clem. VIII. de largitione munerum, cum eius
 declaratione habetur in uerbo Dare, f. 275.

Bulla, qua habentur in fine huius Compendij una cum quibusdam Benedictionibus.

Bulla cōfirmationis Priuilegiolorum amplissima, facta à C. em. VIII. Cōfirmatio
Pini.
 bulla 1. f. 1.

In cuius fine ponitur intellectus illius clausulæ quæ nunc in confirma-
 tionibus Priuilegiolorum solet apponi, uidelicet, dummodò sint in
 usu, & sacris canonibus, & Decretis Sacri Conc. Trid. non aduer-
 santia; & ponitur etiam in uerbo Priuilegia. Intellig. vni
us Clauulæ.

Bulla Pij V. latissima de exemptionibus ab exactionibus, Datijs, Ga-
 bellis, & c. Mendic. Ord. concessa, cum quibusdam necessarijs an-
 notationibus nostris circa illam; ut ibidem, f. 3. bulla 2. & ibi no-
 tantur ista præcipuè, uidelicet.

Quod huiusmodi Priuilegium ab exactionibus nunquam fuit deroga-
 tum à Greg. XIII. in extrauag. in tanta ibi f. 8.

Et quòd perseverantes exigere tales prohibitas exactiones non suscipiūt
 effectum Iubilei, quando erit: nisi illa cessauerint, & c.

Et quomodo absoluti à censuris, & c. uirtute Iubilei, nisi satisfecerint
 ijs, per quæ censura late fuerunt, reincident; uide ibi notanda tē-
 pore Iubili.

Et hinc infertur, quàm plurimas communitates, & Dominos, adhuc
 semper manere excommunicatos, non desistentes ab illis, propter quæ
 erant prius excommunicati.

Ac inuebitur contra imponentes nouas gabellas, aut augentes ueteres,
 & c. & demonstratur quoniam Domini possunt nouas gabellas impo-
 nere, uel impositas augere, f. 9.

Bulla Clem. VIII. declaratoria circa Communionem faciendam in die
 Pasche. quòd tali præcepto satisfiat in partibus Hispaniæ à primo die
 quadrag. per totam Octauam pasche, bull. 3. f. 11. Pro comun.
in die pasche

Bulla alia Pij V. prohibitiua, ne Fratres Ordinis prædic. sub quouis præ-
 textu possint sibi eligere confessorem, & à casibus reseruatjs suis su-
 perioribus absolui. Prohib. ne à
casibus refer
absol.

Ac in ea etiam conceditur Prouincialibus ipsius Ord. tota illa facultas
 pro suis subditis, quam habent Episcopi à conc. Trid. in foro con-
 scientiæ. Prouincia-
liū facultas.

I N D E X.

- scientia cum suis ouibus Bull. 4. f. 12.*
- Pro Societ. Iesu.** *Bulla Pauli III. amplissima concessa Patribus Societ. Iesu Circa facultatem Prædicandi, ac Absoluendi, ibidem, Bull. 5. f. 14.*
- Pro Capuc. & S. Franc. de Paula.** *Bulla Pij V. in qua prohibetur Fratribus Capuccinis, ne ad Ordinem S. Francisci de Paula ingrediantur, & è contra f. 15.*
- Contra reformatos Conu. De habitu Capuccinorum.** *Bulla Greg. XIV. contra Fratres reformatos, patrum Conuentualium ne deferant habitum consimilem Capuccinis. Et ibidè interdicitur Capuccinis ingressus ad eos. Bull. 7. f. 16.*
- Bulla Pij. I V. Continens formam iuramenti professionis fidei. Bull. 8. f. 19.*
- Bulla Greg. XIII. Ne Prælati, & alii Monasteriorum Monialium curam habentes, in illa ingredi ualeant, nisi in casibus necessariis. Bull. 9. f. 22.*
- Sed qui nam sint ii casus necessarii, declaratur in uerbo Ingressi Monast. Moni.*
- Benedictio Veli, & Abbatissæ, ibidem, f. 33. & 35.*
- Benedictio Corporalium, ibidem, f. 51.*

C

- C** *Amaldulensium initium describitur. in primo f. pag. 8.*
- Camaldulensibus Amplissima Indulg. concessa p. 2. f. 10. E.*
- Canonicorum Lateranens. & S. Saluatoris Origo. describitur in primo f. pag. 7.*
- Canonicis Lateranens. Et Casinens. Indulgentiæ concessæ, ibidem, f. 8.*
- Carthusiensium Origo habetur in primo f. pagina. 18.*
- Carthusiensibus Indulgentiæ plenariæ concessæ, ibidem, f. 8. & 18. B.*
- Carthusiensibus Absol. plen. concessa in Festiuitate B. M. V. f. 41. S. 12.*
- Capuccinorum origo habetur in primo f. pagina. 4.*
- Capuccini obseruant, hospites Frates non posse confiteri, nisi de licentia Prælati illius loci: secùs esset, quãdo illi essent Prælati. p. p. f. 28. B.*
- Capuccinorum obseruatio pro absolutione impendenda Nouitiis, secundùm ordinationem. S. D. N. Clem. V III. f. 42. A. & p. 2. in uerbo Nouitius, f.*
- Capuccini non possunt ingredi Ordinem. S. Franc. de Paula, nec è contra; Nec ad reformatos Patrum Conuentualium; ut habetur in Bullis positis insine huius Compendii, Bulla 6. & 7. f. 15. & 16. & infra in uerbo Recipere.*
- Capuccini non possunt recipere Fratres de Obseruatiã, absq; licentia in scriptis suorũ Prouincialiu, uide in uerbo Recipere. & sup. f. 127. E.*
- Capuccini possunt recipere Fratres discalceatos, siue reformatos Hispaniæ. Ut in uerbo Recipere.*

I N D E X.

- Capuccini an possint ad aliam transire Religionem, ibidem.
- Capuccinorum Ecclesiæ ab Episcopis non possunt uisitari, f. 30. 9.
- Capuccini an possint habere annuos redditus directè, vel indirectè eis relictos, vel anniversaria defunctorum recipere, habetur infra, in secunda parte, verbo Legata. Et verbo Paupertas.
- Nec possunt Bona immobilia, & possessiones, (præter hortos, & sylvas) possidere, ibidem, in verbo Paupertas.
- Carmelitarum origo, habetur in primo fo. pagina 6.
- Carmelitarum Generali, Prouincialibus, ac Prioribus amplissima facultas concessa in foro conscientie cum suis Fratribus, ut habent Minores penitentiarij Sedis Apostolicæ: quæ quanta sit, declaratur p. p. fo. 19. §. 37.
- Alia similiter amplissima facultas eis concessa, in absoluendo omnes Christi fideles, ibidem, fo. 49. §. 19.
- Et an per communicationem possint ea uti Fratres Minores, si Carmelita ipsi ea non utantur, fo. 51. A.
- Casus occulti, quando dicantur, p. p. fo. 70. D. Et hoc scire de se ruit pro quædo datur in Bullis facultas absoluendi, & dispensandi super occultis.
- Cisterciensium origo demonstratur, in primo fo. pagina 8.
- Clericis Ministris Infirmorum prohibitio facta, ne possint ad alium Ordinem transire, nisi Carthusiens. ut in eorum Bulla à Greg. 14. concessa habetur.
- Censuras laticas, seu publicatas solemniter à Prelatis in Ecclesia matrice, debent Fratres, quando fuerint requisiti, in eorum Ecclesijs publicare, & obseruare, p. p. fo. 153. C.
- Congregationis Monachorum S. Iustine origo demonstratur, in primo fo. io, pagina 8.
- Congregationi S. Iustine Indulgentie concessa, p. 2. fo. 8. D.
- Confraternitatibus S. Trinitatis Corporis Christi, & Consalonis Indulgentie, p. 2. fo. 9. D.
- Corporalium Benedictio à quibus potest fieri; Et an Prelati Minorum possint illa benedicere, etiam ad usum aliorum, vide supra in verbo Benedicere Ecclesiastica, & c.
- Curati, seu Parochi non possunt sibi eligere in Confessorem alium à suo Ordinario non approbatum, nec possunt audire Confessionem aliorum alterius Parochie, absq; licentia proprij Parochi, vel Episcopi, p. p. folio 62. D.
- Concessiones factæ pro Monasterijs Monialium S. Clare, estèduntur, ad alia Monasteria aliarum Monialium, & quomodo, p. p. fo. 103. B.
- Concilij Trid. declaratio, de recipiendis, vel retinendis Fratribus alie-

I N D E X.

rius ordinis fo. 126. B. & D.

Confirmatio Priuilegiorum amplissima facta à Clem. VII. habetur in fine huius Compend. fo. 1. Bulla 1. & ibi declaro clausulam illam, quæ solet apponi in confirm. Priuileg. dummodò sint in vsu, & vide etiã infra, in verbo Communicatio Priuileg.

Confirmatio electionis Magistri Generalis & Prouincialis Fratrum Cõuentualium, licet fuisset statutum in Bulla Unionis, vt fieret à Ministr. Gen. & Prou. Fratrum de Observantia: non fuit tamen in vsu, fo. 226. §. 3.

Canonica Portio.

Circa solutionem Canonice portionis, inter alias concessiones, quæ recensentur fo. 141. §. 1. 2. 3. est illa melior omnibus Carmelitarum vbi renouatur Clementina. nulla de sepulchris: vt est videre ibidem, fo. 143. §. 5. & 9.

Iustitia Ecclesiarum quando habeat locum. §. 6.

Est & alia concessio latissima facta ordini Prædicat. in qua eximuntur quasi totaliter à canonica portione, fo. 145 §. 7. & 8.

Et idem fuit concessum Fratribus Minor. Reg. obser. §. 10.

Et Fratribus Minimis, §. 11. & 13.

Resolutio, & epilogatio concessionum ad hanc materiam canonice portionis spectantium: & adducitur quædam sententia lata per hoc in fauorem Fratrum Minor. obser. fo. 146. C.

Capitulum Generale.

Quædam determinationes antiquæ circa celebrationem Capituli Prouinc. quæ modo non sunt penes omnes in vsu, fo. 147.

Quod Prouinciales possint intra triennium sui officij à suis Capitulis Prouincialis priuari, si minus vtilis nisi fuerint, ibidè §. 5.

Casus Reservati.

Resoluntur tota hæc materia casuum reservatorum à Collectore in duobus. primum, quòd Prouinciales, & Custodes possunt sibi reservare casus, à quibus nullus confessor potest absoluerè, etiam virtute cuiuscumq; bullæ, etiam cruce.

Secundum quòd à casibus reservatis à Iure Episcopis quæ sunt quinque; seculares non possunt absolui à confessoribus presentati, ab alijs autem omnibus, possunt, fo. 148.

I N D E X.

- Sed circa casuum Reservationem sunt aduertendę declarationes sacri Conc. Trid. quę habentur, f. 149. A.
- Absolutio data super casibus reservatis à non habentibus auctoritatem, quòd sit nulla, demonstratur ibidem, C.
- Et quòd privilegia, circa hoc Regularibus concessa, sint reuocata, E. & f. 151. C.
- Declaratio, seu litera sacre Cong. Card. circa absolutionem à casibus reservatis Episcopo, vel Prælati Ordinum, vna cum altera litera eiusdem, directa Reuerendissimo Episcopo Caietę, D. Alfonso Hispano; habetur, f. 150. C. vbi dicitur, quòd nec per Bullam Sanctissimi Nominis Iesu, nisi per Iubileum plenissimum, potest aliquis absolui; & vide sup. in hoc indice. in verbo Absolutio, in fine.
- Et quomodo, & quando dicantur esse exempti Patres Societatis Iesu à dicta Cardin. Declaratione, f. 150. E. & 151. D. aded, quòd ipsis Patribus est concessum posse à casibus reservatis absolvere.
- Casus reservati cum annexa excommunicatione, quando, & quomodo possit fieri absolutio, ibidem, E.
- In absolutione casuum reseruatorum quid debeant Confessores obseruare, vide, f. 152. E.
- Casus reservati à S. D. N. Clem. VIII. omnibus Regularibus taxati cum illorum declaratione, habentur, f. 31. B.
- Casus reservati pro quibus esset meritò ad Sedem Apostolicam recurrendum, quot, & qui sint, fuerunt declarati à Sixto IV. & habentur p. pr. f. 11 §. 13. E.
- Casus sibi reservare de occultis fuit concessum Generali, Provincialibus, & Guardianis: sed quò ad Guardianos fuit reuocatum in quodam Capitulo Gener. f. 13. §. 17. E. Sed huiusmodi facultas remanet nunc limitata per dispositionem S. D. N. Clem. VIII. f. 37. D.
- Statutum generale, circa absolutionem casuum reseruatorum, p. pr. f. 39. C.
- Casus Episcopo de iure reservati numerantur, f. 57. §. 13.
- A casibus reservatis in Bulla Cœnæ, an possint Episcopi absolvere, p. pr. f. 68. B.
- Forenses confluentes ad Confessores Mendicantes ab Ordinario approbatos an possint absolui à casibus reservatis suis Ordinarijs, p. pr. f. 62. B.
- Absolvere à casibus reservatis Episcopo poterant prius Confessores ordin. Mendic. vt p. pr. f. 75. E. Sed nunc secus est obseruandum, vt supra est dictum.

I N D E X.

Clausura Monialium.

- A**dducitur Statutum ex iure communi in cap. periculoso de statu regul. circa perpetuam clausuram Mon. & ingressum, & accessum ad eas, fo. 154. §. 1. B. & confirmatio eius Per Bened. 12. fo. 156. §. 4. & vide dispositiones Conc. Trid. Pij V. & Greg. XIII. fo. 170. C.
- Et an Moniales possint arctari ad clausuram, vel aliud obseruandum, quod non vouerunt, ibidem E.
- Claues Clausuræ sicut ab intra à Monialibus, ita ab extra per Confessores, aut alias honestas personas, habeantur, fo. 155. §. 2.
- Forma Clausuræ præscripta ab Urbano IV. Monialibus secundam Regulam S. Claræ profitentibus, ibidem, §. 3.
- Et in quibus casibus liceret eis exire clausuram, ibidem, E.
- Moniales S. Claræ habent ampliorem obligationem ad clausuram, quàm illa statuta à iure communi, in Cap. periculoso supra citato; vt probat Collector, fo. 156. E.
- Numerantur, & declarantur casus, in quibus liceret eis egredi clausuram Monasterii, fo. 157. B. & fo. 168. B.
- Protektoris potestas in concedendo licentiâ ipsis Monialibus pro egressione à clausura, fo. 158. E.
- Egredientes clausuram præter supradictos casus peccarent mortaliter; sed non incurrerent excommunicatione: nisi, quando irent ad Curiam Romanam, vel habitum dimitterent, fo. 159. B. & adducitur pro hoc Statutum quoddam Bened. 12. fo. 160. A.
- An Generalis, aut Prouincialis, vel Commissarius Ord. Fratrum Minor. valeat Monialem S. Claræ vnius Monasterii, ad aliud eiusdem Ordinis Monast. causa alicuius grauis infirmitatis curandæ licentiare? huius q. resol. habetur, fo. 161. B. & vide fo. 168. D.
- Quoad clausuram Tertiariarum adducuntur septem notanda, fo. 165. B.
- Et quomodo, & quando illæ clausuram obseruare teneantur, ibidem.
- Et quid Pius V. circa hanc clausuram disposuerit, vide fo. 170. E.
- Ad hoc, vt Monialis aliqua possit clausuram exire, propter infirmitatem, oportet vt superioris, et Episcopi licentiâ simul interueniat, fo. 171. E.

Commissarius.

- P**onuntur aliquæ dispositiones Leon. X. circa Commissarii Generalis electionem, & in officio durationem, f. 172. B. & qua fuerit causa, vt talis commissarius institueretur, vide f. 180. E.

I N D E X.

- Ponuntur etiam aliquorum dubiorum decisiones, circa hoc, videlicet,
An talis Commissarius gē. sit iudex Ordinarius, vel delegatus, f. 173.
Et an possit eum Minister gener. amouere sine crimine, vel eius potestatem diminuere, f. 175. C. D.
An Minister generalis possit mittere alium Commissarium generalem, sicut primum, qui erat per electionem, ibidem, f. 178. E.
Item an possit mittere aliquos commissarios speciales, ad aliquas speciales Prouincias, ibidem.

Communicatio Priuilegiorum.

- Communicantur omnia Priuilegia Fratribus Minoribus, & Monialibus concessa, Ordini Predicatorum, & è contra f. 184. §. 1 & 2. & etiam omnia concessa Ordini S. Augustini. §. 3.
Tribus Ordinibus Sancti Francisci communicantur omnia Priuilegia concessa omnibus alijs Mendicantibus. §. 4. & §. 19.
Communicatio Priuilegiorum facta Monialibus Sancte Clarae, & Sancti Domini, ibidem. §. 2. 5. & 6.
Sunt etiam amplissima alia Priuilegiorum communicationes facte Ordinibus Minorum, & Predicatorum. §. 9. cum sequentibus. Et ibidem. §. 13. de communicatione Concessionum in Festiuitatibus Ordinum.
Communicatio pro Monialibus Conceptionis, f. 188. §. 18.
Alia amplissima confirmationes, & Communicationes Priuilegiorum facte Predicatoribus, & Augustiniensibus. §. 20. & 21. cum sequentibus.
Pro Fratribus Carmelitis specialis Communicatio, f. 193. §. 30.
Fratribus Minimis & Carthusiensibus Priuilegiorum comunic. f. 194 & 195.
Fratribus Ordinis S. Trinitatis Priu. com. f. 196. & ibi communicatio Priuileg. Germanis Fratrum, & hospitantibus, propter Deum, Fratres, f. 197. §. 39. & f. 198. C.
Excommunicatio contra admittentes ad communicationem Priuilegiorum quoscuq; laicos, f. 198. A
Participantes Priuileg. an possint eis vti contra illos, quorum contumplatione participant, f. 198. D.
Concessa vni Ordini Mendic. & non Mendic. at. etiam in specie intelligitur concessa alijs Ordinibus, ac si nominati eis cōcederētur. f. 199. D. & non in damnum, sed in fauorem eorū cōcedūtur. f. 312. §. 9.

I N D E X.

In Mari magno Minimorum conceditur, ut possint ipsi Transumptare Priuilegia, & Bullas alijs ordini concessas ac si illa mutatis nominibus specialiter pro eis emanassent, ibidem, E. & sic intelligitur posse facere ali.ord.

Capuccinis specialis facta Priuilegiorum communicatio, f. 200. A.

Religioni Crucigerorum, ac clericorum Ministrantiū infirmis, Ampliſſ. Communicatio facta, f. 200. B. quibus clericis ministris infirmorum communicantur, etiam Priuilegia Societatis Iesu, ut ibidem.

Societatis Iesu copiosissima facta communicatio, f. 200. D.

Communicatio facta Confraternitatibus charitatis, et S. Spiritus, f. 201. B.

An detur communicatio, sicut in Priuilegijs, ita etiam & in pœnis inter eos, f. 201. D.

An in communicatione Priuilegiorum, communicetur vsus, vel non vsus illorum, & an Priuilegium possit perdi per non vsum vel per communicationem, f. 73. E. & f. 52.

Omnes Medicantes possunt in foro conscientia uti omnibus Priuilegijs ante Pium V. concessis etiam per Conc. Trid. restrictis, & derogatis. ibidem, B.

Communicare.

S *vmend* Sanctissimam Communionem in hebdomada S. vel infra Ottauam paschæ satisfiſſi p̄cepto, C. omnis vtriusq; sexus, fo. 202. E. & in Hispaniæ partibus satisfiſſi per totam quadragesimam fo. 205. E.

Forenses vbi reperiuntur, ibi poterunt Confiteri, & Communicari, ibidem.

Et omnibus ipsis potest à Fratribus ministrari Sacramentum pœnit. & Eucharist. omni tempore, excepto die paschati, fo. 203. S. 4. & 9. & quòd hoc non sit contra Conc. Trid. demonstratur, fo. 206. C.

Ministrare Sacramentum, tempore Interdicti, quando possit, fo. 104. S. 8.

Moniales S. Clara, & Concept. satisfaciunt p̄cepto Regulæ de communicando, per aliquot dies antepnendo, vel postponendo, S. 11.

An aliquis in die paschæ (satisfacto p̄cepto Ecclesiæ) possit communicari pro sua deuotione extra Parochiam, fo. 206. A.

Fratribus Minoribus, & omnibus alijs Mendicantibus est concessum posse ministrare Sacram. Euchar. quibuscunq; quolibet anni die (excepta die Resurrect.) ibidem.

I N D E X.

Adeo vt secularis confitens, communionem recipiens in aliqua Ecclesia Mendic. in vno dierū 8. antè, & 8. post Pascha, cum aīo satisfaciendi p̄cepto Ecclesie, satisficit, & non oportet vt iterum in die Pasce. communicetur in Ecclesia Parochiali, f. 206. E. & sic etiam audiendo Missam ibidem.

Commutare.

PRelati Ordinis possunt cōmutare Legat.: & donata ad vnum vsus facta, in alium vsus, f. 207 §. 1. 2. & hæc commut. quando debent fieri secundum Conc. Trid. f. 208. D.

Concessio facta à Leon. X. vt triticum, & alia superflua possent commutari, vel vendi, & emi vinum, carnes, &c. est cauenda: quia dissipatiua Regule, 207. §. 3. & vide ibi Annotat. Cordubę.

Circa commutationem vltimarum voluntatum facientiam quid Conc. Trid. statuat vide ibidem, f. 228. D.

Conceptio Virginis.

Conciliū Basileensis determinatio facta circa cōceptionē, f. 208. §. 1. & alia determinat. Six. IV. §. 6. & 7.

Multa alię concessiones circū celebrationem eius Missæ, ac Diuini Officij, & de Indulgentijs concessis. §. 4. 5. &c.

Aliquæ Rationes adducuntur, ex verbis Conc. Trid. pro ipsa B. V. conceptione, f. 212. C.

Confirmat Conc. Trid. Decretum Six. IV. & additur pœna contrafacientibus, & modus obseruandus in prædicationibus, & disputationibus de ea, ibidem.

Sixtus V. concessit Indul. Plen. visitantibus Eccles. Monial. concep. in eius Festo, ibidem. f. 213. C.

Et de nonnullis alijs Indulgentijs huic Sanctissimæ Conceptioni concessis, vide infra, in 2. p. in Verbo Indulgent. f. . . .

Concilium.

Conciliū constans Decretum in separatione Fratrum Observant. à Conuentualibus, f. 213 §. 1. & 2.

Confirmatio Privilę. facta à Leon. X. in foro conscientie, non obstante restrictione facta in Concil. Lateranens. f. 214 §. 7.

Sed collector probat, vt posse Fratres illis vti, et in foro exteriori, ibidē.

Concor-

I N D E X.

Concordia.

P Actum factum à Fratribus, vel Monachis cum Parocho de non sepeliendis parochianis aliquibus, vel certis, in eorum Ecclesiis, est observandum, & alia pacta, & compositiones facta, super Fratribus iuribus, etiam observentur, f. 216. §. 1.
De concordia facta inter Observantes, & Conventuales Fratres, ibidē.

Confessiones, & Confessores.

Confiteri peccata sua alijs, quàm Prælati, prohibetur. §. 5. f. 7. D. & declaratur f. 23. E. & f. 28. A. & f. 30. A.
Confessores Prælati à Prælati Ordinum sibi electi, possunt eis absolutionis, & dispensationis beneficium impartiri, f. 8. B.
Confessorem sibi eligere, præter sui Superioris licentiam, nulla posse consuetudine introduci, statuitur, f. 10. A. ibiq; hoc declaratur, et f. 28. B.
Confessorum Monialium S. Clarae facultas in absoluendo illas, ac illorum servitrices, & Sacramenta ministrando habetur f. 115. 11. et 12. B.
Confessores simplices inadvertenter incursti in aliquam censuram, vel Irregularitatem, pro absolutione data à quibus non possent, poterant absolvi per idoneos Confess. fo. 16 §. 28.
Confiteri aliquis Frater, an possit, cum quovis Ordinis Confessore, absq; Prælatorum licentia: Et an hospites, possint Confiteri absq; licentia Prælati illius loci? fo. 28. A. & fo. 30. B.
Confessorum Ordinis Minor. licentia, & presentatio pro audiendis Confessionibus, iuxta Privileg. antiqua: Et an vnica presentatio tunc sufficiebat, & quomodo, fo. 44. §. 1. 2. & 4. & fo. 47. §. 16. & fo. 51. E. Sed quid sit nunc observandum, vide fo. 82. & 84.
Confessorum presentatio an vnica sufficiat pro omnibus, vel pro vno tantum Episcopatu. Et quando eos nollent Ordinarij ad confessionesmittere, quid faciendum, fo. 54. C. & 84. A.
Confessores ord. Minor. dum sunt in itinere, & non possent commodè se Episcopis presentare, nec illorum casus petere, possunt eo casu plenariè vti auctoritate Episcopali, fo. 44. §. 3. Et vt Parochiani, fo. 46. §. 10. & vide fo. 78. E.
Confessores quomodo, & quando debeant penitentibus conscientiam facere de decimis, fo. 55. §. 2. & fo. 58. §. 14.
Confessores approbati ab Ordinario possunt omnium ad se confluentium confessiones audire, etiam forensium.

Et

I N D E X.

- Et an possint illos à casibus reservatis eorū Episcopo absolvere, f. 62.*
B. Et quomodo habeant totam Episcoporum auctoritatem, & in quibus casibus Episcopi possunt, ipsi autem non, f. 75. A. & 78 E.
Confessores advertant quod in licentia absolventi à casibus reservatis, non comprehenduntur censura, nec votorum commut. nec dispensatio, f. 72. D.
Confessores Ord. Mendic. ab Ordin. approbati quantam habeant auctoritatem virtute suorum Privileg. tractatur in f. 73. C.
Vbi multa Privilegia recensentur. Ac in pluribus conclusionibus resolvuntur, f. 75. E.
Sed in quo à Bulla Cruciate, à Conc. Trid. & à Bulla Cœna, talibus Privilegijs sit derogatum, habetur f. 79. B.
Confessores Mendic. non possunt absolvere à casibus Episcopo reservatis, & quando possint absolvere ab excommunicationibus latis à Jure, & ab homine, f. 76. B. & 81. A. Vide plenius sup. in Verbo Absolvere à casibus reservatis, &c.
Confessores Mendicantes, eorumq; privilegiorum participantes, qualiter debent esse, vt privilegij, quæ habent, possint uti, f. 81. E.
Confessores debent esse presentati, & approbati, f. 82. A.
Circa quam approbationem plura notatu digna discutuntur, videl. Primò, quis, & quādo Cōfessor dicatur idoneus, et approbatus, f. 82. B.
Secundò, An in uno Episcopatu approbatus, possit in quovis alio Episcopatu, seu Diœcesi, absq; alia approbatione, confessiones audire, f. 84. B.
Tertiò, An saltem in eodem Episcopatu unica sufficiat approbatio, ibidem. D.
Quartò, Quando in aliqua Bulla datur facultas eligendi Confessorem approbatum, An Regularis debeat consisti cū approbato ab Episcopo, vel tantum à suo Superiore, f. 90. D.
Et de his omnibus supradictis habetur, f. 81. cum sequentibus, vbi multa notabilia deciduntur.
Consisteri non posse hospites, nisi de licentia Prælatorum illius loci, vbi reperiuntur, intelligitur de subditis, non autem de Prælatis, f. 9. A. & f. 106. D.
Et an à Guardianis possit tolli, vel limitari à Superioribus ista facultas, vel an possit perdi per non usum, ibidem.
Confessores an possint concedere indulgentiam. & si debent dicere in fine absolutionis, Et concedo tibi omnes indulgentias, &c. par. 2. f. 59. D.
Confessori Monialium S. Clarae in quibus casibus liceat Monasterium introire,

I N D E X.

- Introire, ibidem, in Verbo Ingredi Mon. Mon. f. 96. et ibi Collect.*
- Prohibitio Ecclesiarum Prælati facta, ne Fratrum confessiones præsumant audire, eorum Prælati iuribus, f. 218. §. 1.*
- Dispositio iuris, circa præsentationes Confessorum faciendæ. §. 2. et Prælati recusantibus dare eis licentiam, quid faciendum, ibidem. E.*
- Pro Carmel.** *Amplissima facultas Carmelitanis concessa pro instituendis eorum Confessoribus, & Prædicatoribus. §. 4.*
- Pro Obseru.** *Prohibitio ne quisquam Fratrum & Min. Obser. confessiones audire præsumat, sine suorum Superiorum licentia, etiam si ad id Apostolica auctoritate deputaretur. §. 6.*
- Pro August. Obser. Hisp.** *Prohibitio Augustinen. Regul. Obser. Hispan. ne virtute Bullæ Cruc. Confessorem alium sibi assumat, quàm ex deputatis à suis Superioribus. Et est iam communicata toti Ordini. §. 7.*
- Deputatio Confessorum Tertiariorum. §. 8.*
- Epilogatio materiæ Confessionum. f. 122. B.*
- Facultates concessæ Fratribus euntibus ad partes Infidelium, circa absolutiones, & eorum reconciliationes. §. 9. & 10.*
- Sed pro hac materia Confessorum, & Confessionum, sunt nunc nonnulla obseruanda. propter dispositionem Conc. Trid. quæ habentur, f. 223. B.*
- Sacerdotes quando accipiant absoluendi potestatem, ibidem. C.*
- Rectores, & Parochi, quando possint dare licentiam suis ouibus, ut possint alijs confiteri Sacerdotibus, ibidem. E.*
- Aduertenda quædam à Confessorib.** *Simplices Sacerdotes ab Ordin. approbati, an possint omnes subditos illi ordin. ad se confluentes, sine licentia Parochi absolvere. f. 124. C.*
- Excommunic. contra Fratres absoluètes excommunicatos à canone, etc. Et an simplices Sacerdotes non Regulares cõprehendantur in ea, & quando Regulares non incurrant, ibidem. D.*
- Absolutio prius faciendæ ab excom. & postea à peccatis. E. Et ne in absoluteione dicant à peccatis contritis, f. 125. A.*
- Ponuntur ibidem aliqua alia à Confessoribus summopere aduertenda circa Bullas, & facultates penitentibus concessas.*
- Confessores debitè expositi, societ. Iesu, licet nullo literarum gradu sint insigniti, possunt aperire literas sacræ penitentiarie, Magistris in Theolog. vel in Iure can. destinatas, f. 126.*

Conseruatores Ordinis.

Pro conseruatoribus, Fratrum omnes Ecclesiarum Prælati instituuntur, f. 227. §. 1. 2. 3. 4.

Dispositi-

I N D E X.

Dispositio Conc. Trid. de Conservatoribus, non tangit Privilegia Regularium, & sic remanet dispositio Pii V. f. 228. D. ibiq; ponitur dispositio Greg. XIII. & S. Congreg. Card. declaratio, et 231. B.

Conservatores ad quod sunt Regularibus dati, et de tribus generibus Conservatorum, f. 229. A. E.

Plurimę differentię inter Conservatores secundum Iura, et Conserv. secundum Privilegia, et quod isti plura possunt, quam illi. pro ibidem, B. ubi eorum facultates, et officia explicantur.

Personę, quę possunt esse conservatores, ibidem. D.

Conservatores Minorum sunt participes suffragiorum totius Ordinis, et capitulariter electi gaudent Privilegiis ipsius Ordinis, f. 231. B.

Conueniri in Iudicio.

Licet quamplurima enarrentur privilegia Mendicantibus concessa, ne possent in Iudicio conueniri coram quibuscunq; Prelatis, et Ordinariis locorum, omnia tamen nunc sunt limitanda secundum Conc. Trid. f. 232. C.

Episcopus, siue Ordinarius, capiens, siue carcerans aliquem Regularem exemptum, delinquentem, incidit in excommunicationem, ibidē. E.

Conventiones, et pacta à Fratibus facta contra Statuta Ordinis, uel absq; licentia Generalis annullantur, f. 233. B.

Conuentuales Fratres.

Fratibus professis inter Observantes transeuntibus ad Conuentuales interdicitur succedere, seu heredes esse suis propinquis, etc. f. 234. §. 1.

Frater familiae Observantię an potest licentiari ad Fratres Conuentuales, ibidem §. 2.

Ponuntur concordia int̄ et inter Conuentuales, & Observantes, et Prolationes eorum diuisę, f. 236. & 237.

Bona Conuentualium transeuntium ad Observantes an, et quomodo debeant distribui, f. 238. D.

Adducuntur duę Constitut. Pii V. reformatiue Conuentualium, ibid. E.

Correctio Fratrum.

Prelatorum auctoritas in corrigendo, visitando, &c. Fratres manentes in seruijs Ecclesiasticarum personarum, f. 239.

Prelati in correctionibus Fratrum Minorum (simulis, et apicibus postpositis

I N D E X.

- Ord. Prædic. **C**orrigere Fratres possunt Prælati Ordinis Prædic. Iuris ordine postposito secundum sua Statuta, f. 241. §. 8. & prohibetur appellatio, quibusdam obseruatis.
- F**acultas ampla data ad corrigendos quoscunq; Fratres, etiam exemptos, illosque etiam torquere, ibidem. §. 12.
- F**acultas data Generalibus Prædicat. et Minor. ad examinandum gesta Fratrum inquisitorum hereticę prauit. et prædicatorum Cruciatæ, etc. §. 13. et f. 243. E.
- P**articularis facultas corrigendi Fratres Ordinis Prædic. de Obseruantia in Hispania. §. 14.
- C**orrectionis causa possunt Prælati nostri per aliū percutere, f. 243. §. 15

Corporalia.

- C**orporalia, et Calices possunt clerici, et laici tãgere, f. 244. §. 1. et 2.
- M**oniales S. Clare, et Sorores Tertii Ord. possunt lauare Corporalia, et Purificatoria, lota tamen prius à Fratribus. §. 3.
- E**t vt Corporalium benedictio possit absolutè fieri pro omnibus aliis extra suum Ordinem, vide supra in verbo Benedicere, f. 135.
- E**t etiam infra in verbo Ecclesiæ, f. 309. D.
- C**redo, ut dicatur in Festiuitatibus Ordinis, et per Octauam, f. 244. et quid nunc obseruandum, ibidem, f. 245. B.

Cruciatæ.

- A**uctoritas Ministris General. et Prouinc. concessa circa Fratres deputatos ad prædicandū Cruciatæ, seu ad alia similia, f. 245. D.
- V**irtute Bullæ Cruciatę nõ posse Fratres sibi eligere Confessores, et quòd nullus Frater, vel Monial. possit accipere Bullam Cruc. nec ea vti, ibidem. §. 2. 3. et 5. et f. 258. B.
- E**t circa hoc, Collector resoluit pluribus verbis dubium quoddam, An videlicet Religiosi possint accipere Bullam Cruc. absq; licentia suorum Prælatorum, ibidem, f. 246. E. ubi concluditur quòd non.
- E**t an in specie, Fratres Minores possint illam accipere, latius examinatur à Cordub. ibidem, f. 249. C. et nos latissimè, f. 256.
- A**mplissima facultas Fratribus concessa lucrandi omnes gratias spirituales, et corporales, quę in Bullis Cruciatarum conceduntur, ad hoc

I N D E X.

- hoc ut Fratres illam accipere non essent solliciti, f. 249. A.
- Quod omnes Religiosi, etiam si sint Ord. Mend. possint Bullam Cruciatę accipere, cum licentia suorum Superiorum, f. 256. E.
- An Fratres Minores possint pecuniam procurare pro huius Bullę acceptione, ibidem, f. 257. C. & f. 259. E.
- Prohibitiones factę à Pio V. & Greg. XIII. Fratribus Ord. Prędic. Minorum, & Societ. Iesu, nę uti valeant Bulla Cruciatę, f. 158. B.
- In Bullis Cruciatę, datis à Greg. XIII. & Six. V. non suspenduntur Priuilegia concessa Pręlatis Ordinum Mendic. quoad suos Fratres tantum, ibidem. E.
- Moniales Ordinario subiecta virtute Bullę Cruc. nō possunt sibi eligere aliū confessorē, præter illum ab Ordinario eis concessum, f. 259. A.
- Quod si de facto supradicti Fratres acciperent Bullam Cruc. absq; licentia suorum Pręlatorum, an possent illa licitę uti? f. 259. C.
- An Nouitij supradictorū Ordinum possint, virtute huius Bullę, absolui à casibus reseruatis Pręlatis à quocunq; Confessore, à Pręlatis approbato? ibidem. E.
- Queruntur plura quasita notabilia, videlicet.
- An per Bullam Cruc. suspendantur omnia Priuilegia, quibuscunq; personis concessa, f. 260. B.
- An suspendantur Priuileg. concessa Ordinibus Mendic. ibidem. C.
- & quod suspendantur tantum Priuileg. tangentes seculares, & non Fratres. In tantum, quod seculares non possint tunc lucrari Indulgentias, nostris Eccles. concessas. (Stratur. E.)
- Nec Confessores nostri Priuileg. uti erga seculares. vt ibidem demon- Priuilegio supradicto concesso Mendicantibus, in Bull. Cruc. vt videlicet non obst. Bull. possint vii suis Priuileg. quoad Fratres tantum an possint participare alij non Mendicantes, per viam communic. Priuileg. f. 260. E.
- Et an Nouitij, & Moniales, & Tertiarij Ord. Mendic. possint illo gaudere, f. 261. B.
- An Fratres, & Moniales possint tempore Bull. Cruc. Coronis, & granis benedictis gaudere? ibidem. C.
- An per Bullam Cruc. suspendantur Priuileg. in corpore iuris incorporata? Et dicitur quod non, ibidem. D.
- Et hinc non suspenditur posse dare à Pręlatis certę filiationis, ibidem.
- An tempore Iubilei plenissimi, quolibet 25. anno celebrandi suspendantur Bulla Cruciatę, f. 262. A.
- In Iubileo supradicto plenissimo quinq; suspenduntur, ibid. et illa quinq; suspenduntur in omnibus Ordinibus, etiam Mędic. f. 263. D. ex quo

I N D E X.

multa illationes inferuntur : videlicet non posse Fratres tunc accipere Indulg. plenarias, &c.

Confessionalia an eo tempore suspendantur, ibidem. E.

Demonstratur, quod tempore publicationis talis Iubilei pleniss. non intendat Summus Pont. hanc Bull. Cruc. reuocare: cum illam paulo ante concessisset. & sic etiam nec in public. Bulla Cenz: sed tutius esset facere id, quod ibidem consulitur, f. 263. A. B.

Prælati aduertant, vt finita Bulla Iubilei publicatione, procurent Priuileg. confirmationem, saltem quoad suos Fratres, f. 263. E.

Custodes.

Custodum numerus, pro electione facienda Ministri generalis, taxatus à Nic. IV. & Leon. X. f. 264. §. 2. & 3. vt vide f. 265. D.
Tria aduertenda in hac Materia Custodum, videlicet, eorū Nomen, Numerus, & auctoritas, quæ omnia examinantur in f. 265. A.

Custodis nomine quinam comprehendantur, ibidem B.

Custodis officium quid sit, ibidem. D.

Custodum auctoritas quanta sit demonstratur, f. 266. A.

Custodes carent ea auctoritate, quam habent Prouinciales, in absoluendo suos Fratres à censuris, & cum eis dispensando: nisi specialiter eū à Ministris committatur. Sed bene possunt, per communic. Priuileg. Ord. Præd. vt sup. in verbo Absolutio, f. 13. A.

Decima.

Decimarum solutionem impedire, prohibetur Fratribus Prædicatoribus, & Minor. ex iure communi, f. 266. §. 1. immo tenentur in confessionibus, & prædicationibus, de illis facere conscientiam: & recusantibus absolutionem denegare, ut in. §. 14.

Decimam nullam tenentur Fratres Minor. soluere de hortis, & virgultis suis. §. 2. & plenius ampliatur in. §. 9. & idem dicitur de Prædicat. & Carmelitis, f. 268. D.

Decimam soluere Moniales, & aliæ Regulares personæ, quæ ob paupertatem mendicare coguntur, minimè tenentur. §. 3.

A Decimarum solutione latissima Exemptio facta Monial. S. Clara, et Concep. §. 4. 6. 10. 12. 13. & 15. & Monialibus, & Fratribus Ord. Prædic. §. 7.

Dispositio iuris communis circa solutionem Noualium, vel cuiuscunque decimæ, animalium, quoad omnes Religiosos. §. 5.

Fratribus S. Ioannis Hierosolymitani amplissima exemptio à Decima-

I N D E X.

rum solutione, f. 271. §. 17.

Pius IV. anno 1560. exemit Moniales omnium Ordin. à solutione quarumcunque Decimarum, & aliorum onerum. & **Pius V.** id ampliauit pro omnibus Ordinibus Mend. f. 271. C.

Mendicantes ad solutionem trium Decimarum teneri à Greg. XIII. anno 1577. fuit mandatum, ibidem. D.

Plura de hac materia vide sup. in verbo Canonica portio.

Declarare.

Facultas data Vicario Generali Ord. Præd. de Observantia interpretandi Dubia occurrentia super gratijs & Priuilegijs & toto Ord. concessis. §. 2.

Declarare dubia occurrentia, circa officium Diuinum, & circa scrupulos Fratrum: & an debeant abstineri ab usu alicuius concessionis viua vocis Orac. vide ibidem per illos. §. 3. f. 272i

Declaratio Motus proprii Py V. & Greg. XIII. circa prohibitionem ingressus ad Monast. quorumcunque Regularium, & Monialium habetur, par. 2 in verbo Ingressi Monast. Monial f. 136.

Declaratio Bullæ S. D. N. Clem. VIII. de largitione munerum habetur infra, in verbo Dare

Dare, cum declarat. Bulla de largit. Muner.

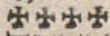
EX Nicolai III. & Leon. X. Declarat. vt possent Fratres Minores de rebus mobilibus, & parum valentibus, cum licentia Superiorum aliquid dare, &c. vt f. 273. §. 1. & 2. infertur quod ad hoc, ut Fratres possint donare aliquid, requiruntur conditiones, vt ibidem.

Sed modo obseruanda est dispositio Bullæ S. D. N. Clem. VIII. De largitione munerum, &c. cuius declaratio ponitur ibidem, f. 275. & 279.

Quod ista Bulla obliget in conscientia ad peccatum mortale, ibidem. C. Largitio munerum quid importet. D.

Regulares illi dicuntur, qui tria vota essentialia in Religione approbata emittunt. Adeo quod ex his duobus conditionibus, multe persone excluduntur ab hac Bulla, ut ibidem. E.

Ex præfatione Bullæ, plures fines, seu causæ finales principales constitutionis colliguntur. In tantum, quod licet cesset una, vel altera, non proinde cessabit constitutionis dispositio, f. 280. C.

Dini-

I N D E X.

- Diuisio omnium eorum, quæ tractantur in Bulla, ibidem. E.**
Primo continentur quedam generalitates, tam personarum donantium,
& recipientium, quàm etiam modi donandi, f. 281. B.
Secundò quedam exceptiones, seu Modificationes quorundam casuū in
quibus potest donari, f. 282. C. (sequentibus.
Tertiò pœnæ impositæ, f. 286. & hæc omnia examinantur, f. 281. cum
Sex generalitates comprehendentes, tam donantes, quàm recipientes,
& res donatas, ibidem. B.
Casus, in quibus licet donare, excepti in Bulla, cum conditionibus ad
eorum validitatem requisitis, f. 282. C.
Leui ora esculèta, & poculenta, quanta quantitatis debet esse, f. 283. A
Licentia donandi, potest dari à Superioribus, semel pro semper. C.
Munuscula ad deuotionem pertinentia, quæ sint. D.
Rerum minimarum quantitas, quanta sit, f. 283. E.
Superiorum appellatione, qui nam veniant, f. 284. B.
Dare res paruas, excludit causam ambitionis. C.
Dare eleemosynam permittitur, quatuor condit. concurrentibus. D.
Fratres de peculio eorum particulari, & Moniales de Bonis Parasfe-
nalibus, possunt Eleemosynam dare. E. (f. 285. B.
Hospitalitas potentiorum diuinum, quibus conditionibus debet fieri
Alij casus, in quibus extra Bullam licet donare, ponuntur, ibidem. D.
Pœnæ appositæ in Bulla, una pars respicit seculares recipientes à Regu-
laribus, & alia ipsos Regulares donâtes. & hæc narratur in f. 286. B.
Pœnam non deberi, nisi post condemnationem, quando habeat locum,
& quando non. C.
Prinatio honoris, dignitatis, &c. qui nam sint istu honores, dignitates,
&c. declaratur ibidem. D.
Pœna ipso facto incurrenda, quomodo sit intelligenda, & an statim,
quod quis donauit cõtra Bullæ dispositionem, debeat resignare, offi-
cia, dignitates voces, &c. E.
Summus Pontifex, cur in hac Bulla non apposuit pœnam excommuni-
cationis, sed tantum supradictæ prinatiõni? f. 187. B.
Narrantur in breui epilogo pœnæ supradictæ in hac Bulla appositæ,
ibidem. C.
Circa huius Bullæ publicationem, duo valde necessaria sũt aduertenda, videl.
Primum quod promulgatio Bullæ sufficit vt fiat in vrbe Metropolitana;
& ad hoc vtiliget quæ requirantur, f. 287. D.
Alterũ, an obliget à die scientiæ, vel publicationis, quæ est difficilis que-
stio, & determinatur ibidem. f. 287. E. & f. 288. D.
An vendēs aliquid, ultra prætiũ in pragmatica taxatũ obligetur in con-
scientia

I N D E X.

Scientia illud plus restituere, & an, & quando excusetur, f. 288. C.

Dispensatio.

- D**ispensare in omnibus votis, in quibus possunt Episcopi, possunt Patres Societ. Iesu, f. 33. D. & idem possunt Confessores Ord. M. n. f. 23 § 16.
- Dispensare possunt Prelati Ord. Min. in irregularitate ex quouis homicidio, siue voluntario, siue à casu Proueniente, dummodo sit occultum, f. 31. B. & uide f. 294. §. 21. & 24 & f. 298. D.
- Dispensare possunt Prelati nostri in aliquo, in quo non possunt Episcopi, & in multis alijs casibus, habent maiorem auctoritatem, quàm ipsi Episcopi, f. 71. E.
- Dispensandi in irregularitate, ex causa abortus proneniente, fuit à Six. V. Prohibitum, & quando talis prohibitio, haberet locum, & eius reuocatio facta à Greg. XIV. habetur, f. 72. A. B. C.
- Dispensare cum incestuosjs, & cum eis, qui castitatem uouerunt, an possint Confessores ab Ord. approbati, f. 75. B. & 78. B. & f. 293. §. 17. & 298. C. & f. 301. B.
- Et quomodo illa, non veniant in appellationem casus: cum sint potius impedimenta, quàm casus. ibidem.
- Dispensandi prohibitio in censuris Papæ reservatis, f. 77. C.
- Dispensare posse in Simonia, & in iuramentis, seu votis iuratis, quomodo intelligatur, f. 77. B. & E.
- Dispensare in priuatione, & inhabilitate officiorum, quis Prælatus possit, & quomodo, & quòd hoc possit Prouincialis: habetur, par. 2. verbo Ingressi Monast. f. 145. A.
- Dispensandi facultas cum priuatis, & inhabilitatis ad off. & cum patientibus defectum natalium. A. rehabilitandi, & abstergendi infamiam, est iam concessum M. n. s. Infirm. & per consequens possunt per communic. & alij Mendicantes, vide par. 2. verbo Ingressi Monast. Mon. f. 146. A. & in hac par. pr. f. 299. B.
- Dispensare possunt Fratres Ord. Prædic. & Minor. existentibus in partibus Infidelium cum omnibus irregularitatibus illarum partium cum quibus possent dispensare Legati sedis Apost. f. 28 § 1. & 2.
- Dispensatio circa Ieiunia, & silentium Monachorum. s. Clara. § 5.
- Dispensatio pro infirmis, & debilibus in us qua non fuerint contraria Regule, ut puta, in equitando, calciameni a portando, & c. § 8. & vide pro eius intelligentia, f. 296. C. (§. 10. 11. & 12.
- Dispensare in irregulari. homicid. casuali, & enormis sanguinis, f. 291.
- Dispensare cum patientibus defectum natalium, §. 12 et 13. & f. 299. B.

I N D E X.

- Dispensatio in etate Ordinandorum*, f. 192. §. 14. & f. 300. D.
Dispensatio facta ab Innoc. VIII. cū Fratribus Ord. Prædicatorū Obser-
uantibus Cong. Hispan. super possessionibus, redditibus habendis,
aufereudo maledictionem S. Dominici, &c. f. 293. §. 18.
Dispensatio cum Bizocharis facientibus votū Religionis S. Clarae. §. 20.
Dispensandi facultas amplissima data Monachis S. Benedicti Valli Ole-
ti, circa dispensationem, in omnibus censuris, & irregularitatibus
etiam in illis casibus, homicidij, membrorum obtruncationis, &
enormis, sang. effus. habetur, f. 294. §. 24. & quod intelligatur de
quolibet homicidio, etiam voluntario, & quod hæc facultas commu-
nicatur Mendicantibus, f. 298. D. & f. 301. D.
Sed aduerte, quod, quoad Dispensationem in homicidijs volunt. etiam
occultis, irregularitate, nunc obstat Conc. Trid. Sess. 13. cap. 7. de re-
form. sed non in homicidio casuali. vt ibidem dicitur, & habetur
hic, f. 301. D.
Et ibidem quamplurima alia similes facultates, pro, eorum Monachis,
Oblatis, Nouitijs obser. Italic, & secularibus, narrantur.
Dispensare in votis factis, pro ingressu alterius Religionis, etiā stri-
ctioris. ibidem. §. 28
Facultas concessa Magistro, & Fratribus Hospital. S. Ioannis Hiero-
solim. f. 296.
Dispensare in aliquo præcepto nostræ Regule Minoritanæ, & maximè
in debilibus, & infirmis, in portando calciamenta, in equitando, etc.
quis, & quando poterit, f. 296. C. & D.
Præcepta nostræ Regul. & eorum transgressiones sunt in duplici diffe-
rentia, f. 297. D.
Dispensare cum illegitimè natis, quomodo nunc fiet, & quid Six. V.
circa illos ordinant, & Greg. XIV. postmodū moderauit, f. 299 B.
Illegitimè natus, per ingressum in Religionem, non dispensatur, ad di-
gnitates, & superioritates Religionis, nisi ad hoc specialis fiat cum
eu dispensatio: & à quo debeat hæc fieri. vide f. 299. E.
Dispensatus in dignitate minori, non censetur dispensatus in maiori,
f. 300. B.
Dispensandi in etate Ordinandorum Concessio, iam est per Conc. Trid.
correcta. ibidem. D.
Dispensatio in poena à Six. V. laxata, ob indebitā Ordinum susceptio-
nem, in Bulla contra Cleric. malè prom. non potest fieri, nisi in Iu-
bileo plenissimo. ibidem.
Dispensare in interstitijs à Conc. Trid. in sacrorū Ord. susceptione re-
quisitis, à quo, & quando fieri potest, ibidem Remissivè.

Dispen-

I N D E X.

Dispensare in votis, iud. in verbo *Votum*, in nostra annotatione, Congregationi S. Bernardi facultas concessa à Greg. XIII. Dispensandi super quacunque irregularitate, & suspensione, occultis: homicidio volunt. & hæresis casibus exceptis, f. 300. E.
 Idem fuit concessum Fratribus Ord. Prædic. à Pio V. cum extensione ad omnes alios casus, Episcopis reservatos, f. 301. B.

Ecclesia Fratrum.

Pro Ecclesiarum et Altarium consecratione, oleo Sancto, & quolibet alio Ecclesiastico sacramento, Facultas Augustinensibus concessa, f. 302. §. 2. & Fratribus Minimis, f. 303. §. 6. & eius modificatio habetur, f. 304. §. 9.

Contra infringentes Ecclesias, & loca Fratrum Minorum, aut aliquam in illis violentiam exercentes, f. 302. §. 3.

Exemptio Fratrum Minorum, quoad Ecclesias curatas, ab eis possessas f. 303. §. 5. & quomodo possint illas Episcopi visitare, f. 304. §. 8.

Ne pulsentur Campanæ sabbato Maioris hebdomada, antequam pulset Matrix Ecclesia §. 10.

Censura promulgata in Matrice Ecclesia, promulgentur, & seruentur etiam in Ecclesijs Fratrum. §. 11.

Audientes Missam festiuis diebus in Ecclesijs nostris satisfaciunt precepto Ecclesie: licet non vadant ad eorum Parochias. §. 12.

Ecclesia possunt mutari de vno loco, in alium, & locus prioris Eccl. reduci ad vsus humanos, f. 305. §. 15.

Ecclesias reconciliandi cum aqua Gregoriana facultas data Monachis S. Benedic. & quæ dicatur aqua Gregoriana. §. 19.

Bulla Greg. XIV. de immunitate Ecclesiarum, moderatoria illius Six. V. contra hannitos, f. 306. C.

Aduertenda in hac Bulla à Reliquis, f. 309. B.

Corporalium benedictionis facultas absolute data pro omnibus. D. Et vide supra, in verbo Corporalia.

Episcopi, quas Regularium Ecclesias visitare possunt. E.

Capuccinorum Ecclesia non possunt ab Ordinarijs visitari. ibidem.

Ubi Equites Hierosolymitani habent iurisdictionem temporalem, & spiritualem, ibi Ordinarij non possunt visitare, f. 316. A.

Quod tamen debet intelligi secundum declarationem factam à Pio V. 89. Exposit Pastorale Officium. nisi in his duntaxat, quæ animarum curam, illiusque exercitium, & Sacramentorum administrationem respiciunt.

I N D E X.

Et similem Declarationem fecit Greg. XIII. in const. 67. circumspēta in omnibus, & in const. 88. Consuevit Sedes, & c. Ecclesia, sex modis dicitur esse polluta, & quomodo, & à quibus potest reconciliari, vide supra, in verbo Benedicere Ecclesiastica.

Ædificare.

Ædiscandi prohibitio infra spatium 300. Cannarum ab Ecclesiis Fratrum Minorum, f. 310. §. 1. 9. 15. 16. 19. Sed quomodo hoc nunc practicetur, f. 316. B.

Ædificiorum materiam (Ecclesiis exceptis) Calices, & alia paramēta, secum posse alibi asportare, siue illa vendere, & c. Minoribus est concessum, f. 311. §. 2. & §. 14. ubi conceditur Ecclesiæ locum posse reduci ad vsus humanos.

Ædificare, seu recipere noua loca, vel recepta mutare, absq; Sedis Apost. licentia prohibetur. §. 3. 17. 18. & illa relinquere in manu Ordinarii, potest fieri cum licentia Generalis Ordinis §. 8.

Fratres unius Prouinciæ nequeūt adificare loca in alia Prouincia, absq; licentia Generalis. §. 12.

Concessio amplissima Ordini Minim. facta, vt possint ædificare, & recipere noua loca, absque aliqua Sum. Pont. licentia, & etiā contradicente loci Ordinis. f. 315. §. 20. sed per Conc. Trid. hoc fieri est prohibitum, ut f. 316. D.

Ædificare, seu recipere noua loca possunt nunc Regulares Mendicantes, cum licentia tantum Diæcesan. f. 316. D.

Societati Iesu Priuileg. Concessio circa spatium 140. Cannarum. ibidē.

Ædificiorum materiam alibi transferre. Vide sup. f. 138. §. 5. & 7.

Eijcere ab Ordine.

Eiecti ab Ordine non prædicent, uel confessiones audiant, f. 317.

Eiecti possunt transire ad alios Ordines, ibidem. §. 2.

Incorrigibiles, habitu expoliari conceditur. §. 4. quod qualiter intelligi debeat, exponit ibidem Collect. ubi doctrinam D. Bonauen. adducit. et uide etiam, f. 321. B.

Eijcendi sunt ab Ordine, qui in professione tacuerūt aliquod eorum delictum famosum, uel morbum, f. 319. §. 6.

Concessio, perpetuò incarcerationandi, & ad tempus ad trirremem relegandi Fratres delinquentes Ordini Fratrum Sancti Hieronymi data, f. 320. E.

I N D E X.

Dispositio Six. V. contra criminosos eiciendos ab Ordine, f. 321. A.

Electi tenentur transire ad alium Ordinem, ibidem. E.

Sed an requiratur ad hoc licentia Superiorum, f. 322. A.

Electio.

Eligendi modus à iure communi præscriptus, f. 323. §. 1. & 2.

Et quid nunc secundum Conc. Trid. sit observandum, ibidem, & f. 327. D.

Electio generalis Ministrorum, quomodo faciendâ, & de eius auctoritate. §. 3. 4. 10. & 11. & de numero Custodum eligentium. §. 6.

Electio Vicarij generalis totius Ordinis. §. 7.

Electio Ministrorum Prouincialium. §. 4. & 8.

Electio custodum, & guardianorum habetur in verbo Custos, & Guardianus, & hic f. 324. §. 6.

Declaratio Bullæ Unionis Fratrum Conuentualium, & de Observ. circumdatum electionis Prælatorum observandum, & de tempore officiorum durationis, f. 326. C. & 327. A.

Annis officij expletis, an ipso facto Prælati ipsi, pro absolutis habeantur. E. & f. 327. B.

Electio Prioris gener. Ord. Canonicorum Regul. S. Saluat. ad triennium reducta, ibidem.

Pœna contra subornantes in electionibus, ibidem. C. & f. 328. C.

Capuccinorum modus, quem in electionibus observant. E.

Electores, digniorem debere semper eligere, conditionibus ibi assignatis, f. 328. A. D.

Electio Abbatissarum, quomodo antiquitus erat faciendâ, & quomodo nunc per Conc. Trid. & cuius ætatis debeat esse, vide supra, in verbo Abbatissa, f. 4. & 5.

Eleemosyna.

Pupertatem Fratrum Minorum esse meritoriam, f. 328 §. 1.

Eleemosynâ dare Fratribus, de malè oblati incertis, & c. §. 2. et 3.

Eleemosynam petere in terris excommunicatorum, & ibi manere. §. 4.

Excommunicatio contra prohibentes, nè Fratres Minores, & Prædicatores, Carmelit. & Augustin. eleemosynas peteret, & c. f. 239.

§. 7. 8. & 9. 13. & f. 333. A.

Eleemosynas querentes sub nomine Fratrum de Observantia excommunicationis penam incurrunt. §. 10.

Manus adiutrices, commutantur in eleemosyna panis, & aliis ad vitium pertinentibus. §. 11.

Eleemo-

I N D E X.

Elemosynas, & legata obuientes loco abundantiori, potest Generalis, uel Provincialis transferre alteri loco indigentiori. §. 14.

Adducuntur quaedam Statuta generalia, circa huiusmodi materiã 332.

Episcopi.

DE Exemptionibus ab Episcoporum iurisdictione, & de Confessorum eis facienda presentatione, & de primi lapillis impositione, & aliis, vide remissimè, f. 333. C.

Fratres, Episcopi electi, omnia quæ habent, resignent Prælati. §. 2. & quanto, & quomodo debeant electioni, seu postulationi de se factæ consentire. §. 3.

Episcopi incarcerantes Fratres aliquos exemptos, an, & quando excommunicationem incurrant, vide f. 232. E.

Et an possit, illos excommunicatos esse, declarare, f. 332. C. D.

Et an Fratres ab eis citati debeant comparere. ibidem, f. 363. C.

Episcopus, concedendo casus suos, an, & quando videatur cõcedere absolutionem, uel dispensationem a censuris, supra f. 29. E.

Episcopus concedendo alicui omnem suam facultatem, & auctoritatem ad confessionem audiendam, non censetur ei concedere casus sibi reseruatos, f. 30.

Episcoporum facultas, eis tradita à Conc. Trid. in absolutione, & dispensatione cum suis subditis: an sit reuocata per Bullam Cœnæ Sixti V. & aliorum, f. 66. E.

Et quòd tollatur ab eis facultas absoluendi ab heresi in foro conscientie sed non in foro fori f. 68. A.

Episcopi, quod possunt ex consuetudine, & tolerantia in casibus Bullæ Cœnæ, f. 68. E. hoc non poterunt Pronunciales: licet eis fuerit illorum communicata facultas à Pio V. f. 70. C.

Eucharistia.

Sacerdos, quando uult celebrare, uel tantum Eucharistia sanctissimum Sacram. sumere, non debet Stolum gestare, sub pœna excommunicationis f. 334. §. 1. sed quomodo hoc intelligatur. ibid. f. 335. A.

Quòd Moniales possunt habere sanctissimum Eucharistia Sacram. in loco interiori Monast. §. 2. sed secus est modò per Conc. Trid.

Multa alia pertinentia ad hanc materiã Eucharistia, vide supra in verbo Communicare.

Excommunicatio.

Censura, & Interdicta, mandante Episcopo, debent à Regularibus in eorum Eccl. publicari, et seruari, iuxta, Conc. Trid. f. 346. D

Fratr

I N D E X.

- F**ratres, quomodo se debeant habere in euitatione excommunicatorum,
& in terris illorum, f. 337. §. 1. 2. 4. & 6. & f. 146. E.
- Excommunicationes**, seu casus Bullæ Cænæ Domini Six. V. f. 339.
- Excommunicationes positæ in extrauig.** Et si dominici gregis, referuntur
f. 341. C.
- Excommunicationes quædam specialiter pertinentes ad Fratres**, enar-
rantur, f. 342.
- Excommunicatum euitare**, quando, & quomodo tenemur: & datur ve-
ra intelligentia ad const. Conc. Constan. f. 146. E.
- Notorii excommunicati**, quando esse dicantur, & de duplici notorie-
tate, facti, & iuris, f. 347. D.
- Excommunicatus specialiter**, ob non comparenti, vel parendi, uel alio
modo, nõ est euitandus: nisi etiã expressè fuerit denũtiatus, f. 348. B.
- Delictum**, & delinquens, licet sint notorii, propter quod lata est excom-
municatio, si non fuerit specialiter, & expressè denunciatus, non te-
neor illum vitare, immò possum coram eo celebrare, & pro eo pu-
blicè orare, f. 348. B.
- Excommunicati**, etiam occulti, in nullo releuantur, in quantum ad se,
& ideo debent se abstinere à Diuinis, &c. ibidem. E.
- Catholici Gallie**, & in aliis partibus, quomodo possint cum illis hereti-
cis publicè excom. praticare ibidem.
- Excomunicari vel interdici non possunt Fratres Ord. S. Hieron. Hispan.**
Cisterciens. Camaldul. & Societ. Iesu, nec eorum loca, nec seruito-
res, &c. nisi de speciali mandato Sedis Apost. f. 349. B.
- Fratres minores**, non possunt ligari aliqua sententia excom. suspens. vel
interdicti, iuris, vel hominis, nisi nominentur specialiter, f. 349. D.
- Quoad Bullam Cænæ ponuntur quædam notabilia.** ibidem. E.
- Excommuicatio lata contra absoluentes à casibus Bullæ Cænæ**, non est
reseruata Papæ, f. 350. A.
- Omnes Confessores tenentur penes se habere transumptum Bullæ Cænæ**,
& quomodo ab hoc eximuntur patres Societ. Iesu, f. 351. B.
- Per quæcunque Priuilegia, seu Bullas**, nunquam censetur dari facultas
pro casibus Cænæ; nisi de eis expressa fiat mentio. ibidem. A.

Exempti Fratres.

- I**N exemptos Fratres Prælatorum auctoritas habetur, f. 351.
Et quando, & quomodo ipsi exempti Fratres possint se negociis,
uel officis, vel Priuilegiis Ordinis immisceri, uide ibidem.
- Exemptiones**, qua forma, & cuius licentia, sint impetrandæ & quis
debeat,

I N D E X.

debeat eorum Breuia, seu Bullas recognoscere; vide f. 353.

Exemptio.

Exemptio Fratrum, & Monialium, à Prælatiſ Eccleſiaſticis & ab omnibus actibus fori iudicialis, & occupationibus, & negotiis extra ordinem, f. 354. & 355. & de immediata eorum ſubiectione Sedis Apoſt. f. 156. & 157.

Aliaſque quamplurimas exemptiones conſeſſas Fratribus Prædicatoribus, Carmelitis, Monachis S. Bened. ac Monialibus S. Clarg. vide ibidem per totum.

Fratres delinquentes, quomodo, et quando, dicantur, exempti à iuriſdictione Ordinariorum, ibidem, f. 262. A.

Episcopus Regularem exemptum incarcerans, an excommunicationem incurrat. Et an, ſi Regularis percufferit clericum, poſſit illum Episcopus denunciare excommunicatum, ibidem. C. D.

Exempti, ab Episcopo citati, an, et quando teneantur cõparere, et quãdo teneãtur parere Curia ſeculari, Bãuitos perſequeti? ibid. f. 363. C.

Exemptio Religioſorum, ab exactionibus quibuſcunque, f. 363. C. et in fine Compendii, f. 3. vbi nonnulla notabilia ponuntur.

F

Fratrum Minorum omniumque aliorum Mẽdicantium origo enarratur in primo folio.

Fratres Minores, alique Mendicantes, quomodo non poſſint tranſire ad Ordines Monachales, vel intra ſe, f. 2. A.

Fratres Minor. non poſſunt ſibi eligere confeſſorem, nec à caſibus reſeruatũ abſolui, niſi de conſenſu ſuorum Prælatorũ, etiam virtute Bulla Cruc. f. 13. §. 15. et 16.

Fratribus Minor. fuit conſeſſum poſſe audire in confeſſionibus omnes etiam forenſes, ea auctoritate, quam habent ab Episcopo, in cuius Diœceſi exiſtunt, f. 45. §. 7. 8. 9.

Fratribus Minor. et Prædicatoribus quamplurimæ inſignes Priuilegio- rum communicationes, f. 184. §. 1. conſequentibus.

Fratribus Minor. et reliquis Mendic. Ampliſſima exemptiones à ſolutionibus quarumcuque decimarum, ſupra in verbo Decima, et quòd non poſſint aliqua cenſura ligari, niſi ſpecialiter nominentur, f. 344. D.

Fratres hoſpites, an poſſint confiteri abſque licentia Prælati illius loci, vbi reperiuntur? et quid, et quãlo ipſi hoſpites ſunt Prælati? f. 28. B.

Fratres excommunicatus, an poſſit abſoluere alterum Fratrem e com- municatum? et quid, quando ſe percuterent ad inuicem, uel Supe-

I N D E X.

- vior percuteret subditum? vide infra, in hoc indice, in verbo Religioso, qui manus violentas, &c.
- Fratres Ordin. Præd. à nullo Confessore alterius Ord. possunt in Confessionibus audiri, f. 17. §. 29. & §. 32**
- Fratribus Ord. Prædic. amplissima facultas in audiendo confessiones, etiam forensium, f. 48. §. 17. quæ communicatur etiam Fratribus Minor. & ibidem. D.**
- Fratrum Ordinū Prædicatorum ampliss. Priuilegiorum Communicatio, f. 190. §. 20.**
- Fratribus Carmelitis ampliss. facultas concessa, in absoluendo omnes Christi fideles, f. 49. §. 19. & an per communicationem possint Fratres Minor. illa uti, si Carmelita ipsi ea non utantur, f. 51. A.**
- Frat. Carm. Priuilegiorum Communicatio, f. 193. §. 30.**
- Fratrum. Erem. S. August. origo, describitur, in primo folio huius Compend. pagina 5.**
- Fratres August. non possunt impediri ab executione Prædicationis, & confessionis: dummodo obseruent Clem. Dudum, f. 49 §. 18.**
- Fratribus August. ampliss. communicationes Priuileg. f. 191. §. 21.**
- Fratr. Minimis Concessio data à Julio II. ut possint à Confessoribus sibi electis absolui à casibus reseruatis, quomodo intelligatur, uide f. 26. B & 27. A.**
- Fratribus Minimis latissima facultas, pro absolutione ab omnibus casibus, & censuris Ordinario reseruatis, tam à iure, quam ab homine, &c. f. 50. §. 20. & an extendatur ad seculares f. 53. B.**
- Fratribus Minim. facultas data, pro lucrandis Stationibus vrbis Romæ par. 2. f. 16. §. 10.**
- Fratr. Minimis & Carthusiens. & S. Trinit. Priuileg. communicatio, f. 194. 195. & 196.**
- Fratrum S. Hieron. Iesuatorum origo, habetur in pr. folio, pag. 6.**
- Fratrum Erem. S. Hieron. è Pisa initiū demonstratur, in pr. fol. huius Compend. pag. 8.**
- Fratrum Erem. S. Hieron. Hispan. exordium habetur, ibidem.**
- Fratribus S. Hieron. gratia concessa, ut possint plenariè absolui; intelligitur de peccatis quocunque tempore confessis, licet tunc non confiteantur, f. 64. D.**
- Fratribus S. Hieron. Hispan. est prohibitus transitus ad alias Religionis, & quo modo, f. 129. D.**
- Fratribus S. Iohannis Hierosolim. exemptiones à decimarum solutione concessæ, f. 271. §. 17. & à uisitatione Ordinariorum, uide supra in uerbo Ecclesiæ.**

I N D E X.

Fratres, exigentibus meritis possunt à Prælatiſ torqueri, modo, & forma, ut in f. 121. A.

Frater professus, an possit Religionem exire, propter parentum inopiam, f. 127. B.

Formulæ aliqua absolutionis plenarię ponuntur, f. 40. 42. & 43. Et una plenissima danda Fratribus in agone mortis, f. 43. C. & aliæ formulæ ordinariæ ponuntur in fine huius Compendij, f. 55.

Fratres Ordinis S. Hieron. Hispan. Cisterciens. Camald. & Societ. Iesu quomodo non possint aliqua censura ligari, uide supra verbo Excom.

Famuli Fratrum.

Famulis Fratrum quamplurime Concessionis concessæ, pro tempore Interdicti, pro sacramentorũ receptione, &c. ponuntur, f. 366. & quomodo debeant Concessionis illa intelligi, f. 368. A.

Festiuitates.

Nonnulla Priuilegia concessa pro celebrandis Festiuitatibus Sanctorum nostri Ordinis, uide f. 369.

Et præcipuè pro Patre Seraphico nostro Francisco, f. 370.

Sed quid ordinauerit pro hoc Six. V. & Pius V. & de Indul. plenariæ concessa uisitantibus Eccles. Fratrum Minor. in Festiuitatibus Principalem Sanctorum Ordinis & Ecclesias Monial. Concept. in die Concept. & de duplici off. S. Bonauentura, uide ibidem, f. 369.

Fratres tenentur obseruare, & celebrare illa alia festa, quæ Populus, & Clerus obseruare solent, & quæ Episcopi in sua Diœcesi obseruari iusserint, f. 369.

Generalis Minister.

Nonnulla facultates ipsis Generalibus Ordinum Mendic. concessæ, habentur, f. 371. & 372..

Generali Ord. August. fuit concessum, ut quæcunque Instrum. suo sigillo signata essent, haberent tantam fidem, ac si plumbi sigillum haberent, f. 373. §. 16.

Guardianus.

Guardiani Ord. Minor. parificantur in omnibus, Prioribus Ord. Præd. f. 377 §. 4.

Guardiani quomodocunque electi, sunt verè Prælati, f. 376. et 378. A.

In Prælatorum appellationem qui ueniant, ibidem. C.

Guardianus, an sit de illis Prælatiſ, qui possunt sibi eligere Confessorem, ibidem. D. & f. 23.

Guardiani, vel Priores, & eorum Vicarij, an habeant facultatē illam

I N D E X.

lam amplissimam concessam Generali, & Ministris, & Custodus absoluendi suos subditos declaratur, f. 8. D. f. 24. B.

Guardiani, quibus Provinciales committunt auctoritatem absoluendi à casibus reservatis, utrum possint illam committere alijs Fratribus f. 23. A. & 26. C. & 33. B.

Guardianorū potestas in absoluendo, & dispensando, an possit per Prelatos Superiores, uel Capitula coarctari? f. 24. E.

Gradus Scholastici.

Gradus Scholastici quando debeant conferri, & ad Magistrum, quo ordine ascendatur, f. 378. & 379.

H

Hospites Fratres subditi, non possunt confiteri, absque licentia Prælati illius loci, in quo reperiuntur: sed si essent Prælati, bene possent, f. 28. A. & 30. B.

Habitus Fratrum.

Prohibitio, ne quis Monachorum, aut Religiosorum lineis càmisis utatur, f. 380. §. 1.

Habitum Fratrum Minorum, uel consimilem deferre, omnibus alijs Religiosis, & secularibus prohibetur, f. 181. §. 4. & 5. & f. 183. D.

Morientibus cum habitu Fratrum Minorum, siue illum osculantibus, Indulgentiæ: Habitum suæ Religionis temerè dimittentibus, pæna. §. 7.

Ne impediatur à Curatis sepeliri morientes cum habitu in Ecclesijs Fratrum Minorū, et si elegissent sepeliri in aliena sepultura, §. 6. 9.

Idem fuit concessum Carmelitibus, & Prædicatoribus; & cui competat supradictum habitum morientibus concedere. §. 10. & 11.

Et quando Fratres possent intrare Parochias cum cruce, ad leuanda corpora. §. 13. f. 383.

Habitum forma Congregationis Joannis de Dio, & nè deferant Capucini acutum, sed rotundum; nec habitum consimilem habitui Capuccinorum 383. E.

Reformatis Conuentualium est facta eadem prohibitio; & qua forma, & colore, habitum, & mantellum deferre debeant, ibid. f. 384. B. et ut nè etiam ipsos Capuccinos recipiant.

Habitum quis temerè dimittere, quando dicatur, et an assumens habitum alterius Religionis incidat in pœnas taxatas, ibidem. C. D. et quid de portantibus habitum absconditum, f. 385. A.

Tempus suscipiendi habitum à Puellis Deo dicandis, f. 5. B.

Hæc

I N D E X.

Hæreditas, & Hæredes.

Concessionem datæ Fratribus Minoribus, ut possint succedere in hæreditatibus intelliguntur de Conventualibus, nõ autem de Observantibus, f. 384.

Sed Collector contendit, hoc non obstante, probare eos duplici remedio posse iuvari pro consequendis eis relictis, ibidem, f. 386. E.

Fratres Minores secundum Regula puritatem viuentes, hæredes esse nõ possunt, nec directè, nec in re fideicommissi, f. 338. E.

Hæreditatis estimatio non est licita Fratribus, f. 389. B. & an valeat eorum institutio, cum clausula apposita, quod hæreditas pro eorum necessitatibus vendatur? ibidem. E.

Hæreditatis pretium, quando poterunt acceptare Fratres, f. 391. C. Ecclesiæ, seu Cappellæ Fratrum, quomodo, & quando possint hæredes institui, ibidem. Et quid dicendum de institutione aliorum Mendicantium, & non Mendic. E.

Iterantibus Fratribus Minoribus fuit concessum, posse transferre ieiunium diei itinerationis in alium diem, f. 394 §. 3.

Impetrantes literas à Protectoribus, ultra casus permisos, qua pœna puniantur, f. 395.

Imprimere libros quomodo quis possit, et de pœna contra imprimentes eos, sine licentia Ordinari, & Superiorum, f. 395. & ultra pœnas Conc. Lateranens. & Trid. in constitut. Capuccinorum, additur pœna priuationis actus legitimi: & quid per huiusmodi actus legitimos intelligatur, f. 396. C.

Incorrigibiles Fratres, quando sunt ab Ordine eijciendi, f. 397. & vide supra in verbo *Eiicere*.

Finis Tabula.

COMPENDIUM PRIVILEGIORVM.

A VARIIS SVMMIS PONTIFICIBVS,
& Apostolica Sede, Fratribus Minoribus, necnon, & alijs
Fratribus Mendicantibus, ac Monialibus, & ter-
tarijs sibi subiectis, eorumq; ordini-
bus concessorum.

SECVNDO EDITVM, CVM VLTIS ADDITIO-
nibus, tam ex Priuilegijs præfatorum Fratrum, denuò repertis, & ob-
tentis; quàm ex Priuilegijs Fratrum non Mendicantium; quibus Fra-
tres Minores, per nouam concessionem Clementis VI. gaudere pos-
sunt; ac etiam ex contentis in Iure Canonico, quæ præfatos tangunt Fra-
tres; alphabetico ordine, per quendam Fratrem Minorem Prouincie
Sancti Iacobi, congestum.

ET NVNC PRIMO A R. P. F. HIERONYMO A SORBO
CAPVCCINO REFORMATVM, FÆLICITER INCIPIT.

A B B A S.

SCIENDVM, quòd licèt Prælati fra-
trum Minorum, aliorumq; Mendi-
cantium, Abbates minimè appellen-
tur; nihilominus in priuilegijs hu-
iusmodi fratrum continentur non-
nulla, quæ ad Abbates pertinent.
Ista autèm primò sunt quædam pro-
hibitiones receptionis fratrum Mi-
norum, aliorumque Mendicantium,
ad ordines monachales trãfire vo-
lentium. Hæc verò, vt in loco magis congruo, ponuntur in di-
ctione, Recipere. ¶ Et quia nunc fratres minores, per nouam
concessionem Clementis septimi, quæ habetur in dictione, Cõi-
catio priuilegiorum. §. 19. gaudent priuilegijs Ordinũ nõ Men-
dicantium, quorum aliqua cõcernunt Abbates, pro vt habetur
infra varijs dictionibus, præsertim, Absolutio, Dispensatio, Of-
ficium diuinum, Interdictum: poterunt Prælati fratrum Mino-
rum vti omnibus, concessis Abbatibus Ordinũ monachalium.

Collector.

A CAP.

CAPVCCINI ANNOTATIO. A

CIRCA prohibitiones receptionis Fratrum Minorum, aliorumq; Mendicantium, ad ordines monachales, vel intra se transire voluntium, aliquas ponam declarationes, secundum Conc. Trid. aliorumq; Summorum Pontificum decreta, infra in verbo, Recipere. Et quando, & quomodo Abbas possit conferre minores ordines, dicam etiam infra, in verbo, Ordines Sacri, in fine.

ABBATISSA. B

¶ *Distinctio concessionum subscriptarum.*

Collector. **E**X infrascriptis concessionibus attinētibus ad Abbatissas, quædam concernunt earum electionem, & durationem; & habentur in §. vbi in margine ponitur ista dictio, Electio; aliæ verò pertinent ad earundem Abbatissarum officium, & facultatem; hæc autem continentur in §. vbi in margine ponitur hæc dictio, Clausura, vel Receptio.

I
Electio.

INNOCENTIVS iiiij. & postea Bonifacius viij. ordinauerunt, & præceperunt, vt electio Abbatissæ monialium Sanctæ Claræ, liberè pertineat ad conuentum. b. fo. 32. Et ffo. 33. concess. 35.

2
Electio.

VRbanus 4. idem statuit quod Innocentius suprascriptus, ac multa alia cōcernentia officium Abbatissæ; prout latè habetur in regula, quam ipse ordinauit pro monialibus S. Clare, rubrica 22. vide ibi. fol. 289. tractatu 3. Et ffo. 298. tract. 2.

3
Ex iure cōmuni.
Electio.

Per Conc. Trid. ordinatur vt non eligatur nisi 40. ann. attigerit fess. vii. c. 7.

Bonifacius 8. statuit, vt cum Abbatissæ fuerit electio faciēda, nulla monialis, nisi duodecimum annum peregerit, & professa fuerit, tacitè, vel expressè, ad eligendum cum alijs admittatur; nec in Abbatissam, aut Priorissam, vbi per Priorissam monasterium gubernatur; nec de ceterò eligatur aliqua, nisi tricesimum annum compleuerit, & expressè professa fuerit ordinem regularem. Habetur in iure communi. c. Indemnitate lib. 6. vbi multa alia ponuntur attinentia ad huiusmodi electionem, quæ longum foret hic ponere. Vide ibi.

4

EVgenius 4. ordinauit, quòd sicut Abbatissæ, & aliæ sorores, & earum Prouisoræ ad hoc deputatæ, tenent clauēs, quibus ab intra portæ monasteriorum clauduntur: sic per Confessores, aut alias honestas personas, per Ministros generales, aut prouinciales deputandas, ex parte exteriori, habeantur clauēs, & conferrentur. b. fo. 42. Et ffo. 39. conce. 44.

¶ **IDEM**

A ¶ **I**DEM Eugenius statuit, quòd in electione, & creatione Abbatissarum, seu Ministrarum, vel Matrum ordinis Sanctę Clarę, & tertij ordinis, illę tantum, ex monialibus, vel sororibus, vocem habeant, quę per annos tres, vel circa, in earundem monasterijs, vel collegijs fuerint: in qua electione maior pars votorum, ad minus medietatem superans, debeat conuenire. b. fo. 46. Et ffo. 42. conce. 47.

5
Electio.
Promonia
libus San-
ctę Clarę
& tertij
ordi.

B **N**icolaus 5. statuit, & ordinauit, quòd electiones Abbatissarum, seu Matrum monialium, quę à maiori parte earum numero dumtaxat, factę fuerint, sint, & censeantur canonicę. Ac quòd ad ipsorum monasteriorum, seu domorum moniales, aut sorores, ordinem ipsum professas, etiam quę per triennium, vel circiter, in prædictis monasterijs moram traxerint, spectent, & pertineant. b. fo. 48. Et ffo. 43. conce. 48.

6
Electio.

C ¶ **I**DEM Nicolaus statuit, quòd prædictarum Abbatissarum, seu Matrum monialium dignitates, vel officia, per annum tantum durent in partibus cismontanis scilicet, Italię, & alijs ei annexis; temporeq; illo decurso, etiam si iustas renunciaciones non fecerint, vacent, ac vacare censeantur. Et quòd in fine huiusmodi anni, à die electionis earum computandi, teneantur, sub excommunicationis pœna, ipso facto (si contrafecerint) incurreda, renunciare regimini, & administrationi monasteriorum, seu domorum earum; ac sigillum, & claues monasteriorum, & officinarum restituere in manibus Prouincialium fratrum minorum, illarum prouinciarum, in quibus monasteria, & loca ipsa cõsistunt; vel saltem in manibus Visitatorum monasteriorum, seu domorum huiusmodi, per eosdem Prouinciales in congregatione fratrum deputandorum, & ad id. ab eisdem Prouincialibus, potestatem habentium. Et hoc voluit fieri in presentia sororum, seu monialium, ad id specialiter vocatarum. b. fo. 48. & ffo. 43. conce. 48. Et ffo. 40. conce. 128.

7
Electio.

Excommu-
nicatio.
Renüciari

E ¶ **I**DEM Nicolaus statuit, quòd prædictę Abbatissę, nec simul omnes moniales, possint aliquam ad religionem, vel professionem recipere; nisi de Prouincialis, aut Visitatoris expressa licentia. Nec similiter recipere præsumant, aut valeant aliquem in capellanum, vel receptum retinere; nisi à Prouinciali, vel Visitatore, pro idoneo reputatus fuerit. b. fo. 48. & ffo. 43. conce. 48.

8
Receptio
ad habitum,
vel profes-
sionem.

Leo 10. vt monasteria monialium debite regantur, & gubernentur, ac illorum Abbatissę circa officium sibi commissum, summa cum diligentia, omniq; sanctimonia, si non diuino

9

Abbatissa.

A
4 amore, amotionis saltem metu, semper intentæ existât, statuit, & mandauit; vt annis singulis à Prouincialibus, seu earum Visitatoribus, Abbatissæ, ministerij, seu officij absolutionem, à dictis Visitatoribus, iuxta desuper Urbani 4. editam constitutionem, petere teneantur. Nedum id verbo, sed etiam factò, realiter, & cum effectu faciendo. Ac etiam statuit, quòd si eisdem Visitatoribus videbitur; & ipsa necessitas, ac monasterij exegerit reformatio, acceptare cum effectu debeant. Et quòd huiusmodi Abbatissæ, officium, in ipsius Visitatoris manibus, dimittere teneatur; ita vt mera, & libera eidem Visitatori remaneat facultas, eisdem sororibus, seu monialibus, sub excommunicationis sententia, & alijs sibi visis sententijs, censuris, & pœnis, præcipiendi, vt circa alicuius Abbatissæ electionem intendere debeant; aut aliàs, iuxta ipsius prædictæ cõstitutionis verba, & tenorem, procedendi. Et monialem, quæ Abbatissæ ministeriũ huiusmodi gessit, iuxta excessus exigentiam, corrigendi, & castigandi; ac censuras, & pœnas huiusmodi, iteratis vicibus, aggrauandi, & alia in premisis necessaria, seu quomodolibet opportuna faciendi, & exequendi. b. ffo. 40. conce. 128.

Collector.

¶ Aduertendũ est, quòd quia circa prædicta, quotidie fiunt nouæ impetrationes, seu prouisiones, & innouationes; ideo in his nullus decipiatur, credens omnia huiusmodi esse necessariò seruanda; præsertim, quia aliqua ex eis fortè nunquam fuerunt moribus vtentium admissa, præcipuè quòd ad durationem officiorum, & ætatem eligentium, &c.

CAPVCCINI ANNOTATIO.

CIRCA clausuram, & quomodo, & quando possit intrari, vide Concil. Trid. sess. 25. in cap. 5. & plenius infra in verbo, Clausura monialium, in glossa nostra.

In §. 5.

Cõcil. Tri.
sess. 25. c.
6. & 7. de
Regul.

Circa huiusmodi prohibitionē, sunt attēdēda ea, quæ à Sacr. Cõc. Trid. sess. 25. tit. de Reg. & Monial. in cap. 6. cū seq. iubētur in electionibus earum obseruari, videlicet, vt per vota secreta fiāt, ita vt singulorũ eligentiũ nomina nunquã publicētur; & Abbatissa, & Priorissa, & quocunq; alio nomine Præfecta, vel Præposita appelletur, eligatur nõ minor annis quadraginta, & quæ octo annis, post expressam professionē, laudabiliter vixerit; q; si his qualitatibus non reperiatur in eodẽ Monasterio, ex alio eiusdẽ ordinis eligi possit. Si hoc etiã incõmodũ Superiori, qui electioni præest videatur, ex hijs, quæ in eodẽ Monasterio, annũ trigesimũ exceßerint, & quinq; saltē annis, post professionē, rectē vixerint, Episcopo, vel alio superiore cõsētiēte eligat.

A Is verò, qui electioni præest, Episcopus siue alius superior, claustra monasterij non ingrediatur; sed antè cancellorum fenestellam, vota singulorum audiat, vel accipiat. In reliquis, seruentur singulorum Ordinum, vel Monasteriorum constitutiones.

Papa Gregorius XIII. in const. 84. anno 1583. emanata, omnes Abbatissas in vita, ad triennium reduci iubet; quo triennio finito, omni careant auctoritate; ac regimine, & administratione Monasterij, per triennium; à die finitæ administrationis inchoandum, abstineant; quo elapso,

B seruata eadem forma supradicti Conc. Trid. iterum, & pluries eligi possint.

Circa tempus suscipiendi habitum à puellis, Deo dicandis, in Conc. Trid. sess. vlt. de Regul. c. 17. mandatur, vt sit maior duodecim annis, & non antè habitum suscipias.

Et quòd professionem non emittat, antequàm explorauerit Episcopus; vel eo absente, vel impedito, eius Vicarius, an coacta, vel seducta fuerit.

C Et in ca. 18. habetur quòd si quis coegerit mulieres ad ingrediendū Monasterium, vel ad emittendam professionem; vel si quis impederit, sine legitima causa, ne ingrederentur, vel professionem emitterent, sancta Synodus illum anathemati subijcit.

Est hic aduertendum, quòd Pius V. concessit monialibus Regulae sancti Dominici, vt Nouitiæ, in articulo mortis, etiam ante tempus probationis, possint emitte professionem; & decedentes (quatenus tamen in ætate legitima, vt supra, requisita à Conc. Trid. constituta sint) consequantur Indulgentiam plenariam, in forma Iubilei. Quæ Constitutio fuit emanata in anno 1570. & ponitur à Reuerendissimo Passarello, in tractatu priuile-

D giorum Minimorum fol. 123. vnde, per communicationem priuilegiorum, conceditur hæc facultas alijs monialibus, sub aliorum mendicantium regulis militantibus.

Et in cap. 10. eiusdem Sess. 25. mandatur, vt præter ordinarium Confessorem alius extrà ordinarius ab Episcopo, & alijs Superioribus, bis, aut ter in anno offeratur, qui omnium confessiones audire debeat. Et aduertendum, quòd Leo statuit, vt monialium Confessores, vltra triennium non durent, vt habetur infra in Verbo moniales. §. 28.

E ABSOLVTIO.

¶ Distinctio generalis materiæ absolutionis, inferius annotata.

Quoniam multa valde, ac nimis diuersa, pertinentia ad materiam absolutionum, reperiuntur in priuilegijs fratrum, quæ si insimul ponerentur, non modicam causarent prolixitatem, & confusionem; idè opere precium visum est, huius-

In §. 7.

Tempus suscipiendi habitum.

Exploratio voluntatis.

Cõtra eos qui cogèret eas intrare monasteriũ.

Pro nouitiis.

Passarel- lus.

Concedatur eis; cõfessor extrà ordinarius.

Collector.

6 *Absolutio ordinaria quò ad fratres.*

modi materiam sic diuidere, quòd primò ponantur per se, ea **A**
quæ attinent ad absolutiones fratrum inter seipfos; ac deinde
alia quæ personas sæculares concernunt.

ABSOLVTIO QVOAD FRATRES.

¶ *Distinctio materiae infrascriptæ.*

Collector. **I**nter concessiones pertinentes ad absolutiones fratrum
inter seipfos; quædam concernunt absolutionem ordina- **B**
riam, quæ quotidie potest exerceri, cum opus fuerit; huius-
modi concessiones ponuntur primo per se, procedendo per or-
dinem prout fuerunt successiuè concessæ: aliæ verò con-
cessiones pertinent ad absolutionem extraordinariam, qua,
scilicet, solum certis diebus possunt fratres uti. Istæ sunt abso-
lutiones plenariæ, licet non æquales, ut infra patebit. quæ au-
tem ponuntur ordinatè secundo loco. In omnibus autem infra-
scriptis concessionibus absolutionum sic proceditur, quòd pri- **C**
mo ponuntur concessiones attinètes directè ad fratres mino-
res ac deindè adduntur alię concessiones, quę alijs fratribus
mendicantibus factæ reperiuntur.

ABSOLVTIO ORDINARIA QVOAD FRATRES.

I **E**xcommu-
nicatio. **I**
INNOCENTIVS Quartus concessit Generali, & Pro-
uincialibus Ministris, ut eos, ex fratribus suis, qui pro
iniectioe manuum in seipfos, incurrerint excommu- **D**
nicationis vinculum; aut in id. ante susceptum habi-
tum inciderint, vel alias sunt excommunicati, valeant ab-
soluere; nisi adeò graues, & enormes sint excessus, quòd me-
ritò sint ad sedem Apostolicam destinandi. B. fo. 104. conc. 2 19.

2 **E**xcommu-
nicatio. **A**
Alexander Quartus concessit, fratres minores posse ab-
solui a suis Ministris, & Custodibus, quando incurrunt
excommunicationem maiorem, participando cum excommu-
nicatis, quando aggravata est sententia. b. fo. 61. Et fo. 64. **E**
conce. 74.

3 **D**e custo-
dibus &
guardianis **C**
Clemens Quartus concessit, quòd Custodes, & Guardiani
fratrum Minorù qui secundum statuta dicti ordinis aliter
quàm per electionem instituuntur, post institutionem, seu pro-
uisionem de ipsis factam, curam animarum fratrum sibi subdi-
torum habeant, ipsosq; ligare, ac soluere possint; iuxta ipsius
ordinis instituta. B. ffo. 56. Et fo. 139. conce. 309.

Absolutio ordinaria quò ad fratres. 7

A ¶ **I**N Mari magno fratrum Carmelitarum extenditur prædicta concessio ad Priores prouinciales & locales, seu conuentuales, & alios Officiales, qui secundum eiusdem ordinis instituta, aliter quàm per electionem, a Generali dicti ordinis instituntur. Et sic, ratione communicationis priuilegiorum, idem iudicium erit de Prouincialibus, & alijs Officialibus ordinis Minorum.

Collector.

B ¶ **I**TEM Clemens 4. cõcessit Generali, & prouincialibus Ministris, eorumq; Vices gerentibus, & Custodibus, vt suo volentes aggregari consortio, scilicet, volentes ingredi ordinem, qui suspensionis, vel interdicti, vel excommunicationis sententijs, a iure, vel a iudice promulgatis generaliter, sint ligati, absolutionis beneficium, obseruata forma canonica, impartiri, ipsosq; in fratres recipere valeant. Ac eos, qui post assumptum habitum, vel professionem emissam, recoluerint se talibus in seculo fuisse sententijs inodatos, secundum formam prædictam,

4
Pro nouitijs.
Excommunicatio.

C valeant præfati Prælatis, ac illorum Vices gerentes absoluere, & cum irregularibus dispensare, si forsan talibus inodati sententijs, vel in locis interdicto suppositis, diuina præsumpserint officia celebrare, vel ordines recipere. Ita tamen, quòd si aliqui ex talibus, eisdem sententijs, propter debitum, sint astricti; satisfaciant vt tenentur. Voluit tamen, quòd nisi præfati mox ordinem intrauerint (etiam si super hoc eis induciã à prælatis eiusdem ordinis concedantur) eò ipso, in pristinas sententias, **D** à quibus eos absolui contigerit, relabantur. B. fol. 56. & ffol. 140. conce. 320.

Pro professis.

Dispensatio.

Sed circa absolutio-
nem nouitiorũ nũc aliter est obseruadũ vt dicã infra in verbo absolutio extra ordinaria quoad fratres in 9.3.

¶ **I**DEM ad litteram habetur in Mari magno prædicatorum. b. ff. 236. conce. 550.

¶ **I**DEM Clemens in Mari magno inhiuit vniuersis fratribus ordinis minorum, ne aliquis eorum (nisi necessitatis urgente articulo) alijs, quàm Prælati suis peccata sua confiteri præsumant; vel alijs eiusdem ordinis sacerdotibus; nisi secundum regulam, & ipsius ordinis instituta. b. fo. 58. Et ff. 142. cõce. 337

5
Prohibitio

¶ **I**DEM habetur, quo ad Carmelitas. b. ff. 186. conce. 475. Et quo ad fratres prædica. b. ff. 238. conce. 563.

¶ **I**DEM Clemens, vniuersis ecclesiarum Prælati, & alijs inhiuit, ne cõfessiones fratrum Minorum inuitis eorundem fratrum Prælati, audire præsumant. b. ff. 142. conce. 338.

6

¶ **I**DEM Clemens concessit, vt Generalis, & singuli prouinciales Ministri, & eorum Vicarij, ac etiam Custodes, in prouin-

7

8 *Absolutio ordinaria quò ad fratres.*

Excommu- nicatio. **A** **B** **C** **D** **E**
 nicatio. **A** **B** **C** **D** **E**
 Dispen- satio. **B**
 Pro præla- tis. **B**
 Collector. **C**
 Collector. **D**
 Nota pro guardianis & vicarijs. **E**

cijis & custodijis sibi commissis; prædictis fratribus ibidem con-
 stitutis, nec non fratribus alijs eiusdem ordinis, interdum ad
 eos declinantibus vndecunq; , absolute. & dispensatione in-
 digentibus; siue priusquam intrauerint ordinem, siue post in casi-
 bus excefferint; pro quibus excommunicationis, vel interdi-
 cti, aut suspensionis incurrerint sententias, a iure, vel a iudi-
 ce generaliter promulgatas, & huiusmodi sententijs innodatis,
 aut in locis suppositis interdicto, diuina officia celebrantes, vel
 suscipientes ordines, sic ligati, notam irregularitatis incurrer-
 rint; absolute. & dispensationis beneficium valeant impar-
 tiri; nisi a deo fuerit grauis, & enormis excessus, quòd sint ad
 sedem Apostolicam meritò destinandi. Ac similiter concessit,
 quòd fratres, quos Generalis, & prouinciales Ministri, & eo-
 rum vicarij, ac etiam Custodes, in proprios habuerint confes-
 sores, possint eis absolute. & dispensationis beneficium im-
 partiri. b. fo. 57. Et ffo. 140. conce. 318. & 319.

¶ Similem concessione[m] habent fratres Prædicatores, nisi
 quòd sua extenditur ad priores conuenticuales. b. ffo. 236. con-
 ce. 548. Idem habetur quo ad Carmelitas. b. ff. 180. conce. 432.

¶ Casus, pro quibus fratres ad Apostolicam sedem sunt meritò
 destinandi, specificantur à Sixto 4. prout ponuntur infra. §. 13.

¶ **A D V E R T E N D U M** est circa duas concessiones supraposi-
 tas immediatè, quòd auctoritas, & facultas, quæ superius conti-
 netur, extenditur in Mari magno fratrum ordinis prædicato-
 rum, ad Priores cõuentuales, & Vices eorum gerentes in con-
 uentibus, ac locis eis commissis; sic quòd Prior conuenticualis,
 & eius Vicarius, tantam potestatem habet circa absolute. & dispensationes
 censurarum, & dispensationes irregularitatum, quo ad suos
 subditos; quantam Prouincialis, quo ad totam Prouinciam.
 b. ffo. 236. conce. 548. Ex hoc verò sequitur, quòd similem aucto-
 ritate[m] habebunt Guardiani, ac eorù Vicarij, respectu suorù
 subditorum, & aliorum fratrum ad eos declinantium; nisi per
 superiores Prælatos limitetur, seu restringatur huiusmodi au-
 thoritas, prout in ordine fieri consuevit. ¶ Notandum est etiã,
 quòd per Bullã aureã fuit restricta præfata auctoritas ad Ge-
 nerales, & eorum vicarios, & ad illos, quibus ipsi ducerent
 committendum duntaxat. Sed postea, per quodam breue, fuit
 concessum prædictis fratribus prædicatoribus, quòd possint
 absoluere, ac dispensare, iuxta concessione[m], quam habebant
 ante dictam restrictionem; vt patet infra. §. 34.

¶ Opor-

Absolutio ordinaria quò ad fratres.

19

A ¶ Oportet insuper aduertere, quòd Vicarij, de quibus supra fit mentio, quòd ad fratres prædicatores (iuxta consuetudinè eorum) intelliguntur illi, qui propter mortem, vel defectum Prioris, habent regimen conuentuum. Et quo ad fratres minores, simili modo intelligendum est de illis fratribus, qui communiter dicuntur Præsidentes, & non de communibus Vicarijs.

¶ Volo clarius loquedo dicere, quòd fratres Ordinis prædicatorum habuerunt, post dictam restrictionem, quod Breue, **B** pro toto suo ordine, per quod ipsis fuit concessum, quod Generalis, & Prouincialis, & sui Vices gerentes absoluerent, & dispensarent, sicut ante restrictionem. Priores verò cõuentuales, solum possent absolvere, in ijs, in quibus sedes Apostolica non esset meritò consulenda; & dispensare in irregularitatibus contractis ex censuris, prout antiquitus, ante Sixtum, ipsis, & nostris Guardianis erat cõcessum. Et sic Vicarij mãserunt exclusi omnino. Postèa fratres præfati ordinis prædicatorum regno-

Crum Castellæ, & Legionis, habuerunt copiosiore concessionem, per quam possunt, quicquid poterant ante restrictionem supradictam. Veruntamen dicunt ipsi, quòd quò ad istas absolutiones, & dispensationes, nunquam Vicarius, vel Subprior, se intromittit; nisi à suo superiori specialiter sibi committantur. Et sic videtur, quòd nunquam præfata facultas pro Vicarijs, fuit ab ipsis admissa. Et ità erit, ac si nunquam fuisset concessa. Sed quando conuentus caret Priore, seu vacat, tunc solùm-

D modo Præsides vtitur illa. Et sic soluitur quæstio de nostris Vicarijs, superius tacta. Et cum per supradictum Breue, possint Priores conuentuales absolvere, sicut ante restrictionem, & de facto sic vtantur, idem poterunt Guardiani præfatorum regnorum; nisi quòd ad legitimationem bastardorum; quia solùm fit per Prouincialem, vel Capitulum.

Bonifacius octauus statuit, quòd Religioso, qui manus violentas in clericum sæcularem iniecit, ne, hoc prætextu **E** habeat materiam euagandi, possit ab Episcopo, eo casu, absolutionis beneficium exhiberi: quæ sæculari clerico possit, si alium clericum percussisset, videlicet quando leuiter percussit: secundum glo. ibi. In eo casu. Habetur hoc in c. Religioso: de sententia excommunicationis. lib. 6.

¶ **I**DEM Bonifacius statuit, quòd si Episcopus, seu Prælatus suo subdito concesserit, vt possit sibi eligere confessorem idoneum, ille quem is elegerit, in casibus, qui eidem Episcopo, seu Præ-

8
Ex iure cõ
muni.

Præ-

Nota.

Nisi consuetudo esset nota, & per Tacitum consensus approbata à superiore, vt inq̃t Medin. Cod. de confessor. fol. 85. col. 1.

IO

Particularis pro regnis castellæ.

Pro professoris & Nouicijs.

Pro oblat.

Sacramenta.

Pro prælatis.

Collector.

Nota.

Prælato specialiter reseruantur; nullam habeat penitus potestatem: cum in generali concessione illa non veniant, quæ non esset quis verisimiliter in specie concessurus. Et similiter statuit, quòd nulla possit consuetudine introduci, quòd ali quis, præter sui superioris licentiam, confessorum sibi eligere valeat, qui eum possit absoluerè vel ligare. Habetur in c. Si episcopus: de penitentijs & remissionibus. libro. 6.

Eugenius Quartus concessit fratribus minoribus obseruatis prouinciarum regni Castellæ, quatenus singuli Prælati dicti ordinis, quocunque nomine censeantur, & Confessores per huiusmodi Prælatos deputati, singulorum conuentuum, locorum, & eremitoriorum, possint omnes, & singulos fratres professos, conuersos, atque nouitios, habentes animum profitendi; necnon perpetuo donatos, seu oblatos præsentis, & futuros, & quoscunque, pro tempore, familiares, seruitores, officiales, & continue commensales, domorum, conuentuum, locorum, siue eremitoriorum supradictorum, ab omnibus, & singulis peccatis, criminibus, excessibus, & delictis; præterquam Sedi Apostolicæ destinatis casibus, & ab omnibus, & singulis huiusmodi censuris supradictis, quas ex ignorantia, vel inaduertentia incurrerint, absoluerè, eisq; Eucharistiæ sacramentum, ac Extreme vnctionis, & alia Ecclesiastica sacramenta ministrare, toties, quoties necessarium fuerit, vel opportunum. Ipsiq; Prælati, omnia, & singula supradicta, alijs ipsius ordinis præbyteris committere, ac in præmissis omnibus, & singulis, cum auctoritate prædicta valeant: Constitutionibus Apostolicis, ac ipsius ordinis institutis, & ordinationibus, cæterisq; in contrarium facientibus, non obstantibus quibuscunque. Et quòd gratia hæc sit perpetua. o. ffo. 61. Et fo. 64. conce. 85.

¶ Sciendum, quòd præfata concessio fuit postea per Pium. 2. extensa ad totam nostram familiam cismontanam. ¶ Sed ad hoc, quòd præfati habeant prædictam gratiam, tenentur dicere, per unum annum, singulis septimanis, semel, Psalmos penitentiales; prout infra ponitur latius, in dictione Absolutio extra ordinaria quò ad fratres post. §. 3. Et sic faciendo, proderit eis huiusmodi gratia pro duobus. Primò, pro absolutione à censuris, ignorantè, vel inaduertentè incurfis; Secundò, pro absolutione à casibus reseruatè Episcopis. Et hoc quò ad seruitores fratrum. Nam quò ad cæteros alios, hic nominatos, sine isto

Absolutio ordinaria quò ad fratres. 11

A isto onere, per alia priuilegia est concessum. ¶ Est etiam aduertendum, quòd iam cessat altercatio illorum; qui dicebant, quòd per istã concessionem, poterant fratres absolui a casibus reseruatis ministris, cum, auctoritate Apostolica, sit contrariũ declaratum; præsertim in capitulo generali Burdegalensi; sicut ponitur infra in dictione, Absolutio extra ordinaria, quò ad fratres post. §. 10.

B Nicolaus Quintus cõcessit, quòd Confessores Monialium S. Claræ, seu alius frater eiusdem ordinis, ad hoc per Prouincialem pro tempore deputatus, in omnibus, & per omnia, iuxta formam, & tenorem priuilegiorum, & concessionum eiusdem monialibus, quò ad ipsarum personas, a sede Apostolica, seu aliã quomodolibet concessorum, in omnibus, præterquam dictæ sedi casibus reseruatis, quoties fuerit opportunum, eas absoluere possint. Necnon ipsarum seruitrices (si id petierint humiliter) a quibuscunque excommunicationis, suspensionis, & interdicti, alijsq; sententijs, censuris, & pœnis ecclesiasticis, quibus pro tempore innodatae fuerint, iniungendo quæ iniungenda fuerint, absoluere, eisq; Eucharistiæ, & extremæ vnctiõnis sacramenta ecclesiastica ministrare, liberè, & licitè valeant; Diœcesanorum locorum, & cuiuscunq; alterius licentia minimè requisita. b. fo. 49. Et ffo. 47. conce. 48.

11
Pro monialibus Sãctę Clarę.

Pro seruitricib⁹ monialium.

Sacramenta

Sixtus Quartus concessit, quòd Moniales Sanctæ Claræ primæ regulæ, Colletanæ nuncupatæ, possint absolui à Ministris, seu Visitatoribus, & Confessoribus earum, ab omnibus criminibus, pœnis, & censuris, etiam sedi Apostolicæ reseruatis, quoties opus fuerit. o. ffo. 261. concessione. 678.

12

¶ Præfata concessione possunt gaudere Moniales, S. Claræ secundæ regulæ, sub obedientia fratrum Minorũ degentes, virtute communicationis priuilegiorũ quæ habetur in dictione, Communicatio priuilegiorũ §. 5. Sed tam quò ad primas, quàm quò ad secundas, est limitata, respectu casuum reseruatorum Ministris, prout habetur in dictione, Absolutio extraordinaria, quò ad fratres: post. §. 10.

Collector.

Sixtus Quartus circa litteras Clementis. 4. suprapositas in §. 3. quibus cõcesserat Ministris, Vicarijs, & Custodibus fratrum minorum, facultatem absoluendi, & dispensandi fratres eiusdem ordinis; nisi talia perpetrassent, propter quæ essent meritò ad sedem Apostolicam destinandi; declarauit, duntaxat esse ad sedem Apostolicam meritò destinandos, hæreticos, relapsos,

13
Declaratio casuum reseruatorum Papę. Aduerte quæ etiã pro relapsis in

12 *Absolutio ordinaria quò ad fratres.*

heresim ha-
betur con-
cessio infra
§. 18.

relapsos, scismaticos, & qui litteras Apostolicas falsificassent, A
aut ad infideles prohibita detulissent. Sed in reliquis omnibus,
etiam simoniæ prauitate irretitis, posse per illos, quibus inibi
conceditur, absolutionis, & dispensationis beneficium, iuxta
casuum exigentiam impartiri. b. fo. 59. Et ffo. 143. conce. 345.

Collector.

¶ Aduerte, ac benè nota, quòd ista concessio videtur expirasse
per mortem concedentis. Et idem de omnibus concessioni-
bus, tangentibus prædictum processum Bullæ Cœnæ Domini;
cùm quolibet anno, ille processus cœsurarum, de nouo promul- B
getur, cum noua reservatione prædictorum casuum; & cum ma-
ximis censuris contra absoluentes, ponendo ibi expressè. Non

Nota.

obstantibus priuilegijs, &c. etiam ordinibus mendicantibus
concessis, & alijs sufficientibus derogatorijs. Vnde tempore
primi capituli generalissimi, consultus super hoc Reuerendis-
simus Dominus Cardinalis Alexandrinus, qui, & Præpositus
appellatur, respondit reuerendo patri bonæ memoriæ fratri
Martiali Boulier, qui fuit generalis Vicarius fratrum minorù C
cismontanorum, dicens; quòd Prælati nostri non poterant ab-
soluere fratres suos, non solum ab illis quattuor casibus con-
tentis, seu exceptis in mari magno; sed nec ab aliquo alio in
Bulla Cœnæ contento. Et quòd illa concessio, vel declaratio
Sixti in dicto mari magno, potuit valere in vita sua; quia licet
faceret procesû quolibet anno, semper tñ intèdebat excipere
fratres (prout ipse concesserat;) nisi in dictis quattuor casibus.
Propterea Reuerendissimus Pater Generalis prouideat, vel D
faciet ipse, cum alijs Generalibus aliorum ordinum, quòd po-
natur semper in Bulla Cœnæ Domini exceptio religiosorum,
quò ad fratres suos; vel præcipiat, vt quolibet anno, Procu-
rator ordinis, seu Commissarius curiæ, transacta die Iouis fan-
cti, post promulgationem cœsurarum, obtineat facultatem ab-
soluendi ab illis casibus omnes fratres, & alias personas, super
quas Prælati nostri habet auctoritatem, scilicet moniales, ter-
tarios vtriusq; sexus, oblatos, famulos, & domesticos. E

14
Dispensa-
tio.

Collector.

¶ IDEM Sixtus concessit Prouincialibus, vt possint absolue-
re omnes fratres suos à censuris, & sententijs ecclesiasticis, ac
etiã cum eis dispensare, secundum tenorem concessionis
Clementis 4. scilicet superius positæ §. 7. non obstante limita-
tione, seu restrictione per eundem Sixtum postmodù facta: quã
idem, solum ad ministrû generalè, & eius vicarios limitauerat,
& restrinxerat, scilicet in Bulla aurea. b. fo. 54. Et ffo. 50. conce. 55

¶ Ad-

Absolutio ordinaria quò ad fratres. 15

A ¶ Aduertendum est circa huiusmodi concessionem, quòd prædicta auctoritate carent custodes, nisi eis specialiter committatur à Ministris; quia non sunt nominati in concessione. Veruntamen per communicationem priuilegiorum fratrum Prædicatorum, vbi continetur, quòd Prælati, qui sunt medij inter Generalé, & Guardianos, possint quicquid Prouinciales Priores poterunt; sicut antea poterant nostri Custodes. Et Custodes Hispaniæ possunt idem, per aliam communicationem, scilicet Congregationis Hispaniæ, & Lombardiæ, prout habetur infra in dictione, Communicatio Priuilegiorum. §. 13. Et idem de Guardianis, sicut supradictum est post. §. 7.

Collector.

B ¶ **I**DEM Sixtus ordinauit, quòd fratres Minores obser. non possint absolui de Casibus reseruatis ministris; nisi de licentia Generalis, aut eorundem Ministrorum, seu Vicariorum Prouincialium; nõ obstantibus litteris eiusdem Sixti, sub quacunq; verborum forma eisdem fratribus concessis; caterisq; contrarijs quibuscunq; .b. fo. 54. Ex ffo. 50. conce. 55.

15

Prohibitio
Casus reseruati.

C ¶ Innocentius Octauus declarauit, fratres Minores non posse, nec debere eligere Confessores; nec à casibus reseruatis absolui, vigore Bullæ Cruciatæ, quam ipse dederat in Hispania; nisi de consensu, & beneplacito suorum Prælatorum Prouincialium, seu Generalium; & quòd quæcunq; alia absolutio, quòd ad fratres, irrita sit; & inanis, b. fo. 56. Et ffo. 52. concessione. 59.

16

Prohibitio
Cruciata.

D ¶ Sciendum est, quòd consimilem reuocationem, seu declarationem, fecere alij Pontifices, qui alias dederunt Bullas Cruciatæ; sed istæ reuocationes non sunt perpetuæ: quia non se extendunt ad Bullas Cruciatæ futuras. Et ideò, quandocunq; venerit noua Cruciatæ, oportet habere nouam reuocationem, seu declarationem illius, ad hoc, vt fratres nequeant illa vti, si talis Bulla expressè extendatur ad fratres minores, & habeat sufficientes non obstantias, seu derogationes.

Collector.

E ¶ Alexander sextus declarauit, & decreuit, quòd Generalis, & Prouinciales, ac Guardiani possint reseruare casus de occultis inter religiosos; & quòd absoluentes à talibus, post huiusmodi reseruacionem, nullam faciunt absolutionem; & incidunt in pœnam absoluentium à casibus non concessis. b. ffo. 56. conce. 66. Et ffo. 3. conce. 2.

17

Prælati.
reseruatio
casuum.

¶ Præfata declaratio, seu decretum, quòd ad Guardianos, non permanet in suo vigore; quia in Capitulo Generali Assisij celebrata.

Collector

14 *Absolutio ordinaria quò ad fratres.*

lebrato, anno Domini. 1526. sequens statutum, auctoritate A
Apostolica factum est.

Statutum ¶ Ordinatur, & mandatur auctoritate Apostolica, & totius
Generale. Capituli Generalis, quòd nullus Guardianus possit sibi re-
feruare casum aliquè; sed solus Minister Prouincialis id poterit.

18
Prælati.

¶ IDEM Alexander concessit Generali, & Prouincialibus, &
Custodibus Ordinis Minorum obseruantie ultra montanis, plenariè facultatem, & auctoritatem; vt quoscunq; subditos suos

Hæresis.

(fratres videlicet, & moniales sanctæ Claræ, ac vtriusq; sexus B
tertiarios, de penitentia nuncupatos) inuenerint in aliquo hæ-
resis vel apostasiæ crimine lapsos, etiam si sint relapsi, possint
eos absoluere; & cum eis dispensare; necnon præfatorum re-

Casus re-
seruati.

lapsorum pœnas, à iure institutas, commutare, pensatis qua-
litate, & quantitate, alijsq; debitis circumstantijs; augendo,
aggrauando, vel diminuendo, toties, quoties opus fuerit, &
prout secundum Deum viderint expedire; dummodo talium C
relapsorum crimina publica, & notoria, apud seculares non
sint, vt ex hoc scandalum oriri possit. o. fo. 65. Et ffo. 70. conce.
164. & ffo. 100. conce. 379.

Collector.

¶ Aduerte, quòd, quia isti casus sunt de contentis in Bulla Cœ-
næ Domini, quæ Bulla, quolibet anno, renouatur; videtur, quòd
prædicta concessio sit renocata; & idem de similibus concessio-
nibus. Rationem huius vide supra in hac dictione post. §. 13.

19
Casus re-
seruat i.

¶ IDEM Alexander concessit, vt Generalis, & Prouinciales, D
possint absoluere fratres, qui existentes in sæculo, incurrisent
censuram Ecclesiasticam; propter delationem lignaminum, seu
ferramentorum ad partes infidelium. o. ffo. 99. conce. 358.

Collector.

¶ Aduerte, quòd cum ista casus sit de processu Cœnæ Domini;
prædicta concessio videtur expirasse mortuo concedente. Vide
supra in hac dictione post. §. 13.

20
Correctio.
Excommu-
nicatio.

¶ IDEM Alexander sextus concessit, quòd Prælati fratrum
Minorum obseruantie possint percutere per se, & per alium,
causa correctionis; & quòd non cogantur hoc facere cum pro-
pria persona, etiam si necessitas non vrgeat. Non obstante ca-
pitulo Vniuersitatis: de sententia excommunicationis. o. ffo.
70. conce. 175. Et ffo. 99. conce. 359.

Collector.

¶ Hæc concessio, licet videatur impertinens huic materia; ta-
men ponitur hic, quia nonnulli arbitrantur, quòd in absolu-
tionibus publicis apostatarum, requiratur quòd Prælati per-
cutiat manu propria. De quo habetur melior concessio infra.

A §. 27. & in verbo correctio. §. 15. & 17.

Leo decimus prohibuit, & declarauit, quòd nullus fratrum Minorum regulariam obseruantia possit accipere Bullas Cruciatæ, seu aliàs Indulgentias generales concessas, aut concedendas; vt possit vtì gratijs ibi contentis (vt potè contra regularia ordinis instituta, confiteri quibuscunq; Sacerdotibus, & absolui à Casibus referuatis, & in diebus ieiuniorum manducare lactinia, & facere alia, quæ non decent religiosos, tam altè & stricte professionis) nisi solum ob aliquam necessitatem particularem, pro qua prædictæ obseruantia auctoritas non esset concessa. Et tunc examinata huiusmodi necessitate à Generali, vel Prouincialibus, aut Custodibus, ac de eorum expressa licentia, & in scriptis habita. Non obstantibus Bullis, etiam si in eis expressè inhibeatur Prælati sub censuris, ne subditos suos, à talium Bullarum acceptione, prohibeant; & subditis libera facultas eas accipiendi tribuatur; cæterisq; in contrarium facientibus quibuscunq;. O. ffo. 60. conce. 178.

21
Cruciata.

Casus referuati.

Nota.

C Hoc idem prohibuit Pius V. fratribus Ordinis Prædicatorum anno 1571. vt referi Passarellus in compilatione Priuileg. Sancti Francisci à Paula. fol. 127.

IDEM Leo postea prohibuit, sub excommunicationis latæ sententiæ pœna, ne fratres prædicti, aut Moniales S. Claræ, seu tertia regulæ vtantur villo modo gratijs, indulgentijs, libertatibus, immunitatibus Bullarum Cruciatæ, seu aliarum consimilium, quamuis quæsito colore, contra obedientiam ordinis, & absq; speciali licentia suorum superiorum. b. ffo. 48. con. 144.

22
Excommu-
nicatio.
Cruciata.

D IDEM Leo concessit, quòd fratres Prædicatores, & alij fratres, quando sunt extra conuentum, & non possunt habere copiam sacerdotis; quia non habent socium Confessorem, possint confiteri peccata sua alteri Religioso alterius Ordinis, vel Presbytero seculari. Et hoc, dummodo fiat sine fraude, & dicant Prælato suo. o. ffo. 94. conce. 301.

23
Pro fratri-
bus itine-
rantibus.

E IDEM Leo in Concilio Lateranensi statuit, quòd excommunicati profiteri volentes aliquem Ordinem fratrum Mendicantium, vbi de interesse tertij agetur, absolui non possint, nisi præuia satisfactione. b. ffo. 26. concessione. 84.

24
Professio.
Excommu-
nicatio.

IDEM Leo concessit generalibus singulorum Ordinū Mendicantium, & eorum Vicarijs, ac etiam illis, quibus ipsi Generales duxerint specialiter committendum, vt possint absoluere subditos suos respectiue, ab omnibus, & singulis casibus, &

25
Pro omni-
bus mendi-
cantibus.

16 *Absolutio ordinaria quò ad fratres.*

cenfuris, fecundum concessiones, & declarationes Sixti Quar- A
ti, & Iulij Secundi, & aliorum Romanorum Pontificum, non
obstantibus reuocationibus, restrictionibus, referuationibus,
constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis, nuper in La-
teranen. Concilio, vel aliàs quomodolibet factis, vel si in po-
sterum fierent. b. fffo. 27. concessione. 89.

26
Excommu-
nicatio.

¶ IDEM Leo concessit omnibus fratribus Minoribus obser-
uantie vtriusque familie, quòd Prelati Ordinis, cum aliquem B
fratrem, propter apostasiam, vel aliam causam excommuni-
cant in Capitulo fratrum, vel in communitate, non teneantur
proferre sententiam in scriptis, prout iure, sub pœna suspen-
sionis precipitur proferentibus. o. fffo. 93. conce. 291. Idem con-
ceditur infra in verbo correctio. §. 15. & 17.

27
Correctio.

¶ IDEM Leo concessit, quòd quando aliquem fratrem, causa
correctionis, vel absolutionis, oportet verberare; pòssint Prelati
nostri, & eorum Commissarij, manu Vicarij, vel cuiusvis al-
terius fratris subditi, eum verberare, seu disciplinare; non ob- C
stante Capitulo Vniuersitatis, de sententia excommunicationis.
o. fffo. 93. conce. 292.

Collector.

¶ In Supplemento Priuilegiorum reperitur quedam concessio
in fauorem fratrum confessorum, quæ, vt potest conijci ex alia
concessione præcedente illam, videtur esse Eugenij Quarti, Cu-
ius tenor talis est.

28
Pro simpli-
cibus cõfes-
soribus.

C Vm sæpè boni Religiosi ex charitate, vel Prelatorum obe- D
dientia cogantur ad confessiones audiendas, & sint mul-
tiplices, & inexplicabiles sententie excommunicationis in cor-
pore iuris; quarum nonnullæ etiam à peritissimis ignorantur;
ex quo dicti Religiosi propter conscientie timorem; quoniam
dubitant se incurrisse aliquam censuram absoluendo inaduer-
tenter aliquos aliqua excommunicatione innodatos; cuius ex-
communicationis absolutio superiori referuatur; ne dicti reli-
giosi cogantur contra charitatem, vel Prelatorum obedientiam
facere, vel præfatas metuere scrupulositates; conceditur, quòd E
dicti Religiosi, si præfata, vel simili causa, inaduertenter incur-
rerint irregularitatem, vel excommunicationem, pòssint per
eorum idoneos Confessores, auctoritate Apostolica, absolui, &
dispensari cum oportuerit. Et quòd prædicta, vires habeant
oraculo viuæ vocis, non obstante quòd non fiat Bulla, vel qui-
buscunq; alijs contrarijs; nisi ex crassa, & supina ignorantia,
censuram, vel irregularitatem incurrerint. o. fffo. 101. cõce. 410

Excommu-
nicatio.

Dispensatio

Absolutio ordinaria quò ad fratres. 17

A ¶ Aduerte, quòd supradictum concessit etiam Eugenius 4. cum onere 7. Pl. de quo supra post §. 10. Verum est tamen, quòd hic conceditur Confessori, sine alia auctoritate Superioris.

SEQVUNTUR ALIQUA, CIRCA ABSOLV-
tiones præfatas, extracta ex priuilegijs aliorum Fratrum
Mendicantium, ac etiam non Mendicantium.

¶ *Ex Priuilegijs Fratrum Prædicatorum.*

N NOCENTIVS 4. prohibuit, ne fratres, quorum-
cunque Ordinum, habentes licentiam generalè, con-
fessiones audiendi; habeant aliquam auctoritatem
audiendi, in confessione, fratres ordinis Prædica-
torum. b. ffo. 72. concess. 186. Et ffo. 115. concess. 508.

29
Prohibitio

G REGORIVS xj. concessit Magistro generali, & singu-
lis Prioribus, Prouincialibus, & Conuentualibus, ac Vi-
ces eorum gerentibus, vt in Prouincijs, & Conuentibus, ac lo-
cis sibi commissis, fratribus eiusdem ordinis constitutis ibi-
dem; necnon, & fratribus alijs eiusdem ordinis, interdum ad
eos declinantibus vndecumq; , absolute, & dispensatione
indigentibus, absolute, & dispensationis beneficium pos-
sint impartiri; ad instar concessionis quæ habetur supra §. 7. B.
ffo. 236. concess. 548.

30
Dispensatio

B ONIFATIVS ix. concessit, quòd Magister ordinis Præ-
dicatorum, & Priores, aut eorum Vicarij, eorum subdi-
tos fratres, & sorores, qui forsan in quoscumque fratres dicti
Ordinis, excommunicationis, seu alias sententias, vel pœnas,
sine scriptis, aut aliâ minus ritè promulgauerint; vel manus
violentas in alios quoscumque Clericos, etiam vsque ad san-
guinis effusionem, & enormem læsionem iniecerint; dummo-
do læsio huiusmodi adeò enormis non existat, quòd propterea
meritò foret sedes Apostolica consulenda, quoties expedierit,
absoluere, & cum eis super irregularitate, si quam, huiusmo-
di sententijs ligati, celebrando diuina, vel miscendo illis,
modò tamen in contemptum clauium, aut aliâs præmissorum
occasione, qualitercumq; contraxerint, dispensare, eosq; quòd
ad hoc, in statum pristinum restituere. Et quòd similiter pos-
sint absolui dicti Magistri, & Priores, ac Vicarij, à Confesso-
ribus per eos eligendis. b. ffo. 120. concess. 542. & 543.

31
Excommu-
nicatio.

Irregulari-
tas.

¶ Idem Bonifacius statuit; quòd quicumque habentes genera-
lem

32

18 *Absolutio ordinaria quoad fratres.*

lem licentiam à sede Apostolica, vel alijs, qualitercunq; ab- **A**
 soluendi, in quibuscunq; casibus, prætextu hoc fratres Or-
 dinis Prædicatorum nequaquam absoluere possint (legatis se-
 dis Apostolicæ de latere missis dumtaxat exceptis) vel nisi id
 eis specialiter, & expressè concedatur. b. ffo. 120. concessio-
 ne. 548.

33 **S**IXTUS Quartus concessit fratribus Ordinis Prædicato-
 rum Hispaniæ, & Lombardiæ Obseruantibus, vt possint **B**
 absoluere, & dispensare, sicut poterant ante restrictionem Bul-
 læ Aureæ, virtute Priuilegij in Mari magno contenti. b. ffo. 74.
 conce. 192. Et ffo. 119. con. 539.

Collector. ¶ Sciendum, quòd, quia hæc concessio, non fuit vniuersalis,
 idè virtute communicationis Priuilegiorum, solum possunt
 vt illa fratres Minor. obser. Hispaniæ, & Lombardiæ.

34 ¶ IDEM Sixtus concessit toti Ordini fratrum Prædicato-
 rum, quòd Generales, & Priores Prouinciales, ac eorum Vi- **C**
 carij, pro tempore existentes, & ij quibus ipsi duxerint com-
 mittendum, habeant eandem absoluendi facultatem, & di-
 spensandi, quam habebant ex Mari magno, seu alijs litteris
 Apostolicis, ante restrictionem Bullæ Aureæ. Priores verò
 Conuentuum, illam solummodò auctoritatem habere censean-
 tur, quam prius habebant, ex Priuilegijs, & litteris præde-
 cessorum eiusdem Sixti. b. ffo. 74. conce. 193. Et ffo. 119. con-
 ce. 538. & 539.

35 ¶ IDEM Sixtus concessit Prælatis Ordinis Prædicatorum **D**
 Regnorum Castellæ, & Legionis reformatis, quòd possint
 concedere fratribus suis, vt dum itinerauerint, vel fuerint ex-
 tra Conuentus suos dumtaxat, valeant confiteri, quibuscun-
 que Sacerdotibus regularibus, vel sæcularibus. Et quod simi-
 liter possint facere ipsi Prælati. B. fo. 45. Et ffo. 129. conces-
 sione 288.

¶ *Ex Priuilegijs fratrum Augustinensium.*

36 **I**NNOCENTIUS Octauus statuit, quòd fratres Eremitæ **E**
 sancti Augustini, Congregationis Lombardiæ, absque suo
 Superiorum consensu, à quibuscunq; Apostolicis Pæniten-
 tianis, & Prælatis, & sedis apostolicæ Legatis, etiam à late-
 re deputatis, ab eorum peccatis, & Casibus referuatis absolui
 non possint. Nec confessionalibus impetratis, aut impetran-
 dis vt; nec etiam ad officia, beneficia, & dignitates valeant
 assumi. O. ffo. 79. conce. 237.

Ex

A

¶ *Ex Privilegijs fratrum Carmelitarum.*

EVGENIVS Quartus concessit Generali, & Prouincialibus, ac Prioribus Ordinis Carmelitarum, vt in confessionibus audiendis, & absolutionibus impendendis, & penitentibus iniungendis, alijsque, salutem animarum duntaxat concernentibus, exequendis, omnium, & singulorum dicti Ordinis fratrum, eandem, & talem potestatem, & facultatem habeant; qualem in præmissis, minores Penitentiarij sedis Apostolicæ, seu Curia Romanæ, ex officio habent, & exercent. B. fo. 85. Et ffo. 169. conce. 440.

37
De auctoritate penitentiariorum.

¶ Aduerte, quod huiusmodi concessio, ad nihilū videtur posse deservire; quia ignoratur ad quid se extendat facultas, quam habent præfati minores Penitentiarij, vltra facultatem Diocesananorum. De hoc tamen in summa Antonini. 3. parte. ti. 17. c. 14. sic dicitur.

Collector.

C¶ Nota, quod Penitentiarij minores, in Curia possunt absolueri vnde cunq; venientes, ab omnibus casibus peccatorum, & sententijs Episcopis reseruaris. Habent enim auctoritatem quasi Episcopalem in foro Penitentia; & maiorē quoad quosdam Casus excommunicationum, & dispensationum. Summus autem Penitentarius, adhuc habet maiorem in pluribus alijs Casibus excommunicationum & dispensationum. Hæc Antoninus, seu Florentinus.

D

¶ *Pro omnibus Mendicantibus.*

LEo 10. concessit, quod Generales Ordinum Mendicantium, & eorum Vicesgerentes, possint absoluere suos subditos respectiuē, ab omnibus, & singulis casibus, & censuris, secundum concessiones Romanorum Pontificum Prædecessorum suorum; non obstantibus restrictionibus, & reservationibus factis in Concilio Lateranen. B. ffo. 27. con. 89.

38

E¶ Resolutio summaria concessionū suprascriptarum est, quod Ministri Generales, & Prouinciales, & illi, quibus ipsi commiserint, possunt absoluere fratres, & Moniales suæ Obedientia; ab omni vinculo excommunicationis, & quibuscunq; alijs censuris, & ab omnibus peccatis; exceptis duntaxat contentis in Bulla Cænæ Domini; vbi quolibet anno reseruantur de nouo, vt supra post. s. 13. dictum est. Et similiter absolui possunt ijdem Prælati à Confessoribus electis per eos. ¶ Item absoluere possunt Prælati venientes ad ordinem, seu Nouitios, ab omni-

Collector.

Resolutio materiæ ab solutionū quo ad fratres.

20 *Absolutio ordinaria quò ad fratres.*

bus censuris, à iure, vel à iudice, promulgatis generaliter, satisfacta tamen parte. ¶ Absoluere etiam possunt Prælati, & Confessores, fratres quoscunq; . oblatos, conuersos, vel donatos, familiares, seruitores, officiales, & continuò commensales còuentuum, & domorum, ab omnibus peccatis; præterquam sedi Apostolicæ reseruatis, & à censuris, quas ex ignoratìa, vel inaduerentia incurrerunt; ac eis, ecclesiastica Sacramenta, toties, quoties opus fuerit, ministrare. Sed hoc in Regnis Castellæ tantum. Per communicationem tamen priuilegiorum fratrum non Mendicantium, adduntur ad prædicta, ea quæ immediatè sequuntur.

¶ *Ex Priuilegijs Monachorum sancti Benedicti obseruan.*

39 **B**ENEDICTVS xiiij. mandauit, quòd absoluerentur Monachi præsentēs, & futuri, ab omnibus sententiis latis ab homine, in quibus alteri non sit satisfaciendum. o.

Excommunicatio.

40

Excommunicati.

Dispensatio irregularitatuū.
Nota.

MARTINVS V. concessit, quòd Prior Monasterij sancti Benedicti Vallis Oleti, in foro conscientie, possit absolvere Monachos, ab omni excommunicationis sententia, etiam si talis esset, quam ipse summus Pontifex reseruare consuevit. Et cum eis, super omni irregularitate; etiam in illis casibus, in quibus Papa sibi vicem reseruatur (in morte videlicet, & in membrorum truncatione, & enormi sanguinis effusione) valeat dispensare, dum tamen aliquid horum trium non sit notorium; & hoc propter scandalum. O.

Collector.

¶ Supra scripta concessio, licet primò facta sit soli Priori, seu Abbati Monasterij Sancti Benedicti Vallis Oleti; postea tamen extensa, seu communicata fuit omnibus Prioribus, vel Abbatibus aliorum Monasteriorum; vt habetur in dictione Communicatio priuilegiorum. §. 34. Quam concessionem ego, qui hoc opusculum collegi, vidi sub sigillo authentico in præfato Conuentu Vallis Oleti, & inde fideliter extraxi.

Nota.

¶ Aduertat tamen qui huiusmodi còcessione vti voluerit, quòd ad censuras, & casus qui in Bulla cænæ Domini continentur, non potest se extendere; propter rationem supra positã in hac dictione, post §. 13.

Collector.

CIRCA concessiones superius annotatas, nonnulla dubia occurrunt scitu digna, quibus breuiter respòdebitur hic, prout in famatissima vniuersitate Salmantina, à pluribus, & insignibus iurisperitis responsum est.

Pri-

Absolutio ordinaria quò ad fratres. 21

A Primum dubium est, in quibus Prælatorum sacri Ordinis min. regularis obseruantia, sit hodie potestas, & facultas absoluendi, & dispensandi, de ijs, videlicet, de quibus per Clementem. 4. & Sixtum etiam. 4. habetur supra. §. 7. & 13. ac. 14.

Primum dubium.

¶ Et omisis multis, quæ hinc inde adduci possent, veritas est, quòd solùmmodò est hodie prædicta potestas, seu facultas in Generalibus, & Prouincialibus, & per communicationē, Custodiis. Ratio est, quia sic sonant dicta Priuilegia, quorum

Responsio.

B tenori, & litteræ est standum. Nam licet Sixtus. 4. in Bulla aurea: vt habetur. B. fo. 65. Et ffo. 148. concess. 361. coarctauerit, seu restrinxerit prædictam facultatem, ad solos Generales, eorumq; Vicarios, & ad illos, quibus ipsi pro tempore duxerint committendum duntaxat (dico semper inter fratres Regularis Obseruantia;) sed postea idem Sixtus, per quoddam Breue, de quo fit mentio supra. §. 14. concessit Prouincialibus fratrum Obseruantia, vt possint absolvere omnes fratres suos; non obstante prædicta restrictione, ad solos Generales facta.

C Concessit etiam præfatus Sixtus fratribus Obseruantibus Hispaniæ, & Lombardia, Ordinis Prædicatorum, vt patet supra. §. 33. quòd possint absolvere, & dispensare, sicut autè dictam restrictionem, sine aliqua limitatione. Et cum non reperiantur alia littere Apostolicæ circa hæc: idè prædictis est standum.

Secundum dubium est, vtrum potestas, & facultas huiusmodi, sit ordinaria, in prædictis Prælatis, an delegata? De-

Secundum dubium.

D seruit autem valdè hoc dubium, ad sciendum, in quibus casibus possunt præfati Prælati subdelegare, & in quibus non.

¶ Et omisis multis, quæ pro, & contra, possent adduci; dicitur, quòd pro indubitato haberi debet, quòd est ordinaria, & non delegata. Sed pro ampliiori elucidatione huius materia, est notanda sequens quæstio.

Responsio.

¶ Queritur enim à Doctoribus, vtrum iurisdicctio emanans ex commissione perpetua, facta à Papa, vel à Principe, vel à Communitate, non recognoscente

Quæstio, incidenta-liter.

E te Superiorem, sit ordinaria vel delegata? ¶ Et dimisis altercationibus, respondetur, quòd est ordinaria. Ita tenet glof. & ibi Bartolus in l. pluribus. ff. de Procuratoribus. Idem tenet alià glo. & clarius in c. si. de officio ordinarij, ibi, cum concessum sit ei Priuilegium perpetuum. Ad quod dicitur vnica per Baldum ibi. Item est doctrina Bartoli in l. prima. §. Si plures. ff. de exerci. actione, in prima colum. Sed clarius, immò clarissimè tenet Baldus in l. vnica. ff. de offi. Consi. cuius verba sunt

responsio.

hæc. Nono quæritur; vtrum commissio facit quæ Ordinarium, **A**
 seu Delegatum? Respõdeo; si est commissio perpetua, facit Or-
 dinarium; si autem temporalis; vt potè, quia dicit reformatio
 communis Pisarum, quòd præsentès Domini Anciani Pisana
 ciuitatis possint omnia, quæ potest totum communem Pifa-
 rum; tunc est auctoritas delegata, & non ordinaria. Et sic, cū
 commissio facta Prouincialibus fratrum Minorum, vt possint
 absoluere, & dispensare in certis casibus, sit perpetua; planè
 constat, quòd facit eos Ordinarios. Igitur auctoritas, de qua **B**
 supra, data Prouincialibus a Papa, est ordinaria.

¶ Aduertendum est tamen, quòd posset aliquis obijcere con-
 tra supradicta, dicens, quòd licèt benè probatum sit, præfatos
 Prælatos esse Ordinarios, si prædicta facultas, & potestas esset
 iurisdictionis; sed cum potius videatur esse commissum eis arbi-
 trium in huiusmodi absolute, & dispensatione, quàm iuris-
 dictio; sequitur, quòd non valeant dici Ordinarij. Ad hoc re-
 spondetur; quòd dato casu, quòd sit arbitrium, & non iuris- **C**
 dictio, adhuc in huiusmodi arbitrio sunt Ordinarij, & non Dele-
 gati. Ita tenet Bartolus singulariter in l. ij. ff. de opti. lega. in fi.
 colum. sed longius, & singularius in l. Ambitiosa ff. de decre. ab
 ordi. fa. loquens semper in arbitrio; vbi post multas distinctio-
 nes, ponit sequentia verba. An autem videatur concessum per
 modum cuiusdam iurisdictionis ordinariæ, vel delegatæ? Di-
 co verba statuti, seu reformationis concedentis statutum, esse
 diligenter inspicienda. Si enim hoc concedit officio; vt quia **D**
 dicunt illa verba. Ad officium priorum pertineat arbitriū, &c.
 videtur concessum officio. Et tunc priores poterunt, vigore sui
 officij, ex potestate ordinaria. Ponderanda sunt valdè præfata
 verba Bartoli; quia non dixit, an videatur cõcessa iurisdictionis
 ordinaria in arbitrio; sed an videatur concessum arbitrium,
 per modum iurisdictionis ordinariæ. Ex qua pòderatione col-
 liguntur duo, & ambo singularia in proposito. Vnum, quòd nõ
 idem sunt arbitrium, & iurisdictionis. Secundū, quòd potest con- **E**
 cedi arbitrium, ad instar iurisdictionis ordinariæ. Idem tenet
 Baldus in l. More ff. de iurisd. omnium iud. in fi. columnæ. Et sic,
 ex omnibus supradictis apparet euidenter, quòd auctoritas, de
 qua supra, est ordinaria, & non delegata; cum sit commissio of-
 ficio, & non personæ nominatæ: & quia est commissio perpe-
 tua, & non temporalis, facta a supremo Principe Papa, qui
 in terris non habet superiorem.

A Tertium dubium est, utrum Guardiani, quibus Præuinciales committunt auctoritatem absoluendi à Caſibus eis reſeruatis, poſſint committere huiusmodi auctoritatem alijs fratribus? Ad hoc reſpondetur quòd non niſi quando tales Guardiani eſſent Commiſſarij Prouincialium, cum plenitudine poteſtatis. Ratio huius eſt; quia, ſecundum iura, delegatus ab inferiore à Principe, non poteſt ſubdelegare; niſi ſit delegatus ad vniuerſitatem cauſarum; vel niſi hoc ſibi ſpecialiter concedatur, ſecundum Ioan. an. per. c. Is. cui de offi. deleg. lib. vj.

Tertium dubium.
Vidde pro hoc Doctrinā Nauar. in Manu. c. 27. num. 45.

ANNOTATIO CORDVBAE.

*V*OAD §. 1. notandum, quòd Gregorius 9. fol. 116. conceſſit nobis, in principio Ordinis; quando non habebamus tot Priuilegia, neque tantam auctoritatem habebant noſtri Prælati; tunc inquam, conceſſit, quòd poſſemus, beneficium abſolutionis, & diſpenſationis, cum oportuerit, recipere ab Archiepiſcopis, & Episcopis noſtræ Diœceſis in qua eſſemus. Sed quia iam multum auctoritatis eſt in noſtris Prælatiſ, ſicut & in iſtis Diœceſaniſ, & adhuc maior quòd ad aliqua; & quia per Pontifices ſucceſſores prohibitum eſt nobis abſolui, & diſpenſari per alios, quàm per noſtros Prælatos, vel de eorum licentia, intra, ſeu extra ordinem, ut habetur in eodem Compendio, hoc eodem

C tit. §. 21. §. 22. & §. 36. & tit. exemptio. §. 5. Ideò iam parum valet præſatum Priuilegium Gregorij; niſi forte quando Minorum Prouincialis, aut Generalis concederet licentiam ſuo ſubdito, ut abſolueretur à benſuris aliquibus, ſeu diſpenſaretur per tales Diœceſanos, vel per alios virtute aliquarum Bullarum potentium abſoluerè, aut diſpenſare. ut hoc conceſſit Clemens 4. & Sixtus 4. fol. 58. ff. 142. ut habetur in Compendio tit. exemptio, §. 5. & Leo 10. ffff. 124. ffff. 48. & Innoc. ffff. 79. ff. 264. & habetur in Compendio, hoc eodem titulo, *Absolutio ordinaria. quoad fratres* §. 22. §. 36. Dixi notanter (forte) quia dubium eſt inter Doctores Canoniſtas, ut patet in Silueſtrina, titulo, exemptio, §. 10. & titulo

D *Absolutio* §. 2. & c. & in alijs Summiſtis, utrum exempti, quales noſ ſumus, poſſimus in caſu ſubijcere noſ Ordinarijs, in noſtrum ſauorem, ut in caſu præſenti; & licèt ſint opinioniones in hoc (propter quod dixi, ly forte) tamen tam virtute præſati Priuileg. Gregor. 9. quàm aliorum ſupra allegatorum, videtur quòd id poſſumus (ut dictum eſt) de licentia prædictorum Prælatorum noſtrorum; & ad hoc etiam facit Priuileg. Eug. 4. conceſſum Monachis ſancti Benedicte, ut habetur in compend. tit. diſpenſatio. §. 25.

Quòd §. 5. notandum, an Guardiani poſſint ſibi eligere Confeſſorem

24 Absolutio ordinaria quò ad fratres.

rbicunque sint, etiam in Conuentibus aliorum Guardianorū, sicut & alij A
 Prælati possunt per. c. fin. de pœnitentijs & remissionibus & an per. cap. Pro-
 uinciale vel Generale, vel per Superiores possit ab eis solli hæc licentia,
 seu concessio iuris communis? latius dicendum est infra tit. Accedere ad
 Monasteria, in fine ibi rideatur, & hic in hoc so. super s. 7. habetur.

Quoad s. 7. quoad id quod ibi dicit Collector so. 3. quòd præfata aucto-
 ritas concessa per Clem. 4. nostris Ministris & eorum Commissarijs, & cu-
 stodibus, quoad absolutiones, & dispensationes Fratrum, extenditur in
 Mari magno Prædicatorum, ad Priores Conuentuales, & eorum Vica-
 rios, & c. notandum, quòd postea fuit hoc per Sixt. 4. ipsis Prioribus Con-
 uentualibus, & eorum Vicarijs ablatum in Bulla aurea, & postea per
 eundem Sixtum 4. ff. 119. ff. 78. vt habetur in eodem Compendio, titulo
 absolut. ordin. quoad fratres. s. 34. hoc fuit aliquantulum sed non omnino am-
 plius concessum ipsis Prioribus conuentualibus, eorumq; Vicarijs, pro to-
 to ipsorum ordine. Sed tandem postea idem Sixt. ff. 74. & ff. 119 hoc idem
 amplificauit, & concessit omnimò ipsis Prioribus conuentualibus, & eo-
 rum Vicarijs, quòd possent absoluere, & dispensare, sicut poterant virtute
 Maris magni supradicti, ante restrictionem Bullæ aureæ. Sed solum con-
 cessit Prioribus conuentualibus, & eorum Vicarijs obseruantie Hispani-
 cæ, & Lombardiæ; quàmuis Collector dicat, quòd regnorum Castellæ, &
 Legionis tantum; sed vt dixi obseruantie Hispaniæ, & Lombardiæ, id con-
 cessit Sixt. 4. vt patet ff. 119. ff. 74. & in eodem Compendio, hoc eodem tit.
 infra s. 33. habetur; nisi forte, pro eodem, Collector accipiat, Regna Castel-
 læ, & Legionis, & Regna Hispaniæ, & Lombardiæ; & ego non video ra-
 tionem ad id. Hoc ego dixerim, quia virtute communicationis Priuilegij D
 factæ per Iulium 2. vt habetur tit. communicatio priuil. s. 13. solum ha-
 bent auctoritatem absoluendi, & dispensandi secundum Mare magnum,
 cum fratribus, Guardiani, & Præsidentes nostrarum domorum obseruan-
 tiæ regni Hispaniæ, & Lombardiæ: & ibi bene dicit Collector, quòd no-
 mine, Vicariorum, solum debent intelligi, quò ad nos, Præsidentes nostro-
 rum conuentuum, propter carentiam Guardiani, vt etiam iterum idem di-
 cit, tit. Vicarius, s. 5.

Item ibidem dicit Collector, quòd si præfata potestas limitetur prædictis E
 Guardianis, aut eorum Vicarijs, seu Præsidentibus domorum, cõcicata nobis
 ex Mari magno prædicatorū, sciendū quòd nisi ad hoc habeatur auctoritas
 Papæ fieri nõ posset. Sed an superiores Prælati, seu Capitula nostra, habeant
 hoc ad auctoritatē Papæ, dic. quòd generaliter id nõ habent, nisi specialiter
 à Papa habeatur in casu; aut quando Capitulum Gen. celebrandum est; aut
 alijs; & quò ad reuocandum vniū vocis oracula in cap. gen. nõ p̄ueniunt.
 vt habetur in Compendio tit. priuilegia fratrum, s. 26. vel si quis abutere-

A tur tali privilegio Apostolico; quia Generales Min. possent suspendere illud, quousq; consuleret Papã, ut habetur in Cõpendio eod. tit. §. 9. Ex quibus etiam patet nostrum intentum, quòd .s. sine auctoritate Papæ, nullus potest tollere prædictum Privilegium, aut concessionem Papæ. Et quia in quolibet serè cap gener. Ordinis nostri habetur specialis auctoritas Papæ ad omnia ibi ordinãda; ideo stardum est statutis prædictorum Capitulorum gener. nisi oppositum constet, Et non temerè innitendum est Privilegijs generalibus circa hoc, Et circa alia eiusmodi. Et credo similiter, standum

B esse ordinis consuetudini iam præscriptæ, Et approbatæ, nisi ubi de speciali Papæ prohibitione, aut privilegio in oppositum sufficienter constaret.

Quòd ad §. 22. notandũ, quòd idem Leo 10. ffff. 124. idem prohibuit Augustinens. quòd .s. etiam virtute quarumcunq; Bullarum, aut Cruciatorum, nullus frater ipsius Ordinis possit absolui à censuris, seu penis incurfis, nisi secundum statuta, Et mores, seu consuetudines Ordinis; nisi per suos Prælatos, aut nisi secundum statuta, Et consuetudines sui Ordinis, Et non per alios quoscunq; nec extra Ordinem, sine licentia Magist. Gen. vel Pro. eorum. Alias est irritum, Et inane si secus fiat: Et videatur, an hoc Privilegium possit communicari nostris Min. Gen. Et Prouin. in fauorem eorũ Et nostræ obseruantie? Et Innoc. 8. ffff. 79. ff. 264. idem prohibuit eisdem Augustinens. ut habetur in Compendio, hoc eod. tit. §. 36. Sed de hys Cruciatiss seu Bullis latius infra tit. Cruciatiss. §. 4. Et 5.

C Quòd ad §. 28. ibi, Collector, dicit quòd Eug. 4. concessit prædictam facultatem Confessoribus, de qua ibi loquitur, cum onere dicendi 7. Psalmos pœnitentiales Et c. quàmuis non alligauerit tales Confessores ad petendum licentiam à suis Superioribus; tu dic quòd, ut patet ffff. 102. Dominus Eugenius 4. non imposuit tale onus 7. Psalmorum ipsis Confessoribus, quàmuis imposuerit alijs fratribus, ad gaudendum alijs gratijs concessis ab eod. ut habetur in prædicto Compendio eod. tit. §. 10. Ideò sine tali onere, Et sine alia licentia possunt præfati Confessores uti tali facultate, de qua agit Eugenius 4.

Quòd ad §. 36. vid. etiam ea quæ supra §. 22. annotata sunt.

D Quòd ad §. 37. notandum quod Sixt. 4. fo. 98. littera R. in primo libro Ordinis tract. 2. declarauit, Et etiam extendit. Hanc concessionem Eugenij, quòd omnes viriusque sexus eiusdem Ordinis Carmelitarum Professores.

E Quòd ad §. 28. ubi Collector resoluẽdo dicit, quòd nostri Ministri Gen. Et Prouin. Et illi, quibus ipsi commiserint, possunt absoluerè, Et dispensare secundum Mare magnum, Et c. Adde Et tu, quòd Custodes id possunt, ut expresse habetur in Mari magno, Et per communicationem fratrum Prædicatorum, ut dicit idem Collector infra post §. 40. in 1. dubio. Adde, quòd

26 *Absolutio ordinaria quoad fratres.*

quod & nostri Guardiani, & Praesidentes domorum, seu Conuentuum nostrorum, id similiter possunt in partibus Hispaniae, & Lombardiae, in nostra obseruantia, vt supra dictum est. sup. §. 7. nisi per Praelatos, auctoritate Apostolica, id prohibeatur; vel nisi oppositum habeat consuetudo legitime approbata. A

Quod ad §. 40. vide etiam aliam cōcessionem Eug. 4. factam eisdem Monachis Sancti Benedicti, in compendio tit. dispensatio §. 2 5. fol. 54.

Quod ad primum dubium, quod Collector fol. 6. ponit, vbi dicit, quod potestas absoluendi, & dispensandi est in Generalibus, & Prouincialibus, & Custod. Adde & tu, quod etiam est in Guardianis, & Praesidentibus domorum nostrae obseruantiae, Hispaniae, & Lombardiae, secundum formam Maris magni Ordinis praedicatorum, per eorum communicationē: vt etiam ait Collector in fine eiusdem primi dubij, & vt supra latius notatum est in §. 7. ibi vide. B

Quoad secundum dubiū, quod Collector fol. 6. pertractat, vide, si vis, in supplemento ffff. 1. & c. vbi latius id tractatur, a quo Collector sumpsit breuiter, & in sententia. C

Quoad dubium tertium fol. 7. Vbi quaerit, an Guardianus, cui Prouincialis committit suos casus, possit alteri committere, & c. Notandum, vltra ea, quae ibi à Collectore dicuntur, & bene, quod in tab. 20. Vic. Gen. in 1. lib. ordinis in 3. tract. fol. 228. habetur sic. Instituitur, quod vniuersi Confessores Monialium, familiae nostrae, habeant, praesenti decreto, semper actiue auctoritatem Praelatorum, super moniales in foro conscientiae, quoad causas, & sententias. Habeant similiter Guardiani, & eorum Vicarij, in absentia ipsorum Guardianorum, haec ibi. Et paulo inferius in sequenti tab. 21. Vic. Gen. fol. 229. sic habetur. Declaratur, quod illa clausula in tab. ca. gen. Albiens. praecedentis inserta, quod Guardiani, & eorum Vicarij habeant auctoritatem Praelatorum, in foro conscientiae, & c. sic debet intelligi, quod, scilicet, auctoritas per Patrem Prouincialem concessa Guardianis, remaneat semper penes eorum Vicarios, seu Vicariorum Vicarios, ipsis Guardianis suum Conuentum, pro suis negotijs exeuntibus, haec ibi. De quo nos latius egimus in supradicto tractatu Medulla fratrum Min. cap. 7. q. 2. ibi videat, qui volet ampliozem declarationem super hijs. D

CAPVCCINI ANNOTATIO.

Ex Priuilegijs fratrum Minimorum.

VLIVS II. in eorum Mari magno concessit, vt Fratres, & Confessoribus per eos electis, possint absolui ab omnibus Casibus, Episcopis reseruat. E

A Vt autem nullus Fratrum putet ex his licere sibi eligere Confessorem, & ab eo, ad suum libitum, absolui; notentur verba, quæ in Correctorio fratrum Minimorum, in eodem Priuilegio reperiuntur, quæ sunt ista. Præterea caueatur, ne fratrum huius Ordinis confessiones audiat quis Sacerdotum, absque licentia, vel permissione Correctoris generalis, aut alicuius Vigilum, vel Prouincialium, aut suorum Vicesgerentium; & infra. Omnes etiam Presbyteri in hoc Ordine Minimorum expressè professi, pro Confessoribus approbentur per aliquem eiusdem Ordinis Superiorum, Prælatorum, vel suorum Vicesgerentium. Ipsi verò pro Confessoribus taliter approbati, alios eiusdem Ordinis fratres professos, quoties opus fuerit, poterunt absoluerè ab omnibus Casibus huic Ordini concessis, & permissis &c. vt in lib. Priuilegiorum Vfus maris habetur fol. 219. & 231.

Vfus maris.

Et nota, quòd hic nulla fit mentio de licentia petenda à Superioribus, per ipsos fratres confiteri volentes, & indistinctè loquitur, etiam de omnibus, vel sint illius familie, vel hospites, confiteri volentibus. Quòd deseruit pro sequenti doctrina posita in §. 5. & 7.

Nota.

C Ex Priuilegijs eorum, qui Ministri infirmorum appellantur.

G Reg. XIII. in anno 1591. supradictorum Religionem approbans, inter alia concessit, pro tempore existenti Præfecto generali, vt per se, vel per alios à se deputatos, omnes, & singulos eiusdem Congregationis sibi subditos, ab omnibus, & singulis eorum peccatis, antè, vel post ingressum in dictam Congregationem per eos commissis; nec non à quibusuis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, alijsque censuris, & pœnis diuine, vel ab homine (non tamen nominatim) quomodolibet latis, & irregularitatibus, ex quacunque causa contractis (præterquam homicidij voluntarij, bigamiæ, ac membrorum mutilationis) in foro conscientie tantum absoluerè, nec non, cum eis, si opus fuerit, etiam cum rehabilitatione, & abstersione inhabilitatis, ac infamiæ macula, dispensare possit. Ac etiam concessit ipsi Præfecto, & socijs, vel inferioribus Prælati, de ipsius tamen Præfecti generalis licentia, vt cum eiusdem Congregationis personis, defectum natalium, ex quouis nefario coitu prouenientem, patientibus, postquam in dicta Congregatione, vota emisserint, vt defectu huiusmodi non obstante, ad quoscunque sacros, etiam presbyteratus ordines promoueri; & in illis ministrare; nec non, ad quascunque dignitates, administrationes, & officia dictæ Congregationis eligi, & assumi, illaq; gere, & exercere; vt habetur in Bulla originali penes illos reseruata.

Absolutio ab excommunicatione. Dispensatio in irregularitate.

Dispensatio in natalibus.

Circa concessiones suprapositas Clem. 4. in §. 5. & 7. vltra ea, quæ ibi à Collectore, & Corduba sunt annotata, est aliud notandū, quòd si quis habeat auctoritatem absoluedi à casibus reseruatis actiue, si hoc habet à Generali,

In §. 5. & 7.

Generalis.

nerali, potest ea vti cum omnibus fratribus Ordinis, cum omnes sint sui sub- A
diti, & si à Provinciali cum fratribus tantum illius Prouinciae, & etiam
cum hospitibus ad illam venientibus, vt infra §. 30.

Et si habet auctoritatem passiuam, vt possit ipse absolui, poterit confi-
teri cum quouis ordinis Confessore; siue sit ei auctoritas ista concessa à Ge-
nerali, siue à Provinciali, cum nulli Summi Pontif. nostrae Religioni con-
cesserint, vt fratres possint de materia peccati mortalis confiteri cum quo-
uis Ordinis Sacerdote, etsi à suis Prælati licentiam non petant. Proin- B
de habens auctoritatem hanc passiuam, poterit sine dubio, à quouis Ord-
nis Sacerdote absolui, cum omnes pro fratribus sint idonei. Verum ta-
men in aliquibus Prouincijs, ac etiam inter nos Capuccinos, existat
laudabilis consuetudo, quòd fratres hospites à Prælati, se confitendi, li-
centiam petant, licet non sit necessaria, quando hospites sunt Prælati, vt
dicit Corduba infra, in verbo, Accedere ad Monasteria non in fin. Et hoc
debet multum notari; quia secundum ius commune videbatur dicendum
contrarium. Nam cum Prouincialis dignitas comparatur dignitati Epi- C
scopali, videtur etiam quòd ipsa Prouincia comparatur Episcopatu. Vnde
sicut quis vnus Episcopatus confiteri nò potest de materia peccati mor-
talis cū alio Sacerdote in alio Episcopatu approbato, nisi priuilegium ali-
quod esset in contrarium, ita pariter dicendum videbatur, vt fratres de vna
Prouincia confiteri minime possint cum Sacerdotibus alterius Prouinciae
licet eiusdem Ordinis.

In §. 8.

Quoad dispositionem illam Bonifatij 8. positam in §. 8. quòd Religiosus
manus violentas iniiciens in clericum debeat absolui ab Episcopo: est
sciendum, quòd tam ista, quàm illa alia dispositio. c. cum illorum, de sent. D
excom. qua cauetur, quòd si percussit fratrem alterius Religionis, absoluitur
per Prælatum percussit; & alia multa iura quae à summissis ponuntur circa
absolutiones fratrum, hodie non procedunt, propter nostra priuilegia quae
a proprijs superioribus nostris posse absolui concedunt.

Percutientes fratres
alterius Re-
ligionis.

Percuties
excoicatu
incidit in
cenfuram.

Sed posset circa hoc oriri dubium, quando aliquis frater percuteret al-
terum fratrem excommunicatum, an excommunicationem incidere? &
licet hinc inde sint opiniones, cum aliqui velint quòd non, per cap. exco-
municatorum 2 3. d. 5. & glo. in c. si quis deinceps 17. q. 4. dicat illud non E
esse verum; tamen hæc est communis opinio, quòd iste percutiens exco-
municatum incurrit excommunicationem; & ratio est quia excommunicatus
retinet ordinem, ratione cuius inducta est immunitas, idèq; durante cau-
sa, durat effectus.

Superior
percutiens
an possit
absolui à
subdito suo

Sed si succederet, quòd superior aliquis percuteret; an ipse posset absol-
ui à subdito suo, quem elegit in confessorem? & non est dubium, quòd pos-
sit secundum priuilegia: sed dubium est, quando in aliquo Conuentu sunt
duo

Secus aut
est de iure
còt, vt in
c. si Ep̄s, de
pœnit. & re
miss. lib. 6.
vbi habet
q̄ nullapof
fic còsuetu
dine intro
duci, q̄ ali
quis p̄gre
sui Superio
ris licentiã
Cõfessorẽ
sibi eligere
valeat, vt
habetur in
fra §. 9.

A duo fratres Sacerdotes, vnus Superior, & alter subditus; & se ad inuicem percutiunt, An alter alterum absoluere possit? Et in hoc quid sentiant iura, dicam.

Excommunicatus minori excommunicatione, potest absoluere alium excommunicatum eadem excommunicatione, scilicet, minori. c. duobus de sent. excomm. Excommunicatus autem maiori excommunicatione, non potest alium excommunicatum eadem excommunicatione, scilicet, maiori absoluere. c. audiimus 24. q. 1.

Frater excom. an possit alterum excommunicatum absoluere.

B Sed quia ista intelliguntur de iure ordinario, idè Tabiena, in verbo absolutio. 2. §. 6. credit, quòd in necessitate, potest excommunicatus alterum excommunicatum absoluere, & ratio est; quia necessitas non habet legem; ac probat à maiori, quia si excommunicatus in casu necessitatis potest absoluere à peccatis, à fortiori poterit ab excommunicatione.

Vnde concludendo dicerem, quòd licet dispositio illa cap. si quis suadente Diabolo. 17. q. 4. circa percussores clericorum & monachorum liget multos comprehensos sub appellatione monachorum, vt sunt Religiosi professi Religionis approbatæ; conuersi omnes, seu oblati. c. cum illorum: & cap. non dubium, de sentent. excommunicat. & omnes moniales, & conuersæ, & conuersi earum. c. de monialibus, extra de sentent. excommunicat. & Nouitij, & sorores tertij ordinis, viuentes in congregatione, & proftentes tria vota; & alij per summistas notati: Tamen de absoluteione, est notandum, quòd Absolutio illius Canonis, quamuis regulariter spectet ad Pontificem, quando percussio est violenta,

D & cum illis circumstantijs positis à Nauar. in declaratione illius Canonis, in Manuali cap. 27. num. 76. cum sequentibus de alijs Doctõribus summistis; tamen quoad personas religiosas, non solum ex Priuilegio; sed etiam de iure communi, spectat ad eorum Superiores, vt habetur in cap. Monachi, & cap. cum illorum, de sententia excommunicationis, extra.

Nauar.

Quòd illud, quod per eundem Bonifacium VIII. in hoc. §. 9. disponitur, est notanda doctrina Nauar. cap. 27. num. 261. vbi habetur,

In §. 9.

E quòd Episcopus concedendo casus suos, siue sibi reseruatos, non videtur concedere absoluteionem à censuris sibi reseruatis, cum à diuersis non fiat illatio; & aliud est, peccatum reseruatum Episcopo, & aliud censura reseruata; nam aliqua sunt peccata, annexam censuram non habentia, quæ sunt Episcopo reseruata; & etiam sunt censurae aliquae illi reseruatae, peccatis, ob quæ illæ dantur, ei non reseruatis; nec etiam concedendo absoluteionem à suis casibus, & censuris, videtur concedere absoluteionem, ac dispensationem votorum, aut irregularitatum, à quibus ipse potest,

Nauar.

quia

30 *Absolutio ordinaria quoad fratres.*

quia nec sunt Casus, nec Censuræ ipsi reseruatæ, & ita ex illis non infer- A
tur ad hæc, neq; è contrâ Arg. l. Papinianus. ff. de minoribus, & cap. ad
audientiam de decim.

Item Episcopus concedendo alicui omnem suam facultatem, & aucto-
ritatem ad confessionem audiendam, & auditos absolvendum, non videtur
concedere Casus sibi reseruatos, iure communi, aut suo particulari, aut
consuetudine generali, vel speciali; oppositum tamen credit ipse Nauar.
quando concedit omnes suos casus; quia iuxta communem consuetudinem,
quæ attendi debet, per suos casus, peccata illi reseruata intelliguntur; & B
etiam quando concedit omnem suam facultatem, excepto tali Casu re-
seruato.

Et dum hic dicitur, quod nulla cōsuetudine possit introduci, quod aliquis
præter sui Superioris licentiam, confessorem sibi eligere valeat, est scien-
dum, quod hoc intelligitur de subditis; non autem de Prælatiis, ut sunt Guar-
diani, Priores, Prouinciales & c. Ipsi enim etiam si fuerint hospites in alie-
no loco, possunt sibi Cōfessorem eligere, absque illius loci Superioris licen-
tia, ut videre est infra in addit. Cordubæ in verbo, Accedere ad monasteria C
Monial. in fine illius additionis. Et an talis facultas, Prælatiis cōcessa, possit
tollī per Capitulum, vel per statuta Ordinis? vide ibidem in Corduba, & in
addit. ad. §. 7. tit. absolutio ordinaria, quoad fratres.

In §. 11. Circa id quod in hoc. §. 11. disponitur, de absolutionis Sacramento, &
aliorum administratione Seruitricibus Monialium, est aduertendum, quod
hodiè, ad hoc ut locum habeat, oportet, ut illæ sint eiusdem Regulæ professæ,
& intra clausuram maneant actualiter in Monialium seruitijs, prout etiam
fuit ordinatum de Tertiarijs per Conc. Lateranen. relatum in Const. 17. D
Leon. 10 Et in Conc. Trid. sess. 24. c. 11. de reform. ubi tractatur pari mo-
dò de seruitoribus Regularium; Et licet antiquitus esset forsitan permissum
seruitricibus ipsis, extra Claustra Monialium, foras, in suis domibus habita-
re; nunc tamen est eis omnino prohibitum, & in clausuras Monialium
intrare; ac nec exemptionibus ipsarum Monialium gaudere, per Concil.
Trid. ac aliorum Pontific. constitut. Ideò, circa istas, Confessores Monialium
sint cauti in ministrando eis Sacramenta, maxime Pœnitentiæ, & videant
si sint approbati ab Ordinario, nec nò, & à quibus sic eas possent absolvere, E
cum non aliam super illas habeant auctoritatem, siuè facultatem, quam su-
per puras alias seculares haberent.

In §. 13. Pro eo quod in §. 13. aduertit Collegior, est sciendū, quod secundum Na-
uar. in Manuali cap. 27. num. 275. nullus, præter Papam, sine eius com-
missione specialī, potest absolvere ab hæresi, & censura ei annexa, etiam
occultissima; quia eam Papa sibi reseruatur in Bulla Cœnæ, quamuis Concil.
Cœc. Trid. Trid. sess. 24. c. 6. de Reformatio. concedat Episcopo, ut per semetipsum,
in

A in suo Episcopatu, possit absolvere subditos suos, ab occulta hæresi; & possit etiam contendere quòd non sit derogatum, quo ad hoc, illi, per Bullam Cœnæ; quia Greg. XIII. & Pius. V. ad eòd id expressè declararunt, ut etiam Summo Pœnitentiario negauerint illam facultatem, nisi cum certis modificationibus; ad eòd ut ipse Nauar. dicat, moueri ad credendum, quòd nec virtute Iubilei, nec Bullæ Cruciatæ, in quibus non datur specialis facultas absoluedi ab hæresi, poterit quis absolui ab ea; licet expressè detur facultas absoluedi à Casibus Bullæ Cœnæ, quod probare nititur, & auctoritate, &

B ratione, pro ut tibi est videre. Et quamuis in hoc, multa esset opinionum varietas, si per Bullam, scilicet Cruciatæ, poterat quis ab hæresi absolui; in anno tamen 1584. fuit omnis dubietas sublata: cum fuerit Bullæ Cruciatæ adiectum (excepta hæresi) pro ut sic refert auctor expositionis dictæ Bullæ. §. 11. nu. m. 71. quâuis contrariū ipse defendat, in eo quod dicitur; Episcopi auctoritatem, à Conc. Trid. ei traditam, in Bulla Cruciatæ suspendi, & quòd ideo non possit absolvere ab hæresi occulta, ut iam dicam in alia nostra annotatione, in verbo Cruciatæ, quando tractabo, An Priuilegia Mendicantium suspendantur, nec nò, per Iubileum plenissimum, & per Bullam Cruciatæ.

Pater Emma. nucl.

Est sciendum insuper, quòd Dominis Inquisitoribus Hispaniarum, talis facultas ab hæresi absoluedi, tam in foro conscientie, quam iudiciali, & suis etiam Vicariis est concessa, ut testatur Pater Camillus Campegio, Generalis Inquisitor Mantuæ, ut refert ibidem supradictus auctor exposit. Bullæ.

D Casuum; est primo aduertendum, quòd tempore Martini V. iam fuerunt in Religione Taxati, & ordinati, Casus Ministris Ordinis Minorum Reseruati, & ab ipso Martino. V. confirmati, ut cum Regula apparèt impressi.

In §. 17.

Deinde est pariter aduertendum quòd nunc per S. D. N. Clem. VIII. tum quo ad istam, cum etiam quòd ad illam Alex. VI. dispositionem, aliud est ordinatum; Anno enim Domini 1593. Mense Maij. Cunctis Regularibus per publicum Breue, Inscriptos Casus reseruatos fore, præscripsit videlicet.

- E** 1 Veneficia, Incantationes, Sortilegia.
 2 Apostasia à Religione, siue habitu dimisso, siue retento, quando ed peruenerit, ut ex septa Monasterij, seu Conuentus fiat egressio.
 3 Nocturna, ac furtiua è Monasterio, seu Conuentus egressio, etiam non animo apostatandi facta.
 4 Proprietas contra rotum Paupertatis quæ sit peccatum mortale.
 5 Lapsus carnis voluntarius, opere consummatus.
 6 Occisio, aut vulneratio, seu grauis percussio cuiuscunque personæ.

Absolutio ordinaria quò ad fratres.

Malitiosum impedimentum, aut retardatio, aut apertio litterarum A
à Superioribus ad Inferiores, & è contra.

Iuramentum falsum in Iudicio regulari seu, legitimo.

Procuratio, auxilium, seu consilium ad Abortum faciendum, post
animatum scotum, etiam effectu non sequuto.

Etiam Ge
neralis, &
Prouincia
les.

10 Falsificatio manus, aut Sigilli Officialium Monasterij, aut Conuentus.

11 Furturn de rebus Monasterij, seu Conuentus, in ea quantitate, quæ sit
peccatum mortale. Hoc fuit à Pontifice declaratum, deberi intel-
ligi, etiam de rebus particularibus; ad alicuius fratris particularis B
rsu concessis, & Nauar. in Summa, restrinxit huiusmodi materiam
peccati mortalis ad duos carolenos.

Si aliud præterea peccatum graue, pro Religionis conseruatione, aut
pro conscientie puritate, reseruandum videbitur; id non aliter fiat, quàm
Generalis Capituli in toto ordine, aut Prouintialis in Prouintia, matura
liscussione, & consilio. Hæc in Bulla.

Et sic consequenter ex taxatione istorum casuum, moderata, ac restricta
videtur remanere dispositio supradicta Pap. Alex. 6. cum facultas reser- C
uandi alios Casos à supradictis, non amplius ad Ministros Prouintiales,
seu alios Prelatos tantùm spectet; sed in Capitulis generalibus, seu Pro-
uintialibus, cum consensu Patrum Vocalium, ibi pro electione facien-
da conuenientium, fiat reseruatio, ut ex supra proximè dictis verbis Pon-
tificis apparet, quando dicitur. Sed si quid aliud præterea, & c.

Et tunc (prout ab eodem Pontifice fuit nobis facta declaratio) in præ-
dictis Capitulis poterunt reseruari alij casus à supradictis, etiam eiusdem
materie supradictorum casuum, ut putà in materia lapsus carnis, reserua- D
re etiam tactus impudicos & c. supradictis tamen casibus semper firmiter
manentibus, & in nullo mutatis.

Absoluendi autem facultatem à supradictis Casibus, ad illos Prelatos
pertinere etiam declarauit, ad quos, prius, ante huius Decreti publicatio-
nem spectabat; ut putà in nostra Congregatione Capuccinorum, sunt Pro-
uintiales; nisi tamen aliud Confessori assignato (ut in Bulla) videbitur
expediens; petere, scilicet, facultatem à Prouintiali, aliquam absoluendi, ei
prius narrata causa, pro qua ad id petendum mouetur, vnà cum Casu occur- E
renti; saluo tamen semper sigillo Confessionis. Et hæc pro nunc sufficiant
pro huiusmodi materia Casuum reseruatorum; infra enim in verbo Casus
reseruati, plura alia dicemus.

In §. 21.

Vt refert
Passarell
in compi.

Est sciendum, quòd eadem prohibitio fuit facta à Pio. V. Fratribus Ordi-
nis Prædicatorum ann. 1571. scilicet, ut non possint absolui; pro ut habe-
tur in Breui supra citato, in §. 2. his verbis. Huiusmodi supplicationibus in-
clinati, talem concessione Cruciatæ sanctæ, & aliorum indultorum parti-
cula-

Absolutio extraordinaria quoad fratres. 33

A cularium, quantum ad prædictum articulum eligendi confessorum, & ab-
soluendi à Casibus referuatis, cum fratribus, & sororibus Monialibus to-
tius Ordinis prædicti, locum minimè habere, nec censi; sed nostræ inten-
tionis existere, quòd idem fratres, & Moniales, quantum ad Sacramen-
tum penitentiae, seu confessionis administrationem, dispositioni suorum
Prælatorum subiecti sunt; Apostolica auctoritate, tenore præsentium,
perpetuò declaramus.

lartone
Priuilegio
rum Sæcti
Francisci
à Paulato
127.

De licentia tamen suorum Superiorum, possent fratres, & sorores uti gra-
B tibus, & facultatibus dictarum Bullarum, alias non, pro ut hic Leo dicit.

Et nota id quòd infra dicit Collector, in verbo, Absolutio ordinaria quoad
ad fratres. §. 10. ibi. et fratribus & c.

Circa autem illud, quòd à Collectore hic dicitur in 3. dubio, quòd scili-
cet Guardiani, quibus Præuinciales committunt auctoritatem absolucndi
à Casibus referuatis, non possint illam alijs committere, & c. Est sciendum
quòd Nauar. in Manual. c. 27. num. 45. ait, quòd simplex ministerium
absoluendi, potest utiq; delegari, etiam à delegato Ordinarij, & à Subdele-
C gato Delegati Papæ; quamuis non possint delegare suas iurisdictiones,
quarum ratione id eis competit. Hæc Nauar. ibi.

Nauar.

ABSOLVTIO EXTRAORDINARIA QVOAD FRATRES.

¶ Sequitur secundum principale, pertinens ad absolutionem fratrum extra-
ordinaria, quæ, scilicet, potest eis impendi certis, ac determinatis diebus.

Collector.

D **V**GENIUS. 4. concessit fratribus Minoribus de obser-
uatijs, ut possint absolui per Confessorem ab eis electum, de
suorum licentia Superiorum, semel tantum, ab omni-
bus censuris, & pænis; excepto falsificationis littera-
rum Apostolicarum crimine. o. fo. 61. Et ffo. 64. conce. 84.

I
Casus re-
seruati Pa-
pæ.

¶ Circa huiusmodi Concessione, vide ea, quæ posita sunt supra,
indictione, Absolutio ordinaria, quoad fratres post. §. 11.

Collector.

¶ **E** **I**DEM Eugenius concessit omnibus fratribus Minoribus,
ac etiam Nouicijs, in religione perseuerare volentibus, qua-
tenus possint eligere Confessorem idoneum, qui auctoritate
Apostolica, absoluat eos in articulo mortis, ab omnibus pec-
catis, & censuris ecclesiasticis, etiam sedi Apostolicæ referua-
tis, siue ex alia quacung; causa prouenientibus; & plenariam
omnium peccatorum indulgentiam largiatur. Quam indul-
gentiam prædicti fratres consequantur, etiam si prædictum Con-
fessorem eligere non potuerint, seu obliti fuerint; dummodò
moriantur in statu gratiæ. o. fo. 61. Et ffo. 64. conce. 77.

3
Pro mor-
tui articu-
lo: etiã per
nouitijs.

Indulgen-
tia plena-
ria.

34 *Absolutio extraordinaria quoad fratres.*

3
Pro profes-
sis fratribus.
Pro nouitijs.
Pro oblatis
Absolutio
plenaria, p
semel in
vita.

Censurę.

Dispensatio
pro semel
in vita.

Promotio.
ad ordines.
Sacros &
officia Or-
dinis.

¶ IDEM Eugenius concessit fratribus Mino. de Obser. Prouin-
ciarum Regni Castellę, quatenus singuli Pręlati dicti ordinis, A
quocunq; nomine censeantur, & Cōfessores per ipsos Pręlatos
deputati, vel pro tēpore deputādi, singulorū conuentuū, loco-
rū, domorū, & Eremitiorū huiusmodi, semel tantū absoluere
omnes, & singulos fratres professos, conuersos, atq; nouitios,
habentes propositū profitendi; necnon perpetuo donatos, ob-
latos, pręsentes, & futuros ipsorū conuentuū, locorū, domorū,
& Eremitiorū huiusmodi; ab omnibus, & singulis suis pecca- B
tis, excessibus, & delictis; etiā quantumcunq; enormibus; & à
quacunq; simonia, in curia, vel aliās vbicunq; ante, & post in-
gressum religionis cōmissa; necnon, quibuscunq; excōmunica-
tionū, suspensionū, & interdicti, alijsq; ecclesiasticis cēsuris, &
pœnis, à iure, vel ab homine, Apostolica, vel sedis Apostolicę Le-
gatorū, delegatorū vel subdelegatorū, ordinaria, vel alia quauis
auctoritate; etiā per Synodales, aut Prouinciales, aut Genera- C
liū Cōciliorū cōstitutiones; & quoscūq; processus Apostolicos,
& quascunq; extrauagātes; vel iuxta ipsius Ordinis regularia
instituta, quomodolibet promulgatis, in genere, vel in specie, si
quas incurrerint ante, & post ingressum religionis; etiā si talia
sint, propter quę Apostolica Sedes specialiter, & expressē sit
meritò consulenda. Necnon, cū singulis supradictis, super qui-
buscunq; irregularitatibus, & inhabilitatibus, quouis modo
contractis, in omnibus, & singulis, etiā sedi prędictę speciali- D
ter, & expressē reseruatis (bigamię, homicidij voluntarij, mu-
tilationis membri, casibus: duntaxat exceptis) semel similiter
dispensare, ac eos habilitare; vt non promoti, ad omnes Sacros
ordines, & missarū celebrationē, promoueri possint, & ipsi pro
moti in eisdē ministrare valeant. Et quòd, ad quascunq; digni-
tates, administrationes, & officia dicti ordinis (etiam si curam
habeāt animarū) recipi, illisq; præfici, & assumi, Apostolica au-
ctoritate valeant, & possint. Et voluit, quòd si prędictas censu- E
ras, vel earū aliquā, ignoranter, vel inaduertēter incurrere cō-
tigerit, à talibus Pręlati, & Cōfessores supradicti, quoties opus
fuerit, & opportunū, absoluere, ac super irregularitate, vel ir-
regularitatibus, ex talibus censuris, postea celebrādo, vel præ-
dicando, vel diuinis se immiscendo, vel aliās contracta, vel cō-
tractis, quoties opus fuerit, vt similiter dispensare auctorita-
te prędicta valeant, misericorditer de gratia specialiter con-
cessit .o. fo. 61. Et ffo. 64. conce. 85.

Absolutio extraordinaria quoad fratres. 35

A ¶ Aduerte, quòd ad gaudendum suprascripta concessione, oportet dicere semel. 7. Psal. singulis septimanis vnus anni, prout latè ponitur infra post. 5. sequens.

Collector.

¶ IDEM. Eugenius concessit omnibus, & singulis supradictis, presentibus & futuris, Prælatiis, & Subditis, professis; cõuersis, & cū proposito profitendi nouitijs, in sinceritate fidei, & vnitatem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ, & obediētia suæ Sãctitatis, suorumq; successorũ Romanorum Pontificum, canonicè intrantium, existētib; quòd eis quicunq; Presbyteri sæculares, vel

4

Particularis pro Regno Castellæ.

B Regulares, perpetuis temporibus, omnium peccatorum suorũ, de quibus, in genere, vel in specie, corde contriti, & ore confessi fuerint; & etiam de oblitis, indulgentiam, & remissionē, in mortis articulo, auctoritate Apostolica, liberè, & licitè concedere valeant: ita etiam, quòd si in illo reputato mortis articulo, non deceaserint, semper indulgentia prædicta intelligatur reseruari, ad verum mortis articulum. Scilicet, ne (quod absit) propter huiusmodi gratiam reddantur procliuiores ad illicita, in posterum committenda, voluit, quòd, si ex confidentia huiusmodi, aliqua forma committant, ad talia, prædicta indulgentia, nullatenus suffragetur.

Indul. ple. in mortis articulo.

C ¶ Voluit etiam idem dominus Papa, quòd singuli prædictorum, qui sufficientis litteraturæ fuerint, per vnum annum à tempore, quo concessione huiusmodi gaudere voluerint, singulis: septimanis (impedimento cessante legitimo) semel, septem Psalmos pœnitentiales, cum Litania, recitent siue legant; alij verò, non sufficienter litterati, alias orationes (iuxta Confessorum suorum arbitrium; prout animarum suarum saluti visum fuerit) dicere teneantur. Et quòd si forsan impedimento detenti, in dictis anno, & septimanis, orationes prædictas commodè dicere non potuerint, vel & inaduerterentia, aut obliuione omiserint; ex tunc alia septimana sequentis anni, supplere teneantur. o. fo. 62. Et ffo. 65. conce. 86.

Aduerte ad cõditionem hic appositam.

D ¶ Sciendum, quòd suprascriptam concessionem Eugenij, extendit postea Pius secundus, ad totam familiam, de quo habetur transumptum, licèt non impressum. Sed ista concessione cõmuniter non vtuntur fratres; quia nolunt laborare in dictis. 7. Psal. ex eo, quòd credũt, quòd quidquid in ea continetur, postea fuit, sine tali onere, concessum. Itē est aduertendũ, quòd licèt hoc comitatur quibuscunq; Prælati ordinis, tamen iam est declaratum, nõ intelligi de Casibus reseruatis Ministris, vt

Collector.

36 *Absolutio extraordinaria quoad fratres.*

Nota.

patet infrà post. s. 10. & quòd intelligitur prò censuris contractis ex ignorantia, vel inaduertètia, de quibus, toties, quoties possunt absolui, &c. Et tñ, nò possunt etià, in hoc, vti hac gratia, sine licètia Superiorù. Vnum tamen singulare còtinetur in ista concessione. .f. quòd Indulgentia plenaria de articulo mortis, semper intelligat referuata prò vero articulo; quod est magni effectus, & nullibi in nostris Priuilegijs reperitur sic concessum. Aduertendù est insuper, q̄ pro tribus, non alibi fortè repertis, deberet quilibet frater laborare per annù, in dicendis. 7. Pfal. vt posset vti ista facultate. Primò, vt à quolibet Confessore, deputato per Prælatù, posset absolui à censuris, ignoràter, vel inaduertenter incurris, & dispèdari in irregularitatibus, propter ipsas incurfas, vel còtractas. Secundò, vt posset absolui, quantù ad semel, ab excommunicatione in specie. .f. vt ego intelligo, & videtur intelligendù, nominatim à Papa, vel eius auctoritate, non tamen referuata; quia denominatim, nescio vbi habeamus auctoritatè absoluendi, nisi hic. Tertiò, quia vt supradixi, hæc Indulgentia plenaria referuatur ad verum articulum mortis. Et potest addi quartum. .f. quòd Indulgentia plenaria habeat locum, in oblitis, & in confessis in genere; quia quando hoc nò exprimitur, sunt multæ opiniones, utrù subintelligatur, vel nò.

Absolutio plenaria p̄ semel in vita & in mortis articulo.

Dispensatio.

Collector.

SIXTUS. 4. còcessit omnibus fratribus Min. de Obser. præsentibus, & futuris, tam professis, quàm nouitijs, qui tñ habent propositum profitendi; necnon sororibus S. Claræ, & Tertiarijs vtriusq; sexus, & famulis, & seruatoribus prædictorù omnium; vt quilibet eorù possit semel eligere Confessore de huiusmodi obseruantia, qui audita eius Còfessione, p̄nitentiã salutarem iniungendo, absoluat eos, ab omnibus criminibus, excessibus, & cèsuris Ecclesiasticis; & dispenset cū eis in omnibus irregularitatibus, si quas fortè contraxerint (homicidio volutario, & mutilatione mēbri semper exceptis) & ei remissionē generalem, & plenariã omniū peccatorum impartiri valeat. Et quòd hoc idem possit in mortis articulo. o. fo. 64. & ffo. 68. conce. 131. & ffo. 96. conce. 341. vbi ponitur in forma propria supplicationis; & excipitur irregularitas ex bigamia proueniens.

QADVERTE circa hanc concessionē, q̄ licet Sixtus nò excipiat in ea irregularitatē ex bigamia proueniētē; tamē pro excepta debet semper haberi; quia est grauior reliquis ad dispèsandù. Et quia in alia còcessione infra posita in dictione, Dispensatio. s. 12. illã exceptit expressè; & quia fortè illa facta fuit post istam; licet

Absolutio extraordinaria quoad fratres. 37

A licet hoc non constet; quia non habent datas. Vtrum tamen aliter sit iudicandum, prudens lector aduertat.

¶ Aduertendum est etiam, quod iam pluries declarat im est, scilicet, quod à Casibus reseruatis Ministris, non potest aliquis absolui, sine eorū licentia, & minus à censuris, auctoritate Apostolica, postea latis, & reseruatis.

¶ **I D E M** Sixtus concessit omnibus, & singulis Prædicatorum, & Minor. Ordinum Professoribus, qui tunc erant, & qui pro

B tempore perpetuò erunt; vt Confessor idoneus eorundem Ordinum, quem quilibet pro se, de sui superioris licentia, duxerit eligendum, eorundem confessione diligenter audita, pro commissis per eos excessibus, & peccatis, semel in vita, in forma confessionalis, per ipsum edita, & in mortis articulo, plenariam absolutionem, & peccatorum huiusmodi remissionem, impendere valeat; etiam si, ante factam eorundem Ordinum professionem, eos decedere contigerit. B. fo. 65. Et

C ffo. 148. conce. 360.

¶ Aduerte, quod istud intelligitur, sub forma confessionalis per ipsum edita, in qua, vt credo, reseruabantur casus Sixtinæ, quæ incipit. Et si Dominici gregis. Et habetur in summa, infra in dictione, Excommunicatio. 2. notabili.

L E o 10. concessit licentiam, & facultatem omnibus Monialibus sanctæ Claræ, & ancillis Beatæ Virginis, vt quater in anno, possint se, à suis Superioribus, siue Confessoribus,

D aut alijs fratribus, de Ordine fratrum Minor. per Superiores deputatis, facere absolui, ab omnibus peccatis suis, qualitercunque commissis. Ac similiter absolui, vel potius dispensari, ab omnibus, & singulis votis (exceptis substantialibus, emissis in earum professione) quæ solent, scæminea leuitate, pro qualibet minima necessitate, emitti. Ità tamen, quod nulli ipsarum hæc gratia iustifragetur, si confisa de ipsa, aliquid attentarent committere, quod oculos Diuinæ maiestatis, earum

E violando professionem, offenderet. Et insuper placuit suæ sanctitati, de benignitate Apostolicæ pietatis, concedere facultatem earum Confessoribus, de licentia Prælatorum, eadem audientibus, quod ea plenitudine eas absoluant, & illi statui innocentie restituant, qua sanctitas sua faceret, si ipsamet in confessione auscultaret peccata. Et quod posthac, eadem auctoritate Apostolica, omnibus, & singulis sanctâ benedictionem impartiantur, nomine Sanctitatis suæ. o. ffo. 93. cõce. 290.

C 3 ¶ Vide

6

Absolutio plenaria p semel in vita & i mortis articulo.

Collector.

7

Quatuor absolutiones plenarie.

Dispensatio.

Benedictio Papalis.

38. *Absolutio extraordinaria quoad fratres.*

Collector. ¶ Vide propè finem huius dictionis, seu Capituli, qualiter præfata absolutio debent fieri. A

8
Absolutio
nes plen.
pro multis
festiuitati-
bus.
¶ IDEM Leo concessit Monialibus sanctæ Claræ, sub cura fratrum minorum obseru. existentibus, vt in omnibus solemnitatibus Domini Sabaoth, & Virginis Mariæ, ac omnium sanctorum, & sancti Patris nostri Francisci, & Sanctæ Claræ, possint Confessores earum, in absolutionibus suarum Confessionum, eas plenariè absoluere, & penitentiam salutarem iniungere. B. ffo. 42. conce. 132. B

Collector. ¶ Circa hanc absolutionem, vide quæ ponuntur propè finem huius dictionis, seu Capituli.

9
Absolutio
nes plen.
pro multis
festiuit. &
alijs die-
bus.
¶ IDEM Leo concessit ancillis, & sororibus Ordinis Beatæ Mariæ Virginis, sub regimine fratrum Min. Obser. existentibus, vt in omnibus solemnitatibus Domini Sabaoth, Beatæ Mariæ Virginis, & Petri, & Pauli, & sancti Francisci, omniumq; Sanctorum, atq; per totam maiorem hebdomadam, Confessores earum, quicumq; fuerint, siue ordinariè, à Prælatis deputati, siue aliter (dummodo eas audiant de consensu suorum Prælatorum) possint in absolutionibus earum, de peccatis suis, eas plenariè absoluere, ac penitentiam salutarem iniungere, Quò verò ad fratres, prius suorum Superiorum, & eorum curam gerentium, licentia, & assensu habitis. B. ffo. 43. conce. 137. C

10
Absolutio
plena. pro
die Sanctæ
Catherinæ.
¶ Circa hanc concessionem vide infra propè finem huius dictionis, vel Capituli.

¶ IDEM Leo finaliter concessit fratribus min. regul. Obser. D quòd semel in quolibet anno, ultra aliàs indulgentias, quas à Sede apostolica habent, possint plenariè absolui, & indulgentiam plenariam consequi, in festo Sanctæ Catherinæ Virginis, & martyris. o. ffo. 94. conce. 299.

¶ Pro huiusmodi absolutione, vide prope finem huius dictionis.

Collector. Resolutio. ¶ Epilogatio, seu resolutio concessionum suprapositarum est, quòd fratres Minores, & Moniales sanctæ Claræ, ac tertij Ordinis, possunt absolui ab omnibus peccatis, & censuris plenariè, semel in vita, & in mortis articulo. Item quater in anno, diebus, quibus maluerint, & in festis Domini Sabaoth, & Beatæ Virginis, omniumque sanctorum, & Apostolorum Petri, & Pauli, ac sancti Francisci, sanctæ Claræ, sanctæ Catherinæ, & per totam maiorem hebdomadam; de consensu tamen suorum Prælatorum. ¶ Qualiter autem intelligatur præfata absolutio E

Absolutio extraordinaria quoad fratres. 39

A tio plenaria, & quorum Prælatorum requiratur licentia, seu consensus, declaratur in sequentibus, quæ benè notare oportet.

Q V I A circa huiusmodi absolutiones plenarias, à Leone. Collector.
10. concessas, nonnulli fratres decipiuntur, credendo, quòd possint eis uti, absque licentia suorum Superiorum; aduertendum est, quòd in omnibus ipsis (ultima duntaxat excepta) semper positum est à Summo Pontifice, quòd solùm possint fratres, seu moniales, sic plenariè absolui à Prælatis suis,

B sint fratres, seu moniales, sic plenariè absolui à Prælatis suis, vel à Confessoribus, per eos deputatis, seu de licentia eorundem. Sed ad omnem ambiguitatem, circa hoc tollendâ, quòd, scilicet, absque licentia Superiorum, & non quorumcunque; sed saltem Prouincialium, non potest quis præfatis absolutionibus plenarijs gaudere, quòd ad Casus reseruatos. Notanda est, ac menti commendanda quædam clausula, in tabula Congregationis generalis Burdegalensis posita, tenoris subsequentijs.

C **V** T fratribus, iuxta regulæ puritatem, maior recipiendi sacramentum penitentiaë tribuatur occasio, Reuerendissimus Pater Minister generalis, tam quoad fratres, quàm quoad moniales, ~~reuoat omnes gratias, facultates, confessionalia,~~ & indulgentias, & quaslibet litteras, sub quacunque verborum forma, etiam à Sede apostolica concessas, siue vigore Bullæ Cruciatæ, vel fabricæ sancti Petri de vrbe; aut quarumlibet Confraternitatum, in quantum sunt in præiudicium casuum Ministris reseruatorum; declarando esse contra Sanctissimi Domini Papæ voluntatem, tam fratres, quàm sorores uti præfatis gratijs, quoad confessiones faciendas de Casibus prædictis, aut contra instituta Ordinis; absque licentia præfati Reuerendissimi Ministri generalis, aut Prouincialium Ministrorum, quouis modo sit; etiam irritum esse, & inane quidquid aliàs fuerit attentatum. Et hoc vigore cuiusdam Breuis, præmissorum declaratorij, ab Alexandro Papa olim concessi, & Breuis specialis Leonis decimi, Reuerendissimo Patri Ministro generali missi, & in hoc Capitulo publicati.

Statutum Capituli generalis circa absolutiones casuum reseruatorum.

D rumlibet Confraternitatum, in quantum sunt in præiudicium casuum Ministris reseruatorum; declarando esse contra Sanctissimi Domini Papæ voluntatem, tam fratres, quàm sorores uti præfatis gratijs, quoad confessiones faciendas de Casibus prædictis, aut contra instituta Ordinis; absque licentia præfati Reuerendissimi Ministri generalis, aut Prouincialium Ministrorum, quouis modo sit; etiam irritum esse, & inane quidquid aliàs fuerit attentatum. Et hoc vigore cuiusdam Breuis, præmissorum declaratorij, ab Alexandro Papa olim concessi, & Breuis specialis Leonis decimi, Reuerendissimo Patri Ministro generali missi, & in hoc Capitulo publicati.

E ¶ **I** N S V P E R circa prædictas absolutiones plenarias à Leone decimo concessas, est aduertendum, an huiusmodi absolutiones se extendant ad censuras excommunicationum, vel irregularitatum, aut casuum reseruatorum Papæ; quia de

Collector.

40 *Absolutio extraordinaria quoad fratres.*

eis non fit aliqua mentio in littera, Concessionum. Et an **A**
etiam se extendant ad remissionem pœnæ, debitæ pro pec-
catis, in præfenti, aut in purgatorio, sunt opiniones. Nam ali-
qui dicunt, quòd sic, ad omnia supradicta, cum sit Priuilegium
Principis, quod latissimè est interpretandum; maximè cù hoc
verba patiantur. Alij in dubium vertunt, nonnullis rationibus
moti. Mihi securius videtur, non præcipitare sententiam, sed
disputationi relinquere: & quòd quando aliquis vult vt in di-
ctis diebus prædicta concessione, dicat Confessor, post com- **B**
munem absolutionem a peccatis. Et etiam absoluo te plena-
riè. Et valeat quantum valere possit.

¶ Item est aduertendum, quòd, sicut patet ex dictis, & ex lit-
tera ipsarum absolutionum, ipse non sunt vniformes, seu equa-
les; & idèd, non eodem modo debet impendi absolutio, quan-
docunq; occurrunt dies, in quibus concessæ sunt. Quapropter,
nè in hoc aliqui minus docti decipiãtur, operæ precium visum
est, in calce huius Summarij, diuersas absolutiones breues, & **C**
compendiosas, iuxta diuersitatem huiusmodi concessionum
superaddere.

¶ Forma absolutionis, pro quattuor vicibus, in quibus potest
quis absolui, diebus, quibus matuerit, quolibet anno prout di-
ctum est supra §. 7.

Formæ ab-
solutionis
plenariæ.

AUCTORITATE tibi concessa, & mihi commissa, ego te
absoluo, sic plenariè, illi statui innocentix restituo, quomodò
sanctitas Domini nostri Papæ faceret, si ipsemet, in confessione, **D**
tua peccata auscultaret. Et eadem auctoritate Apostolica, ti-
bi sanctam benedictionem Papalem impartior. In nomine Pa-
tris & filij &c.

¶ Forma absolutionis, pro omnibus alijs vicibus, in quibus po-
test impendi absolutio plenaria, vt habetur supra in §. 8. & 9.

AUCTORITATE tibi concessa, & mihi commissa, ego te
absoluo plenariè ab omnibus peccatis tuis, inquantum prædi-
cta auctoritas se extendere potest. In nomine patris, &c. **E**

¶ Forma absolutionis, pro absolutione, quæ impendi potest, in
festo sanctæ Catherinæ, quia differt ab omnibus supradictis,
vt patet supra §. 10.

AUCTORITATE tibi concessa, & mihi commissa, ego te
absoluo plenariè, ab omnibus peccatis tuis, inquantum huius-
modi auctoritas se extendere potest, & concedo tibi Indulgen-
tiam plenariam oïum peccatorum tuorum. In noïe Patris, &c.

Ex

Absolutio extraordinaria quoad fratres. 41

A ¶ *Ex Priuilegijs Monachorum sancti Benedicti obseruantium.*

BENEDICTVS. 13. concessit Monachis pro articulo mortis, Plenariam indulgentiam, seu absolutionem; & quòd, si infirmarentur, & crederentur morituri; putà, quia viderentur agonizare; & absoluti plenariè, iterùm conualescerent, quòd iterùm, & in mortis articulo valerent absolui. o.

11

B ¶ *Ex Priuilegijs monachorum Cartusiensium.*

SIXTVS. 4. concessit, quòd fratres, seu Monachi Cartusiè. possint eligere Còfessorem idoneum dicti Ordinis solummodò, qui eos, semel in anno, in festiuitate Natiuitatis B. Mariæ Virginis, ab omnibus, & singulis peccatis suis, etiam Sedi apostolicæ reseruatis, plenariè absoluerè valeat in perpetuù. o.

12

¶ *Ex Priuilegijs fratrum ordinis sancti Hieronymi.*

C**N**, concessit, quòd gratia, quam habet Ordo sancti Hieronymi, vt fratres possint absolui plenariè, intelligatur etiam de peccatis, quocunq; tempore, còfessis, licèt tunc non confiteantur.

13

A N N O T A T I O C O R D V B A E.

D **Q**UOAD §. 9. vbi Collector dicit, quòd non possunt fratres vti presatis confessionibus Leonis 10 quòd ad absolutiones plenarias, sine licentia suorum Prælatorum &c. Notandum, quòd quoad lucrandum Indulgètijs, & similiter quoad absolutiones à censuris, secundum quod conceditur, quoad hoc, in ipsis Priuilegijs, saltem in foro conscientie, bene possunt fratres vti presatis confessionibus, sine licentia suorum Prælatorum; nò autèm quoad absolutionem à Casibus reseruatis, in Ordine Minor. Prouincialibus; quia declarauit Reuerendissimus P. F. Franciscus de Angelis Minister Generalis in Capitulo prouinciali Prouinciæ Castellæ Toleti, celebrato anno Domini 1524. me presente, quòd sic erat intelligenda Bulla, seu concessio presata: & quoad hoc vltimù de Casibus reseruatis, idem expressè ibidem dicit Collector, ponens aliam declarationem cuiusdam Cap. gen. de quo latius infra, tit. Cruciatà, dicendum est ibi videatur. Videatur alia concessio Sixti. 4. facta Confessoribus Monialium, pro intrantibus Monasteria Monialium, sine dolo, vt habetur fff. 96. concessione 33. & habetur in Compendio, tit. absolutio, quoad seculares 2. §. 9. & infra annotatur ibidem.

ANNO-

In §. 3.

Modus nūc
obseruādus
à Capucci-
nis in rece-
ptione No-
uitiorum .

QUOD AD §. 3. est sciendum, à nobis Capuccinis obseruatum, in receptione nouitiorum, priusquam habitu induantur, eis, omnia impedimenta, Sedi Apostolica reſeruata, notificare & maximè quæ exſtāt in Bulla Cœnæ Domini; & ſi in aliquo il-
lorū reperirentur eſſe incurſi, pro abſolutione mitterentur; ſed ſi poſt ſuſce-
ptum habitum, de aliquo illorum recordarentur, tunc à Magiſtro nouitio-
rum, iuxta Ordinis Priuilegia, poterunt abſolui; dummodò tamen non repe-
rrentur eſſe illis criminosis impedimētis irretiti, quos Sixtus V. in ſua Bul-
la edita anno . 1587. contra criminoſos, prohibuit, recipi ad Religionem,
utputat illegitimi, criminoſi, & redendis rationibus obnoxii; licet, quòad
illegitimos, ſit à Greg. XIII. poſtèa reuocata, ut infra dicemus, in verbo,
Nouitijs. & ità hucusq; fuit ſemper obseruatum, ex mente ſummorū Pon-
tificum, qui pro tempore fuerunt; & ità patribus noſtris obseruandum eſſe
declararunt; & in ſpetie Sixtus V. Sed nunc retulit mihi R. P. F. Bonauen-
tura à Mōte Regali, Ordinis noſtri Procurator, quòd à ſanctitate præſen-
tis Pontificis Clementis VIII. viuæ vocis oraculo, aliter in hoc obseruan-
dum eſſe, fuit ei ordinatum, videlicet. Quòd quādoq; Nouitijs ali-
quis reperiatur ſic, ut ſupra, impeditus, antiè profeſſionē, mittatur ad quos
ſpectat eorum repræſentatio; non obſtante, quòd habitum recepſiſſet; & ità
obſeruari, iam eſt per totam Congregationem mandatum; Sed quid facien-
dum, quando ij, qui veniunt ad Religionem vouiſſent, aliam ingredi? Vide
infra in Verbo Nouitijs, in noſtra Annotatione part. 3. de Nouitiorum
abſolutione & in verbo Votum, in princ.

P. F. Bonau-
ventura à
MonteRe-
gali.

Forma ab-
ſolutionis
plenaria.

Quantum autem ad formulas illas abſolutionum, quas ponit ſupra Col-
lector, in fine huius verbi, volui eis, iſtas alias ſubnectere, quæ ſolent, etià
præſenti tempore, in pluribus obseruari; ut ea quiſque vii poſſit, quam ſi-
bi maluerit.

Hæc eſt forma abſolutionis, abſtracta de formulario Domini
Papæ, pro habentibus Indulgentiam plenariã à pœna, & culpa.

Primò dicat infirmus, ſi poteſt, Confiteor Deo omnipotenti, totum. Si ve-
rò non poteſt, dicat alius, eius nomine. Poſtèa Confessor, cui fuit generali-
ter, vel ſpecialiter confeſſus, dicat. Miſereatur tui omnipotens Deus. Con-
ſequenter ſubiungat, & dicat abſolutionem.

Abſolutio plenaria à pœna, & culpa.

AUTORITATE Dei, & beatorum Apoſtolorum Petri, &
Pauli, & Sanctæ Romanæ Eccleſiæ, tibi conceſſa, mihiq; in hac
parte commiſſa, ego te abſoluo ab omni ſententia excommuni-
cationis, maioris, vel minoris, ſi quam incurriſti; & reſtituo te

vnitati

Absolutio ordinaria quoad fratres. 43

A unitati fidelium, & sanctis Sacramentis Ecclesie. Item, eadem auctoritate, absoluo te ab omnibus peccatis tuis, & a transgressione Regule, & Statutorum. Item auctoritate Dei, & beatorum Apostolorum Petri, & Pauli, & Sancte Romanæ Ecclesie. & etiam Domini nostri Papæ N. Summi Pont. tibi in hac parte commissi, in quantum clauces sancte Ecclesie se extendunt, si ista vice morieris, absoluo te, ab omnibus pœnis, tibi in Purgatorio debitis, propter culpas, & offensas, quas contra Deum, animam tuam, & proximum tuum commisisti, & quantum tibi permittitur, restituo te illi innocentie, in qua eras, quando baptizatus fuisti. Si verò ista vice non morieris, referuo tibi Plenariam Indulgentiam, concessam à Domino Papa, pro ultimo articulo mortis tue, vt in ea commissione præfate Indulgentie Domini nostri Papæ continetur. In nomine Pa tris, & Fi lii, & Spiritus Sancti. Amen.

¶ Hæc est forma absoluendi, quæ absoluit ab omni casu, etiam pertinente ad Papam, & datur Fratribus in agone existentibus, auctoritate Priuilegiorum Ordinis.

Formalia plenissima

C DOMINVS noster Iesus Christus, per merita suæ sacratissimæ passionis, te absoluat, & gratiam suam tibi infundat; & ego auctoritate ipsius, & beatorum Apostolorum Petri, & Pauli, & summorum Pontif. tibi in hac parte commissi, & tibi concessa, absoluo te ab omni vinculo excommunicationis, maioris, vel minoris, vel sententia suspensionis, & interdicti; & dispenso tecum in omni irregularitate, si quam contraxisti; & restituo te vniõni, & participationi fidelium, necnon sanctis Sacramentis Ecclesie. Eadem auctoritate ego absoluo te, ab omni transgressione vrotorum tui Ordinis, & Statutorum Papalium, generalium, prouincialium, custodialium, localium, & synodaliũ quorumcunque. Eadem auctoritate absoluo te, ab omni diuino officio malè persoluto, horis indebitè transpositis, vel dimissis. Item eadem auctoritate ego absoluo te, ab omnibus peccatis tuis, quibus contra Deum, fragilitate humana, ignorantia, vel malitia deliquisti; concedens tibi remissionem, & indulgentiam plenariam omnium peccatorum tuorum confessorum, & cunctorum, de quibus etiam non recordaris, aut oblitus fuisti: in quantum Clauces Ecclesie se extendunt. Item eadem auctoritate ego absoluo te, a pœnis Purgatorij, quas pro peccatis commissis, & delictis in hoc mundo perpetratis meruisti, restituendo te illi innocentie, in qua eras, quando baptizatus fuisti. In nomine Pa tris, & Fi lii, & Spiritus sancti. Amen. quòd si hac vice non deceaseris, referuo tibi hanc gratiam, vsq; ad extremum mortis tue articulum.

Collector.

¶ *Distinctio materie absolutionis infra posita.*
 IRCA absolutiones personarum secularium, per fratres Minores fiendas, sunt multa, & varia ordinata, & concessa, quæ ut melius intelligi, & memoriæ commendari valeant, subsequenti ordine distinguuntur.

¶ Primò namq; ponuntur ea, quæ generaliter concernunt Confessorum auctoritatem, seu facultatem, tam ratione institutionis à Prælati Ordinis factæ; quàm præsentationis, quæ Prælati ecclesiasticis fieri debet; seu licentiæ, quam ab eisdem Prælati, seu legatis sedis Apostolicæ, obtinere contigerit. ¶ Secundò adduntur alia, quæ concessa sunt respectu absolutionum à Casibus reservatis Episcopis, vel Papæ. De prædictis autem duobus, ponuntur etiã aliqua notabilia infra, in dictione Confessiones, & Confessores. ¶ Tertiò superadduntur nonnulla, quæ aliqui summi Pontifices decreuerunt contra quosdam aduersarios Religiosorum, qui aliquos errores dixerunt in materia huiusmodi absolutionum. B

¶ *Absolutio quoad Seculares. Primò.*

1
 Licentia
 audiendi
 Confessiones.

ALEXANDER. 4. concessit, quòd de licentia Legatorum Sedis apostolicæ, vel Ordinariorum locorum, possint fratres Minores, liberè Confessiones audire, Sacerdotum parochialium assensu minimè D
 requisito: b. fo. 26.

2
 Licentia
 seu præsentatio.

CLEMENS. 4. concessit, ut quando Episcopi, vel alij Ecclesiarum Prælati, dederint fratribus Minoribus facultatem audiendi Confessiones subditorum suorum, & vota commutandi, talibus Prælati decedentibus, possint prædicti fratres uti liberè prædicta facultate, donec viduatis Ecclesijs prouisum fuerit de Pastore. B. fo. 29. Et ffo. 113. conce. 244.

Collector.

¶ Aduerte tamen, quòd si Confessores fuerint præsentati, obseruata forma iuris, eorù præsentatio est perpetua, seu semper durat, in illo Episcopatu, vbi facta est; licet Casus speciales sint petendi à successore. E

3
 Præsentatio
 Casus.

EVGENIUS. 4. concessit omnibus Confessoribus Ordinis Minor. quòd quando non possunt commodè se præsentare Episcopis, quia sunt in itinere, vel alibi; & non possunt petere Casus Episcopales, eo casu possint plenariè uti auctoritate

- A** Episcopali. o. fo. 61. Et ffo. 64. conce. 78. Et ffo. 95. conce. 313. Pro fratribus itinerrantibus .
4
Præsentatio Confessorum .
- ¶ **I**DEM Eugenius concessit, quòd quandò fratres se semel præsentauerint Episcopis, & obtinuerint casus suos, licèt alibi postèa ad habitandum se transferant ad tempus, & postèa reuertantur ad eandem Diocèses, non sit necessarium, iteratò se præsentare eisdem Episcopis, vel casus de nouo obtinere. o. fo. 61. Et ffo. 64. conce. 79. Et ffo. 95. conce. 314.
- B** ¶ Aduerte quòd, vt supradictum est post. §. 2. reiteratio præsentationis non requiritur quando semel facta est, obseruata forma iuris, qua taliter facta, est perpetua: tamen post mortem illius, cui sic facta est, oportet petere casus à successore. De hac materia vide infra. §. 16. Collector.
- ¶ **I**DEM Eugenius declarauit, quòd quando quis tempore, Paschali se reperit in aliena Diocèsi, semper ibi intelligitur adeptus incolatum, vt ibi confiteri, & communicare valeat, quantumcunq; ibi paruo tempore steterit. o. fo. 61. Et ffo. 64. conce. 80. Et ffo. 95. conce. 315. 5
Communicare.
- C** ¶ Aduerte tamen, quòd non poterit Eucharistiam sumere in Ecclesijs fratrum, in die Resurrectionis, sine licentia Parrochialis. Collector.
- ¶ **I**DEM Eugenius concessit, quòd vbicunq; fuerint fratres Mino. (licèt Episcopi sint Simoniaci, etiam in officio, & beneficio) possint fratres vti suis casibus, ac si tales Episcopi non essent suspensi, ex quo tollerantur ab Ecclesia. o. ffo. 101. conce. 403. 6
Simoniz. Casus Episcopi.
- D** ¶ Aduerte, quòd hoc est generale per extrauagantem. Ad euitanda. Collector.
- N**ICOLAUS. 5. concessit fratribus Mino. obser. auctoritatem audiendi in Confessionibus omnes quarumcunq; Diocesium; & in illis, extraneos ac forenses absoluendi; etiam à casibus, quos Diocesiani locorum, in quibus fratres ad hoc deputati fuerint, duxerint committendos. B. fo. 30. & ffo. 114. conce. 249. Et ffo. 58. conce. 159. 7
Licentia pro omnibus etiam forensibus.
- S**IXTUS. 4. fecit eandem concessionem, per consimilia verba, nil penitus immutando. B. fo. vbi supra, & conce. immediatè sequentibus, in eisdem libris præallegatis. Et postea Leo. 10. hoc idem confirmauit, & de nouo concessit. O. ffo. 58. conce. 159. 8
- ¶ **I**DEM Sixtus, concessionem præfatam reiterauit, subsequentibus verbis. Concessit nanq; , quòd fratres Mino. obser. 9
- præ;

46 *Absolutio quoad seculares primo.*

Licentia
pro omni-
bus etiam
forensibus.

præsentés & futuri, possint audire Confessiones secularium A
vndecunq; venientium, ea auctoritate quam habent ab Epi-
scopo in cuius Diœcesi existunt. o. fo. 63. Et ffo. 67. conce. 3.
& ffo. 96. conce. 325.

Collector.

¶ Quo ad huiusmodi concessionem, vide infra. §. 19. vbi magis
amplè concessum est fratribus Carmelitis.

10

Pro fra. iti.
Præsen. cõ.

¶ IDEM concessit, quòd Confessores nostri dum sunt in iti-
nere & requiruntur, possint audire Confessiones sicut Parro-
chiani, & si non fuerint præsentati secundum formam Clemen- B
tinæ. o. fo. 63. Et ffo. 67. conce. 113. & ffo. 96. conce. 326.

11

Præsen. cõ
fes.
Pro fra. iti.

¶ IDEM Sixtus concessit, quòd fratres Min. debità præsentati,
vel gratiosè à Prælatís recepti, possint extra suam Diœcesim
subditos illorum audire, cum hoc possint curati de iure.
o. fo. 64. Et ffo. 68. conce. 128. & ffo. 96. conce. 335.

12

Forma præ-
sentatiõis
Confessorum
quolibet
anno
fienda.

INNOCENTIUS. 8. concessit certam formam præsentati-
onis Episcopis faciendæ pro fratribus Cõfessoribus mo-
do subscripto qui talis est, scilicet, quòd Guardianus loci no- C
stri vel ciuitatis, omni anno semel se repræsentet Episcopo vel
eius locum gerenti in spiritualibus, vel mittat alium fratrem
pro se & dicat eidem Episcopo. Reuerendissime Domine, ec-
ce me præsentò Reuerendissime dominationi vestræ, pro me &
omnibus Confessoribus deputatis, & deputandis à nostro Pro-
uinciali, pro audiendis Confessionibus vestrorum subdito-
rum, petendo humiliter vt dignemini esse contentus, vt cum
vestra benedictione ipsos audiant in Confessione, & absoluât. D
Et si quid auctoritatis vestræ, circa Casus vobis reseruatos ve-
litis, nobis concedere dignemini. Et similiter circa votorum
dispensationem. Ac etiam dignemini nos auisare, si quid ha-
beamus facere pro salute animarum vestræ dominationi com-
missarum. Quo facto, siue concedat siue deneget, præfatus
Sanctissimus Dominus Innocentius. 8. concessit, quòd statim
Confessores prædicti, habeant auctoritatem omnem absoluen-
di ab omnibus, exceptis Casibus de iure reseruatis Episcopo E
vel Papæ. o. fo. 65. Et ffo. 69. conce. 153. Et ffo. 98. conce. 352.

¶ *Alia forma præsentationis est melior & ait Nauar. in Manuali c.
27. nu. 266. in fin. c. & vide infra tit. præsentatio Confess. id quòd di-
xit Collector in §. vltimo.*

13

LEO. 10. concessit quòd fratres Minores qui audiunt Con-
fessiones, absoluendo in foro conscientie excommuni-
catos, non teneantur seruare formam, quæ obseruatur in pu-
blicis

Absolutio quoad seculares primo. 47

A blicis absolutionibus, scilicet, flagellationem cum Psalmo. Interdictis
Miserere mei, &c. Et quòd tempore interdicti possint absol-
uere à censuris in foro conscientie illos, qui tunc confitebun-
tur peccata sua, nisi tales censuræ essent ex quibus huiusmo-
di interdictum emanaret. O. ffo. 59. conce. 174.

¶ **I**DEM Leo confirmavit, ac de nouo concessit suprascri- 14
ptas concessiones Nicolai. 5. & Sixti. 4. 6. 7. & 8. ac. 9. O. ffo.
58. conce. 159.

B ¶ **I**DEM Leo in Concilio Lateranensi statuit, quòd superio- 15
res fratrum mendicantium, teneantur omnino fratres quos
ad audiendas Confessiones subditorum Prælatorum Eccle-
siasticorum pro tempore elegerint, eisdem Prælati per sona-
liter exhibere ac præsentare (si eos sibi exhiberi, & præsen-
tari petierint) alioquin eorum Vicarijs (dummodo ad Præla-
tos ultra duas diætas accedere non cogantur.) Et quòd pos-
sint prædicti fratres per eosdem Episcopos, & Prælatos, su-
per sufficienti litteratura, & aliqua saltem huiusmodi Sa-
cramenti peritia duntaxat examinari. Statuit etiam quòd
talibus præsentatis, & admisis, vel etiam indebitè recu-
satis confitentes, constitutioni, quæ incipit. Omnis vtriusq;
sexus (quoad Confessionem duntaxat) satisfecisse censean-
tur. Ipsique fratres etiam forensium Confessiones audire
valeant, Laicos tamen Clericos seculares, à sententijs ab
homine latis, nullatenus absoluerè possint. B. ffo. 25. con-
fessione 72.

Præsentatio Confes-
forum.
Examina-
tio Confes-
forum.

Licentia
pro foren-
sibus.

D ¶ Sciendum est circa prædicta, quòd per eundem Leonem. 30. ffo. 10. fuit postea concessum Ordini nostro Minor. quòd in foro
conscientie possimus vti nostris Priuilegijs, sicut ante Con-
ciliū Lateranense poteramus, non obstantibus quibuscun-
que in dicto Concilio ordinatis, & determinatis aliter vel in
contrarium disponentibus, vt habetur in registro ordinis
in actibus Reuerendissimi Patris fratris Francisci Licheti
Ministri generalis. De quo vide infra in dictione. Conci-
lium. 6. 7. Et ideò quo ad forum conscientie non tenemur
ad statuta in præfato Concilio, nec adhuc forte in foro ex-
teriori, sicut infra declarabitur, in dictione Priuilegia, pro-
pe finem.

Collector.

E **C**LEMENS. 7. concessit, quòd Confessores Ordinis Mi- 16
norum semel præsentati alicui Episcopo pro Confessio-
nibus audiendis: vt moris est præsentari, post vnā præsentationē
non præsentari.

Præsentatio Confes-
forum.

48 *Absolutio quò ad seculares primo.*

non teneantur amplius præsentari, etiam si ad aliam transfe-
rint Diocesim. o.

Collector. ¶ Circa suprascriptam concessionem dubitatum est, vtrum vnica præsentatio, de qua in ea fit mentio, intelligenda sit respectu vnus Episcopi, & vnus Diocesis duntaxat; ità, quòd in vna Diocesi non requiratur, nisi vnica præsentatio; etiam si præsentati transferint ad tempus, ad aliam Diocesim; & postea ad illammet, in qua præsentati fuerant reuertantur; vel intelligi debeat quòd frater, Confessor semel in aliqua Diocesi præsentatus, non teneatur amplius in illa, nec in alia Diocesi præsentari; sed sufficiat semel prò semper, & vbique. Videtur, prout cuidam iuris perito vsus est, quòd intelligenda sit primo modo, quia sic consuevit intelligi alia consimilis supraposita. §. 4. Et minimè sunt immutanda, quæ certam interpretationem habuere, debet strictè interpretari, per notata in. c. olim, de verborum signi. Nec obstat si dicatur, quòd sic intelligendo, ad nihilum deseruiret huiusmodi concessio, cum iam idem esset concessum per Eugenium. 4. vt supra. §. 4. quia in supplicatione, non est facta mentio illius concessionis, vt sic videretur, Clementem. 7. velle illam ampliare. Imò potius est credendum, quòd qui hanc petijt, ignorabat precedentem, ex quò, illius mentionem non fecit, vel quod subrepticie fuit impetrata, scilicet, tacendo illud, quod debuit exprimi. Vide tamen circa hanc materiam, quæ habentur infra à. §. 16. vsq; 19. dictione **D**

Absolutio quò ad seculares 2. & præfatis non indigebis.

¶ *Sequuntur nonnulla alia pertinentia ad Concessionem secularium, ex aliorum fratrum mendicantium Priuilegijs extracta. Et primo ea quæ tangunt directè fratres Prædicatores.*

17

Ex Priuil. fratrum Prædicator. Particul. pro regnis Castell. Deputatio quattuor Confessorum.

SIXTUS. 4. concessit, vt Vicarius generalis fratrum Ordinis Prædicatorum, Regnorum Castella, & Legionis, in qualibet domo dicti Ordinis ei subiecta, vbi eum, pro tempore, morari contigerit; ac in eius absentia, singuli Priores, siue Præsidentes singularum domorum dicti Ordinis, nunc, & pro tempore existentes, ac quattuor prædicti ordinis professores Presbyteri idonei, per Vicarium, & singulos Priores, siue Præsidentes prædictos, in singulis domibus deputandi, possint confessiones vtriusq; sexus Christi fidelium forensium, ad singulas domos prædictas occurrentium, & ibidem proprium domiciliu non habentium, ac inibi confiteri volentium, toties, quoties
ibi-

A ibidem confitebuntur, liberè audire, & reos ab omnibus, & singulis peccatis, excessibus, & delictis per eosdem commissis, ac confessis, necnon excommunicationū sententijs, & pœnis, in singulos fideles prædictos, in genere, vel in specie, ordinaria auctoritate latis, de quibus ipsi fideles se absolui petierint (dum tamen talia non sint propter quæ Sedes apostolica meritò sit cõsulenda) in loci Ordinarij absentia duntaxat ab-

Excommu-
nicatio.

B re, ac vota peregrinationis, & abstinentiæ, per eosdem fideles emissa, quæ loci Ordinarius, si præsens esset, cõmutare posset, & ipsi fideles commodè adimplere non poterunt (in ipsius loci Ordinarij absentia) in alia pietatis opera cõmutare. Nec nõ omnibus, & singulis Christi fidelibus, tam forensibus, quàm in ciuitatibus, & locis, in quibus ipsæ domus consistunt, commemorantibus, Eucharistiæ Sacramentum, quocunque tempore (festo resurrectionis duntaxat excepto) eorundem fidelium, parochialium Ecclesiarum, Rectorum absentium, & quorumlibet aliorum licentia minimè requisita, ministrare liberè, & licitè possint, & valeant; parcè tamen, nè quærelæ inde eueniant. B. fo. 44. Et fo. 128. conce. 287.

Commura-
tio votorū.

Euchar-
stia.

C ¶ Aduerte, quòd eandem auctoritatem habent Prouinciales, & Guardiani, siue Præsidentes domorum fratrum Minor. & quattuor Confessores per eos assignandi, vt prædictum est. Et hoc in regnis præfatis, & non alibi, virtute communicationis specialis, quæ habetur infra in dictione Communicatio Priuilegiorum. §. 9. & 10.

Collector.

¶ *Ex Priuilegijs fratrum Augustinensium.*

B ONIFACIUS. 8. prohibuit districtè, ne quis, fratres Ordinis Heremitarum, sancti Augustini, quibus officia prædicandi, vel Confessiones audiendi à Prælatis Ordinis commissa fuerint, executionem officiorum ipsorum audeat quomodolibet impedire. B. fo. 245. conce. 589.

18

Prohibitio

E ¶ Aduerte, quòd supradicta concessio habet locum, dum tamen fratres obseruent Clementinam, Du dum.

Collector.

¶ *Ex Priuilegijs fratrum Carmelitarum.*

VRBANVS. 4. concessit fratribus Carmelitis, vt de licentia Prælatorum ecclesiæ, possint audire confessiones omnium Christi fidelium, causa deuotionis ad eos

19

D recur-

50 *Absolutio quoad seculares secundo.*

recurrentium, nisi talia commisissent, propter, quæ esset Se- A
des Apostolica meritò consulenda. B. fo. 85. Et ffo. 168. con-
cessione 392.

Collector. ¶ Sixtus declarauit, quòd licentia, de qua in huiusmodi con-
cessione fit mentio, intelligatur ita, quòd, scilicet, præfati
Confessores sint præsentati, secundum formam iuris. B. fo.
98. & ffo. 181. conce. 439.

¶ De supra scripta Urbani concessione dubitatum est aliquã- B
do, vtrum apud Carmelitanos, quibus directè facta est, ha-
beretur in vsu, vt sic tam illi, quàm reliqui Mendicantes, vir-
tute communicationis, seu extensionis Priuilegiorum, pos-
sent illa vti. Super quo ego, qui hanc collectionem feci, con-
sului generalem Priorem præfati Ordinis Carmelitani, qui
respondit, quòd absque dubio in partibus Italix, & Francix,
vbi vigeat illius Ordo, habebatur præfata concessio in vsu,
licet fortè in Hispania, propter paucitatem Monasteriorum
prædicti Ordinis, vbi huiusmodi dubitatio insurrexit, non C
haberetur in vsu. Ac per consequens videtur, quòd non ob-
stante supradicta hæsitatione, possint Mendicantes vti hac
concessione, cui similis non reperitur in Priuilegijs Men-
dicantium.

Hic decla-
ratur id qd
in prima
impressio-
ne post . 5.
18. relin-
quitur in
dubium.

¶ Ex Priuilegijs fratrum Minimorum.

20. S I X T V S . 4 . concessit fratribus Ordin. Minimorum aucto-
ritatem Confessiones audiendi, & ab omnibus Casibus D
excommunicationis, suspensionis, interdicti, ac super qua-
cunque irregularitate, Ordinario, ràm à iure, quàm ab homi-
ne reseruatis, toties quoties opus fuerit, absoluedi, & di-
spensandi, ac vota quæcunque permutandi, & relaxandi, &
pœnitentiam salutarem iniungedi, sicut potest Diocesanus,
idest, sine aliqua præsentatione. B. fo. 5. concessione 8.

Collector. ¶ Vtrum prædicta concessio sit intelligenda respectu fratrum
duntaxat, vel etiam secularium, non potest clarè elici ex lit- E
tera; propter quòd oporteret consulere aliquem fratrem do-
ctum Minimorum, ad sciendum, qualiter ipsi illam intelligât,
Vide infra
in annota-
tione. Cor.
dubz.
& ea vtantur, nam aliter vti illa, quoad seculares, non esset
securum.

Collector. ¶ Resolutionem cõcessionum præscriptarum, vide infra pro-
pè finem totius materiæ absolutionum, illamq; benè nota, ne
in errorem te labi contingat.

ANNO-

A ANNOTATIO CORDVBAE.

VOAD. §. 12. notandum, quod potest forte aliquibus videri, quod solum Confessores presentati, secundum hanc formam Innoc. 8. de qua in ipso. §. 12. agitur, habeant auctoritatem absoluendi, & dispensandi concessam ibidem ab Innoc. 8. &

non alij Confessores presentati, secundum Clem. dudum. Sed saluo meliori iudicio, videtur cuidam patri satis docto, & forte verius, quod omnes

Presentatio Confessorum.

B Confessores, quomodolibet legitime, aut debite presentati, habeant praedictam auctoritatem, modo sint presentati, secundum hanc formam Innoc. 8. modo secundum aliam communem, secundum Clem. dudum, seu secundum aliam debitam formam; & ratio est, quia, ut in eod. compendio habetur immediate in §. 11. precedente Sixt. 4. concessit omnibus debite presentatis, sine ulla distinctione, quod possint audire extra Diocesim, & c. & similiter ipse Innoc. 8. dicit, quod Confessores debite presentati id possint (ut habetur in eodem Compendio, Abolutio, specigliter de Casibus reseruatis, quoad seculares secundo fo. 57. §. 12. §. 13.)

C Item, quia sicut declaratio primi casus excommunicationis, quem idem Innoc. 8. sub eodem contextu fecit (ut patet fo. 650. & fff. 98. concessiones 353. ut etiam habetur in eodem Compendio, Abolutio, quoad seculares 2. in dicto fo. 57. §. 12. & §. 13.) tangit omnes Confessores, quomodolibet debite presentatos; alias enim esset absurdum aliter id intelligere, ut etiam communiter conceditur, & tenetur. Ergo similiter illa auctoritas dispensandi, debet intelligi concessa omnibus debite presentatis, secundum quamcumque formam;

D quia, & vtrouque semper dicitur ibidem, ante, & post (praefati Confessores) & quod Confessores debite presentati id possint, ut patet in Compendio in dicto fol. 75. §. 12. §. 13. ex quibus omnibus, patet de intentione Domini Innoc. 8. esse, quod omnes praefati Confessores, quibus, scilicet, fit praefata declaratio primi Casus reseruati, qui quidem sunt omnes, quomodolibet presentati, habeant auctoritatem absoluendi, & dispensandi, hic ab ipso concessam in hoc. §. 12.

E Quoad. §. 16. ubi circa concessionem Clem. 7. dubitat Collector, quomodo sit intelligenda, & opinatur, quod sit intelligenda stricte, sic, scilicet, quod Confessor semel presentatus, non teneatur iterum in eadem Diocesi se presentare, & censetur presentatus in eadem Diocesi, & c. tu dic, ut dicit quidam pater in huiusmodi satis eruditus, & fide dignus quod debet intelligi late, sic, scilicet, quod Confessor semel debite presentatus, non tenetur amplius se presentare, in eadem Diocesi, nec in alia quacunque, ad quam se transtulerit ad morandum, ad tempus, vel in perpetuum; sed iam censetur semper, & vtrouque, debite presentatus; & ratio est, quia intentio

Autor ex primis Bullae Crucia.

52 Absolutio quoad seculares secundo.

tenet
cū collecto
re eamque
multis ra-
tionibus
corrobo-
rat. Dud.
2. f. 183.

An priuile-
gium per-
datur per
non usum.

impetrantis hanc concessionem, fuit talis (vt ipsemet Imperator dixit) & intentio Papae concedentis, conformatur intentioni impetrantis, nisi aliunde sit dolus, vt est communis practica & regu. iuristarum.

¶ Quoad. §. 19. vbi Collector inuit, secund. multos docto. ibi allegatos, quod nos fratres Min. per cōicationem Priuileg. non debemus, neq; possumus vti illa gratia Vrbanī 4. concessa Carmelitis, si ipsi Carmeliti nō vtuntur illa; quae opinio videtur fundari in c. si de terra, de priuileg. & c. cum accessisset, de constit. & ff. de nundinis, l. 1. quae refert etiam glos. 1. 1. q. 3. Priuilegiū. Ex quibus omnibus videtur haberi, quod Priuilegiū perditur per nō usum, vel per usum cōtrariū, vt hic Collector inuit se tenere, secundū aliquos iuristas. Sed certē hīs nō obstant. videtur mihi, prout etiā videtur euidā patri in huiusmodi satis erudito dicendū (saluo meliori iudicio) post Panorm. in dicto c. cum accessissent, quod, cum hoc indultū fuerit concessum cōmunitati seu Ecclesiae (vt est religio Carmelitarū) & per cōmunicationē nostro Ordini Minorū cōmunicatur ex aequo, ac si nobis fuisset specialiter concessum, non perditur, nisi legitimo tempore praescribatur; vt est casus in d. c. si de terra, & in c. accedentibus, de Priuileg. vbi scilicet, in c. accedentibus, dicitur, hoc tempus esse 40. annorū, & cum hoc etiā dico, quod etiā oportet habere scientiā Priuilegiū, & voluntatē nō vtendi illo, ad hoc, vt per nō usum perdat, vt patet in d. c. si de terra, in vers. detrabere voluistis, quae omnia hic deficiunt: sicq; quoad fratres Minor. non est perditū Priuilegiū praedictū per non usum aliorū, scilicet, Carmelitarum. Facit etiā ad hoc quod dicit Innoc. in d. c. accedentibus, quod, scilicet, particulares canonici bene possunt sibi praediicare, perdedo Priuilegium, per vnicā contrauentionē: sed ecclesiae praediicare non possunt, quin ea possit allegare, non esse sibi sublatum suum Priuilegium quod suū perditū quoad particulare personā, & Panorm. in d. c. cum accessissent, etiā dicit in fine, quod si vnus vtitur, & nō alter, Priuilegio multis concessos; nō praediicat nō vtens, vtenti; de quibus etiā Siluest. tit. Priuilegiū, §. xi. agit, cōcordans eū hīs. Ergo licet aliqui fratres, seu Conuentus, seu Prouinciae, ex voluntate, seu etiā (quod minus est, & nil praediicat) ex ignorantia, vbi nō essent tali Priuilegio, vel contra illud fecissent, non possent toto Ordini, seu alijs praediicare. Quoad praescriptionē autē, quod supra dixi, hic deficere, notā dū, quod hoc ideo dixi, quia scilicet, hoc Priuilegiū, per cōmunicationē, & nouā concessionē, factū est iā propriū nostro Ord. Min. per plures Summos Pontifices. Nō dico ante hos xl. annos, sed & ante hos annos (nunc autē est annus Dñi 1539.) per Clem. 7. vt habetur, in Cōpendio tit. cōmunic. Priuileg. §. 19. & quamuis tūc esset nullū (quod nō credo) tū per talē nouā cōcessionē Clem. 7. integrē reu. alidatur omnia; quia haec omnia operatur cōfirmatio ex certa scientia, qualis fuit ista, secundum Panorm. post Ioann. de

A Pio. V.
anno 1567
fuerūt oīa
cōfirmata
& sui pde-
efforesmē
dicāribus

Ligna.

A Ligna. in c. cum super de cau. pos. & gloss. in d. c. cum audissent, quod etiam diffusè probat Sum. Ro. tit. absolutio. 1. §. 122. & §. 123. & hoc idem ponit Collector compendij, tit. concilium, in fine, fol. 43. & tit. priuilegium, §. 33. quod scilicet, possent uti priuilegijs suis, etiam si propter simplicitatem, & iuris ignorantiam, nisi non fuerint retroactis temporibus, dummodò eis non sit per præscriptionem, vel aliàs legitimè derogatum; ergo.

cōcessa fue-
re, & sic nō
potest alle-
gari præ-
scriptio cū
non sint ni-
si 20. anni
ab ista cō-
cessione
trāsāti.

B Quoad. §. 20. notandum, quòd ut clare patet ex supplemento ffff. xi. concessione 36. auctoritas absoluendi ab omnibus, à quibus potest Diocæsanus, concessa Minimis, per Sixt. 4. sine dubio se extendit ad seculares, ut ibi patet: auctoritas autem dispensandi, & commutandi vota non est concessa eisdem, nisi quoad fratres. quàmuis Collector hic dicat; quòd non potest de vtraq; haberi certitudo ex litera ipsius Priuilegij. Ideò tenendum est, quòd super seculares fratres nil possunt dispensare, aut commutare vota, virtute huius concessionis Sixt. 4. ut ait, quidam pater satis doctus & fide dignus; sic etiam respondit quidam Prouincialis Minimorum, anno domini 1530. se hac gratia uti in absoluendo ab omnibus, nisi sint Papæ reseruata. Quoad dispensandum autem, seu commutandum, non extendunt manus, quoad seculares.

C Sed per Bullam Pauli III. Patribus Societatis Iesu concessam, tollitur omnis dubietas ibi enim datur facultas cōmutandi in foro conscientie, omnia vota, in aliqua opera pia: exceptis votis, Relig. Castit. ultramarino, Roma, & S. Iacobi; & idem possunt Mendicantes per participationem. Item possunt dispensare in omnibus votis, quæ possunt Episcopi, exceptis de peregrinatione vltra duarum dietarum, ut habetur supra in verbo, Absolutio quoad seculares 2. §. 12.

Annot. ca
puccini.

CAPVCCINI ANNOTATIO.

Ex Priuilegijs RR. Patrum Societatis Iesu.

RAVLVS III. concessit supradictis patribus Confessoribus, ab Ordinario approbatis, ut toties, quoties eis visum fuerit, possint suos penitentes, in foro conscientie, absoluere ab omnibus peccatis, & censuris Sedi Apostolicæ reseruatis, exceptis censuris in Bulla Cœnæ Domini cōtentis; & quòd possint eis quodlibet votum in alia opera pia commutare, exceptis illis S. Iacobi, Roma, & Hierusalem, Religionis, & Castitatis, ut vidisse testatur in Bulla authentica. Reuerendus Pater Emanuel ~~Restiguez~~, in expositione Bullæ Cruciatæ. §. 9. num. 66. quæ reseruari ait in Collegio Valentie, & reperitur in Compendio Priuilegiorum ipsorum Patrum, verbo, Absol. §. 1. Et Pius V. vna vocis oraculo, eis concessit, ut Confessores Ordinis,

Pater Ema-
nuel.

D dam-

54 *Absolutio quoad seculares secundo.*

dammatos ad triremes, in omnibus Casibus, possint absolvere, ac si in articulo mortis essent, ut in illius refertur Compendio, verbo, Absolutio §. 4.

Et Gregorius XIII. viuae vocis oraculo eis concessit, ut possint naufragantium bona capientes, iniuncta eis restitutione, ubi commodè fieri poterit, absolvere, ut in eodem illius Compendio, verbo, Absolutio §. 2.

Et idem Gregorius XIII. eisdem patribus concessit, ut dum sunt in itinere, possint in quouis loco fideles confiteri, ac prædicare, etiam quòd ibi non fuerint præsentati, dummodo non possent Ordinarij illius loci copiam habere: de qua concessione testatur Guttier. in qq. canon. cap. 27. num. 21. §. 3. ut refert idem auth. superscriptus. §. 9. num. 144. Et idem fuit concessum omnibus fratribus Minoribus ab Eugen. IIII. ut habetur supra in §. 3.

Et nota, quòd huiusmodi indulgiis, per communicationem factam à Clemente. 7. gaudent Confessores nostri ordinis Minorum Sancti P. Franc. ac aliorum participantium; bene verum est, quòd hoc ultima deberent parcissimè vii, ut infra dicemus in resolutionibus materie absol. in 11. conclus.

Circà ea quæ supra in §. 2. 3. & 4. & infra à Collectore. §. 16. dicuntur de præsentatione Confessorum, essent videnda ea, quæ dicit Nauar. in Manual. c. 27. num. 264. cum sequentibus: Et Armil. in verbo Absolutio num. 25. Et licèt Corduba in additione ad supradictum. §. 16. teneat contrà opinionem Collectoris, quòd vnica, scilicet, Confessorum præsentatio sufficiat pro omnibus Episcopatibus, melior tamen est opinio Collectoris; eiusque opinionem possumus dicere potuisse esse veram antè Conc. Trid. sed postea, nullo modo sustentari potest, cum Regularibus ipsis mandetur, ut omnibus Ordinarijs se representent, in quorum Episcopatibus Confessiones audire, & prædicare voluerint, Priuilegijs quibuscunque non obstantibus; Et ipsi Regulares, in tantum hanc Papæ iurisdictionem in omnibus Episcopatibus habebunt, in quantum in illis fuerint præsentati, & approbati; adeò quòd ipsa approbatio, est causa sine qua non iurisdictionis in Episcopatibus, vbi fuerint approbati. Vnica tamen approbatio sufficiet pro vna Diœcesi, ut ait Collector, & infra latius dicemus. Bene verum est, quòd, ut ait Nauar. vbi sup. Episcopo, sine iusta causa, nolente eos admittere, possunt præsentati facere illa, ac si fuissent admissi, nec videtur, ait, obstare, cap. 15. de reform. sess. 28. Conc. Trident. tum quia huiusmodi præsentatus, & sine causa ab Episcopo reiectus, habetur pro approbato ab eo, sicut & Regularis petens licentiam transeundi ad Regulam strictiorem, negata ea, sine iusta causa, habetur pro licentia donata; tum quia Conc. Trident. non videtur voluisse derogari iuri communi, & Concilijs; cum ad hoc requiratur expressa Conc. derogatio; tum etiam alijs rationibus, ut ibi est videre.

Et habetur
in Comp.
Priuileg. ip
forum pa
trū verbo
Confessa
rius. §. 2.

In §. 2. 3.

4.
Præsentatio Confes
sorum.
Nauar.
Armil.

Concil.
Trid.

A Sed quomodo Confessor dicatur approbatus, & quomodo sufficiat unica presentatio, copiosius dicam in sequentibus resolutionibus Absolutio-
num, in resolutione quinti capituli, in 3. notabili.

¶ ABSOLVTIO SPECIALITER DE
Casibus Reseruatis quoad seculares. Secundo.

B **B**ENEDICTVS. II. in Extrauaganti quæ incipit, Inter cunctas, statuit, quod fratres Confessores Ordinum Prædicatorum, & Minorum, nullatenus se intromittant de Casibus Episcopis, & Superioribus reseruatis, quos ipse annotauit modo subsequenti dicens. Obseruent dicti fratres, nè ad Confessionem recipiant criminosos, criminibus, pro quibus esset solemnis penitentia indicenda. Modo eodem excommunicatos respuant, & clericos, qui propter delictum, irregularitatem aliquam incurrerint. **C** Incendiarios etiam, eosque, qui tam enormibus sunt irretiti peccatis, quod ea, rationabilis consuetudo præscripta canonicè, in Episcopatibus aliquibus, reseruauit Episcopis, similiter non admittant. Quam consuetudinem, ex causa, quæ iuste ad id animum nostrum mouet, solummodò circa voluntariè homicidas, falsarios, Ecclesiarum immunitatis, & libertatis Ecclesiasticæ violatores, & sortilegos approbamus. **B. fo.** 126. Et ff. 203. conce. 504.

D ¶ Sciendum est circa prædicta, quod licet, Bulla in qua supra scripta continentur, fuerit reuocata per Clementinam, Dudù, de sepulturis, tamen postea Sixtus. 4. concessit, vt quoad Casus Reseruatos Episcopis, qui ibi sunt expressi, maneat in suo vigore. Et circa huiusmodi Casus, vide infra post. §. 12. & bene considera. Vide etiam circa huiusmodi materiam absolutionum, & quoad validitatem prædictæ extrauagantis, in dictione Confessiones. §. 3. cum sua additione.

E **E**VGENIVS. 4. concessit, quod fratres Mino. non teneantur facere conscientiam de decimis in confessionibus, nisi quando fuerint requisiti ab Ordinarijs. Et tunc sufficit dicere. Facio tibi conscientiam; & inducere peccatorem, quantum potest, ad soluendum; non tamen propter hoc retineant absolutionem. o. fo. 62. & ff. 65. conce. 87. & ff. 100. concessione 381.

¶ Aduertendum est, quod supra scripta concessio, reperitur

I
Pro frat.
Prædic. &
Mino.

Casus re-
ser. Episco-
pis de iure

Casus re-
ser. Episco-
pis de con-
suetudine.

Collector.

Decimz.

Collector.

56 *Absolutio quò ad seculares secundo.*

sub alio tenore in supplemento Priuilegiorum. Et ideo prout illic habetur, subscribitur hic.

- Decime.** ¶ **IDEM** Eugenius concessit, quòd fratres Min. omittentes facere conscientiam de decimis, si non fuerint requisiti à Parochialibus, non cadant in excommunicationem. Et quòd ubi est consuetudo, quòd detur pro decima, de viginti, vel triginta, aut quadraginta, vnum, id intelligatur pro solutione decimarum. Et quòd, ubi non est consuetudo decimandi, inducant fratres ad decimandum; & si noluerint, non propter ea denegent absolutionem; nisi Sacerdos proprius reclamaret. o. ffo. 101. conce. 404. ¶ Circa hoc, vide determinationem Concilij Lateranen. in. §. 14.
- Excommu-
nicatio.** ¶ **IDEM** Eugenius declarauit, quòd recipientes pedagia à Clericis, ubi est consuetudo, Ciuitas non incidat in interdictum. Et quòd ipsi Confessores inducant ad restitutionem, & absoluant, nisi caperent Clericos personaliter, vel detinerent. o. ffo. 101. conce. 406.
- Collector.** ¶ **IDEM** Eugenius concessit, quòd attento, quòd sit consuetudo, scilicet, in aliquibus partibus, solui Gabellas, & datia per Ecclesiasticas personas, & Sacerdotes seculares, non propter hoc fratres retineant eis absolutionem, scilicet, qui prædictas exactiones faciunt, non obstante, c. quanquam de vsuris, lib. vj. o. ffo. 102. conce. 416.
- 3** ¶ **IDEM** Eugenius concessit, quòd fratres Confessores possint absoluere de Simonia, nisi sit in ordine, vel beneficio. o. ffo. 102. conce. 420.
- Exactiões
Interdictū** ¶ **IDEM** Eugenius concessit, quòd mulieres portantes frapas, caudas, recamaturas, secundum consuetudinem Patrie (nisi sit corrupta intentio, & tunc potest rectificari intentio) ac similiter artifices talia facientes, possint absolui, nisi faciant nouas adinventiones. o. ffo. 101. conce. 406.
- 4** ¶ **IDEM** Eugenius concessit, quòd mulieres portantes frapas, caudas, recamaturas, secundum consuetudinem Patrie (nisi sit corrupta intentio, & tunc potest rectificari intentio) ac similiter artifices talia facientes, possint absolui, nisi faciant nouas adinventiones. o. ffo. 101. conce. 406.
- Exactiões.** ¶ **IDEM** Eugenius concessit, quòd mulieres portantes frapas, caudas, recamaturas, secundum consuetudinem Patrie (nisi sit corrupta intentio, & tunc potest rectificari intentio) ac similiter artifices talia facientes, possint absolui, nisi faciant nouas adinventiones. o. ffo. 101. conce. 406.
- 5** ¶ **IDEM** Eugenius concessit, quòd mulieres portantes frapas, caudas, recamaturas, secundum consuetudinem Patrie (nisi sit corrupta intentio, & tunc potest rectificari intentio) ac similiter artifices talia facientes, possint absolui, nisi faciant nouas adinventiones. o. ffo. 101. conce. 406.
- Simonía.** ¶ **IDEM** Eugenius concessit, quòd mulieres portantes frapas, caudas, recamaturas, secundum consuetudinem Patrie (nisi sit corrupta intentio, & tunc potest rectificari intentio) ac similiter artifices talia facientes, possint absolui, nisi faciant nouas adinventiones. o. ffo. 101. conce. 406.
- 6** ¶ **IDEM** Eugenius concessit, quòd mulieres portantes frapas, caudas, recamaturas, secundum consuetudinem Patrie (nisi sit corrupta intentio, & tunc potest rectificari intentio) ac similiter artifices talia facientes, possint absolui, nisi faciant nouas adinventiones. o. ffo. 101. conce. 406.
- 7** ¶ **IXTVS.** 4. propter diuersitates opinionum, confirmauit Casus Episcopales, tam de iure, quam de consuetudine, quos posuit Benedictus. xj. in sua extrauaganti, quæ incipit. Inter cūctas. o. fo. 64. Et ffo. 68. conc. 128. Et ffo. 96. conc. 334.
- Casus re-
seruati.
Collector.** ¶ Huiusmodi Casus sunt positi supra in. §. 1.
- 8** ¶ **IDEM** Sixtus concessit, quòd Confessores nostri Ordinis, possint absoluere excommunicatos, per processum annualē, scilicet, qui fit in die Cœnæ Domini, propter incursum, vel inuasionem factam in terris Ecclesiæ, directè vel indirectè.
- dum-

Absolutio quoad seculares secundo. 57

A dummodò non sint principales, in dando consilium, vel auxili-
lium talia facientibus. o. fo. 64. & ffo. conce. 140. & ffo. 97.
conce. 342.

¶ Ista concessio, per mortem concedentis, videtur expirasse;
quia tangit Casus contentos in Bulla Cœnæ Domini. Circa
quod, vide supra. in dictione absolutio ordinaria, quoad fra-
tres post. §. 13.

Collector.

B ¶ IDEM Sixtus concessit, quòd omnes tam viri, quam mu-
lieres intrantes Monasteria monialium sanctæ Claræ, & san-
cti Dominici, ignoranter, & sine dolo, possint absolui à Con-
fessoribus Monialium. ¶ Postea idem Sixtus addidit, quòd mu-
lieres omnes possint absolui ab omnibus Confessoribus no-
stris, etiam si malitiosè, & ex malo animo intrassent. o. fo. 64.
Et ffo. 68. conce. 138. Et ffo. 96. conce. 330. & 339.

9
Pro Mona-
sterijs mo-
nialium.
Casus re-
servati.

C ¶ IDEM Sixtus iterum concessit, quòd Confessores Monia-
lium Sanctæ Claræ possint absolvere à sententijs latis, eos qui
non maliciosè, sed ex quadam leuitate, seu curiositate intra-
uerint earum Monasteria, vel quarumcunque aliarum Reli-
giosarum inclusarum. Et hoc tam actiuè, quam passiuè. o. fo.
64. Et ffo. 68. conce. 138. Et ffo. 96. conce. 339.

10
Pro mona-
monialiũ.
Casus re-
servati.
Pro cõfess.

¶ IDEM Sixtus concessit, quòd Confessores nostri possint
absolvere omnes confitentes, ab omnibus sacrilegijs, dum-
modò non fiant cum sacris, ita quòd scandala orirentur si
fratres absoluerent. o. ffo. 102. conce. 411.

11
Casus re-
ser.

D INNOCENTIVS. 8. concessit, quòd Confessores debitè,
præsentati, possint dispensare, in omnibus votis, in quibus
possunt Episcopi; exceptis votis peregrinationum ultra duas
dietas. o. fo. 65. Et ffo. 69. conce. 155. & ffo. 98. conce. 353.

12
Dispensatio
votorum.

¶ IDEM Innocentius declarauit, quòd quoad primum ca-
sum, de iure reseruatam Episcopis, intelligitur, secundum opi-
nionem Innocentij, & Hostiensis, scilicet, quòd solum est ho-
diè vna excommunicatio, quæ de iure Episcopis reseruat, &
E scilicet, iniectio violenta in personam Ecclesiasticam, in Casu-
bus, in quibus pertinet ad Episcopum. Et ideo in alijs, quæ sunt
de iure, & non reseruantur Papæ, possunt Confessores prædi-
cti absolvere. Et similiter ab omnibus excommunicationibus,
per statuta prouincialia, & synodalia promulgatis, quæ ipsi
conditores specialiter sibi, vel alteri non reseruauerunt, quã-
do statutum fecerunt. o. fo. 65. Et ffo. 69. conce. 154. Et ffo.
98. conce. 355.

13
Excommu-
nicatio.
Casus re-
servati Ep-
scopis.

¶ Circa

58 *Absolutio quoad seculares secundo.*

Collector. ¶ Circa prædicta oportet, vt prudens lector aduertat, quòd huiusmodi concessio fuit impetrata per bonæ memoriæ Reuerendum Patrem Fratrem Angelum de Clauasio, qui edidit illud insigne opus, Summa Angelica appellatum: & ideo conformiter ad ea, quæ ipse posuit in prædicta summa, in dictione Casus reseruati Episcopis, nominauit in præfata concessione, primum casum de iure reseruatum Episcopis; licet aliqui aliter ordinent prædictos casus; præsertim Benedictus xj. vt positum est supra in hac dictione §. 1. Ac etiam Antoninus in suo tractatu, intitulato, Defecerunt. ¶ Aduertere etiam oportet, quòd virtute suprascriptæ concessionis Innocentij, non excluduntur alij casus reseruati Episcopis, numerati supra in concessione Benedicti xj. §. 1. præsertim illi, quibus non est adiuncta excommunicatio, prout aliqui & malè opinati sunt.

Decime. **14** **L** E o. 10. in Concilio Lateranensi statuit, quòd fratres Cōfessores teneantur hortari, & monere, etiam sub onere conscientiarum suarum, illos quorum confessiones pro tempore audierint, cuiuscumque status, & conditionis fuerint, ad soluendum decimas, siue aliam bonorum, seu fructuum, quotam, in locis, in quibus decimæ ipsæ, aut similia solui consueuerunt, ipsisq; etiam illas soluere recusantibus, absolutio- nem denegare teneantur. B. fffo. 26. cò. 82.

15 **Excommu- nicatio. Casus re- seruati.** ¶ IDEM Leo concessit, quæ infringentes, vel aliquam uio- lètiã in Ecclesiis, vel locis fratrum Mino. faciètes, ab exco- municatione propter hoc incurfa, possint a Prælati dicti or- dinis, in foro conscientie, absolui; licet antea non poterant huiusmodi deliquentes absolui, nisi a Papa, vel a Conseruato- ribus dicti ordinis. O. fffo. 61. conce. 186.

Collector. Resolutio. materiæ. ¶ Ex omnibus præfatis cōcessionibus colligitur summarie, ¶ fratres Cōfessores per Prælatos debite deputati, & præsentati ad audiendas confessiones seculariũ, si sunt in conuètibus no- stris, vbi sunt præsentati, possunt audire omnes seculares tum suæ quàm alterius diocesis: & auctoritate quã habent ab Epõ erga eius subditos, possunt vti erga extraneos. Si vero nõ sunt præsentati, & resident in nostris conuètibus, nullos audire pos- sunt, excepto articulo necessitatis extremæ, exceptisq; ha- bentibus Bullas, seu Confessionalia ad eligendam Cōfessores, Si autem sunt extra Conuentus nostros in via, vel in transitu, siue sint intra, seu extra Diocèsim, possunt audire omnes ad eos recurrentes, & vti plenarie auctoritate Episcopali, in Epõ
sco-

A scopi absentia. Et dixi in transitu, ne credat aliquis, quòd frater hospes in aliquo conuentu, absq; presentatione, possit audire confessiones ibidem, aut per villas, seu loca circum adiacentia, vt suppleat pro Conuentu, vel aliàs, &c. Per communicationem tamen Priuilegiorum Ordinum non Mendicantium, possunt fratres Mino. amplius se extendere, vt patet in sequentibus. Circa prædicta, etiam vide resolutionem intra positam, dictione Casus referuati.

B ¶ *Ex Priuilegijs Monachorum sancti Benedicti Obseruantium.*

E VGENIVS. 4. concessit, quatenus Prior, siue Præsident Monasterij sancti Benedicti, oppidi Vallis oleti, pro tempore existens, & tres, vel quattuor idonei Presbyteri Monachi, per dictum Priorem, siue Præsidentem ad hoc, pro tempore deputandi, & ad ipsius Prioris, vel Præsidentis nutum reuocandi, quorumcunq; vtriusq; sexus fidelium, ad dictum Monasterium, seu ipsius Ecclesiam, aut in ipsis, quacunq; ex causa,

C pro tempore confluentium, commorantium, siue existentium, cuiuscunq; gradus existant, confessiones diligenter audire; necnon ipsos, à quibuscunq; peccatis, criminibus, excessibus, & delictis suis, in omnibus, & singulis Casibus, etiam Episcopo referuatis, absoluerè. Necnon ab omnibus, & singulis Ecclesiasticis censuris, pœnis, fulminationibus excommunicationum, suspensionum, & interdicti, à iure, vel ab homine pro-

D latis, contractis in genere tantùm, satisfactione, vel mandato de satisfaciendo, si personæ huiusmodi, ad id habiles fuerint, premisis, etiam absoluerè; ac eos habilitare in prædictis Casibus; pœnitentiasq; eis salutare iniungere, Eucharistie Sacramentum conferre, ac cum eis, & eorum quolibet dispensare super votis, etiam Episcopo referuatis, & ea commutare in alia pietatis opera, toties, quoties deuotioni prædictorum videbitur expedire, auctoritate Apostolica, liberè, & licitè possint, & valeant; Parochialis presbyteri, & alterius cuiuscunq; Episcopi, vel Superioris, super præmissis omnibus, & singulis, vel eorum aliquo, licentia, vel assensu nullatenus requisitis. Et quòd huiusmodi gratia sit perpetua, non obstantibus quibuscunq; in contrarium facientibus.

¶ Aduerte, quòd suprædicta concessione solummodò possunt fratres vti intra sua monasteria, & non alibi. Sic enim faciunt Monachi.

16

Pro quatuor Cōfessoribus.
Casus referuati Episcopo.
Excommunicationatio.

Dispensatio votum.

60 *Absolutio quoad seculares secundo.*

17 **P**IVS. 2. extendit supradictam concessionem Eugenij. 4. **A**
 ad reliqua Monasteria sancti Benedicti, quæ annexa fue-
 rint, vel subiecta præfato monasterio Vallis oleti. Sed addidit
 lequentem clausulam, dirigendo ad Priores monasteriorum hu-
 iusmodi. Per hoc autem non intendimus, quod præfati depu-
 tandi Confessores per vos, Indulgentijs vobis forsan conces-
 sis, sibi confitentibus, vt de ipsis gaudeant, concedere; nec ab-
 soluere etiam quempiam super decimis non solutis, vel non sol-
 uendis, possint. Nulli ergo, &c. **B**

¶ *Ex Privilegijs Monachorum sancti Benedicti Obser. Italiae.*

18 **E**VGENIVS. 4. concessit, quod liceat Prælati, siue Mona-
 chis sancti Benedicti deputatis à suis Superioribus ad au-
 diendas Confessiones, personas pro earum salute animarum
 recurrentes, audire absq; aliqua Superiorum Prælatorum li-
 centia, & contradictione; ac eis absolutionis beneficium im-
 pendere ab omnibus peccatis; & dispensare super omnes Ca-
 sus, præter ea peccata, & omnes Casus, de quibus ipsis Con-
 fessoribus ad eorum ordinarios videbitur recurrendum, aut
 de quibus esset Sedes apostolica meritò consulenda, & eis mi-
 nistrare Eucharistiæ Sacramentum. **B** **C**

19 ¶ **I**DEM Eugenius volens satisfacere deuotioni personarum,
 habentium ad Præfatos Monachos singularem deuotionem,
 ad eosq; recurrentium pro suarum animarum salute, conce-
 sit, quod liceat Prælati, siue Monachis prædictis deputatis à **D**
 suis Superioribus, ad audiendas Confessiones huiusmodi per-
 sonarum, eas audire; ac personæ ipsæ eis cōfiteri possint, absq;
 alia suorum Superiorum licentia. Nec non eas (pænitentia &
 satisfactione iniunctis) quoties oportuerit, absoluere ab om-
 nibus, & singulis peccatis, præterquam Sedi Apostolicæ dun-
 taxat referuatis. Necnon à quibuscunque suspensionum, ex-
 communicationum, & interdicti sententijs, alijsq; Ecclesia-
 sticis Censuris, & pænis, quas à iure, vel ab homine latis, satis-
 factione iniuncta, incurrisse, quomodolibet censebuntur. **E**

Votorum
 permuta-
 tio.
 Dispensa-
 tio.

¶ Insuper, & vota omnia permutare, ac in omnibus, & singulis
 Casibus, etiam ordinarijs; aut per synodales, vel prouinciales
 Constitutiones referuatis, cum eis dispensare; præter eas cen-
 suras, & pænas, vota, & Casus, de quibus esset meritò Sedes
 apostolica consulenda, eisq; ac omnibus, qui ad præfatos Mo-
 nachos, ob huiusmodi deuotionem recurrerit, Eucharistiæ Sa-
 cra-

Absolutio quoad seculares secundo. 61

A sacramentum ministrare valeant, de specialis dono gratia in fauorem Obseruantia regularis. B.

¶ Circa supradictam concessionem dubitatum est, an virtute illius possint absolui excommunicati nominatim, saltè in foro conscientia, vel debeant remitti ad iudices, qui protulerunt sententias excommunicationis praefatas? Et videtur, quod praefati nequeant absolui à fratribus, quia cum praefata concessio sit prejudicialis Ordinarijs, est restringenda, per

B notata in c. olim, de Verborum signific. ¶ Item circa praefatam concessionem dubitatum est, vtrum illa verba (praeterquam Sedi Apostolicae duntaxat reseruatis) comprehendat etiam sequentem clausulam. Necnon à quibuscunq; suspensionum, &c. Et videtur, quod, cum nullum peccatum sit Papae reseruatum, nisi ratione censurae eidem reseruatae, vt inquit, Florentinus. 3. par. tit. 17. c. 11. post principi. & concessio negauit Confessoribus peccata Papae reseruata, in versiculo. Necnon, &c. non indulsit censuras reseruatas eidem Papae, nè tam breui, & contiguo contextu sibi contraria videatur.

A N N O T A T I O C O R D V B A E.

VOAD. §. 1. notandum, quod peccata, pro quibus est indicienda poenitentia sollemnis, sunt peccata enormia, quae ex consuetudine reseruantur Episcopis. Et quoad haec omnia, solum explicat Dominus Benedictus. 11. in hac Extrauaganti, quae

Poenitentia sollemnis pro quibus peccatis est imponenda.

D habetur in hoc §. 1. esse voluntarie homicidas, falsarios, ecclesiarum immunitatis, & libertatis ecclesasticae violatores, & sortilegos, à quibus non possumus absolue, secundum Clem. Dudum; nisi ad hoc sit aliud Priuilegium, vt hoc latius, & bene explicatur in supplemen. fff. 98. & 99. Notent etiam Confessores, quod mutilans, aut mutilationem mandans, & consentiens, non debent absolui, & multo minus homicida voluntarius; nisi satisfactione praemissa, vt habetur. 23. q. 8. si quis membrorum; & si quis voluerit. videat latiore declarationem horum casuum Episcopali in summistis, titulo Casus. tit. Confess. praecipue Sum. Ros. tit. Confessor. 1. §. 1. & c. §. sequentibus.

¶ Quoad §. 9 notandum, quod Sixt. 4. fff. 96. concessione. 339. concessit, quod Confessores Monialium sanctae Clarae possint absolue à sententijs latis eos omnes, qui non malitiose sed ex quadam leuitate, seu curiositate intrauerint earum monasteria, vel quarumcunq; aliarum religiosarum inclusarum, & hoc tam actiue, quam passiuè ipsis concessit.

Quoad §. 12. & §. 13. vid. sup. Absolutio quoad seculares 1. §. 12. vbi ibi notatum est.

CAPVCCINI ANNOTATIO.

In. §. 9.

Quæ inci-
pit vbi gra-
tie, & In-
dul.

In. §. 15.

Vel num.
261.Hæc do-
ctrina Col-
ligitur ex
Pal. in. 4.
d. 17. disp.
6. fol. 261.
& 266. col.
1.In Catech.
Neap. no-
uiter im-
pressa.

OC quòd in §. 9. concedebatur, hodiè omnino est prohibitum per Const. 36. Greg. XIII. vbi adest excommunicatio Summo Pont. reseruata, vt infra, in verbo, Ingredi monasteria Monial. dicemus, vbi exponetur motus Pij V. & Greg. & nonnulla, pro hac materia notatu digna, resoluentur.

Quoad resolutionem Collectoris supràpositam, post. §. 15. quòd, scilicet, Confessores debitè presentati, & ab Ordinario approbati, possint audire Confessiones omnium secularium, tam suar, quàm alienarum Diocesis; & habetur sup. in verbo Absolutio, quoad seculares primo. §. 17. Est sciendum, quòd idem tenet Corduba, in summa. q. 10. in Respons. secùdi dubij, & Nauar. in Manual. c. 27. num. 266. Et ad quæstionem illam, quam resoluit Nauar. num. 155. de Parocho habente facultatem absoluendi à Casibus reseruatis Episcopo suo, quòd possit absolvere penitentem alterius Episcopatus, cum iusta licentia sibi concessa, à peccatis reseruatis suo Episcopo, fundans se in consuetudine; est sciendum, quòd Medina in Sum. lib. 1. c. 10. §. 3. tenet, quòd non possit, nisi particularem à suo Ordinario habuerit licentiam; & hanc opinionem sequitur auctor expositionis Bullæ Cruciatæ in. §. 6. num. 6. & 94. & mihi etiam placet; nam post Concil. Trident. non habet potestatem Curatus dare huiusmodi licentiam suis ouibus, vt possint confiteri alijs, quàm approbatis à suo Ordin. etiam virtute alicuius Bullæ, concedentis electionem Confessoris ab Ordinario approbati, cum, quæ emanat Bullæ, semper intendat ad Conc. Trid. obseruantiam; nisi aliud explicitè vellent ordinare, vt fieri solet, vel viderent, & scirent, Episcopum Curato dare huiusmodi licentiam, & dissimularet. Et hinc infertur, nullum Curatum posse sibi eligere in Confessorem; illum non approbatum à suo Ordin. vt not. Sylues. tit. Confess. 1. q. 5. in fin. & §. 4. & Angel. in sum. Verb. Confessor 3. §. 30. cum sequentibus: Nec vnus Parochum posse Confessiones Parochianorum alterius Parochia audire; nisi, aut ab ipsomet Parocho proprio, aut ab Episcopo licentiam obtinuerit: aliàs absolutio nihil valeret. Sed, vt cunq; sit, hoc intelligitur de Confessoribus secularibus, non autem de regularibus Ordinis Mendicantium, & participantium; cum ipsi possint omnium fidelium Confessiones audire, qui ad se declinauerint, vt suprà iam dictum est, & infra latius dicetur; Et alij simplices Sacerdotes seculares ab Episcopo approbati, possunt indifferenter ad se confluentes penitentes, subditos tamen illi Episcopo, sine alia licentia Parochorum absolvere, nisi aliud eidem Episcopo ordinare visum fuerit, pro vt sic tenet auctor Catechesis Neapolitanæ lib. 4. cap. 21.

CIRCA ABSOLVTIONIS MATERIAM
reprobatio errorum.

Collector.

ALEXANDER. 4. reprobauit errores quorundam magistrorum asserentium, quod fratres Minores, & Prædicatores, de licentia Papæ, aut Diocesano- rum, non poterant Confessiones audire. b. fo. 24.

Et ffo. 25. conce. 15.

1

In fauorẽ
fratrũ Præ
dicatorum
& Mino.

B CLEMENS. 4. reprobauit præfatos errores, & concessit, sicut Alexander. 4. quod fratres de licentia Legatorũ Sedis apostolicæ, vel Ordinariorum, & multò amplius summi Pontificis, possint audire Confessiones, & absoluerẽ; aliorum inferiorum Prælatorum, & Rectorum ecclesiarum assensu nul- latenus requisito; exceptis Casibus, qui de iure, vel consue- tudine, Legatis, & Ordinarijs prædictis specialiter reseruan- tur; nisi eis specialiter committantur. b. fo. 29. Et ffo. 29. conce. 26.

2

In fauorẽ
fratrũ con
fess.

I OANNES. 22. damnauit, & reprobauit quosdam articu- los Ioannis de Poliaco, asserentis, quod confessi fratri- bus, habentibus licentiam generalem audiendi Confessiones, tenebantur iterum confiteri eadem peccata proprio Sacer- doti Parochiali. Et quod stante decretali, Omnis vtriusque sexus, non poterat summus Pontifex facere (imò, nec Deus) quin Parochiani tenerentur confiteri eadem peccata semel in anno proprio Sacerdoti; ac etiam, quod Papa nequibat dare licentiam generalem ad hoc. Prohibuitq; præfatus Pon- tifex, nè quis, dictos articulos per ipsum damnatos, & repro- batos, tenere audeat, seu quomodolibet defensare, seu do- cere. Et declarauit, quod illi, qui prædictis fratribus confi- tentur non magis teneantur eadem peccata confiteri, quam si aliàs illa fuissent confessi eorum proprio Sacerdoti. B. fo. 36. Et ffo. 119. conce. 259.

3

In fauorẽ
fratrũ con
fess.

C ALIXTUS. 2. fecit magnam prouisionem contra erro- res supradictos Ioannis de Poliaco, confirmando Bul- las Eugenij. 4. & Nicolai. 5. approbantes constitutionem, Super cathedram, Bonifacij. 8. & reprobantes errores su- per illam exortos, circa confessiones, & absolutiones. B. fo. 82. Et ffo. 165. conce. 390.

4

Cõfirma-
tio supra-
dictarum
concessio-
num.

S IXTUS. 4. auctoritatem procedendi per Ioannem. 22. & Eugenium. 4. datam Ordinarijs contra assertores, quod confessi

64 *Absolutio quò ad seculares secundo.*

confessi fratribus tenebantur iterum eadem peccata confiteri proprio Sacerdoti Parochiali, extendit ad Inquisitores hareticæ prauitatis. B. fo. 61. Et ff. 144. conce. 353.

ANNOTATIO CORDVB AE.

QUODAD §. 3. notandum, quòd Bonif. 9. fff. 118. excommunicat, ipso facto, omnes publice, & temerarie docentes, aut pertinaciter asserentes, quòd fratres Ordinis Prædicatorum non possint, de licentia Papæ, aut eius Legatorum, vel aliorum Prælatorum, absoluere eis consententes, sine assensu Prælatorum, aut Rectorum Parochialium ecclesiarum super hijs habito, aut requisito; à qua excommunicatione absolui non possint, nisi Sedi apostolicæ se personaliter representent.

Absolutio
ab oblitis
an sit vali-
da.

¶ Quòd id quod Collector in 1. notabili dicit, secundum Episcopum Abulens. quòd qui attentaret aliquem absoluere à peccatis, quæ non audisset in confessione, peccaret mortaliter, & nihil operaretur. Tu dic, quòd, quàmuis ego credam hanc opinionem esse veriore, scilicet, quòd non datur Sacramentalis absolutio, nisi de peccatis Sacramentaliter confessis Sacerdoti, quàm opi. tenet Gerson, & alij grauiissimi Doctores; tamen multi alij tenent oppositum, quòd, scilicet, potest dari, & haberi Sacramentalis absolutio in Sacramento Confessionis, etiam de oblitis; ut etiam tenet, & refert Gabrlel in 4. dist. 17. q. 1. dub. 2. Ideò non est dicendum, peccare mortaliter eum, qui alterutram opinionem sequendo, faceret contra alteram opinionem, imò nec venialiter, ex quo habet iustam causam sic opinandi, & faciendi: & videtur ad hoc facere concessio facta Ordini sancti Hieronymi, quòd, scilicet, gratia, quàm habet idem Ordo, ut fratres possint absolui plenarie, intelligatur etiam de peccatis, quocùq; tempore confessis, licet tunc non consententur, ut habetur in compendio tit. absolut. extraordinaria quòd ad fratres. §. 13.

¶ Quòd id quod in 3. notabili Collector dicit, quòd virtute concessionum, aut Bullarum quarumcunque, non possunt fratres nostri Ordinis, à Casibus reservatis Ministris sine eius licentia, seu auctoritate; de hoc dictum est sup. tit. Absolutio, extraordinaria quòd ad fratres sup. §. 10. & latius dicendum est infra, tit. Cruciatia, ibi videatur.

CAPVCCINI ANNOTATIO.

Resolutiones quædam notabiles in materia absolutionum quoad fratres, & quoad seculares.

VI A materiam istam absolutionum, tum quoad fratres, tum etiam quoad seculares, sicut valde copiosam, ac Priuilegijs refertam, ita & periculosam, dubijsq; innumeris repletam esse, ob varias maxime, multiplicesq; subsequentes Summo-

B rum Pontificum, ac Conciliorum dispositiones, in dies magis, ac magis à peritis etiam, non modò ab imperitis experitur; ideò ad ipsius dilucidationem, quinq; hic pertractare pernecessarium esse duxi.

Capita tractanda.

Primum de auctoritate, quam Prælati Religionum habent in absoluen- do suos subditos, ac cum illis, in Irregularitatibus, alijsq; Censuris ecclesiasticis dispensando.

C Secundum, quomodo talis auctoritas sit intelligenda, ac secundum Conc. Trid. & Bullam Cœnæ Domini modificanda.

Tertium de auctoritate, quam ipsi Religiosi confessores, ab Ordinario approbati erga seculares habent.

Quartum, in quo talis auctoritas, à Concil. Trident. Bulla Cœnæ, alijsq; subsequentibus Summis Pontif. sit derogata, & ubi non.

Quintum, quales esse debeant Confessores, vt talibus possint vii Priuilegijs.

Sed quantum ad primum, & tertium cap. attinet, concessiones etiam

D antiquas recensere minimè grauabor, vt quanti fecisse semper Pontifices ipsos, quantaq; beneuolentia Minores fratres, reliquosq; Mendicantes fuisse prosequutos, cunctis innotescat.

Et quoad primum sciendum est, Mendicantium Ordines, inter alia, quoddam habere Priuilegium Clem. 4. in quo data fuit facultas Generali, Prouincialibus, ac Custodibus fratrum Minorum, absoluendi fratres, licet hospites fuerint, ab omni Irregularitate, Suspensione, & Interdicto, ante, siue post Religionis ingressum, perpetratis; nisi adeò fuerit grauis, & enormis excessus, quòd sint ad Sedem Apostolicam meritò destinandi; vt habetur supra: titulo, Absolutio ordinaria quoad fratres. §. 7. cum sequentibus; ubi nonnulla alia Priuilegia Prælati, pro suorum fratrum conscientiarum remedio, reperiuntur concessa. Ibiq; numerantur à Collectore illi casus, pro quibus fratres, ad Apostolicam sedem sunt destinandi.

E Pius V. in eius Motu proprio, qui incipit, Ad perpetuam rei memoriam Romanus Pontif. Omnibus Prouincialibus Ordinis Prædicatorum,

De Aucto-
ritate Præ-
latorum.

Alia con-
cessio ex-
pedita an-
no. 1571.

66 Resolutiones Materia Absolutionum

pro suis subditis, totam auctoritatem illam, in foro conscientie concessit, **A**
 quam Conc. Trid. Episcopis, pro suis, in foro conscientie dedit sess. 24. cap.
 6. de reformat. cuius verba sunt ista: Et insuper, quia sacrum oecumenicū
 Verba Bul
 la. Generale Trid. Conc. cōcessit Episcopis, ut absolvere possint, in foro ani
 mæ, seu conscientie, ab omnibus peccatis; & dispensare in Irregularitatibus
 (prout sess. 24. cap. 6. habetur) nē Prior conuentualis, & Superio
 res Prælati dicti totius Ordinis, scilicet, Prædicatorū, tam in dicta Pro
 uincia, quā extrā eā vbilibet, in hac parte deterioris cōditionis, quā cleri
 ci, ut seculares existāt, eisdē Priori Cōuēntuali, & Superioribus Prælati, **B**
 ut ipsi per se ipsos, idē oīno possint in Fratres, & Moniales dicti Ordines
 sibi subditos, quā possunt Epī in clericos, & laicos sibi subditos, tam quoad
 absolūēdi, & dispēsandi huiusmodi, quā alias quascūq; facultates, eisdē,
 auctoritate, & tenore etiā perpetuō concedimus, & indulgemus, ac etiā
 Passarell. declaramus. Reperitur impressus in lib. Priuilegiorū R. Passarelli fo. 127
 Verba autem Conc. sunt ista, videlicet.

Verba Cō
 cil. Trid.

Liceat Episcopis in Irregularitatibus omnibus, & suspensionibus ex
 delicto occulto proueniētibus (excepta ea quæ oritur ex homicidio **C**
 voluntario, & exceptis alijs deductis ad forū contētiosum) dispēsare, &
 in quibuscūq; occultis, etiam Sedi Apostolicæ reseruatis, delinquentes
 quoscūq; sibi subditos in Diœcesi sua, per se ipsos, aut Vicariū ad id spe
 cialiter deputandū, in foro cōsciētiae gratis absolvere, imposta pœnitētia
 salutari. Idē, & in hæresis crimine, in eodē foro conscientie, eis tantū,
 non eorum Vicarijs sit permissum. Vnde per viam communicationis,
 idem poterunt omnes Prouinciales aliarum Religionum participantium
 Priuilegia suprädictorum fratrum Ordinis Prædicatorum. **D**

Alia con
 cessio.

Est etiam valde notanda, Concessio illa Papæ Martini. V. Abbati
 sancti Benedicti de Valledolit data, & postea per viam communicatio
 nisiam omnibus Ordinibus Mendicantium concessa; eaq; gaudent om
 nes illorum Prouinciales, quæ habetur sup. §. 40. & infra in verbo,
 Communicatio Priuileg. §. 34.

Quo Præ
 lat. auctori
 tas sit in
 telligēda.

Circa quas facultates, plura sunt notanda. Primum circa Cōcessionē
 illam Pij. V. est inter Doctores altercatio, si in publicatione Bullæ Cœna
 Domini Sixti. V. per §. Cæterum, illius Bullæ, reuocetur auctoritas illa,
 Episcopis a Conc. Trid. concessa, quatenus reseruat sibi absolutiones ex
 communicationum illius Bullæ, non obstantibus quibusvis Concilijs.

Aduertēda
 in supradi
 ctis concess
 sioni.

Primum.
 Opinio na
 uar.

§. cæterum
 relata, a
 Nau. ibi
 dē nu. 72.

Nuar. enim in Manuali c. 27. num. 260. sibi videri ait, quod per il
 la verba. §. Cæterum; sine dubio reuocetur. c. 6. sess. 24. conc. & quod
 Sanctitas Domini Papæ non permittebat, Episcopos, nec per se, nec per
 suos Vicarios speciales, hæreticos occultos absolvere; non obstante, quod
 eis concederetur per illud cap. 6. Conc. & quod eadem ratione videatur

- A** eis & alia facultas ablata absoluedi ab omni Excommunicatione, & Casibus reservatis in illa Bulla; nisi dicamus, inquit, quod istud s. Caterum, Bullæ Cœnæ, limitet capitulum. 6. nē procedatur in occultis, & habitibus complices, ut ibi probat. Et in eodem cap. 27. num. 275. ipse Nau. tenet, nullū, præter Papā, a b Hæresi, & cœsura ei annexa, etiā occultissimā, posse absolueri; cum eam sibi, in præfata Bulla Cœnæ referuet; quis Conc. Trid. cōcedat Epō illud posse facere; & posset etiā cōtendi, q. nō sit derogatū, quoad hoc, illi. per Bullā Cœnæ; quia Greg. 13. & Pius. V. adēd
- B** id expressē declararunt, ut etiam Summo Pœnitentiario illam negauerit facultatem; nisi cum certis modificationibus. Adeo ut ipse Nauar. dicat moueri ad credendū, quod nec virtute Iubilei, nec Bullæ Cruciatæ, in quibus non datur specialis facultas absoluedi ab hæresi, poterit quis absolui ab ea, licet expressē detur facultas absoluedi a Casibus Bullæ Cœnæ; quod probare nititur, & auctoritate, & ratione, ut ibi est videre. Et sic ex supra dictis a Nauar. elicitur, quod, quoad absolutionem ab hæresi, per Bullam Cœnæ, & per prædictos Summos Pontif. indubitanter ab Episcopo tollitur facultas. Quod autem ad absolutionem aliorum a Conc. sibi concessorum, prædictum processum Bullæ tangentium, iam in supradicto numero 260. videtur inferre, quod etiam auferatur, vel saltem cum limitatione, quam ibi subnectit. & hæc opinio confirmatur etiam in Catechesi Neap. cum multorū Doctorum auctoritate, ut in lib. 1. c. 25. nu. 9. fol. 53. & lib. 3. c. 2. f. 179. in vltima impressione habetur.
- Alij autē totū oppositū affirmare cōtendunt, quod, s. nullo pacto per generalitatē verborū illorū, in dicto s. Caterum, positōrū, facultas illa a Conc. Ep̄is data, reuocetur: quia quādo in aliquo, Sedes Apostolica Cōc. Trid. decreta vult reuocare, expressē id dicit, sicut in omnibus indulgiis a Pio. V. & Greg. xij. datis, in aliquo dicta decreta tangētibus est videre. Et huius opinionis, ait Auctōr expositionis Bullæ Cruciatæ s. 9. num. 70. esse etiam Angel. quamuis non respondeat verbis prædictis Bullæ. Ac etiā testatur, quod in Synodo Toletana, celebrato in anno 1583. ibi presidente Illustrissimo Cardinale, & Archiepiscopo Toletano, ac Inquisitore Generale, Domino Gaspare de Guiroga; aduertebantur Episcopi (ut refert Ioannis Roris, Inquisitor Valentinus de hæresi. 1. pass. 19. & eodem lib. de Priuileg. in q. num. 416. & Medin. lib. 1. introd. pag. 423.) quod auctoritatem habeant absoluedi ab Hæresi occulta. Ergo si in hoc, multo magis in alijs, ab eodem Conc. eis concessis; Nec contra hoc, inquit, faciunt verba generalia reuocatoria Bullæ Cœnæ; quia Sixtus. V. tam generalem reuocationem non fecit, sicut Gregor. XIII. faciebat; inō posuit verba illa, quæ omnem tollere videntur ambiguitatem, videlicet, Nisi etiam hi casus in eis præsentibus litteris

Opinio 2. liorum.

Ang. in sū ma q. 4. de confell. ar. 5. difficul. 6. pag. 278 in vltima impressione.

68 Resolutiones Materie Absolutionum

Resolutio
cum Opini-
one prop-
ria.

Quod Epi-
scopi non
possint in
heresiacis
in alijs re-
seruatis in
Bulla Cœ-
næ.

Prima ra-
tio.

Alia potif-
fima ratio.

conclusio.

Quod ex
cōsuetudi-
ne possint
Episcopi
in reserua-
tis in Bul-
la.

expressi cōprehendantur, ut habetur in Bulla publicata anno 1. sui Pont. **A**

Quicquid tamen sit (saluo semper superiori iudicio) tenerem ego, circa
absolutionem ab heresi occulta, cum Nauar. quod scilicet, ab Episcopis
sit ablata facultas; cum expressa in hoc appareat Summorum Pontificum
voluntas, in alijs Motibus proprijs emanatis; in foro tamen fori possunt
equidem Episcopi absolueri, sicut Inquisitores.

Circa autem alios casus in Bulla Cœnæ reseruatos, mihi videtur, quod
facilius possit sustineri opinio dicentium, quod sit ab Episcopo ablata
etiam facultas absoluendi, & dispensandi in illis; non obstante, quod eis **B**

fuerit concessa per Conc. Trid. quam alia opinio contraria. Et hoc per-
suaderi potest, non tantum ex ratione illa aducta per Doctores, huiusmo-
di Opinionem sectantes, de nō obstantijs generalibus, etiam cuiusuis Cō-
cilij generalis, & c. in tali Bulla appositis; (quæ ratio de per se, sic simpli-
citer considerata, faciliter posset dilui, prout iam per contrariam partem
diluitur) sed potissimum ex illo alio verbo ibidem in dicto. §. Ceterum, ap-
posito, scilicet, etiam Episcopali, vel alia maiori dignitate præditi; ex
eo enim verbo, Episcopali, iam clarissime, & specialissime videntur Epi- **C**

scopi comprehendi, ut non possint inibi reseruatis, quicquid facere. Quia,
si ipsi non comprehenderentur, quid queso, clausula illa operaretur? es-
set equidem frustratorie posita. Et sic eliminaretur responsio illa alte-
rius contrariæ opinionis, quam dant, non obstantijs illis, de reuocatione
Concilij generalis & c. quod sub illa, non comprehendatur Conc. Trid. cū
de eo esset facienda specialis mentio, & c. Nam dato, quod hoc ita se habe-
ret, quid respondebitur ad illam specificam, & particularem mentionem
de Episcopali dignitate factam? Clarum quidem est, quod Episcopi facul- **D**

tatem illam habuerunt à Conc. Trid. Hinc ergo, tum ex verbo isto appo-
sito (Episcopali dignitate & c.) cum etiam, ex illo alio addito (de Concilijs
generalibus) posse concludi mihi videri dixi, Episcopos p̄ facultatē, eis à
Conc. Trid. traditam in dicto. §. 6. sess. 24. ad illos Casus in Bulla Cœna
reseruatos, regulariter, & de rigore verborum, nullo prorsus modo, se
extendere posse. Dico, Regulariter, & ex rigore verborum illorum, in
Bulla positorum; quia secus esset, ex Tolerantia Summorum Pontificum,
vel Consuetudine, qua ipsi Episcopi reperiuntur, forsan, in possessione, **E**

ab illis ibi reseruatis occultis (excepta heresia) absoluendi, & dispensan-
di; prout quidam doctissimi Episcopi, cum quibus hoc contuli, mihi dixe-
runt; se ab illis, quando occurrit casus occultus, absolueri, & dispensare,
& c. & prout etiam, sic respondisse P. V. de hac questione interrogatis
& sic etiam obseruari à grauissimis, literatissimisq; Episcopis Hispaniæ
absq; ulla dubitatione testatur in Candelabro aureo, verbo Absolutio
num. 14. & in declaratione Bullæ Cœnæ num. 141.

Absolutio quoad secularēs secundo. 69

A Et quòd ista eorum consuetudo, siue Summorum Pontificum tolerantia sit in aliqua ratione fundata, facio ego aliquas magnas ponderationes, quibus nescio quomòdò possit exactè responderi;

Formatur rationibus

Quarum vna est, quòd licèt in illa prædicta Bulla Cœnæ à Six. V. publicata, sint verba supra ponderata, in non obstantijs illis apposita; non reperiuntur, forsitan, in alijs Bullis aliorum Summorum Pontificum, sic specificata (vt in aliquibus ego vidi) cùm quolibet ferè annò immutentur, seu renouentur in aliquo. Et sic, si vno tempore esset supradictò modo

Prima ratio.

B seruanda; alio tempore, alio modò seruetur. Et eò magis, cùm supradictus Sixtus V. apposuerit clausulam illam clarissimam (Nisi in eis, etiam hi casus, præsentibus literis expressi, comprehendantur.) vt supra est dictum. Adeò vt, licèt ex aliqua Bulla, esset talis eorum sublata facultas; in pluribus tamen alijs, à quibus, ita claris verbis non tollitur, remanere rationabiliter vident in quasi possessione, ab illis reseruatis absoluendi, &c.

Et alia

Alterà, & fortior ratio est huiusmodi. Clarum est, quòd Episcopis, ex illo. 6. Concil. Trid. datur illa amplissima facultas dispensandi, & ab-

Alterà ratio.

C soluendi in omnibus occultis, Sedi Apostolicæ reseruatis, etiam in hæresia, &c. cuius absolutio specialiter reseruatur cum alijs in Bulla Cœnæ; modò dico sic; quia Summi Pontifices, Greg. XIII. & Six. V. post dictum Concil. & post publicationem suarum Bullarum Cœnæ Domini, ab Episcopis absoluendi tantùm ab hæresia, facultatem abstulerunt, quæ eis cõcedebatur à Concil. Trid. ergo videtur, (per regulam exceptiuam, Sacrorum Canonum, & Theologorum,) eis relinquere facultatem, super alios casus, ibidem sibi concessos; etiam quòd essent in Bulla Cœnæ reseruati.

D Exceptio enim firmat regulam in contrarium; quia aliter, ad quid deseruisset, illa particularis reseruatio hæresis, quam supradicti Pontifices, in eorum Motibus proprijs fecerunt (cùm in Bulla Cœnæ esset eis reseruata) cum tot, tantisq; non obstantijs supradictis? Ergo, si per illas non obstantias excluderentur Episcopi, frustra sibi fecissent, extra Bullam Cœnæ, aliam eius reseruationem; sed fecerunt, ergo dicendum, quòd Summorum Pontificum mens, non fuit, per illas non obstantias generales, excludere Episcopos ab absoluteione, & dispensatione illorum Casuum ibi reseruatorum, &c. sed eos relinquere in pristinam illam facultatem, eis à Concil. Trid. generaliter traditam, super omnes casus occultos, etiam Sedi Apostolicæ (excepta hæresia) quomòdolibet reseruatos. Cui rationi nescio quomòdò responderi possit; & per consequens, his rationibus, & alijs, quas omitto, iusta, & non usurpata, posset eorum possessio, seu tolerantia, in huiusmodi absoluteionibus, & dispensationibus, iudicari.

Et vt Cor. dub. ait lib. 4. qq. q. 9. propositione 3. q. nõ sufficit generalis omnium nõ obstatum derogatio Sum. Põr. nisi specialis fiat etiam mentio canonis editi à Concilio.

E Trid. generaliter traditam, super omnes casus occultos, etiam Sedi Apostolicæ (excepta hæresia) quomòdolibet reseruatos. Cui rationi nescio quomòdò responderi possit; & per consequens, his rationibus, & alijs, quas omitto, iusta, & non usurpata, posset eorum possessio, seu tolerantia, in huiusmodi absoluteionibus, & dispensationibus, iudicari.

Tertia ratio.

Et posset etiam tertio corroborari, quia s. Greg. XIII. (vt ait Nauar. in præallegato c. 27. num. 260.) renouasset talem facultatem Episcopis

70 Resolutiones Materie Absolutionum

à Conc. datam, condidisset quidem, in re tam graui, motum proprium aliquem, pro omnibus Prælatiis, vt suam manifestaret intentionem; quòd nequaquam fecit.

Quarta ratio.

Et etiam quarto, quia ipsemet Nauar. videtur, in locis supracitatis, maximè hæsitare, & in parte istam etiam quodammodo inclinari. & maximè quando nititur, vel opiniones concordare, vel conditoris mentem declarare. Nec ipse ait, Bullam vllam vidisse, nec à Beatissimo Greg. XII. audiuisset ab ore proprio, (vt in alijs Casibus facit) sed tantum dicit, vt Audio, &c.

Quinta ratio.

Et tandem confirmatur, quia sic in Salamantica concursu fuit resolutum; Episcopus posse per se, à Casibus Bullæ, in foro interiori absolueret; quamuis Conc. non exprimat: maximè, quia Casus Bullæ, sunt excommunicationes à Iure, vt Doctores aiunt. Et hæc sufficiant, pro huiusmodi veritate tetigisse; verùm, quibus hæc vltima nostra opinio, non satisfaciens; teneat alteram; sat est mihi, difficultates, ac rationes pro vtraque parte tetigisse, ac quòd mihi, inter tot opinionum varietates, videatur, explanasse.

Et aduertendum, quòd nò dum per Bullam Cœnæ hoc Priuilegium Episcopis à Concilio concessum tolli, vt supra est conclusum, sed nec etiam per Bullam Cruciatæ demonstrabimus infra in verbo Cruciatæ, in fine.

Ex qua resolutione infero, quòd eademmet auctoritas, quæ remanet Episcopis in publicatione Bullæ Cœnæ pro suis, remaneat etiam Prouincialibus supradictis, pro suis subditis. Verùm absoluere à reseruatis in Bulla Cœnæ, non poterunt, cum in illa fiat expressa mentio de reuocatione Priuilegiorum Ordinis Mendicantium; nisi de nouo, post illius publicationem confirmarentur, vt aduertit Collector supra tit. absolut. Ordinaria quòd fratres. §. 9. & 13.

Secundum Not.

Occultum quando dici potest.

Castr. lib. 2. de leg. pen. c. 2. Nauar.

Differèntia inter publicum, manifestum, notorium, famosum.

Circà autem illam aliam concessionem Martini V. Abbati sancti Benedicti, factam, est pariter notandum, quòd quando in præfata concessionem dicitur, vt casus illi sint occulti. Tunc esse occulti intelligantur, cum iuridicè probari non possent; & licet probari possent, non tamen fuerunt ita notoria, ac publica, vt scandalum oriri inde possit. Ita tenent Castro, & Nauar. in Manual. cap. 27. num. 255. vbi pro hac materia, quando, vel in Bullis, vel Priuilegijs, aut in Concil. Trid. conceditur ad dispensandum facultas super occultis, & non publicis, quomodo sit istud intelligendum, plura notabilia affert, & inter alia inquit. Occultum dicitur id, quòd non est publicum. Publicum autem, quòd est notorium, manifestum, vel famosum, viciniae, Collegio, vel Monasterio, licet non Prouintie, Ciuitati, vel Parochiæ. Notorium id dicitur, quòd nititur scientia maioris partis prædictarum communitatum. Manifestum quòd nititur fama eiusdem partis maioris, orta à scientibus. Famosum quòd nititur fama maioris par-

A tis, orta ex vno scienti, vel ex indicijs, vel p̄sumptionibus, illi equipolentibus: Occultum item triplex, scilicet, quod non est probabile suapte natura, qualia sunt sola mentalia; & quod est probabile suapte natura, sed non potest probari, quia coram nemine factum est; & quod probari quidem potest, sed adeo à paucis, quod nulla inde fama orta est, nec est in iudicium deductum. Et ait etiam, quod vt delictum dicatur publicum, non sufficit, vt actus, qui est delictum, sit publicus, nisi etiam publice sciatur esse delictum, Missa enim dicta, coram populo, ab excommunicato

B occulto, actus publicus, & delictum est; non delictum tamen publicum; quia nescitur publicum esse delictum. Volui hoc notabile ita extendere, quia ad multa, in hoc Compendio Priuilegiorum, poterit deservire.

Est notandum, 3. quod dispensatio Irregularitatis, quæ ex homicidio voluntario prouenit, intelligitur de quouis homicidio, tam à casu, quam ex proposito perpetrato, dummodò sit occultum; quia cum Pontifex non distinguat, nec & nos distinguere debemus; prout sic dicitur à Corduba infra, titulo, Dispensatio, versic. quoad §. 24. ibiq; infra ponetur.

C Nec huic obstat, quòd concessio Sixti V. data Generalibus, & Provincialibus fratrum Minorum, fuit de homicidio fortuito, & non voluntario, & cum ipse Sixtus fuerit post Martinum, videtur limitasse illam concessionem, quantum ad fratres Minores. Nam ad hoc respondetur, Sixtum in dicto Priuilegio loqui non solum in foro conscientie, sed etiam in foro exteriori; & ideo cum tali limitatione concedit. Sed Martin. V. tantum in foro conscientie intellexit, & ideo concedit in quolibet homicidio, dummodò sit occultum. Præterea dicitur, quod Sixtus. 4. in ista, ac in alijs limitationibus, intendit tantum exceptionem, & restrictionem facere supra concessiones illas, quas limitare, & restringere intendit, & non supra alias per ipsum, vel per prædecessores suos factas; quod probatur, quia aliter sequeretur, quòd vna concessio eiusdem Sixti. 4. in qua Prælati concedit, posse dispensare in Irregularitate, quæ ex homicidio incerto, & dubio oritur, præiudicaret huic suæ concessioni, in qua concedit dictam auctoritatem pro homicidio casuali, licet certis; & sic ergo debentur intelligi omnes aliæ exceptiones, vel restrictiones, quia solum limitant illas, de quibus tractant, & non alias, vt ait Corduba ibi.

Nec huic obstat Conc. Trid. sess. 24. c. 6. quòd Episcopis minimè concedit auctoritatem dispensandi in Irregularitate, quæ prouenit ex homicidio voluntario, quantumuis occulto; nam maiorè auctoritatè habent Superiores Ordini Mendicantiũ in suos subditos, quam Episcopi in suos, sicut ex varijs, multisq; Priuilegijs eis concessis, clarè constat. Ideoq; non est mirum, si ipsi Prælati illam habeant auctoritatem, & non Episcopi.

Occultum triplex.

Vt delictum dicatur publicum, quid requiritur.

Tertium notandum.

Irregularitas ex homicidio voluntario de qua specie intelligendum est.

Habetur infra titu. dispensat. 1. §. 10.

Dispensare possunt Prælati in quo possunt Episcopi.

72 *Absolutio quoad seculares secundò.*

Prohibitio
dispensandi
in irregu-
laritate ab
ortus.

Motus Six-
ti. V.

Expositor
Bulle Cru-
ciat. 8. §. 9.
num. 90.

Moderatio
Bulle Six-
ti. V. de ab-
er. à Gre-
gor. 14.
fact.

Quintū no-
tabile.

Facultas
absoluedi
à Caf. ref.
non com-
prehendit
censuras.

nec comut.
vor.

Sectū No-
tab.

Prelatorū
potestas,
an sic Ord.
vel deleg.

Et notandum 4. quod nec ipsi Prelati, neque Episcopi, tempore Sixti V. A
dispensare poterant in illa irregularitate, quæ provenit causa procuratio-
nis, siue consultationis abortus, vel potionis dandæ, ad generationem
impediendam, iuxta Motum proprium ipsius Sixti V. qui incipit. Effre-
natum perditissimorum hominum; In quo omnes sic supradicta procurā-
tes, vel consulentes, adiuuantes, & consentientes excommunicat. sibiq;
eius absolutionem referuat, ut nullum Privilegium regularibus con-
cessum, nec Iubileus plenissimus, nec Bulla Cruciatæ, nec auctoritas quæ B
Episcopis Concil. Trident. dat, eis suffragetur. Et hoc intelligitur quando
fuerit sequutus realiter abortus, & generatio impedita, ut ex ipso Motu
proprio constat: ibi (ita re ipsa abortus inde sequutus fuerit) & impediendo
generationem, in illas pœnas incurritur, quando scilicet, potiones fue-
rint datæ; non autem propter seminis effusionem extra vas, pro ut videtur
esse communis opinio Doctorum, cum quibus iste locus fuit tractatus, ut
refert auctor expositionis Bullæ Cruciatæ, qui in additione, quam facit
fol. 641. multa alia dicit de impedimēto generationis. Verum supradictus
Motus proprius fuit postea moderatus per Greg. 14. ann. 1591. hoc mo- C
do, videlicet, ut à peccato, & excommunicatione ibi lata, quilibet presbyter
tam secularis, quam regularis ad Confessiones audiendas, & ad hos Casus
specialiter, per loci Ordinarium deputatus, in foro cōscientiæ tantum pos-
sit absolvere. Quo verò ad pœnas procurantium abortus ibi tassatas, ad
terminos iuris communis, & Concil. Trident. dispositionem reducitur.

Notandū est etiā, quod quando conceditur facultas absoluedi à Casi-
bus reservatis, nõ datur facultas absoluedi à censuris, nec cōmutandi, aut
dispensandi vota, ut dicit. Nau. in Manual. c. 27. num. 255. Ideo advertit D
Confessores Religiosorum, cum à suis Prelatis supradictam habent aucto-
ritatem, nõ puenit ad omnia se extendere. Et auctoritate prædicta à
Prelatis concessa, gaudent eorum subditi; licet aliquam Bullam, siue
Cruciatæ, siue alterius non habeant: nam in illis, eorum Privilegia, ad
suas personas attinentia, minime suspendunt, ut infra latius dicetur.

In quibus autē Prelatis sit supradicta facultas absoluedi, & dispensan-
di; & an sit illa ordinaria, vel delegata; ac si possint, nec nõ illam alijs de-
legare, vide ea, quæ hic in verbo, Absolutio ordinaria quoad fratres, in E
sine tractat Collector, & quæ ibi addit Corduba in addit. Et dūm in secun-
do dubio ait, & benè, Collector pro indubitato haberi potestatem Prelatorū
esse ordinariam, & non delegatam, scias ei non obstare cap. fin. extra de of-
fic. delegat. vbi dicitur, quod salua legatorum Sedis apostolicæ auctoritate,
nulli, cui commissum fuerit excōmunicare, vel absolvere alios, dispensare cū
irregularibus, vel iniungere pœnitentias, liceat hæc alijs demandare. Nā
dicitur, quod superiores Prelati possunt liberè ea alijs demandare, ut ra-
tiona-

Absolutio quoad seculares secundo. 73

- A** tionabilis consuetudo Religiosorū attestatur; quia dictum cap. fin. secundum Doctores, communiter habet locum in personis, quibus committitur tantum certum, & nudum ministeriū; & ubi eligitur industria persone. Prælati autem Religiosorum, ex Privilegio, non dicitur committi certū, & nudum ministerium, sed potius cognitio causæ, & iurisdictio cum illis competat ratione officij, & dignitatis, cui commissum fuit Privilegium perpetuum; & ulterius in eis non est electa industria persone, cum sit incognita, ut patet; quia Papa non concedit alicui Prælato in particulari absolutionem, & dispensationem, circa determinatos subditos; sed in communi conceditur Prælati omnibus in genere, presentibus, & futuris, ut possint absolvere suos subditos quoscunque, tam respectu culpæ præteritarum, quam futurarum; Et melius dicitur, quia dictum c. fin. habet locum in personis, quibus competit absolutio ex potestate delegata, non autem in ordinaria, ut est in Prælati Religiosorum, tex. est ad hoc expressus in cap. fin. de off. ord. & ibi glos. ubi dicit Panor. quod potestas absolventi ab excommunicatione est delegabilis per habentem potestatem ordinariam.

Nunc tractandum est de auctoritate, quam habent Confessores Ordinum Mendicantium ab Ordinario, iuxta Concil. Trid. approbati, virtute suorum Privilegiorum.

Primo est advertendum, quod per Clementinam, Dudum, de sepulturis, possunt Confessores ipsi à peccatis absolvere, Episcopo reservatis, per suas Constitutiones Synodales, vel per usum, seu ipsorum mandatum (non tamen reservatis à iure, qui sunt quinque; ut ibi Collector; &

- D** quando casus per Constitutionem esset annexa excommunicatio reservata Dioxefano) In tantum, quod licet de nouo reservent sibi aliquos Casus Parochijs, non tamen possunt reservare ipsis fratribus, ut tenent Panorm. & Baptista de Salis, in sua Summa, & Armilla.

Urban. V. huiusmodi Indultū ampliauit, dicens, quod fratres Carmelita, ab omnibus peccatis, & cæsuris Episcopo reservatis, possint absolvere; exceptis Sedi Apostolicæ reservatis, & quavis Collector sup. §. 19. tit. Absol. quoad seculares primo, dicat, quod alij Mendicantes, per cōicationē Privilegiorū, nō possūt ista facultate, Carmelitis cōcessa, uti, si ipsi Carmelita illa nō utantur, Cordub. tamē in addit. ad dict. §. 19. cōtrariū tenet, videlicet, quod, quamvis fratres Carmelita illam in usum nō habeant; possunt tamē alij Mendicantes ea uti, ut etiam dicit, Panorm. sic visum fuisse cuidam doctissimo viro, & rationes eius vide supra, in illa sua addit. supradicta. Et ultra illas, additur alia ratio, quia in sola communicatione Privilegiorum, non intelligitur esse communicatus usus, vel non usus; cum ista sint facti, & non iuris; sed tantum communicantur, ea quæ iuris,

Alia ratio.

Prima facultas.

Ex iure cōmuni.

Ut ait Collect. infra tit. Casus refer.

Pan. c. fin. ne cler. vel Mon. sal. tit. confes. Arm. titol. Absol. nu. 26.

Secunda facultas.

quia

74 Resolutiones Materie Absolutionum

quia Priuilegia sunt stricti iuris, & non communicatur vsus, & non vsus, **A**
iuxta id quod tractat Sylues :

In cōst. ex
benigna se
dis. ann.
1175.

Nec contra hoc facit argumentum, quòd Greg. X I I I. post Pium V.
confirmauit Priuilegia Mendicantium Ordinum. in quantum sunt in vsu,
ex quo reuocasse videtur ea, quæ in vsu non essent. Ad hoc enim respon-
detur, quòd confirmando tantum Priuilegia, quæ in vsu sunt, non pro in-
dè visum est reuocare ea, quæ non sunt in vsu; quia Priuilegia sunt stricti
iuris, & in illis, argumentum à contrario sensu, locum minimè habent: li-
cèt in iure communi valeat; & sic ea confirmando, relinquuntur in robo- **B**
re, quòd prius habebant; Et hoc confirmatur; quia in tota illa Bulla, nul-
lum reperitur, in quantum ad hoc, verbum reuocationis: & iam Stilus
Curie Romanae est, eius quòd conuenit, iota unum non præterire; maximè
quando tractat de reuocatione alicuius Priuilegij. Ex quo infertur, quòd
in dicto motu proprio, non reuocantur Priuilegia, quæ sunt contra Conc.
Trid. quia solum ibi confirmantur, & de nouo conceduntur ea, quæ sunt
in vsu, & non sunt contra decreta ipsius Concilij: ex quo non sequitur,

Sess. 14. c.
7. can. 11.

vt dixi, quòd reuocentur ea, quæ sunt contra. Veritas tamen est, quòd **C**
per Concil. sunt reuocata, & per alium motum proprium Greg. X I I I.

Incipit in
tanta nego-
tiorum mole

quem afferit Nau. in fine Manu. sui latini, & habetur in Bullario cōst. 15.

Sunt etiam nonnullæ aliæ concessiones, vt est illa Canonicis regula-
ribus concessa ab Eugenio. 4. & Religiosis Sanctæ Iustinae, quam offert

Tit. absol.
num. 27.

Sum. Armil. eiusq; mendicantes etiam participant.

Quarta fa-
cultas.

Alia extat concessio Pauli. 3. Patribus Societatis Iesus facta, quam
posui supra, in verbo, Absolutio quoad seculares primo.

Alia concessio habetur Sixti. 4. idem quasi concedens Ordini Præ- **D**
dicatorum, quæ ponitur sup. tit. Absolutio quoad seculares. 1. §. 17.

Quinta fa-
cultas.

Insuper Eugenius. 4. Prælati, & Monachis Monasterij Vallis oleti,
pro audiendo secularium confessiones deputandis concessit, vt absq; alio
Ordinarij licentia, quorumlibet ad se venientium confessiones possent au-
dire, eosq; absolvere ab omnibus peccatis, & in omnibus Casibus dispen-
sare, pro quibus Sedi apostolica non esset recurrendum, aliaq; plura con-
cessit, vt est videre sup. tit. Absolutio, quoad seculares. 2. §. 16. 17. 18. 19.
& 19.

Circà quam notabilem Concessionem aduertenda sunt plura. **E**

Primo, quòd in vno tantum per Cōcil. Trident. est reuocata, videlicet,
ipso Monachos Confessores non sufficere, esse à suis Prælati approbatos;
nisi ab Ordinario etiam fuerint approbati, vt Concil. Trident. mandat, &
tunc suprascriptam habebunt auctoritatem, vt infra dicitur.

Concil.
Trid. sess.
23. c. 15.

Secundo aduertendum est, quòd solum habent suprascriptam auctori-
tatem, in foro Sacramentali, vt ex eademmet concessione constat, dum dici-
tur, eorum confessiones diligenter audire, & à quibuscunque peccatis.

Tertia

- A** Tertio aduertendum est, quod Confessores Regulares, qui supradictam Priuilegium participant, ut sunt fratres Minores, reliquique Mendicantes; quamuis in illo, detur eis Episcoporum facultas ad absoluen- dum, & dispensandum in omnibus Episcopi Casibus, & in quibus ipsi Episcopi possunt; non tamen sit hinc inferendum, totam Episcopis concessam à Conc. Trid. auctoritatem, eos habere: nam non eis datur facultas dispensandi cum incestuosis, & illis, qui castitatemouerunt, ut possint debitum petere; non obstante quod in istis impedimentis possint Episcopi dispensare, ut ait Nauar. & est communis opinio; quia isti non sunt Casus Episcopi. Casus enim significant peccata, & non impedimenta, ut sunt ista supradicta, iuxta doctrinam Nauar. & sum. Armilla tit. Casus num. 1. vnde non possunt illa comprehendendi, sub appellatione ista Casus. Quando enim concessiones aliquæ de illis tractant, non Casus, sed impedimenta vocant. Idcirco, posse illa concessione vti pro dispensatione in talibus impedimentis, multis doctoribus valde dubium videtur; licet quibusdam alijs contrarium appareat, non attendendo, forsitan, supradictis rationibus: veritas tamen est, quod possunt in illis dispensare per aliud Priuilegium.
- B** Item, ipsi Episcopis est concessa facultas in foro conscientie absoluen- di, seu dispensandi in qualibet Irregularitate, ex occulto delicto pro- ueniente, etiam si esbet Sedi apostolicæ reseruata (excepta illa ex homicidio voluntario) & tamen Confessores prædicti non utiq; illud poterunt; cum iuxta doctrinam Nauar. inter illa eis concessa, irregularitas non comprehendatur.
- C** Possunt etiam Episcopi absoluere ab hæresi (eo tamen modo supra notato) à reliquisq; peccatis, & censuris in Bulla Cæne, contentis; in eodem conscientie foro, quod tamen præfati Confessores non possunt, neq; Prælatorum vllus Mendicantium Ordinum, auctoritatem talem habent, absoluen- di suos subditos in foro Conscientiæ, nisi habita Priuilegiorum confirmatione; cum quolibet anno, in publicatione illius Bullæ Cæne, quo ad Casus ibi taxatos, Priuilegia omnia annullentur, ut supra est iam dictum.
- D** Quibus sic præsuppositis, oportet in quibusdam conclusionibus resol- uere, quam habeant in foro conscientie, secundum eorum Priuilegia, ipsi Confessores auctoritatem, ut peritis & imperitis satisfaciam.
- E** Prima conclusio est, quod Confessores Mendicantes possunt à censuris propter peccata contractis, Episcopo reseruatis, absoluere, ut ex Urbani. 4. concessione constat, Carmelitis facta, & ex illa Eugenij. 4. Canonicis Regularibus data, ac Patribus Ordinis Predicatorum communicata, & concessa, ut Armilla ait.
- C** Secunda conclusio est, quod non solum dicti Confessores possunt de su-

Alia q̄ pos-
sunt Epi-
scopi, que
nō possunt
Confess.

Dispensare
cum ince-
stuosis, &
illis qui vo-
uerūt casti-

Nauar. in
Man. c. 22.
num. 75. &
c. 16. nu. 30
Nauar. c.
27. nu. 250

Dispensare
in irregu-
laritate.

Nauar. in
Man. c. 27.
num. 254.

Absoluere
ab Hæresi

Resolutio
prædictorū
per conclus.

Absoluere

Armil. tit.
absol. nu.
37.

76 Resolutiones Materie Absolutionum

Dispensare in censuris Episc. refer. pradiſtis censuris absoluere; verum etiam in illis, si opus fuerit, dispensare: & hoc per concessionem Eugenij. 4. ubi non solum facultatem præbet absoluendi, sed etiam dispensandi in Casibus Episcopo reservatis: per quos casus intelliguntur etiam censura, ut supra dictum est, & sic possunt dispensare in irregularitate, quam ex adulterio provenit, ac in alijs, quam ex minori delicto, ut ius commune Episcopis concedit.

Excōicatio ab homine.

Habetur i suppl. ff. 75 concl. 72.

Confirmatio priuill.

Tertia conclusio est, quod nō tantum possunt ab excommunicatione à iure Episcopis reservata, sed etiam ab homine, ut constat ex concessione Eugenij. 4. Patribus Benedictinis data. Nec contra hoc obstat Motus ille proprius Leonis X. in Lateranense Concilio promulgatus, in quo cauebatur, ne Confessores præfati ab excommunicatione ab homine absoluerent; quia idemmet Leo. X. viua vocis oraculo, ad petitionem R. mi. Francisci de Lichetto, tunc fratrum de Observantia Generalis, omnia privilegia, quæ antè supradictum Concil. Trident. nostra Religio fratrum Minorum habebat, iterum, & demò confirmavit, ac concessit: & quod illis, quæ erant contra dictum Concil. possent tantum uti in foro conscientie; de qua confirmatione, iam sufficiens testimonium dat Collector sup. tit. Absolutio quoad seculares. 1. §. 15. & tit. conc. §. 7. ubi vide.

Prohibitio ab excommunicatione.

Sess. 25. de refor. c. 12

Incipit grauiſſima maximaq; pericula.

Quarta conclusio est, quod per supradicta Privilegia, nō possumus eos absoluere, qui nominatim fuerint excommunicati, imò debent suis Ordinarijs remitti; de hoc vide Collect. sup. titul. Absolutio ordinaria quoad seculares. 2. §. 19. quod debet intelligi, & limitari, quando parti lese satisfecerint; quia tunc possent absolui, ut colligitur ex Concil. Trid. ubi mandat, ut excommunicatus nominatim, ex quo fraudavit decimas, vel nē soluerentur, impediuit, donec parti satisfaciat, non absoluat. & Pius V. in vno Iubileo, in anno 1568. publicato, postquam Confessoribus ab ordinario approbatis cōcessit, ut ab oibus ibi cōtentis, possent absoluere, declarans quomodo hoc eis fuerit cōcessum, dicit sequentia verba. Declarantes insuper tam præsentibus, quam alias quascunq; super concessionibus similium, vel dissimilium indulgentiarum, à nobis, & à prædecessoribus nostris hætenus emanatas, & in futurum quomodolibet emanandas litteras Christi fidelibus ipsis; nisi ad earum effectum in foro fori, aut contentioso, nisi satisfecerint, vllatenus suffragari: hæc Pius V. Ex quo infertur, quod quando fuerit ab excommunicato parti lese satisfactum, eius absolutio nō tantum in foro interiori, sed etiam in foro exteriori iunabit, etsi à iudice excommunicante licentiam non habeant absoluendi; & hanc opinionem tenet Medina contra Coarruuiã; & supradicta Pij V. declaratio eam confirmat ibi, nisi satisfecerint: & licet Gutierrez sequendo opinionem Coarruuiæ, istis verbis Pij V. det alium sensum, tamen non est secundum

Media in instruc. cōf. c. 12. in fine.

Gutierrez

A litteram; videatur ibi Medina, qui dicit, quod nē à iudice ipse absolutus molestetur, habeat à Confessore cedula, quomodo fuit absolutus, & parti satisfecit; quia sic iudicis iurisdictioni nullum infertur grauamen, cum iam sit parti satisfactum ad cuius petitionem excommunicationem promulgauit; ita etiam refert, & tenet Auctor expositionis Bullæ Cruciatæ.

In 99. can. c. 3. nu. 5. iuxta finē.

B Quinta conclusio est, quod possunt absoluere à Simonia, dummodò nō sit in ordine, vel beneficio contracta; & hoc per concessionem quandam factam ab Eugenio. 4. Et per vnā concessionem à Paulo. 3. Patribus Iesuitis factam, possunt per viam communicationis absoluere ab omnibus peccatis, & censuris Sedi Apostolicæ reseruatīs, exceptis illis, quæ in Bulla Cœnæ continentur, & ea, quæ sibi reseruauit Sixtus V. ratione abortus; ut supra dictum est: hodie tamen est sublata ista ab ortus.

In §. 9. nu. 15. & 139.

à Simonia.

Debet tamen circa hoc aduertī, quod licet Confessores supradicti facultatem habeant dispensandi in censuris Ordinario reseruatīs, per Concessionem Eug. 4. Benedictinis factam; non tamen auctoritatem habent dispensandi in censuris Papæ reseruatīs: quia in Concessione, & Bulla Pauli. 3. nullum verbum fit de dispensatione, sicut in illa Eugenij. 4.

Prohibitio dispen. in censur. reser. Papæ.

C dicitur; & huiusmodi Priuilegijs est cum grano salis vtendum, ut infra dicitur.

D Sexta conclusio est, quod ipsi Confessores possunt in foro conscientie, omnia vota, quæ Episcopi possunt, in alijs Pijis operibus commutare; & hoc per concessionem Sixti. 4. Patribus Minimis concessam, quæ ex declaratione Iulij. 2. non solum loquitur de fratribus; sed etiam de secularibus; ut aduertit Corduba contra Collectorem, qui non constare, ait, Bullam prædictam, loqui de secularibus; & hæc veritas clarior constat ex Bulla Pauli. 3. Patribus Societatis Iesu concessa, in qua eis conceditur in foro conscientie, omnia vota in Pijis operibus commutare; exceptis de Religione, Castitate perpetua, Ultra mar. Romæ, & sancti Iacobi de Galitia, in quibus solum Papam, vel potestatem peculiarem ab ipso habentem posse dispensare ait Nauar. c. 17. num. 75.

Vota commutare.

Vt supra titul. absol. quoad secul. 1 §. 19.

Corduba in tit. absol. quoad secul. 1. not. quoad §. 30. Quinq; vota Papæ reseruata.

E Septima conclusio est, quod possunt in omnibus votis dispensare, in quibus Episcopi possunt, nisi in illis duarum dietarum peregrinationum, quod sunt 20. leuchæ, per vnā concessionem Innocentij. 8. nobis Minoribus fratribus concessa, qua etiā alij participātes gaudet, ut ait Nauar.

Habetur sup. tit. quod ad secul. 1 §. 11. Nauar. in Man. c. 12. num. 25. Dispensatio in iuramentis.

F Octaua conclusio est, quod non solum possunt commutare, & dispensare in votis, ut supra dictum est; sed etiam possunt dispensare in iuramentis eiusdem materie, nam cui commissum est facultas dispensandi in votis, extendi etiam ad iuramenta eiusdem materie tenet. D. Thom. & sequitur Sotus, & Directorium curatorum. Quod debet intelligi esse verum, quando iurat tantum aliquid agere, & non quando promittit, & iurat,

& sic,

78 Resolutiones Materie Absolutionum

Et sic intelligitur opinio Nauar. in Man. cap. 27. num. 275. contrarium A tenentis; nam in hoc casu sunt duo vincula, ut ipse Nauar. ait. Thomas dico. 22. q. 89. art. 9. Sol. lib. 8. de iust. Et iur. q. 1. art. 9. fol. 686. Director. Curat. cap. 15. fol. 182.

Dispensa-
tio cum in
cestuosis.

Videatur
pro hoc im-
pedimento
Nauar. in
Man. c. 22.
num. 74.
75. 85.

Nona conclusio est, quod ipsi Confessores, cum licentia suorum Pro-
uincialium, possunt dispensare cum incestuosis, causa copula carnalis ma-
riti cum consanguinea uxoris, intra quartum gradum; vel consanguinei
mariti cum sua uxore; Et hoc per declarationem quandam à Iulio. 2. fa-
ctam Cōcessionis Martini. V. Benedictinis Patribus; Et per aliam Pij. V. B
vix vocis oraculo habitam, à R. P. F. Angelo de Anguillara Ordinis
Minorum ann. 1569. in qua concessit Prouincialibus fratrum Mino-
rum regularis obseruantie, ut possint committere prædictam auctori-
tatem, in foro conscientie, suis subditis Cōfessoribus, ab Ordinario appro-
batis, iuxta Concilij Trid. iussum, cuius Cōcessionis testimonium dat Ve-
ra crux in Speculo coniungat. art. 21. de impedimento incestus, in fine.

Et Palatius in 4. distinct. 32. dispens. 2. Et art. 15. de simplici voto fol.
102. quamuis post Conc. Trid. hoc Priuilegiū non sit necessarium, quando C
erit copula carnalis intra 3. Et 4. gradum; quia cū ex huiusmodi copula
affinitas non contrahatur, sic non erit impedimentum, Et per consequens
possent petere debitum, absq; alia dispensatione, quam opinionē sequitur
Vera crux, in apendic. ad spec. coniugat. de impedimento affinit. pag.
77. Et 78. Et Gutierrez in qq. can. cap. 93. num. 28. licet Angel. in sua
Sum. videatur contrarium tenere. Habuit etiam in supradicto vix vocis
oraculo auctoritatem dispensandi cum illis, qui, voto facto de castitate,
matrimonium contraxerunt, ut possint petere debitum; quos tamen ad D
uertant, quod vno eorum mortuo, alter debet votum seruare; Et ipsi Pa-
tres Confessores non de facili in hoc dispensare, sine causa sufficienti; qua
erit, non posse contineri.

vera crux.

Potest etiā
dispensare
Episcopus,
vt ait Nau.
in Man. c.
16. nu. 30.

Cum fore-
sibus.

Decima conclusio est, quod possunt omnibus istis supradictis Priuile-
gijs vti in foro conscientie, in Episcopatibus, vbi fuerint presentati, non
solum cum illis eiusdem Episcopatus, sed etiam cum alijs extraneis, qui
ad se venerint, etiam quod specialiter pro hac causa venerint, ut habe-
tur tit. Absolut. quoad seculares. 1. §. 7. per Concessionem Nicolai. 3. E
Et à Leone 10. confirmatam.

Cōfessores
itinerātes.

qq. Can. c.
27. nu. 21.

Vndecima conclusio est, quod prædicti Confessores, quando in itinere
erunt, possunt omnes fideles confiteri, Et hoc per Priuilegium à Gregor.
XIII. Patribus Societatis Iesus concessum (quando tamen non valerēt
habere Ordinarij copiam) Et de hoc dat testimonium Pater Gutierrez,
vt diximus supra, in Verbo, Absolutio quoad seculares. 1. sed ipsi Confes-
sores sint cauti in supradictæ auctoritatis vsu, vt Ordinarijs non preiu-
dicent,

A dicent, & vt imponent salutarem pœnitentiã suis culpis conuenientem, & quando videtur eis expedire, vt ipsi ad suos Ordinarios recurrent, illud faciant, vt frenum suis dissolutionibus imponatur, & sic Angelus declarans, consulit.

In quo, à Bulla Cruciatæ, à Conc. Trid. & Bulla Cœnæ, supradictis Confessorum Priuilegijs derogetur.

B **V**isa iam auctoritate, quam ipsi Confessores habent, restat videndum, an possint in Regnis, vbi Bulla Cruciatæ obseruatur, illa vti auctoritate, in absoluendis secularibus, quamuis Bullã Cruciatæ, vel aliam non habeant? Et in quo Conc. Trid. vel Bulla Cœnæ eis obstat?

Et ad primum respondetur, quod à Casibus, quos ius commune Episcopis non reseruat, benè possunt absoluere: nam in Clem. Dudum, de sepult. de illis conceditur eis auctoritas, & numquàm sua Sanctitas videtur suspendere, vel renouare Priuilegia illa, quæ in corpore iuris communis reperiuntur; iuxta id, quod Felinus resoluit; & cum hoc Priuilegium iam sit incorporatum iuri communi, non videtur sua Sanctitas illud suspendere, nec in Bulla Cruciatæ, nec in alia, quando non fieret de eo specialis mentio.

Circa verò aliorum casuum reseruationem per ius, vel Constitutiones factas ab aliquibus ipsorum Episcoporum Superioribus, vt est Papa, vel sui Legati, alijs; Superiores, est iam dubium, si sine Bulla possent illos absoluere, ac dispensare, & commutare vota, & in illa impedimenta. Huius tamen resolutio est, quod non possint; quia in Bulla Cruciatæ, in tantum Religiosorum Priuilegia suspenduntur, in quantum spectant ad seculares, & non in quantum pertinent ad fratres, vt constat ex verbis illius Bullæ (exceptis tamen concessis Ordinum Mendicantium Superioribus, quoad eorũ fratres tantum) sicut tenet, & probat Auctor expositionis Bullæ Cruciatæ in §. 11. num. 145. & in §. 12. In principio. Et sic seculares ipsi excluduntur ab illis Priuilegijs Mendicantibus concessis; & per consequens, nec possunt ab illis Casibus absolui, cum Conc. Trident. obstare videatur, in sess. 14. c. 7. & can. 11. circa Casus reseruos, dixi, si sine Bulla; quia cum aliqua Bulla, hoc expressè concedente, benè possent; & maxime à Casibus Episcopo reseruat, vt Nau. contra cuiusdam modernæ opinionem probare contendit, de Bulla Sanctissimæ Trinitatis confratern. à Greg. XIII. concessa.

Verum à Sacr. Congreg. Cardinalium, contrarium apparet decisum, vt paulo infra dicemus.

Quoad Secundum in quo scilicet supradictis Priuilegijs, Cõfessoribus medicatibus concessis, Conc. Trid. aut Bulla Cœnæ Dñi obstat, est sciendũ quod

4. Caput.

In quo per Bullã Cruciatæ derogatur.

Felin. in cap. nonnull. de reseruat.

Pater Emanuel.

De hoc plenius infra dicitur. In Man. c. 27. num. 263.

In quo per Cõc. Trid. derogatur.

80 Resolutiones Materiae Absolutionum

quod per Conc. illis in omnibus derogatur, quæ contra ipsum Conc. fuerint aduersantia, quæ infra ponentur.

Verba Cōcil. Trid. sess. 14. c. 7 & can. 11. circa casus reservat. c. 7. & can. 11. vbi statuens, in artic. mort. nullam esse Casuum reservationem, atque idē omnes Sacerdotes, quoslibet pœnitentes, à quibusuis peccatis, & censuris absoluerē possint; sequitur postea, dicens, extrā quē artic. sacerdotes cū nihil possint in Casibus reservatis, id vnum pœnitentibus persuadere nitantur, vt ad superiores, & legitimos iudices, pro beneficio absolutionis accedant, & infra in can. 11. ait.

Datur intelligentia ad verba Conc.

Vide q̄ d. Arm. in verbo Absol. nume. 23. & 25. 2.

Verbo Cōcil. c. 11. sess. 23.

Si quis dixerit, Episcopos nō habere ius reservandi sibi Casus, nisi quod ad externam politiam, atq; idē, Casuum reservationem non prohibere, quo minus Sacerdos à reservatis verē absoluat, Anathema sit. Tamen nos possemus dicere quod intendat Conc. de Sacerdotibus simplicibus secularibus, non autē de Regularibus Priuilegiatis supradictis, & debitē presentatis, & ab Ordinario approbatis (de quibus infra dicemus) quod-

quod comprobari potest. Primō ex eo, quia Priuilegium illud absoluendi à Casibus Episcopis, non à iure, reservatis, Regularibus datum, est iam in corpore iuris incorporatum; & nec Conc. nec Summi Pontifices illud tollere videntur per verba generalia, nisi de eo spēcialem faciāt mentionem (vt supra etiā dixi) & in verbis supradictis Conc. nulla talis fit mētio.

Secundō ex verbis ipsiusmet Conc. in c. 15. sess. 23 vbi statuens de Præsbyteris idoneis ad cōfessiones audiendas, ait. Quamuis Præsbyteri in sua ordinatione, à peccatis absoluendi potestatem accipiant; decernit tamen sancta Synodus, nullum etiā regularem posse confessiones secularium, etiā Sacerdotum, audire; nec ad id idoneum reputari, nisi & c. Priuilegijs, & cōsuetudine nō obstantib. & c. Ponderando enim illa verba, nullū, etiā Regulārē & c. dico, quod si in illa generali Præsbyterorum appellatione, dum ait, quamuis Præsbyteri in sua ordinatione & c. comprehendētur Regulares; ad quid postea necesse haberetur, illos explicare, per illud verbum, etiā Regularem? ergo, sicut in hoc decreto loquens de Sacerdotibus confessoribus, vt comprehendērentur etiā Regulares, illud explicauit, ac Priuilegium in contrarium annullauit, ita & in illo alio supradicto, quando tractauit de Casibus reservatis, si vellet comprehendere Regulares, etiā illos specificasset, eorumq; priuilegiorum in contrarium facientium meminisset; sed non fecit, ergo signum potissimū est, Cōcilium in illo decreto, Regulares Confessores noluisse comprehendere, sciens iam illos debitē presentatos, & ab Ordinarijs approbatos, tot, tantorumq; priuilegiorum copia esse refertos, posseq; secundum priuilegia in corpore iuris posita, modo supradicto, à casibus Ordinario reservatis absoluerē.

Et

A Et sic ego (saluo semper meliori iudicio) concluderem Concilium in supradictis locis, nullo pacto, Privilegio, quod regulares habent, per Clem. Dudum, pro absolutione Casuum reservatorum obstare, imò illud potius confirmare. Bene verum est, quod per sacram Card. Congregationem fuit Decretum, ut nullo pacto possint: ut videre est infra in verbo Casus Reservati in nostra Annotatione.

Ut habet in Catechesi Ncapolita. fo. 297. & ponitur infra in verbo casus reservati.

B Et Reverendus Episcopus Caietanus nomine Alfonso, Hispanus, annis elapsis, sacram Cardin. Congregationem consulens, an per Bullas ordinarias, in quibus solet dari facultas absolucendi à casibus sedi Apostolica reservatis; comprehendantur etiam casus Ordinario, vel Prælati Regularibus reservati? & fuit ei responsum, quod non; nisi de eis fieret specialis mentio. Et iterum dubitanti, quid per Bullam Sanctissimi nominis Iesu, in qua specialiter habetur, quod Cōfessarij possint absolucere cōfratres à casibus Episcopo reservatis? fuit ab Illustrissimo Cardinali Carrafa, nomine totius Congregationis respōsum; neq; per illam Bullam fieri posse, nisi tantū ratione Iubilei plenissimi, ut extat originalis in archivio ipsius Episcopatus, & authentica copia penes me: Et Nau. in Man. c. 27. nu. 266. ait Confessores præsentatos non debere absolucere à casibus Episcopo reservatis, & minus dispensare in iuramentis, nisi eis detur ad id facultas; contra Sylves. verbo Confess. 2. q. 5. qui contrarium tenet, quoad casus per ipsum Episcopum reservatos.

Ut habetur in Bulla Pij 4. 101. iniunctum nobis ann. 1564.

C Sed est advertendum q; Gregorius XIII. 10. die Maij, anno Domini 1583. declaravit, non fuisse intentionis suæ, per prædictam Epistolā, aut declarationē derogare prædictā facultatē, absolucendi, in casibus Epis reservatis, Cōfessoribus Societatis Iesu datā, immo eam de nouo eis cōfirmavit, & cōcessit, ut referatur in cōpēdio eiusdē societatis Iesu. verbo Absol. s. 1.

D Et hæc sint dicta quoad derogationes, quæ in Conc. Trid. reperiuntur. Quod autē ad Bullā cænæ Domini, dicimus, in omnibus pertinentibus ad illorum casuum, ibi contentorum absolutionem, regularium privilegij obstare, quousq; à vivente Pontifice non fuerint confirmata; cum, quolibet anno, in publicatione illius Bullæ de nouo referentur illorum absolutiones, & omnia privilegia annullentur contraria. Ac per reliquos motus proprios, non in aliud eis derogatur, nisi in supra notatis.

In quo per Bullā. cænæ derogatur.

Per motus proprios.

Caput 5.

E Nunc reliquum est videre quantum Caput supra propositum, quales, videlicet, oporteat esse Confessores, ut talibus privilegij possint uti.

Et ad hoc dico. Primo. Quod debet esse Regulares alicuius ordinis Mēdicantiū, vel eorū privilegiorū participantū, aliās, in supradictis absolucere, vel dispensare minimè possent, nisi speciali auctoritate sibi tradita.

Secundo. Quod debet esse ab eorū Superioribus Ordinario præsentati, ab eoq; approbati, iuxta Conc. Trid. sess. 23. c. 15. Circa præsentationē videā-

1

2

82 Resolutiones Materiae Absolutionum

Cōfessorū
appbatio.

tur ea, quæ dicit Collector infra, in verbo, Præsentatio Confessorū; & quæ ego etiam ibi annotavi; Circa autem approbationem, sunt plura notanda. **A**

- 1 Primum. Quis, & quā confessor dicatur verè idoneus; & approbatus.
- 2 Secundum. An in vno Episcopatu approbatus, possit in quouis alio Episcopatu, seu Diocesi, absq; alia approbatione, confessiones audire.
- 3 Tertium. An saltem in eodem Episcopatu, vnica sufficiat approbatio. Et si Præuilegium, quod in hoc habetur sit per Conc. Trid. reuocatum, nec ne.
- 4 Quartum. Quando in aliqua Bulla datur facultas eligendi Confessore approbatum, an Regularis debeat confiteri cum approbato ab Episcopo, **B**
vel cum approbato à suo Superiore.

Quis dica-
tur confes-
sor idoneus.

Quoad primum est sciendum, vt Palatinus notat in 4. c. 17. disput. 7. fol. 158. super hoc, multas fuisse varietates, tum in Bullis, tum etiam inter doctores illas exponentes. Nam in Bullis, quæ ante Conc. Trid. emanabant, dabatur fidelibus facultas, sine vlla aliqua dependētia ad prælatum, vel curatum pro eligendo Confessore, ita tamen quod esset idoneus. Et circa hoc verbum (idoneus) maxima fuit inter theologos difficultas, in declarando, in quo nam consisteret ista idoneitas, aliqui enim dicebant, **C**
sufficere idoneitatem illam, à iure comuni assignatam, vt videlicet, non esset excommunicatus, suspensus, nec irregularis, aut à Superiore eius impeditus. Et hæc erat magis cōmunis opinio. Alij autem dicebant vltra istam requiri aliam idoneitatem, scientiæ, scilicet, & morum.

Ac post Conc. Trid. cum, nullū sacerdotem, statuerit, posse confessiones audire, nisi esset Parochus, vel ab Ordinario approbatus; sic etiam semper Bullæ, cū hac limitata auctoritate emanarunt: vnde nunc, quando Confessor aliquis erit ab Ordinario approbatus, aliud inquirere de eius **D**
sufficiētia, & doctrina, cæterisq; supradictis non oportebit. Præsumitur enim Ordinarium, circa hoc quod ad se pertinebat, fecisse.

Deff. 23. c.
15. de re-
format.
Tres cōdi-
tiones re-
quistæ à
Conc. ad
idoneita-
tem confes-
soris.

Sed tres à Sac. Conc. Trid. assignantur conditiones, ad cognoscendū. Quis nam teneri possit pro idoneo, & approbato Confessore, dicens, Quāuis Presbyteri in sua ordinatione à peccatis absoluendi potestatem accipiant, decernit tamen Sancta Synodus, nullum etiam Regularem, posse confessiones secularium, etiam Sacerdotum audire, nec ad id idoneum reputari, nisi, aut parochiale beneficium, aut ab Episcopis, per examen, **E**
si illis videbitur esse necessarium; aut aliàs idoneus iudicetur, & approbationem obtineat. Quarum prima est, si curatum beneficium aliquod habuerit, in quibus verbis omnes illi includi videntur, quibus aliquo modo animarū cura est demandata, vt sunt Guardiani, Priores, Prouinciales, aliq; religiosorū Prælati, cū clarè constet, in tantum Conc. illos, vt approbatos habere, qui parochiale beneficiū habent, in quātum eis animarum cura fuit commissa; & hoc, vel ab Episcopo, vel ab alio, qui hoc poterit.

Altera

A Altera conditio est, Episcopi examen, vel approbatio; & tertia est communis approbatio, & opinio, qua de ipsius sacerdotis habetur eruditione, ut quando quis publicè in aliqua saltem approbata vniuersitate theologiam sacram legerit, vel in illa graduatus; aut licentiatus fuerit, de cuius sufficientia tunc non videtur esse dubitandum; pro ut sic Pius V. in quodam Motu proprio, qui incipit, Et si mendicantium ordines anno 1567. emanato, per eadē verba iussit, ut lectores, vel graduati Sacrae Theologiae ex ordine Mendicantiū, qui ad tales gradus per suos Prælatos fuerint admissi essent pro approbatis habendi, ad prædicationem, & confessionem, absque aliquo alio Episcoporum examine.

Graduati, & lectores, an debeant examinari ab episcopis.

Et quamuis iste Motus proprius paulò post fuerit per eundēmet Pontificem reuocatum, ann. 1571. qui incipit. Romani Pontificis prouidentia; ubi mandabat, vllò modo supradictos graduatos pro approbatis haberi, nisi prius ab Ordinario approbati fuisset; tamen Greg. 13. in illo Motu proprio, qui incipit; In tanta rerum negotiorum mole, primo anno sui Pontificatus in quo omnia, circa hoc, à Pio V. ordinata, ad ius commune, & ad Sac. Conc. Trid. dispositionem reduxit, clarè constat illud reuocasse, ac lectores, ac graduatos illos ab Episcoporum examine exemisse, nam Conc. Trid. postquam duas illas primas conditiones posuit de beneficio, scilicet, Parochiali, & Ordinarij approbatione, ponit aliā tertiam in illis verbis (aut alijs idoneus iudicetur.) Et hanc opinionē quam plurimi sequuntur viri doctissimi, maximè magister Gallus in Sum. q. 16. quamuis Corduba in sua summa qq. teneat contrarium.

Magister Gallus Corduba.

D Sed possemus nos dicere (saluo tamen meliori iud.) tales sic graduatos, & approbatos, nō esse ad examen obligatos, ut iam supradictorū rationes probant, sed non posse secularium confessiones audire, donec ab Epō fuerint approbati, ut ex verbis ipsiusmet Conc. clarè constat, nam postquam dixit (aut alijs idoneus reputatur) quod est principale argumentū supradictæ opinionis, non ibi se firmans, sed subdens ait (& approbationem quæ gratis detur obtineat) in tantum quod vltra notoriam idoneitatem, requirit Conc. ut sit ab Episcopo approbatus; & sic ad verba ipsius Conc. benè aduertendo, nullum in hoc erit dubium.

Resblut. quest.

E Est insuper aduertendum, quod ad idoneitatem supradictæ Confessoris, nō requiritur tantum Ordinarij approbatio, sed etiā illa alia à iure requisita, & à Pio 4. in Bulla enumerata, ubi postquam ait, sacerdotem sufficientem esse idoneum, subnectit hæc verba, dicens, Declaramus, sacerdotem idoneum, pro absolutione à prædictis casibus, esse illum, qui non erit suspensus, vel irregularis, nec excōmunicatus, nec interdictus, neq; à suo Superiore impeditus: quæ verba licet in Bullis modernis post Conc. Trid. ponantur, debent tamē intelligi pro positis, quia quāuis tantum sua San-

Alia requisita ad idoneitatem confess.

Et habet iurisdictionem actua- lem vel de

84 Resolutiones Materie Absolutionum

legatum vt
Nau. i mā.
c. 4. nu. 1.

Etias, querat, & mandet explicitè, vt Confessores ipsi ab Ordinario sint approbati vt sint idonei reputati; non proinde velle videtur, vt cōditiones illas non habeant à iure communi requisitas, cui antiquo iuri nunquam censetur derogatum, nisi aliud expresserit in contrarium legislator, vt communis est opinio Doctorum.

2
An appro-
batus i vno
episcopatu
sufficiat p
cibus alijs.

Quoad secundum. An scilicet in vno Episcopatu approbatus, possit in quouis alio, absq; alia approbatione cōfessiones audire? Dicimus quod licet duæ fuerint in hoc opiniones contrariæ, vna affirmatiua, per Ordinarium intelligentes Ordinarium Confessoris, & nō pœnitentium; & altera negatiua, ambæ à doctissimis viris sequuntæ; pro vt refert Rēu. Pater Emmanuel Rodriguez in expositione Bullæ Cruciatæ. §. 9. Audā 2. & ibi multis rationibus defendit partem negatiuam, & mihi etiam magis placet, & Collectori, supra tit. absolut. quoad seculares. §. 16. tamen sacra Congregatio Card. super Conc. reform. omnem è medio substulit ambiguitatem. Consulta enim de hoc ab Archiepiscopo Valentia, Ioanne de Ribera, sic respondisse ait prædictus expositor Bullæ Cruciatæ. Cōgregatio Conc. respondet, approbatum ab alio quàm à Valentino Episcopo, in Diœcesi Valentina, non censi approbatum ab Ordinario. Quid clarius?

R. P. Ema-
nuel Rodri-
guez.

Priuiligiū
Societatis
Iesu.

Benè verum est, quod Religiosi cōmunicantes priuilegiorum Clericorum Societatis I E S V, vt in specie sunt fratres Minores, per Bullam Clem. 7. possunt dum sunt in itinere, non habentes Ordinarij copiam, Cōfessiones audire, etiam in Episcopatibus vbi non fuerint approbati, & hoc per Priuilegium dictis patribus concessum à Greg. 13. à nobis supra relatum. Et hoc idem ipsismet fratribus Minoribus erat antea concessum per Eugenium 4. & habetur sup. tit. absolutio quoad seculares. §. 3.

3
An suffici-
at vnica ap-
probatio.

*Quoad tertium an scilicet sufficiat vnica approbatio, in eodem saltem Episcopatu, pro semper? Est sciendum, quod Benedictus 11. Confessori-
bus Mendicantium ordinū, & eorum participantium priuilegiorū concessit, vt vnica presentatio valeret, vt est supra tit. Absol. ordinaria quoad seculares. §. 2. 4. et 16. & dicit Corduba in Annotatione ad Cōp. tit. Presentat. confess. & Sotus in 4. dist. 18. q. 4. art. 3. qui dicit, quod in quantum ad hoc, extrauag. inter cunctas, de priuileg. Benedicti 11. vbi prædictum Priuilegiū conceditur, nō est reuocata per Clem. Dudū. Et sic quando Confessor aliquis Regularium semel fuerit in aliquo Episcopatu approbatus, semper in eo approbatus censetur; quamuis Episcopus, qui eum approbauit, moriatur, donec alius veniat, qui omnes Cōfessores à suo Prædecessore approbatos suspendat, vt supradicti Doctores aiunt: huius autem veritas infra ponetur.*

Corduba
in additio-
ne.

Sed an hoc per Conc. Trid. sess. 23. c. 15. fuerit reuocatum, quando statuit, vt nullus secularis, vel regularis Presbyter possit confessiones

secu-

- A** secularium audire, nisi fuerit ab Ordinario approbatus? & Responde-
tur, quod non, nam Concilij intentio fuit, illam tantum auctoritatem
tollere, quam Benedictus XI. Ordinibus Mendicantium dedit, prædi-
candi, scilicet, ac confessiones audiendi, absque aliqua factâ Episcopis
præsentatione; quoddam fuit etiam Concilij intentio tollere priuile-
gium à Bonifacio VIII. Prælati concessum, ut suos possent præsentare
Fratres Prædicatores, & Confessores idoneos. Et si Episcopus illos
(quia viderentur minus idonei) nollet admittere, sua Sanctitas eis li-
centiam dabat: & simile Priuilegium Fratribus Minorum Ordinis
dedit Clemens V. & istas facultates intendebat ibi annullare, & reuo-
care; prohibens, nè Presbyter aliquis, siue Secularis, siue Regularis sue-
rit, secularium confessiones audire præsumeret; nisi parochiale benefi-
cium haberet, vel ab Ordinario per examen, vel alio modo fuerit ap-
probatus, Priuilegijs quibuscunq; non obstantibus, omnia illa reuocan-
do. Et Pius V. in quodam Motu proprio, in fauorem Mendicantium
Ordinum, dato anno 1567. sui Pont. anno II. aliud Priuilegium simi-
le supradicto concessit. Et licet Greg. XIII. in vno Motu proprio, quem
affert Nau. in fine Mandat. omnia reuocauerit, quæ Pius V. in fau-
rem dictorum Ordinum concesserat; Nihilominus omnia illa, quæ di-
cto Concilio non aduersabantur, confirmauit, ac de nouo concessit.
Vndè cum hoc non sit contra Conc. dicendum est, quod nec fuit per ip-
sum Gregorium reuocatum. Sed dato, quod fuerit per Concilium, &
per Gregorium reuocatum, hoc erit quantum ad forum externum, &
non internum conscientie; nam quantum ad forum istum, omnia Pri-
uilegia Fratribus Minorum Ordinis per Sedem Apostolicam concef-
sa, iam viua vocis Oraculo, per Pium V. cæteri confirmata, licet
sint contra Conc. sicut testatur Frater Alphonsus de vera Crux, in suo
Speculo Coniugatorum, in fine; & refert Author expositionis Bullæ
Cruciatæ, in §. 9. num. 32. ubi hanc ponit questionem. Et pro maiori cer-
titudine affert verba formata ipsius Alphonsi, quæ sunt ista.
Pontifex Pius V. ann. 1567. 13. mensis Martij, viua vocis oraculo,
supplicanti Ministro Generali Minoritarum, Fratri Aloisio de Pu-
teo. Cuius supplicationis tenor est. Supplicatur Sanctissimo Domino
Pio Papæ V. ut sua Sanctitas dignetur confirmare, & concedere om-
nia Priuilegia, & quascunque gratias, etiam viua vocis Oraculo con-
cessas per bonæ memoriæ Paulum III. & alios Romanos Pontifices
prædecessores Sanctitatis sue; cum singulis clausulis, & decretis, &
derogationibus in eis contentis, Fratribus Ordinis Minorum Regula-
ris obseruantia; ita, ut illis gaudere, & uti possent toties, quoties opus
fuerit, & eis videbitur. Et quoad illa, quæ sunt restricta, seu derogata

An fuerit
per Conc.
Trid. reuo-
cata.

Nau. c. 27.
nu. 264. ait
hoc Priui-
legium nõ
esse contra
Conc

In Clem.
dudum, de
sepult.

Confirma-
tio Priuile-
giorum à
Pio V. viua
vocis ora-
culo.

Author ex-
posit. Bul-
læ Cruc.

26 Resolutiones Materia Absolutionum

per Concilium Trident. etiam uti possint in foro conscientie tantum, A
 & Pontifex dixit, fiat: Nec ista concessio fuit per Gregorium XIII.
 reuocata, quando in primo anno sui Pontificatus, omnia quae Pius V.
 Ordinibus Mendicantium contra Conc. Trid. concesserat, reuocauit.
 Nam reuocauit solum ea, quae concesserat in foro exteriori, ut iurgia
 vitarentur, & dissentiones, quae ex talibus concessis inter Ecclesiasti-
 cos erant ortae; & sic non reuocat riuæ vocis Oracula, quae in foro con-
 scientie concessa fuere, cum ex illis nulla nascatur discordia, quae fue-
 runt iam finalis causa reuocationis illius; quae veritas apparebit clarissi-
 me, si attentè verba talis Motus propriè legantur, ubi nullibi reperitur, B
 de riuæ vocis Oraculis verba facere, nisi tantùm de litteris Apostolicis,
 quas cum sint contra Conc. decreta reuocat. Itaq; licet concessio Be-
 nedicti XI. q. videlicet, presentatio, & approbatio Fratrum Confesso-
 rum semel facta fuisset perpetua, esset reuocata à Conc. Trid. (& eo ma-
 gis cum non sit reuocata) poterint tamen ea in foro conscientie, ut di-
 ctum est, potiri. Et hoc confirmatur per dispositionem illam Motus Pij V.
 ann. 1571. & 6. sui Pontificatus, qua cauetur, ut Confessores semel ap- C
 probati ab eodem Ordinario, non possent à Confessionibus suspendi; sed
 bene à successore possent iterum suspendi, & examinari; Quem mo-
 tum Pij non fuisse per Gregorium XIII. reuocatum, Sacra Card. Cong-
 greg. reform. declarauit, dicens, Congregatio Conc. censuit Regulares
 ad audiendas in Ciuitate, & Diœcesi secularium confessiones, semel
 ab Episcopo, præuio examine, approbatos; iterum ab eodem Episcopo
 non esse examinandos. Cæterum à successore posse utiq; examinari iux-
 tà Constitutionem sanctæ memoriæ Pij V. datam octauo Idus Augu- D
 sti, Pontificatus ann. 6. quæ à felic. recordatio. Greg. XIII. non est
 reuocata, per reductionem priuilegiorum Regularium ad terminos
 Conc. Trid. à Card. Carrasæ.

Sac. Cōgr.
 Card.
 In Cathec.
 Neap. nunc
 impressa fo-
 lio 159. di-
 citur, quod
 hoc examē
 intelligitur
 cū plenum
 fuerit ita,
 ut quis sim-
 pliciter, &
 nō ad tem-
 pus deter-
 minatum,
 fuerit ad-
 missus, &
 approba-
 t², & ita ser-
 uari ait Ro-
 mæ, & vsui
 recepta in
 praxi hæc
 interpreta-
 tio.

Et pro maiori declaratione huius antiquæ Confessorum facultatis,
 ipse Pater Fr. Emanuel in expositione Bullæ Cruciatæ, loco supra cita-
 to, §. 9. nu. 32. extēdens se, ait, q. cū Monachis esset à iure cōmuni pro-
 hibitū, nō seculariū confessiones audirent; fuerūt à Summo Pont. ob ne-
 cessitatē admissi, multis priuilegijs insigniti. 16. q. 1. c. placuit, & c. per E
 uenit. Ideo iurisdictionem, quam ipsi habent, nō Episcopi, sed Summus
 Pont. eis cōcedit. Et apparet, quia cū fuerint ab Ordinario approbati,
 iuxta formā Decreti, ex vi suorum priuilegiorū habet omnes casus Epi-
 scopis reseruatos: exceptis reseruatis à iure: nec ipsi Episcopi, quamuis
 uellent, possent illos ab eis auferre. Nec non, & possunt omnium, quo-
 rumcunq; fidelium, qui ad se uenerint (etiam quod non sint illius Diœ-
 cesis, in qua sunt approbati) confessiones audire. Aded, ut iurisdictione

A nem, quam ipsi Regulares Confessores habent eam immediatè, habent à Papa. Episcopi autem non sunt aliud, nisi Ministri, qui tantummodo nudum ministerium eos examinandi, ac approbandi habent. Ut notant Baptista Salis, Ang. & Silu. Nec eis Conc. Trid. aliquid aliud concedit; & pro huiusmodi ministerio, sunt à sua Sanctitate delegati; propterea, eos semel, sine aliqua conditione, aut termino, approbando, iam sancti sunt officio suæ delegationis; sicut, & alij Delegati pro causis particularibus funguntur. Et huiusmodi opinionis, ait supradictus Expositor, fuisse nonnullos viros doctissimos, eaq; in publicis conclusionibus fuisse sustentatâ Parisijs, post Conc. Trid. etiamq; à Patribus Societatis Iesu, alijsq; doctissimis viris, in ciuitatibus Valentie, Alcala, &c. confirmatam. Ex quibus omnibus infertur, quòd prædictum Indultum Confessoribus concessum, est antiquissimum, & nec à Conc. Trid. nec ab alijs Bullis, etiam Cruciatæ, est reuocatum, siue suspensum. Et per consequens Religiosi possunt illo uti, prout sic etiam tenet Nau. in man. c. 27. num. 190. & num. 266.

C Debet etiam, pro hoc maximè notari id, quod dicit Angel. quòd si Episcopi Confessores, supradictos approbarent, sub aliqua conditione, vel vsq; ad certum tempus, vel suum beneplacitum; possunt suspendere, & reuocare tales licentias, sic datas: & transacto tempore, vel alia conditione, iam suspensi remanent; & ait, quòd quando Confessor erit approbatus, vsq; ad beneplacitum Episcopi, iam approbatio illa in morte ipsius Episcopi transibit; cum suum beneplacitum in morte finiatur. Ideò, secundum istam opinionem, oporteret, ut ipsi Confessores statim atque conditio locum habuerit, aliam peterent licentiam. Nam, expirata conditione, transit etiam iurisdicctio à Pontifice eis concessa.

E Quæ Angeli opinio, putat ipse Author, exposit. Bullæ Cruciatæ debere intelligi; quando Episcopus aliquis, sic limitatam licentiam, confitendi daret, ob Confessoris insufficientiam, quem approbat ad hoc, ut sit cautus in studendo ea, quæ suo officio conueniunt; sciens se iterum examini Ordinarij exponendum; sed non quando Episcopus hoc ageret, ut aliquam Religiosis inferret vexationem. Et tunc clarè vexationem agere reputabitur, quando omnibus Religiosis, sic indifferenter limitat licentiam, & arctat. Et hoc probatur, quia hoc priuilegium fuit Religiosis supradictis à Sede Apostolica concessum, ut eos ab Ordinariorum vexatione redimeret. Verum tamen est, quòd Ordinarij possunt eos suspendere à confessione, & prædicatione, si mente captos, criminosos, vel hæreses, aut scandala disseminantes inuenirent, quo casu à Sacro Concilio Trident. Sedis Apostolicæ Legati constituantur.

Baptista Salis in Sum. tit. Cōfess. 3. g. 20. Siluest. tit. Cōfess. j. nu. 5. Angel. tit. Cōfess. 3. num. 25. & Arm. tit. ab sol. nu. 26.

Sels. 5. c. 2.

88 Resolutiones Materie Absolutionum

Ex quo infertur, quòd Religiosus, limitatam habens licentiam ad confessiones audiendas, cum aliqua conditione; si Ordinarius pro tali limitatione habuit iustam causam, finita tali limitatione, iam in illa Diœcesi amplius non poterit confessiones audire; cum non dicatur amplius ab Ordinario approbatus. Dico. si habuit Ordinarius iustam causam pro tali limitatione; nam si non habuisset, poterit in virtute suorum privilegiorum confessiones audire, ac si fuisset admissus, ut ait Navar. Verum non debent in tali casu Religiosi ipsi cum Prælati contendere: imò, in signum humilitatis, patienter vexationes perferre.

Navar. in
Man. c. 27.
nu. 264. tit.
præsent. cõ
fess. & Ar-
mi. tit. ab-
sol. §. 22. &
23.

Supradictas ergo condiciones habentes Confessores, bene poterunt supradictis eis concessis facultatibus uti. Quas ut facilius sciantur, in Compendium, & summatim hic epilogare volui. Videlicet.

Resolutio materię præactæ absolutionum, quòd ad Prælatos, & Fratres, in summa hic epilogatur, ut facilius omnia menti retineantur.

Ministri Generales, Prouinciales, & illi, quibus ipsi commisserint, possunt absoluere Fratres, & Moniales suæ obedientiæ, ab omni vinculo excommunicationis, & quibuscunque alijs censuris, & peccatis; & dispensare in irregularitatibus omnibus, & suspensionibus ex delicto occultis, exceptis illis deductis ad forum contentiosum.

Ut supra in
4. notabli.

Ex privile-
gijs Fratrum
Trinitatis,
& ex privi-
legio Pij
V. Ordini
Prædicat.
concesso.
Cum anno
quolibet re-
seruetur de
2010.

Omnemq; ab illis inhabilitatis, & infamiæ maculam abolere; & in quibuscunque occultis, etiam Sedi Apostolicæ reservatis, & in quibus Episcopi possunt cum suis, vigore Conc. Trid. exceptis dumtaxat contentis in Bulla Cænæ Domini, ante quàm, scilicet, obtineatur facultas pro illis, ex Privilegiorum confirmatione.

Et similiter Fratres absolui possunt ab omnibus peccatis, & censuris, plenariè, semel in vita, & in mortis articulo.

Item quatuor in anno, diebus quibus maluerint, & in festis Domini Sabaoth, Et beata Virginis, & omnium Sanctorum, & Apostolorum Petri, & Pauli, ac Sancti Francisci, Sanctæ Claræ. Et per totam Maiorem Hebdomadam; de consensu tamen suorum Prælatorum, saltem Prouincialium, & tunc etiam, quòd ad casus illis reservatos, poterunt huiusmodi privilegio gaudere. Sed dum itinerant, & non habent socium Confessorem, possunt confiteri Fratri alterius Ordinis, seu Clerico seculari, saltem præsumpta rationab. liter licentia Prælatorum.

Et similiter absolui possunt iidem Prælati à Confessoribus per eos electis.

Item absoluere possunt Prælati venientes ad Ordinem, seu Novitos,

Quoad fratres, & seculares. 89

- A** ab omnibus censuris à iure, vel à Iudice promulgatis generaliter, satisfactam tamen parte, & à casibus Sedi Apostolicæ reservatis, cū mode ratione tamē quā posui in verbo, Nouitius, vbi de hoc laicus dicemus.
- B** Absoluere etiam possunt Prælati, & Confessores, Fratres quoscunque Conuersos, vel donatos, Familiares, Seruitores, Officiales, & continuè Commensales Conuentuum, & Domorum, ab omnibus peccatis, præter quàm Sedi Apostolicæ reservatis, & à censuris, quas ex ignorantia, vel inaduerentia incurrerunt, ac etiam eis Ecclesiasticæ Sacramenta ministrare.

Resolutio quoad Absolutiones secularium.

- F** RATES Confessores Mendicantes, & participantes, per Prælatos debitè præsentati, & ab Ordinario approbati, ad audiendas confessiones secularium, si sunt in eorum Conuentibus, Diocesis vbi fuerint approbati, possunt audire omnes seculares, tam suæ, quàm alterius Diocesis. Et auctoritate, quam habent ab Episcopo erga eius subditos, possunt vti erga extraneos, ac etiam auctoritate infra-scriptæ.
- C** Et possunt à censuris, propter peccata contractis, Episcopo reservatis, absoluere; ac in illis, si opus fuerit, dispensare; & in omnibus alijs Ecclesiasticis censuris, exceptis nominatim excommunicatis (nisi par ti læse satisfecerint) & exceptis casibus à iure communi Episcopo reservatis, & censuris Papæ reservatis.
- D** Item à Simonia, dummodò non fuerit in Ordine, vel Beneficio contracta.
- Item possunt, in foro conscientie, omnia vota, quæ Episcopi possunt, in alijs pñs operibus commutare, exceptis quinque illis Papæ reservatis, videlicet, de Religione, castitate perpetua, vltra marino, Romæ, Sancti Iacobi de Galitia, necnon & illis duarum dietarum peregrinationis.
- E** Item possunt dispensare in iuramentis eiusdem materie; & de licentia suorum Prouincialium possunt dispensare cum in cæstuos, causa copulæ carnalis mariti cum consanguinea vxoris. Vel vxoris cum consanguineo mariti, intra quartum gradum. Ac etiam cum illis, qui factio voto de castitate, Matrimonium contraxerunt, vt possint petere debitum.
- Si verò non fuerint præsentati, & approbati, & in eorum Conuentibus resederint; neminem audire poterunt, excepto articulo necessitatis extremæ, vel fuerint in Itinere, non valentes habere Ordinarium.

Collec.
tit. absol.
quoad se-
cul. 2. §.
15.
Idè ait Na
uar. in Ma
nua. c. 27.
num. 266.
Vt in cõcl.
10.
Et in con-
clusionibus
supradictis
1. 2. 3. 4.
Vt in con-
clus. 5.
Vt in 4 no
tabili.
Vt in con-
clus. 5.
Vt in con-
clus. 6. 7.
Vt in Can.
8. 9.
Vt in cõcl.
11.
Collec. su
pra §. 15.

90 Resolutiones Materia Absolutionum

narum copiam; quia tunc poterunt audire omnes ad se recurrentes, & A
vbi plenarie Episcopali auctoritate.

Vt supra in
4 c. princi-
pali.
vt infra tit.
Bulla Cru-
ciatae.

Est tamen aduertendum, quod in Regnis, vbi Bulla Cruciate ob-
seruatur cum secularibus, Bullam illam non habentibus, supradictis
priuilegijs vti minime possent; nec etiam tempore Iubilei plenissimi,
circa ea quae in illo suspenduntur.

Sed quid Praelati non possint cum suis subditis; & quid
Confessores cum Fratribus, & cum secularibus, B
licet ex supradictis pateat; tamen vt faci-
lius sciatur, ponam infra scripta.

ET in primis Praelati ipsi non possunt cum suis subditis absolue-
re, seu dispensare in casibus Bullae Cœnae, donec obtineatur fa-
cultas pro illis, vel confirmatio priuilegiorum; nec in deductis ad fo-
rum contentiosum.

Item, nec Fratres intra se possunt absolui à casibus eorum Praela- C
tis reseruatis, sine illorum, vel Summi Pont. auctoritate, in specie de
illis mentionem faciens, vel in Iubileo plenissimo, vel quater in anno,
& semel in vita.

Cum secularibus autem, non possunt absolueri à casibus Episcopo à
iure reseruatis, vel neq; in omnibus reseruatis, secundum Congreg.
Card. nisi speciali habita ad id facultate. Nec possunt absolueri in ca-
sibus Bullae Cœnae, nec nominatim excommunicatos; nec possunt di-
pensare in 5. illis votis; nec vti priuilegijs infra annum publ. Bull. D
Cruc. & Iubilei.

Quo ad
quartum.

An Reli-
giosus de-
beat sibi eli-
gere Con-
fess. appro-
batum ab
Episcopo.

Quoad quartum, si in aliqua Bulla detur facultas eligendi sibi
Confessorem approbatum ab Episcopo, an sufficiat esse ex sua
Religione, approbatus à suo Praelato, vt tantum audire pos-
set Fratrum confessiones?

Respondetur. Quod sufficiet Religiosis, confiteri cum Confessoribus
à suis Praelatis approbatis, ad audiendas Fratrum confessiones. Sunt E
enim ipsi Praelati, sui Ordinarij, cum teneant pro absoluendis de pec-
catis, & censuris, suis subditis, iurisdictionem ordinariam, vt omnes
Doctores tenent, & nos alibi diximus.

Et hoc alijs duabus rationibus probari potest. Quarum prima est, q
quando in Bulla dicitur, quod eligant sibi Confessorem approbatum ab
Ordinario, ista verba debeant intelligi, secundum veram, & approba-
tam Conc. intelligentiam. In quo licet mandetur, vt nullus Confessor

Sec. 23. c.
22. de re-
form.

Secu-

A Secularis, aut Regularis aliorum confessionem audire præsumat, nisi ab Ordinario fuerit approbatus; Tamè hoc debet intelligi, de Sacerdotibus Episcopo subiectis, non autèm de Religiosis, qui hanc non habent subiectionem. Idem tenet Navar. in Man. latino. c. 4. num. 2. & Ang. in summa de Confessor. art. 8. diff. 2. dub. 4. istis enim sufficet, ut approbatus à suis Prælatiis confiteantur.

Alia ratio est, quia per Bullas, quæ solent emanari non suspenduntur gratia, & indulta Mendicantium Ordinum Prælati concessa, quantum ad suos Fratres; & inter alia privilegia, unum est illud, quod, videlicet, possent suos Fratres, à quavis censura, & à peccatis Sedi Apostolica reservatis absolvere, ut dicitur in compendio. Et hanc auctoritatem, possunt ipsi Prælati alijs, quibus sibi placuerit, committere.

B Ex quo infero, quod unus Religiosus potest confiteri, virtute alicuius Bullæ, cum alio religioso Confessore tantùm Fratrum; quamvis sit distinctæ Religionis.

Secundo infero, quod de iure communi, sine aliqua Bulla, Religiosus non potest confiteri alteri, quàm suo Prælato, vel quibus fuerit ab ipso Prælato demandatum, intra suam Religionem. Cum alio autem Confessore, extrà suum Ordinem, minimè poterit; nisi à suo Prælato licentiam expressam habuerit, & non præsumptam, ut ex Conc. Later. colligitur, licet sint Confessores seculares ab Episcopo approbati.

C Huius ratio est, quia cum Episcopus non habeat, quantum ad hoc, iurisdictionem super Religiosos; nec etiam poterit illam alijs communicare, ut constat ex eo, quod diffinitum est in Conc. Lateranense, Inter cunctas. Poterunt etiam confiteri cum alijs Religiosis, non petita licentia, in aliquo casu necessitatis, ut puta in itinere, & alijs, sicut est iam dictum.

Hinc recentiores Pontifices, ut omnem tollerent ambiguitatem (ut iam sepè vidimus in retroactis Iubileis observatum) explicant illam clausulam, de eligendo sibi Confessore, & aiunt, quod etiam alterius Ordinis, vel secularem Confessorem, sibi Religiosi possint eligere, ut fecerunt Sixtus V. & Greg. XIII. & Sanctissimus Dominus noster Clemens VIII. in suis Iubileis plenissimis. Bene verum est, quod quando id non explicatur, manet dispositio supradicta.

D Et hæc pro supradicta materia Confessorum pro nunc sufficiant. Dicentur alia, infra, in verbo, Confessor, & in verbo, Præsentatio Confessorum.

E Ut supra tit. absol. ordinaria, quoad Fratres, §. 5. & 21. Et Ang. dicit contra Siiuct.

92 *Resolutiones Materia Absolutionum*

ACCEDERE AD MONASTERIA A
Monialium.

1
Ex iure
communi.

SYNODVS octava statuit, quòd si contigerit, quòd Monachus aliquam propinquam suam videre voluerit, vt in præsentia Abbatissæ huic confabuletur permodica, & compendiosa verba, & in breui ab ea discedat. Habetur decima octava quæstione. 2. cap. Diffinimus.

2
Ex iure
communi.

CONCILIUM Hispalense statuit, quòd circa Monachos talis cautela seruetur, vt remoti à Monialium familiaritate, nec vsque ad vestibulum habeant accedendi familiare permissum. Sed nec Abbatem, vel eum qui præficitur extra eam quæ præest (glosa j. præter conscientiam Abbatissæ) loqui virginibus Christi aliquid, quod ad institutionem, vel administrationem earum pertinet, liceat. Nec cum ea sola quæ præest, frequenter eos loqui oportet, sed sub testimonio duarum, vel trium sororum. Ita vt rara sit accessio, & breuis omnino locutio. Habetur 18. q. 2. c. In decima.

3
Ex iure
communi.

ALEXANDER III. in Concilio Lateranensi statuit, quòd quæcunque persona frequentaret Monasteria Monialium, si Clericus esset deponeretur, si verò Laicus foret, excommunicaretur. Sic enim dicit summarium huiusmodi. c. Frequentans Monasteria Monialium, & monitus non desistens, si Clericus est, deponitur, & si Laicus excommunicatur. Et dicit ibi glosa, quòd frequentare, est bis actum committere. Et quòd ad frequentandum non sufficit rationalis causa, nisi sit manifesta. Habetur in c. Monasteria, de vi. & hon. cler.

4
Prædicatio
Eleemosy-
na.

NICOLAUS III. concessit Fratribus Minor. vt ad loca vbi seculares homines conueniunt in Monasterijs Monialium, possint illi Fratres causa prædicationis, vel eleemosynæ petendæ, accedere, quibus id à Superioribus suis pro sua fuerit maturitate, vel idoneitate concessum. Exceptis semper Monasterijs Monialium inclusarum, scilicet S. Claræ, ad quæ nulli datur accedendi facultas. sine Sedis Apostolicæ licentia specialii. In declaratione Regulæ. Exijt qui seminat, quæ habetur. B. 2. tractato, fol 10. Et. b. ff. 11 tractatu. 2.

5
Pro Præla-
tis Prohibi-
tio.

BENEDICTVS XII. Ministris, Costodibus, & Guardianis districtius inuinxit, vt Fratres sui Ordinis sibi subditos arcere studeant ab accessu ad Monasteria Monialium quarumcunq; , pœnas prouidè ordinatas transgressoribus infligendo. b.

A do. b. habetur in libro ordinis Italico. 3. parte. fol. 110.

E VGENIVS 4. concessit q̄ fratres Mi. Ob. possint intrare ad loca quarumcūq; Monialium: vbi seculares cōmunititer intrant: de licentia suorum p̄latorum, quando mittuntur. o. ffo. 261. conce. 675.

6
Concessio
pro omni-
nibus mo-
nasterijs.

¶ Notandum, q̄ p̄fata concessio non reputatur certa: immò creditur, quòd fuit defectus in scriptore, vel impressore; ita quòd, vbi positum est possint intrare, debebat addi, & p̄dicare. Hoc est possint intrare ad p̄dicandū. Probatur hoc,

Collector:

B quia Nicolaus 5. qui successit Eugenio, concessit modo p̄fato; vt patet infrà §. sequenti. Et similiter fecit Pius, qui successit Nicolao, vt patet etiam infrà §. 8. Si ergo concessio Eugenij supraposita esset certa: cum sit generalis, non se restringens, prout alia sequentes, dicendo possint p̄dicare, non fuisset opus petere à Nicolao, & Pio p̄fatas Cōcessiones, tam limitatas, scilicet, quòd possint intrare, & p̄dicare;

C nisi fortè postulata, ac impetrata sint ad restringendum generalitatem, quam videbatur concedere p̄dicta concessio Eugenij. ¶ Sciendum est etiam, quòd occasione p̄fate Cōcessionis, & duarum sequentium, aliqui arbitrati sunt, posse fratres Mi. ingredi ad loca interiora Monasteriorum, in quibus seculares, seu alia personæ communiter intrāt; prout accidit in Monasterijs deformatis, seu non seruantibus clausuram. Sed istud est manifestè falsum, atq; erroneum sanè intel-

D ligentibus, quia per loca ad quæ seculares cōmunititer intrāt, non sunt intelligenda loca interiora clausuræ, ad quæ de facto intrare consueuerunt; sed illa ad quæ de iure, seu licitè ingredi possunt; prout sunt loca exteriora, scilicet Ecclesia, loquutorium, & similia. Hoc innuitur in decretali. Exijt, qui feminat, vt habetur in dictione Ingredi. §. 30.

E NICOLAUS 5. concessit fratribus Min. quòd possint intrare, & p̄dicare in Ecclesijs, & locis monialium Sãctæ Claræ, & aliarum quarumcunq;: vbi seculares communiter intrant, de licentia suorum p̄latorum, quando mittuntur. o. ffo. 65. conce. 88. Et fff. 99. conce. 366.

7
P̄dicatio

¶ Hæc concessio videtur solùm esse pro p̄dicatoribus, quia dicit intrare, & p̄dicare, idest ad p̄dicandum.

Collector:

P IUS 2. ad instar Nicolai 5. concessit fratres posse p̄dicare, & intrare in claustris, & alijs locis quarumcunq; monialium, vbi seculares communiter intrant, de licentia suorum

8
P̄dicatio

94 *Accedere ad Monasteria monialium.*

suorum prælatorum, quando mittuntur. o. ffo. 66. conce. 94. A
 Collector. ¶ Declarationem huius vide in dictione Ingressi monaste-
 monia. 5. 28.

9 SIXTUS 4. concessit, quòd fratres Min. possunt ire de li-
 centia suorum prælatorum, ad Ecclesias, & loca ubi ha-
 bitant fratres deputati ad regimen Monialium. o. fo. 63. Et
 ff. 67. conce. 125. Et ffo. 96. conce. 340.

Collector. ¶ Præfata concessio videtur intelligenda, quando habitatio
 fratrum obsequijs monialium deutorum est contigua, seu B
 continua Monasterio Monialium. Et similiter videtur dicen-
 dum de habitationibus seruitorū secularium, vt economi. &c.
 ac seruitricum, & cappellanorum monialium, quia tales ha-
 bitationes sunt officinæ exteriores pertinentes ad seruitium
 interius. Quapropter, quando sunt contiguae, vel continuæ
 Monasterio, requiritur licentia specialis Prælatorum ad ac-
 cedendum ad illas, non autem quando est via intermedia.

10 Visitatio
 Reliquia-
 rum.
 Processio-
 nes. ¶ IDEM Sixtus concessit, quòd fratres prædicti, causa visi- C
 tandi Reliquias sanctorum, vt caput Ioannis Baptistæ ad Sã-
 ctum Siluestrum Romæ: vel sanguinem Sancti Francisci Afsi-
 sij, & huiusmodi, de licetia Guardiani illius loci, aut alterius
 prælati ordinis, possint dumtaxat accedere ad Ecclesias Mo-
 nialium Sanctæ Claræ, & etiam pro tempore stationum, & ge-
 neraliū processionum. o. ffo. 68. cõce. 141. Et ffo. 96. cõce. 323.

11 Cõces. spe.
 pro Mo. S.
 Clar. & S.
 Dñici. ¶ IDEM Sixtus concessit, quòd fratres Min. possint de licetia D
 suorum Prælatorum, accedere ad loca Monialium Sanctæ D
 Claræ, & Sancti Dominici, ad quæ seculares accedunt, pro
 elemosyna petenda, & causa celebrandi, & pro alijs licitis,
 & honestis. o. ffo. 69. conce. 142. Et ffo. 100. conce. 388.

12 Conces. p
 oibus mo-
 na. quæ nõ
 sunt S. Cla-
 ræ. ¶ ALEXANDER 6. concessit, quòd Prouinciales possint E
 licentiaré fratres, ad alia monasteria, quàm Sãctæ Cla-
 ræ, non solū causa elemosynæ petendæ, vel prædicationis fa-
 ciendæ, sed etiam pro spiritali visitatione consanguinearū,
 vel alia necessitate. Intelligendo semper de locis, ad quæ se-
 culares communiter accedunt. o. ffo. 99. conce. 369.

LEO 10. in quodam Breui, super præfatam materiã, po-
 suit sequentem clausulam. Non prohibemus tamen, quòd
 fratres prædicti, scilicet, Minores infra limites Monasteriorū
 Sanctæ Claræ, & ad loca ubi fratres eisdem seruietes habi-
 tant, & alij seculares ingrediuntur, intrare, & accedere, nec-
 non cum eisdem (quando opus fuerit) & cum limitationibus
 in ca-

Accedere ad Monasteria monialium. 95

A in capitulis vestrīs ordinatis, in locis, in quibus reliquæ personæ seculares cum eisdem loquuntur, loqui possint. B. ffo. 17. conce. 56.

¶ Circa prædictam clausulam est aduertendum, quòd multi fratres opinati sunt quòd in ea concedebatur eis amplior facultas, quàm in reliquis superscriptis. Attamen, secundum veritatem, nil penitus in ea conceditur, nec de aliquo deseruit, quia licet præfatus Leo non prohibeat prædictum accessum: prohibuit tamen Nicolaus 3. vt patet supra in §. 4. Collector.

B

Pro intelligentia prædictarum Concessionum, quæ prima facie, videntur continere contradictionem, aut saltè rugationem, & superfluitatem, sunt aliqua aduertenda. Primum est, quòd huiusmodi concessionēs fuerunt à diuersis Cōmissarijs curiæ Romanæ, vel alijs fratribus ordinis impetratæ, quorum aliqui nescientes ea, quæ antea fuerunt cōcessa, procurauerunt eadem, vel consimilia de nouo impetrare, seu alia circa idem latius, vel strictius, quàm antea fuerat concessum. Collector.

C Alterum est, quòd in quinque vltimis Concessionibus est tanta diuersitas, quòd nisi maxima cum attentione aspiciantur, vix poterunt benè intelligi, nisi aduertendo ad sequentias; scilicet, quòd in illa, quæ est Nicolai 5. & Pij 2. limitatur tacitè Concessio antecedens Eugenij, & solùm conceditur Prælati nostris facultas licentiandi fratres suos pro prædicādo, cùm dicat, Fratres posse intrare, & prædicare, idest ad prædicandum ad loca, vbi seculares intrant. In altera autem, quæ est Sixti datur autoritas Prælati, vt possint mittere fratres suos ad Ecclesiam Monialium, & ad loca vbi habitāt fratres illis seruientes. Tamen de alijs locis, scilicet loquuntorio &c. nihil ibi conceditur. In alia verò, quæ etiam est Sixti, datur prædictis Prælati facultas licentiandi fratres, pro tribus causis dumtaxat, scilicet, pro videndis Reliquijs, pro Processionibus, & Stationibus. Et sic etiam ista est ad Ecclesiam solùm,

D seu propter ingressum in Ecclesiam ad tria prædicta. In antepenultima verò, quæ similiter est Sixti, & videtur generalis pro omnibus Prælati, & causis licitis, restringitur ad Monasteria Monialium Sanctæ Claræ, & Sancti Dominici. In penultima autē, quæ est Alexandri 6. & est generalis pro omnibus causis licitis, & ad quæcunq; Monasteria, prout in ipsa patet, ad Prouinciales solummodò, & ad Monasteria, quæ nō sūt Sanctæ Claræ coarctatur.

¶ Et sic

96 *Accedere ad Monasteria monialium.*

Resolutio
huius ma-
teriz.

¶ Et sic resolutoriè est notandum, quòd nulla cõcessio inuenitur, qua inferiores à Prouincialibus possint mittere, vel licentiare fratres suos ad alia Monasteria, quàm Sanctæ Claræ, & Sancti Dominici, nisi pro eleemosyna petenda, & prædicatione facienda, prout dicit Nicolaus 3. in declaratione Regulæ, excepta Concessione supra posita Eugenij, quæ tamen (vt prædictum est) videtur limitata, & restricta per subsequentes Cõcessiones strictas suorum successorû. Ita quòd, si absq; aliquo scrupulo, vellet aliquis frater ire ad Monasteria Monialium Sancti Benedicti, vel Sancti Bernardi, aut Sancti Spiritus, seu Sancti Iacobi, reliquarumue consimilium, quæ non sunt Sanctæ claræ, aut Sancti Dominici, pro visitatione spiritali consanguinearum, vel pro alijs quibuscunq; causis necessarijs, excepta prædicatione, & eleemosinæ petitione, oportet habere licentiam à Ministro prouinciali.

Collector.

Ista non
sunt in pri-
ma.

NO T A N D U M est etiam circa prædicta, quòd Superior, qui debet dare præfatam licentiam, debet esse Prælatus proprius fratris cui datur, quia debet examinare, an sit illius maturitatis, quàm declaratio, seu concessio requirit. Et ad hoc est opus, quòd agnoscat illum. Vndè frater, qui reperitur vbi non habet Superiorem proprium, non potest licentiarum per Prælatum Monasterij vbi tunc reperitur, etiam si sit Minister prouincialis, cum non sit Prælatum suus. Verumtamen, si frater habet licentiam sui proprij Superioris ad hoc, non esset necesse petere illam à Prælatum Monasterij, vel Prouinciali, vbi pro tunc est, quia sicut non potest illam concedere, ita nec amouere, cum nõ sit Prælatum suus: quamuis tamen de facto possit illam impedire. Idcirco enim dicitur in declarationibus Regulæ: illi quibus à suis Superioribus, &c. & non dicitur absolutè à Superioribus.

¶ Ex omnibus supradictis eliciuntur sequentia. ¶ Primum, qd Generalis, & Prouinciales (habita causa rationabili) possunt dare licentiam suis subditis, vt accedant ad loca exteriora Monasteriorum quarumcunq; Monialium. Alterû, quòd Prælati inferiores Prouincialibus, prout sunt Guardiani, & Custodes, &c. habet eandem auctoritatem, & facultatem, pro Monasterijs Sanctæ Claræ, ac Sancti Dominici. Et in casibus sequentibus, pro quibuslibet Monasterijs, scilicet, pro visitandis Reliquiis, & tempore Stationû; ac Processionum generalium, & ad Ecclesiam Monialiû, & ad habitationem fratrum deputa-

A deputatorum obsequijs illarum, & pro prædicatione facienda, & elemosina petenda, prout supra dictum est. Itaq; inferiores Prælatis habent minus, quàm Prouinciales; quòd nequeunt licentiare suos subditos pro uisitationibus, nec alijs causis vltra superius expræsis, nisi ad monasteria S. Claræ, & Sancti Dominici, vt dictum est. Qui ergò, quò ad omnia uoluerint habere facultatè, oportet, quòd à Prouincialibus eis cõmittatur. ¶ Licet autem supradicta concessa sint per Prouisiones Apostolicas; nihilominus aliquando committitur maior auctoritas Prælatis inferioribus, vel minuitur, aut in totũ aufertur per Cõstitutiones generales, seu prouinciales, vel Præcepto superiorum. Quo casu, illud debet obseruari, non curando de Cõcessionibus præfatis. ¶ De illis autè, quæ concessa, vel limitata sunt, circa hæc, in capitulis generalibus celebratis Florenciaci, Meclinię, Burdegalię, ac Burgis, & Assisij, non curamus hic dicere; quia illa transferunt, sicut, & Cõstitutiones ubi continebantur. Solum dico, quòd stante aliquo statuto suspensuo auctoritatis in hoc casu cõcessę Prælatis inferioribus Prouincialibus, nõ est opus inquirere qualiter, vel quando, seu qua auctoritate possint licentiare suos subditos pro accessu ad loca exteriora Monasteriorũ Monialium, cùm totaliter sit eis ablata potestas per præfatum statutum; nisi Prouincialis, aut Generalis super hoc fecerint eis nouam Commissionem, seu Cõcessionem. Solum enim Generalis, & Prouinciales habent auctoritatem Apostolicam ad supradicta, vt dictum est.

B

C

D

TANDEM quò ad prædicta solet queri, an Prælatus habens auctoritatem licentiandi suos subditos in casu supradicto, possit etiam licentiare seipsum, vel suam personam ad idem? Solutio huius quæstionis dependet ex solutione alterius quæstionis vniuersalis, scilicet. Si ea quæ Prælatus potest facere erga subditos suos, possit similiter facere erga seipsum? Verbi gratia. Potest dispensare cum eis; potest illos absolueri; potest illos licentiare vt accedant ad loca exteriora Monasteriorum Monialium, &c. si poterit his vti erga seipsum, absq; auctoritate alia, seu licentia sui Superioris? Ad hoc respondent Abbas. in c. de simonia. & Ioannes de Imola, & Ioannes de ligna. in Clemen. Attendentes. de statu. regu. quòd si pronisio est fienda per Abbatem, vt quia mandatur vel cõmittitur ipsi Abbati, vt possit absolueri monachos suos.

G tunc,

tunc ipse non comprehenditur. Si autem prouisio est per
 alium fienda, tunc appellatione Monachorum comprehen-
 ditur Abbas. Vt potè, si Papa concedat, quod Monachi
 possint tali die absolui plenariè, &c. tunc enim comprehen-
 ditur Abbas. Et in cap. Magne. de voto, dicit idem Abbas,
 quòd Episcopus, & similes Prælati non possint dispensare in
 votis à se emissis, sicut possunt dispensare in subditorum vo-
 tis. Et Petrus de Palude in 4. dist. dicit. Sciendum est, quòd
 nullus est iudex in sua causa, nec Superior sibi ipsi. Propter
 quòd nemo secum dispensare potest, nisi propter defectum
 Superioris; quia vbi mora est periculù allatura, dilatio sper-
 nenda est. Vnde nec Episcopus secum, sed Confessor eius in
 omni casu, quo tempore Episcopus cum suo inferiori potest
 dispensare. Et hoc, quia conceditur sibi per cap. si. de pœn. &
 remiss. Sed Papa potest secum dispensare, sicut cù alijs; quia
 Superiorem non habet, cuius auctoritate vti possit. Sed me-
 lius est, quòd suo Confessori committat, qui auctoritate DEI
 ipsum absoluat, eo ipso, quòd in Confessorè ab eo electus est,
 &c. Nullus autem inferior secum dispēsare potest, nisi ius sibi
 concedat, sicut Constitutiones aliquorù Religiosorum dant
 Prælatis, quòd vtantur dispēsationibus, sicut cæteri Fratres.
 Et Magister Vendelinus, qui perfecit opus Gabriëlis super
 4. sententiarum, refert præfatum dictum Paludensis, & cõclu-
 dit dicens. Vnde nec Papa, nec Episcopus secum dispensa-
 re potest, sed per suum Confessorem. In his verò, quæ sunt
 iuris positiui, ex quo solutus est legibus, non eget Papæ di-
 spensatione. ¶ Probatur idem à simili. Notum est, quòd Epi-
 scopi, & Superiores Prælati possunt dare licentiam subditis
 suis, vt confiteantur cui maluerint. Sed quia ipsi non pote-
 rant hoc facere erga seipsos, & contulit eis Priuilegium ius,
 vt ipsi, & alij Prælati immediatè subiecti Papæ, prout sunt
 Generales Ordinum, possint eligere Confessorem, quem
 maluerint; vt in cap. fin. de pœnit. & remiss.

¶ I T E M nostris Prouincialibus, Ministris, & Custodibus, ac
 eorum Vices gerentibus concessum est, per quodam Priuile-
 giù, vt possint absoluerè Fratres suos excõicatos, & dispen-
 sare in certis irregularitatibus. Et quia visum est nō sufficere
 istud personis Prælatorù huiusmodi, obtenta est alia conce-
 sio, vt similiter facere possint cum eis Confessores per ipsos
 electis prout habet in Mari magno fol. 56. tract. 2. & ffo. 140.

¶ Item

A ¶ I T E M Hostiensis loquens de Prælatis Religiosis, & habitibus curam animarum, sicut refert Abbas in c. Conquerente de offi. ordi. ponit sequentia. Caueant sibi Abbates, & Canonici Ecclesiarum Cathedralium, quæ immediatè subsunt Episcopo, vel alio Superiori, vt ad eum recurrant in confessionibus; nam ab alio non possunt absolui, cum à iudice non suo, absolutio facta, non teneat c. Omnis, de pœnit. & remiss. Dicit tamen dictus Hostiensis, quòd non vult damnare illos, qui hoc hæctenus non seruauerunt, si mortui sunt; sed relinquit eos diuino iudicio. Et Florentinus dicit, quòd licet Hostiensis, & Guillelmus dicant, quòd cum est de more alicuius Ecclesiæ, vt vnus Sacerdos audiat alium Sacerdotem, & absoluat, & Episcopus hoc sciens fieri, communiter tollerat, potest fieri; quia eo ipso præsumitur tacitè approbare, ac licentiam dare. Non videtur (dicit præfatus Florentinus) ista opinio multum tuta; quia post Hostiensem, & Guillelmum, declaratum est per ius nouum in c. Si Episcopus de pœnit. & rem. lib. 6. quòd nulla consuetudine potest introduci, vt aliquis præter Superioris licentiam, possit confiteri, & absolui.

C ¶ I T E M, sicut nemo potest generare seipsum, ita nec regenerare, vt in cap. debitum de Baptismo.

¶ I T E M, inter dantem, & recipientè debet esse distinctio.

D ¶ Et loquendo in particulari in nostro proposito, quod est dare licentiam pro eundo ad loca exteriora Monasteriorum Monialium, apparet clarius, quòd Prælatus nequeat accedere ad huiusmodi loca, sine licetia sui Superioris; quia cum in hoc requiratur examinatio legitimæ causæ, ac maturitas religiosæ personæ, nullusq; debeat esse iudex in his, quæ suam personam tangunt, requiritur determinatio Superioris, qui iudicet, ac in eo dispenset. ¶ Si autem dicatur, quòd consuetudo est in contrarium, potest responderi, quòd in multis alijs illicitis, & iuri contrarijs accidit idem; sed non propter hoc excusantur in conscientia contrarium facientes. Circa quod dicit præfatus Vendelinus in 4. dist. 38. Ex quò Prælati sepe numero dissimulant in posituius Constitutionibus, ergo vbi non est data certa forma, & modus dispensandi de iure scripto, sufficit, cum sciunt suis legibus passim contraire, quòd nõ contradicant, nec reclamant verbo, aut facto, cum tamen liberè contradicere possint, secundum Gersonem in regulis moralibus. Sed licet hoc procedat de abolitione legum suarum po-

fitiuarū, non tñ huiusmodi non correctio transgressionis voti, aut dissimulatio nuda sufficit in foro conscientiæ ad relaxandum votum, si est adhuc obligatorium. Hic enim opus est, Prelatum vti iure suo, & ex auctoritate dispensare, & de hoc certiorum reddi dispensatum, si vult esse tutus; Secus de suis Constitutionibus, quæ possunt non obseruatę abrogari, & pōt fieri prescriptio. hec ille. ¶ Ex prædictis patet clarè, non sequi, quòd aliquis possit dispēsare secum, aut facere erga se ipsum, quòd potest erga subditos suos, imò remanet optime probatum. Quid ergo dicendum? Rñdetur, quòd deberet prouideri in hoc per concessionem Apostolicā, qua concederetur, quòd quilibet Prælatus posset dispensari, & prouideri, seu licentiari in huiusmodi casu, & similibus, per Confessorem electum ab ipso, in oībus quæ ipse posset dispensare, ac prouidere circa subditos suos. Interim autem, quòd talis Cōcessio non habetur, oporteret, q̄ Capitulum generale per suā Constit. istud declararet, atq̄ concederet. Sed adhuc tunc remaneret Generalis absq; prouisione, pro quo non pōt excusari licentia Apostolica. ¶ Si aut̄ quærat̄, cum nunc non habeatur prouisio Apostolica, nec Capituli generalis, qualiter in hoc se habeant Prælati? Rñdetur quòd inferiores Prouinciales, vt Custodes, & Guardiani, debent prouideri in hoc auctoritate sui Prouincialis, pro quo data est forma, eorum, scilicet, q̄ debent petere, & necesse habent obtinere, in Speculo Fratrum Min. fo. 24. col. 2. Et oportet, q̄ in hoc sint premoniti, seu auisati, vt dici solet, quatenus sine scrupulo procedant in rebus suis. Prouinciales verò attendant suam cōmissionem, quam generalis dat eis, videantq; vtrum præfata facultas contineatur ibi, vel cōprehendatur in contentis ibidem. Generalis autem fortè posset iuuari de. c. fi. de pœn. & rem. quòd capitulum, licet solum loquatur in confessione, videtur posse etiā intelligi in dispensatione, prout aliqui doctores dicunt. Et idē in alijs, q̄ sunt annexa istis. Et hoc, quia sunt exēpti, & Prælati immediati Papæ. Istæ. n. tres conditiones debent concurrere in inferioribus Ep̄is; vt Priviligio dicti c. vti possint, & gaudere, prout communiter Canonistæ intelligunt. Et quia in alijs Prælatis, vt sunt Prouinciales, Custodes, & Guardiani, deficit vna prædictarū conditionum, scilicet esse immediatos Papæ, non conceditur eis aliquid per supradictum c. fi. licet aliter senserit Compositor Margaritæ.

- A** ¶ Verum est tamen, quòd quātum ad accedendum ad loca exteriora Monasteriorum Monialium, Generalis, & Prouinciales, non obstantibus supradictis, poterūt accedere in Monasterijs Monialiū suæ gubernationi subiectis; quia ipsi sunt Visitatores illorum, habita tamē necessitate, seu aliqua rationabili causa, suum officium tangens. Attamen pro Monasterijs suæ gubernationi non subiectis, erit necessaria licentia, vt supradictum est. Si autem alicui visum fuerit, quòd
- B** ista sit scrupulosa nouitas, attribuat culpam fundamentis superius adductis, quæ clarissimè hoc dicunt, & probant. Vel si inuenerit solutionem supradictorum fundamentorum, vel vnde dissoluat, quòd huiusmodi fundamenta probāt, potueritq; fundare contrarium, sequatur illud.
- ¶ Ceterum, ita ista, quàm reliqua in hac materia superius posita, qui latius voluerit videre, reperiet optimè posita, in tractatu Clipeus sacrarum Monialium denominato, per Reuerendum, ac doctissimum patrem bonæ memoriæ Fratrem Ioannem de Argumanes editum.
- C**

ANNOTATIO CORDVBÆ.

- Q**UOD AD §. 4. vbi Nic. 3. conformiter ad Greg. 9. in sua declaratione prohibet nobis Fratribus Min. accessum ad loca exteriora Monasteriorum Monialium. Queritur primò. vtrum
- D** nobis sit etiam prohibitus ex vi Regulæ prædictus accessus? ad quod respò deo, quòd hic est duplex opinio. Prima est multorum, & videtur communiter sic haberi, & practicari, quòd, scilicet, ex vi Regulæ solùm est prohibitus nobis ingressus ad præfata Monasteria. Accessus autem ad præfata loca exteriora, non est nobis ex vi Regulæ nostræ prohibitus, sed, solùm præcepto Papali, seu Ecclesiastico, seu Prælatorum nostrorum; Trobant 1. scilicet, quòd præfatus accessus non est prohibitus nobis per Regulam, quia Regula solùm facit mentionem de ingressu, vt patet.
- E** Item Hug. cap. 10. videtur id innuere, quamuis non clare, & tract. 10. plag. paupertatis plag. 8. & 9. & specul. Fratrum Min. ffff. 10. id expressè tenet, & multi alij, & quidam satis docti sunt ad idem. Alia est
- Opinio, quæ mihi etiã videtur probabilis valdè, quòd scilicet ex vi Regulæ, & de eius intentione, prohibitus est nobis præfatus accessus ad loquendum ad Monasteria quorūcunq; Monialium. vt sup. cap. 11. quæst. 3. latius habetur, ibi videatur. Secundo queritur, vtrum præfatus accessus ad loca exteriora Monasterij Monialium quarumcunq; sit nobis

Accessus ad Monast. Mon. an sit prohibitus ex vi Reg.

Alia opin.

Accessus ad loquendum.

Accessus ad loca exteriora.

prohibitus per Papam in hoc tempore. Respondeo, hic est duplex Opinio; prima est satis communis ferè omnium, & dicit quòd sic, vt patet per Nic. 3. & Benedictum 12. vt habetur in Compendio tit. Accedere. §. 4. & 5. & non sunt reuocata hæc per Six. 4. in sua declaratione fol. 22. ff. 106. quia secundum hos sic opinantes, solùm loquitur ibi Sixt. reuocando prohibitiones, & censuras vltra Regulam editas à Papa, vt tenet Collector in Còpendio tit. Statuta ordinis. §. 1. nec reuocata sunt per alium successorem, vt patet, ergo &c. Secunda Opinio est aliorum dicentium, quòd præfatus accessus iam non est nobis prohibitus per Papã, vel per Ecclesiam. Ratio eorum est, quia Sixt. 4. vbi sup. reuocauit prohibitiones, & censuras omnes, vltra Regulam editas, non solùm intra Ordinem, sed à Papa, seu ab alijs quibusq; specialiter pro nobis Fratribus Minoribus, quia sic videtur contineri in præfata declaratione Six. 4. Quid horum sit verius, & tenendum, sup. cap. 11. q. 3. latius habetur. Nam, & adhuc manet prohibitio generalis Papalis, seu Ecclesiæ, facta omnibus Christianis de cauendis familiaritatibus, & frequentia Monasteriorum quarumcunq; Monialium, quæ habetur in Compendio tit. hoc, scilicet, Accedere. §. 1. & 2. & 3. & per Bonif. 8. lib. 6. de statu regular. c. periculofo, vt habetur in Compendio tit. clausura. §. 1. quia tales prohibitiones generales non reuocantur per Sixt. 4. sed solùm speciales factæ pro nobis specialiter, vt hoc probabitur latius infra tit. Ingredi. §. 19. & titul. Statuta; quamuis quidam pater eruditus oppositum fuerit opinatus quòd ad hoc. Similiter, non reuocantur prohibitiones successorum post Sixt. 4. siquæ post hac fuerunt, quia par in parem non habet imperium. Similiter nõ reuocantur prohibitiones nostrorum Prælatorum, aut Cap. Generalis, & Prouincialis, quòd ad hoc post Sixt. 4. & quia solùm reuocauit præcedentia, non futura post eum, vt patet in prædicta Declaratione, seu Privilieg. Sixt. 4. Ideò standum est cautè, & timoratè Præceptis, & Statutis Ordinis, etiam si Sixtus 4. reuocasset omnia præcedentia, etiam si per Regulam non esset prohibitus præfatus accessus, cuius oppositum probabile videtur, vt dictum est; & quòd ad hoc vide quod proxime super §. 13. notatur: subsequenter, quid, & quomodo circa hoc statutum sit nunc in Ordine, vide de hys latius quæ dixi in cap. 11. quæst. 3. in expositione nostræ Regulæ.

¶ Quòd ad §. 5. notandum, quòd illud statutum Benedicti 12. ponitur diminutè ibi à Collectore. & melius ponitur ab eo in Comp. tit. Clausura. sic & nos paulò superius cap. 11. q. 3. posuimus, in exposit. Reg.

¶ Quòd ad §. 13. vbi Collector resoluit Concessionem factam nobis ad accedendum ad Monasteriũ Monialium, adde & tu, quòd tandem pro hoc tempore statutum est in Cap. generali Tolosano, anno 1532. hoc modo,

- A** Arceantur studiosissime fratrum accessus ad Monialium, & sororum loca, & nullo modo cum eisdem loqui possint, nisi à Ministro Prouinciali licentiam in scriptis habeant; liceat tamen hospitij, & celebrationis gratia ad huiusmodi loca accedere, ubi fratrum Conuentus non sunt, hæc ibi. Notandum etiam, quòd Concessionem concedentes nobis accessum, vel ingressum ad Monasteria Sanctæ Claræ, bene possunt extendi ad alia Monasteria Monialium, quibus eadem priuilegia communicantur; ut potè ad Moniales Conceptionis, & e contra; dummodò sit omnino utrobique eadem ratio; puta, quòd sint sub eadem clausura obligatione, & sub eadem obedientia, ut sunt Moniales Sanctæ Claræ, & Conceptionis, quòd ad ingressum erit idem iudiciù. Non autem quòd ad Moniales Sancti Dominici, etiam si habeant votum clausuræ, ex quo non sunt sub eadem obedientia, quòd ad accessum, videtur idem iudicium, & eadem ratio. Et ratio horum est, quia ubi est eadem ratio, ibi & idem ius, ut habetur in L. illud. ff. ad legem aquil. & not. glo. in cap. maiores, extra de baptis. super vers. in consimilibus; quòd notetur pro communicationibus priuileg. ut hoc notauit quidam pater satis eruditus in huiusmodi.
- B** Quòd ad idem, ubi Collector dicit duo: Primum, quòd Superior qui debet dare licentiam fratri ad presatum accessum, debet esse Prælati proprii fratris ipsius, cui conceditur licentia, & non alius, in cuius Conuentu est hospes. Secundo dicit ibidem paulò inferius, quòd non obstantibus supraddictis Concessionibus Papalibus, standum est Statutis nostrorum Cap. Generalium; & Prouincialium circa hoc, hæc ille. Quòd primum, de licentia Prælati proprii, & c. dic quòd hoc est verum regulariè, & vniuersaliter, & stando in rigore ipsorum priuilegiorum. Sed quia, consuetudo est optima interpret legum humanarum, & præualet ipsis legibus (ut est communis regula iuristarum, & Theologorum) & in Ordine nostro est consuetudo, quòd dum Frater hospes est in Conuentu alterius Prælati, seu in aliena Prouincia, tenetur illi obedire, saltem in pertinentibus ad gubernationem exteriorum actuum, & reputatur ille, pro tunc suus Prælati, ut ab eo gubernetur, et ei prouideatur in suis necessitatibus corporalibus, & spiritualibus interim emergentibus. Ideò, si à tali Prælati præcipiatur tali fratri hospiti, ut vadit ad sociandum aliquè Confessorem, seu Fratrem, ad Monasteria Monialium, etiam ad intrandum clausuram cum eo, in casu quo aliàs potest licitè intrari, seu si occurrente necessitate, sine fraude talis Prælati det illi licentiam, sicut suosubdito dare posset, videtur quòd licitè fiat; quia sic quòd ad hoc, videtur consuetudine praticari; ideò non est in hoc nimis scrupulandum, dū sincero, & simplici animo obeditur, & viuatur sine fraude. dico notanter, sine fraude; quia si quid in fraudem fieret non esset licitum, ut potè,

Statutum generale circa accessum ad Monasteria Monialium. Concessionem pro Monast. S. Claræ extenduntur ad alia.

Nota pro communicatione Priuilegiorum.

Licentia proprii Prælati ad accedendum ad Monast. requiritur.

Sed quid de fratribus hospiti.

104 *Accedere ad Monasteria monialium*

si quis eo animo veniret hospes ad Prouinciam, seu Conuentum alterius Prælati, vt de eius licentia colloqueretur cum Monialibus, nolens eam habere a suo proprio Prælato; tunc enim nõ possit id licite facere in fraudem. Fraus enim, & dolus in foro diuino, pariter & humano patrocinari non debet alicui. Quoad secundum, quod standum est statutis cap. Generalis, & Prouincialis, nõ obstantibus Concessionibus Papalibus circa hoc, &c. Notandum, quod hoc est verum, si prædicta Statuta fiant auctoritate Apostolica ad reuocandum Concessionibus Papales, vt sup. titu. absolutio. §. 7. notatum est, & quia Leo 10. fff. 17. Conc. 56. vt habetur in Compendio in hoc §. 13. concessit, quod possumus accedere ad præfata Monasteria, etiam ad loquendum cum Monialibus, secundum quod in nostris capitulis Generalibus, & Prouincialibus fuerit statutum, & limitatum, &c. Insuper, quia in singulis cap. Gener. ferè semper habetur auctoritas Papæ ad omnia ibi statuenda, &c. Idèò benè dicit Collector generaliter loquendo ex præfata suppositione, auctoritatis Papalis, quod standum est Statutis Cap. Gener. & Prouinc.

Standum esse statutis generalibus nõ obstantibus concessionibus Pap. quãdo possit.

¶ Quoad illa duo quæ in questione Collector dicit. Primũ, quod Guardianus, & Custos, qui potest licentiarum suum subditum ad præfatum accessum, seu ingressum (in casu quo permittitur) non potest licentiarum se ipsum; sed a Superiore oportet habere licentiam pro se; ratio eius est, quia in prædictis Priuilegijs, & Concessionibus, non conceditur ipsis, quod possint ipsi in prædictis casibus intrare, seu accedere: sed quod de licentia Superiorum intrent fratres, seu accedant: nullus autem potest cum se ipso dispensare, aut seipsum absoluere, seu iudicare; quia nullus iudex sui ipsius in sua causa, et allegat ibi multos textus, & doct. ad id, ergo, &c. Sed saluo meliori iudicio, dicendum est, quod Custos, & Guardianus benè potest licentiarum seipsum, sicut & suum subditum; nisi hoc ei expressè prohibeatur per Superiores: & ratio est, quia in actibus qui nõ sunt iurisdictionis, vel iudicialis potestatis, sed superioritatis tantum, benè potest quis licentiarum seipsum, sicut & subditos suos, quomocumque habeat talem potestatem, scilicet, ordinariam ex officio, aut ex commissione, seu ex concessione facta sibi, ratione officij, maximè per Papam; quia eo ipso quo ipsi confiditur, vt possit licentiarum alios, confiditur, & conceditur, quod & seipsum similiter possit licentiarum, nisi, vt dixi, specialiter id ei prohibeatur ex causa. Hoc patet in licentiando ad Ordines, ad itinerandum, seu vt Religiosus exeat claustrum ad studia, &c. vel vt sit testis in testamento, &c. huiusmodi; vt recipiat legata, vt procuret pecuniã pro necessitatibus, &c. vt de hijs, & similibus patet in Summistis, & alibi secundum subiectam materiam. Similiter secundum multos Doct. Prælati concedens Indulg. potest eas lucrari, sicut & subditi, quibus, eas concessit,

Prælati qui potest licentiarum alios anterit licentiarum se ipsos?

E

- A** cessit, ut patet in 4. dist. 20. & facit ad hoc Gaictanus. 2. 2. q. 96. art. 5. dicens, quod in suis legibus potest Superior eo modo secum dispensare, sicut & cum suis subditis, ergo similiter, potest Prælati seipsum licentiarum ad accessum, & ingressum, sicut & suum subditum; quia similiter est actus superioritatis, non autem iudiciariae auctoritatis, seu iurisdictionis. Ad rationes autem, seu auctoritates, & Doct. in op. positum allegatos per Collectorem. Respon. quod non sunt ad propositum; illa enim omnia procedunt, & loquentur de actibus iurisdictionis, vel iudiciariae absolutionis, quia in hijs nemo potest esse iudex sui ipsius, neq; in se exercere tales actus iurisdictionis, vel absolutionis iudicialis; ut hoc latius egimus in quodam tract. de Indulgentijs, & similiter de dispensatione Votorum, & huiusmodi; quia tendit ad actum iudiciarium, vel quia specialiter prohibetur, seu prohibitum declaratur, ne, scilicet, quis possit secum dispensare, sicut cum subdito, nisi in casu permisso: ut potest, in necessitate, quæ non patitur moram, & huiusmodi; ergo cum licentia ad accedendum, seu ingrediendum Monasteria, in casu alijs licito, non sit actus iurisdictionis, vel iudiciariae absolutionis, nec sit prohibitum ipsis Superioribus, seipsum licentiarum, sicut & subditos, videtur quod possint seipsum, sicut & subditos, licentiarum: & facit ad hoc consuetudo, quæ est optima interpretis omnium legum humanarum, & æquivalet legi. Neq; est dicenda corruptela, cum non sit in se aliud peccatum, neq; peccatum foeniens, ut patet. Quod 2. quod dicit ibidem Coll. quod, scilicet, Ministri Pronin. Cust. & Guard. non sunt illi Prælati, quibus in cap. si. Ne pro dilatione, de penitentia, & remissio. conceditur a iure, ut possint eligere Confessorem adhibendum, ubicunque, & quotiescunque, ut ibi Prælati exemptis conceditur, & in hoc ipse sequitur Opin. Sum. Ang. tit. confessio. 3. §. 5. secundum Hostien. Panorm. & Monald. Notandum, quod opposit. tenet Florent. 3. part. Sum. tit. 17. cap. 2. §. & in 1. part. defecerunt cap. 2. dicens, quod inter Prælatos inferiores Episcopo, quibus etiam ibi datur illi facultas eligendi Confessorem, computatur Prior, vel alius talis, qui in eo Conventu non habet Superiorem. Et idem tenet Siluest. tit. Confessio. 1. §. 8. post Palud. in 4. ubi etiam Silu. exemplificat de Priore subiecto Abbati. Idem etiam tenet Alex. de Arioftis in sua Summula part. 4. cap. 3. §. 6. ponens exemplum in Episcopis, qui sunt subiecti suo Archiepiscopo. Item Margarita Confessorum fol. 8. agens de hoc, ponit etiam Priores Prædicatorum. & Guardianos fratrum, dicens eos habere hoc Privilegium dicti cap. si. de penitentia, & remissio. & Sum. Ros. tit. Confessio. 3. §. 37. & supplementum eo tit. §. 14. tacite videntur idem sentire; ex quo indistincte generaliter dicunt, quod omnes minores Prælati exempti gaudent Privilegio dicti cap. Ne pro dilatione.

Responde-
tur ad ra-
tiones in
opposita.

2
An Mini-
stri Cust.
& Guard.
sint illi Præ-
lati quib.
conceditur
posse sibi
eligere cō-
fessorem.

Item

Item littera ipsius cap. fi. ubi in tex. ad litteram sic habetur: Ne pro dilata-
 tione penitentiae periculum immineat animarum, permitimus Episco-
 pis, & alijs Superioribus, necnon minoribus Prælati exemptis, ut etiã
 præter sui Superioris licentiam, prouidum, & discretum sibi possint eli-
 gere Confessorem, hæc ibi. Quæ verba, scilicet (præter sui Superioris
 licentiam) cum post omnia ponantur, & nihil distinguant; ergo cõpre-
 hendunt omnes minores Prælatos exemptos, etiam non immediatos Pa-
 pæ. Nam si requireretur (ut ait Collector, cum alijs sine opinionis) quod
 tales Prælati essent subiecti immediatè Papæ, certum est quod non po-
 nerentur illa verba, scilicet (præter sui Superioris licentiam) & facit ad
 hoc idem, Panormi. ibidem dicens, quod Prælati, ibi sumitur in lata
 significatione; unde ait, quod Rectores Ecclesiarum ibi comprehen-
 duntur. ergo habetur intentum pro hac 2. opinione, contra primam opi-
 nionem Collectoris, & aliorum, quos ipse sequitur. Et ad Hostien. qui
 fuit caput illius primæ opinionis Collectoris; dico, quod non est locutus
 assertiuè, sed tantum dubitatiuè, ut potest videri ex eius verbis, & si loque-
 retur assertiuè sic opinando, dico quod non valeat eius glossa, aut opinio
 contra textum apertum. Notandum tamen, quod Guardiani Minorum,
 virtute huius concessionis, non possunt absolui ad libitum de casibus re-
 seruatis, tam Prouincialibus, quàm alijs, virtute Regulæ, seu alterius
 iuris: quia super hoc nihil conceditur in illo cap. fi. Notandum etiam,
 quod hoc dictum Priuilegium, seu Concessio iuris communis concessa à
 Papa dictis Prælati, non potest tolli per Statuta Ordinis, aut per Præ-
 latis superiores, nisi ad hoc habeant auctoritatem à Papa; quia Inferior
 non potest tollere concessionem Superioris, ut sup. Super tit. absolu. ord.
 quodad fratres §. 7. notatum est. Sed an iam Statuta Ordinis, auctori-
 tate Papæ, abstulerint hanc concessionem à Guardianis? videtur quod
 non. Illud autem quod habetur in Constitut. Ordinis, quod, scilicet, fra-
 tres nulli confiteantur, ubiq; etiam hospites, nisi de licentia Prælatorum,
 secundum Priuileg. Bonifac. 8. constat, quod solum loquitur de subditis,
 non de Prælati quibuscunq; quorum nomine etiam Guardiani intel-
 liguntur, ut inf. tit. Guardianis. §. 1. habetur.

Similiter, an præfatum Priuilegium sit iam perditum quodad ipsos Guar-
 dianos per non usum, aut per consuetudinem contrariam, aut per con-
 traventionem eorum, qui existentes hospites in Conuentibus alijs, non
 nisi de licentia aliorum Prælatorum, in quorum Conuentibus sunt, confi-
 tentur? videtur quod non, ad quod facere, videtur id quod supra tit.
 Absolutio quodad seculares primò, super §. 19. notatum est, & longiore
 examinatione opus est, & super omnia, standum censeo consuetudini Or-
 dinis legitime præscriptæ, & approbatæ.

Nota.

Concessio
 hæc non po-
 test tolli p
 Statuta Or-
 dinis.

Quod Pri-
 uileg habe-
 tur sup. tit.
 absol. ord.
 quodad fra-
 tres §. 9.

CAPVCCINI ANNOTATIO.

CIRCA hanc materiam intrandi, seu accedendi ad Monasteria Monialium, seu Regularium, obseruande sunt Constitutio Greg. xiiij. Const. 36. in Bullario, & Papæ Pij V. Const. 22. & 100. & vide plenius in verbo, Clausura Monialium; & in verbo, Ingredi Monasteria.

Incipit vbi gratiæ ann. 1575. Incipit regular. ann. 1566.

B Est amen nunc notandū, quod Regulares adeuntes Monasteria Monialium, absq; Episcopi licentia, incidunt in pœnam excommunicationis, quàm Episcopus suo edicto proposuit: nisi Regulares illi haberēt ex Privilegio, quod non possent excommunicari; quia tunc deberent puniri a suis Superioribus alia pœna. Qui regulares sic excommunicati, non possunt absolui a suis Superioribus, sed ab Episcopo, qui sibi hanc absolutionem referunt. Ita sacram Cardin. Congreg. supra Concilium, respondisse inuenitur die 9. Aprilis. 1587.

ALIENATIO BONORVM.

CONCILIUM Constantiense statuit, quod Generalis Fratrum Minorum possit tollere quascunq; superfluitates, siue sint in rebus mobilibus, vel immobilibus, quantum fieri poterit bono modo, habito semper consilio maiorum, & discretorum. Ac eligendo

D (si opus fuerit) aliquas personas, quæ ipsas superfluitates, auctoritate dicti Concilij vendant, cõmutent, aut aliàs in operibus Conuentuū conuertant. B. fol. 26. Et flo. 110. conc. 236.

MARTINVS Quintus, vt res oblatas, donatas, aut in vltima voluntate relictas Ordini Fratrum Minorū, vel Fratribus eiusdē Ordinis, quarum proprietates, & dominium nullo modo spectat ad Romanam Ecclesiam, possit Procurator, vel Syndicus, auctoritate Sedis Apostolicę deputatus, res

Syndicus.

E ipsas, & rerum prædictarū precium, nomine ipsius Ecclesiæ, recipere, & in Fratrum ipsorum utilitates (prout eis licet ex Regula, vel declaratione Regulæ) cõuertere, sicut & quando à Generali, vel Prouinciali in Prouincia sua extiterint requisiti. Ac similiter quod iidem Syndici, vel Procuratores possint petere, exigere, recipere, & alienare prædicta. Circa quæ, & alia plura, plenam, & liberam concessit facultatem. B. fol. 129. conc. 290.

¶ Virtus

Collectio.

¶ Virtute verbi Alienare, in præfata concessione positi, videtur, quòd Syndicus, vel Procurator Sedis Apostolicæ, Fratribus Minoribus deputatus, potest vendere illa, quæ aliquo tempore fuerunt in vsu Ordinis, seu Fratrum; & postea videtur superflua, vel minus vtilia, quàm alia, quibus Fratres huiusmodi indigent, accedente tamen licentia Ministrorù Generalis, seu Prouincialiù. ¶ Ac similiter videtur, quòd possit idem Syndicus, vel Procurator res præfatas impignorare pro aliquo mutuo habendo, ad necessitates Fratrum subleuandas. ¶ Fratres tamen prædicti, sicut nequeunt alienare, nec vendere; quia sunt actus proprietatis, sic etiam non possunt impignorare res suo vsui concessas; præsertim quia Nicol. 3. in declaratione Regulæ quæ incipit. Exijt qui seminat. §. Ceterum: dicit sic. Dicimus in primis, quòd Fratres ipsi à mutuis contrahendis abstineant; cum eis mutuum contrahere, ipsorum statu considerato, non liceat. Et infra §. Quia verò, ait idem. Quia verò dominium librorum, & aliorum mobiliù, quibus tam Ordo, quàm Fratres vtuntur (quæ tamen non sint dominij aliorum) ad Ecclesiam Romanã specialiter spectare dignoscitur, & quia libros, & mobilia interdù contingit, seu expedit vendi, vel etiam commutari; Fratrum vtilitatibus, & eorum conscientijs prouidere volentes, eadem auctoritate concedimus, vt commutatio talium rerum, & ad eas res, quarum vsum Fratribus liceat habere, de Generalis, & Prouincialium Ministrorum in suis administrationibus coniunctim, vel diuisim auctoritate procedat. Quibus etiam de dispositione vsus talium rerum concedimus ordinare. Si verò res huiusmodi, æstimato precio, vendi cõtingat, cum Fratribus ipsis per se, vel per alium recipere pecuniam (Regula prohibente) non liceat, ordinamus, & volumus, quòd talis pecunia, seu precium recipiatur, & expendatur in rem licitam, cuius vsum Fratribus licet habere, per Procuratorem in præfata sede deputandum, iuxta modum in superioribus necessitatibus præteritis, & ingruentibus ordinatum.

Hæc Nicolaus tertius.

3
Ex iure cõ
muni.

CLEMENS Quintus, Monasteriorum, & aliarum administrationum regularium dispendijs occurrere volens, perpetuo prohibuit edicto, ne quis religiosus Monasterio, Prioratu, Ecclesiæ, seu administrationis cuius præsidens, iura, redditus, aut possessiones eiusdem, alicui ad vitam eius, seu

A seu aliud certum tempus, pecunia etiam inde recepta, quoniam modo concedat, nisi necessitas, aut utilitas Monasterij, Prioratus, Ecclesiæ, aut Administrationis huiusmodi hoc exposcat Conuentus sui, aut si Conuentum non habeat, Prælati proprij assensu ad hoc nihilominus accedente. Si quis autem contrafecerit, pœnam suspensionis ab officio eo ipso incurrat, nec ex concessione ipsius, recipiendi ius aliquod acquiratur. Verum præmissa ad locationes, vel etiam reddituum, aut fructuum venditiones ad tempus modicum faciendas, declarauit non extendi. Habetur in Clementina Monasteriorum, de rebus Ecclesiæ non alienandis.

PAVLVS Secundus, protulit excommunicationis sententiam in eos, qui bona Ecclesiastica quæcunq; alienant, vel pactum (per quod ipsorum dominium trāsferitur) faciunt, cōcessionem, hypothecam, locationem, & conductionem ultra triennium, necnon infeudationem, vel contractum emphiteoticum (præterquam in casibus à iure permissis) aut de rebus, & bonis in emphiteosin ab antiquo concedi solitis: & tunc Ecclesiarum euidenti utilitate, ac de fructibus, & bonis, quæ seruando seruari nõ possunt, pro instantis temporis exigentia. Et similem sententiam protulit in eos, qui bona sic alienata recipiunt. Alienationemq; ipsam nullius voluit esse momenti. Habetur in extrauaganti. Ambiciosè.

LEo Decimus concessit licentiam, & facultatem Abbatissis, & Monialibus Sactæ Claræ ultra môtanis, sub obedientia Fratrum Minorû regularis obseruantie existentibus, vt de consensu Ministrorum Prouincialium, ac maioris partis Conuentuum, possint bona suorum Monasteriorum (cuiuscunq; annui valoris, & qualitatis fuerint) pro alijs immobilibus, & stabilibus bonis, & annuis redditibus, & vassallis, in euidentem utilitatem eorundem Monasteriorum permutare, seu illa vendere, vt ex precio illorum, alia bona eisdem monasterijs vttiliora emantur; non obstantibus quibuscunq; in contrarium facientibus. B fffo. 43. conc. 138.

IDEM Leo concessit Abbatissis, & Monialibus S. Clare, ac Tertiarijs, vt pro emergentibus necessitatibus, & euidentibus utilitatibus Conuentuum, & Monasteriorum suorum, possint vendi, & alienari, ac permutari quelibet bona immobilia dictorum Monasteriorum, de licentia tamen, & consensu Generalis, aut Prouincialium Ministrorum, & duarum partium

4
Ex iurecõ-
muni.

5
Pro monia
lib^o. S. Cla
ræ.

6
Pro monia
lib^o. S. Cla
ræ, & ter-
tarijs.

tium Conuentuum Minorum, & Monasteriorum, quorum dicta bona fuerint. Ac similiter, quòd de consensu maioris partis earundem, etiam vltra triennium, locare (vltimis testatorum voluntatibus non obstantibus) dummodò id in Conuentuum, Locorum, & Monasteriorum ipsorum euidentem vtilitatem (habita diligenti informatione à duobus, vel tribus viris locorum, in quibus bona talia consistunt) cedere dignoscatur. Super quo conscientias Prælatorum, & prædictorum bonorum virorum onerat. B. ffo. 53. conc. 152.

7 **¶** IDEM Leo fecit aliam Cōcessionem circa materiã Alienationis, quæ habetur in dictione Bona. §. vltimo.

8 **C**LEMENS Septimus, extendit ad Ordinem nostrum regularis obseruantie supra positam Leonis concessione. §. 5. dummodò, recipiendæ pæcuniæ in domorum nostrarum reparationem, & earundem necessitates conuertantur; pro ut patet per Breue eiusdè Clementis, Dat. die 7. Mart. 1524.

A N N O T A T I O C O R D V B A E.

QUOD AD §. I. vbi Collector agit, quomodo per Syndicum possumus Alienare res pertinentes ad Papam, & impignorare, &c. latius vid. in Medulla. cap. 4. q. 16. Et quòd ad impignorationes in eodem tractatu cap. 6. quæst. 5.

C A P V C C I N I A N N O T A T I O.

Facultas
Fratribus
Minoribus
de obseruã
tia concessa
pro alienatione
Bonorum.

LE O X. anno 1529. Fratribus Minoribus, Regularis obseruantie, & Monialibus Ordinis Sanctæ Claræ, ac Tertiarijs Ordinis Sancti Francisci de pœnitentia nuncupatis. concessit bona immobilia alienare, ac permutare, de consensu duarum partium de Conuentibus, quorum dicta bona fuerint; ac de consensu maioris partis eorundem, etiam vltra triennium locare (vltimis testatorum voluntatibus non obstantibus) dummodò ad id in Conuentuum, & Monasteriorum ipsorum euidentem vtilitatem cedere dignoscant. Insuper locationes, in præiudicium Domorum, & Monasteriorum ipsorum factas, retractare. Hæc habentur in Collect. Priuil. facta à Passarello. fo. 80.

Etiam poterunt reuocari, quando essent factæ in præiudicium successorum, vt Conc. Trid. sess. 25. de reformat. cap. 11. statuit, dicens, quòd locationes rerum Ecclesiasticarum, si anticipatis solutionibus fiant, nullatenus

Accedere ad Monasteria monialium. III

A latenus in preiudicium successorum validè intelligantur, quocunque indulto, aut Priuilegio non obstante.

IDEM Clemès ann. 1531. Magistro Generali, & Prouinciali Romano reformato, Ordinis Prædicatorum, concessit, vt Prouinciæ reformatæ, huiusmodi sibi subditis in Italia, Conuentibus, Fratribus, Monasterijs, Monialibus, nec non Collegijs, ac Personis vtriusq; sexus, de pænitentia dicti Ordinis nuncupatis, vt possit facultate, licentiam concedendi, bona Conuentuum, & locorum huiusmodi, ad certum tempus,

B ac in perpetuum locandi, vel in Emphiteosim, ad lineam masculinam concedendi, siuè cõmutandi, aut quocunq; alio titulo alienandi bona immobilia, & præciosa mobilia, minus vtilia, quæ nunc habent, & in posterum, iuxta titulo, habituri sunt, pro euidenti vtilitate ipsorũ Conuentuum; prouiso tamen, quòd precium ipsorum bonorum immobilium, si vendantur, vel aliàs quò uis modo alienentur, centum ducatorũ auri de Camera, secundum communem estimationem, v.lore[m] annum non excedat; & in emptionem, & reparationem, aut augmentum aliorum

C immobilium, aut necessariorum bonorum, seu debitorum, realem solutionem cum effectu conuertatur, & ad hoc accedat consensus duarum partium vocalium Conuentus; cuiusuis Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, & specialiter felicis recordationis Pauli secundi contra alienantes res Ecclesiasticas. 29. non obstantibus. Quæ Constitutio reperitur Registrata in Lib. Priuilegiorum Ordinis Prædicatorũ à Reuerendissimo Stephano Vfus maris, Collectorum. fol. 204.

IDEM suis concessum à Gregoio XIII. Fratribus, & Monialibus Ordinis Heremitarum Sancti Augustini Const. 9. Dum ad vberes, etc. In Bullario ann. 1572. emanato; vbi vltra supradicta additur, vt quò ad concessionem in Emphiteosim, illa fiat. dummodo non fiat vltra duas generationes, vel nominationes, absq; licentia Apostolica. Nec non vt accedat etiam Prioris generalis approbatio, siue consensus, in supradictis alienationibus, loco consensus Sedis Apostolicæ. Nec ponitur illa restrictio ducatorum centum auri, vt in ea est videre.

E T Congregationi Casin. Pius V. ann. 1571. facultatem dedit alienandi bona, vsq; ad 50. milia scuta (vltra aliàs facultates alienandi eidem concessas, in Constitutione 127. Decet, & expedit) Ita habetur in Constitutione sua 141. Decet ex benigno.

In §. 8.

Facultas
ord. Præd.
concessa.

Vfus mar.

Facultas
alien. data
Monialib⁹
& Fratri-
bus S. Au-
gust.

ALTARE.

A

1
Nūc est ob
seruādum
Decretum
Cōc. Trid.
de cel. mis.
sess. 22.

HONORIVS Tertius concessit Fratribus Minori-
bus, vt possint super Altari portatili Missas celebra-
re, absq; vltiori licētia Prælatorum Ecclesiæ, seu
Ordinariorum. B. ffo. 83. conc. 242. & conc. 243.

2
Edificare.
Cōsecrare

HONORIVS Quartus cōcessit, vt si Diocēfani requi-
siti à Fratribus Minoribus debita humilitate, nolue-
rint in Ecclesijs eorum, primarium lapidem ponere, ac Ec-
sias, vel Oratoria, & Altaria sua consecrare, vel id facere
vltra quatuor mēses distulerint, possint prædicti Fratres per
quoscunq; voluerint Episcopos (gratiam, & communionem
Apostolicæ Sedis habentes) præmissa recipere. B. fol. 17. Et
ffo. 101. concess. 112.

3
Celebrare
diuina.

CLEMENS Quartus concessit, quòd in locis vbi fratres
degunt, possint habere Oratoria, in quibus, cum Alta-
ri portatili, possint Missarum sollempnia, & alia diuina offi-
cia celebrare, ac etiam ecclesiastica recipere Sacramenta.
B. fol. 76. Et fol. 140. 313.

Collector.

¶ Aduerte, quòd supradicta Concessio impetrata est, quā-
do Fratres non habebant Ecclesiam in aliquo loco,

4
Missas.

SIXTVS Quartus concessit eisdem Fratribus, vt non so-
lùm in Oratorijs, & locis, quibus degunt, sed etiam in
quouis alio loco congruenti, & honesto, possint super Alta-
ri portatili, Missas liberè, & licitè celebrare. B. fol. 59. Et
ffo. 143. concess. 344.

5

¶ **I**DEM Sixtus concessit quædam alia pertinentia ad Al-
taria. Et hæc habentur infra in dictione Benedicere. §. 5. & 6.

6
Celebrare

ALEXANDER Sextus, fecit quædam concessionem cir-
ca hanc materiam, quæ habetur in dictione Missa. §. 7.

7
Reliquias.
Cōsecrare

¶ **I**DEM Alexander concessit, vt Fratres Mino. possint si-
ne aliquo scrupulo alicuius Censuræ, mittere Reliquias ex-
tra urbem Romam, pro consecratione Altarium, & lapides
cuiuscunq; generis, siue consecratos, siue non. o. ffo. 70. con-
174. Et ffo. 99. concess. 357.

Collector.

¶ **V**LTRA omnia prædicta, vide nonnulla alia pertinētia
ad Altaria, infra in dictione Benedicere. §. 12. & 13.

CAPVCCINI ANNOTATIO.

OBSE RVANDVM est, Concil. Trid. sess. 22. de euitand. in In §.1. Cō
 celebratione Miss. vbi inter alia habetur. Ne Episcopi pa- cil. Trid.
 tiantur, privatis in domibus, atq; omnino extra Ecclesiam,
 & ad diuinum cultum tantum dedicata Oratoria, ab eisdem Ordinarijs de-
 signanda, & visitanda, sanctum hoc sacrificium à Secularibus, aut Regu-
 laribus quibuscunq; peragi, Priuilegijs quibuscunq; non obstantibus.

APPELLARE.

BONIFACIUS octauus statuit, vt ad correctiones, 1
 & punctiones Fratrum Ordinis Minorū delinquen- Correctio
 tium, infligendas, Prælati Ordinis eiusdem, rimu-
 lis, & apicibus iuris postpositis, liberè procedere valeant,
 secundum consuetudines approbatas, & generalia facta, &
 fienda ipsius Ordinis instituta. Et quòd prædictis Fratribus
 non liceat ab eisdem correctionibus aliquatenus appellare;
 præuia tamen in hoc deliberatione, & maturitate debita ob-
 seruatis. B. fol. 125. & ffo. 220. concess. 499.

PIVS Secundus prohibuit, ne aliqua persona cuiuscunq; 2
 status, gradus, ordinis, vel cōditionis, quantumuis ex- Excommu-
 celsæ, aut sublimis, ecclesiasticæ, secularisue fuerit dignita- nicatio.
 tis, audeat, quouis quesito colore, ab ordinationibus, sen-
 tentijs, siue mandatis Apostolicis, appellationem interpone-
 re, sub excommunicationis pœna, ipso facto incurrenda, à
 qua, nisi per Romanum Pontificem, & in morris articulo, ab-
 solui non possit. B. ffo. 138. concess. 581.

Q Circa materiã appellationis aduerte, quòd Sixtus 4. con- Collector
 celsit, quòd Generalis Fratrum Carmelitarum, ac etiam Au-
 gustinien. possit exercere suum officium, reiecta quavis suo-
 rum subditorum appellatione, prout habetur latè infra, in di-
 ctione, Generalis. §. 11. & 12.

IVLIVS Secundus prohibuit, sub excōmunicationis pœ- 3
 na Fratribus, & Sororibus Ordinis Prædicatorum, ne à Excommu-
 mandatis, & ordinationibus Prælatorum dicti Ordinis ap- nicatio.
 pellare valeant. Iudicibus verò quaruncunq; Curiarum, sub
 præfata pœna districtè inhibuit, ne appellationes huiusmo-
 di recipere, aut illas cognoscere quoquomodo præsumant,

H decer-

decernens irritum, & inane, quidquid secus attentari contigerit. B. ffo. 121. concess. 553.

CAPVCCINI ANNOTATIO.

In §. 1.

ST hic aduertendum, quòd vltra, quòd à Papa Gregor. xiiij. Const. 34. sub pœna excommunicationis lat. & sententiæ Summo Pontifici reseruata, & priuationis officiorum, ne ad secularia Tribunalia appellarent Fratres M. n. de Obseruantia, prohibebatur: Concedebat eis tamen appellationem ad Generalem, vel Proteflorem, vel Papam. A sac. adhuc Congreg. Cardinal. est impositum decretum in ann. 1587. Appellatio hoc ordine prosequatur. A Guardianò ad Prouincialem, à Prouinciali ad Generalem, à Generali ad Prot. florem, à Prot. florem ad sac. r. in Congregationem, & etiam ista appellatio est permissa in Constit. P. Sixti V. 22. in 2. part. Bullarij, quæ incipit ad Romanum spectu Pontificem, ann. 1588.

Rimulis
iuris post-
positis quo
modo in tel-
ligatur.

Notandum, quòd dum dicitur, Superiores ad correctionem Fratrum, Rimulis, & Apicibus Iuris postpositis, liberè procedere posse; hoc intelligendum est, vbi Iustitia non periclitatur; vt habetur in cap. primo de dolo, & contum. Quare Superiores, per dicta verba, non eximuntur à iure communi, ad quod omnes Catholici tenentur cap. 1. de Const. extr. Nec ab eis, quæ sunt de substantia, & essentia Iuris: vt sunt testes idonei, legitimæ probationes, exceptiones, & legitimæ defensiones. Quoniam, sine ipsis Iudiciũ esset iniquum, vbi audiretur impugnatio, & non defensio. Sed eximuntur ab Apicibus, & Rimulis iuris, quæ sunt huiusmodi, Porrectio libelli, Citatio in die non feriata, & his similia, sine quibus in iudicio contentioso procedi non potest.

In §. 3.

¶ Idem Iulius secundus eisdem Patribus ordinauit, vt si quis Frater dicti Ordinis, aut Soror, sub cura, & habitu eiusdem, ob absolutionem ab officio Prioratus, Prouincialis, vel Conuentualis, seu Monasterij, à quocunque Superiore dicti Ordinis habente potestatem huiusmodi absolutionem faciendi, appellauerit; etiam pre. t. extu grauaminis; aut appellationi huiusmodi, quocunque nomine interpositæ, inhaerit, sit ipso facto, absque alia declaratione, absolutus, aut absoluta ab huiusmodi officio, pro quo appellatum est, vt habetur in Priuilegijs collectis à Reuerendissimo V. sus maris. fol. 246.

APOSTATAE AB ORDINE.

¶ *Distinctio materia Apostatarum ab Ordine.*

SCIENDUM est, quòd circa Fratres apostatantes ab Ordine, seu Religione, sunt multa, & varia Statuta, & ordinata per plures Summos Pontifices.

Collector.

Et istorum, aliqua pertinent ad excommunicationem & alias pœnas, quas huiusmodi Fratres incurunt, seu quæ cõtra eos possunt per Prælatos inferri. Hæc autem continentur infra in omnibus. §. ubi in margine est posita hæc dictio. Excommunicatio. ¶ Alia pertinent ad eorũdem Apostatarum reductionẽ, & correctionem. Et hæc habentur infra ubicunque in margine ponitur hæc dictio. Correctio. ¶ Nonnulla verò spectant ad formam, & modum licentiandi, aut eijciendi tales Fratres, vel alios consimiles ab Ordine. Ista aut̃ habentur etiã infra in omnibus. §. qui in margine habent sequentes dictiones, scilicet, Eiecti ab Ordine, vel licentiare Fratres.

CREGORIVS nonus statuit, quòd post factã professionem, nullus Fratrum Ordinis Minorũ audeat relinquere prædictum Ordinem, nec relinquentem sit licitum alicui retinere, sub excommunicationis pœna per Prælatos in tales Fratres infligenda. B. ff. 201. concess. 493.

I
Excommu-
nicatio.

DINNOCENTIUS quartus prohibuit dillicte, ne egressi ab Ordine nostro, proprio suo motu; aut expulsi pro suis culpis, & demeritis, præsumant prædicare, aut docere, vel Confessiones audire (nisi de licentia Papæ, aut Prælatorum nostrorum) ad alium transferint Ordinem. Et voluit, quòd si fortè contra huiusmodi prohibitionem, aliquid attentauerint, possint Generalis, & Prouinciales Ordinis, in illos excommunicationis sententiam promulgare. B. fol. 36. Et ff. 220. concess. 271. De hoc vide infra. §. II.

2
Eiecti ab
ordine.
Prædica-
tio.
Cõfessio.
Excommu-
nicatio.

EIDEM Innocentius præcepit omnibus Ecclesiarum Prælatis, vt omnino euitent Fratres Minores discedetes ab Ordine post professionem, præsertim si sint excõicatione notati. Ac quòd illos (cum requisiti fuerint à Ministris, & Custodibus) denuntiari faciant fore excõicatos, vt cum demum se recognouerint inter homines humano carere solatio, ad Ordinẽ suum, & ad reddendum Deo votũ, quòd in eius susceptione deuouerant, reuertantur. B. fo. 37. Et ff. 121. conc. 163.

4
Excommu-
nicato.

¶ IDEM Innocentius decreuit, quòd retinẽtes Fratres Mi-

5
Excommu-
nicatio.

nores, sine licentia recedentes, sint ipso facto excommunicati. B. ffo. 260. concess. 651. A

6
Excommu-
nicatio.
Correctio

¶ **I**DEM Innocentius concessit, quòd Generalis, & Prouinciales Ministri, ac Custodes, & cæteri Fratres Ordinis Minorum possint, Apostatas, & insolentes dicti Ordinis excommunicare, ligare, capere, & carceri mancipare, si videbitur expedire. B. fol. 37. Et ffo. 121. concess. 264.

7
Prohibitio
Licètiare
fratres.

ALEXANDER quartus præcepit in virtute sancte obedientie, ac districtè inhibuit quibuscunq; Prælatis, Superioribus Fratrum Min. ne aliquibus Fratribus dicti Ordinis asserentibus se non posse ipsius Ordinis obseruantias sustinere, concedant licentiam trãseundi ad Ordinem S. Benedicti, vel Cartusiensum, nisi sub ea conditione, quòd in Ordine, ad què licentiantur, debeant permanere. Quòd si contrafecerint, scilicet, transeundo ad minorem, seu minus strictum Ordinem, vel (quod absit) ad seculum reuertantur, voluit dictus Pontifex, quòd præfati Prælati possint circa tales rigorem Ordinis exercere. Ac insuper decreuit, vt quidquid circa Concessionem huiusmodi licentię secus factum fuerit, irritum sit, & inane. B. fol. 26. Et ffo. 28. concess. 22. B

8
Prohibitio
Licètiare
fratres.
Excommu-
nicatio.

CLEMENS 4. inhibuit, ne quis, post professionem in Ordine nostro factã, sine Generalis, vel Prouincialis sui licentia, discedat ab ipso Ordine; ac quod discedentè absq; cautione litterarũ, id est, licentia in scriptis alterius huiusmodi Prælatorum, prætextu alicuius Priuilegij Apostolicę sedis, nullus audeat retinere. Quodq; si fortè retinere præsumserit, possint Generalis, & Prouinciales Ministri duntaxat cõtra ipsos Fratres discedentes sententiam excõicationis promulgare. B. fol. 57. Et ffo. 141. conc. 327. Et ffo. 83. conc. 244. C

Collektor.
Pro Guar-
dianis, &
Vicarijs
eorum.

¶ **N**otandũ, quòd in Mari magno Fratrum Prædicatorũ conceditur supradicta facultas, nõ solum Generali, & Prouincialibus, sed etiam singulis Prioribus Conuentuum, & eorũ Vicarijs. Et ideò, ratione excõicationis Priuilegiorum, poterunt gaudere huiusmodi facultate, respectu Fratrum Min. Guardiani, ac etiã eorum Vicarij, quando. s. sunt Præsidentes domorũ Fratrum, mortuo, vel amoto Guardiano. Et similiter intelligendũ est quicunq; sit mentio de Vicarijs. Additur etiã in præfato Mari magno Prædic. qd detinentes Fratres discedentes secũ, vel in Monasterijs, aut Ecclesijs suis, nisi eos eiecerint post quã eis denunciatũ fuerit, sint excõicati. B. ffo. 237. cõc. 554. D

Excommu-
nicatio.

Collektor.

¶ **A**tten-

A ¶ Attende insuper circa præfata, quòd in Mari magno Fratrum Carmelitarũ, additur quædam magna clausula, scilicet, quòd possint Prælatis Ordinis promulgare sententiam in retinentes Fratres discedentes, seu apostatas; siue tales retinẽtes sint laici, vel clerici. Et hæc est valde magna auctoritas cõcessa Prælatis Ordinis. Et credo, quòd alibi non inueniatur similis. B. ffo. 183. concess. 452.

Nota.

B ¶ **I D E M** Clemens statuit, quòd si aliqui de Fratribus prædicti Ordinis, post obtẽtam licentiam à sede Apostolica, seu à Prælatis eiusdem Ordinis, ad religionem aliam transeundi, infra duos, vel tres menses, se ad aliam religionem sæ salutis congruam, non contulerint, & ipsius non susceperint habitum regularem, licitum sit Generali, & Prouincialibus ministris, ac Vices eorum gerentibus, contra ipsos, tanquam contra alios prædicti Ordinis apostatas, procedere, secundum quod honestati ipsius Ordinis viderint expedire. B. fol. 57. Et ffo. 142. conce. 328.

Excommunicatio.

C ¶ Quòd ad supradictam Concessionem est notandum, quòd in Mari magno Fratrum Prædicatorũ conceditur, quòd non solùm Generalis, & Prouinciales, ac eorum Vices gerentes possint procedere contra Fratres supradictos; verumetiam singuli Priores, & eorum Vices gerentes. Ac per consequẽs, virtute communicationis Priuilegiorum, poterunt similiter facere Guardiani Fratrum Minorum, & qui ipsorum Vices habuerint. B. fo. 238. conce. 555.

Collector.

Pro Guardia. & Vic.

D ¶ **I D E M** Clemens concessit Generali, & Prouincialibus Ministris, vt possint Apostatas dicti Ordinis excommunicare, capere, ligare, incarcerare, & aliàs subdere rigori disciplina, tam per seipsos, quàm etiam per alios. Et hoc in quocunq; habitu eos cõtigerit reperiri, inuocato ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachij secularis. B. fo. 58. Et ffo. 14. conc. 329.

10

Correctio
Excommunicatio.

E ¶ In Mari magno Fratrum Carmelitarum, in §. Apostatas quoq; vestri Ordinis, &c. additur, quòd præfati Fratres Apostatae possint capi, & incarcerari, &c. in quocunq; loco, etiã si in Curia Romana inueniri eos contigerit, in qua, sicut extra, possint Prælatis Ordinis super suos subditos, ratione professionis, tam tacitè, quàm expressè emissè, tanquam Ordinarij procedere. Et hæc concessio, credo, quòd non reperitur alibi. B. ffo. 186. conce. 470.

Collector.
Nota.

11

¶ **I D E M** Clemens inhiuit, ne Fratres, quos ab Ordine,

Eiecti ab
ordine.

Predicatio pro suis culpis, per Generalem, vel Prouinciales Ministros, aut Custodes expelli contigerit, vel qui egressi fuerint proprio suo motu, prædicare, confessiones audire, seu docere præsumant; nisi ad alium Ordinem, in quo licitè exercentur huiusmodi officia, transferint cum præfata licentia. Et quòd si fortè contra huiusmodi inhibitionem, aliquid super præmissis temerè attentare præsumpserint; Ministri, & Custodes, ac eorum Vicarij, in illos, quos infra fines suarum Prouinciarum, & Custodiarum (iuxta consuetudinem dicti Ordinis) distractos inuenerint, talia præsumentes, monitione præmissa, auctoritate Apostolica, excommunicationis sententiam valeant promulgare. B. fol. 58. Et ff. 141. concessione 330.

Collektor. ¶ Attende, quòd in Mari magno Fratrum Carmelitarum, auctoritas in Concessione immediatè supraposita contenta, extenditur etiam ad Priores locales, & eorum Vicarios. B. ff. 186. concess. 471. Ac similiter in Mari magno Fratrum

Pro Guardia. & Vic. Prædicatorum conceditur præfata auctoritas singulis Prioribus Conuentualibus, & eorum Vicarij. Ita quòd semper purificantur, quo ad ista, Priores Conuentuales, & eorum Vicarij; nisi vbi expressè distinguit Priores Conuentuales à Prouincialibus; quod tamen nunquam reperitur factum de Guardianis, & Vicarijs Fratrum Minorum. B. ff. 238. concessione 557.

¶ De Vicarijs Carmelitarum oporteret inquirere quomodo se habeant in vsu, sicut iam scimus de Vicarijs Prædicatorum.

13 **Electi ab ordine. Licètiare** **IDEM** Clemens statuit, vt electos à prædicto Ordine, vel egressos, qui à receptione in eodem Ordine (suis culpis exigentibus) se reddiderint indignos; & alij Fratres eiusdem Ordinis, qui ex rationabili causa, ad quoscunque ordines approbatos (præterquam ad Beati Augustini Templariorum, & Hospitaliariorum, ac aliorum Religiosorum arma portantium) ad vitandam occasionem euagandi, transire voluerint, Generalis, & Prouinciales Ministri, cum suis testimonialibus litteris, auctoritate Apostolica, liberam habeant licentiandi facultatem. Et districtè inhibet, ne tales ad alium Ordinem aliter trāsire, vel aliqui eos recipere, seu retinere præsumant, absq; licentia speciali sedis Apostolicæ, faciente de hoc plenā mentionem. B. fol. 58. Et ff. 141. conc. 330. & 331.

A NICOLAUS Quartus statuit, & ordinavit, vt Fratres Ordinis Minorum, qui post professionem ab eis, in ipso ordine factam, ad quoscunq; Ordines, petita, vel non petita, obtenta, vel non obtenta à suis Superioribus licentia, immediatè, seu per alium, vel alios Ordines mediatè transferunt, vel etiam extra illos, ad nullam omnino administrationem, vel officium, curam animarum habentium, nec etiã ad aliquam Dignitatem, vel Prælaturam, seu Personatum, quoquomodo possint assumi, absque Apostolicè sedis speciali licentia, per ipsius sedis parentes litteras concessa, facientes plenam, certam, & determinatam de statuto, & ordinatione huiusmodi mentionè; decernens irritum, & inane quidquid secus fuerit attentatum. B. fo. 28. Et ffo. 117. conc. 239.

13]

Promotio ad dignitates.

B ONIFACIUS octavus concessit Prælatis Ordinis Minor. vt Apostatas, & insolentes dicti Ordinis, nisi huiusmodi Prælatorum salubribus monitis acquiescant, excommunicare, capere, ligare, & carceri tradere (si videbitur expedire) possint, & valeant, vt habetur in Constitutionibus, seu Statutis Ordinis generalibus, in cap. de correctione delinquentium.

14

Correctio

M ARTINVS Quintus statuit, vt nullus Religiosus, ex quibuscunq; Ordinibus Mendicantium, cuiuscunque status, conditionis, vel religionis existat, quomodocunq;, vel qualitercunq; possit, vel debeat, virtute cuiuscunque licentiæ, aut indulti Apostolici, in genere, vel in specie, ab Ordinibus huiusmodi Mendicantium, ad Monasticos ordines transferri, nec admitti, aut recipi (ordine Cartusienis duntaxat excepto) sub pœna excommunicationis, in quam tam recipientes, quam recepti ipso facto incurrât, & à qua, à nemine, nisi à Romano Pontifice duntaxat (præterquam in mortis articulo) excommunicati huiusmodi absolutionis beneficium possint quomodolibet obtinere. B. fol. 88. Et ffo. 171. concess. 400.

15

Pro omnibus fratribus mendicantibus. Recipere.

Excommunicatio.

E VGENIUS Quartus, & Pius 2. statuerunt, quòd si quis Prælatorum, vel Fratrum Min. tam Conventualiũ, quam de Observantia nuncupatorũ, aliquem Fratrem fugitiũ, seu Apostatam receperit; ab officio, cui præst, suspensus, & ad actus legitimos exercèdos inhabilis fiat eo ipso. Et quòd huiusmodi frater fugitiuus, à suo Prælato ubicunq; repeti, ac pro crimine, & leuitate, aut alia suæ fugæ causa, corrigi, & puniri

16

Pro fratribus observantibus, & conventibus.

Correctio.
Licētiare
fratres.

possit. Ac quòd si postquā punitus, & correctus fuerit, recedere voluerit, petere debeat licentiā, prout aliàs ordinatum est. Nec de cetero à quouis Fratrū de Obseruantia repeti possit; nisi fortè constiterit, eum ad frugem melioris vitæ redire voluisse. Et decreuerunt insuper, quòd si quis Prælatorū, vel Fratrum prædictorum, super restitutione fugitiuorum huiusmodi requisitus, illam facere noluerit, in suspensionis, & inhabilitatis prædictæ sententiam incidat eo ipso. B. fol. 6. Et ffo. 90. conce. 197.

Collector.

¶ Circa hoc videatur infra. §. sequenti. Et oporteret examinare, & verificare, vtrum per Bullam Vnionis, & Concordiæ, à Leone 10. factam sint sublata pænæ.

17

Licētiare
fratres.
Recipere.

PIUS Secundus statuit, quòd prætextu cuiusuis licentiæ, aut Cōcessionis, etiam per ipsum, & Sedem Apostolicam generaliter, vel specialiter cuiuscunq; sub quacunque forma, vel expressione verborum datæ, etiam si talis fuerit, quòd de eius tenore, & nomine, &c. specialis, specifica, & expressa mentio habenda fuerit; nullus Prælatus, aut Conuentus, vel singularis persona, tam ecclesiastica, quàm mundana recipiat, aut recipere faciat, audeat, vel præsumat, aliquem de Fratribus Min. Obseruantie, recedentem ab aliquo Conuentu, siue loco; nisi ipse Frater, de licentia sui Superioris Prælati, in scriptis concessa, & facta, recesserit. In qua, de loco vnde recesserit, & de persona, siue loco ad quem accedere voluerit, specialis, & expressa mentio fiat; decernens irritum, & inane quicquid secus factum, vel attentatum fuerit. B. fo. 27. Et ffo. 111. conce. 238.

18

Ex Priuil.
Fratrum
Carmelit.

¶ **I**DEM Pius fecit quandam copiosam prouisionem cōtra omnes Principes, & Duces, ac alios Magnates fauētes Apostatis, & alijs Fratribus inobedientibus Ordinis Carmelitarum, mandans procedere contra ipsos per censuras ecclesiasticas, & inuocationem brachij secularis. B. fol. 91. Et ffo. 172. conce. 404.

19

¶ **I**DEM Pius concessit Generali, & alijs Prælatis inferioribus Ordinis Carmelitarum prædicti, vt omnes, & singulos Apostatas criminosos, incorrigibiles, aut delinquentes Fratres eiusdem Ordinis, quos iuxta Ordinis instituta, & consuetudines, cōmodè punire nequierint, non solūm pœnis, in statutis Ordinis contentis, sed etiam (si eorum demerita, & excessus id exegerint) arctioribus pœnis possint illos, tam
per

A per se, quàm per locorum Ordinarios, & eorum Officiales, seu alios Ministros capere, & carcerali custodiae mancipare, ac torquere, & torqueri facere, & punire. Ità tamen, quòd si eorundem Fratrum excessus, ad eò graues, & enormes fuerint, quòd illorum occasione, quaestionibus subdi debeant, vel tormentis (citra tamen ultimi supplicij, mutilationisq; membrorum pœnas) quaestionibus huiusmodi subijci nequeat, vel torqueri, nisi cum duorum ex fratribus antiquioribus dicti Ordinis, ad hoc per Superiores deputatorum praesentia, & assensu. B. fo. 92. Et ff. 175. concess. 409.

Correctio
Nota.

PAVLVS Secundus statuit, quòd Fratres Mino. Conventuales nequeant recipere aliquos Fratres de Obser. trãfugas, seu ad eos fugientes, nisi ostenderint litteras licentia, à Prælato suo per eos obtentas; in quibus cõtineatur nomen Conuentus, à quo recesserint, & illius ad quem remissi sunt; etiam sub praetextu cuiuscunq; licetia, super hoc, ipsis Fratribus Conventualibus, eorumque Prælatis ab Apostolica Sede cõcessa, quam, quòd ad hoc, penitus reuocauit: sed illos ad Prælatos suos remittere teneantur. Et vice versa prohibuit, ne Fratres de Obser. recipiant scãdalosos, & criminosos Fratres Cõuentuales; disciplinam ordinis subterfugientes; sed illos similiter ad Prælatos suos remittere debeant; seruata tamen forma per Eugenium. 4. & Pium. 2. tradita, scilicet, supra in cõcessione. 16. & 17. Et voluit, quòd contrafacientes, & eis dantes consilium, auxilium, vel fauorem, publicè, vel occultè, directè, vel indirectè, cuiuscunq; status, gradus, vel dignitatis fuerint in Ordine, excommunicationis sententiam incurrãt; à qua non possint, nisi à Romano Pontifice (praeterquam in articulo mortis) absolutionis beneficium obtinere. B. fol. 9. Et fol 94. conce. 202. ¶ Considerandum est, utrùm praedicta prouisiones, facta respectu Fratrum Obseruantium, & Conuentualium antiquitus, habeant nunc locum; quia in Bulla Concordia, per Leonem 10. facta in eadem materia, scilicet, receptionis Conuentuum, aliter ordiatum est. Nam licet quòd ad receptionem Fratrum, quasi idem sit nunc, & tunc; tñ non imponuntur pœnae antiqua, nec fit relatio ad ipsas. Idcirco opus esset circa hoc habere declarationem Apostolicam, vel Iurisperitorum.

20
Recipere.

Pro fratribus obseruantibus, & Conuentualibus.

Licetia re
fratres.

Excommu
nicatio.

Collector

D **E** **I**XTVS Quartus, prohibuit, vt nulli Fratrum Carmelitanorum, post factam in domibus suis professionem, fas sit, sine

27

sine

sine Prælati sui licentia, de eisdem domibus discedere. Discedentem verò absq; literarum Prælatorù dicti ordinis cautione, nullus audeat retinere. Et si quis forsan retinere ausus fuerit, licitum sit Prælatis eiusdem ordinis, in ipsos Fratres, & eos, qui dictos Fratres retinent clericos, vel laicos, regularem sententiam promulgare. B. ffo. 182. conc. 452.

¶ Aduerte circa prædicta, & nota maximam auctoritatem cõcessam Prælatis Fratrum, tam contra Fratres, quam quoad aliàs personas.

22
Excommu-
nicario.
Recipere.

INNOCENTIUS octauus confirmauit litteras Sixti 4. inserendo illas de verbo ad verbum, in quibus statuit, quòd quicumq; Frater Minor regularis Obseruatiæ, absq; licentia Generalis, vel Prouincialis sui, præsumperit recedere ab eorum obedientia, seu apostatare, ipso facto excommunicationis sententia ligatus sit. Quam sententiã voluit, vt similiter incurrant recipientes huiusmodi Fratres, nõ obstantibus quibuscunq; Priuilegijs, & litteris Apostolicis, in genere, vel in specie, quibuslibet locis, vel personis per sedem Apostolicã concessis, & in posterum concedendis. B. fol. 37. Et ffo. 127. concess. 265.

23

ALEXANDER Sextus edidit quãdam Bullam magnam, in qua copiosissimè, & sufficientissimè prouidit contra Fratres Apostatas, aut exemptos, vel ad alios Ordines translatos absq; licentia Prælatorum Ordinis, & obseruantia nostræ. Et quia longum foret explicare omnes clausulas in ea contentas, idè sufficet remittere ad illam. B. fol. 14. Et ffo. 98. concess. 209.

24

IVLIVS Secundus confirmauit litteras Alexandri 6. immediatè suprapositas, prohibentes Fratres posse commorari extra Domos sui Ordinis, nec se de vna Prouincia, vel Custodia ad aliam transferre, etiam prætextu litterarù Apostolicarum. B. ffo. 210. concess. 413.

25

¶ **I**DEM Iulius dum esset Cardinalis, & Protector Ordinis Minorum, fecit, auctoritate Apostolica, quendam processum contra Fratres dicti Ordinis de obserua. transferentes se ad Conuentuales, vel aliàs quomodocunq; recedentes ab obedientia obseruantia. Et quia huiusmodi processus multum valet in hac materia, idè oportet illum videre ad longum. B. fol. 72. Et ffo. 155. concess. 374.

26

IDEM Iulius promulgauit sententiam excommunicationis contra

A contra Fratres Ordinis Prædicatorum, discedentes ab Ordine suo, sine licentia suorum Prælatorum, non obstante quocunq; Privilegio Apostolico. In quam excommunicationem similiter incurrunt detinentes huiusmodi fratres secū, in suis Monasterijs, vel Ecclesijs, nisi eos eiecerint, postquā eis denunciatum fuerit. B. ffo. 237. concess. 554.

Pro Fratribus Prædicatorum. Excommunicationatio.

¶ **I**DEM Iulius præcepit Generali Fratrum Augustinensium, in virtute sanctæ obedientiæ, vt Fratres sui Ordinis, cuiuscūque cōditionis fuerint, qui ab obedientia exierint, aut et habitum reliquerint, quacunq; auctoritate id fecerint, nisi ad arctiorem regulam, vbi actu obseruanter viuant, transferint; vigore quaruncunq; litterarum Apostolicarum, etiam si Protector Ordinis illas viderit, & etiam si concedendas asseruerit, eos ad Ordinem, & ad Ordinis loca reuocet; & Bullas auferat; & habitum sacrilegè relictū resumere cogat; inuocato, si opus fuerit, auxilio brachij secularis. Decreuit in-

27

Pro Fratribus Augustinum.

C super Motu proprio, & ex certa scientia, vt Fratres, qui ab Ordine recesserint, aut habitum reliquerint, tunc, vel imposterum, nisi post mandatū dicti Generalis, infra dies octo, mandato proximos, ad obedientiam redierint, habitumque perpetuò gestandum resumpserint, excommunicationis lætæ sententiæ pœnam incurrant, à qua absolui, nisi, aut per Summum Pontificem, aut morte interueniente, non possint. Voluit etiam, & decreuit, eandem pœnam subire omnes, qui illis auxilium, consilium, aut fauorem præstiterint. Ac decreuit irritum, & inane quidquid super his, à quocunq;, quauis causa, siue scienter, vel ignoranter contigerit attentari. B. ffo. 267. concess. 695, Et ffo. 76. concess. 226.

Excommunicationatio.

¶ **I**DEM Iulius confirmauit decretum Martini 5. vt nemo de Ordine prædicto, ad aliquem aliorum Ordinum (occasione arctioris Regulæ) transire possit. Voluitque, vt quisquis in dicta Religione, siue professus, siue ad sacros Ordines promotus fuerit (quam promotionem professionis loco, & esse, & haberi statuit) habitum dicti Ordinis relinquere, aut mutare nulla auctoritate possit; nisi missionē, litterasq; à Generali Ordinis obtinuerit. B. ffo. 266. concess. 694.

28

Pro Augustinensibus.

E ¶ **I**DEM Iulius districtè præcepit vniuersis Fratribus Ordinis Minorum, sub excommunicationis lætæ sententiæ pœna, ne aliquem Fratrem Ordinis Minorum de obseruatiā, aliquo modo, vel causa, recipere, vel retinere præsumant,

29

Excommunicationatio.

fine

Recipere.

sine expressa, & speciali licentia sedis Apostolicæ, à volente transire ad illos specialiter obtenta. Non obstantibus quibuscunque, in fauorem dictorum Fratrum Minorum, concessis. B. fffo. 12. concess. 48.

30

Excommunicatio.

LEO Decimus dedit Fratribus Minoribus super huiusmodi materia, duas magnas prouisiones, in duobus Breuiibus, quæ prius diuersis temporibus concesserat. Ac postea in simul de nouo concessit, cum aliquibus additionibus. In quibus Breuiibus prouidet plenissimè contra Fratres apostatantes, aut ab obediètia Ordinis qualitercunq; recedentes, absque licentia Prælatorum; inferendo ferè omnia, quæ omnes sui antecessores circa hoc disposuerunt. Ità quòd in hac materia non reperitur tam grandis prouisio facta. B. fffo. 50. concess. 146. vsq; ad 151. Concessionem.

31

Correctio

¶ IDEM Leo concessit, vt Prælati Ordinis Min. obseruantia, & alij Fratres, quibus ipsi commiserint, capere possint per se, vel manu aliquorum secularium, quoscunq; Fratres, extra obedientiam Obseruatiæ vagantes; siue portent habitum, siue non, & eos detinere, quousq; ostendant se esse alterius obedientia. B. fff. 62. concess. 202.

Collector.
Resolutio.

¶ Epilogus præfatorum est, quòd Apostatas Fratres, idest, ab Ordine, absq; licentia discedètes, etiam in Curia Romana existentes, possunt Prælati Ordinis excommunicare. Ac etiam omnes alij Fratres capere, ligare, & incarcerare, inuocato ad hoc (si opus fuerit) auxilio brachij secularis. Et qui detinèt huiusmodi Fratres, etiam prætextu alicuius Priuilegij Apostolici, nisi eos eiecerint, sunt ipso facto excommunicati, sine aliqua præuia monitione.

ANNOTATIO CORDVBÆ.

Prohibitio
ne Fratres
siant Capellani.

QUOAD §. 5. notandum, quòd tempore ipsius Martini V. fuit Concilium Constant. in quo, & ipse electus, & magnum schisma finitum est, anno Dom. 1417. vt habetur in Summario Pontif. in lib. Ordinis fol. 11. in quo Concilio (vt habetur fol. 27.) statutum est, quòd nostri Fratres non fierent Capellani honoris, nec manent continuè in domibus secularium causa Concessionis, vel alias.

Quoad §. 24. notandum, quòd idem Iulius fff. 70. idem latius confirmauit, & statuit quòd Fratres Mino. & Prædicatores, quòd, scilicet, etiam causa studij, virtute quorumcunq; Priuilegiorum, seu Statutorij, etiam

A etiam ipsarum vniuersitatum non possint extra Ordinem commorari sine licentia ipsius Ordinis, secundum mores, Consuetudines, & Statuta Ordinis ipsius; & notandum quod valet pro studentibus in vniuersitatibus quibuscunq; de quibus latius in hoc Compendio infra §. 30. & infra tit. Studentes fratres. Item idem Iulius 2. fff. 13. committit Pralatis, & ceteris indignitate constitutis, vt examinent litteras Fratrum nostrorum qualitercunq; ab obseruantia nostra, vel ab Ordine exeuntium, in quocunq; habitu fuerint, domus, aut conuentus nostri Ordinis.

Prohibitio
nè exeant
causa stu-
dij sine li-
centia.

B Quoad §. 28. vbi Iulius 2. statuit, quod promotio ad sacros Ordines in Religione Augusti habeatur pro professione, & c. videatur an idem sit iudicium in alijs Religionibus Mendicantibus, & an tanquam fauorabile possit eis communicari, aut communicetur, & quem effectum habeat illa professio tacita, vt infra tit. Nouitius §. 24.

Promotio
ad sacros
Ordines
quādo ha-
beatur pro
professio-
ne tacita.

C Quoad §. 30. notandum, quod idem Leo 10. fff. 94. anno Dom. 1517. viua vocis Oraculo fecit magnam concessionem, quæ subsequitur, scilicet, concessit nobis in perpetuum quod possumus recuperare nostros Fratres, qui quomodocunq; de nostra obedientia exierunt, & illos ad regularem vitam reducere, non obstante, quod dicti Fratres habeant quascunq; litteras Apostolicas, etiam si in eis sit derogatum omnibus concessionibus in fauorem nostrum, & nostræ obseruantie, & contradictos Apostatas habitis. Et voluit, quod etiam si in litteris dictarum exemptionum sint Iudices deputati exequutores, & etiam si dicti Iudices, vel eorum aliqui fulminauerint Censuras, nihilominus dicti Fratres Min. possint recuperare, corrigere, castigare, & detinere Fratres suos, & hoc, in foro conscientie tantum. De foro vero contentioso, quando Iudices ad petitionem illorum contra dictos Fratres procederent, essent examinandæ litteræ exemptionum suarum, cum litteris reuocatorijs, Ordini concessis, & tunc esset standum fortioribus, & de hac materia Apostatarum videatur etiam in eodem Compendio tit. correctio. & tit. exempti Fratres.

CAPVCCINI ANNOTATIO.

E **Q**UONIAM. Trid. sess. 5. c. 2. de Reform. iubet Episcopis, vt huiusmodi Fratres nullo modo permittāt, in sua Ciuitate, vel Diocesi prædicare. Sed est aduertendum, quod societas Iesus, hoc priuilegium participans, declarauit, se non intendere obligare eos, qui à societate, quacumq; ex causa legitimè dimittuntur, vt in eorum priuileg. verbo Apostata §. 7.

In §. 2.

Hoc lo. sic est de iure communi, contra retrocedentes, vt cap. nequam. 7. q. 1. & c. post trans. De Renun. vbi habetur, quod, si quis Episcopus

In §. 3.

Cōc. Trid.
sess. 14. c.
11.

pus reliquerit Episcopatum, ut Monachus fiat, sine licentia Papæ, non possit amplius esse Episcopus. Idem statuit Conc. Trid. sess. 14. c. 2. de Reformat, dicens, Nemo cuiuscunq; Ordinis Prælati, vel superior, vigore cuiuscunq; facultatis, aliquem ad habitum, & professionem admittere possit, nisi, ut in Ordine ipso, ad quem transfertur, sub sui Superioris obedientia, in Claustro perpetuo maneat. Ac taliter transstatus, etiam si Canonice Regularium fuerit, ad beneficia secularia, etiam curata, omnino incapax existat. Hoc tamen Decretum de recipiendis, aut retinendis sic Fratibus alterius Ordinis, Pius V. in const. 91. Quæcunq; sacramentum Relig. & c. debere intelligi, declarauit, quando scilicet, secundum iuris communis dispositionem transferint, vel recepti fuerint, aliàs omnia indulta annullantur, ut infra dicitur.

In §. 15.

De materia retrocessionis, & quando quis dicatur Apostata, videnda est cōst. Pauli 4. quæ postea quoad poenas, ibi taxatas, fuit reducta a lformam Iuris, per Pium 4. in const. 8. Item const. 43. Clem. 7. & const. 10. Pauli 3. & const. 60. Iulij 3. & Syluester. in verbo Apostasia. §. 9. dicit

Apostata
quis dica-
tur.

quod Apostata à Religione, est Religiosus professus, sine licentia exiens à Monasterio, cum intentione non reintrandi illud, vel aliud; sed uiuendi irreligiosè, puta, clericaliter, aut laicaliter, vel inobedienter, quantumcunq; retineat habitum, ut dicit etiam Panor. in cap. 1. de Apost. vi deas etiam si vis, distinct. quam facit Caietanus. 2. 2. q. 12. art. 2. Nos autem Capuccini, in nostris Cōstitutionibus, à Summo Pontifice approbatis, statim, atq; quis à Religione apostatauit, excommunicatur, & pro excommunicato denunciatur; & ideo à tali excommunicatione absoluitur publicè quādo regreditur: sed in absolute, an Prælati debeat illum perse, vel per aliū percutere, vide supra, in verbo, Absolutio ordinaria quod ad Fratres §. 20.

Determi-
natio in cō-
stitutioni-
bus capuc-
cinorum.

2
De transi-
tu Mendic-
ant. ad Or-
dines Mo-
nachales
secundum
Iura.

Aduertendum est, quod cum hodie per Bullam Pij V. nonagesima primâ, supra notatâ emanatam anno 1569. sint reuocata quæcunq; priuilegia, præter iuris communis dispositionem, recipiendi Fratres alterius Religionis; ideo notandum quid voluit iura per hoc Io. Andr. in c. sanc. de Regular. in nouella, post recitatam Theologorum opinionem, concludit, quod iura permittunt transitum, non respectu melioris Religionis, seu maioris, vel respectu finis; ut quia fructuosior est, aut alio modo; sed solum respectu ætioris vite. Vnde præsupposito, quod Religio sit melior, & fructuosior; tamen si non uiuitur ibi strictius, non videtur licitus transitus, secundum iura. Idem Panor. in d. cap. sanc. & probat per c. licet de Reg. Ideo est sciendum, quod de transitu Mendicantium ad Ordines monachales, hæc volunt iura, per const. Mart. V. quæ ponitur in extrauag. de Regul. & incipit, Ambitiosè, ut nullus Frater de Ordine Mendicantium possit

A possit transire ad aliquem Ordinem monachalem (excepto Ordine Carthusiensium) nisi de licentia Papæ, quæ mentionem faciat de Const. Martin. aliàs ille esset excommunicatus; & Apostata, & similiter eum recipiētes. Quòd si Religiosi Mendicantes, etiam de licentia Papæ transeant ad Ordinem Monachorum, non poterunt habere vocem, vel locum in Capitulo, etiã si ab eis concedatur. Nec poterit habere Prioratum, nec aliquam administrationem, nec quæcunq; officia, etiam annua; nec tanquam Vicarij, vel Ministri, vel loca eorum tenentes, possunt quodcunq; regimen animarum exercere, sicut habetur in Clem. vi. Professores, de Reg.

B Circa hanc materiã, est etiã aduertendum. An, scilicet, professus aliquis Frater habens parentes in necessitate positos, possit Claustra exire, ad subueniendum eis; & licet hinc inde sint opinionēs, & S. Tho. in 2. 2. q. 101. art. 4. & quolib. 3. art. 16. 30. art. 1. teneat partē negatiuã, cum habeat quasi mortuus mudo. & uiuat Deo, obligetur à iure impēdēda parentibus, & quòd teneatur, tamen, salua sui Prælati obedientia, & suæ Religionis status pium eis subsidium adhibere. Tamen Syluestr. in verbo Relig. 6. s. 9. distinguit, aut pater, vel mater erant in necessitate, antequã filius ingrederetur Religionem; aut non. Primo casu concluditur, quòd filius teneretur exire Claustrum, cum limitatione tamen, si filius existens in Claustro, non poterit eis subuenire. Hanc etiam opinionem sequitur Nauar. in Sum. c. 14. num. 14. In secundo autem casu dicitur, non teneri, nec debere exire, & patri subuenire. & licet Caietan. in 2. 2. ubi supra aliam afferat distinctionem, pro concordia opinionum; at tamen ego tutiorem partem sectando, in similibus consulerem, recurrendum esse ad summum Pontificem. Multoties enim est risum, litteras absolutorias esse datas à Papa, durante tamen necessitate parentum.

C Est itidem aduertendum, quòd bona acquisita in Apostasia, sunt Camera Apostolicæ, per cons. 4. Greg. XIII. ubi reuocat concessiones Pauli, & Pij 4. qui prius statuerunt esse Monasterij.

D Est etiam aduertendum, quòd nobis Capuccinis non licet recipere Fratres de obseruantia, etiam in alieno habitu, absq; licentia inscriptis suorum Superiorum, vel licentia speciali Summi Pontificis, ut infra, in verbo, Recipere, dicitur.

E Item notandum, quòd Casinenses ab Eugen. 4. habent priuilegium, per quòd prohibetur, nè Monachi abstrahantur à sua Religione, nec spontè uenientes recipiantur, etiam occasione arctioris uitæ Ordinis, & Religionis, absq; consensu Capituli generalis, seu Præsidentis, & maioris partis Visitatorum dictæ Congregationis, sub pœna excommunicationis late sententiæ. Dicit tamen Nauar. Cons. 59. lib. 3. de Reg. quòd præfatum priuilegium non reuocatur per Conc. Trid. Sed reuocatum, vel limitatum

certè

3
An professus propter inopiã parentũ possit exire Religionē & quolib. 30. ar. 9.

4
Bona acquisita in Apostasia cuius sunt.

5
Capuccinis non licet recipere Fratres de obseruantia.

6
Priuilegiũ Casinensium. Nauar.

certè fuit per Innoc. 3. in c. licet, de Regul. per quod statuit, vt non obstante tali priuilegio, possit Regularis transire ad arctiorem vitam petita licentia, licet non obtenta. Et sic ibi Nauar. consulit, Caribuzianos incurrisse in pœnam presertim, ob receptionem cuiusdam Monachi Casinensis, licentia non petita ab eo.

Et notandum est illud, quod determinatum est à Nauar. in supposito consil. lib. 3. de Reg. vel Religiosum, vel Monachum transeuntem legitime ad aliam Religionem, teneri tacite, vel expresse profiteri illam, saltem quoad obseruantiam illorum, quæ seruari debent in illa, vltra substantialia vota; cum presupponatur esse arctioris obseruantia, ad quàm professio prima non extenditur.

Item, nec posse secum quicquam asportare in eam Religionem, in quã transit, ex his, quæ habebat. Idem Nauar. determinat. lib. 3. consil. Niceno, de voto, et voti redemp. consil. 14. et fusius dicã, In verbo, Recipere.

EX PRIVILEGIIS SOCIETATIS IESV.

ONCEDITVR Societati Iesu, vt si quis eorum, post omiſſa vota, secundum Constitutionem Societatis Iesus ab ea, ad seculum recesserit, etiam preteritu cuiusuis Indulti concessi, aut concedendi, absq; expressa sui Superioris licentia, ad id, ab eo specialiter obtenta, ipso facto sit excommunicatus et absolui nequeat, nisi à Romano Põtifice, vel Superiore Societatis. Habetur in litteris à Pio Quinto editis pag. 94. et seq. Postea Greg. 13. per suam Constitutionem (vt habetur pag. 233.) statuit, deficientes à Societate preserta post tria vota, et si simplicia, elapso biennio probationis omiſſa, tanquam veros Apostatas posse puniri, et excommunicationis late sententia et alijs Apostatarum pœnis, sedem Apostolicæ, vel generali Præposito Societatis reseruatis, subiacerere.

Pœna qua
recedentes
à societate

Nõ possunt
ad aliũ or-
dine tran-
sire.

Item cautum est, per Priuilegium Societatis Iesus, vt nemo post emissa vota, secundum Constitutiones eiusdem Societatis, siue professus siue scolaris, siue conductor sit ad alium Ordinem, preterquam Caribuziensis: nisi de expressa licentia ipsius Præpositi, aut Sedis Apostolicæ, transire possit. Paulus 3. in lit. Apost. pag. 33. Idem cauetur, ne quis faciat, sine expressa licentia sui Superioris, et latius confirmatur à Pio 4. in lit. Apost. per Pium V. editis, vt patet pag. 94. et sequenti; proposita pena excommunicationis, ipso facto incurrenda, Romano Pontifici, vel Superiori Societatis, reseruata, tam in Religiosos, qui presertos recipiunt, quam in ipsos receptos recedentes, etiam preteritu cuiusuis indulti, concessi, aut concedendi, etiam quaesito colore ob frugem melioris vitæ, aut strictioris obser-

A obseruantie, quodque secus facta non teneant.

Statuitur item in iisdem litteris, quod transeuntes ad Carthusienses, intra sex menses, ad alium verò Ordinem infra tempus, eis à suo Superiore presigendum, dictos Ordines actualiter ingredi: & si in illis permanere nolint, aut non possint, absq; vlla mora, ad Societatem ingredi teneantur, sub presata excommunicationis pœna, quam, tam ipsi, quàm illos recipientes, vel eis auxilium, consiliū, vel fauorem prestantes, et incurrat.

B Concessit Pius V. viuz vocis Oraculo, Societati Iesu, vt si quis ex ea Societate, in Carthusiensem Ordinem transire vellet, tres ei menses prescriberentur intra quos, si non ingrederetur, aliter non admitteretur; vel nõ perseverauerit, ad eandẽ Societatem redire teneretur; & non ei amplius liceret, respectu Carthusiæ, à Societate, sine Præpositi eius licentia, seu consensu recedere. Habetur in viuz vocis Oraculo, f. 43. suam facultatẽ, per breue confirmavit, ac denuò concessit Greg. xiiij. eamq; etiam quodã prætèrita valere decreuit perindẽ, ac si litteræ Apostolicæ super concessione Pij V. huiusmodi, tunc consecutæ fuissent; ac eos, qui secus fecerint, in excommunicatione, & alias Apostatarum cœsuras, & pœnas incurreret, à quibus, non, nisi à Romano Pontifice, vel à Generali Societatis Proposito, absolui possint, & presertim gratiæ communicationem, omnibus alijs, etiam qui sua privilegia cum Societate participant, vel participare poterunt, prohibuit pag. 242. Supradictæ concessiones referuntur in compẽd. ipsius Societatis Iesu in verbo Apostata.

Conditio
taxada trã
seuntibus
ad alium
ordinem.

EX PRIVILEGIIS FRATRVM S. HIERONYMI Hispaniarum.

D **I**NNOCENTIVS 8. Anno Domini 1492. Prohibuit, ac Ordinavit, vt nullus, Frater professus supradicti Ordinis S. Hieron. ad Min. Ordinem, & aliam quemcumq; etiam strictiorem, etiam Cartusensium, etiam bona intentione ductus, prætextu quorumcumq; Privilegiorũ, dictis Ordinibus concessorum, & quarũcumq; litterarũ Apostolicarũ, quascumq; clausulas, etiam derogatorias derogatarum in se continentium, quibuscumq; dicti Ordinis Religiosis in posterũ concedendarum; nisi in litteris ipsis expressus consensus Prioris Generalis accesserit; & nisi de licentia dicti Generalis petita, & obtenta, se transferre possit; alioquin, tam recipientes, quàm recepti, excommunicationis sententiam, à qua nisi à Romano Pontifice, vel Priore Generali Ordinis, cui super hoc plenam, & liberam facultatem concessit, (præterquàm in mortis articulo constituti absolui non possunt) eo ipso incurrant, Liceatq; Generali, & alijs Prioribus Ordinis, Fratres fugiuos, & ad alios Ordines, etiam præteritum qua-

Prohibi-
tio transi-
tº ad alios
ordines.

rumcunq; facultatum Apostolicarum pro tempore transeuntes, si in tra-
lacione, Prioris Generalis consensus non interuenerit, ad dictum Ordi-
nem, propria auctoritate, reuocari; non obstantibus in contrarium qui-
buscunq;. Refertur in Compend. eorum Priuileg. collecto à P. Garfia,
fol. 165. §. 5.

Et Greg. 13. ann. D. 1379. Priori generali pro tempore existenti,
cōcessit, vt sibi liceat, Fratribus Ordinis, qui deuotionis, alijsue de causis
ad alios Ordines arctiores transire, ac trasferre voluerint, trāseundi, &
transferendi licentiam impartiri. Et quò ad promissa Priuilegia, de non
trensendo ad alium Ordinem, sine licentia Generalis petita, & obiēta,
quatenus opus fuit, restituit, & reposuit, ac confirmauit, cum omnibus
clausulis necessarijs. Refertur in prædicto Compend. ibid. fol. 166. §. 6.

BAPTIZARE.

GREGORIUS nonus cōcessit Fratribus Minoribus
in terris Saracenorum, & Paganorum proficiscen-
tibus, pro zelo fidei Christianæ, vt possint illarum
partium homines, per ministerium exhortationis suæ, ad vni-
tatem fidei Christianæ conuerti cupientes, recipere, & ba-
ptizare. B. fo. 20. Et ffō. 22. concess. 4.

IDEM Gregorius concessit iterum hoc idem latius, cum
multis alijs attinentibus ad conuersionem infidelium. B. fol.
257. concess. 64r.

¶ Aduerte quòd præfatæ concessiones videntur expirasse,
& fuisse temporales.

¶ Notandum est etiā, quòd in Capitulo generali Meclinen-
si facta est sequens declaratio.

¶ **I**TEM fuit declaratum, quod Frater sacerdos, in extre-
ma necessitate, possit paruulo dare sacramentum baptisma-
tis, dummodo nō adsit alius sacerdos, etiam præsentia viro-
rum secularium laicorum. Et quod in regula prohibetur, ne
Fratres fiant compatres, &c. intelligendum est, quòd ad ele-
uationem de fonte baptismatis, non quo ad baptismationem
prædictam. Quia vt dictum est, in casu necessitatis, absen-
te sacerdote seculari, vel alterius professionis, bene possunt
Fratres nostri sacerdotes baptizare. fol. 228. tract. 3. Et ffō.
247. tracta. 2.

BENEDICERE ECCLESIASTICA.

¶ Distin-

¶ *Distinctio materiae infra scripta.*

QUOD AD benedictionem rerum ecclesiasticarum, continentur multa, & varia in Priuilegijs Fratrum. Et istorum, aliqua pertinent solum ad Episcopos. Hæc autem continentur infra. §. 2. cum remissione ibi addita, & in §. 3. & 5. & 6. & 15. & 18.

Collector.

¶ Aliam spectant ad Prælatos Fratrum. Ista verò habentur infra. §. 7. & 8. & 11. art. 12. & 13. 14.

¶ Reliqua cōcernunt omnes Fratres sacerdotes. Et ista reperiuntur infra. §. 1. & 4. & 14. prope medium.

REGORIVS nonus concessit, quòd Fratres Minorum Presbyteri, in terris infidelium existentes, possint vestes sacerdotales, Altaris Pallia, & Corporalia (cum necesse eis fuerit) benedicere, vbi Catholicorum Episcoporum copia non habetur. B. ff. 257. concess. 641.

1
Pro terris infidelium.

HONORIVS quartus fecit quandam cōcessionem, quæ aliquantulum pertinet ad hanc materiam, quæ concessio posita est supra in dictione Altare. §. 1. Vide illâ, quia sequens concessio, quæ hic ponitur, facit mentionem de ipsa.

2

IOANNES 22. concessit Fratribus Carmelitis idè, quòd supra nobis fuerat concessum, & aliquantulum latius, dicens, quòd si locorum Ordinarij à Fratribus humiliter requisiti, noluerint, seu recusauerint indebitè, Cœmiteria eorum benedicere, seu etiam cōsecrare, possint huiusmodi Cœmiteria per aliquem Antistitem, gratiam, & communionem sedis Apostolicæ habentem, quoties opus fuerit, facere benedici, ac etiam consecrari. B. fo. 89. Et ff. 172. concess. 402.

3
Ex Priuil. Carmelit. Episcopi. Cōsecrare

SIXTVS quartus concessit Fratribus Mino. Obser. sacerdotibus, vt possint benedicere paramèta Altaris, & Missalia, ac indumenta; exceptis corporalibus duntaxat. O. fo. 61. Et ff. 67. conc. 107. Et ff. 96. concess. 322.

4
Ornamenta altaris.

¶ **I**DEM Sixtus concessit Fratribus Carmelitis, vt pro cōsecrationibus Altariû, vel Ecclesiarum, & pro oleo sancto, ac quolibet ecclesiastico sacramento, nullus, sub obtentu cuiuslibet consuetudinis, vel alio modo, quicquam audeat extorquere; sed hæc oïa eis gratis Episcopi Diœcesani (vt tenent) liberè, & gratiosè impendant. Alioquin liceat prædictis Fratribus, quoscunq; maluerint catholicos adire Antistites, gratiam, & cōionem Apostolicæ sedis habentes; qui Apostolica

5
Ex Priuil. Carmelit. Episcopi. Cōsecrare

freti auctoritate, eisdem Fratribus, quæ postulauerint impendant. Et quòd si sedes Diœcesanorum Episcoporum fortè vacauerit, interim oïa Ecclesiastica sacramenta, à vicinis Episcopis liberè, & absque contradictione suscipere possint. Ità tamen, quòd ex hoc, in posterum proprijs Episcopis nullum præiudicium generetur. B. fo. 100. Et ffo. 183. conce. 454. A

6 Vasa Ecclesiastica
Consecra
re. ¶ **I**DEM Sixtus concessit præfatis Fratribus, vt quando priorum Episcoporum copiam non habuerint, & aliqui Episcopi, habentes gratiam, & communionem sedis Apostolicæ, de quibus plenam notitiam habeant, per eos transire contigerit, ab eis benedictionem vasorum, & vestium, & consecrationem Altarium, auctoritate sedis Apostolicæ recipere valeant. B. fo. 100. & ffo. 183. conce. 455. B

7 Corpora
lia. ¶ **I**NNOCENTIVS 8. concessit, quòd Generalis, & Provinciales Fratrum Min. obser. possint benedicere corporalia. o. fo. 65. Et ffo. 69. concess. 157.

8 Pro augu
stinisibus. ¶ **I**DEM Innocentius concessit Fratribus Augustinienibus quarundam Cõgregationum Obser. quòd Vicarius Generalis illarum, & Visitatores, possint benedicere ornamenta Ecclesiastica, & etiam corporalia. b. ffo. 101. conce. 399. C

9 Collector. ¶ Aduerte, quòd Iulius 2. communicauit toti Ordini similes Cõcessiones factas particularibus Congregationibus eorum. b. ffo. 265. prout latè habetur infra, in dictione, Communicatio priuilegiorum. 9. 23.

9 Ex priuil.
Augustin. ¶ **E**VGENIVS 4. concessit Fratribus Augustinienibus, vt pro consecrationibus Ecclesiarum, seu Altarium, ac pro oleo sancto, & quolibet Ecclesiastico Sacramento, nullus ab eis, sub obtentu consuetudinis, vel alio modo, quicquam audeat extorquere; sed hæc omnia gratis eis Episcopi Diœcesani impendant. Alioquin liceat prædictis Fratribus quoscunque maluerint adire Antistites, gratiam, & cõmunionem Apostolicæ sedis habentes, qui freti auctoritate Papæ, dictis Fratribus præfata impendant. B. ffo. 247. conce. 605. D

10 30 ¶ **I**DEM Eugenius concessit Fratribus Augustinien. vt quòd priorum Episcoporum copiam non habuerint, si quos Episcopos Romanæ sedis, gratiam, & communionem habentes, de quibus plenam habeant notitiam, per loca dictorum Fratrum transire contigerit, ab eis benedictionem vasorum, & vestium, & consecrationem Altarium, auctoritate Apostolicæ sedis percipere valeant. B. ffo. 247. conce. 607. E

A **I**VLIVS Secundus concessit Ordini Minimorū, vt Generalis illius, necnon, & Prouinciales, & eorū Vicarij, possint, & valeant benedicere corporalia, & alia ornamenta ecclesiastica suorum locorum, & domorum, præter calices, & patenas. B. ffo. 8. conc. 26.

11
Pro oibus ornament. ecclesiæ.

B ¶ **I**DEM Iulius cōcessit præfatis Fratribus Minimis, quòd Generalis, & Visitatores, quos ipsi vigiles appellant, ac Prouinciales, & eorum Vices gerentes, possint omnes, & singulas eiusdem Ordinis Ecclesias, Cœmeteria, Capitula, & Oratoria, solenni benedictione benedicere. B. ffo. 8. conc. 29.

12
Pro ecclesijs, & cœmeterijs.

¶ **I**DEM Iulius concessit præfatis Prælati Ordinis Minimorum, vt possint reconciliare suas Ecclesias, sanguinis, siue feminis effusione, siue aliàs quomodocunq; pollutas, quoties opus fuerit; à qua tamen prius per aliquem catholicum Antistitem (vt moris est) benedicta. B. ffo. 8. conc. 30.

13
Recõciliatio eccles.

¶ Circa prædicta vide sequentem Concessionem, quæ valde latior est, præsertim in fine.

Collector.

C **L**Eo decimus concessit Generalibus, & Prouincialibus, & Custodibus, necnon, & Guardianis Fratrum Mino. Obseru. pro tempore existentibus, vt omnia, & singula eiusdem Ordinis, & obseruantia Ecclesias, Cœmeteria: Capitula, & Oratoria vbicunq; existentia, tam recepta, quam recipienda, ac paramenta, & ornamenta, & alia quæcunq; ad diuinum cultum, & vsum Fratrum necessaria, in quibus christiana non interuenit, pro eorundem Fratrum vfu tantum, solenni benedictione valeant benedicere. Et voluit, quòd hoc idè possint alij Fratres eiusdem Ordinis, qui ad hoc in Capitulis generalibus deputati fuerint. Ac, quod similiter possint reconciliare Ecclesias, &c. quæ quomodolibet sanguinis, vel feminis effusione polluta fuerint. Scilicet, hoc cū aqua per prædictos Prælatos benedicta, præsertim in locis remotis, vbi Episcopum aquam benedicientem per duas dietas adire non potuerint. B. ffo. 116. concess. 55. ¶ Vide infra in fine.

14
Nota.
Pro ecclesijs, & cœmeterijs, & oibus orn. eccles.

D ¶ **I**DEM Leo concessit Fratribus Minor. vt quilibet catholicus Episcopus possit consecrare Ecclesias eorum, & Altaria, & Cœmeteria, Calices, & ornamenta, & omnes alios actus episcopales exercere in locis, & personis Fratrum prædictorum Obseruantia Diocesani loci, vel cuiusuis alterius licentia minimè requirita. O. ffo. 60. concess. 179.

Recõciliatio eccles.

¶ **I**DEM Leo postea in Concilio Lateranensi statuit, quòd

15
Episcopi. Consecra. Est contra Cõc. trid. sess. 6. c. 5. de reform. Habetur i Bul. i cõst. c. 19. 13.

¶ **I**DEM Leo postea in Concilio Lateranensi statuit, quòd

I 3 Fratres Episcopi.

Episcopi. Fratres nequeant ab alieno Episcopo cōsecrationem Ecclesie, vel Altaris, aut Cæmiterij benedictionem petere, seu in Ecclesijs per eos pro tempore edificandis, primum lapidem per alienum Episcopum poni facere possint, nisi vbi Ordinarius bis, aut ter (cum debita reuerentia, & instantia) requisitus, sine legitima causa id recusauerit. B. ffo. 26. conc. 69.

Collector. ¶ Sciendum est, quòd in foro conscientie possunt Fratres (non obstante huiusmodi prohibitione, & restrictione Concilij Lateran.) vti concessioibus supradictis; quia idem Leo postea concessit Oraculo viuæ vocis, quòd Fratres Min. Obferu. possint liberè vti omnibus eis concessis ante præfatum Concilium, vt ponitur infra, in dictione Concilium. §. 6. & 7.

Collector. ¶ Ultra supradicta est sciendum, quòd circa huiusmodi materiam benedictionis rerum ecclesiasticarum, reperitur quoddam Statutum generale factum in Capitulo Meclinenfi, sub forma sequenti.

Capi. gen. ¶ Generale Capitulū determinauit, & præcepit, quòd soli Prouinciales habeant benedicere corporalia. Et ijdem Prouinciales, Custodes, & Guardiani alia ornamenta, & nō alij, & solū pro Fratibus, Monialibus, & Tertiarijs, & nullo modo pro alijs extra ordinem. Sic. n. fuit concessum per Sūmum Pontificem. fo. 227. tract. 3. Et ffo. 246. tract. 2.

Collector. ¶ Circa supra scriptum Statutum generale oportet aduertere, quòd huiusmodi Statuto non obstante, videtur, quòd poterunt Guardiani benedicere corporalia, virtute concessionis nouæ Leonis decimi, quæ posita est supra. §. 12. Aliquibus tñ videtur oppositum, scilicet, quòd non possint sine commissione in Capitulis facta. Et hoc propter aliqua verba posita in conclusione supradicti Breuis. Et istud est tutius.

Collector Resolutio. ¶ Conclusio, seu epilogatio Concessionum præinsertarum est, quòd omnes Prælati Ordinis, pro eorum subditis duntaxat, possunt benedicere Ecclesias, & Cæmiteria, omniaque paramenta, & ornamenta, in quibus chrisma non interuenit. Ac Ecclesias pollutas reconciliare, aqua per ipsos benedicta, si præsentia Episcopi, qui illam benedicat, distet ultra duas dietas.

A ANNOTATIO CORDVBAE.

VÒ AD §. 3. ubi ponitur Concessio Ioan. 22. facta Carmelitis, notandum quòd Bonifac. 9. fff. 119. idem concessit Ordini Predicatorum, quòdq; Fratres ipsius Ordinis vbilibet cõstitui possint ipsi benedicere candelas, aquam, salem, palmas, & omnia ornamenta in ipsorum Ecclesijs, seruatis solemnitatibus consuetis.

B CAPVCCINI ANNOTATIO.

IRCA lotiones Corporalium, vide infra, in verbo. Corporalia. Circa id quod dicitur supra in §. 2. 11. & 14. & à Collectore hic in fine, de benedictione Corporalium. Est sciendũ, quòd facultatem benedicendi Corporalia, & alia paramenta, etiam ad usum aliorum ab Ordine nostro habet tantum Generalis, & Prouincialis, per Priuilegiũ Eremitarum S. Augustini communicationem. Fuit enim à Iulio 2. eis ista facultas concessa, absq; restrictione illa posita à Leone supra §. 14. videlicet, pro vsu Fratrum tantũ, sed simpliciter ait.

Dedimus tibi propterea (loquens Generali Augustiniano Fratri Egidio) potestatem sacrandi, benedicendiq; Corporalia, vestes, & ea, quae sacris vsibus necessaria sunt. Quoquidem munere, tam te, quam qui pro tempore erunt, aut Generalis, aut Vicarius fungi posse decernimus. Sed ad vsum eiusdem Ordinis tantum, vltra supradictos Prælatos videntur etiam habere Guardiani, secundum Concessionem nobis factam à Leone 10. vt supra. An autem per hoc requiratur licentia Capituli Generalis? iam ipse Collector ad partem affirmatiuam inclinare videtur, ob assignatam per eum rationem, & ita etiam tenet Passarello vbi supra. fol. 127. nu. 19.

Et Pius V. anno 1566. Concessit Ordini S. Hieron. Hispaniæ, vt Priores existentes Monasteriorum Ordinis, non solum vestes, & alia quæcũque ornamenta ecclesiastica ad cultum diuinum pertinentia (vt eis concesserat prius Innoc. 8. ann. 1492.) sed etiam Corporalia, & alia omnia suorum Monasteriorum in quibus chrisimatis vnctio non interuenit, licita, & liberè possint benedicere: vt refertur in Compendio Priuileg. eorum collect. per P. Garziam anno 1591. fol. 37.

Et Congreg. S. Iustinae Innoc. 8. ann. 1487. vt refertur in lib. eorum Priuileg. fol. 132. concessit Prioribus Ord. & Vicarijs in absentia Prioris, & cuilibet habenti principale regimen cuiuscunq; Monasterij posse benedicere Corporalia, vestimenta, ceteraq; ornamenta Ecclesiastica ad

cultum diuinum pertinentia, tam sui Monasterij, quam etiam vndecunque sint, & sic per participationem possunt, & alij participantes. vt refertur in præfato Compendio S. Hieron. in eodem fol. 37. §. 1.

In §. 12.

Benedictio
solemnis
dicatur.

Est sciendum, quòd solemnitas benedictio est illa, quæ fit cum illa sollemnitate, Adiutorium nostrum; Et sit nomen Domini benedictum, & c. quæ licet de ordinario iure spectet ad Episcopos; Prælati tamen nostris ex priuilegio concessum est. Facit Cap. Abbates, de priuileg. in 6. & per communionem priuilegiorum possunt Prælati aquam benedicere, si præsentia Episcopi, qui illam benedicat, distet vltra duas dietas. Formam huius benedictionis, et reconciliationis, vide alibi in Sacerdotali, vel Põficali.

In §. 15.

Concessio
cont. Cõc.

Nota quòd hæc concessio est contra Cons. Trid. sess. 6. c. 5. de Reformatione vbi dicit, nulli Episcopo liceat pontificalia in alterius Diocesi exercere, nisi de Ordinarij loci expressa licentia.

In §. 13. &
14.

Circa id quod dicitur de Reconciliatione, & lot. est not. quòd Ecclesia sex modis pro polluta haberi dicitur. quos refert Nauarr. in Manual. cap. 26. nume. 256.

Ecclesia di
citur pollu
ta sex mo
dis.

Primus Casus est, quando in ea sanguis humanus effunditur, aut causa naturalis eius effusionis, aut mortis datur, dicitur infra, quia secus si extra ea, etiam desuper in tecto, vel subter eam in specu. Dicitur Ecclesia, generaliter ad comprehendendam tam non dum consecratam, quam consecratam: quamuis quòd reconciliationem sit magna differentia, quia Reconciliatio consecrate debet fieri ab Episcopo, & cum aqua benedicta ab ipso, vel ab alio Episcopo; Non consecrate verò, potest fieri à solo Presbytero, & cum aqua à se ipso benedicta. Sed ratione Priuilegiorum nostrorum aliter potest obseruari à nobis, vt ait hic Collector. Dicitur effunditur, ad significandum quòd non sufficit aliquarum guttarum sanguinis emissio, quia iura requirunt effusionem, quæ largitatem denotat. Dixi sanguinis, quia non sufficit percussio, quæ non sit mortifera, sine eius effusione quamuis sit eiusmodi, vt carnes contundat, aut ossa frangat. Dicitur humanus, quia nulla effusio cæterorum animalium ad id sufficit. Dicitur iniuriosè, quia non sufficit naturalis effusio per nares, aut per os, aut quæ casu fit, lapsu vel offendiculo, aut ictu lapidis, aut tegule per se decidentis, neque factam ob iustam defensionem: nec effusio facta per furiosum, aut stultum, aut per puerum iudicio carente. Dicitur, aut datur causa, quia sufficit, vt vulnus infligatur intra eam, quamuis percussus, antequam sanguis in illam effundatur, egrediatur, & quamuis recipiatur ille in aliquo vase ne in eam decidat. Nec contra sufficit, quod sanguis in illam effundatur, si vulnus extra inslictum est. Dicitur naturalis, quia nõ sufficit, vt feratur sententia condemnatoria etiam intra illam, si per eius executionem, effusio extra illam facta est. Dicitur mortis

A mortis, quia satis est ad id suffocari, aut aliás, intra illam hominem. sine sanguinis effusione, interficere. Sufficit etiam mors, & effusio sanguinis, ob fidem Catholicam occisi, vel vulnerati. Non tamen sufficit interficere, aut percutere aliquo telo, vel tormento misso ab Ecclesia in existentem extra eam, quamvis sufficiat mors, vel effusio facta in Ecclesia per tormentum foris emissum.

B Secundus Casus est, quando in Ecclesia semen humanum voluntariè effunditur. Dicitur humanum, quia satis est, ut sit cuiuslibet hominis, siue feminae, viri, clerici, laici, fidelis, siue infidelis; & quod effundatur iuxta, contra, aut extra cursum naturalem, imo etiam per copulam conjugalem. Dicitur, voluntariè, quia non sufficit quae dormiendo fit, licet, Angelus hoc non teneat, in verb. consecr. Eccles. §. 9. cui respondit Nauar.

Tertius Casus est, quando in ea aliquis excommunicatus sepellitur.

C Quartus est, quando in illa aliquis infidelis sepellitur. Quamquam in hoc casu non solum reconcilianda est Ecclesia, sed etiam parietes illius abradendi, licet in præcedenti, reconciliatio sufficiat.

Quintus est, quando Ecclesia, per Episcopum publicum excommunicatum, consecratur, aut benedicatur.

Sextus quando omnes parietes renouantur scilicet, quædo omnes, aut maior pars eorum simul deiciuntur, quod raro fit.

Et est notandum, quod quoties aliqua Ecclesia polluitur, etiam Cæmeterium illi contiguum est pollutum, non autem illud quod non est contiguum, licet e contrario, polluto Cæmeterio, Ecclesia contigua non polluat.

D Est etiam notandum, quod nulla pollutio supradictarum, quæ fuerit occulta impedit celebrationem in Ecclesia. Hæc omnia refert Nauar. loco citato. & ita ex his sciemus quando Ecclesia erit reconcilianda. Sed quomodo sit reconcilianda, habebitur ex his, quæ hic ait Collector.

B O N A.

¶ *Distinctio Materie bonorum attinentium ad Fratres, & Moniales.*

E **R**ESPECTU bonorum temporalium, reperiuntur nonnulla in Privilegijs Fratrum Minor. & aliorum Mendicantium; quorum aliqua tangunt bona, quorum possessionem, vel usum obtinent iidem Fratres. Et hæc habentur infra. §. 1. & 5. & 7. & 8. Et infra in dictione Vendere, & in dictione Commutare.

¶ Alia verò concernunt bona acquirenda per viam elemosinarum.

finæ. Et de hoc continentur multa infra in dictione eleemosinas, ac nonnulla in dictione, Canonica portio, & in hac dictione Bona. §. 2. & 4. 12. & 13. A

¶ Reliqua autem spectant ad bona Monialium. Et hæc habentur etiam infra. §. 7. & 8. & 11. Necnon supra in dictione, Alienatio. §. 4. & 5.

¶ Et tã quò ad Fratres, quàm quò ad Moniales, vide infra in dictionibus, Decimæ. Exemptio, Hæreditas, Legata.

ALEXANDER quartus statuit, & præcepit, vt quando-
cunq; aliqui Fratres Ordinis Min. fuerint promoti ad
episcopalem, vel alias superiores, vel inferiores dignitates,
teneantur huiusmodi Fratres sic promoti, libros, & alia, quæ
iplos (promotionis suæ tempore) habuisse, seu habere con-
stituerit, resignare Generali, seu Prouincialibus Ministris, se-
motâ qualibet dilatione. B. fo. 24. Et ffo. 24. concess. 12. B

IDEM Alexander concessit, quòd de male acquisitis, &
incertis relictis, possint Fratres Minor. recipere quæcunque
eis data fuerint. Ac, quòd de illis, quæ eorundem Fratrum
dispositioni relinquuntur, liberè valeant ordinare, & dispo-
nere. B. ffo. 26. concess. 16. C

IDEM Alexander concessit vniuersis exequutoribus te-
stamentorum, vt de malè ablatiis, & illicitè acquisitis, quæ
testatores nescientes, quibus talium restitutio fieri debeat,
necnon de ijs, quæ iidem testatores indistinctè, non expres-
sis personis, vel locis, eorundem testamentorum exequuto-
ribus arbitrio, in pios vsus eroganda commiserunt, possint
indigentijs Fratrum Min. prouidere, non obstante contradi-
ctione Prælatorum ecclesiasticorum, & aliquorum aliorum.
B. fol. 25. Et ffo. 28. concess. 21. D

CLEMENS quartus concessit, vt quum aliqui assumen-
tium habitum Fratrum Mino. fuerint obligati ad resti-
tutionem aliquorum bonorum diuersis personis, quæ sciri, &
inueniri non possunt, Ministri, & Custodes, & eorum Vica-
rij, eorumq; singuli, in locis sibi commissis, possint bona hu-
iusmodi in pios vsus conuertere, prout secundum Deum vi-
derint expedire. B. fo. 58. Et ffo. 141. concess. 334. E

IDEM Clemens concessit Fratribus Min. vt cum de Prio-
ribus locis suis ad alia loca transferunt, possint tam omnem
edificiorum materiam locorû, quæ dimittunt (dedicatis Ec-
clesijs duntaxat exceptis) quàm libros, calices, & paramen-
ta

A ta, secum ad alia loca transferre; ac ædificia ipsa cum solo, & alijs ad eadem loca pertinentijs (præter Ecclesias) per personas, ad hoc à sede Apostolica deputatas, vendere, ipsorumque precium in aliorum locorū, ad quæ dicti Fratres se transferunt, ædificationem, seu aliàs in eorum vtilitatem conuertere, secundum quod eis melius videbitur expedire. B. fo. 58. ffo. 142. conce. 340.

& Monasteria.

Vendere.

B Concilium Constantiense statuit, qualiter Generalis Fratrum Mi. se debeat habere erga bona Conuentuum, quos reformare contigerit, prout ponitur in dictione, Generalis Mistr. §. 3.

6

S I X T V S 4. statuit, vt cum contigerit Monasteria Monialium sanctæ Claræ Monialibus destitui, adeò, vt de illorum reformatione spes nulla superfit, illa, quæ sic destituta existunt, & destitui contigerit in futurum, cum eorum bonis omnibus, perpetuis vsibus Fratrum domus dicti Ordinis (eisdem destitutis Monasterijs propinquieribus, sub quorum cura erant) applicentur. Ità vt Fratres ipsi possint de illis, & eorūdem Monasteriorum structuris, & ædificijs, pro eorum vtilitate disponere, prouiso tamen, quòd illorum Ecclesiæ, & Oratoria ad profanos vsus non redigantur; sed in illis quandoq; diuina celebrentur officia. B. fo. 60. Et ffo. 144. conce. 349.

7

Ecclesiæ ac Monasteria monialium.

C ¶ Hoc idem habetur quasi ad litteram in Mari magno Car melitarum. ffo. 182. conce. 443. Et in Mari magno Prædicatorum. ffo. 241. Conce. 582. Et in Mari magno Augustiniensium. ffo. 250. conce. 633.

Collector.

A L E X A N D E R 6. fecit quandam concessionem circa applicationem bonorum Conuentuum claustralium Monasterijs sanctæ Claræ. committens illam Archiepiscopo Toletano. Sed quia illa concessio fuit specialis pro Regnis Hispaniarum, & expirauit per mortē illius Archiepiscopi, quò ad futura, non specificatur hic amplius; habetur tamen. ffo. 258. conce. 643.

8

Pro monasterijs. S. Cla.

E ¶ I D E M Alexander confirmauit litteras prædecessorum suorum, qui proprietatem bonorum collatorum Fratribus Minoribus, vel eorum Ordini: in ius, & proprietatem Romanæ Ecclesiæ receperunt. B. fff. 75. conce. 225,

Paupertas

¶ Hæc concessio non nihil videtur conferre pro confirmatione Decretalis, Exijt qui seminat, & contra Extrauagantes Ioannis 22. aduersantis verè paupertati Fratrum Minorum,

Collector.

&

Collector. & Apostolorum, & Christi.

¶ Sciendum est circa prædicta, q̄ in actis Capituli generalis Meclinenſis reperitur ſequens clauſula.

Capitulū
generale.

¶ Capitulum generale declarauit, quòd Papa Ioannes 22. reuocauit ante mortem ſuam, quidquid dixerat, ſeu fecerat contrarium Eccleſiæ, & determinationi Romanorum Pontificum. Quare Conſtitutiones, quas fecerat còtra noſtras declarationes, ſcilicet, Nicolai 3. & Clementis 5. nullius ſunt roboris, vel momenti. fo. 227. tracta. 3. Et ſſo. 246. tract. 2.

10

Pro augu-
ſtinèſibus.

¶ IDEM Iulius præcepit omnibus Chriſti fidelibus, vt nemo ipſorum, bona Ordinis ſancti Auguſtini occupare, vel damnificare audeat. Quod tam de attinètibus ad perſonas Fratrum, quàm de pertinentibus ad loca, ſeu conuentus, & poſſeſſiones eorundem intelligi voluit. Et quòd ſi contrariū facientes, admoniti à Fratribus prædicti Ordinis non reſtituerint omnis integrè, aut vexare deſtiterint infra tridui ſpacium, excommunicationis ſententiam incurrant, à qua nõ niſi per Summum Pontificem abſolui poſſint. B. ſſo. 76. conce. 227.

Excommu-
nicatio.

11

Pro monia-
libus.

LEO 10. fecit duas conceſſiones circa modum, quo alienari poſſunt bona Monafteriorum ſanctæ Claræ, aut Terrij Ordinis, prout habetur ſuprà, in diſtione, Alienatio rerum Eccleſiæ. 9. 4. & 5.

12

¶ IDEM Leo ſtatuit, quòd bona immobilia Conuentuum Fratrum Conuentualium, per Generalem, & Prouinciales miniſtros reformandorum, in euentum, quòd huiusmodi Conuentuales non obſeruauerint Bullam concordiæ, in Capitulo generaliffimo nuper factam, pro vna quarta Eccleſiæ Cathedrali, ſeu Diœceſi, in qua dicti Conuentus ſiti fuerint, pro duabus verò in expeditionem Cruciatæ contra infideles, pro reliqua autem quarta partibus in reparationem dictorum Conuentuum, ipſo facto, quòd ad obedientiam dictorum Miniſtrorum reduci fuerint, per eos applicentur. B. ſſo. 39. conceſſione. 127.

13

Pro bonis
Apoſtatarum.

¶ IDEM Leo conceſſit, vt quandocunq; acciderit, quòd Fratres Ordinis Mi. extra obedientiam euagantes obſeruantiæ, fuerint capti, aut ſpòtè redierint ad Ordinem, qui aliqua bona habuerint, quæ tempore apoſtaſiæ diuerſis vijs acquiſierint, poſſint Prælati Ordinis, & alij Fratres, quibus ipſi commiſerint, accipere talia bona, & ea exigere à quibuſcunq; perſonis ea detinentibus, & illis vt, ſi talis ſint, quorum vſum liceat

A ceat Fratribus habere, vel si huiusmodi nō sint, quibus in propria specie Fratribus vti liceat; vt sunt pecuniæ, vestes seculares, & similia, quōd fiat de talibus rebus, sicut fieri mandatur in declarationibus suæ Regulæ, de similibus, quando sibi ab aliquibus dantur, vel in testamentis legantur. Et concessit, quōd si oportuerit huiusmodi bona in iudicio petere, possit hoc facere Procurator, vel Syndicus Ordini Deputatus, auctoritate sedis Apostolicæ, vel alius amicus spiritualis Fratrum, qui ab aliquo Prælato Ordinis ad hoc fuerit nominatus. B. fffo. 62. conce. 203.

B ¶ Aduertendum, quōd super bona aliorum Fratrum Minorum, qui nunquam fuerunt de obseruantia, non habetur aliqua concessio, virtute cuius possint recipi pecuniæ, vel alia bona, quæ tales Fratres habent, & deferunt, quando volunt reformari inter Obseruantes. Et ideò talia nequeunt recipi, nisi habeatur licentia Apostolica, vel Prælatorum, quorum erant subditi antea.

Collector.

ANNOTATIO CORDVBÆ.

C **Q**UOD AD §. 4. notandum, quōd illud priuileg. Clem. 4. de quo ibi agitur, in mari magno Carmelitarum (vt etiam refertur fff. 134.) extenditur & conceditur etiam Prioribus conuentuum ipsorum, & per communicationem priuileg. vt conceditur similiter *Guardi. min.*

D Quod ad §. 10. vbi ponitur concessio Iulij 2. fff. 7. notandum quōd idem concessit Leo 11. fff. 122.

CAPVCCINI ANNOTATIO.

E **H**OC fuit reuocatum a Greg. XIII. per Const. 44. vbi ait, bona acquisita in Apostasia ab Apostatis, esse Camerae Apostolicæ, vt dixi supra in verbo Apostata.

In §. 13.

CANONICA PORTIO.

F **I**NNOCENTIVS 4. concessit, qd de his, quæ in ornamentis, aut pro eis, vel pro fabricis, seu luminaribus, vel anniuersarijs. 7. 20. 30. alijsq; ad perpetuū diuinum cultum Fratribus Min. in testamentis legantur,

Legata.

gantur, nullam canonicam portionem soluere teneantur, dummodo in fraudem Episcoporum, & Presbyterorum Parrochialium non fiat. b. f. 22. A

2
Legata. **A**LEXANDER 4. concessit idem, quod Innocentius 4. præfatus concesserat; addens, quod nec etiam de pictantijs ad sustentationem Fratrum, aut de indumentis eisdem legatis, teneantur dare aliquam portionem. Et decreuit irritas esse, & inanes, quascunq; Censuras, contra Fratres, seu contra benefactores huiusmodi, vel hæredes, aut exequutores illorum, promulgatas. b. fo. 24. B

3
Legata. **C**LEMENS 4. concessit omnia, quæ supradicti duo Pontifices antecessores sui concesserant; addens aliqua alia in Mari magno sub verbis sequentibus. Concedimus vobis, ut de hijs, quæ in ornamentis, aut pro eis, aut libris, fabrica, luminaribus, anniuersario. 7. 20. 30. aut alijs ad perpetuum diuinum cultum, seu pro pictantijs, aut victu ad sustentationem vestram, vel indumentis; nec non pro annuis censibus redimendis, ad quorum solutionem aliqua domus vestri Ordinis obligata noscuntur; & de domibus, prædijs, hortis, alijsq; locis, vobis secundum instituta vestri Ordinis oportunis, aut de hijs, quæ pro huiusmodi domibus, prædijs, locis, & hortis emendis vobis legantur (dummodo præmissa non conuertantur in vsus alios, sed in illos duntaxat, pro quibus relinquuntur; aut alios etiam qui in hac concessione, vel indulgentia continentur) nulli canonicam portionem aliquam teneamini exhibere. Et nequid a vobis, vel vltimarum exequutoribus voluntatû seu decedentium hæredibus de præmissis aliquid exigere, vel extorquere præsumant, districte inhibemus. B. fo. 58. Et ff. 142. conce. 332. C

4
Ex iure cõmuni. **B**ONIFACIUS 8. & Clemens 5. circa canonicam portionem fecerunt sequentem constitutionem. Verum ne Parrochiales Ecclesiæ, & ipsarum Curati, siue Rectores, qui ministrare habent Ecclesiastica sacramenta, quibus noscitur de iure competere, seu proponere verbum Dei, & confessiones audire fidelium, debitis, & necessarijs beneficijs defraudentur, cum operarijs mercedis exhibitio debeat, auctoritate apostolica statuimus, & ordinamus, ut Prædicatorum, & Minorû Ordinem Fratres de obventionibus omnibus, tam funeralibus, quam quibuscunq; & quomodocunq; relictis, distinctè, vel indistinctè, ad quoscunq; certos, vel determinatos vsus, de quibus D

A quibus etiam quarta, siue canonica portio dari, siue exigi nō
 consuevit; vel non debet de iure, nec non de datis, vel quali-
 tercunq; donatis in morte, seu mortis articulo, in infirmitate
 donantis, vel dantis, de qua decesserit, quomodocunq; dire-
 ctè, vel indirectè Fratribus ipsis, vel alijs pro eisdem, quartā
 partem, quam, auctoritate Apollolica, taxamus, & etiam limi-
 tamus, Parrochialibus Sacerdotibus, & Ecclesiarum Reçtori-
 bus, seu Curatis largiri integrè teneantur; facturi, & curatu-
 ri, quòd nec aliqui, nec aliquis, à quibus quarta huiusmodi
 minimè deberetur, ad ipsorum Fratrum vtilitatem, vel com-
 modum huiusmodi sint relicta; aut in eos taliter data, vel do-
 nata procedant, seu quòd in morte, vel ab infirmis huiusmo-
 di dandum, vel donandum Fratribus ipsis existeret, in orun-
 dem dantium, vel donantiū sanitate sibi dari, vel donari pro-
 curent. In quibus per ipsos vitandis, eorum intendimus con-
 scientias onerare; vt si (quod absit) per Fratres ipsos, dolo,
 vel fraude quicquam in hac parte agi fortasse contigerit, præ-
 ter, id quod eos propterea dictis Sacerdotibus, Reçtoribus,
 & Curatis teneri volumus, etiam districta ratio in extremi
 iudicij examine requiratur ab eis. Ultra portionem autem
 huiusmodi nihil valeant Parrochiales Reçtores, Curati, &
 Prælati exigere supradicti, nec illis dicti Fratres amplius im-
 pendere sint astricti; nec ad id quoq; possint aliquo modo coer-
 veri. Nos enim, vt in cunctis æqualiter, & pacificè, fauente do-
 mino, procedatur, vniuersa priuilegia, gratias, ac Indulgen-
 tias, verbo, seu scripto, sub quacunq; forma verborum à nobis
 vel prædecessoribus nostris Romanis Pontificibus, cuicunq;
 Ordinum prædictorum concessis; nec non consuetudines, con-
 uentiones, statuta, & pacta, in quantum sunt præmissis, vel ali-
 cui præmissorum cōtraria, ea penitus reuocamus, vacuamus,
 cassamus, & irritamus: quin imò cassa, vel vacua, & irrita
 nunciamus, & decernimus nullius prorsus existere firmitatis.
 Habetur in Clementina dudum. 9. Verum, de sepulturis. Sed
 Nicolaus 5. reuocauit etiam, prout statim sequitur.

NICOLAUS 5. concessit Fratribus Carmelitanis, vt de
 illis, quæ eis, pro fabrica Ecclesiarum, & Conuentuum
 suorum, Ecclesiasticis ornamentis, luminaribus, anniuersarijs,
 septimo, vigesimo, trigesimo, & alijs diuinis cultibus, pietan-
 tijs, indumentis, calciamentis, emendis, celebrandis, & haben-
 dis in eisdem; nec non annuis censibus redimendis, ad quorū

solu-

5
 Ex priuile-
 gijs Car-
 melitarū.

solutionem aliquæ domus, prædiq; cum hortis, & alijs locis Ordinis eiusdem obligatæ noscitur, per Christi fideles elemosina pietatis intuitu, siue in funeralibus oblationibus, sepulchris, vltimis voluntatibus, legatis, aut alijs quoquo modo, etiam absolutè largiantur, nulli canonicam portionem aliquam teneatur exhibere, aut ad id valeant coarctari. Et neque ab eis, vel vltimarum voluntatum executoribus, seu decedentium hæredibus, de præmissis bonis aliquid extorquere, vel exigere præsumant, districtè inhibuit. Non obstante Constitutione, in Concilio Vineni edita, quæ incipit, Dudum, & alijs Constitutionibus, &c. B. fo. 86. & ff. 169. conce. 395.

Nota.

Collector.

¶ Ista est melior, & copiosior Concessio, quàm sit in omnibus alijs Priuilegijs Fratrum Mendicantium in materia ista. Nam dicit, quòd non solum non teneantur Fratres soluere quartam, vel canonicam portionem, de omnibus, in alijs concessionibus contentis; sed nec etiam de funeralibus oblationibus; nec de his, quæ eis absolutè quomodocunq; legantur, vel largiuntur; non obstante Clementina, Dudum, de sepulchris, & alijs quibuscunq; in contrarium facientibus, & cù decreto irritante, quod ponitur in fine Bullæ.

Quædo habeat locum iustitia Ecclesiarum.

SIXTUS 4. declarauit, quòd canonica portio, seu iustitia Ecclesiarum Parrochialium habet locum duntaxat eo casu, quo apud loca Fratrum Minorum corpora defunctorum sepeliuntur. Sed si non apud eos, sed apud alios, etiam Mendicantium Ordinum professores, corpora ipsa contigerit sepeliri: tunc ex ijs, quæ ad Fratres prædictos, apud quos talia corpora non sepeliuntur, de bonis defunctorum quomodolibet obuenient, quouis particulari, vel vniuersali titulo, directè, vel per obliquum, nullam canonicam portionem dare teneantur. Nec similiter aliqua portio debeat de ijs, quæ ad certos vsus, & determinatos, eisdem Fratribus, vel eorum domibus, in genere, vel in specie, etiã de bonis eorum, quorum cadauera apud eos contigerit sepeliri. Nec etiam in casibus, in quibus per su prædicti Clementis, & aliorum prædecessorum specialia priuilegia, Fratres ipsi ab huiusmodi solutione quartæ sunt exempti. Nec aliquo casu de candelis, quæ ad manus Fratribus dantur, quarta aliqua quomodolibet detrahatur. In reliquis vero casibus, quàm in præmissis, in quibus quarta huiusmodi soluenda veniret, voluit, vt conuentiones (si quæ sunt inter Fratres prædictos, & locorum Ordinarios, ac Ecclesiarum

Quarta. Conuentiones.

Recto-

A Rectores in iura) laudabiles, & honestæ imposte-
 tur. Et in super addit, quòd si fortè per ipsum Sixtum, vel Sedè
 Apostolicam, de piè legatis, & dispositis, & relictis in genere,
 vel in specie, decima, vel alia portio, seu quota, alteri piæ, vel
 non piæ causæ, ex quavis causa hætenus concessa foret, aut
 imposte-
 rum concedi, & solui, aut dari, & mandari contingeret,
 Fratres prædictos, & illorum domos, ac eis legata, & relictæ,
 aut aliàs in eorum fauorem disposita, in Concessione, & man-
 datis huiusmodi, decreuit, & voluit non includi; nisi de ipsis,
B & præsentis decreto, ac voluntate (non per generales clausu-
 las, quæ etiam specialem mentionem importare videretur, sed
 vera, & specifica mentio fiat in eisdem. B. fo. 60. Et ffo. 143.
 conce. 346.

Decime.

Legata.

C ¶ IDEM Sixtus in Mari magno Fratrum Ordinis Prædica-
 torum confirmavit Cõcessionem Gregorij 11. qui exemit eor-
 dem Fratres à Canonica portione quasi totaliter; quia solum
 de funeralibus non exemit illos explicitè, benè tamen impli-
 citè. B. ffo. 238. conce. 566.

7

Ex priuil.
Fr. Prædi.

C ¶ IDEM Sixtus in præfato Mari magno Prædicatorum cõ-
 celsit, quòd non solum de ijs, quæ pro ornamentis legantur,
 & alijs (vt supra dictum est) non teneantur soluere aliquam
 portionem Canonicam, sed nec etiam de illis, quæ absolutè le-
 gantur in testamentis, vel aliàs, pro Fratrum necessitatibus
 conferuntur. B. ffo. 238. conce. 566.

8

Legata.
Nota.

D ¶ Aduerte, quòd hæc Cõcessio est valdè notabilis, quia om-
 nes aliæ Concessiones de hac materia loquentes dicebant so-
 lum de ijs, quæ ad certos vsus (vt pro fabrica &c.) legabant;
 sed in hac Cõcessione datur exemptio, tam ab ijs, quæ ad cer-
 tos vsus, quàm ab alijs, quæ absolutè, sine specificatione lega-
 re contigerit.

Collector.

E ¶ IDEM Sixtus in Mari magno Carmelitarum inseruit, &
 confirmavit suprascriptam Bullam Nicolai 5. in qua latissimè,
 & copiosissimè exemit illos à solutione cuiuscunq; Cano-
 nica portionis. B. fo. 98. Et ffo. 181. conce. 436.

9

Ex Priuil.
Carmelit.

ALEXANDER 6. omnia Priuilegia concessa Ordinibus
 Mendicantium, concessit Fratribus Mi. Regularis Ob-
 ser. ac si eis specialiter essent concessa, etiam quæ ad exem-
 ptionem à solutione quarta, locorū Ordinarijs, & Parochia-
 lium Ecclesiarum Rectoribus debita, à qua eos pro potiori
 cautela exemit. B. fo. 76. Et ffo. 159. conce. 378.

10

Quarta.

11
Pro Fratri-
bus Mini-
mis.
Legata.
Quarta.

IVLIVS 2. concessit Fratribus Ord. Minim. vt de hortis, & virgultis, & alijs quibuscūq; bonis eiusdem Ordinis, Domibus, & earum Ecclesijs huiusmodi pro tempore relictis, & legatis, ac super luminaribus, & alijs rebus diuino cultui pro tempore dedicatis, decimas, aut oblationes aliquas (etiā ex noualibus) aut quartā ex funeralibus soluere minimē teneantur, nec ad id à quoq; cuiusuis dignitatis, aut nobilitatis existat, valeant quomodolibet coarctari. B. ffo. 11. in conce. 38.

12
Quarta.

IDEM Iulius cōcauit Fratribus Mi. obseruantia omnia Priuilegia aliorum Ordinum Mendicantium, illaq; de nouo concessit, & exemit eos expressē à solutione quartæ, &c. B. ffo. 12. conce. 49.

13
Quarta.

LE O 10. Motu proprio, & certa sciētia, litteras prædictas Iulij 2. & in eis contenta quæcunq; approbavit, innouauit, & confirmauit, ac plenum firmitatis robur obtinere decreuit, & potiori pro cautela, præmissa omnia de nouo concessit, & indulgit, super quibus dedit Conseruatores, apponendo magnas non obstantias. B. ffo. 17. con. 57.

Collector.
Resolutio

QUODAD materiā Canonica portiois resolutio est, q̄ Fratres nō tenētur aliquid dare de quibuslibet rebus eis oblati vel relictis; nisi inter eos, & clericos aliqua pacta, vel cōtētiōnes fuerint factę, q̄ seruādę sūt, si scriptę, & autēticę habeantur.

Collector.
Quarta.

Vltra omnia supradicta est sciendum; super huiusmodi materia quartæ, fuit ventilata causa in rota Romanæ Curie, inter Episcopum, & Capitulum Ecclesiæ Zamoreñ. ex vna, & Fratres Min. obseruantia Conuentus S. Francisci Zamoreñ. ex alia parte; & fuit lata sententia diffinitiuā, & executoria, in fauorem prædictorum Fratrum expedita; prout habetur ad longum. ffo. 77. Et licet, secundum iura, res inter alios acta, alijs nocere non debeat; tamen secus est in hoc casu; quia virtute præfatę sententię, quilibet Cōuentus huiusmodi Fratrum, est liberatus à solutione quartæ, prout quidā in signis iuris peritus asseruit; quia in audiētia Pape, seu in Rota data est.

ANNOTATIO CORDVB AE.

QUODAD §. 4. vbi ponitur Statutum ex iure cōi, vide latius infra in Compend. tit. Concordia §. 2. & tit. Conuentiones, quia saltem quodad pacta, faciunt ad propositum huius §.

Quodad §. 6. vbi Sixt. 4. eximit nos à Canonica portione, vide in Cōpendio tit. Exemptio, §. 2. 2. quomodo idem Sixtus fo. 6 r. ff. 145. infligit censuram.

A *ras graues contra molestantes nos, vel heredes, aut exequutores præfatorum testamentorum, occasione prædictæ Canonica portionis contra præfatum Priuilegium.*

CAPITVLVM GENERALE, AC PROVINCIALE.

S **I**XTVS 4. concessit, & ordinauit, quòd Fratres Min. non nisi duo tantum Prouincialia Capitula, de triennio in triennium tenere, & celebrare obligentur. Non obstante Bulla Eugenij 4. statuentis, vt singulis annis, Prouinciale Capitulum celebraretur in qualibet Prouincia. B. fo. 45. Et ffo. 129. conce. 289.

LEO 10. concessit Capitulo generali, vt (præmissa debita discussione) possit concedere illis Prouincijs, quibus utile, & expediens visum fuerit, vt semel tantum de triennio in triennium celebrent Capit. Prouinc. B. ffo. 56. conc. 168.

C **¶** **I**DEM Leo fecit iterum eandem concessionem per Breue; committens hoc Generalibus cum eorum Capitulis, pro tempore celebrandis. B. ffo. 54. conce. 153.

¶ Aduertendum est, quòd superscriptæ Concessionem videntur nihil iam valere, quia factæ sunt tempore, quo eramus sub Vicarijs, & habebamus prohibitionem; tamen modò non est prohibitum celebrare frequenter Capitula.

D **¶** **I**TEM Leo in Bulla vnionis statuit, vt Minister Generalis, primo triennio sui officij celebrare teneatur vnum Capitulum generale, in partibus, quibus in suo sexennio non erit Commissarius generalis, scilicet, in partibus, vnde ipse fuerit assumptus, ad quod conueniant vocales illarum partium, à quibus assumptus fuerit. Et qui similiter aliud Capitulum in partibus, in quibus assumptus non fuerit, per se, vel per suum Commissarium (ad quod omnes vocales illarum partium accedere teneatur) celebrare debeat. Aut, quòd super hoc fiat, quod Generalis Minister cum Capitulo Generali iudicauerit faciendum. B. ffo. 29. conce. 96.

E **¶** **I**DEM Leo in prædicta Bulla vnionis statuit, quòd Ministri Prouinciales possint infra triennium sui officij, à suis Capitulis Prouincialibus, quæ secundum Regulam, & consuetudinem celebrabuntur, si minus utiles inuenti fuerint, ab officijs Prouincialibus absolui. Et quòd idem iudicium de Custodijs per omnia habeatur. B. ffo. 30. conce. 97.

1
Capitulū
Prouinc.

2
Capitulū
generale:
& Prouin.

3
Collegior.

4
Minister
Generalis

Capi. gen.

5
Prouinc.
& Culto.

CASVS REſERVATI.

¶ *Diſtinctio materiæ caſuum reſeruatorum.*

Collector.

VANTVM ad illa, quæ circa materiam caſuum reſeruatorũ reperiuntur in Priuilegijs Fratrum, eſt cõſiderãdũ, quòd huiusmodi caſus ſunt in duplici diſſerentia. Quidam enim reſpiciunt perſonas Fratrum ſolummodò. Et ij habentur ſupra dictione, Abſolutio Ordinaria quòad Fratres, in omnibus ferè paragraphis. Et in dictione, Abſolutio quòad Fratres extraordinaria in omnib. ſ. Reliqui verò caſus concernunt perſonas ſeculares, qualiter, ſcilicet, poſſint abſolui ab huiusmodi caſibus per Fratres Cõfeſſores: necnon quot, & quales ſint præfati caſus, tam, qui reſeruantur Epiſcopis, quàm Papæ. Iſti aut̃ continentur ſupra in dictione, Abſolutio quòad ſeculares, ferè in omnibus. ſ. præfertim in illis, in quibus poſitum eſt in margine, caſus reſeruati. De quo etiam vide infra in dictione Excommunicatio, vbi ponuntur caſus Bullæ Cœnæ Dñi, ac nonnulli alij Papales.

Collector.
Reſolutio.

¶ Reſolutio materiæ præfatæ conſiſtit in duobus. Primũ, ¶ Prouinciales, & Cuſtodes poſſunt ſibi reſeruare caſus, etiam de occultis peccatis, à quibus nullus Cõfeſſor pòt abſoluere, èt prætextu cuiuſcunq; Bullæ Cruciatæ, vel alterius ſimilis, abſq; licentia Superioris. ¶ Alterũ eſt, quòad ſeculares, ſcilicet, ¶ caſus reſeruati à iure Epiſcopis, ſunt quinque, ſcilicet, excõicatio pro iniectioe violenta in Clericum, qñ non eſt atrox. Peccatũ, pro quo eſſet ſolemnis pœnitentia imponeda. Peccatum Clerici pp̃ quod incurrit aliquã Irregularitatem. Incendiarij non denunciati, & Diſpenſatio votorum. Ab iſtis duntaxat non pñt abſoluere Cõfeſſores præſentati, ſecundum formã iuris. Ab alijs verò omnibus pñt abſoluere, èt ſi Epi ſibi reſeruẽt abſolutionẽ verbo, aut Cõſtitutione Synodali; niſi in tali caſu reſeruato, poneretur excõicatio; quia ratione illius excõicationis nõ poſſant abſoluere. ¶ Verũtamẽ vtendo Cõceſſione Carmelitanorũ, q̃ habetur in dictione Abſolutio quòad ſeculares. j. ſ. 19. & Cõceſſionibus Fratrum nõ Medicantiũ ſuprapoſitis in dictione, Abſolutio quòad ſeculares. 2. ſ. 16. vſq; ad 19. poſſunt abſoluere ab omnibus nõ reſeruatis Papæ. Cõfeſſores verò nõ præſentati, nõ poſſunt abſoluere à præfatis caſibus, nec ab alijs de cõſuetudine reſeruatis Epiſ, quibus, ſecundũ diuerſas patrias, ſũt diuerſi caſus ex cõſuetudine reſeruati.

Aliter de-
bet nunc
obſeruari
poſt Cõc.
Tr id. cum
nõ poſſint.
Seſſ. 17. c. 7

CAPVCCINI ANNOTATIO.

IRCA casuum referuationem, sunt primo aduertenda ea, quæ sacrum Conc. Trid. Sess. 14. cap. 7. declarauit.

In initio enim capituli primi declarat, nullius momēti, eā absolutionem esse debere, quam Sacerdos in eum profert, in quem ordinariam, aut subdelegatam non habet Iurisdictionem.

Secundò. Declarat, magnoperè ad Christiani populi disciplinam pertinere (quod etiam sanctissimis Patribus nostris visum est) vt atrociora quædam, & grauiora crimina, non à quibus vis, sed à Summis dicitur à Sacerdotibus, in sua Diœcesi absoluantur.

Tertiò. Declarat hanc delictorum referuationem, consonam esse diuinae authoritati, & non tantum in externa politia, sed etiam coram Deo vim habere.

Referua-
tio casuū
corā Deo.

Quartò. Declarat in articulo mortis, nullam esse referuationem casuum, & quemlibet Sacerdotem absoluendi authoritatem tunc habere, tenentur tamen postea, si superuixerint se præsentare, & ea facere, quæ iura statuunt, & decernunt, prout etiam de hoc superius dictum est.

Quod autem absolutio data super casibus referuatis à non habentibus authoritatem sit nulla, & nullius roboris, vel momenti, habetur nedum in præallegato cap. Conc. Trid. sed etiam extra de pœnis, & remis. cap. omnis vtriusque, & etiam in Conc. Flor. sub Eug. 4. ibi, de Ministro pœnitentiæ, & in catechismo Romano, ibi de ministr. sacram. pœnit. & apud D. Thom. 4. dist. 2. q. 1. ar. 3. sub art. 3. ad primum, & dist. 24. q. 3. art. 2. sub ar. 3. ad primum & communiter apud Theologos, in 4. sentent. & ratio eorum est, quia confessio non solum est medicina, sed etiam, est ad instar actus Iudicialis: sententia autem (cuiusmodi est absolutio à peccatis) à Iudice non sua lata, nulla est; & idcirco etiam absolutio tradita super peccatis, aut aliis super referuatis, à non habentibus iurisdictionem, est nulla, & cassa, &c.

Nec obstant hodie priuilegia quorumcumq; Regularium, quibus olim concedebatur facultas absoluendi à casibus referuatis Episcopo, præter quatuor de Iure, & quinque de consuetudine (vt est videre in extrauag. Bened. 11. Inter cunctas, de Priuileg.) Imò nec aliqua Priuilegia specialia, quibus concedebatur facultas absoluendi ab omnibus indifferenter, etiam à cœsuris Ecclesiasticis, vt est videre supra in verbo, Absolutio quoad seculares, &c. Pro quo etiam vide Armillam, in verbo Absolutio. §. 26. quia hodie, quoad hunc effectum absoluendi, sublata sunt per Conc. Trid. & per Greg. xiiij. & ratio in promptu est, quia, qui po-

Et habe-
tur supra
In verbo
absolutio.
Quoad se-
cular. 2. §.
1. fo. 55.

Propter ignorantiam aut scandalum licite suspēditur aut tollitur potestas audiendi confessiones.

test totum tollere, multo magis partem, Ergo multo magis potest impedire, sed Episcopi possunt ad eorum beneplacitum hodie in totum suspendere Regulares ab audientia Confessionum (quod quidem, & si possunt, non tamen nisi ex causa deberent facere; quia potestas in ædificationem, & non in destructionem eis tradita est) & item possunt ad tempus eos habilitare, & item pro mulieribus tantum, aut pro viris tantum, aut in loco tali, vel tali tantum; Igitur etiam pro talibus peccatis absolvendis tantum, & pro alijs referuatis, poterunt eos habilitare, & si contrarium dicti habilitati fecerint, id nullius erit roboris, vel momenti. Pro hoc vide. Do. Sot. 4. sent. 18. q. 4. art. 3. coll. 7. 161. ibi quo ergo: & tenetur in Catechesi Neapolitana.

Declaratio Card. circa absolutur. casu referuati.

At hodie exstat declaratio congregationis Card. & Greg. Papa xij. hic ad verbum posita, per quam quidem omnis difficultas, atque disputatio sublata est, &c.

LITTERAE QVOD REGULARES NON possint absolvere confitentes à casibus Episcopo referuatis.

Illustrissimæ, & Reuerendissimæ Domine.

Habetur in Catechesi Neapolitana. fo. 287

VM à Sacra Cong. Cardinalium. qui propositi sunt Decretis Trid. Conc. interpretandis, Illustrissima amplitudo tua quaesiverit, An Regulares ex privilegij à Sede Apostolica impetratis, præsertim autem ex eo, quod nominant mare Magnum, possint in istis casibus, quos sibi Episcopus referuauerit, absolvere confitentes? Hac de re ubi Congregatio accuratè egisset, deinde ad Sanctissimum D. N. retulisset, Sanctitas sua, etiam de sententia Congregationis censuit, ex facultatibus per hoc mare Magnum, aliæque Privilegia Regularibus concessis, factam eis non esse potestatem absolvendi in casibus sibi ab Episcopo referuatis: Deus Illustrissimæ amplitudini tuæ perpetuam vitam tranquillitatem, & incolumitatem largiatur. Romæ die 10. Septembris 1577. Illustriss. & Reuerendiss. Amplitudinis tuæ, &c.

De consensu Papæ referuatur.

Et eademmet Sacra Congregatio super sess. 14. de Sacramento penitentia. can. 11. & in cap. 7. Conc. Trid. declaravit, Nec Confessores vi Privilegiorum Rosarij. Nec Patres Jesuitæ posse absolvere penitentes à casibus Episcopo referuatis, nisi Privilegia ipsa, stalem tradat facultatem, vel sint obtenta, aut confirmata post Conc. Trid.

Ac Reuerendissimo Episcopo Caietæ nomine Alfonso Hispano eadē Sacram. Cardinalium Congreg. Consulenti annis paucis retro elapsis. An per

A Per Bullas ordinarias, In quibus ſolet dari facultas abſoluendi à caſibus Sedi Apoſtolice reſeruatis, comprehendantur etiam caſus quos Epico-
B pus, & Prælatuſ, etiam Religionis cum ſuis ſubditis regularibus reſerua-
 uit, fuit reſponſum quòd non, niſi de eis fieret ſpecialis mentio: etiam
 iterum dubitanti, quid per Bullam Sanctiſſimi nominis Ieſu, in qua ſpe-
 cialiter habetur, quòd Confeſſarij poſſint abſoluere Conſratres à caſibus
 Epicoſo reſeruatis? Illuſtriſ. Cardinaliſ Carrafa nomine totiuſ Congre-
 gationeſ reſpondit; Neque per illam Bullam fieri poſſe, niſi tantum ratio-
 ne Iubilei pleniffimi in dicti à Summo Pontefice cum poteſtate abſoluen-
 di in quibuſcunq; caſibus, etiam in Bulla Cœnæ contentiſ. De qua dixi
 ſupra in verbo abſolutio, in reſolutionibuſ in materia abſolutionum, in fi-
 ne 4. cap. & ibi etiam adeſt pro hoc quædam doctrina valde notabiliſ
 Nauar.

C Nec obſtant iterum priuilegia, quòd ad hunc effectum, dum poſt Cõ-
 cil. Trid. conceſſa Mendicantiſ à Pio V. Quia Greg. 13. poſtea in hũc
 modũ reuocauit videlicet ſtatuiſ de prædictiſ, & aliſ oĩbuſ litteriſ, &
 Conſtitutionibuſ, quæ ab eodem prædeceſſore eiſdem de reſeruatiſ, pro quo-
 rumcunq; Regularium, etiam Mendicantiũ Ordinibuſ, & Congregatio-
 nibuſ quomodolibet emanarunt, ac omnibuſ, & quibuſcunq; in eiſ con-
 tentiſ, eam deinceps diſpoſitionem, atq; deciſionem pro ſubiecta materia
 futuram eſſe, quæ ſiue ex iure veteri, ſiue ex ſacriſ dicti Concilij Decre-
 tiſ ſiue aliã legitime ante dictarum litterarum, & Conſtitutionum edi-
 tionem erat; & ſi ipſe non emanafſet, futura fuiſſet; ad quam diſpoſitio-
 nem, & deciſionem, ſuumq; priſtinum ſtatum, illa omnia reducimus.

D Quin etiam abrogamus omnia irritantiã, & alia decreta, & quæcun-
 que alia, noſtriſ ſtatuto, ordinationiſ, & reductioni aduerſantiã, &c. Sed
 hodie obſeruanda eſt modificatio facta à Sixto V.

E Eſt tamen aduertenda Declaratio illa facta à Greg. 13. pro Patribuſ
 Societatiſ Ieſu, de qua ſupra dixi in verbo Abſolutio, in Reſolutionibuſ
 Abſolutionum in fine quarti capituliſ: Ibi enim dicitur, quòd idem Greg.
 13. declarauit, in ſupraſcripta Cardinalium Epiftoſa, non comprehendendi
 Patreſ Societatiſ Ieſu circa facultatem abſoluendi à caſibuſ reſeruatiſ
 eiſ conceſſam, quam de nouo eiſ conceſſit, ac confirmauit. vt reſertur in
 Compendio eiſdem Societ. Ieſu, Abſolutio. ſ. 1.

Sed circa id, quòd ait hic Collector, de caſu reſeruato cum excommu-
 nicatione occurrit dubium. An habens caſum reſeruatum cum annexa
 excommunicatione poſſit abſolui virtute alicuiuſ Bullæ, ab excommuni-
 catione, & poſtea à peccato? & videtur, quòd ſic; quia ſecundum vtri-
 que, & communioem opinionem; receptam per Durandum in 4. diſt.
 17. q. 1. unica; Can. In reſeſtione de Pœnitentiã. par. 5. Tractat. de ca-

Ut habe-
 tur in Bul-
 la 101. Pij
 4. Inuictũ
 nob. anno
 1564. edi-
 ta.

In cõſt. in
 tanta uego-
 tiorũ mo-
 le an. 1572

An qſ poſ-
 ſit abſolui
 pri^o ab ex-
 cõica & po-
 ſtea à pa-
 cto reſer-
 uato.

sibus reſeruatis? Et Nauar. in Manual cap. 27 num. 61.

Si aliquis aliquem caſum habet reſeruatum, cui eſt annexa excommu-
nicatio reſeruata, poterit Superiorem adire, & ab excommunicatione ab-
ſolui, ac poſtea per quempiam alium Confeſſorem approbatum poterit à
peccato abſolui. Nā excommunicatione ſublata, reſeruatum iam amplius

Ang. in ſū
ma de con
feſſ. 1. 5. f.
174. Sequi
tur Palat.
in 4. d. 17.
diſp. fin.
fo. 305.

non erit; & ita, ſicut ait Cano. & Reſert. Ang. Romæ agitur, & idem pa-
riter videtur dicendum in caſu noſtro; Veruntamen contrarium eſt ve-
rū; nec ratio iam adducta obſtat; quia ſi Papa vel Epicoſopus, aut eius
Vicarius abſoluunt ab excommunicatione, talis abſolutio non eſt ſacra-
mentaliter, ſed tantū iudicialis; & ideo poſſunt ab illi abſoluere, abſque
quòd abſoluūt à peccato: ſed dum Confeſſor virtute alicuius Bullæ abſol-
uit ab excommunicatione, abſoluit ſacramentaliter in Sacramento Pœ-
nitentiæ, aliter enim illud agere minimè poſſet, niſi illud poſſe facere ex-
tra ſacramentum, Bulla aliqua concederet authoritatem. In multis enim

Coar. in c.
alma ma-
ter, de ſer.
excō. p. 2.
§. 11. n. 16

Bullis (vt eſt Cruciatæ) dicitur, quòd auditis, cum diligentia, eorum con-
ceſſionibus, poſſint illos abſoluere a quibuſcūq; peccatis, & cenſuris, Ita
tenent Coarriuas. Nau. Corduba, & declarauit Pius V. In Iubileo con-
ceſſo anno 1568. quòd incipit, Grauiſſima maximaq; pericula.

Nau. in ſū
ma ca. 26.
nu. cord.
in ſum. q.
19. f. 60.

Dixi virtute alicuius Bullæ: quia ſi excommunicatione non erit reſerua-
ta, & Confeſſor habuerit authoritatem abſoluēdi ab illa, benè poterit ab-
ſoluere in foro exteriori, ſicut ordinariè Curati ſolent facere, ſic tenet Syl-
ueſt. Et Fratres Minores poſſunt id facere, etiam non ſeruata Cœrimonia
illa, cum qua talis abſolutio fieri ſolet, per Conceſſionem quandam Leon.

Sylueſt. ti.
abſolut. 3.
in prin. 3.
not. hoch-
betur ſup.
tit. abſol.
§. 14.

10. & hoc in foro conſcientiæ tantū: quia in foro exteriori omnino de-
bet illa Cœrimonia obſeruari, ſi comode tamen fieri poterit, aliter enim
non obligaret, vt ait Nauar. in Manual. c. 26. nu. 9.

Iſtæ cœri-
monia re-
quiſitæ re-
ſeruantur à
Nauar. in
Man. c. 26
nu. 7. & 8.

Itaq; ad propoſitum noſtrum redeundo, dicimus, quòd cum talis abſo-
lutio ab excommunicatione, oporteat fieri in Sacramento Confeſſionis; &
Confeſſio ipſa debeat eſſe integra de iure diuino, in quo Papa diſpenſare
non poteſt; ſine dubio erit neceſſe, omnia peccata ſimiliter audire; & ſic
prius ab excommunicatione, poſtea à peccato, in eadem Confeſſione erit
facienda abſolutio.

Quid obſeruare debeat Confeſſor in abſolutione reſeruatorum, conſu-
lat Nauar. in Man. c. 26. nu. 6. vbi breuis datur huius reſolutio.

De caſibus autem reſeruatis, nunc taxatis, ac præſcriptis à S. D. N.
Clement. viij. cunctis Regularibus, & de aliquibus alijs annotationibus
ad illos pertinentibus, vide quæ ſupra dixi in verbo Abſolutio quòdam
Fratres, in annotatione ad §. 17 fo. 31.

A

CELEBRATIO DIVINORVM.

¶ *Distinctio Materie celebrationis diuinorum.*

IRCA celebrationem diuinorum, sunt multa, & varia Statuta, & concessa in Priuilegijs, quæ vt facilius intelligi, ac reperiri valeant, subsequenti ordine distinguere visum est.

Collector.

B

¶ Primò enim aliqua istorum attinent ad celebrationem Horarum canonicarum. Et hæc habentur infra in dictione, Officium diuinum.

Hic desunt multa posita in prima impressione, quæ tamè ponuntur in verbo missa.

¶ Secundò alia pertinent ad celebrationem Missarum. Ista autè sunt multiplicia, & habentur sub varijs dictionibus, prout infra in dictione, Missa, sunt distincta, & ad propria loca remissa.

C

CENSURA ECCLESIASTICA.

Eo decimus in Concilio Lateranensi statuit, quòd Censuras per Ordinarios latas, & promulgatas, ac in Matrice Ecclesia ciuitatum, necnon Collegiatis, & Parochialibus Ecclesijs Castrorum, & Oppidorum respectiue solemniter publicatas, quando super hoc ab eisdem Ordinarijs Fratres requisiti fuerint, in Ecclesijs domorum suarum, publicare, ac seruare teneantur. B. ffo. 36. conc. 81.

Ecclesia.

D

¶ IDEM Leo concessit Fratribus Minoribus obseruatis, quòd tempore Interdicti, possint absoluere à Censuris, in foro conscientie illius qui confitebuntur peccata sua, nisi tales Censuræ essent, ex quibus huiusmodi interdictum emanaret. O. ffo. 59. concess. 174.

Interdictis

E

CLAVSURA MONIALIUM.

¶ *Distinctio Materie clausuræ Monialium.*

VÒ AD materiã Clausuræ duo præcipua reperiuntur à Pontificibus summis ordinata.

Collector.

¶ Primum cõcernit præcisè personas ipsarum Monialium, scilicet, qualiter ipsæ tenentur manere inclusa intra Monasteria.

¶ Alte-

¶ Alterū tangit personas aliorum fidelium, præsertim Religiosorum, videlicet, quomodo tenentur ab ingressu huiusmodi Clausuræ.

¶ Circa primum horum, primò ponetur quòd tangit omnes Moniales. Deindè quod specialiter pertinet ad Moniales Sãtæ Claræ. ¶ Quantum ad alterum principale, dicitur in dictione, Ingressi Monasteria Monialium.

Ex iure cõmuni.

Prohibitio exitus.

Confirmatur à Pio. in const. 8. quæ incipit Circa pastoral. officij edita ann. 1566.

Prohibitio ingressus, & accessus.

Collector.

BONIFACIUS octauus circa Clausuram Monialium fecit sequentem Constitutionem. Periculoso, & detestabili quarũdam Monialium statui, quæ honestatis laxatis habentis, & monachali modestia, sexusq; verecundia impudenter abiectis, extra sua Monasteria, nonnunquam per habitacula secularium personarũ discurrunt, & frequenter intra eadem Monasteria personas suspectas admittunt, in illius, cui suam integritatem, voluntate spontanea, deuouerunt, grauem offensam, Religionis opprobrium, & scandalum plurimorum, prouidere salubriter cupientes; præsentì Constitutione perpetuò irrefragabiliter valitura sancimus, vniuersas, & singulas Moniales præsentis, atq; futuras, cuiuscunq; Religionis sint, vel Ordinis, in quibuslibet mundi partibus existentes, sub perpetua in suis Monasterijs debere de cætero permanere Clausura. Ità quòd nulli earum Religionẽ tacitè, vel expressè professã, sit, vel esse valeat quacũq; ratione, vel causa (nisi fortè tanto, & tali morbo euidenter earũ aliquam laborare constaret, quòd non posset cum alijs, absque graui periculo, seu scandalo cõmorari) Monasteria ipsa deinceps egrediendi facultas. Nulliq; aliquatenus inhonestè personæ, nec etiam honestæ, nisi rationabilis, & manifesta causa existat, ac de illius ad quem pertinuerit speciali licentia, ingressus, vel accessus pateat ad easdem; vt sic à publicis, & mundanis cõspectibus separatæ, omnino seruire Deo valeant liberius, & lasciuiendi opportunitate sublata, eidem corda sua, & corpora in omni sanctimonia diligentius custodire. Habetur in c. periculoso, de statu Regularium. lib. 6.

¶ Circa superscriptam Concessionem aliqui obijcere præsumpserunt, dicentes, non posse quempiã argeri ad id, quòd minimè vouit, seu promisit, ac per consequens Moniales, quæ non vouerunt Clausuram, non teneri ad huius Constitutionis obseruantiam, prout de facto multæ in multis partibus non obseruant. Sed præfatis respondet glossa super hanc Cõsuetu.

A stitutiōe, in dictione, presentes, dicens. Sed quomodo presentibus Monialibus districtior vita imponi potuit, cōtra id. 15. q. 1. c. Nec is, & 22. q. 1. c. Integritas, & 20. q. 3. c. Præfens. Cum & nemo crescere compellatur. 74. di. c. Gestā, & ibi de hoc? Potest dici, quod illud verum de Regula, sed hic ad Regulam nihil adicitur, sed modus habitandi secundum naturam rei taxatur. Idem Ioannes Monaldus. Vel dic, supradicta vera in clericis secularibus. In religiosis autem, qui velle, vel nolle non habent, secus; quia illis potest strictior vita indici, etiā extra Regulam secundum Innocentium, qui hoc notat in c. Super eo de Regularibus. Et hoc probat ista Decretalis. Et Clementina eodem titulo. Ne in agro. Et per hæc iura patet, Papam, circa professos multum posse in cibis, vestibus, modo manendi, & similibus, quæ plus cadunt in bonis fortunæ, reseruatā tamen naturali sustentatione, & substantialibus Regula. Hæc glossa vbi supra.

C **E**VCENIVS quartus ordinavit, quod sicut Abbatis, & aliarum sorores, & earum Prouisorum, ad hoc deputatarum, tenent claves, quibus ab intra portarum Monasteriorum clauduntur, sic per Confessores, aut alias honestas personas (per Ministros Generalem, aut Prouinciales deputandas) ex parte exteriori habeantur claves, & conferuntur. B. fol. 42. & ffo. 39. concess. 44.

2
Pro monia
lib^o S. Clara, ac Tertiarijs.

D **V**RBANVS quartus statuit, qualiter Moniales S. Clarae secundam Regulam (quam ipse ordinavit) professæ teneantur seruare Clausuram Monasteriorum suorum, sub forma sequenti. ¶ Omni nanq; tempore vitæ suæ, hanc vitā profitentes, clausuræ manere firmiter teneantur infra murorum ambitum ad intrinsicam Clausuram Monasterij deputatam, nisi forsā (quod absit) superuenerit inuitabilis, & periculosa necessitas, sicut exustionis ignis, vel incurfus hostilis, seu alius huiusmodi, quæ dilationē nullo caperet modo ad egrediendi licentiam postulandum. In quibus casibus transferant se sorores ad locum alium competentem, in quo (quantum commodè fieri poterit) clausuræ morentur, quousq; eis de Monasterio sit prouisum. Et propter huiusmodi necessitatis euidentiā. nulla eis conceditur licentia, vel facultas, extra prædictam Clausuram ulterius exeundi fortè de mādato, aut auctoritate Cardinalis Romanæ Ecclesiæ, cui à sede Apostolica generaliter fuerit iste Ordo commissus) ad aliquem locū ali-

3
Ex secūda
Regula S.
Clarae.

Casus in
quibus moniales possunt egredi clausuram.

quæ

quæ mitterentur, causa plantandi, vel edificandi eandem Religionem, vel reformandi aliquod Monasterium eiusdem Ordinis, seu causa regiminis, aut correctionis, aut alicuius valde euidētis, & grauis dispendij euitandi; vel nisi de eiusdem Cardinalis mandato, aut auctoritate, Monasterio primo, rationabili causa relicto, totus Conuentus ad Monasterium aliud se transferret. B. fol. 284. in tractatu 3. Et ffo. 294. in 2. tractatu, rubrica 2.

4 **B**ENEDICTVS 12 circa Decretalē Bonifacij octauī supra positam statuit subsequenti modo. Cū vnīuersæ, & singulæ Moniales secundum earū Regulas, & Constitutiones felicis recordationis Bonifacij octauī prædecessoris nostri super hoc editas, sub perpetua, in suis Monasterijs, debeant permanere Clausura, & in nonnullis Monasterijs Monialiū prædictarum, sicut accepimus, non vsquequaq; seruentur, volētes Constitutiones prædictas inuiolabiliter obseruari, districtè præcipimus Ministris, Visitoribus, Abbatissis, & quibuscunq; alijs ad quos, vel quas hoc pertinuerit, vt Clausuram huiusmodi diligenter teneri faciāt, & seruari; ita quòd nulli earum tacitè, vel expressè professæ, sit, vel esse valeat, quacunq; ratione, vel causa, Clausuram huiusmodi deinceps egrediendi facultas; nisi fortè causa plantandi, vel ædificandi eandem Religionem, ad aliquem locum aliquæ transmittantur; vel tanto fortè, & tali morbo euidenter earū aliquas laborare constaret, quòd non possent cum alijs, absque graui periculo, seu scandalo cōmorari. b. Habetur in libro Ordinis Italico. 3. parte. fol. 210.

5 **¶** IDEM Benedictus statuit, quòd si Abbatissa, contra præmissa Clausuram ipsam exire præsumperit, vel ad exeundū aliquam licentiauerit Monialem, per Ministrum suum, de discretorum Fratrum consilio, remoueat, à regimine Abbatissæ. Moniales verò dictam exeuntes Clausurā, in casibus non permissis, ipso facto sint inhabiles ad quæcūq; officia, in earum Ordine obtinenda. Et nihilominus subdantur pœnis, quæ pro grauioribus culpis in ipso Ordine consueuerunt imponi. b. Habetur vbi præcedens.

Collector.

QVÒ AD Clausuram Monialium est notandū, quòd Moniales Sanctæ Claræ, habent ampliorem obligationem ad clausuram, illa, quæ à iure communi, per Capitulum, Periculoso, superius inserto, cæteris Monialibus posita est.

Hoc

A Hoc patet, quia in Regula suæ professionis, cap. 2. sic dicitur. Omni nanq; tempore, &c. vt etiam superius est insertum. §. 3. Ita quòd Clausura est vnum suorum votorum principalium, prout seruare obedientiam, paupertatem, & castitatem. Super quo non est aliqua dispensatio, nisi in casibus, qui positi sunt supra. §. 3. per Vrbanum ordinatorem Reguæ. Vt autè melius intelligi valeant, ponentur hic sigillatim, addendo aliquam declarationem, vbi opus fuerit.

B ¶ Primus casus est, si superuenerit ineuitabilis, & periculosa necessitas, sicut exustionis ignis, vel incursum hostilis, seu alicuius cõsimilis, quæ dilationem nullo modo sustineret ad postulandum licentiam egrediendi. In quibus casibus (dicit Vrbanus) transferant se sorores ad alium locum competentem, in quo (quantum commodè fieri poterit) clausa morètur, quousq; eis de Monasterio sit prouisum.

C ¶ Circa hunc casum, dicit quidam expositor, quòd adhuc in huiusmodi casu, si posset absq; periculo fieri, deberet prius haberi Superioris licentia, vt colligitur ex supradicta littera Regulæ. Sed quando subitum periculum ad hoc non daret locum, tunc absq; licentia possunt egredi. Non tamen quælibet per se, aut separatim, sed omnes in simul. Et statim vt exierint, debèt se recolligere in aliqua domo honesta, & dare Ordinem, vt habeant debitam Clausuram, quousq; prouideatur eis de Monasterio. Et istud, non est declaratio, cù Regula expresse hoc dicat. Item si ignis intus ardens potest extingui, ipsis Monialibus intra Monasterium manentibus, nõ possunt egredi, etiam cum licentia Prælatorum. Nec etiam possunt ad alia Monasteria transferri, præsertim remanente sufficienti habitatione.

D ¶ Secundus casus est, quando ab habente potestatem mitterentur ad aliquem locum causa plantandi, vel ædificandi eandem Religionem, aut reformandi aliquod Monasterium eiusdem Ordinis.

E ¶ Tertius casus est, causa regiminis, scilicet, vt aliqua Monialis sit prælata alicuius Monasterij.

¶ Quòd ad istum casum dicit præfatus Expositor, videtur, qd non solum possit aliqua Monialis egredi Clausuram, & duci, vt sit Abbatissa alterius Monasterij, sed etiam vt sit Magistra Nouitiarum, seu vt ponatur in aliquo officio, in quo multum consistit honestas Religionis, prout habere Custodiam por-

Primus casus.

Secundus casus.

Tertius casus.

ta, aut rotæ, &c. Dicit etiã prædictus Expositor, quod per-
 acto officio, pro quo aliqua Monialis ducta est ad aliud Mo-
 nasterium, si vult regredi ad suum Monasteriũ, potest reuer-
 ti sola, si socia vult remanere. Aut socia posset reuerti so-
 la, si principalis nollet regredi, de consensu tamen vtriusque
 Monasterij.

Quartus
 casus.

¶ Quartus casus est, causa correctionis. ¶ Hunc casum de-
 clarat præfatus Expositor: vt si accideret, quod aliqua Mo-
 nialis non posset corrigi in Monasterio, vbi habitat, timore
 suorum cognatorum, quia tunc posset duci ad aliud Mona-
 sterium, &c.

Quintus
 casus.

¶ Quintus casus est, causa alicuius valdè euidentis, & gra-
 uis dispendij euitandi. ¶ Dispendium, de quo in isto casu fit
 mentio, declaratur in c. 1. de statu Regu. lib. 6. scilicet, si ali-
 qua Monialis esset infecta aliqua infirmitate, tam contagio-
 sa, quòd meritò timeretur inde prouenire magnum damnum
 alijs Monialibus, aut non posse ibi stare sine grandi pericu-
 lo, vel scandalo communitatis. Dicit tamen prædictus Expo-
 sitor, quòd si idem inconueniens, quòd habetur in Monaste-
 rio, vbi habitat Monialis huiusmodi, erit in quocunq; alio
 Monasterio, fortè posset poni in aliqua domo particula-
 ri. Sed licèt quacunq; alia infirmitate non sic contagiosa,
 Monialis infirmeretur, & adhuc taliter, quòd medici dicerent
 non posse euadere ibi manendo, & quòd posita in aliquo alio
 Monasterio sui Ordinis posset sanari, non propterea posset
 exire Clausuram, nec inde educi. Nec ad hoc sufficit licentia
 Protectoris, vel alterius Prælati, sed quòd ibi curetur, prout
 melius fieri potuerit, & habeat patientiam. Sic enim determi-
 natum fuit per plures insignes doctores vniuersitatis Salmã-
 tinæ, prout inferius cum suis fundamentis apponitur.

Sextus ca-
 sus.

¶ Sextus casus est, quando de mandato Prælati, habētis au-
 ctoritatem, Monasterio primo, ex causa rationabili relicto,
 totus Conuentus ad Monasterium aliud se transferret.

¶ In omnibus tamen casibus supradictis, dicit Vrbanus, in
 Regula, quòd non debent egredi, nisi de licentia Protecto-
 ris. Et quia Prouincialibus concessum est, quòd in Monaste-
 rijs Sanctæ Claræ sibi subditis, possint circa sorores, omnia,
 quæ Protectori, per Regulã ipsarum Monialium, cõcessa sunt,
 vt habetur. ffo. 213. & ffo. 72. possunt iidem Prouinciales, in
 casibus supradictis, dare licentiam Monialibus egrediendi

Clau-

- A** Clausuram. Aliter tamen est de potestate data Protectori in Regula ad dandum licentiam ingrediendi Clausuram; quia illa est reuocata per Martinum 5. & per consequens, carent illa Prælati Ordinis, Prout latè declaratur infra, in dictione, Ingressi Clausuram, notabili ultimo.
- ¶ Igitur Moniales S. Claræ egrediendo Clausuram, extracaus supradictos, transgrediuntur suam Regulam, & peccât mortaliter, licet non incurrât excommunicationem, nisi in vno tantum casu, posito in Regula sua, scilicet, si irent ad Curiam Romanam. Et ponitur sequentibus verbis. In virtute obediētiae, & sub pœna excommunicationis, quam ipso facto, transgredientes, vel non parentes incurrant, districtè præcipimus, vt nulla Abbatisa, vel Soror, pro vlla necessitatis causa, ad Sedem Apostolicam personaliter veniat, vel accedat, nisi alicui licentia specialis à Sede Apostolica concedatur. Habetur c. 13. Regulæ fo. 290. tract. 3. & fo. 298. tract. 2.
- C** ¶ Non est opus hic dicere qualiter dimisso habitu, exeundo Clausuram, incurrerent excôcommunicationem, licet non irent ad Curiam Romanam; cum hoc sit de iure communi, quòd omnes personas religiosas: vt in c. 2. Ne clerici, vel monachi lib. 6. ¶ Et non solum Moniales Sactę Clarę non possunt exire Clausuram, vt dictum est, sed nec introducere aliquam personam, prout Regula ipsarum prohibet, dicendo. Firmiter, ac districtè præcipimus, vt nulla vnquam Abbatisa, vel eius Sorores, aliquam personam religiosam, seu secularem, aut cuiuslibet dignitatis, in Monasterij Clausuram intrinsecam intrare permittant. Nec omnino alicui liceat, nisi quibus concessum à Sede Apostolica fuerit. Nã, vt supradictum est, etiam Protector non potest iam hoc concedere: Ita quòd in præfatis duobus consistit Clausura Religiosarũ. Et si facerent contra primũ, infringerent suum votum Clausuræ. Si autè contra secundum, transgredierentur Præceptũ Papæ. In neutro tamen eorum incurrerent excôicationem, nisi eundo ad Curiam Romanã, aut dimittendo suum habitum, vt dictum est, licet irent aliàs quocunq; vellent; aut introducerent quemcunq; intra Clausuram Monasterij. Peccarent tamen grauissimè in quolibet istorum casuum. Vnde quòd hunc casum, scilicet, ire absq; licentia, seu apostatare cum habitu, magis rigorosum est statutum Fratrum nostri Ordinis, cum eundo vbicunq; sine licentia, etiam non dimittendo habitũ, sunt excommunicati.

¶ Et

¶ Et vt sciatur quid circa hoc statuta antiqua ordinauerūt, apponetur hic statutum Benedicti 12. quod sequitur. A

¶ Districte præcipimus Ministris, vel Visitatoribus, Abbatissis, & quibuscunq; alijs, ad quos, vel ad quas hoc pertinerit, vt Clausuram huiusmodi diligenter teneri faciāt, ita quòd nulli earum tacite, vel expresse professę, sit, vel esse valeat, quacunq; ratione, vel causa, Clausuram huiusmodi deinceps egrediendi facultas, nisi causa plantandi, vel edificandi eandem Religionem, ad aliquem locum, aliqua trāsmissantur; vel tanto fortè, & tali morbo euidenter aliquas earum laborare constaret, quòd non possent cum alijs, absque graui periculo, seu scandalo commorari. Quodq; nulli Regulari, vel laicę personę cuiuscunq; præminentię, dignitatis, status, vel conditionis extiterit, ingressus pateat ad easdem, sine Apostolicę Sedis licentia speciali. Exceptis solummodò personis illis, quibus, in certis casibus, per prædictorum Prædecessorum ordinationes, idest Concessiones, & per prædictarum Monialium Regulas, noscitur esse permissum. Eisdem quoq; Ministris, Custodibus, & Guardianis, tenore præsentium duximus iniungendum, vt Fratres sui Ordinis sibi subditos, arcere studeant ab accessu ad Monasteria Monialium quarumcunq;, iuxta B. Francisci Regulã, & Apostolica ipsorum Ordinis iustituta, pœnas in dictis statutis prouidè ordinatas, eorum transgressoribus infligendas. Et infra addit. Porrò, si Abbatissa contra præmissa, Clausuram ipsarũ exire præsumperit, vel ad exeundum aliquam licentiauerit Monialem, per Ministrum suum de discretorum Fratrum consilio, remoueatur à regimine Abbatię. Moniales verò, dictã exeuntes Clausuram in casibus non permisis, ipso facto sint inhabiles ad quacunq; officia, in earum Ordine obtinenda. Et nihilominus subdantur pœnis, quę pro grauioribus culpis in ipso Ordine consueuerunt poni. Hęc Benedictus 12. in Constitutionibus suis. B

¶ Et notandũ, quòd licèt istę Constitutiones Benedicti non obligant per seipsas, quia faciunt relationem eorum, ad quę obligamur per Regulam nostram, & Monialiũ; posui tamen hic ad insinuãdum pœnas, quę per statuta imposita sunt Abbatissis, & Monialibus, pro transgressione Clausurę, in præfatis casibus. Et vt ex hoc inferatur, non inueniri per Regulam, nec per aliqua statuta, excommunicationem eis impositam. C

E

A fitam in aliquo casu propter transgressionem Clausuræ; nisi, vt dictum est, irent ad Curiam Romanā, vel apostatando dimitterent habitum; licet aliter aliqui opinati, & asserere nisi sunt. ¶ Qui verò supradicta omnia latius videre voluerit, reperiet latè, ac optimè in tractatu nūcupato Clipeus sacrarum Monialiū, per Reuerendum Patrem, bonæ memoriæ, Fratrem Ioannem de Argomanes editum.

B ¶ *Sequitur determinatio facta per plures Doctores famosos vniuersitatis Salmantine, præmissa diligenti, & exactissima discussione circa questionem sequentem.*

C **Q**VAERITVR vtrū Minister Generalis, aut Prouincialis, seu Visitator, vel Commissarius Ord. Fratrum Minorum, habens curam Monialium S. Claræ, valeat quandam Monialē vnius Monasterij (secundum Regulam S. Claræ professam) ad aliud eiusdem Ordinis Monasteriū, causa alicuius grauis infirmitatis curandæ, licentiare. ¶ Et licet dubia pro vtraq; parte altercata lucefcunt clarius; redimendi tñ temporis gratia, nō hinc inde altercabitur, sed negatiua, tamquā vera, apertis fundabitur iuribus, & rōnibus, modo sequenti.

Questio
notabilis.

Responso.

¶ Et primo in Rubrica secunda eiusdē Regulæ continetur, prout suprapositum est, quòd Moniales illam vitam profitētes, firmiter teneantur manere in Clausura toto tempore vitæ suæ, præterquam si euenerint certi casus fortuiti, ibi expressi, vt incendij, belli, & huiusmodi. Postea, narratis fortuitis, excipit etiam alios non fortuitos, tenoris sequentis.

Prima probatio.

D Nisi fortè de mandato Cardinalis Romanæ Ecclesiæ, cui generaliter iste ordo à Sede Apostolica fuerit cōmissus, ad aliquem locum aliquando mitteretur causa plantandi, vel ædificandi eandem Religionem, vel reformandi aliquod Monasterium eiusdem Ordinis, seu causa regiminis, aut correctionis, aut alicuius valdè euidētis, & grauis dispendij euitandi, &c. Cum ergo ad huiusmodi licentiam obtinendam requiratur mandatum Cardinalis, in præsentiarum Protectoris Ordinis, & dictus Reuerendus Pater Minister Prouincialis N. nec alius Frater officium Visitatoris exercens, non habeat mandatum, nisi solummodò de visitando, reformando, corrigendo, & castigando, non autē de licentiando. Igitur eam licentiare non potest.

E ¶ Secundo, ad hoc quòd dictus Cardinalis Protector pos-

L fit

fit prædictam Monialem licentiare, oportet, vt fit adhuc in casibus superioribus sibi commissis. Sed grauius infirmari, non est de casibus sibi commissis, ergo, &c. Et quòd non fit de eis, probatur; quia ibi sunt certi casus positi expressim, & nominatim, & in fine dicit; Vel alicuius valdè euidens, & grauis dispendij euitandi. Et quòd non fit de expressè nominatis, patet, cum iste casus inter Superiores non sit positus. Quod non veniat etiam appellatione valdè euidens, & grauis dispendij euitandi (licet quilibet sani intellectus posset comprehendere) tamen probatur sic. Si hæc Monialis esset peste vulnerata, ne corrumpetur tota domus, videretur licentiari debere, extra Clausuram curanda, quod si non fieret videretur valdè euidens, & graue dispendium, quod vt euitaretur, deberet licentiari. Idem de notabili lepra, tali videlicet, quòd si esset persona secularis, iure posset extrahi de populo, & mitri ad domos in campis separatas. Vel (quod absit) de lepra, seu morbo morum. Et sic de alijs infirmitatibus contagiosis, ex quibus toti Communitati, ex vnius infirmitate, posset venire corruptio. Sed de alijs infirmitatibus non contagiosis, quamquam dicatur, quòd locus est illi infirmitati contrarius, vel quòd aquæ sunt grossæ, vel similia; potest responderi, quòd si locus est humidus, habitet infirma in alto. Si valdè siccus, in inferioribus, & si aquæ sunt grossæ, coquantur. Et si non est copia Medicorù, sit contenta cum illis, vel illo, qui communiter sufficit ciuibus, & sic debet sufficere Religiosis, & similia. Vnde propter huiusmodi infirmitates, sic, vel sic curandas, nõ potest vllò pacto dici, quòd admittitur, vel euitatur valdè euidens, & graue dispendium.

Nota. Ad quod ponderanda sunt verba, scilicet valdè euidens, & graues; quia sunt duo termini, & copulatiuè positi, & ponuntur diuisim, ratione illius coniunctionis, & iuxta ea quæ notantur in rubrica ff. de iuris, & facti ignorantia. Et sic requiritur, quòd illud dispendium, non solum sit valdè euidens, sed etiam quòd sit graue. Sed cum reuera, nec sit valdè euidens, nec graue, dico hoc, non respectu personæ, nã respectu personæ benè potest esse valdè euidens, & graue; sed dico respectu Communitatis: quod debet sic considerari, ratione illius verbi (euitandi) quod de sui natura requirit duplices personas, scilicet personam, quæ euitetur, & personam à qua euitetur, vt patet per textum, & quæ ibi trahuntur, in c. Illud, de cleri.

A cleri. excommunicati. Et in cap. Nulli. de sententia excom-
 municationis, cum alijs multis iuribus, quæ ad præfatū propo-
 situm adduci possent, nisi ob prolixitatem vitandam. Igitur.
 R. P. Minister Prouincialis, seu Visitator, prædictam Mo-
 nialem licentiare non potest.

B ¶ Tertiò considerandū est, quòd Papa in omnibus locis Re-
 gula, vbi aliquid contra Clausuram exceptauit, siue in casi-
 bus fortuitis, siue non fortuitis, nunquam habuit considera-
 tionem ad aliquam personam particularē. Et est verisimile,
 imò iuridicū, quòd si voluisset, expressisset. Vnde cum in om-
 nibus suis exceptionibus Papa semper consuluit, & prouidit
 Communitati, benè colligitur, quòd voluit commoditatem
 Communitatis, aliquando præferri Clausuræ. Sed cum nus-
 quam in tota Regula reperiatur (nec etiam in vno tantūmo-
 dō casu) commoditati personæ particularis. sicut commodi-
 tati Communitatis consulere, vel prouidere, apertè patet,
 quòd commoditatem, seu consolationem personæ particu-
 laris, nullo pacto voluit præferri Clausuræ. Igitur Reueren-
 dus Pater Minister Prouincialis, aut Visitator, seu Commis-
 sarius. N. nullatenus, absq; speciali licentia Sedis Apostoli-
 cę prædictam Monialem licentiare potest.

Tertiz pro-
 batio.

C ¶ Præterea, & quartò, in dicta secūda Regula est quædam
 Rubrica, scilicet, duodecima, tenoris sequentis. De infirmis
 verò, cura, & diligentia maxima habeatur, & secundū quod
 possibile fuerit, & decuerit, tam in cibarijs, quæ earū requi-
 rit infirmitas, quàm in alijs necessarijs in feruore charitatis
 benignè, ac sollicitè eis per oīa seruiatur. Quæ infirmæ pro-
 prium habeant lectum (si vnquam fieri potest) vbi à sanis ma-
 neant separatæ, ne illarum Ordinem valeant confundere, vel
 turbare. Ex qua Rubrica duo clarissimè colliguntur. Primū
 in fauorem proximi præcedentis fundamenti, scilicet, quòd
 adeò Communitatem, in sua spiritali sanitate, Papa cōser-
 uare vult, quòd præcepit, vt Moniales corporaliter infirmæ
 taliter curentur, quòd sanas in diuinis beneplacitis vacan-
 tes, nullo modo valeant confundere, vel turbare. Et ita com-
 moditatem communem semper considerauit, nunquam autē
 particularem. Secundum est, quod in hac Rubrica, Papa lo-
 quitur de granibus infirmitatibus curādis, quod patet, quia
 dicit, quòd curentur maxima cura, & maxima diligentia, cū
 sollicitudine, & per oīa, & similia verba. Vnde sequitur eui-

Quarta p-
 batio.

dent, & Summus Pontifex intellexit de grauib; infirmitatibus. Aliter enim esset minus proportionatum, referri ad infirmitates leues, sed ad graues, cum secundum iura, & omnimodam veritatem, maxima maximis referantur. Et si prouidetur ad infirmitates graues curandas (quod negari non potest) clarè constat, quòd ille casus, scilicet, valde euidentis, & grauis dispendij euitandi, non obtinet locum, nisi in infirmitatibus contagiosis, vt ante dictum est. Et sic dictus R. P. Mag. prædictam Monialem licentiare non potest.

Quinta p-
batio.

¶ Quintò, & finaliter, licet omnia supra dicta non militarèt, quæ iuridicè militant non curemus quærere multas disputationes, cum excusari possunt; nam vbi est casus legis, non est quæstio iuris: vt in l. ancilla. C. de furtis. Textus est expressus in proposito in capi. vnico de statu regul. lib. 6. cuius verba talia sunt. Periculoso, & detestabili quarumdã Monialium, &c. Inferius sequitur, vbi facit. Sancimus vniuersas, & singulas Moniales præsentis, atq; futuras cuiuscunq; Religionis sint, vel Ordinis, in quibuslibet mundi partibus existentes, sub perpetua in suis Monasterijs debere de cætero permanere Clausura. Ita quòd nulli earum Religionem tacitè, vel expressè professã, sit, vel esse valeat, quæcumq; ratione, vel causa (nisi fortè tanto, & tali morbo euidentè earum aliquam laborare constaret, quòd non posset cum alijs, absq; graui periculo, seu scandalo cõmorari) Monasteria ipsa deinceps egrediendi facultas. Ex quibus verbis clarè constat, licentiam huiusmodi, auctoritate Apostolica esse prohibitã. Nec obstat si aliquis dicat quòd potest intelligi, de exeundo ad domos secularium (ne secularibus Moniales illecebris inuoluantur) & non ad aliud Monasterium, causa curandi, vel huiusmodi. Nam glo. non curat de similibus interpretationibus, sed intelligit textum istum de exitu simpliciter, & absolute, dicens, quod nec ad aliud Monasterium causa curandi, vel huiusmodi, sed quòd sit in perpetua Clausura, præterquã in duobus casibus, quos excipit, quorum noster nullus est. Igitur R. P. M. prædictam Monialem licentiare non potest, vt multipliciter, & euidenter probatum est per prædicta.

Collector.

¶ Ex prædictis infertur euidenter, quòd nullatenus potest aliquis prædictorum Prælatorum, absq; licentia Sedis Apostolicæ, mutare aliquam Monialem suæ curæ subiectam, de Monasterio in quo professã est, vel de alio, ad quod legitime trans-

A translata est aliud Monasterium, vt ibi habeat curam infirmarum; vel vt pulset organa; vel propter alias consimiles causas; nisi solum pro causis expressis per Vrbanum, vt supra positum est.

ANNOTATIO CORDVBAE.

B **U**ODAD §. I. vbi Collector dat duas rationes, quare Ecclesia potuit obligare Moniales ad Clausuram, cōtra ipsarum voluntatem; & inducere vitam strictiorem ipsis: notandum, quod prima ratio videtur melior, vt habetur in Sum. Ang. tit. Religio. §. 29. & Silue. Religio. 6. q. 6.

C Quoad hoc sunt septem notanda, præcipuè quoad Clausuram Tertiariarum, in Cōgregatione viuentium secundum Regulam Leo. 10. vt hæc omnia notauit quidam pater satis in huiusmodi eruditus. Primò notandū, quod illud ius commune in cap. periculoso, de statu regul. lib. 6. non comprehendit Tertiarias, in communi viuentes, tria vota solemniter emittentes. Ratio, quia Regula sua per Leo. 10. edita, & confirmata, post illud ca. concessit eis, quod non teneantur ad Clausuram, nisi illæ, quæ Clausuram vouere voluerint, vt patet in earum dicta Regula, cap. ultimo. & similiter multæ aliæ Moniales aliorum Ordinum, vt potè, Beati Bernardi, & Beati Benedicti, & aliæ huiusmodi. In hijs tēporibus, neq; vouent Clausuram, neq; ad eam vouendam tenentur, neq; per Ecclesiam, aut per Prælatos ad eam astringuntur vniuersaliter.

D **E** **F** Secundò notandum, quod illæ Tertiariæ, quæ Clausuram vouere voluerint, tunc solum tenebuntur eam seruare, eo modo, quoad se obligare intendebant, quando vouerunt absolute, vel limitate, vel in toto, vel in parte, & non aliter, nec amplius. Ratio, quia Votum non obligat vltra intentionem vouentis, ex quo est libera, & voluntaria promissio Deo facta, secundum cōmuniter doct. in 4. dist. 38. Videatur, si placet, Bonauent. ibidem art. 1. q. 1. & Richar. art. 2. q. 2. & c. Et ad id facit, cap. exiit de verb. sign. lib. 6. §. nos obscuritate in vers. nisi professor huiusmodi, & c. & cap. licet, extra de voto, & ad id facit l. obligationum. l. 1. ff. de actionibus, & obligat. vbi dicitur quod nõ satis est dantis esse nummos, & feri accipientis, vt obligatio nascatur; sed etiam hoc animo dari, & accipi, vt obligatio constituatur. Ideò tertio notandum, quod si in vouendo Clausuram, eam absolute vouerunt, nihil excipere intendentes, neq; exprimentes vllam limitationem, sed absolute, sicut aliæ Moniales vouentes Clausuram, eam vouerunt, tunc intelligitur, quod eam vouerunt; & tenentur seruare absolute, sine exceptione alia, sicut & aliæ Moniales cōmuniter Clausuram vouentes, & seruantes

Septem notanda quoad Clausuram Tertiariarum.

1. Not.

2. Not.

3. Not.

tes ex Regula (excepto casu, ad curandum infirmos, aut ipsis Tertiarijs vo-
uentibus clausuram specialiter Regula concedit; De quo latius, infra in
quinto notabili dicitur.) Et ratio huius tertij notabilis est duplex. Prima,
quia verba absoluta sine exceptione intenta specialiter, aut expressa, sunt
absolutè, & generaliter intelligenda, ut in cap. quoniã de coniugio lepro-
sorum; & vbi ius non distinguit, nos distinguere nõ debemus, de maiori.
& obedientia cap. Solita, & vt habetur extra, de decimis cap. ad audien-
tiã. Item secunda ratio est, quia vt ait Vlpianus in l. semper in stipula-
tionibus. ff. de reg. iur. si non apparet quid actum est, consequens est, vt id
sequamur, quod in regione, in qua id actum est, frequentatur. Ex quibus
verbis videtur, quod votum clausuræ absolutè factũ à prædictis Tertia-
rijs, debet intelligi, & seruari secundum Ius cõmune, in d. cap. periculo-
so; vel vt cõmuniter seruetur ab alijs Monialibus, vouentes clausuram in
eadem regione, maximè ab illis, quæ sub eadem obedientia viuunt: qua-
les sunt Moniales S. Clare, aut immaculæ Conceptionis, in hjs parti-
bus Hispaniæ, vbi sunt omnes prædictæ Religiosæ, de quibus tactum est.

Quarto notandum, quod si aliqua Tertiaria nollet vouere Clausuram,
& vellet esse religiosa, profitendo alia vota tantũ in Monasterio Tertia-
riarũ vouentium clausuram, non solum potest non admitti, & non recipi,
sed, & iã recepta potest, & debet expelli, si nollet expressè, & verè pro-
mittere Clausurã, sicut aliæ omnes communiter eiusdem Monasterij vo-
uent: & si in professione, quando cum alijs tribus votis, vouit quidem ex-
pressè clausuram, sed fraudulenter, quia, scilicet, non intèdebat verè ad
Clausuram, quam verbo tantũ vouebat, se obligare: tunc in foro conscien-
tiæ, licet ratione voti, quod non est, nõ teneatur ad Clausuram; tenetur
tamen ratione scandali vitandũ, & in foro exteriori ecclesiastico non cre-
detur ei, quod talem intentionem fraudulenter habuit contra verba ex-
pressa libera voluntatis, & cogetur ibi stare, & seruare Clausuram, quia
in voto communi, intentio cuiuscunq; debet interpretari secundum com-
muniter vouentes, & secundum statuentes, aut secundum communitatem
illam, vt communiter dicitur à Doctoribus de Religioso vouente alia tria
vota communia religiosis.

Quod si omninò pertinaciter, noluerit seruare cum alijs Clausuram,
quam ipsa specialiter noluit, neq; intendit vouere expressè, aut in animo
suo; tunc propter scandalum, & difformitatem vitandam, est repellenda,
& eijcienda talis Tertiaria: nam eo ipso ostendit se nolle cũ alijs religiosè
viuere eodem modo, sed vult esse singularis, & eandem terram eiusdem
Monasterij seminare vult diuersis seminibus, & veste lana, & lino con-
texta indui, contra illud quod mysticè prohibetur Deut. 22. & tali potest
dici illud Genes. 19. ingressus es. vt aduena, nunquid vt iudices? Ergo.

A Quintò notandū, quòd prædictæ Tertiariæ absolutè vouentes Clausuram, quamvis eam teneant seruare sicut aliæ, vt dictum est in tertio notabili, tamen hoc non obstat. possunt egredi ad curandum infirmos, sicut moris est in eadem regione talibus Tertiarijs visitare, & curare infirmos. Ratio huius est, quia sua Regula per Leo. 10. cap. vltimo, id eis concedit specialiter, & expressè: ergo secundum hanc exceptionem iuris, intelligitur suum votum etiam absolutè factum: notanter dictum est. (Sicut moris est ipsis in tali regione, &c.) Nam vbi non solent tales Tertiariæ visitare, & curare infirmos, quando non vouebant Clausuram, aut quando eam vouebant, iam non possent egredi ad talem visitationem, & curationem; quia Regula solùm id concedit pro illis partibus, vbi est talis consuetudo ipsis Tertiarijs. Notandum etiam, quòd adhuc in partibus vbi esset talis consuetudo, non possunt prædictæ Tertiariæ vouentes Clausuram, egredi ad alia negotia, principaliter sub pretextu egrediendi ad curandum infirmos, quia fraus, & dolus nemini patrocinatur, neque in foro Dei, nec Ecclesiæ, vt est regula iuris. Notandum etiam sextò, 6. Not.

C quòd adhuc in partibus, vbi esset talis consuetudo egrediendi ad visitandum infirmos, & cætera, posset Prelatus talem egressum eis prohibere, etiam si non vouissent Clausuram, & hoc, quando ipsi Prelato videretur, quòd talis egressus non expedit earum honestati, & Religionis reformationi, & alia causa rationabili suadente, sicut & eadem ratione, scilicet, Religionis, & honestatis debite obseruandæ Papa imposuit Clausuram obligatorie omnibus Monialibus, in dicto Capitulo periculoso, de statu Regul. vt dicunt communiter Doctores ibidem, & sup. Collector tetigit post §. primum.

D Notandum septimò, & finaliter, quòd ad famulos, seu alios seculares intrantes prædicta Monasteria Tertiariarum vouentium absolutè Clausuram, quòd tales seculares non possent ingredi, nec admitti intra prædicta Monasteria, nisi in casibus licitis, & necessarijs, quomodo, & in quibus de Iure communi, & Consuetudine approbata possent ingredi, & admitti ad alia Monasteria eiusdem regionis seruatiua Clausuram, vt in tertio notabili dictum est per easdem rationes. Maximè quia Moniales prædictæ per suum votum Clausuræ non possent deobligare alios ab eo, ad quod ex iure, seu aliundè obligantur, & secundum Regulam iuris. Accessorium, naturam sequitur principalis, & qui vult principale, ex consequenti vult, aut velle tenetur accessorium, de offic. delegat. capitulo, præterea in textu, & glossa, & Bouauentura in 4. dist. 38. artic. primo, & quæst. 1. 7. Not.

Nunc autem à iure prohibetur, ne ad Monasteria religiosarum quarumcunque vouentium Clausuram, ingrediantur, aut admittantur aliæ

personæ, nisi in casibus concessis vt dictum est, & patet in dicto Capitulo, periculoso. Et aliquando imponitur excommunicatio synodalis aliter intrantibus vt patet de hoc in Siluest. Titulo, Excommunicatio secundò, dub primò, post notabilia, quomodo quis incidat excommunicationem per Statuta synodalia, quòd ad prædictum ingressum Monasteriorum exceptorum; & insuper alia pœna pecuniaria imponitur, & corporalis. Ergo famuli, & alij non possunt intrare, nec admitti ad prædicta Monasteria, nisi vt dictum est.

Qui exeundo Moniales incurrent excoicatione.

Quòd cœtera f. 157. vbi Collector ponit casus, in quibus licitè est Monialibus S. Claræ egredi Clausuram; & tandem dicit, quòd in nullo casu incurrunnt præfatæ Moniales S. Claræ excoicationem exeundo Clausuram, nisi quando irent ad Curiam Romanam. vt habetur in 13. capitulo Regule ipsarum; vel quando apostatando dimitterent habitum, secundum ius commune. Notandum, quòd ibi solùm loquitur, & est verum de Monialibus S. Claræ, non de alijs, nã Bonif. 9. fff. 120. statuit quòd Moniales S. Dominici exeuntes Clausuram, nisi secundum formam suarum Constitutionum, incurrent excoicationem ipso facto, & similiter quòd alias, potest statui, & fortè alicubi particulariter statutum est per Papã, aut per Statuta Synodalia, aut Prouinc. aut per Cap. Gener. vel Prouinc. aut per Prælatos. de quibus omnibus, quia particularia sunt, nõ potest haberi plena certitudo, nisi ab ipsis, ad quos ista pertinet, seu quos tangunt.

Quòd f. 157. vbi ponitur determinatio in casu infirmitatis curandæ Moniales, an de licentia Prouinc. possit egredi Clausuram, &c.

Votum est obligat.

Notandum, quòd determinatio Collectoris ibi posita, quæ etiam habetur fff. 2. dub. 2. in decisionibus dubiorum, in Supplemento Ordinis, est tenenda. Quòd si contra eam arguatur, quòd cum votum venit ad casum, seu Statum, in quo à principia voueri validè, aut licitè non poterat, iã ipsum Votum factum non obligat pro tunc, stante tali casu, vt est communis Regula Doctorum ex B. Thoma in 4. dist. 38. quæst. 3. in respons. ad primum: & concordat ratio aperta ad id, vt communiter adducitur à Doctoribus. quæ pro nunc supponatur: & concordat Regula iuris, quòd lex, seu dispositio, seu votum, cum venit ad casum in quo incipi non poterat, non tenet. Sed votum Clausuræ non valeret in casu grauis infirmitatis imminens ex talis voti obseruantia, seu emissionem; vt probatur infra in fine, ergo ipsum votum iam factum de Clausura, non tenet, vel saltem, nõ obligat inuitam Monialem, in casu quo ex infirmitate diceretur à Medicis, quòd probabiliter speratur mors de longinquo, aut imminet incurabilitas illius infirmitatis. si non exit inde, ergo etiam de licentia petita, licet non obtenta à Ministro Prouinciali, possunt Moniales in tali casu exire Clausuram, pro curanda infirmitate, &c.

Respon-

A Respondeo dupliciter, vno modo, ad maiorem dico, quod illa maxima solum est vera, in votis propriè dictis, in quibus, scilicet, soli Deo acquiritur obligatio. Nunc autem in professione, seu voto solemnè fit obligatio, non solum Deo, sed homini, scilicet, Prælati, seu Ecclesiæ: ergo non procedit ratio, vt sup. cap. 2. q. 6. in Respon. ad tertium argumentum habetur.

B Item, secundo modo respondeo (etiam si concedatur illa maior) negando illam minorem; & ratio est, quia supposito (secundum communiter doct.) quod licitum est, licet non necessarium, obseruare rigorem abstinentiæ, seu continentiæ, seu virtutem quamlibet heroicam procurare, per aliqua exercitia aliàs licita; quamuis ex tali obseruantia, seu exercitio rigoroso incurratur aliqua pœna, ægritudo, seu continuetur infirmitas, & abbrevietur vita; non tamen notabiliter, & sensibiliter: & dummodò per ea exercitia non retrahatur, seu impediatur notabiliter ab alijs, qui sibi necessario, secundum suum statum, incumbunt facienda. vt de hys latè Gerson. Alphas. 39 littera R. m. & c. in tract. an Carthusien. licitè abstineant à carnibus; & latius Mart. de temperantia, q. 39. Quo supposito,

C iam eadem ratione patet, licitum esse, antè votum factum seruare Clausuram, tanquam abstinentiam quandam, seu exercitium ex zelo virtutis, & propter cauendam occasionem peccati, & c. etiam in casu, quo, ex tali obseruantia, incurritur infirmitas, seu infirmitatis incurabilitas, & vitæ abbreviatio, ex quo talis abbreviatio non est notabilis, nec sensibilis, nec per talem infirmitatem ex Clausuræ obseruantia prouientem, tollitur, aut impeditur puritas animæ, aut debita obedientia ad Deum, nec impeditur, quin possit virtuosè agere contemplando, orando, vel aliàs vt possit, & vt tenetur, cum tali dispositione corporalis infirmitatis existens, vel saltem virtuosè pati. Virtus enim in infirmitate perficitur. 1. Corinth. 11.

D & quidem si talis vult, potest sic virtuosè agere, vt potest orando & c. & patienter ferre infirmitatè, & alia, ad verba inde sequentia. Iam ex hys patet ratio negandi minorem suprapositam in argumento; & similiter patet ratio probati intenti, determinatum à Collectore. Nam votum bene cadit; imò & propriè cadit, & specialiter super id, quod est licitum, & super erogatorium, aut heroicum quomodocunque. Patet secundum Beatū Thom. vbi sup. secundum communiter Doctō. & tale votum iam factum, erit obligatorium, vt patet. Sed votum de Clausura, etiam in casu supradictō, est huiusmodi, quia, scilicet, est de re licita, & super erogatoria & c. vt patet ex dictis: ergo potest licitè fieri in tali casu, iam factum obligatorium: & ergo determinatio Collectoris vera. Nec obstat dicere pro probatione minoris suprapositæ, quod talis Monialis infirma propter Clausuram, iam nil boni agere potest, & est omnibus Monialibus suæ domus

E

onerosa, odiosa, &c. Sicq; videtur contra virtutem manere ibi cum tali infirmitate propter Clausuram, & per consequens, Clausura talis videtur contra virtutem in tali casu, & illicita: quia respondeo, quod si ipsa Monialis infirma in casu predicto vult, potest virtuosè agere orando, contemplando, & alio modo, vt commodè potest in tali infirmitate: nec ad aliud tenetur. Potest etiam virtuosè operari per patientiam, vt dictū est, & ex quo iam fecit votum de Clausura seruanda, tenetur eam seruare, sicut dictum est, vt ius disponit, & tenetur se disponere ad virtuosè agendū, & patiendum vt oportet, & vt diximus: secus si ex tali obseruantia Clausuræ imminet notabilis, & sensibilis vitæ abbreviatio, seu mors, aut rationis læsio, aut indispositio ad animæ puritatem habendam, ita quod non nisi per exitum Clausuræ posset remediari; tunc enim non teneretur ad Clausuram, vt dictum est, & hoc tantum probat argumētum, & nil aliud, vt etiam habet Gers. vbi sup. littera f. alph. 39. & Martinus. vbi supra, quæst. 38. 39.

CAPVCCINI ANNOTATIO.

In §. I.

Verba Cōcil.

C O N C. Trid. sess. 25. cap. 5. tit. de Regul. confirmando Constit. Bon. 8. sup. §. 1. positam, mandat Episcopis, vt in omnibus Monasterijs sibi subiectis ordinaria, in alijs vero Sedis Apostolicæ autoritate, Clausura Sancti Monialium vbi violata fuerit, diligenter restituatur, & vbi inuiolata est, conseruari maximè procurent; atq; contradictores, per Censuras Ecclesiasticas compescentes. Inuocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachij secularis.

Nemini autem Sancti Monialium liceat, post professionem exire à Monasterio, etiam ad breue tempus, quocunq; prætextu, nisi ex aliqua legitima causa ab Episcopo approbanda; indulis quibuscunq; & Priuilegijs non obstantibus: & Pius V. in Const. 8. circa pastoralis, ann. 1566. edita, confirmando etiam præfatam Const. Bonif. 8. & Conc. Trid. Decretum, statuit, quod si aliquæ Moniales forsan reperiantur, quæ consuetudine etiam immemorabili, aut instituto, vel fundatione Regulæ suæ fretæ, animo obstinato, huic Clausuræ resistent; Ordinarij, vnà cum Superioribus earum, omnibus iuris, & facti remedijs, compellant easdem, tanquam rebelles, & incorrigibiles, ad præcisè subeundam dictam Clausuram, & perpetuò obseruandam. Mulieres quoq; quæ Tertiariæ seu de pœnitentia dicuntur, cuiuscunq; fuerit Ordinis in Congregatione viuentes, si & ipsæ professæ fuerint, ita vt sollempne votum emisserint, ad Clausuram eandem ipsæ teneantur; quod si votum sollempne non emisserint, Ordinarij, vnà cum Superioribus persuadere studeant, vt illud emittant, ac post

Tertiariæ.

A post eiusdem Clausuræ se subiciant, aliàs autem omnino minimè recipiantur.

B Idem Pius V. in Cõst. 100. Decorì, & honestati. & c. ann. 1569. edita, ait. Vnde nos inhxerentes Decreto Sacri Conc. Trid. de Clausura Monial. disponenti, ac alijs nostris litteris super huiusmodi Clausura ediuis adijciẽtes, volumus. & ordinamus, nulli Abbatisarum, Priorissarum, aliarumue Monialium quorumcunq; Ordinum, de cetero etiam infirmitatis, seu aliorum Monasteriorum etiã eis subiectorum, aut domorum, vel parentũ visitandorum, aliã occasione, nisi ex causa magni incendiũ, vel infirmitatis Lepre, aut Epidimie: quæ tamẽ infirmitas, præter alios Ordinum Superioriores, quibus curam Monasteriorum incumberet, etiam per Episcopũ, seu alium loci Ordinarium etiã si prædicta Monasteria ab Episcoporum, & Ordinariorum iurisdictione exẽpta esse reperiantur, cognita, & expressẽ in scriptis approbata sit, à Monasterijs præfatis exire; sed nec in prædictis casibus, extra illa, nisi ad necessarium tempus stare licere: aliter autem, quàm vt præfertur egredientes, seu licentiam exeundi quomodocunq; concedentes, nec non comitantes, ac illarum receptatrices personas, siue Laicas, vel Seculares, aut Ecclesiasticas, consanguineas, vel non; excommunicationis maioris læ sententiæ vinculo, statim eo ipso, absq; aliqua declaratione subiacerẽ: à quo præter quàm à Romano Pontifice, nisi in mortis articulo absolui nequeant: & insuper tam egressas, quàm Præsidentes, & alios Superiores prædictos eis licentiam huiusmodi concedentes, dignitatibus, officijs, & administrationibus per eas, & eos, tunc obtentis priuamus, & ad obtenta, & alia imposteriorum obtinenda inhabiles.

Excommunicata sententiæ.

D Notandum 1. quòd Greg. 13. in Const. 13. Deo Sacris, ann. 1572. declarauit nullis Monialibus, etiam Tertiarijs, habere hostium, per quod ex Monasterio introiri possit ipsarum Monialium Ecclesiam exteriorem, in quam secularibus ad missas, & diuina officia patere solet accessus, sed omnino muro obstruendum.

E Neque iidem licere egredi à ianua Monasterij, quæ esset pro Clausura ipsius Monasterij, etiam ad claudendum aliam vltiorem Ianuam qua patere solet additus secularibus venientibus, vel ad rotam, vel ad crates, seu loca colloquijs destinata, quæ vulgo parlatoria vocantur, vel ad pulsandum ipsam ianuam Clausuræ; quæ loca, cum saltem pro causis prædictis patere soleant Secularibus, extra Clausuram Monasterij censi debet, etiam quo tempore clausa sunt.

Notandum 2. quòd secundum dispositionem Pij V. in Const. 100. supra posita, ad hoc, vt aliqua Monialis possit Monasterij Clausuram, propter infirmitatem aliquam illarum exire, oportet, vt Superioris earum &

Episcopi cognitio, ac approbatio in scriptis simul concurrant, ad eò quòd una sine alia non sufficeret. vt ex verbis ipsis clarè constat. Ex Conc. autem Trid. sufficiebat Episcopi tantum approbatio, dum dicitur ibi; Nisi ex aliqua legitima causa ab Episcopo approbata.

De excommunicatione autem quã ipso facto incurrerent, tam ingredientes Clausuram Monialium, quàm Moniales id permittentes; plenius infra dicemus in verbo, Ingredi Monasteria.

COMMISSARIVS.

I
De Commissario
Generali.

EO 10. statuit, vt quando Generalis Minister electus fuerit de cismontanis, instituat in partibus vlttramontanis, vnum Generalem Commissarium, ab eisdem vlttramontanis Fratribus eligendum; cui Minister Generalis, super præfatos Fratres vlttramontanos, vices suas committat, prout Capitulo Generali expedire videbitur. Itã tamen, quòd Commissarius præfato Ministro Generali omnimodè subijciatur, vt ceteri dicti Ordinis Prælati subijciuntur, ac illi per omnia, secundum Regulam, obedire teneatur. Dùm verò Minister Generalis fuerit ex vlttramontanis Fratribus electus, tunc pariformiter Cõmissariũ Generalem cismontanum instituere debet; pari modo, quo de vlttramontano Commissario superius dictum, & statutum est. Qui quidem Commissarius Generalis per triennium solum, Generalis commissiois fungetur officio. Quo triennio elapso, nouus Commissarius, per Ministrum Generalem, in Capitulo generali, vt supra eligendus (secundum quod vlttramontanis, vel cismontanis, de Commissario fuerit prouidendum) institui debeat. B. ffo. 29. conce. 95.

2 ¶ IDEM Leo statuit, quòd Minister Generalis in partibus, in quibus suis sex annis fuerit, & ad alias partes se cõferre voluerit, pro eo tempore, quo absens fuerit, Commissarium, loco sui, de consilio, & assensu Diffinitorum Capituli Generalis duntaxat, relinquere possit. B. ffo. 29. conce. 95.

¶ IDEM Leo statuit, quòd Visitatores Monialium Sanctæ Claræ antea appellati, nuncupentur Commissarij, prout habetur infra, Moniales. §. vltimo.

3 ¶ IDEM Leo fecit quoddam decretum aduersus Commissarios Cruciatæ, prout habetur in dictione Cruciatæ. §. 4.

¶ Quia circa auctoritatem Commissarij Generalis præfati, nonnulla

A nonnulla orta sunt dubia scitu digna, quæ in vniuersitate Sal-
mantina per plures iurisperitos discussa, decisa sunt, idcirco
huiusmodi dubia, cum suis decisionibus, hic inferere vi-
sum est.

P R I M U M dubium, vtrum præfata Bulla vnionis stante,
sit censendum, quòd Commissarius Generalis sit Ordini-
narius iudex, & Prælatus Fratrum Minorum cismontanorũ,
aut delegatus? Ad hoc respondetur, quòd Commissarius Ge-
B neralis (de quo in Bulla prædicta) habet potestatem delega-
tam, & non ordinariam; quia Delegatus dicitur, qui gerit vi-
ces alterius, vt notatur in Rubrica. de offi. dele. & in l. 1. ff. de
officio eius, cui mandata est iurisdictio. Sed talis est hic Cõ-
missarius, vt patet ex prædicta Bulla. §. Verũm, ibi Minister
Generalis instituet vnum Generalem Commissarium, cui vi-
ces suas committat.

Primũ du-
bium.

C ¶ Nec obstat Regula tradita per glo. & Doctores in c. Cum
ab Ecclesiarum Prælatis. de offi. ordi. cum sua materia, & cũ
multis theoreticis Doctorum, quæ in contrarium videntur face-
re; quia illa applicari ad hunc casum nequeant. Quòd patet
ex duplici capite.

D ¶ Primum, quia illa Regula, cum omnibus pro ea adductis,
loquitur in electo ab vniuersitate, vt ibi dicitur. Sed hoc non
est in casu nostro, quia omnes Fratres Minores, tam cismon-
tani, quàm vltromontani simul, faciunt vnum collegium, seu
vniuersitatem. Cismontani autem tantũ, vel vltromonta-
ni tantũ, nec faciunt collegium, nec vniuersitatem, post præ-
fatam Bullam vnionis, quæ eos omnes facit vnum corpus. Er-
go sequitur, quòd Regula prædicta non habet locum in hoc
casu. Vnde resultat quod in Bulla dicitur, quòd iste Com-
missarius eligatur: non potest dici vera, & propria electio,
cum non fiat à Collegio, vel ab Vniuersitate; sed à parte Col-
legij, seu à quibusdam particularibus, pro vtilitate, & com-
E modo, eos particulariter tangente. Ideò verbum (eligendũ)
positum in dicto §. Verum, non sapit electionem iuridicam,
& Canonicam, vt in Titulo, de electione; sed sapit quendam
consensum, aut approbationem illorum, quibus præponitur.
Fuit enim visum vtile concedere prædictum Commissarium,
propter latitudinem Ordinis. Fuit etiam visum vtile, quòd
talis Commissarius daretur ad beneplacitum, & consolatio-
nem eorum, quibus dabatur. Ideo fuit illis concessum, vt eli-
gerent,

gerent, id est, pro voluntate, & consolatione sua, in illum con-
sentirent. Argumento. c. Super quaestionum. §. Verum. de offi.
dele. Quinimò posito, quòd esset electio vera, non sequitur
conclusio, scilicet, quòd iste Commissarius sit Ordinarius,
vt patet ex eo, quòd hic statim sequitur, scilicet, secùdù caput.

¶ Secundò in casu Regulæ supradictæ, duo tantùm requirun-
tur ad consequendam ordinariam, scilicet, electio Collegij, &
confirmatio Superioris. Et statim electus, & confirmatus cõ-
sequitur iurisdictionem legis, ministerio, & operatione. Nec
est opus alia commissione hominis, vt in c. Transmissam, de
electione. Vnde hæc iurisdictione dicitur ordinaria, quia con-
ceditur à lege. Tamen in casu nostro, hic Commissarius non
consequitur iurisdictionem, ex duobus supradictis, scilicet,
electione, & confirmatione; sed necessarium est tertium, sci-
licet, quòd Minister Generalis committat illi vices suas, vt
Bulla ipsa disponit. Itaq; iurisdictionem recipit ab homine,
vices suas committente, & non à lege ministrante, seu operan-
te. Ergo sequitur, q̄ est Delegatus, & non Ordinarius. ¶ Sed
adhuc posset aliquis opponere dicèdo, q̄ sit Ordinarius, sicut
Vicarius ḡnalis Ep̄i, qui licet recipiat iurisdictionem ex com-
missione; t̄n dicitur O. dinarã habere iurisdictione, per glo. in
c. 2. de officio vicarij. lib. 6. cum similibus. Sic iste Generalis
Commissarius, quamuis recipiat commissionem Generalis
Ministri, videtur, quòd eius iurisdictione sit Ordinaria. Ad hoc
respondetur, quòd illud est verum in Vicario Generali, non
autem in eo, qui ponitur in certa parte Diocesis, qui dicitur
Foraneus; qui non habet ordinariam, sed delegatam: per glo.
& Doctores in Clementina, Et si principalis, de Rescriptis, cū
similibus. Cui videtur similis iste Commissarius, qui non Ge-
neraliter in toto Generalatu, sed in parte constituitur. Vi-
demus etiam insuper, quòd illum iura vocant Officialẽ, hunc
vero Papa, in Bulla vnionis, Commissarium appellat. Ergo iu-
risdictio huius, non debet dici Ordinaria, sed delegata.

¶ Nec videtur ob stare capitulum, Qui in plerisque de offi.
ordi. quia glo. ibi dicit, & Doctores, quòd vterq; tam maior,
quàm minor debet esse Episcopus, & consecratus, & sic quòd ad
dignitatem æqualis. Hic verò primus est Minister, secundus
vero non, sed Commissarius, quod fortè non vacat misterio,
vt, scilicet, sit eadem æqualitas iurisdictionis in vtroq; , scili-
cet, Ordinaria, vbi est eadem æqualitas dignitatis in vtroq; , scili-
scili-

A scilicet, Episcopalis. In hoc verò similiter, cum non sit eadem æqualitas in dignitate, quia vnus est Minister, & alter Commissarius, quid mirum, quòd non sit eadem æqualitas in iurisdictione, imò quòd vna sit Ordinaria, & altera delegata: Vnde glo. ibi dicit, quòd ille minor Episcopus, erit suffraganeus alterius. Quæ suffraganeitas, si verè & propriè accipiatur, vt est in Episcopis suffraganeis Archiepiscopis, necessariò sequitur, quòd ille debet habere Ordinariam iurisdictionem, cum secundum hoc, alter Episcopus de prima instantia se intromittere non potest, in tangentibus subditos istius minoris Episcopi. Vnde oportet, quòd hic minor Episcopus habeat immediatè Ordinariam iurisdictionem. Nec videtur vacare misterio, quòd Papa in Bulla sua, eum appellat Commissarium, quod de sui natura, & propria significatone sapit delegationem. In prædicta verò Decretali, Quoniam in plerisq;, vocat illum Præsulem, quod sapit dignitatem, & Ordinariam iurisdictionem, vt de Vicario Episcopi dictum est.

C **S**ECVNDVM dubium, an Minister Generalis possit ad-mouere hunc Commissarium sine crimine, vel causa? Ad quod respondetur, quòd non; quia Bulla vult esse prædictum Commissarium per triennium, vnde oportet quòd sit. Sed alius substitui non potest, nisi in Capitulo Generali. Nec Minister potest aliter ponere alium. Vnde cum oporteat, quòd sit Commissarius, & isto amoto, non potest alius poni; sequitur quòd iste non potest remoueri. Et ex prædictis in prima quæstione, videntur exclusa omnia fundamenta, quæ in contrarium adduci possent.

Secundum
dubium.

D **T**ERTIVM dubium, vtrum Minister Generalis possit di-minuere, seu limitare potestatem dicti Commissarij, vel in aliquo alterare? Ad hoc videtur dicendum, quòd Minister Generalis liberè potest limitare, ac restringere potestatem sui Commissarij. Ad quod probandum, fiat fundamen-tum ex tribus considerationibus.

Tertiū du-
bium.

E ¶ Prima consideratio, quòd Minister Generalis, cum sit Iudex Ordinarius omnium Fratrum Minorum, iure suo, & ex iure communi, poterat facere Commissarium, & Commissarios Generales, & speciales, cum commissione plenaria, vel limitata, vt sibi placuisset. Sed post hoc ius commune, superuenit Bulla Leonis, exorbitans ab illo iure communi, & restrin-gens hanc potestatem in modo cõstituendi, scilicet, quòd fiat per.

per electionem. Et hæc sit prima consideratio.

¶ Secunda consideratio sit, quòd licet fateamur, quòd indefinita legis, æquipollet vniuersali, in propria, seu in stricta significatione: & sic verbum, Vices, indefinitè prolatum, propriè intelligendol, vel strictè, significat omnes vices; non potest tamen negari, quòd verificetur in aliquibus vicibus: licet aliquibus detractis, saltem in larga significatione: cum pluralis loquutio duorum numero sit contenta, vt dicit Regula iuris.

¶ Tertia consideratio est, quòd dispositio odiosa: & de sui natura restringibilis, vt est statutum, extenditur ad latam significationem, ad euitandum correctionem iuris communis. Textus valde singularis est, & ibi Abbas, in c. Cum dilectus, de consuetudine. Ex quibus considerationibus concludi videtur necessariò, quòd cum dicta Bulla sit exorbitans, & odiosa, debet extendi ad latam significationem, vt minus deroget prædicto iuri communi. Et sic verificatur in vicibus, licet nõ vniuersaliter. Præterea in commissionibus iurisdictionis factis per Ordinarium, reperimus expressum, quòd indefinita verificetur detractis aliquibus. tex. est in capi. secundo, & vltimo de Officio Vicarij lib. 6. Sed talis est hic, quia committens, est Ordinarius, scilicet, Minister Generalis. Imò, & fortius tenendo, quòd iste Commissarius habeat potestatem delegatã, vt supra probatum est, quæ odiosa est; & Officialis seu Vicarius Episcopi habeat Ordinariam, quæ fauorabilis est. De quo Vicario, & Officiali loquuntur illa iura de Officio Vicarij, supra allegata. Vnde si Vicario, seu Officiali Episcopi, in quem transit Ordinaria iurisdictionis, quæ est fauorabilis, habet locum, quòd indefinita verificatur detractis aliquibus, multò fortius verificabitur in eo, in quem transit iurisdictionis delegata, quæ est odiosa. Et quòd iurisdictionis Ordinaria sit fauorabilis, & delegata odiosa, dicit hoc glo. in cap. 1. de rescriptis, lib. 6.

¶ Et non videtur obstare supradictis, quod in contrarium dicitur, scilicet, quòd indefinita æquipollet vniuersali, nam huic, iam ex supradictis, patet responsio.

¶ Nec etiam videtur obstare quod dicitur, quòd Minister Generalis committit coactus; quia similiter Episcopus ponit coactus Vicarium Generalem in Episcopatu, vt patet per Abbatem in cap. Quoniam in plerisque, de offi. ordi. & in iuribus

A iuribus per eum ibi allegatis. Sed quis dubitat, quòd possit
 A Episcopus sibi retinere aliquos casus? Vnde ibi habemus in-
 stantiam. Præsertim, quia ille Episcopus cogitur à iure com-
 muni, hic vero, scilicet, Minister Generalis, cogitur per Bul-
 lam exorbitantem à iure communi.

B ¶ Non videtur etiam obstare. cap. Quoniam in plerisque,
 de offic. ordi. etiam præsupposito dicto Cardinalatu, qui ibi
 B allegatur in contrarium, si, vt supradixi, ille est propriè suf-
 fraganeus maioris Episcopi. Quo casu (vt iam dixi) est ne-
 cessariò concludendum, quòd maior Episcopus, non potest
 se intromittere de prima instantia inter subditos minoris
 Episcopi. Præterea, ille casus videtur valde alienus, & di-
 uersus ab isto nostro; quia ibi non solùm lingua erat diuer-
 sa, sed etiam sub vna fide, ritus, & mores erant diuersi in sa-
 C cramentis, & diuinis; vnde facile posset scandalum genera-
 ri, si in aliquibus oporteret eos recurrere ad alium, in tam
 C grauibus, & ponderosis, contra suos mores & ritus. In casu
 vero nostro, in sacramentorum, & diuinorum celebratio-
 ne, & huiusmodi grauibus, nulla est differentia inter cismon-
 tanos, & ultramontanos; cum ex regula, & voto, uniformi-
 ter omnes teneantur sequi Romanam Ecclesiam, & Priuile-
 gia eadem sint vtrisque concessa. Itaque differentia potest
 remanere, non in votis, non in regula, non in diuinis offi-
 D cijs, non in sacramentis, non in ritibus, & moribus eorum,
 nec in aliquibus essentialibus, & grauibus, aut ponderosis,
 D sed in aliquibus leuibus cæremonijs. Vnde ex reseruatione
 aliquorum, non est de quo teneatur scandalum, vel repugnã-
 tia. Data ergo dissimilitudine, videtur cessare argumentum.
 Hanc differentiam, vel casus diuersitatem confirmat prædi-
 cta Bulla in præallegato. §. Verùm. vbi expressè dicitur, quòd
 hic Commissarius datur propter latitudinem Ordinis, quia
 vnus non videbatur posse sufficere. Non autem propter va-
 E rietatem morum, vel rituum circa diuina, & sacramenta.
 In prædicta verò Decretali, quoniam in plerisque, totum
 econtra, quia ibi non erat latitudo, sed propter rituum, & mo-
 rum varietatem in essentialibus, ex quorum non obseruatio-
 ne possent facillè illi scandalizari.

¶ Supradictis tamen omnibus, & alijs pluribus, quæ dici pos-
 sent, omisiss, huic quæstioni finem ponit eadem Bulla in di-
 cto §. Verùm, cuius talia sunt verba. Cui Minister Genera-

lis vices suas committat, prout Capitulo Generali expedire videbitur. In quibus verbis tria videntur ponderanda. **A**
 Primum hoc verbum, Videbitur, quod sapit arbitrium rationabiliter regulatum, sic iura, & doctores sæpe dicunt. Unde patet, quod hæc potestas committenda Generali Commissario, debet prius moderari per Capitulum Generale, secundum arbitrium rationabiliter, & iuridicè regulatum. Secundum ponderandum est, quod hoc Decretum, seu Arbitrium, debet præcedere commissionem de necessitate, ad sui validitatem. Tertium est, quod hæc verba vel important ampliationem, vel diminutionem. Ampliationem non important, quia ultra totum nihil possunt ampliare. Ergo sequitur, quod important diminutionem. Ex primo, & ultimo istorum resultat, quod Commissio, quæ fit prædicto Commissario Generali, potest esse limitata, & restricta. Ex secundo resultat, quod prædictum Arbitrium, vel determinatio, debet præcedere Commissionem, aliàs est inutilis, saltèm qua **B**
 tenus assumit vires à Bulla. **C**

¶ Concluditur itaque, quod aut Commissionem factam huic Commissario Generali præcedit prædicta modificatio, decretum, vel arbitrium Capituli Generalis, aut non. Si præcedit, valet Commissio cum suis limitationibus, & restrictionibus ibi factis. Si non præcedit, non valet Commissio, quatenus assumit vires à Bulla. Si autem assumit vires extra Bullam, puta ex iure communi, quo iure (vt supra dictum est) prius poterat Generalis Minister facere Commissarium, tunc nulli dubium, quod posset mutare, & restringere ad libitum, cum & posset totaliter reuocare. Et sic manet tertium dubium luculenter discussum. **D**

Quartum
dubium.

QUARTVM dubium est, an Generalis Minister possit mittere Commissarium Generalem, sicut primum, qui erat per electionem? Respondetur, quod non potest mittere talem secundum Commissarium, qui concurrat cum primo, quia stante Bulla præfata, vnus tantùm debet esse Commissarius Generalis, & sub certo modo, & forma positus. Ergo nec potest dari secundus, nec nisi sub illo modo, & in Capitulo Generali, vt prædictum est. **E**

Quintum
dubium.

QUINTVM dubium, vtrum saltem possit Minister Generalis mittere aliquos Commissarios speciales, ad aliquas speciales Prouincias, vel pro particulari negotio?
 Respon-

A Respondetur, quòd hæc quæstio potest capi dupliciter. Aut enim Commissarius specialis mittitur, pro aliqua Prouincia, aut Custodia, vel Conuentu, exclusa omnino potestate Commissarij Generalis, quòd ad illam Prouinciam, vel Custodiam, vel Cõuentum. Aut mittitur specialiter ad aliquam causam, seu causas, in cæteris tamen remanente potestate Commissarij Generalis, in eadem Prouincia, Custodia, vel Cõuentu. In primo casu, vel primo modo, videtur quòd non posset facere, præsupposito, quòd Commissarius Generalis fuit institutus auctoritate Bullæ, & præcedente arbitrio, & determinatione Capituli Generalis, vt superius dictum est.

B ¶ Ratio huius est, quia tot tales speciales Commissarios posset facere, quòd subtraheret Commissario Generali paulatim totam Cõmissionem, vel magnam eius partem; vnde posset fieri fraus legi. Hoc tamen est intelligendum verum, præterquam si tali Prouinciæ, Custodiæ, vel Conuentui esset vtile providere de tali Commissario speciali; vt quia Cõmissarius Generalis esset negligens, aut suspectus, aut aliàs insufficiens illi Prouinciæ, Custodiæ, vel Conuentui.

C ¶ Fundamentum huius est, quia lex extenditur, & restringitur ad terminos suæ rationis, vt est notissimum in iure. Ratio autem, quia fuit in Bulla prouisum de isto Generali Commissario, nec fuit fauor istius Ministri, nec Generalis Commissarij, sed subditorum; vt patet in Bulla, scilicet, propter vtilitatem eorum, ne debito remige fraudarentur. Ergo in tantum impediatur Minister Generalis dare specialem Commissarium, in quantum maior vtilitas non postulauerit; quia lex vltra non trahitur, cum ista fuerit ratio eius; præsertim in derogatione iuris alterius, scilicet, Ministri Generalis, cui per Bullam aufertur libera potestas dandi Commissarium ad libitum suum, vt proprio iure facere poterat. Et quod in fauorem Fratrum inductum est, non debet retorqueri in eorum damnum, & odium, vt dicit Regula iuris. Cùm ergo in fauorem Fratrum, & propter eorum vtilitatem sit inducta institutio huius Commissarij Generalis, non debet per eam impedi-
D ri specialis datio, vel institutio Commissarij, vbi, & quando fuerit vtilius. ¶ Prætereà, si Legatus generalis, & causa nouiter orta, vel antiqua nouiter reuelata, potest prohibere Delegatum specialem, datum non à se, sed à Papa, vt in l. Si hominem. ff. mandati, & ibi Barto. & Abbas in cap. Studuisti.

de offi. lega. & in alijs locis, quamuis prædictus Delegatus est maior illo, in causa sibi commissa, quanto ergò fortius poterit Generalis Minister ex aliqua ex supradictis causis, vel alia iusta nouiter orta, prohibere prædictum Commissarium quòdã vnã Prouinciam, Custodiam, vel Conuentum, cùm sit eius Superior? A

¶ In secundo verò casu, quando, scilicet, Commissarius specialis mittitur ad causam, vel causas speciales in certis rebus, remanente potestate eiusdem Commissarij Generalis in eadem Prouincia, Custodia, vel Conuentu, videtur, quòd possit mittere Commissarios speciales, etiam sine aliqua causa de prædictis, vel necessitate. Ratio huius est, quia Minister Generalis, eo ipso, quòd eligitur ab vniuersitate Fratrum, & confirmatur, consequitur Ordinariam iurisdictionem, per notata. in c. Cùm ab Ecclesiarum. de offi. ordi. Ratione cuius Ordinariæ iurisdictionis, potest dare Commissarios tam Generales, quàm particulares: vt. C. Qui pro sua iurisdictione. l. vna cum similibus. Hæc autem potestas dandi Commissarios, fuit ei limitata in vna specie Commissariorum, scilicet, in Generalibus, quòd non posset dare nisi vnum, & sub certa forma, vt patet in Bulla. De alia vero specie, scilicet, specialium Commissariorum, nihil Bulla disponit; vnde relinquit dispositioni iuris. iuxta. l. Commodissime. ff. de liberis, & posthumis. cum similibus. Et à iure antiquo eatenus intelligitur esse recessum per ius nouum, quatenus in iure nouo exprimitur, & non amplius. vt in l. Sancimus. C. de testamentis, cum similibus. Imò amplius secundum intellectum Bullæ, qui videtur magis licere, & rationi consonum, rectè intuenti. Non enim tam voluit Bulla ponere frænum Generali Ministro super institutionem Commissarij, quàm eum ad instituendum, & ponendum illum, calcaribus stimulare, & compellere. Declaratur sic. Quia fortè Generalis nimis confidens de se, vellet solus portare totum onus regiminis, & gubernationis, & nollet secum sumere alium adiutorem, scilicet, facere Commissarium, cùm esset in sua libertate ponere, vel non ponere; quod fuisset in magnum detrimentum Religionis, propter ipsius latitudinem: ideo Papa videns commodum, & incommodum Ordinis, voluit imponere necessitatem ponendi saltem vnum Commissarium Generalem. Vt autem esset magis aptus, & acceptus nationi, voluit, quòd B
C
D
E

A de consensu, & beneplacito eorum poneretur. Quod autem
 hic sit verus, & rectus intellectus Bullæ, facile videbitur in-
 tuenti? s. Verùm, dictæ Bullæ, cuius verba sunt hæc. Verùm
 quia conspicimus ipsum Ordinem per vniuersam Christia-
 nitatem, mirum in modum dilatatum esse; ne, ob huiusmo-
 di amplitudinem, debito pastoralis regiminis careat benefi-
 cio, &c. Ecce motiuum Papæ, scilicet, vtilitas propter la-
 titudinem. Sequitur vltterius in Bulla. Decernimus, quòd
 B Minister Generalis instituat vnum Generalem Commissa-
 rium, &c. Quæ verba non possunt sonare, quòd Papa dat fa-
 cultatem de nouo Ministro Generali, cùm ipse hanc potesta-
 tem prius haberet à iure. Sed illam potestatem, quam habet
 ponendi Commissarium, voluit Papa facere necessitatem,
 vt saltem ponat vnum Generalem Commissarium, velit no-
 lit. Vnde cum essent duæ species Commissariorum, scilicet,
 C generalis, & specialis, & ambæ in potestate, & libertate Mi-
 nistri Generalis ponere, vel non ponere; & ambæ fuerint à
 iure inuentæ, propter vtilitatem subditorum, & in adiuto-
 rium regiminis; propter maiorem vtilitatem, voluit Papa
 imponere necessitatem Ministro Generali saltem in altera
 earum magis vtili, scilicet, in Generali, aliam speciem non
 tangens; quia in hoc solùm voluit imponere necessitatem.
 Aliam autem speciem non tam necessariam, voluit relin-
 quere in potestate Ministri Generalis, sicut erat à iure com-
 muni.

D ¶ Præterea si verum est, quòd prædictæ commissiones tam
 generales, quàm speciales, inuentæ fuerunt, & inductæ pro-
 pter vtilitatem subditorum, in adiutorium regiminis, & gu-
 bernationis: si, pro quia; quia sic verum est, & propter huius
 vtilitatis augmentum Papa voluit imponere necessitatem fa-
 ciendi hunc Commissarium: quomodo, aut quo pacto dici
 potest, quòd voluit impedire alios Commissarios, & vtilita-
 tem eorum? Et sic intendens augere vtilitatem per vnã
 E viam, per aliam diminueret; cùm sit in iure vulgatum, quòd
 ea, quæ inducta sunt ad augmentum, non debent operari dimi-
 nutionem: quod tamen hic esset.

¶ Præterea, absurdum videretur, dare casum, in quo pos-
 set inferior, scilicet, Commissarius, quod non posset Supe-
 rior committens, scilicet, Minister. Sed ipse idem Com-
 missarius Generalis pòt facere istas particulares, & speciales

commissions; ergo multò fortius Minister, apud quem remansit maior potestas, imò fons ipsius iurisdictionis, & potestatis. A

¶ Præterea, si verum esset, quòd dato prædicto Generali Commissario in natione illa, Minister Generalis nihil posset, nisi personaliter ipse veniret ad illam nationem; non Bulla vnionis, sed diuisionis illa diceretur conuenienter: hoc patet aperte, quia essent duo Generalatus, vt prius; & duo capita in effectu, & vnio illa esset de vento, & non de effectu, contra mentem iurium, & Papæ in Bulla prædicta. Non obstat dicere, quòd quando Minister personaliter venerit, non prohibetur exercere officium; quia hoc rarissimè continget in toto suo tempore, vel nunquam. Et ad rara, iura non adaptantur, nec propter illa facta fuerunt. ff. de legibus. l. Nam ad ea. Ex quibus videtur cõcludi, quòd Minister Generalis potest mittere Commissarios speciales, quotiescunq; voluerit, ad aliquas speciales Prouincias, vel causas, quando in cæteris remanet potestas Generalis Commissarij in Prouincia, Custodia, vel Conuentu; quamquam non subsit aliqua de iustis causis supradictis, vel alia similis. B

¶ Nec obstant quæ in contrarium adduci possent.

¶ Primò non obstat, quòd hæc Commissaria Generalis, sit dignitas, vel officium, quod non potest diuidi; quia quamuis hoc fateatur, nulla ex hoc sequitur diuisio. Patet in Officiali Generali Episcopi, quia non desinit esse Generalis, quamuis aliqui casus à iure reseruentur Episcopo, vt in c. 1. & 2. de Officio Vicarij, lib. 6. Et Episcopus committit alijs specialiter aliquas causas, & ponit aliquos Vicarios foraneos in aliquibus partibus Diocæsis, vt in Clementina. Et si principalis. de Rescriptis. Nec legatus desinit esse Generalis in Prouincia, licèt ibidem aliqua causæ specialiter alijs committantur: vt in c. Studiisti, de officio legati, cum similibus. Præsertim, quia si hoc Ministro Generali competit à iure, per ea quæ dicta sunt, nemini facit iniuriam, qui vtitur iure suo, secundum iuris regulam. C

¶ Nec etiam obstat dicere, quòd Commissarius Generalis est Prælatus immediatus, quia hoc supra improbatum est, cū fungatur vice, & commissione alterius.

¶ Nec obstat similiter, quod dicitur, quòd est data certa forma, &c. quia illa est pro Commissario Generali, & non pro specia- D

A speciali, qui relictus est iuris dispositioni, ex quo de ipso non est facta mentio, vt supra dictum est.

¶ Non obstat etiam, quòd essent duo capita, scilicet, Commissarius Generalis, & specialis, quia imò nullus eorum est caput, sed ambo sunt membra capitis vniuersi, scilicet, Ministri Generalis.

B ¶ Nec obstat dicere, quòd debet esse vnus solus; quia hoc verum est præcisè in Commissario Generali, in quo Bulla disponit, vt dictum est, & non in specialibus, qui iuris dispositioni relictæ sunt.

¶ Posset tamen aliquis dicere, quòd superflua est hæc differentia superius facta inter Commissarium specialem ad Prouinciam, vel Custodiam, & c. & Commissarium specialem ad aliquam causam, vt in primo requiratur iusta causa, & non in secundo. Vt. n. superflua hæc differentia, cum rationes superius positæ, pro secundo videantur equaliter concludere, & locum sibi vindicare pro primo. Vnde videtur, quòd nõ magis requiratur causa in primo, quàm in secundo. Ad hoc respondetur, quòd non est omnimoda æqualitas, quoniam vt supra dictum est, si tantam libertatem haberet in primo casu, sicut in secundo; tunc esset in potestate Ministri priuare Commissarium tota commissione, vel magna eius parte, per viam indirectam, quod nõ est faciendum, vt, scilicet, concedatur vna via, quod alia prohibetur.

D COMMVNICATIO PRIVILEGIORVM.

¶ *Distinctio materia communicationis Priuilegiorum Fratrum Mendicantium.*

RESPPECTV communicationis Priuilegiorum, factæ Collector, sunt multe, ac variæ Concessiones omnibus Ordinibus Fratrum Mendicantium, quæ inferius annotantur.

E ¶ Sed attendere oportet, quòd illæ, quæ specialiter concernunt Fratres Minores, & Moniales, ac Tertiarios, eorum Curia subiectos, ponuntur primo.

¶ Illæ autem Concessiones, quæ tangunt Fratres Ordinis Prædicatorum, ponuntur secundo loco.

¶ Illæ verò Concessiones, quæ spectant ad Fratres Augustinenses, necnon ad suos Tertiarios, ponuntur consequenter

in tertio loco. ¶ Quædam autem Concessio quæ pertinet ad Fratres Carmulitanos, ponitur quarto loco. A

¶ Quædam autem Concessio quæ pertinet ad Fratres Carmelitanos, ponitur quarto loco.

¶ Alia etiam insuper Concessio attinens ad Fratres Ordinis Minimorum, ponitur quinto loco.

¶ Sed pro omnibus Mendicantibus insimul, habetur quedam alia Concessio, quæ ponitur in fine omnium prædictarum.

¶ Deinde adduntur alia ex priuilegijs Fratrum non Mendicantium, nobis denuò communicatis. B

¶ *Pro Fratribus Minoribus, ac etiam Prædicatoribus.*

SIXTUS 4. concessit professoribus Ordinis Min. vt concessis Fratribus Prædicatoribus, & eiusdem prædicatorum Ordinis Fratribus, vt concessis prædictis Fratribus Minoribus Priuilegijs, Indulgentijs, gratijs, fauoribus, & indultis, tam spiritualibus, quam temporalibus, à Romanis Pontificibus prædecessoribus suis, & alijs auctoritatem habentibus (quæ omnia, ac si nominatim exprimerentur, haberi voluit pro expressis) potiri, & gaudere possint, & debeant, perpetuis futuris temporibus, in omnibus, & per omnia, prorsus, & sine vlla differentia, perinde ac si quæ vni, & Ordinibus prædictis sunt concessa, vtrique simul nominatim concessa fuissent, aut concederentur impofterum. Et voluit, quòd ea, quæ de Magistro Generali, & Prouincialibus Prioribus dicti Ordinis Prædicatorum, ac Monasterijs Monialium, sub eorundem Fratrum Prædicatorum cura, & secundum ipsius Ordinis instituta viuentium, sunt statuta: in Generali, & Prouincialibus Ministris, & Vicarijs dicti Ordinis Minorum, & Monasterijs Monialium Sanctæ Claræ, & e contra, censeantur esse statuta. B. fo. 61. Et ffo. 144. conce. 354. C

¶ **I**DEM Sixtus statuit, quòd Monasteria, & loca Monialiū Sanctæ Claræ, & Sancti Dominici, eorumq; Abbatissæ, Priorissæ, Procuratores, Syndici, Oblati, & vtriusq; sexus tertij Ordinis, de pœnitentia nuncupatæ, personæ prædictæ, eisdem Priuilegijs, & immunitatibus, gratijs, & fauoribus, concessionibus, indultis spiritualibus, & temporalibus Fratrum prædicatorum, & Mino- D

A & Minorum Ordinibus, & illorum professoribus, domibus, & locis, ac Procuratoribus, & Syndicis, Oblatis, & Conuersis, seu alijs quomodolibet, per prædecesores suos, aut per ipsum Sixtum hæcenus concessis, & in posterum concedendis, quauis auctoritate (quatenus earum sexu, & statui non contradicant) liberè, & licitè uti possint, & debeant, in omnibus, & per omnia, prorsus, & sine vlla differentia, ac si eisdem Monasterijs, locis, & personis prædictis, nominatim concessa forent, & concederentur expressè. B. fol. 66. Et fol. 148. concess. 362.

B ¶ IDEM Sixtus in Bulla Aurea, omnes, & singulas gratias, Concessiones, & peccatorum remisiones, communitates, exemptiones, facultates, priuilegia, & indulta spiritualia, & temporalia, qualiacunq; sint, Eremitarum Sancti Augustini, & Carmelitarum, & Seruorum Sanctæ Mariæ, Fratrum Ordinibus, & eorū Ecclesijs, & Oratorijs, ac domibus, Prioribus, Fratribus, & Sororibus, Cōuersis, & Oblatis, & vtriusque sexus personis de penitentia nuncupatis; à prædecessoribus suis Romanis Pontificibus, & ab eodem Sixto, aut alijs auctoritatem habentibus (quæ omnia, ac si nominatim exprimerentur, haberi voluit pro sufficienter expressis) coniunctim, vel diuisim, in genere, vel in cōmuni concessa; eisdem, vel eorum cuiuslibet Prædicatorum, & Minorum Fratrum Ordinibus, domibus, Ecclesijs, & Oratorijs, generali Ministro, Magistro, Prioribus, & Ministris Prouincialibus, Conuentualibus Prioribus, & Guardianis, Sororibus, Oblatis, Conuersis, & vtriusq; sexus Tertij Ordinis, seu de penitentia nuncupatis, & alijs eorundem Ordinū personis, de nouo concessit, & in eis locum habere voluit, ac si eisdem nominatim, directè, & expressè concessa fuissent. B. fol. 66. Et ffo. 149. concess. 367.

C ¶ IDEM Sixtus concessit, seu communicauit Fratribus, & Sororibus trium Ordinum Beati Francisci, omnia Priuilegia, tam spiritualia, quàm temporalia, omnesq; Indulgentias cæteris Mendicantium Ordinibus concessas; tam in cōmuni, quàm in particulari, eorumq; Ecclesijs, & locis quibuscunq; B. ffo. 109. concess. 464.

D ¶ IDEM Sixtus concessit, quòd Sorores Sanctæ Claræ, sub obedientia Fratrum Min. obser. existentes, gaudeant omnibus Priuilegijs, exemptionibus, & gratijs concessis, in genere,

3
Pro Fratribus Minoribus, & Prædicatoribus & eis subiectis.

4
Pro tribus ordinibus S. Francisci.

5
Promonia libus Sanctæ Claræ

nere, Sororibus reformatis Sororis colete. o. ffo. 261. conc. 677. & ffo. 96. concess. 338. A

6
Nota.

BONIFACIUS octauus statuit, ad instar Innocentij 4. quòd quæcunq; Moniales commissæ fuerint gubernationi Fratrum Minorum, virtute alicuius Indulti Apostolici, Moniales sic commissæ gaudeant Priuilegijs concessis, & concedendis prædictis Fratribus. b. fol. 32. & ffo. 33. concess. 35.

7

INNOCENTIUS octauus concessit, quòd omnia Indulta, gratiæ, ac Priuilegia concessa, & cõcedenda Fratribus familiæ cismontanæ, censeantur etiam concessa Ultramontanis, & econuerso. o. fol. 64. Et ffo. 68. concess. 135. Et ffo. 69. concess. 145. B

8

Pro certia
rijs in par-
ticulari vi-
uentibus.
Collector

¶ **I**DEM Innocentius extendit, seu communicauit gratias, & Indulta concessa Fratribus & Sororibus Tertij Ordinis, in communi viuentibus, etiam illis, qui viuunt in particulari. o. fo. 64. Et ffo. 69. concess. 146. Et ffo. 100. concess. 375.

¶ Qualiter præfata Concessio sit intelligenda, ponitur in dictione, Tertiarij, post omnes concessiones. Vide ibi. C

9

Ampla cõ-
municatio
priuileg.

ALEXANDER Sextus concessit Fratribus Mino. regulæ obseruantie, vt omnibus, & singulis gratijs, & Priuilegijs, libertatibus, immunitatibus, & indultis spiritualibus, & temporalibus, tam Fratrum Prædicatorum, quam Eremitarum Sancti Augustini, Beatæ Mariæ de monte Carmeli, omnibusq; alijs Mendicantibus, per Sedem Apostolicam, vel Legatos eiusdem, etiam per litteras Apostolicas, Mare Magnum nuncupatas, hætenus concessis (quorum tenores ac si de verbo ad verbum infererentur, haberi voluit pro sufficienter expressis) vti potiri, & gaudere liberè, & licitè possint, & debeant, in omnibus, & per omnia; perinde ac si prædictis Fratribus Minoribus specificè concessa fuissent. B. fol. 76. Et ffo. 159. concess. 378. D

10

IVLIVS Secundus concessit Fratribus Minor. consimilem communicationem Priuilegiorum aliorum Ordinum Mendicantium, ad litteram ponendo verba, quæ Alexander 6. posuerat in Concessione communicationis. §. 9. immediatè præcedenti annotata. B. ffo. 12. conc. 49. E

11

Pro fratri-
bus citra,
& ultramo-
ntanis.

¶ **I**DEM Iulius concessit Fratribus Mino. obseruantie Ultramontanis, hoc est Hispanis, Gallis, Alemanis, quòd omnibus Indultis, & Priuilegijs, exèptionibus, immunitatibus, gratijs, Indulgentijs, & libertatibus familiæ cismontanæ concessis, E

A ccessis, & imposterum cōcedendis, vti, potiri, & gaudere liberè, & licitè, prorsus, & absq; vlla differentia, in omnibus, & per omnia valeant; perinde ac si illa omnia eidem familiæ Ultramontanæ nominatim, ac specialiter, & expressè concessa fuissent. B. ffo. 57. conc. 69. Et ffo. 3. conc. 5.

B ¶ **I**DEM Iulius concessit Fratribus Minoribus, eorumq; domibus, omnia, & singula Priuilegia, immunitates, exēptiones, concessiones, Indulgentias, & Indulta, tam viuæ vocis Oraculo, quàm aliàs sub quibuscunque tenoribus, & formis, Fratribus Ordinis Prædicatorum regularis Obseruantia regnorum Castellæ, & Legionis, ac illorum domibus, per ipsum Iulium, & prædecessores suos Romanos Pontifices, aut Sedem Apostolicam concessa, ac si prædictis Fratribus Ordinis Mino. eorumq; domibus concessa forent. B. fol. 60. Et ffo. 127. concess. 284.

C ¶ **I**DEM Iulius postea declarauit, & cōcessit, quòd in prædicta Priuilegiorum, gratiarum, & Indultorum præfatorum communicatione (scilicet, Ordinis Prædicatorum) tam vniuersaliter per prædecessores suos toti Ord. Minor. quàm etiã per ipsum particulariter prædictorum Regnorū prius facta, vt ea, quæ, quoad absolutionem, & dispensationem, vel aliàs, ad Priorem generalem, seu Magistrum Ordinis præfatorum Fratrum Prædicatorum spectant; ad Ministrum, vel Vicariū generalem Fratrum Minorum pertineant. Et ea, quæ, ad Priores Conuentuales, idest, Prælatos singularum domorum Ordinis Prædicatorum, & eorum Vicarios similiter spectant; ad Guardianos, & eorum Vicarios Ordinis Minorum etiã pertineant. Et ea, quæ, ad Priores, seu Vicarios, vel Subprios provinciales, idest, Prælatos, qui medij sunt (quocunq; nomine censeantur, & vocentur) inter prædictum Generalem, vel Magistrum Ordinis, Priores Conuentuales, eorumq; Vicarios, simili modo spectant; ad Ministros, & Vicarios Provinciales, ac Custodes, qui etiam medij sunt inter Ministrum, & Vicarium generalem, & Guardianos, eorumq; Vicarios similiter pertineant.

E ¶ Et quod, sicut de potestate Prælatorum, scilicet, de Prælati ad Prælatos dictum est; ita de Congregationibus vnus ad Congregationem alterius Ordinis; & de Fratribus priuatis, idest, sine Prælatura, ad Fratres priuatos; & de festiuitatibus ad festiuitates, in ijs casibus, in quibus Congregationibus

12

Particularis pro fratribus Min. regnorum castellæ.

13

Declaratio, & noua concessio cōcacionis priuilegiorū fratrum prædicatorū factæ fratribus minoribus.

Pro quolibet prælati ordinis.

Pro Sãctis
Ordinis.

nibus, vel Fratribus priuatis, ac festiuitatibus alterius Ordinis, aliquid concessum est; nunc, & pro tempore respectiue concessa intelligantur. Ita quòd, ea, quæ in honorem Sanctorum Dominici, Petri Martyris, Thomæ de Aquino, Catherinæ de Senis Fratribus, vel locis Prædicatorũ sunt concessa: omnia illa Fratribus Minor. præfatis, eorumq; locis, ac festiuitatibus Sanctorum Francisci, Antonij, Ludouici, Bernardini, Bonauenturæ, Quinq; martyrum dicti Ordinis, qui apud Marrochium martyrij coronam adepti sunt; & Sãctæ Claræ, ac in alijs festiuitatibus dicti Ordinis Minorum; licet sint in maiori numero, quam festa ipsorum Fratrum Prædicatorum, sint, & intelligantur concessa. B. ffo. 74. conc. 222. Et ffo. 81. concess. 263.

14
De priuil.
Monial. S.
Clara.

LEO 10. concessit, quòd sicut Moniales S. Claræ gaudet Priuilegijs Fratrum Minorũ, ita & ipsi Fratres gaudeant, & uti possint Priuilegijs ipsarũ Monialiũ, quæ sub cura ipsorum sunt duntaxat, & in spiritualibus tantum. O. ffo. 62. concess. 196.

15
Pro Obser
uãtib; &
Conuent.

¶ **I**DEM Leo concessit, ut omnia, & singula Priuilegia, & Indulta Ordini Fratrum Mino. tam per ipsum Leonem, quã per alios quoscunq; Romanos Pontifices concessa; Fratribus regularis Obseruantia, ac Conuentualibus prædicti Ordinis, inuicem perpetuò sint communicata, eisq; suffragentur: in quantum concordia per eundem Leonem factæ, non sunt contraria. B. ffo. 32. concess. 114.

16
Pro sãctis
Ordinis.

¶ **I**DEM Leo declarauit, & concessit, quòd illud, quod cõceditur omnibus Sãctis Ordinis Prædicatorum, iunctim, & cuilibet, seu aliquibus eorum, intelligatur cõcessum omnibus Sãctis Ordinis Mino. etiam iunctim, & cuilibet eorum, etiam si sint in maiori numero. O. ffo. 58. conce. 164.

17
Pro Tertia
tiji.

¶ **I**DEM Leo cõcessit Sororibus Tertij Ordinis, quòd possint gaudere, & potiri omnibus, & singulis Priuilegijs, gratijs, prærogatiuis, exemptionibus, & Indultis, sub quibusuis verborum formis concessis, & concedendis Monialibus S. Claræ. Super quo dat Conseruatores. B. ffo. 46. conc. 141.

¶ Pro Monialibus Conceptionis.

18

LEO 10. Motu proprio, & ex certa scientia, concessit Monialibus Sãctæ, & immaculatæ Cõceptionis gloriose Vir-

- A** ſæ Virginis Mariæ, ſub Obedientia Fratrum Minorū degen-
 ribus, vt omnibus, & ſingulis Privilegijs, conceſſionibus,
 prærogatiuis, libertatibus, immunitatibus, exemptionibus,
 fauoribus, gratijs, & indultis ſpiritualibus, & temporalibus,
 per ipſum Leonem, & Sedem Apoſtolicā, Fratribus dicti Or-
 dinis, ac Monialibus Sanctę Clare, & Sororibus Tertij Ordi-
 nis Sancti Franciſci quomodolibet conceſſis, & cōcedendis,
 & quibus Fratres, Moniales, & Sorores huiusmodi de iure,
B vel Privilegio, aut conſuetudine patriæ vtuntur, potiuntur,
 & gaudent; ſeu vtī, potiri, & gaudere quomodolibet pote-
 runt in futurū (quæ omnia pro expreſſis, & indiuiduè enar-
 ratis haberi voluit) prædictę Moniales, in ſupradicta obedi-
 tia permanentes, vtātur, potiantur, & gaudeant; ac vtī, po-
 tiri, & gaudere poſſint in omnibus, & per omnia, perinde ac
 ſi ipſis conceſſa fuiſſent. Sicq; per quōſcunq; iudices Ordina-
 rios, ſeu Delegatos, in foro contentioſo, ac per quōſcunq;
C Confeſſores ſuos, in foro conſcientiæ, dum, & quoties opus
 fuerit interpretari, iudicari, & definiri debere. B.

¶ *Pro tribus Ordinibus ſanctiſſimi Patris noſtri Franciſci.*

- C**LEMENS Septimus Motu proprio, & ex certa ſciētia,
 Omnia, & ſingula Privilegia, immunitates, exemption-
 nes, indulgentias, peccatorū remiſſiones, & gratias; ac om-
 nia, & ſingula Indulta Ordini Fratrum Mino. regularis Ob-
D ſeruantię, & Sanctę Clare, ac tertio de pænitentia nuncupa-
 to Ordinibus, illorumq; Fratribus Monialibus, Sororibus,
 vtriuſq; ſexus perſonis, ac Monasterijs, Domibus, Eccleſijs,
 & locis quibuſcunq; , etiam per modum extensionis, ſeu com-
 municationis, & aliās quomodolibet, per quōſcunq; Roma-
 nos Pontifices, prædeceſſores ſuos, ac per ipſum, & Sedē Apo-
 ſtolicam conceſſa, auctoritate Apoſtolica approbavit, & in-
E nonavit, ac perpetuę firmitatis robur obtinere, & inuiolabi-
 liter obſeruari debere decrevit. Ipſoſq; Fratres, Moniales,
 Sorores, perſonas, Monasteria, Domos, Eccleſias, & alia
 loca huiusmodi, omnibus, & ſingulis Privilegijs, immuni-
 tatibus, exemptionibus, conceſſionibus, indultis, indul-
 gentijs, peccatorum remiſſionibus, & gratijs quibuſuis,
 Congregationibus dictorum Ordinum, aliorumque Ordi-
 num Mendicantium, quomodolibet conceſſis, & conce-
 dendis

Nota.

dendis. Necnon etiam quibusvis facultatibus, & gratijs (Fratri-^A
 trum professione regularis Observantiæ non contrarijs) alijs
 Ordinibus quibuscunque, non Mendicantibus, quomodolibet
 concessis, & concedendis, vti, frui, & gaudere posse, at-
 que debere, in omnibus, & per omnia, per inde ac si eis spe-
 cialiter concessa fuissent. B.

¶ Pro Fratribus Prædicatoribus sigillatim.

20
Pro fratri-
bus Præd.

Nota.

Affirmat
etiam hoc
Armil. tit.
absol. nu.
27.

LEO 10. Motu proprio cōmunicavit, & de nouo conce-^B
 siones, Indulgentias, peccatorum remissiones, præroga-
 tiuas, fauores, immunitates, exemptiones, facultates, Pri-
 uilegia, & Indulta, tam spiritualia, quàm temporalia, qua-
 liacunque illa sint, quæ Minorum, Eremitarum Sancti Augu-
 stini, Carmelitarum, Seruorum Beatæ Mariæ, ac Minimo-
 rum Fratrum Ordinibus, & eorum Ecclesijs, & Oratorijs, ac^C
 Ecclesias ipsas, & Oratoria visitantibus, cuiuscunque status,
 aut sexus existant, seu pro eorum manutentione, & ornatu
 contribuentibus; necnon Domibus, & Præsidentibus, nō so-
 lum Generalibus, sed etiam Prouincialibus, & Conuentua-
 libus, Fratribusque, & Sororibus; necnon Monialibus, & Cō-
 uersis, & Oblatis, ac vtriusque sexus personis de pænitétia, seu
 Tertij habitus nuncupatis, à prædecessoribus ipsius Leonis,
 aut ab ipso, eiusque successoribus, aut alijs auctoritatem ha-^D
 bentibus, coniunctim, vel diuisim, in genere, vel in specie
 concessa sunt, aut imposterum concedentur; ac si omnia, &
 singula nominatim exprimerentur, dicto Ordini Prædicato-
 rum, & illius Ecclesijs, Oratorijs, & Ecclesias ipsas, & Ora-
 toria visitantibus, seu pro earum manutentione, & ornatu
 contribuentibus; necnon Domibus, Magistrisque Generali,
 Prouincialibus, & Conuentualibus Fratribus, etiam & So-
 roribus, siue Monialibus, Conuersis quoque, & Oblatis, ac^E
 vtriusque sexus personis de pænitétia nominatis, & alijs eius-
 dem Ordinis personis. Et in fine ponit latissimas, & fortissi-
 mas non obstantias; ita quòd in omnibus communicationi-
 bus Privilegiorum, non reperitur alia melior Cōcessio, nec
 adhuc equalis; vt patebit benè intuenti. B. ff. 69. concef-
 sione 216.

¶ Pro

A

¶ Pro Fratribus Augustinensibus specialiter.

ALEXANDER Sextus Motu proprio concessit Fratribus Augustinensibus, vt omnium, & singulorum Religiosorum, cuiuscunq; Observantię fuerint, & Domorum, locorum, personarumq; in illis degentium, quibus, vt Privilegijs dicti Ordinis Augustinensium vti possint, per eandem Sedem concessum est, possint, & valeant huiusmodi Augustinenses, ipsorum locorum, domorum, & personarum, in illis habitantium, Privilegijs, Indultis, immunitatibus, concessionibus, exemptionibus, indulgentijs, & libertatibus eis in genere, quacunq; Apostolica auctoritate concessis (quorum tenores haberi voluit pro expressis, & specificatis) vti, potiri, & gaudere perpetuis futuris temporibus, liberę, & licitę. B. ffo. 78. concess. 235.

21

Nota.

B

C

¶ Hęc est magna Concessio, & cui nullibi aliam similem reperi. Virtute autem huius vi detur, quod etiam Fratres Minores, ratione communicationis Privilegiorum, possint vti Privilegijs illorum, quibus sua Privilegia sunt comunicata, vsq; ad datam prædictę concessionis Augustinensium, sed nõ de imposterum concessis, aut concedendis; quia de illis non est facta mentio.

Collector.

D

IVLIVS Secundus omnia, & singula Privilegia, Immunitates, exemptiones, concessionis, Indulgentias, ac peccatorum remissiones, & indulta quacunq;e, quibusvis Congregationibus, seu Societatibus, aut alijs locis, & illorū personis, Ordinis Fratrum Eremitarum regularis Observantię nuncupatis, generaliter concessa, ad ipsum Ordinem Fratrum Eremitarum, & illius personas, ac si illis specialiter concessa fuissent, auctoritate Apostolica extendit, & illis communicavit. b. ffo. 265. conc. 648. Et B. ffo. 66. conc. 206.

22

E

¶ Virtute huius concessionis, credebāt aliqui Fratres prædicti Ordinis, posse gaudere Privilegijs, & Indulgentijs particularibus, Domibus sui Ordinis concessis; vt Sanctę Marię de populo Urbis Romę, & similibus. Et alij Fratres aliorum Ordinum Mendicantium credebant, quod virtute communicationis Privilegiorum, similiter esset eis concessum. Sed Leo 10. declaravit, debere intelligi, quod gaudeāt prædicti Fratres Privilegijs generaliter concessis Congregationibus,

Collector.

nibus,

nibus, & personis, & locis Congregationum, & non Domibus, vel personis particularibus Congregationum, vel Ordinibus, concessis, vt habetur. B. ffo. 56. concess. 157. A

- 23 ¶ IDEM Iulius, Priuilegia, immunitates, exéptiones, concessiones, indulgentias, remissiones, & indulta Ordini Fratrum Eremitarum Sancti Augustini, & illius personis concessa, & ad illum, & ad illas extensa, seu communicata, Monialibus dicti Ordinis Sancti Augustini, vel sub cura dictorū Fratrum uiuentibus, & quæ mantellum nigrum, & corrigiam, ad instar Fratrum dicti Ordinis deferunt, mantellatis, & corrigiatis nuncupatis mulieribus, quò ad ea, quæ ad salutē animarum ipsarum mantellatarum, & corrigiatarum duntaxat concernunt, & earum sexui cōueniunt, suffragari debere decreuit. B. ffo. 67. concess. 207. B

Collector. ¶ Circa nonnulla hic contenta, respectu mantellatorum, & corrigiatorum, vide infra post. §. 28.

- 24 ¶ IDEM Iulius statuit, vt quicquid Indulgentiarum, & gratiæ Fratribus, & Monialibus, mantellatis, & corrigiatis, Ordinis Eremitarum Sancti Augustini concessum est, id omne vtriq; sexui concessum intelligatur; uiris, scilicet, atq; mulieribus, dummodò à Generali, vel Priore, aut Rectore alicuius loci dicti Ordinis, auctoritatem gratiæ assequendæ facultatem obtinuerint. B. ffo. 76. concess. 227. C

¶ Vide in dictione Tertiarij, propè finem.

- 25 ¶ IDEM Iulius decreuit, communicationem Priuilegiorū aliorum Ordinum Mendicantium, Fratribus Augustiniensibus, ad ea etiam extendi, quæ uiuæ uocis oraculo ab eis impetrata, aut in genere donata sunt. Et uoluit vt quidquid alicui eorundem, hoc modo, aut quouis alio concessum est hactenus, aut imposterum concedetur, siue Conuentualibus, siue Obseruantibus nuncupatis, id omne Motu proprio, & ex certa scientia, eisdem Augustiniensibus sit concessum. b. ffo. 95. concess. 309. D

- 26 ¶ IDEM Iulius, in alio Breui, prædictis Augustiniensibus directo, posuit sequentem clausulam. Cōmunicationem quoque Priuilegiorum cum alijs Ordinibus omnibus, firmamus, & roboramus; uolentes Priuilegia nostra omnia integrè, & ad uerbum, vt sonant, plenissimè, atq; inuiolabiliter, ubiq; gentium obseruari. b. ffo. 95. concess. 311. E

- 27 ¶ IDEM Iulius cōfirmauit communicationem Priuilegiorum, rum,

A rum, quàm Sixtus 4. fecerat inter Fratres Augustinienses, & alios Mendicantes. Et insuper decreuit, ac voluit, quicquid vsq; tunc Ordini Minorum, aut Prædicatorum, aut Carmelitarum, aut Seruorum Beatæ Mariæ concessum ab Apostolica Sede est; & quicquid in futurum concedetur, eisdem Fratribus Augustinienfibus concessum sit. Ita quòd Fratres huiusmodi, eisdem Concessiõibus perpetuò vti possint, perindè, ac si eis nominatim concessa essent. B. ffo. 67. conc. 212.

B **L** E O 10. declarauit, & concessit, quòd personæ triù Ordinum Sancti Augustini, videlicet, Fratres, Moniales, & mantellati, omnibus, & singulis Priuilegijs, gratijs, & indultis, quæ in Mari magno, seu in alijs Concessiõibus, tam per ipsum, quàm per alios Romanos Pontifices prædecessores suos, Ordini ante dicto concessis continentur, plenè, & largiter perfrui possint, & debeant. Sed voluit, quòd quarti gradus vtriusq; sexus personæ, Indulgentijs tantumodò gaudeant. b. ffo. 122. concess. 556.

28

Pro tribus ord. Augustinienf.

Nota.

C ¶ Iste personæ quarti gradus videtur, quòd sunt quæ in aliquibus litteris Apostolicis vocantur *Corrigiata*, idest, quæ solum deferunt corrigiam Sancti Augustini, de quibus supra in. §. 24. Attamen vtrū huiusmodi *Corrigiati* possint gaudere omnibus gratijs, & concessiõibus spiritualibus (virtute illius dictionis, *Indulgentijs*) quibus alij prædicti tres gradus, seu personæ trium Ordinum prædictorum gaudent? Aliqui voluerunt asserere; sed oppositum est verum, & certissimum, quòd, scilicet, solum gaudent *Indulgentijs* post istā provisionem. Nam antea gaudebant sicut Fratres, & admittebantur tempore Interdicti ad diuina.

Collector.

D ¶ I D E M LEO concessit Generali, Priori Augustiniensis, vt quicquid *Indulgètiarum*, & gratiæ, Fratribus, Monialibus, & Mantellatis, ac *Corrigiatis* concessum est, id omne vtriq; sexui concessum intelligi; sicut supra. §. 24. concesserat Iulius. b. ffo. 122. concess. 557.

29

E ¶ Pro Fratribus Carmelitis specialiter.

S I X T U S 4. concessit Fratribus Ordinis Carmelitarum, vt gaudere, & potiri possint, & debeant Priuilegijs, Indulgentijs, gratijs, & fauoribus, ac indultis, tam spiritualibus, quàm temporalibus, concessis Fratribus Prædicatoribus, &

30

N Mino-

Pro Fratri-
bus Car-
litanis.

Minoribus, ac Eremitanis S. Augustini; velut si prædicto Or-
dini Carmelitarum nominatim concessa fuissent, aut conce-
derentur in futurum. Et circa huiusmodi communicationē,
facit copiosam specificationem de concessis, respectu Præla-
torum prædictorum Ordinū. B. fo. 105. Et ffo. 188. conc. 483.

¶ Pro Fratribus Minimis specialiter.

31
Pro Fratri-
bus Mini-
mis.

IVLIVS Secundus concessit, ac indulgit Cultricibus, ac
Fundatricibus Ordinis Minimorum, & earum vtriusq; se-
xus liberis procreatis, & procreandis, vt omnibus, & singu-
lis eiusdem Ordinis Minimorum Privilegijs, gratijs, immu-
nitatibus, & libertatibus, exemptionibus, indultis, concef-
sionibus, & indulgentijs, vti, potiri, & gaudere, liberè, ac
licitè valeant. B. ffo. 9. concess. 31.

32
Pro omni-
bus Mend.

LEo 10. Motu proprio, & ex certa scientia approbavit,
& innouavit, & confirmavit, ac plenū firmitatis robur
obtinere, & firmiter obseruari voluit, ac de nouo concessit
communicationem Privilegiorum omnium Ordinum Men-
dicantium, quam fecerat Iulius 2. Fratribus Min. obseruant.
dando super hoc iudices. B. ffo. 17. concess. 57.

33

¶ **I**DEM Leo concessit, vt mulieres virginalem, seu vidua-
lem, aut cælibem vitam solemniter vouentes, etiam in con-
sanguineorum, vel affinium suorum, vel in proprijs Domibus,
aut seorsum habitantes, Privilegijs, & immunitatibus, quibus
Fratres Ordinis, cuius Tertix Regulæ habitū gestant, in om-
nibus, & per omnia, frui, & gaudere debeant. B. fff. 28. conc.

¶ Ex Privilegijs Monachorum Sancti Benedicti.

34

EVGENIVS quartus cōcessit, quòd omnia, & singula in-
dulta, concessiones, exēptiones, & Indulgentiæ, ac quæ-
cunq; alia, Monasterio Sancti Benedicti Vallis Oleti, siuè il-
lius Monachis, quomodolibet concessa; ad omnia, & singu-
la Monasteria, reformata in Hispania per dictum Monaste-
rium, ac alia, quæ in posterum reformabuntur, & de nouo
construentur, eisque agregabuntur, vel subijcientur Mona-
steria, & eorum membra, illorumquè Prælatos, & personas,
ac visitantes, integrè, & plenariè se extendant. Ipsaq; supra-
dicta Monasteria, Prælati, personæ, & visitantes, illis om-
nibus,

A nibus, & singulis, uti, frui, & gaudere possint, & debeant iuxta omnem eorum formam. Ac concessiones, exemptiones, indulta, & indulgentiæ sint, & censeantur, & habeantur perinde in omnibus, & per omnia, ac si pro ipsis omnibus, & singulis, aut quolibet eorum specificè, singulariter, & indiuidè concessa fuissent; & pro eis, aut pro quolibet ipsorum, originaliter emanassent. Voluit tamen, quòd in consuetudinibus, & Absolutionibus impendendis, licentia, seu consensus Ordinariorum locorum interueniat. Quodq; præsentis litteræ ad illa ex Monasterijs, Prioratibus, atq; locis præfatis se extendant, & de illis intelligantur, necnon extendi, & intelligi debeant; in quibus, pro tēpore, fuerit numerus duodecim Monachorum, ad minus, & quandiu vixerint in obseruantia regulari. B.

C **I**VLIVS 2. vniuersis Abbatibus, Prioribus, Præfidentibus, & Conuentibus Monachorum, alijsq; Religiosarum personarum, Monasterijs Congregationis Hispaniæ Ordinis S. Benedicti concessit, quòd omnibus, & singulis Privilegijs, immunitatibus, indulgentijs, prærogatiuis, gratijs, exemptionibus, libertatibus, & indultis Congregationi Casinèsi, seu Sanctæ Iustiniæ, eorumq; Monasterijs, Abbatibus, Prioribus, Præfidentibus, Conuentibus, Monachis, Oblatis, & alijs Religiosis personis, per Sedem Apostolicam, in genere concessis, quorum tenores, ac si de verbo ad verbum præsentibus infererentur, & exprimerentur, pro sufficienter expressis, & infertis habendo, utantur, potiantur, & gaudeant, ac uti potiri, & gaudere liberè, & licitè possint, & valeant, in omnibus, & per omnia, perinde, ac si omnia, & singula Privilegia præfata, huiusmodi Congregationi Sancti Benedicti Hispaniæ, illiusq; Monasterijs, Abbatibus, Prioribus, Præfidentibus, Monachis, & alijs personis Religiosis præfatis, specialiter, & expressè concessa fuissent. B.

¶ Ex Privilegijs Cartusiensium.

GREGORIUS II. concessit Cartusiensibus, ut omnia Privilegia domui Cartusiæ Granopolitanae, & alijs domibus Cartusiensis Ordinis concessa, ad omnes, & singulas domos dicti Ordinis, etiã in posterum edificandas se extendant, cū canonicè fundatæ, & ædificatæ extiterint. Et quod domus

ipse, ac personę, quę in ipsis pro tempore, morabuntur, oĩbus, & singulis Privilegijs huiusmodi gaudeant, sicut gaudent domus Cartusie, & alię domus, ac personę in eis degentes. B.

37

PIVS Secundus concessit præfatis Cartusienſibus, vt Privilegia, concessiones, Indulgentię, libertates, exęptiones, immunitates, gratię, & indulta prædicto Ordini, & domibus, ac personis, etiam Motu proprio, & ex certa scientia quouis modo, respectu, singularitate, seu causa, communiter, vel diuſim concessa, quę, quot, & qualia sint; etiam si expressiõnem indigerent indiuiduam, siue alias specialẽ eorumq; omnium, & singulorũ tenores, & effectus, ac si de verbo ad verbum inserta forent, & specificẽ narrata, ad omnes, & singulas eiusdem Ordinis Domas, etiam in posterum ædificandas, nec non ad singulares earundem domorum pro tempore personas, pariformiter extendantur, tam in iudicio, quàm extra. Non obstantibus, &c. B.

¶ *Ex Privilegijs Fratrum Ordinis Sanctę Trinitatis.*

38

Particularis pro existeribus in regnis Castellę Legionis, & Granatę.

LEO 10., & ADRIANUS 6. concesserunt Ordini Sanctissime Trinitatis, & Redemptionis Captiuorum, ac illius Monasterijs, Ministris, Superioribus, Fratribus, ac alijs quibuscunq; in eisdem Monasterijs, pro tempore degentibus personis, Prouincię Castellę, Legionis, & Granatę regnorũ, in obseruantia regulari degentibus, vt omnibus, & singulis Privilegijs, prærogatiuis, concessionibus, antelationibus, immunitatibus, exemptionibus, fauoribus, & indultis, ac peccatorum remissionibus, & Indulgentijs, etiam Mare magnũ nuncupatis, & alijs quibusuis litteris Apostolicis, & gratijs quibuscunq; etiam viuę vocis Oraculo, quatuor Ordinibus Mendicantium, & eorum singulis, etiam quodad Interdicti relaxationem, & Missarum, in eorum Festiuitatibus, cõmemorationibus, & solemnitatibus celebrationem, & alias quouis modo, per quoscunq; Romanos Pontifices, ac Sedem Apostolicam, in genere, vel in specie, tunc, & pro tempore concessis, & cõfirmatis, & innouatis; quorum omnium tenores haberi voluerunt præfati Leo, & Adrianus, pro expressis, & quibus Domus, Priores, & Fratres Ord. Mendicantiũ huiusmodi, de iure, vel de cõsuetudine, & iuxta Privilegia, & indulta prædicta vtuntur, potiũtur, & gaudent, ac vti, & potiri, & gaude-

A gaudere possent quomodolibet in futurū, vti, potiri, & gaude-
re in omnibus, & per oīa, perindē ac si singula Priuilegia hu-
iusmodi Ordini Sanctissimæ Trinitatis, & Redemptionis Cap-
tiuorum, ac illius Monasterijs, Ministris, Superioribus, Fra-
tribus, & personis præfatis, specialiter concessa fuissent. B.

B ¶ **I**DEM Leo, & Adrianus concesserunt omnibus, & singu-
lis Christi fidelibus verē pænitentibus, & confessis, qui dicti
Ordinis Sanctissimæ Trinitatis, & Redemptionis Captiuo-
rum, tam virorum, quā mulierum, existentibus in regnis
Castellæ, ac Legionis, & Granatæ, Ecclesias, illis anni diebus,
quibus peccatorum remissiones, & indulgentiæ per eosdem
Fratres consequerentur, visitauerint; ac qui deuotionis fer-
uore ducti, in habitu Ordinis Sanctissimæ Trinitatis, & Re-
demptionis Captiuorum huiusmodi decederent; aut eorum
corpora, seu cadauera, dum ab hoc seculo migrauerint, in
Ecclesijs Monasteriorum Sanctissimæ Trinitatis, & Redem-
ptionis Captiuorum huiusmodi sepelire ordinauerint, seu de
proprijs eorum bonis, pro Redemptione Captiuorum aliquā
pecunia quātitatem, per Ministrum Prouincialem dicti Or-
dinis pro tempore existentem, designādam erogauerint, aut
etiam qui scapularium eiusdem Ordinis Sanctissimæ Trini-
tatis, & Redemptionis Captiuorum de manu alicuius illius
Prælati, etiam absq; alicuius voti emissionē, susceptum detu-
lerint; necnon vtriusq; sexus eiusdem Ordinis Sanctissimæ Trini-
tatis, & Redemptionis Captiuorum Fratribus germanis nū-
cupatis, vt omnes, & singulas Indulgentias, & peccatorum
remissiones Fratribus Ordinis Sanctissimæ Trinitatis huius-
modi concessas, consequantur, ac suffragiorum ipsius Mona-
sterij, pro tempore factorum, participes fiant. Nec nō Pri-
uilegijs, indultis, prærogatiuis, exemptionibus, concessio-
nibus, antelationibus, & gratijs, Monasterijs, & Ordini San-
ctissimæ Trinitatis huiusmodi, in genere, vel in specie con-
cessis, & quibus Fratres Ordinis prædicti vtuntur, potiuntur,
& gaudent, seu vti, potiri, & gaudere poterunt, quo-
modolibet in futurū, vti, potiri, & gaudere perindē possint,
ac si illa eisdem fidelibus, Fratribus, seu Germanis nuncu-
patis, specialiter, & expressē concessa fuissent. B.

C

D

E

39

Particula-
ris pro re-
gnis Ca-
stellæ Le-
gionis, &
Granatæ.

Sepultura.

Elemosi-
na.

Habitus.

Pro germa-
nis fratru,
seu hospiti-
antibus
fratres pro
pter Deū.

ANNOTATIO CORDVBAE. A

QUOD AD §. I. Notandum, quod idem Sixt. 4. fo. 64. & fff. 96. viua vocis Oraculo, concessit nobis Cismon. gaudere omnibus Gratijs, Indulgentijs, & Priuilegijs quodocumq; cōcessis Fratibus Ultramontanis, & e contra, ac si nobis specialiter cōcessa fuissent.

Excōicatio contra admittentes ad Cōmunicatio nem Priuileg. quocumq; laicos.

Item idem Sixt. 4. ex cōmunicauit Fratres Min. & Prædicatores, admittentes ad Communicationem Priuilegiorum suorum, & Immunitatū sui Ordinis quoscumq; laicos vtriusq; sexus, nisi eo modo, quo infra tit. excommunicatio. §. 14. habetur, ibi vide annotationem factam super hoc.

¶ Quoad §. 13. vbi ponitur Communicatio Iulij 2. fff. 74. ff. 228. cōcess. §. 33. de Vicarijs Conuentuum Ordinis Prædicatorum, ad Vicarios Conuentuum nostri Ordinis. Notandum, quod nomine Vicarij, debet intelligi illi, quos nos vocamus Præsidentes Cōuentuum, vt sup. tit. Absol. ordinaria quoad Fratres. §. 7. ait idē Collector in Comp. & tit. Vicar. §. 5.

Vicarij cōuentuum qui dicantur.

¶ Quoad §. 14. vbi ponitur Concessio Leo 10. notand. quod idē Leo 10. fff. 41. 42. extendit omnes nostras Indulgentias, Indulta, & c. ad Moniales Sanctæ Claræ nostræ curæ subiectas, & ad Ancillas B. Mariæ, nostræ curæ commissas.

¶ Quoad §. 39. vbi ponitur Cōcessio Leo 10. & Adriani 6. facta Germanis Ordinis S. Trinitatis, vide in eodem Compendio, tit. Indulgentiæ, quoad seculares 4. post. §. 16. de quibus Germanis id intelligatur; & in eodem tit. §. 23. de quibus Indulgentijs hoc intelligatur; quia non intelligitur de plenarijs, vt ibi ait Collector.

Nota. Participantes Priuileg. possunt illis vti contra illos quorū conuentione participant.

¶ Tandem quoad hanc materiam Cōicationis Priuilegiorum, Notandum, quod illi, quibus cōicantur Priuileg. aliorum Ord. ac si ipsis specialiter concessa fuissent, quales sunt oēs Mendicantes, & etiā alij Religiosi supradicti in hoc tit. Cōicatio Priuilegior. possent æqualiter, & ex æquo gaudere prædictis oibus Priuileg. sibi cōicatis, etiam contra illos, quibus concessa fuerant, per quorum cōicationem ipsi gaudent prædictis Priuilegijs: ratio est, quia iam facta sunt sibi propria, & non habent ea dependenter ab alijs, sed in dependenter, ac si ipsis specialiter cōcessa fuissent, quodocumq; illi se habeant circa illa Priuilegia, vtendo, vel non vtendo eis. Sicq; in tali cōicatione independenti, oēs qui dictis Priuilegijs possunt vti, adæquantur ex æquo. Secus dicendum est de illis, quibus non sic specialiter, & independenter cōicantur, vt sunt familiares, & donati fratru, & alij eiusmodi, quia non possent vti Priuilegijs Fratrum, cōtra ipsos Fratres, quorum Priuilegia illis cōicantur, quia quod in fauorem ipsorū Fratrum principaliter concessum est (quod, scilicet, eorum familiares vtantur ipsorum Priuilegijs) non debent contra ipsos Fratres, seu eorum di-

A spendium retorqueri, de reg. iur. lib. 6. de verb. sig. quid per nouale un-
 eta gloss. quia non ex æquo gaudet sicut Fratres prædicti. Similiter si Fra-
 tres perdidissent tale Privilegium, seu si eo non utantur: similiter perdi-
 derunt. & non possent eo uti prædicti familiares eorundem Fratrum, quia
 tales familiares, &c. habent prædictum Privilegium communicatum sibi
 dependenter à prædictis suis Fratribus, & minus principaliter. Ideo ces-
 sante principali, & Fratrum favore, quorum intuitu, principaliter tale
 Privilegium valebat, cessat, & minus principale, & accessorium, & ad
B hoc sunt multa iura pariter cum ratione supradicta, ut patet per Bart. l.
 1. delegatis primò, per oia ex æquata, &c. & l. amicis nris. §. Lucius,
 & Panor. in cap. ex parte, de foro compe. ad finem, & Bal. in l. omnia. C.
 de Episcopis, & Clericis. Et notandum quia vult ad multa, & ad hoc,
 quòd secundum Privilegia nostra, & nobis cõnunicata ab alijs Religio-
 sis, ut dictum est possimus non seruare interdictum in nostris festiuitati-
 bus, etiam si sit interdictum positum ab illis alijs Religiosis, licet talis nõ
C obseruatio interdicti sit in eorum præiudicium, qui ex æquo, ac si nobis
 specialiter concessa fuissent, communicata sunt, & facta nostra indepen-
 denter talia Privilegia, ut dictum est, pro concordantia Privileg. vide etiã
 supra Absol. quoad seculares. §. 19 & super tit. ingredi. §. 34.

CAPVCCINI ANNOTATIO.

D **E** **S** T notandum quòd concessa vni Ordini etiam in specie, intel-
 liguntur concessa alijs Ordinibus, ac si nominatim eis cõcede-
 rentur, sicut expressè declarauit Leo. 10. inter non Mèdicã-
 tes, tam actiue quàm passiuè sicut declarauit Pius V. etiã inter Sorores,
 et Moniales eiusdem Ordinis, etiam de Tertio Ordine sicut declarauit idẽ
 Pius V. & ante eũ idem Leo, & Iulius 2. & 3. & Paulus 4. quæ Bullæ
 habentur in Collectione Privilegiorum Ord. Prædicatorum, facta à Re-
 uerendiss. P. Stephani Vfus maris. fol. 156 & in alijs folijs, ut reperies
 in Tabula, in verbo, Privilegia communia. Ideo in Mari Migno Ord.
 Minim. dicitur, ut possint trãsumptare quæcunq; Privilegia & Bullas
 concessas alijs Ordinibus, ac si illa, mutatis in eis nominibus sub n. miæ
E Minimorũ specialiter, & principaliter, pro eo Ordine emanassent. Vnde
 ex Priuil. tam Mendic. quàm non Mend. multa ex raxonẽ que eis cõmo-
 da sentiebãtur Reuerendiss. PP. Stephanus Vfus maris supra titus & Ga-
 sspar Passar. Ord. Minim. Generales, & in Collectionibus Priuil. ab ipjs
 factis, inseruerunt, ut ibi est videre. Pro cuius cõionis intellectu, ut quis
 cognoscere valeat, quonã modo, et forma sit vtendi præfata cõmunio, vi-
 de quæ propter discordiã inter Fratres Prædic. & Minores de obseruat.
 exortã in Hispania, occasione præmissorũ, declarauit Iulius 2. ann. 1509.

Et habent
 etiam sup.
 §. 20. 21.
 22. &c.

Cõcatio
 Minimor.

Nunc Ar-
 chiepisco-
 pus bene-
 meritus.

Adducitur
 à Passarel.
 fo. 49.

Pater Tu-
fgnanus.

Pro Cruci-
figeris, &
pro Cleri-
cis mini-
strantibus
infirmis.

Cōmuni-
catio Priui-
leg. societ.
Iesu.

Et sic, licet nobis Capuccinis eodem supradicto modo sint talium Priuilegia communicata; in specie tamen, per Const. Pij 4. edita ann. 1560. **A**
 ut in Historia Franciscana, registrata a Reuerendis. P. Tusignano, Ord. Conuentualium S. Francisci, & nunc Episcopo benemerito, sunt communicata omnia Priuilegia, & gratiæ, quæ reperiuntur concessa, vel in futurum concedentur Fratribus Minoribus, & Camaldulensibus, & alijs.
 Tandem, Congregationi Fratrum Crucigerorum. Ac Religioni Clericorum ministrantium infirmis à Greg. 14. ann. 1591. fuerunt communicata omnia Priuilegia, exemptiones, immunitates, indulgentiæ, facultates, libertates, indulti, concessionones, & gratiæ, quorumuis, etiam Cisterciensium, Cluniacensium, ac Sancti Benedicti Monachis, Clericis Regularibus, & Presbyteris Collegialibus Societatis Iesu, & Canonicis, Congregationis Lateranensis, ac quibuscumque; alijs Clericis Regularibus, & aliorum, tam Mendicantium, quàm non Mendicantium Ordinum, & Congregationum, Fratribus, & personis, tam in spiritualibus, quàm in temporalibus, in specie, vel in genere, etiam communicatiuè, per quoscumque Romanos Pontifices quomodolibet concessis. Quæ tantum sunt in usu, nec sub ullis reuocationibus comprehensa, neque Decretis dicti Concilij contraria: Ac illorum omnium participes esse possint, & debeant pariformiter, & æque principaliter, absque ulla prorsus differentia, perinde, ac si Congregationi, Ecclesijs, & Domibus ipsorum, nominatim, & specialiter, ac generaliter concessa fuissent: ut latissime habetur in Const. ipsius Greg. 14. quæ incipit, Illius qui pro gregis, etc. & est confirmatiua huius Religionis, ibique, innumera ei alia tribuuntur Priuilegia, de qua etiam mentionem fecimus supra in verbo Absolutio. Quo ad fratres primò. **B**
C
D

Ex Priuilegijs Societatis IESU.

OMNIA Priuilegia, etiam speciali nota digna, immunitates, exemptiones, facultates, concessionones, indulta, Indulgentiæ, peccatorum remissiones, gratiæ, tam spirituales, quàm temporales, litteræque Apostolicæ, etiam per modum extensionis, aut cōmunicationis, aut alias concessa, seu concedenda, quibusuis Ordinibus, Fratrum, & Sororum Mendicantium, illorumque Congregationibus, Conuentibus, Ecclesijs, Hospitalibus, & alijs pijs locis, Cōceduntur Præposito, ac omnibus Societatis Iesu, Personis, Domibus, ac Collegijs, non solum ad instar illorum; sed pariformiter, & æque principaliter à Pio Quinto. **E**

Et Greg. 13. declarauit, omnia eis concessa, siuè communicata, ut supra, seu in posterum concedenda, Præposito Generali concessa intelligantur; qui illa per seipsum, vel alium, seu alios, de eius commissione electos,

scilicet

A seu eligendos, quibuscumq; personis de eadem societate, sub eiusdem obedientia de gentibus, communicare liberè poterit: Nec aliter, exstere personæ Societatis, prædictis Priuilegijs, facultatibus, & alijs præmissis, uti, aut gaudere possunt, illorumq; vsus iuxta Societatis vsum & institutum, Constitutiones, & morem esse debet, ut habetur in eius Compend. Priuileg. Verbo Communicatio. §. 1. & 5.

Sed Greg. 14. concessit Clericis Ministris infirmorum, posse illorum Priuilegia participare, ut supra est iam dictum.

B Communicatio Confraternitatibus Charitatis, & Sancti Spiritus hospitali.

O MNIVMICIUNIORUM, & aliorum quorumcumque Spiritualium bonorum, & piorum operum, quæ in omnibus Religionibus, ac ubicumq; in toto Orbe, pro tempore fiunt, participes sunt personæ Cōfraternitatis, Charitatis de Vrbe, & personæ Hospitalis Sancti Spiritus in Saxia. ut in Priuilegijs, impressis. fol. 135. & 140. legitur.

C Item, omnibus gratijs, & Priuilegijs Archiconfraternitati Charitatis de Vrbe, directè, vel per communicationem concessis, ab anno 3. Leon. 10. 4. Calend. Augusti, ann. Dom. 1516. vsque ad annum primum Pij 4. anni 1560. 4. Idus Decembris, vti potest prædicta Confraternitas, etiam, si illa tunc non esset in vsu; aut si Priuilegia communicata, reuocari contigerit. Ita Pius 4. ut in Priuileg. eius manuscript. fol. 81. Et recensetur in Compend. prædicto Priuileg. Soc. Iesu. Verbo Communicatio. §. 7. & 8.

D Notandum autem hic est, quòd cum omnes Ordines Mendicantium, simul communicent, in omnibus Priuilegijs, perindè, ac si de verbo ad verbum cuilibet eorum dicta Priuilegia concessa forent, prout supràsatis clarè patet; Iccircò posset occurrere dubium, si etiam in pœnis, & censuris, ipsis Ordinibus concessis; adsit necnè communicatio? & ad hoc breuiter responderi potest, quòd in illis pœnis, & Censuris latis contra aliquem Ordinem ipsorum Mendicantium, nullo pacto inter eos fiet cōmunicatio, cum secundum Regulam Iuris, Odi restringi, & fauores conuenit ampliari. de regul. iuris in 6. Et præterea, quia infinita indè absurda sequerentur, prout facillimè posset demonstrari; sed in illis, quæ in fauorem eorum sunt latæ, quamuis in pœnam laicorum ex altera parte redundant, dicerem, per eandem Regulam Iuris prænotatam, quòd fieret inter eos Communicatio: & hoc benè notandum: & quando succederet casum, saltem, periti essent consulendi.

An autem in Communicatione Priuilegiorum censeatur communi-

202 *Communic. Priuileg. Communicare:*

cari vsus, vel non vsus illorum, & quid de clausula illa, quæ nunc solet apponi in confirmatione, & communicatione Priuilegiorum. Dummodo sint in vsu &c. Vide p.p. fol. 73. & fol. 52. A. Et vide etiam infra p. 2. in verbo Priuilegia Fratrum, in fine nostræ Annotationis.

Et an Priuilegium possit perdi per non vsum, vel per vnã, vel per plures contrauentiones? Vide ibidem. fol. 52. B.

Et an Statuentes possint recedere à Statuto confirmato per Sedem Apostolicam? in p. 2. Verbo Priuilegia in nostra Annotatione in fine.

Tandem, pro fine huius materiæ communicationum Priuilegiorum est notandum, quòd possunt omnes Mendicantes, & participantes eorum Priuilegiorum, in foro conscientie, vti omnibus gratijs, & Priuilegijs per Pontifices antecessores Pij. 5. concessis, etiam illis, ex eis quæ sunt restricte, seu derogate per Conc. Trid. Ita Minoribus concessit Pius. 5. Viuæ vocis Oraculo die 13. Mart. Anno Domini 1566. vt refertur in compend. Priuileg. Societatis Iesu. Verbo, conc. §. 3.

COMMUNICARE.

¶ *Distinctio materiæ Communicationis corporis Christi.*

Collector.

SCIENDVM, quòd circa communionem Eucharistiæ, seu Corporis Christi, inueniuntur complura in Priuilegijs Fratrum.

¶ Et istorum, quædam tangunt præcisè personas Fratrum, & Monialium eorum curæ subiectarum. Hæc autem habentur infra. in §. 7. & remissionibus ibi additis, ac etiam infra in §. 12.

¶ Alia verò concernunt personas secularium. Et ista continentur infra in omnibus §. exceptis supra uominatis.

1
EVGENIUS 3. declarauit, optimè Iuri satisfactum esse, & Canonij, seu Decretali Omnis vtriusq; sexus, si in hebdomada sancta, vel infra Octauas Paschæ Resurrectionis Domini (secundum meliorem dispositionem conscientie, & aptio-
rem mentis deuotionem) Fideles sacrosanctum sacramentum Eucharistiæ accipiant. B. ffo. 114. conce. 248. Et idem concessit oraculo viuæ vocis. o. fo. 61. Et ffo. 64. conce. 8 1. l. t. ffo. 95. conce. 316.

2
IDEM Eugenius concessit, quòd quando quis, tempore paschali, se repererit in aliena diœcesi, semper ibi intelligitur adeptus incolatum, vt ibi confiteri, & communicare valeat.

Pro forensibus.

A leat, quantumcumque ibi paruo tempore steterit. o. fo. 61. Et ffo. 64. conce. 80. Et ffo. 95. conce. 315.

¶ **A**duerte, quòd quòad Rectorem parochialem, vbi consistit hospitium, intelligitur hoc. Nam sine licentia ipsius, nò poterit recurrere ad alium. Verumtamen, per concessionem Minimorum potest recurrere ad Fratres, prout habetur infra. §. 13.

Collector.

B ¶ **I**DEM Eugenius declarauit, quòd quando Sacerdos Parochialis dat licentiam suo subdito, vt à quocunq; possit recipere Eucharistiam, eo casu, possit recipere eam à Religiosis. o. ffo. 101. conce. 401.

3
Pro oibus
christianis
Collector.

¶ **A**duerte, quòd dubitatum fuit hoc, quia vltra prohibitionem communem, est particulariter prohibitum Religiosis, per Clementinam Religiosi, de Priuilegijs.

C **N**ICOLAUS 5. concessit Generalibus, & Prouincialibus Ministris, & omnibus Confessoribus Ordinis Min. Deputatis ad audiendas confessiones secularium, vt possint omnibus quarumcumque diocesim, quorum Confessiones audierint, sacratissimi Corporis Dominici communionem dare, omni tempore, praterquam in die Resurrectionis dominicæ. B. fo. 30. Et ffo. 114. conce. 249. Et ffo. 58. conc. 159.

4
Pro oibus
et fo. est.

¶ **A**duerte ad ampliacionem, & declarationem huius Concessionis infra positam. §. 9.

Collector.

D **S**IXTUS 4. fecit consimilem Cōcessionem ad litteram, sicut Nicolaus 5. immediatè supra positam. B. fo. 30. Et ffo. 114. conce. 250. Et ffo. 58. conc. 159.

5

¶ **I**DEM Sixtus concessit Fratribus Mi. vt possint administrare sacramèta Eucharistiæ, & Extreme vnctionis, illis, quorum Confessiones audierint, quando Rectores, seu Curati eorum maliciosè, aut sine rationabili causa denegauerint, seu distulerint illa administrare. Et voluit, quòd super hoc stetur assertioni eorundem Confessorum, vel pœnitentium. B. fo. 60. Et ffo. 144. conce. 348.

6
Sacramen
ta.

E ¶ Huiusmodi Concessio fuit modificata per Leonem. 10. prout habetur infra. §. 10. Vide ibi cum sua declaratione.

Collector.

INNOCENTIUS 8. ac etiam Leo. 10. concesserunt Fratribus Mino. ac Monialibus eorum curæ subiectis, communicantibus in multis Festiuitatibus, & diebus Dominicis, Indulgentiam plenariam prout habetur infra in dictione, Indulgentiæ plenariæ quò ad Fratres. §. 6. & 7. & 11. & 18.

7
Indulgen
tia plena
ria.

8
Particularis pro Regnis Castellæ.
Interdictū

IVLIVS 2. concessit, quòd absq; aliquo conscientia scrupulo, possint Fratres Mi. obser. Prouinciarum Regnorum Castellæ, & Legionis, sacramentum Eucharistiæ tempore Interdicti, coram quibusuis personis secularibus, vel regularibus (facultatem audiendi diuina officia habentibus) recipere. Quòdq; personæ prædictæ facultatem audiendi diuina officia huiusmodi habentes, dicto tempore Interdicti, sacramentum huiusmodi recipere possint, & valeant, licentiam concessit: Ita tamen, quòd hæc communicatio secularium, intelligatur iuxta facultates concessas illis secularibus, de interfessendo diuinis. o. ffo. 71. conce. 179. Et ffo. 101. conce. 391.

9
Pro oibus Fratribus Sacerdotibus.

LEO 10. concessit de nouo idem, quod Nicolaus. 5. & Sixtus. 4. concesserant, vt patet supra. §. 4. & 5. Ac declarauit, quòd licet audire confessiones secularium non possint, nisi in supradictis Breuibus nominati; ministrare tamen, sacramentum Eucharistiæ, tempore concessio, possit quilibet, sacerdos Religionis. Et in eo quod dicitur (vbi supra) de die Resurrectionis, declarauit, quòd non possint ministrare sacramentum Eucharistiæ in die, quo celebratur Festum Resurrectionis Domini nostri Iesu Christi duntaxat, sine Rectoris Parochialis, aut Diocesani licentia. O. ffo. 58. conc. 160.

Eucharistia.

10
Conciliū.

¶ **I**DEM Leo, postea in Concilio Lateranensi statuit, quòd Eucharistiæ, Extremæ vnctionis, aliaq; Ecclesiastica sacramenta, nequeant dare Fratres, illis, quorum (etiam infirmorum) confessiones audierint, dicentibus, proprium sacerdotem illa sibi dare denegasse; nisi denegatio sine legitima causa facta, vicinorum testimonio probata, aut requisitio coram Notario publico facta, doceretur. B. ffo. 25. conce. 73.

Sacramenta.

Collector.

¶ Non obstante hoc Statuto immediatè anteposito, possunt Fratres vti in foro conscientia, omnibus Concessionibus superius positis, quia idem Leo viuz vocis Oraculo reualidauit, & de nouo concessit, omnia quæ per huiusmodi Conciliū fuerant de nostris Privilegijs reuocata, seu restricta, vt ponitur infra in dictione, Conciliū, §. 7.

11
Pro Monialibus.
Dispensatio.

¶ **I**DEM Leo, dispensauit cum Monialibus sanctæ Clare, & conceptionis Beate Mariæ, atq; Tertij Ordinis; vt præcepto Regulæ, de percipiendo sanctissimum Sacramentum, satisficiant, per aliquos dies anteposendo, vel postponendo; dum tamen illud in fraudem non faciant. O. ffo. 61. conce. 191.

12

¶ **I**DEM Leo concessit plures Indulgentias Fratribus, &

A Monialibus, communionem Corporis Christi sumentibus; Indul. ple.
 prout habetur infra in dictione, Indulgentia plenaria quoad
 Fratres. §. 5. & 6. & 12. ac. 18.

¶ Ex Privilegijs Fratrum Minimorum.

IVLIVS 2. concessit Fratribus Ordinis Minimorum, vt
 in Ecclesijs suis, quoties opus fuerit, possint ministrare, &
B ministrari facere sacramentum Eucharistiæ, curialibus, mer-
 catoribus, peregrinis, & transeuntibus, ac alijs quibuscunq;
 personis. B ffo. 11. conce. 43.

¶ Aduerte circa huiusmodi Cōcessionem pro foro exteriori,
 qualiter modificata est per Leonem decimum in Conci-
 lio Lateranen. prout habetur supra. §. 10.

ANNOTATIO CORDVBÆ.

C ¶ **Q**VODAD §. 8. vbi Iul. 2. concessit nobis, quod tempore Inter-
 dicti, possint seculares habentes facultatem audiendi diuina, re-
 cipere sacramentum Eucharistiæ, iuxta facultates illis concessas, &c.
 intellige sic, scilicet, si habuerint alias facultates etiam ad hoc, scilicet, ad
 recipiendum, tali tempore Interdicti, sacramentum Eucharistiæ, &c. non
 autem illis hoc conceditur per hanc Concessionem nobis factam, quàm-
 uis per hanc Concessionem, nos coram ipsis secularibus habentibus alijs
D tantum facultatem audiendi diuina tempore Interdicti, benè possimus re-
 cipere sacramentum Eucharistiæ, & ipsi seculares possint esse presen-
 tes (vt ait præfata Concessio) & hoc clarius sic declaratum habetur.
 fff. 101.

CAPVCCINI ANNOTATIO.

E **N**OTANDVM, quod hoc Idem obseruari nunc ait Nauar. in In §. 1.
 Manual. c. 21. num. 45. Addens insuper, quod vbi adest consue-
 tudo legitima, & præscripta satisfaciendi huic præcepto, communicando
 quolibet die quadragesimæ (vt est in multis locis Hysspaniæ) sufficeret
 se illi conformare; Pro quo est sciendum quod Clemens 7. (vt testatur.
 Laurentius Episcopus prænestinus Cardinalis quatuor coronatorum)
 declarauit, Vt, In quolibet die quadragesimæ possint fideles in Hyssa-
 niæ partibus communicari, vt præcepto Ecclesiæ satisfaciant; & idè, in
 multis partibus talis consuetudo ita præualuit, vt iam veluti lex obser-
 uetur,

Hec Bulla
 ponitur in
 fra in fine
 compen.
 fo. 11.

uetur, & ideo sic, vt supra dixisse Naua. puto.

Et an aliquis possit in die Paschæ communicari extra parochiam pro sua deuotione, postquam compleuerit præceptum Ecclesiæ, in aliqua die ex superscriptis, etiam in Ecclesiis Fratrum Minorum? A

Nauar. in
Man. c. 21.
nu. 52.

Respondetur, quod non, nam sua Sanctitas vult, vt quilibet volens in die Resurrectionis communicari, siue pro deuotione sua, siue vt satisfaceret Ecclesiæ præcepto, communicetur in propria Parochia, nisi tamen licentiam haberet à suo Parocho. Et hoc obseruandum ait Nauar. non solum pro die Paschæ, sed etiam in omnibus alijs diebus, etiam extra quadragesimam, & etiam in articulo mortis; verum Leo 10. concessit cuilibet sacerdoti Fratrum Minorum, vt quouis anni die, sacrosanctum Domini Corpus secularibus ministrare possit, excepto solo die Paschatis, & est communicatum alijs Mendicantibus, & particulariter est etiam concessum Patribus Societatis Iesu; vt refert & tenet Nauar. in loco superscripto. B

In §. 4. & 9

Notandum, quod Papa Pius V. in const. 38. in prima parte nu. 4. & 8. Idem confirmat dicens, Ipsiq; Christi fideles sacramentum Eucharistiæ (Resurrectionis Dominicæ festiuitate duntaxat excepta) sumere, eiq; illud per Fratres huiusmodi, scilicet, Mendicantes, administrare valeant: nec ad illud faciendum per locorum Ordinarios, aut Ecclesiarum Rectores, seu alios quoscunque illorum, licentia minimè requisita, etiam sub censuris Ecclesiasticis, & alijs poenis cogi vel compelli possint, seu debeant, etiã decernimus, & declaramus, & licet. Papa Greg. 13. in const. sua 15. reduxerit illam Pij 5. ad ius commune in quantum Sacro Concilio Trid. obstat; in hoc tamen particulari non obstat Concilio, cum nullibi in hac materia contrarium iubere reperiat, nam tantum in sess. 13. c. 8. exortat frequenter eos communicari, & non præcipit, vt in hac potius, quam in illa Ecclesia communicari habeant, & idem decreuit Papa Paulus 4. in const. 4. vt in Bullario, vt possint, videlicet, Fratres superscripti Mendicantes quotidie sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum ministrare (Dominica tantum Resurrectionis excepta) etiam concordat Nauar. in suo Manuali c. 21. num. 52. & si Episcopus facta admonitione (vt in cap. Sac. de sent. excom.) vellet omnes illos, qui in Pascha non fuerint confessati, vel communicati denuntiare, tunc illi qui à superscriptis Fratribus recepissent communionem, vel confessionem, ab eis opus esset habere fidem, & Episcopo presentare; itaque, si aliquis secularis confessus fuerit, vel communionem receperit in aliqua Mendicantium Ecclesia, cum animo satisfaciendi Ecclesiæ præcepto, in vno dierum prædictorum, otto ante, & post Pascha, satisfacit, & non oportet, vt iterum in die Paschatis communicetur in Ecclesia parochiali. C
D
E

Idem

A Idem tenent summiste, quòd satisfaciat Ecclesiæ præcepto de audienda missa in festiuis diebus, si in illis, vel in alijs Ecclesijs audierint, & non in propria parochia, vt Nauar. in Manu. tit. de quinque præceptis Ecclesiæ. nu. 5.

Vide etiam supra in tit. absolutio quòd ad seculares. §. 17. in fine concessionem factam Fratribus Dominicanis à Sixto 4.

COMMUTARE.

B **S**IXTUS 4. concessit, quòd Prælati Ordinis Minorũ possint commutare legata facta locis nostris ad vnum vsu, in alium; sine scandalo tamen illorum, ad quos solutio talium legatorum pertinet. o. fo. 62. Et ffo. 66. conce. 95. Et ffo. 95. conce. 317.

I
Prælati.
Legata.

C **L**EO 10. ampliando dictam gratiam Sixti, cõcessit, quòd simili modo possint dicti Prælati facere in rebus donatis per viuentes; si tamen (vt dictum est) non sequatur scandalum. o. ffo. 93. conc. 293.

2
Prælati.
Elemosinæ.

¶ **I**DEM Leo concessit, quòd Fratres Mino. possint recipere triticum, ac alias res superabundantes (scilicet, quibus in propria specie Fratres non habent necesse vti, aut non in tanta quantitate) vt pro vino, carnibus, ac alijs rebus victui necessarijs, per Syndicum Romanæ Ecclesiæ eisdem Fratribus datum, commutentur, & permutentur; seu vt triticum, & alia huiusmodi vendantur; & ex pecunia inde proueniente, vinũ, & carnes, ac aliæ res necessariæ emantur. B. ffo. 23. conc. 66.

3
Vendere.

D **¶** Cauendum est omninò ab ista Cõcessione, quia est expresse contra declarationem Nicolai 3. & sic relaxatiua, & destructiua nostræ strictæ paupertatis, quã in Regula promissimus; cùm talia sic recepta sint manifestè pecunia, cuius receptio, quàm prohibita sit in Regula nostra, notorium est. Nec sufficit dicere, quòd Papa dispensat in hoc; nam per similes dispensationes, vel potius dissipationes, dissiparetur Religio nostra, in altissima paupertate fundata, vt patet euidenter in nostris Conuentualibus.

Collector.

E **¶** Aduertendum est etiam circa prædicta, quòd in Capitulo Generali Meclinenſi, vbi tertio fuit electus Reuerendus Pater, claræ memoriæ, Oliuerius Mallardi, facta est sequens Ordinatio.

¶ Capitulum Generale declarauit, quòd si aliqui Con-

Statutum
Generale.

uen-

Statutum
Generale.

uentus aliquarum Prouinciarum habeant copiam alicuius rei (vt potè vini, vel olei) & deficiunt carnibus, vel piscibus, Prouincialis talium Prouinciarum, vel Custos talis Custodiæ, potest prouidere, & commutationem in talibus facere, mandando, quòd vnus alteri det de ijs, in quibus abundat, & econuerlo. 227. tracta. 3. Et ffo. 246. tracta. 2.

ANNOTATIO CORDVB AE.

QUOD AD §. 3. vbi Collector dicit, cauendum esse ab illa dispensatione Leo 10. quia est relaxatiua Ordinis, concedens, quòd Fratres accipiant pecuniam, &c. Notandum, quòd Papa id concedit cum duabus limitationibus, scilicet, pro rebus necessarijs, quæ alias sine pecunia commodè haberi non possunt. Possit peti & accipi triticum, &c. ad commutandum. Secunda limitatio, quòd per Syndicum tales res distrabantur pro alijs necessarijs: hijs ergo suppositis, constat, quòd ibi non est maior dispensatio, neque conceditur alia relaxatio maior, quàm quòd per Syndicum procurentur, seu accipiantur pecuniæ, sicut habent Patres vltimontani, secundum const. Mart. 5. quæ dispensatio, an sit nobis licita, & securæ? An nos cismò. possimus ea vti? latius habetur in expositione nostra, regulæ. cap. 4. q. 16.

CAPVCCINI ANNOTATIO.

In §. 1.

Cõc. Trid.
Sess. 22. c.
6. de reformacione.

HOC etiam possunt de lege comun. vt in cap. exijt. quæ tamen commutatio, Concil. Trid. Ordinatur, vt tunc fiat, quando erit necessaria, dicens, In commutationibus vltimarum voluntatum, quæ non nisi ex iusta, & necessaria causa fieri debent, Episcopi, tamquam delegati Sedis Apostolicæ, summarie, & extra iudicialiter cognoscant, nihil in precibus tacita veritate, vel suggesta falsitate fuisse narratum, priusquam commutationes prædictæ executioni demendantur. Vide etiam pro hac materia, supra quæ dixi in verbo Alienatio bonorum.

CONCEPTIO VIRGINIS.

I

SACROSANCTA Generalis Basiliensis Synodus, in Spiritu sancto legitime congregata, vniuersalem Ecclesiam repræsentans, diligenter inspectis auctoritatibus, & rationibus, quæ à diuersis partibus coràm eadem Sancta

A sancta Synodo fuerunt allegata, alijsque etiam plurimis su- per eadem materia visis, & matura consideratione pensatis, determinauit, doctrinam illam differentem, gloriosam Dei genitricem Mariam (præueniente, & cooperante diuini mu- neris gratia singulari) numquam actualiter subiacuissse pec- cato originali, sed immunem semper fuisse ab omni origina- li, & actuali culpa, sanctamq; & immaculatam, tanquam piã, & consonam cultui Ecclesiastico, fidei Catholicę rectę ratio- ni, & sacre Scripturę, ab omnibus Catholicis approbandam, fore tenendam, & amplectendam, diffiniuit, & declarauit. Ac decreuit, nulli de cætero licitum esse in contrarium prædica- re, seu docere. b. fo. 42. Et ffo. 40. conce. 45.

Determi-
natio veri-
tatis con-
ceptionis
Virg. Ma.

B ¶ EADEM sacrosancta Synodus statuit, quãdo, & qualiter sit huiusmodi festiuitas celebranda, prout habetur infra in di- ctione Festiuitas. §. 6. Attamen modo debemus sequi ordina- tum per Sixtum.

Prædicare

2

C ¶ EADEM sancta Synodus concessit, nonnullas Indulgen- tias, interessentibus diuinis in præfata Festiuitate Conceptio- nis, sicut ponitur infra in dictione, Indulgentiæ quodad secula- res. 7. in §. 1.

3
Indulg.

NICOLAUS 5. fecit copiosissimam confirmationem Or- dinatorum in prædicto Concilio Basiliensi. Ac per cõ- sequens confirmauit determinationem ibidem factam in fa- uorem immaculatę Conceptionis Virginis Dei parę. b. ffo. 44. conce. 49.

4
Confirma-
tiones Cõ-
cilij.

SIXTUS 4. statuit, quod fiat Octaua solemnis de Festo Cõ- ceptionis Virginis Marię, & quod de Festiuitatibus, quę venerint infra Octauam, nihil tunc agatur; sed post Octauã celebrentur. Quodq; si festum Conceptionis in Dominica ve- nerit, fiat de Festo, quia specialis effectus Dei fuit in illa die, & ideò Dominica transferatur in sequentem diem. Et voluit, quod tunc in secunda feria dicantur Psalmos nocturnorum de Dominica, cum nouem lectionibus, & responsorijs, sine pre- cibus, & Missã, sine Gloria in Excelsis Deo: quia Te Deum laudamus non dicitur. Sed in prædicto casu, in Octaua fiet de Dominica, & Festum Octauę transferetur ad diem se- quentem. Si vero venerit infra Octauam, fiet de Domini- ca cum commemoratione Festi. o. fo. 64. Et ffo. 68. conce- sio. 133.

5
Officiũ di-
uinum.

Hodie ta-
men sunt
obseruãde
Rubricę
Breuiarij
Nouijss.

Collector. ¶ Aduerte, quòd postea concessum est, quòd fiat Festum sanctæ Luciae infra Octauam. A

6 ¶ **I D E M** Sixtus motu proprio, auctoritate Apostolica reprobauit, & damnauit assertiones Prædicatorum, & aliorum quorumlibet, qui affirmare præsumerent, sanctam Romanam Ecclesiam, de spiritali dumtaxat Conceptione, & sanctificatione Virginis gloriosæ, Festum celebrare; ac illorum, qui crederent, & tenerent, quòd asserentes eandem genitricem Dei, ab originalis peccati macula, in sua Conceptione præseruatam fuisse, propterea alicuius hæresis labe pollutos fore. Istant namque assertiones, vt potè falsas, & erroneas, ac à veritate alienas; editosque libros id continentes, similiter reprobauit, & damnauit. Ac motu, & auctoritate prædictis statuit, & ordinauit, quòd Prædicatores verbi Dei, & quicumq; alij cuiuscunque gradus, ordinis, & conditionis fuerint, qui de cætero ausu temerario præsumpserint, in eorum Prædicationibus ad populum, seu aliàs quomodolibet affirmare huiusmodi sic reprobata, & damnata assertiones, & opiniones veras esse, aut dictos libros pro veris legere, tenere, vel habere; postquam de præsentibus litteris scientiam habuerint, excommunicationis sententiam, & æternæ maledictionis pœnam, eo ipso incurrant; à qua, ab alio, quàm à Romano Pontifice, & illius proprio ore expressa causa huiusmodi, propter quam censuras prædictas incurrerint (nisi in articulo mortis constituti) nequeunt absolutionis beneficium obtinere; non obstantibus quibuscunque in contrarium facientibus. Item pari damnationi, & Censuræ sobiecit illos, qui prædicare, docere, aut aliàs verbo, vel scriptura affirmare præsumerent, hæreticum fore, credere eandem Virginem gloriosam à peccati originalis macula præseruatam non fuisse. B. fo. 34. Et ffo. 117. concessione. 257. B

Prohibi-
tio.

Excommu-
nicatio.

7 ¶ **I D E M** Sixtus concessit, vt omnes, qui officium Conceptionis Beatæ Mariæ Virginis compilatum, & ordinatum per Fratrem Bernardinum de Busto, pro sua deuotione dicere, & recitare voluerint, liberè, & licitè hoc possint, & valeant. B. fo. 40. Et ffo. 124. conc. 272. C

Officiū di-
uinum.

8 ¶ **I D E M** Sixtus Motu proprio, & ex certa scientia reprobauit, & damnauit assertiones Fratrum Prædicatorum, & quorumlibet aliorum, qui affirmare præsumerent, eos, qui crederent, aut tenerent, Dei genitricem, ab originalis peccati macula D

Reproba-
tio.

macula

A cula, in sua Conceptione præseruatam fuisse; propterea alicuius hæresis labe pollutos fore, vel mortaliter peccare: aut huiusmodi officium Conceptionis celebrantes, seu sermones audientes, alicuius peccati reatum incurrere, ut potè falsas, & erroneas, & à veritate pœnitus alienas. Editosque desuper libros id continentés, similiter reprobauit, & damnauit.

B ¶ Statuit etiam, & ordinauit, ne Prædicatores verbi Dei, & quicumque alij, cuiuscunque status, gradus, aut ordinis, & conditionis fuerint, qui ausu temerario præsumpserint in sermonibus ad populum, seu aliàs quomodolibet approbare superius improbatas, & damnatas assertions, asserendo veras esse, aut dictos libros pro veris legendo, tenendo, vel habendo; postquam de præsentibus noticiam habuerint, excommunicationis sententiam, & æternæ maledictionis pœnam, eo ipso incurrant: à qua ab alio, quàm à Romano Pontifice, & illius proprio ore, expressa causa huiusmodi, propter quam Censuras prædictas incurrerint (nisi in mortis articulo constituti) nequeant absolutionis beneficium obtinere.

Prohibitio.

Excommunicatio.

C ¶ Item motu, scientia, & auctoritate similibus, simili pœnæ, ac Censuræ subiecit eos, qui ausi fuerint asserere contrariam opinionem, tenentes, videlicet, gloriosam Virginem Mariam, cum originali peccato fuisse conceptam, hæresis crimen, vel peccatum incurrere mortale; cum nondum sit à Romana Ecclesia, vel Apostolica Sede decisum. Non obstantibus in contrarium facientibus quibuscunque. B. fo. 74. Et ffo. 158. concessione. 376.

D **A**LEXANDER 6. confirmauit Bullam supradictam Sixti in. 9. 8. inserendo illam de verbo ad verbum; ac dando desuper iudices: cum magnis clausulis, & non obstantijs. B. fo. 74. Et ffo. 158. conce. 336.

E **I**VLIVS, secundus, concessit plures Indulgentias in fauorem Conceptionis Beatæ Virginis, prout habentur in dictione, Indulgentiæ quodam seculares. 7. 9. 3.

10

Indulg.

¶ **I**DEM Iulius edidit Regulam Monialium Conceptionis Beatæ Virginis, prout latè in fine libris huius ponitur; quia nullibi reperi eam impressam.

LEO 10. concessit, quòd tempore interdicti, quauis auctoritate, & ex quibusuis causis, pro tempore appositi, in

12

Conceptio Virginis.

Particula-
ris pro Hi-
spania.

Interdictū

12

Indulg.

quibusuis Hispaniæ Ecclesijs, ac locis, à primis vesperis diei
Festi Conceptionis, vsque ad illius totalem Octauam inclusi-
uè, Missas, & alia diuina officia, apertis ianuis, & pulsatis cam-
panis, atque alta voce (excommunicatis duntaxat, & nomi-
natim interdictis expulsis) celebrare possint. Et quòd singu-
li Christi fideles non excommunicati, nec nominatim inter-
dicti, ad Missas, & alia diuina officia audienda, præfato tem-
pore admitti liberè, & licitè possint. B. ffo. 24. conc. 67.

¶ IDEM Leo concessit multas, & magnas Indulgentias, in-
tuitu immaculatæ Conceptionis Beatæ Virginis Mariæ, tam
Fratribus, quàm secularibus; quas reperies vnà cum multis
alijs Indulgentijs, infra in dictione, Indulgentiæ plenariæ quòd-
ad Fratres. §. 18. & 19. Et in dictione, Indulgentiæ quòd ad secu-
lares. §. in omnibus. §.

CAPVCCINI ANNOTATIO.

Coc. Trid.

Concil. Trid. Sess. 5. Decreto de peccato originali in fine,
postquam tractauit materiam peccati originalis, concludit di-
cens. Declarat tamen hæc ipsa sancta Synodus, non esse suæ
intentionis comprehendere in hoc Decreto, etiam ubi de pec-
cato originali agitur, Beatam, & immaculatam Virginem Mariam Dei
Genitricem; sed obseruandas esse Constitutiones Felicis recordationis
Sixti Papæ 4. sub pœnis in eis Constitutionibus contentis, quas in-
nouat.

Not. ratio
nes pro cõ-
ceptione.

Nota verba Concilij, quomodo videtur inclinari ad tenendam Conce-
ptionem: ait. n. Non esse intentionis suæ comprehendere in hoc Decre-
to, &c. etiam illud verbum (Immaculatam) & Ecclesia facit de ea of-
ficium, & iam Festum, in Calèdario Romano sanctorum, apponitur men-
se Decembri die Octaua. Innumerabilesq; Indulgètijs eius confraterni-
tati concedit, &c.

Const. 119

Bulla Pij
V. pro Cõ-
cept.

Et Pius V. in Const. Speculum Domini, anno Domini. 1570. eman-
ta, statuit dicens. Motu proprio, Statutum Felicis recordationis Sixti 4.
predecessoris nostri, super ea re à præfata Synodo innouatum, Apo-
stolica auctoritate, tenore præsentium confirmamus, & approbamus,
atque vt deinceps efficacius à cunctis obseruetur; perpetuò Statuimus, &
Ordinamus, quatenus nemo cuiuscunque Ordinis, gradus, conditionis,
vel dignitatis existat, in popularibus concionibus, vel vbicunque
promiscua virorum, & mulierum multitudo conuenire solet, de hu-
ius controuersie alterutra parte disputare rationibus, vel Docto-

A rum auctoritate, asserendo propriam sententiam, & contrariam ressellendo, aut impugnando, vel de hac ipsa quaestione cuiusvis pietatis, aut necessitatis pretextu, vulgari sermone scribere, vel dictare presumat. Qui contrafecerit, suspensionis poenam a diuinis, absq; noua declaratione ipso facto incurrat, si modo fuerit in sacris constitutus, & quocunq; praeter ead gradu, siue dignitate, vel administratione fungatur, illis omnibus sit ipso Iure priuatus, & ad eadem, vel similia munera obtinenda, vel obeunda, perpetuae inhabilitatis cesurae etiam ipso facto sit obnoxius, super quibus, nisi a Romano Pontifice pro tempore existente dispensari, siue absolui non possit.

Pœna suspensionis.

B Ceterum, quamdiu per Apostolicam Sedem altera pars diffinita non fuerit, Oppositaque sententia condemnata, liceat viris doctis in publicis academiæ disputationibus, siue Generalium, aut Provincialium Capitulorum, vel vbi alias intersunt, qui rem capere possunt, nec scandali vlla subest occasio, de illa quaestione differere, argumentis, vtrambet partem, vel asserere, vel impugnare; dum tamen, ne citra, veluti erronea præiudicetur seruenturque illa omnia, quæ a prædicto Sixto Prædecessore nostro statuta sunt, &c.

C Sixtus V. omnibus, & singulis Monialibus Conceptionis B.M. Virginis, ac omnibus, & singulis alijs vtriusque sexus Christi fidelibus, verè poenitentibus, & confessis, qui singulas, seu quamlibet Ecclesiarum Monasteriorum Monialium huiusmodi, in festo Conceptionis eiusdem Beatæ Mariæ a primis vesperis, vsque ad occasum solis eiusdem festi, annis singulis deuotè visitauerint, & ibi pro pace inter Christianos Principes conseruanda, ac Sanctæ Matris Ecclesiæ exaltatione, Hæresumque extirpatione, pijs ad Deum præces fuderint, si eo die sanctissimum Eucharistiæ sacramentum sumserint, Indulgentiam plenariam, & omnium peccatorum suorum remissionem, quoad eos omnes, perpetuò illis omnibus concedimus, & largimur, vt in Constit. 42. Expositum nobis. ann. 1586. edita.

Indul. ple. pro Monial. s. m. Cõcep. & secularibus.

CONCILIVM.

E ONCILII Constantien. decretum, circa obseruatiam Fratrum Min. quo tempore, & quomodo emanauit, consultè, salubriterq; separans Fratres Obseruantes a Conuentualibus, habetur sub autentico. B. fo. 25. Et ff. 109. conce. 236.

Observantia.

MARTINVS 5. approbavit Decretum prædicti Concilij Constantiensis, quoad separationem Fratrum

Minorum Obseruantia. B. fo. 36. Et ffo. 120. conce. 260.

3

SACROSANCTA Generalis Synodus Basiliensis confirmauit decretum Concilij Constantiensis, super obseruantia Fratrum Minorum. B. fo. 39. Et ffo. 123. conce. 270.

4

Cōceptio
Virginis.

¶ Prædicta Synodus, seu Concilium Basiliens. determinauit veritatem immaculatæ Conceptionis Beatæ Virginis, vt habetur suprâ in dictione, Conceptio. §. 1. Et ffo. 40. concessione, 45.

5

NICOLAUS 5. fecit confirmationem copiosissimam Concilij Basiliensis; vt habetur latissimè. b. ffo. 44. concessione. 49.

6

LEO 10. in Concilio Lateranensi, edidit quandam Bullâ magnam, super moderationem Priuilegiorum, per Sedem Apostolicam Fratribus Mendicantibus, & alijs Religiosis concessorum.

Collector.

¶ Sed quia huiusmodi modificationes, seu restrictiones, aut reuocationes, ponuntur sparsim in hoc Compèdio, sub diuersis dictionibus, iuxta diuersitatem materiarum, quas præfatæ modificationes. tangunt; ideò non ponuntur hic in simul. Attamen qui voluerit dictam Bullam ad longum videre, reperiet eam in supplemento. ffo. 25.

7

Priuilegia

¶ IDEM Leo postea reualidauit, & in pristinum statum restituit, omnia Priuilegia Fratrum Minorum Obseru. quòd ad forum conscientia tantum, & hoc solum Oraculo viuæ vocis.

Collector.

¶ Sed quia huiusmodi Oraculum non potuit haberi tempore impressiois supplementi Priuilegiorum; ideò hic ad litteram ponetur, prout continetur in registro Ordinis, factò tempore Reuerendissimi Patris, Fratris Francisci Licheti Ministri Generalis, ex cuius persona, sic ibidem habetur.

¶ Anno Domini 1519. in Vigilia Visitationis Beatæ Mariæ Virginis, dum essem in præsentia, & conspectu Sanctissimi Domini nostri, domini Leonis Papæ decimi, ipse Pontifex liberaliter confirmauit omnia Priuilegia Ordinis, in foro conscientia tantum; ita quòd in foro conscientia eisdè vti possumus; sicut ante Concilium Lateranense vltimatè celebratum. Non obstantibus quibuscunque in dicto Concilio Ordinatis, vel determinatis, aliter, vel in contrarium disponentibus. Hæc in Registro Ordinis habentur, in actis præfati Reuerendiss. P. Fr. Francisci Licheti Gen. Ministri, ad litteram.

¶ Ad

A ¶ Ad ampliorem etiam certitudinem præfatæ reualidationis Priuilegiorum nostrorum, facit, quod prædictus Reuerendissimus Pater Generalis Minister testatus est, alijs suis litteris autenticis; se impetrasse à prædicto Sanctissimo Domino Leone. 10. viæ vocis oraculo, quod Fratres vtantur omnibus Priuilegijs (etiam viæ vocis oraculo Ordini concessis) in foro conscientia duntaxat, etiam non obstante vndecima Sessio Concilij vltimi Lateranensis. Et in fine Litterarum testimonialium, vbi continebatur prædicta Concessio, erat positum. Datum in loco Araceli. 20. Iulij. 1519. Frater Franciscus Lichetus de Brixia, Generalis Minister totius Ordinis Sancti Francisci, manu propria subscripsi, & sigillo maiori officij mei corroborauit.

¶ Notandum est etiam, quod adhuc pro foro exteriori videtur reualidata nostra Priuilegia, prout determinauit quidam iuris Doctor insignis, super hoc consultus, & plenè informatus. Et hoc virtute cuiusdam Breuis per eisdem Leonem decimum concessi Fratribus Ordinis Prædicatorum: post præfatum Concilium, vbi fecit eis amplissimam communicationem omnium Priuilegiorum concessorum, & concedendorum alijs Fratribus Mendicantibus; & Motu proprio illa de nouo concessit, cum magnis non obstantijs, prout sequuntur. Non obstantibus quibuscunque Apostolicis suspensionibus, reuocationibus, & restrictionibus, siue constitutionibus, ordinationibus, necnon in Prouincialibus, & Synodalibus Concilij editis, specialibus, vel generalibus, &c. B. ffo. 69. conce. 219.

C ¶ Circa quas derogationes est aduertendum, & notandū, quod cum secundum iura, verba posita in litteris Apostolicis debeant aliquid operari, sequitur, quod per præfata verba est derogatum Concilio Lateranensi, quoad ea quæ tangunt reuocationem Priuilegiorum dictorum Fratrum. Aliiter enim nihil penitus operarentur dicta verba. Vide etiam ad idem, in principio summarij Bullæ Aureæ. ffo. 135. Ad hoc etiam facit, quod infra ponitur in dictione, Interdictum, in fine. Et in dictione Priuilegia, in quæstionibus propè finem positis.

D ¶ Insuper, ad ampliorem certitudinem præmissæ reualidationis, confert Cōfirmatio, & noua Concessio Priuilegiorum, per Clementem. 7. nuper facta cum derogatione quorū-

cunque reuocationum, aut cassationum, in quibusuis litteris Apostolicis contentarum, prout in dictione Communicatio Priuilegiorum. §. 19 positum est. A

A N N O T A T I O C O R D V B A E.

QUOD AD §. 7. circa ea quæ ibi Collector notat, vide ea quæ habentur notata infra tit. Priuilegia, §. 1 §. 5. §. 32. & c.

¶ C O N C O R D I A. B

Exiure cõi

Sepultura.

BONIFACIUS 8. statuit, quòd pactum cum Rectore Parochialis Ecclesiæ, sic factum à Monachis, seu Fratribus, ne aliquos, vel certos ipsius Ecclesiæ Parochianos recipiant ad Ecclesiasticam sepulturã, omnino seruare debeant; quamquam sepultura libera in Monasterijs huiusmodi, ab Apostolica Sede indulta sit, & illi apud Monachos, seu Fratres elegerint sepeliri; cum per dictũ pactum, Indulto huiusmodi derogetur. Habetur in iure communi. c. pactum. lib. 6. C

¶ **I**DEM Bonifacius statuit, compositiones, & pacta cum Prælatis, Capitulis, Rectoribus, & personis Ecclesiarum, Ciuitatum, Castrorum, vel Villarum, & locorum, in quibus domus, seu habitationes eorum existunt; super iuribus Parochialibus, vel alijs quibuscunq; articulis, à Prioribus Conuentalibus, seu Guardianis Fratrum Prædicatorum, & Minorum, aliorumq; Mendicantium facta, vel approbata, de suorum Conuentuum consilio, & assensu (dum tamen aliàs sint licita, & honesta) debere ab ipsis Fratribus, in locis, in quibus fuerint facta, inuiolabiliter obseruare; non obstante, ¶ Magistri, vel Ministri, aut Prioris Generalium, seu Prouincialium prædicatorum non interuenerit in eisdem assensus. Nec ab ipsorum Generalibus, vel Prouincialibus Capitulis extiterint approbata, seu quòd Sedes Apostolica, in his, quæ per prædictos Fratres facta fuerint, auctoritatem suam non præstiterit, vel assensum. Habetur hoc in. c. Quia ex eo. de pactis. lib. 6. D

LE O 10. fecit concordiam nouissimam inter Fratres Minores Obseruantes, & Conuentuales eiusdem Ordinis, in Capitulo Generalissimo, in Vrbe Roma celebrato, quàm strictè. E

A strictè præcepit obseruari, dando super hoc Conseruatores, omnes Ecclesiarum Prælatos, cum magnis clausulis, & non obstantijs fortissimis. B. ffo. 32. concess. 114.

¶ IDEM Leo præcepit cunctis Ecclesiarum Prælatiſ, vt cõpellant Fratres Minores Conuentuales, ad seruandum Bullã dictæ Concordiæ vltimæ, quoties à Fratribus regularis Obseruantia fuerint requisiti. Super quo ponit grauissimas Censuras, & pœnas, tam Prælatiſ Ecclesiarũ, quàm Fratribus Cõuentualibus. B. ffo. 39. concess. 127.

B ¶ Aduerte, quòd contenta in huiusmodi Concordia, quia sunt multa, & varia, ponuntur sparsim in varijs dictionibus, iuxta materias, quibus pertinent, & ideò hic nõ ponitur aliquid in particulari de ipsa Cõcordia. Ponuntur autem complura ex ibidem contentis, in dictione, Conuentuales Fratres, in multis. 6.

Collector.

C ¶ De alijs Concordijs, & Conuentionibus antiquis, inter præfatos Fratres, diuersis temporibus, à diuersis Pontificibus factis, nullam hic facimus mentionem, quia iam nullius sunt momenti. Aliquibus tamen videtur dubium, vtrum pœnæ circa receptionem Fratrum nostrorum à Cõuentualibus, & econtra, maneant, quia sunt formidabiles. Sed circa reformationem Conuentuum, benè videtur quod non maneant.

¶ Reliqua circa materiam Concordiæ, vide infra in dictione, Conuentiones, & in dictione Pacta, quia sub ijs nominibus loquuntur Concessiones, quæ ad hunc propositum attinent.

Collector.

D
A N N O T A T I O C O R D V B A E.

 VÒ AD. 5. 3. & 4. Notandũ, quòd Leo 10. statuit sub censuris, quòd nulli Fratres nostri Ordinis Obseruantes, seu Cõuentuale, squoscunq; appellent bullistam, &c. vel alio nomine irrisorio, seu irrisoriè, vt habetur in Cõpendio tit. obseruantes. 5. 7.

E
C O N F E S S I O N E S, E T C O N F E S S O R E S.

¶ Distinctio materiæ Confessionum, & Confessorum.

TENDAT prudens lector, quòd circa materiam Confessionum, & Fratrum Confessorũ, reperiuntur complura, & diuersa in Priuilegijs Fratrum Minorum, & aliorum mendicantiũ, quæ in duas partes

Collector.

tes

tes principales diuidi possunt. Nam quædam pertinent præcisè ad personas prædictorum Fratrum; & alia tangunt personas secularium. ¶ Et primò illa, quæ spectant præcisè ad personas Fratrum, sub diuiduntur. Quædam enim concernunt personas, quibus præfati Fratres possunt, & debent confiteri ordinariè. Et hæc habentur supra in dictione, Absolutio ordinaria quò ad Fratres, in omnibus. §. Et hic infra. §. 1. & 5. & 7. Alia respiciunt eorundem Fratrum Confessiones, & Absolutiones extraordinarias, quæ, scilicet, solum in aliquibus Festiuitatibus, & nonnullis alijs diebus fieri possunt. Et ista continentur supra, in dictione, Absolutio quò ad Fratres extraordinaria.

¶ Secundò, illa quæ tangunt personas secularium, etiã sub distinguntur. Quædam namq; istorum attinent ad institutionem Fratrum, qui Confessiones secularium audire debent. Hæc autem ponuntur infra. §. 4. & 6. Et supra in dictione, Absolutio quò ad seculares primò, habentur aliqua, quæ ad præfatam institutionem pertinet in §. 6. & in sequentibus vsq; ad §. 12. & in 17. ac. 19. Alia autem pertinet ad huiusmodi Fratrum Confessorum præsentationem, Episcopis, seu Ordinarijs faciendam; & ad auctoritatem, quam sic instituti, & præsentati habent ad absoluendum, etiam à casibus reseruatis. Et de ijs habetur latè supra, in dictione, Absolutio quò ad seculares. 1. & 2. in multis. §. imò ferè in omnibus. Ac similiter habetur circa hoc, infra. §. 2. ¶ Nonnulla insuper attinent ad huiusmodi Fratres Confessores, existentes in terris infidelium, prout ponitur infra. §. 9. & 10.

CLEMENS Quartus inhiuit vniuersis Ecclesiarum Prælati, & alijs quibuscumq; ne confessiones Fratrum Mi. præsumant, eorum Prælati inuitis, audire. B. fo. 58. Et ff. 142. concess. 338. Et idem habetur quò ad Carmelitas. B. ff. 186. concessio. 475. Et quò ad Fratres Prædicatores. B. ff. 238. concessio 563.

BONIFACIUS octauus, & Clemens 5. circa Fratres Confessores, fecerunt sequentem Constitutionem. Statuimus, & ordinamus, vt in singulis Ciuitatibus, & Diœcesibus, in quibus loca Fratrum Prædicatorum, & Minorum consistere dignoscuntur; vel in Ciuitatibus, & Diœcesum locis, ipsis vicinis, in quibus loca huiusmodi non habentur: Magistri, Priores, Prouinciales Prædicatorum, aut eorum Vicarij, & Gene-

1
Prohibitio
pro Fratri-
bus Mend.

2
Ex iure cõ-
muni.

- A** Generales, & Prouinciales Ministri, & Custodes Minorum Ordinum prædictorum, ad præsentiam Prælatorum Ecclesiæ eorundem locorum se conferant, per se, vel Fratres, quos ad hoc idoneos fore putauerint; humiliter petaturi, vt Fratres, qui ad hoc electi fuerint, in eorum Ciuitatibus, & Diocæsis, confessiones subditorum suorum, confiteri sibi uolentium, audire liberè valeant, & huiusmodi confitentibus (prout secundum Deum expedire cognouerint) pœnitentias imponere salutare, atque eisdem beneficium Absolutionis impendere, de licentia, gratia, & beneplacito eorundem.
- B** Ac deindè præfati Magistri, Priores, Prouinciales, & Ministri Ordinum prædictorum, eligere studeant personas sufficientes, idoneas, vita probatas, discretas, modestas, atq; peritas ad tam salubre ministerium, & officium exequendū. Quas sic ab ipsis electas, representent, vel faciant representari Prælati, vt de eorum licentia, gratia, & beneplacito, in Ciuitatibus, & Diocæsis eorūdem, huiusmodi personæ sic electæ, confessiones confiteri sibi uolentium audiant, imponant pœnitentias salutare, & beneficium absolutionis impendat, prout superius est expressum: extra Ciuitates, & Diocæses, in quibus fuerint deputati (per quas eos volumus, & non per Prouincias deputari) confessiones nullatenus audituri. Numerus autem personarum assumendarum ad huiusmodi officium exercendum esse debet, prout vniuersitas Cleri, & Populi, ac multitudo, vel paucitas exigit eorundem. Et si ijde Prælati petitam licentiam confessionum huiusmodi audientiarum cōcesserint, illam, præfati Magistri, & Ministri, & alij cum gratiarum recipient actione. Diçtæq; personæ sic electæ commissum sibi officium exequantur. Quòd si fortè iam dicti Prælati, quemquam ex dictis Fratribus præsentatis eisdem, ad huiusmodi officium nollent habere, vel non ducerent admittendū, eo amoto, vel subtracō, loco ipsius, similiter eisdem præsentandis Prælati, possit, & debeat alius subrogari. Si verò ijdem Prælati, præfatis Fratribus ad confessiones (vt præmittitur) audiendas electis, huiusmodi exhibere licentiã recusauerit, Nos ex nunc, ipsis, vt confessiones sibi confiteri uolentium liberè, licitèq; audire valeant, & eisdem pœnitentias imponere salutare, atq; eisdem beneficium absolutionis impartiri, gratiosè cōcedimus, de plenitudine Apostolicæ potestatis. Per huiusmodi autem Concessionē, nequaquam

quam intendimus, personis, seu Fratribus ipsis, ad id taliter deputatis, potestatem in hoc impendere amplio- rem, quam in eo, Curatis, vel Parochialibus Sacerdotibus est à iure concessa, nisi forsàn eis Ecclesiarum Prælati, vberio- rem in hac parte gratiam specialem ducerent faciendã. Habetur in Clementina, Dudum, de sepulturis. A

3 **B**ENEDICTVS 11. statuit, seu concessit sequentia circa confessiones, scilicet, quòd Fideles confessi Fratribus Prædicatoribus, & Minoribus, non teneantur eadem peccata proprijs Sacerdotibus confiteri. Et quòd Sacerdotes ipsi, taliter confessis, & absolutis, astricti sint, ministrare Eucharistiæ, & extremæ vnctionis sacramenta. Et quòd super confessione facta Fratribus memoratis (cùm hic de confitentis solius præiudicio, si falsum dicat, agatur) in iudicio anime, seu penitentiali foro, stetur simplici verbo illius, qui sacramenta prædicta petit, & dicit dictis Fratribus se confessum. Sed hoc, duobus casibus exceptis, scilicet, si Sacerdos asserat illum esse excommunicatum, aut notoriè peccatorem. B. fo. 126. Et ff. 203. conc. 502. B

Pro Fratribus Mi. & Prædicat. Eucharist.

Vnctio extrema.

Collector.

¶ Aduertendum est, quòd secundum quosdã, prædicta Bulla Benedicti 11. quæ incipit Inter cunctas, in nullo fuit reuocata per Clementinã, Dudum, de sepulturis; nisi quòd ad præsentationem Confessorum Episcopis faciendam, & declarationem casuum Episcopis reseruatorum. Primum istorũ, scilicet, præsentatio seruari debet, prout in prædicta Clementina continetur, aut saltem forma per Innocentiũ 8. concessa. Secundum vero, scilicet, casuum determinatio, manet in suo vigore, propter reualidationem Sixti 4. suprapositam, in dictione Absolutio, quòd seculares. 2. §. 7. C

Alijs tamen, & fortè melius videtur, quod in totum fuit reuocata, vt clarè patet, per Clementinã, Dudum; & ideò quòd ad casus, fecit nouam Concessionem Sixtus.

4 **S**IXTVS 4. concessit Ordini Carmelitarum, vt Generalis per se, & Prouinciales, in suis Capitulis Prouincialibus, cum Diffinitoribus ipsorum Capitulorum, possint, auctoritate Apostolica, Fratribus eiusdem Ordinis Sacerdotibus, in sacra pagina eruditis, examinatis, & approbatis ab eis, officium Prædicationis committere. Necnon tam ipsis, quàm alijs Fratribus dicti Ordinis, ad id idoneis, audiendi confessiones, & absoluendi confitententes, ac iniugendi eis D

Ex Priuil. Carlicarũ Institutio Confessorum.

A pœnitentias salutares, similiter officium committere. B. fo. 101. Et ffo. 185. concess. 463. Simili modo continetur in Mari magno Augustinienſium. B. fo. 244. concess. 589.

¶ Nota, quòd in Priuilegijs aliorum Fratrum Mendicantiũ, non reperitur similis concessio, quòd ad institutionem Cõfessorum, vt credo. Et ideò, virtute communicationis Priuilegiorum, solummodò poterunt Ministri prouinciales Fratrum Mino. & Priores prouinciales Fratrum Prædicatorũ, in suis

Collector.

B Capitulis prouincialibus, committere Fratribus suis officia prædicandi, & confessiones audiendi, nisi aliud Priuilegium habeant.

¶ Verum est tamen, quòd de iure communi, Prouinciales possunt instituere Cõfessores, per Clementinam, Dudũ. Quòd autem non faciant nisi in Capitulis Prouincialibus, hoc est, propter prohibitionem Statutorum suorum.

C ¶ IDEM Sixtus fecit quandam concessionem pro Fratribus itinerantibus, vt possint cõfiteri quibuslibet Sacerdotibus, etiam secularibus, de licentia suorum Prælatorum, prout habetur supra in dictione, Absolutio ordinaria quòd Fratres in. §. 35.

5

D INNOCENTIVS 8. statuit, sub granibus Censuris, & pœnis, ne quisquam Fratrum Min. Obseruatiæ, sine suorum Superiorum licentia, ac deputatione, & institutione, officium Confessoris Monialiũ, vel Sororum Tertij Ordinis, aut aliarum quarumlibet consimilium, seu temporalium dominorũ, & aliarum personarum secularium, & regularium vtriusq; sexus assumere, & exercere præsumat, & si ad id Apostolica auctoritate deputarentur. B. ffo. 157. conc. 375.

6

Prohibitio pro Fratribus subditis.

E ¶ IDEM Innocentius statuit, quòd de cætero perpetuis futuris temporibus, quæcunq; personæ Fratrum Eremitarum Sancti Augustini, Congregationis regularis Obseruantia, Prouinciæ Hispaniæ, qui nunc sunt, & pro tempore erunt, prætextu Bullæ Cruciatæ, aut cuiusuis alterius facultatis, eis, & cuiuslibet earum, per Sedem Apostolicam, seu eius Legatos, sub quibusuis verborum formis cõcessio, & quæ forsan concedi contigerit in futurum, alium quam Priorem, vel Superiorem suum, aut aliquem ab eodem Priore, vel Superiore, ex eis deputatis, pro tempore, Confessoribus, in suum Confessorem eligere nequeant. b. ffo. 264. concess. 683.

7

Pro Augustinienſibus.

¶ Aduerte, quòd huiusmodi Concessio, est iam communi-

cata

Collector cata toti Ordini per Iulium. Vide supra, in dictione, Cōmunicatio Priuilegiorum. §. 22. A

8 DeTertia-
rijs.
Sacramē-
ta. **A**LEXANDER 6. concessit Generali, & Prouincialibus, ac Custodibus Ordinis Minorum de Observantia, vt in locis, in quibus Fratres Conuenticales, vel de Observantia dicti Ordinis commodè haberi non possunt; Fratribus, & Sororibus Tertij Ordinis, vbicunq; ultra montes commorantibus (de consilio aliquorum Fratrum) Confessores prerbyteros seculares, vel aliorum Ordinum regulares, honestos, deputare valeant; quibus confiteri, & ab eis quacunq; ecclesiastica sacramenta recipere possint. B. fo. 29 Et ffo. 123. cōc. 269. B

Collector. ¶ Epilogatio materiæ Confessionum Fratrum Mi. est ista, C
Resolutio quòd huiusmodi Fratres non possunt confiteri, nisi iuis Prælati, vel alijs Fratribus eiusdem Ordinis, de eorundem Prælatorum licentia, etiam si habeant aliqui licentiam generalem audiendi confessiones. Sed dum itinerant, & non habent socium Confessorem, possunt confiteri Fratri alterius Ordinis, seu clerico seculari, habita licentia Prælatorū, aut præsumpta rationabiliter; ita quòd non fiat in fraudem, & dicat postea Prælato suo.

Pro Confess. simpli-
cibus. ¶ Aduerte, quòd in fauorem Confessorum simplicium, habetur quædam notabilis Cōcessio supra, in dictione Absolutio ordinaria quòd Fratres. §. 28.

¶ Sequuntur aliqua spectantia ad Fratres confessores: in terris infidelium existentes. D

9 Excōicat.
Absolutio. **G**REGORIUS 9. cōcessit Fratribus Mi. euntibus ad partes infidelium, seu ibidem existentibus, vt in terris illis, sit eis licitum communicare cum excommunicatis, in ijs quæ ad salutem animarum pertinent. Quibus etiam, dummodò sint latini, & Apostolicæ Sedi obediāt, Fratres prædicti, qui fuerint presbyteri valeant (congrua satisfatione præmissa) secundum formam Ecclesiæ, absolutionis beneficium impartiri. b. fo. 20. Et ffo. 22. conc. 3. E

10 Absolutio. ¶ **I**DEM Gregorius concessit prædictis Fratribus, ad terras infidelium proficiscentibus, vt eos, qui per apostasiam, aut scisma, vel hæresim à fide recesserunt, & inter Saracenos habitant, possint absolvere, ac reconciliare per gratiam penitentia salutaris, si ad obedientiam Ecclesiæ Romanæ voluerint redire. b. fo. 20. Et ffo. 22. conc. 4.

Collector ¶ Circa præfatas Concessiones videtur dubium, vtrum fue-

A fuerint temporales, vel perpetua.

ANNOTATIO CORDVBAE.

VÒ AD. §. 4. Notandum, quòd per hoc Priuilegium Sixti 4. quod ibi ponitur, non eximuntur Fratres à præsentatione facienda Ordinarijs, vt patet in eorum Mari magno, in lib. Ordinis, in 2. tract. de qua præsentatione agitur in Compendio tit. Præsentatio Confessorum, ibi videatur, &c.

CAPVCCINI ANNOTATIO.

VANTVM ad Confessores, & Confessionum audientiam, sunt notanda aliqua, quæ hodie propter cap. 15. sess. 23. Concilij Tridentini, & alia Decreta obseruari debent.

Cõc. Trid. declaratio

C Primò, enim dicit. Omnes Sacerdotes in sua ordinatione accipere potestatem absoluedi à peccatis, quia in habitu potestatem ligandi, & soluendi, non autem in actu recipiunt; nam deest eis materia, in quam exercere possint talem potestatem. Cùm verò approbantur ab Ordinario consequuntur potestatem iurisdictionis, aut saltem, si non acquirant nouam iurisdictionem, acquirunt materiam subiectam, secundum Medinam, quia Plebs eis subijcitur, secundum quod Superioribus placuerit; & ita sentiunt omnes, tam Theologi, quàm Canonistæ; est enim forrũ pœnitentiale, iudicium quoddam spirituale inter pœnitentem, & Deũ.

Prout habetur i. Ca. techesi Neapolitana.

D Secundò, Decernit, Nullum Sacerdotem, tam secularem, quàm regularem posse alicuius pœnitentis, siuè laici, siuè Sacerdotis confessiones audire, nec ad id idoneum reputari, nisi habuerit Ecclesiam Parochialem, aut per examen, seu alias idoneus ab Episcopo iudicetur, & approbatione in scriptis, quæ gratis detur obtineat; non obstantibus Priuilegijs, etc.

E Scire debes quantum ad laicos, quòd omnes Rectores animarum, ante Concilium poterant omnes, & quoscunq; simplices Sacerdotes (non interdictos tamen) etiam Regulares admittere, ad audientiam confessionum, suæ tamen Parochiæ per cap. omnis vtriusq; sex. De pœnit. & remiss. & quamuis gloss. huius Decretalis, & gloss. Clem. 1. de Priuilegijs, & nonnulli alij Iuristæ senserint, Parochianos licentiatos à suo Parocho, non potuisse confiteri, nisi habenti curam animarum, tamen Theologi, cù praxi in vsu recepta, oppositum semper asseruerunt. Nam alias sequeretur, quòd Episcopi, qui habent à iure licentiã, vt possint eligere sibi confessorium, non possent eligere quemcunq; simplicem Sacerdotem. Item sequeretur, quòd nec concessio Episcopi, alicui subdito facta de eligendo con-

In cap. ne pro dilat. de pœnit. lib. 6.

con-

confessarium, & gratia facta à Papa per Bullas cuiuscunq; accipienti, A
 ut possit eligere confessarium quem voluerit, foret valida, quæ omnia
 sunt absurda.

Hodie tamen (& est nouū ac singulare) videns Sancta Synodus Tri-
 dentina, quòd Parochi plurimi, suæ conscientie prodigi, ad audientiam
 confessionum animarum, & ouium sibi commissarum, multos ignaros ad-
 mittebant, Idcirco tēperauit cap. omnis vtriusq; de pœnit. & decreuit,
 Neminem Parochorum, posse quempiam ad audientiam confessionū sua-
 rum animarum eligere posse; nisi talis Sacerdos, siuè secularis fuerit ab B
 Ordinario approbatus, nemp.e, aut per Collationem Ecclesiæ Parochialis,
 aut aliàs per examen idoneus iudicetur.

Et quidem hodie vnus Parochus, non potest cōfessiones Parochiano-
 rū, alterius Parochiæ audire; nisi aut ab ipso met Parocho proprio, aut
 ab Episcopo licentiam obtinuerit, aliàs absolutio nihil valet.

Alij verò simplices Sacerdotes, siuè Seculares siuè Regulares ab Epi-
 scopo duntaxat approbati, possunt indifferenter ad se confuēntes penitē-
 tes, subiectos tamen illi Episcopo (hoc est quantū ad Confessores secula- C
 res, secus de Regularibus, qui etiam non subditos possunt absoluerē, ut di-
 xi supra in verbo Absolutio) sine alia licentiā Parochorum absoluerē;
 nisi aliud Episcopo ordinare visum fuerit.

Secundò, Notandum, quòd omnes Religiosi præsumentes absoluerē
 excōmunicatos à Canone, nisi in casibus à iure expressis, aut gratia Se-
 dis Apostolicæ concessis, vel excōmunicatos à sententijs per Statuta
 Prouincialia, vel Synodalia, sunt ipso facto excōmunicati, & absolu-
 tio reseruatur Papæ, ut habetur in Clement. de Priuileg. cap. Religiosi D
 & D. Anton. 3. p. tit. 24. cap. 54. declarat, & Caiet. in Sūmula tit. ex-
 communicatio. cap. 64. Et aduerte, quòd si Presbyteri seculares absol-
 uerent à prædictis excōmunicationibus, præter eas quæ continentur in
 Bulla Cœnæ Domini, non essent excōmunicati, quia in dicta Clement.
 non comprehenduntur (ut ibi aiunt Doctores) nisi ipsi Religiosi, siuè Re-
 gulares. Veruntamen Absolutio esset nulla, & ipsi peccarent mortali-
 ter, & tenerentur penitenti hoc notum facere. At verò, si Presbyte-
 ri seculares absoluerē præsumerent de facto à casibus Bullæ Cœnæ Domi- E
 ni, incidere etiam ipsi in excōmunicationem: Religiosi tamen, absol-
 uentes ab excōmunicatione lata ab homine, non incurrunt in excō-
 municationem, sed peccant mortaliter tantum.

Tertiò, Cauere debent Confessores, ne quempiam absoluant à pecca-
 to, & postea ab excōicatione; imò semper ad cautelam debet præcedere
 Absolutio ab excōicatione minori, & ab alia, si & in quātum possunt, pro
 quo vide Doctores in locis suis, & præcipuè Nauar. in Sum. c. 9. nu. 3.

Et

Presbyte-
 ri in hæc
 non incur-
 runt.

Quādo Re-
 ligio i non
 incurrunt.

A Et caueant etiã, ne in absolutionibus dicant Absoluo te à peccatis contritis, &c. Quia cum sæpè, de atrito quis fiat contritus virtute clauium, contingeret penitentem remitti in absolutum si diceretur Absoluo te à contritis, vt ait Medina, & alij Doctores, qui reprehendunt hanc particulam, vt valdè periculosam.

B Quarto, Aduertant Confessores, quòd quamuis aliquãdo, nonnulli facultates habeant à Papa, vt semel in vita, & semel in articulo mortis valeant ab omnibus casibus absolui, etiam Sedi Apostolicæ reseruatis, non tamen potcrūt earum vigore à casibus contentis in Bulla Cœna absolui, nisi de ea specialis, & expressa mentio habeatur, & rarissima facere consuevit Papa, nisi in Iubileis sollempnibus: per Indulgentias autem septēnes, aut huiusmodi, sæpè dari solitas, nunquam ferè à casibus reseruatis Absolutio concedi solet, quia in re plurimi labuntur.

C Quinto, Aduertant præterea, & per Iubilea quacumq; , nunquã aliquis consequitur auctoritatem, vt possit dispensari super aliqua quomocumq; contracta irregularitate. Et ratio est, quia Bulla Iubilei, concedit auctoritatem tantummodo super censuris; Irregularitas autem nõ dicitur censura: Neq; si habeat clausulam dispensandi in quibuslibet votis, & absolucndi à quibuslibet censuris, & pœnis, nisi fiat de ea expressa mentio: Concordat Nauar & Stylus Romana Curia cum communi doctrina.

D Sexto, Sciant, quòd si quando ex concessa sibi facultate, aliqui ab excõmunicatione absoluerint, aut super irregularitate contracta secum dispensauerint, debeant eum admonere, nè propter hoc retineat officiu, aut beneficium, si ipsi excõmunicationi, annexa sit pœna priuationis ipso facto, aut etiam inhabilitationis; quia hodie pluribus cœsuris superadditur prædicta pœna. Quo circa, ei opus erit Apostolica dispensatione super tali rehabilitatione; imò, nec ipsi Superiores Regularium poterunt tales inhabilitatos à Papa, vigore suorum Priuilegiorum rehabilitare, etiã in foro conscientia; quia per potestatem dispensandi, nõ consequitur quis auctoritatè rehabilitandi, cum sint actus differentes, vt tenet Nauar. & Felin. Bene verum est, quod nunc eliquibus Religioibus, hoc est concessum, vt nouissimè à Greg. 14. Ministris infirmorũ, & per consequens, eo gaudent Priuilegio omnes Mendicantes, & participantes: de quo dixi supra in verbo Absolutio ordinaria quoad fratres.

Ex Priuilegijs Societatis I E S V,

Sciendum, quòd Confessores Ordinis, debite expositi ad audiendas secularium confessiones, licet nullo litterarũ gradu sint insigniti, Possunt aperire litteras sacrae Penitentiariae, Magistris in Theologia, vel in Iure Canonico Doctoribus, destinatas; & auditis confessionibus ad eos

Cõtra hoc plurimi de iungunt. Med. tract. 2. de pen. Gab. bie. i 4. d. 54. q. 2. art. 3 r. Nauar. in Man. c. 26 nu. 1 r. & f. pen. d. 6. c. 1. nu. 27. & 31.

Hic ruunt infiniti.

Nauar. in Man. c. 27. nu. 254.

Fel. i cap. vlt. de. off. Iud. ord. Ministro. rum infirmorũ priuileg.

recurrentium, impositaq; pœnitentia in litteris expressa, vel de iure imponenda, ac in foro conscientia, quascunque, siue verbo, vel scripto, Missas absolutiones, Dispensationes, & pœnitentiarum iniunctiones excipere, & exequi: Ita concessit Greg. 13. Societati Iesu. vt habetur in eius Compendio Priuileg. verbo Confess. §. 3.

¶ CONFIRMATIO PRAELATORVM.

- I** Generalis Minister. **LEMENS 4.** statuit, quòd generales Ministri Fratrum Mi. statim, postquam electi fuerint, secundum Regulam, & Constitutiones Ordinis, eo ipso veri Ministri generales eiusdem Ordinis sint effecti, hoc est, quòd pro confirmatis habeantur. B. fol. 56. Et ff. 139. concess. 307.
- Collector.** ¶ Circa confirmationem Vicariorum, tã Generalium, quã Prouincialium, fuerunt nonnulla ordinata per aliquos Summos Pontifices, quæ, quia iam nobis non deseruiunt, omiffa sunt. Attamen Conuèntualibus videtur, q̄ possent deseruire. **C**
- 2** Minister Prouinc. **C** **LEMENS 5.** in declaratione Regulæ Fratrum Min. statuit, quòd confirmatio electionis Ministri Prouincialis prædictorum Fratrum, pertineat ad Ministrum generalem, prout habetur latius infra in dictione. Electio. §. 7.
- 3** Magister generalis. **L** **EO 10.** statuit, quòd generales Magistri Fratrum Min. Conuentialium, teneantur petere confirmatione à Ministro generali eiusdem totius Ordinis, quemadmodum Vicarij generales olim de Familia, vel de Obseruantia petere tenebatur antea à Ministro generali Conuentialium. B. ff. 32. concess. 105. **D**
- 4** **¶ IDEM** Leo statuit, quòd Magistri Prouinciales prædicti Ordinis in singulis Prouincijs petere cõfirmationem à Ministris Prouincialibus Regularis Obseruantia: eo modo, quo Vicarij Prouinciales, olim de familia nuncupati, antea petere tenebantur à Ministris Conuential. B. ff. 32. couc. 106. **E**

CONSECRARE RES ECCLESIASTICAS.

- Collector.** **IRCA** consecrationem Altarium, quid concessum sit à Sede Apostolica, dictum est supra, in dictione, Altare. Et similiter ea quæ pertinent ad consecrationem Ecclesiarum, & aliarum rerum Ecclesiasticarum, habentur.

A bentur supra in dictione, Benedicere, quia commixtim cum
A attinentibus ad benedictionem concessa sunt, ideo require
 ibi. §. 3. ac. 5. & 6. & 13. & 14. ac. 15. Vide etiam in dictio-
 ne, Ecclesie Fratrum. §. 6.

CONSERVATORES ORDINIS.

B **S** IXTVS 4. mandauit quibuslibet in dignitate eccle-
B siastica constitutis, & Metropolitanæ, vel alterius
 Cathedralis Ecclesie Canonici, per vniuersum or-
 bem, qui per Guardianos, & Fratres Ordinis Mi. seu Sindi-
 cos Romanæ Ecclesie, prædicto Ordini deputatos, requisiti
 fuerint, quatenus per se, vel alium, seu alios, vbi, & quando
 opus fuerit, solemniter publicent eorum Priuilegia, & eisdem,
 ac illorū domibus, & professoribus efficacis defensionis præ-
 sidio assistentes, faciant eos pacifica possessione Priuilegio-
 rum, & Concessionum huiusmodi gaudere, non permitten-
C tes per quoscunq; indebitè molestari, &c. B. fo. 67. Et ffo. 145.
C concess. 356. vbi ad longum ponitur potestas Cōseruatorum,
 & modus, quem obseruare debent. Et similiter habetur quòd
 ad Fratres Carmelitas. ffo. 189. concess. 484. Et quòd ad Præ-
 dicatores. ffo. 242. concess. 588. Et quòd ad Augustinienses.
 ffo. 251. concess. 640.

D **I** VLIVS 2. statuit, vt quæcūq; persona, seu personæ, aliàs
D de iure capaces, pro parte Fratrum Mi. requisitæ, nisi legi-
 timo impedimento detentæ fuerint, iurisdictionem, & cō-
 seruationem eorundem Fratrum, vigore Priuilegiorum suo-
 rum, sub excommunicationis pœna suscipere teneantur. B.
 fo. 43. Et ffo. 126. concess. 280.

E ¶ Virtute huius concessionis Iulij, & alterius antepositæ,
E Sixti, iam Fratres nō sunt astricti ad certos, & determinatos
 Conseruatores; sicut olim, quando quælibet natio, seu Pro-
 uincia habebat per Bullam particularem, duos, vel tres Cō-
 seruatores determinatos, sub nomine dignitatis. Ita quòd il-
 læ prouisiones possunt hodie lacerari, & comburi tanquam
 superflue, ex quo per præfatas Cōcessiones Sixti, & Iulij pos-
 sunt illos Conseruatores, seu quoslibet alios assumere. Et idē
 est de Conseruatoribus particularibus, quos aliqui Fratres
 minus docti procurant sæpe pro negotijs superuenientibus,
 quia, scilicet, est superflua huiusmodi procuratio, cum Cō-
 seruatoria Maris magni sit perpetua, & vniuersalis.

I
 Vide in
 Cōc. Trid.
 sess. 14. c. 5

Priuilegia
 Pro oibus
 Fratribus
 Mendic.

2
 Excōicat.

Collector.

Nota.

3
Cōcilium.
Restrictio.

LEO 10. in Concilio Lateranensi statuit, vt Conseruato-
res Fratrum, pro tempore, à Sede Apostolica deputan-
di, doctrina. & probitate sint præstantes, & in ecclesiastica
dignitate constituti esse debeant. Et voluit, vt coram eis per
eodem Fratres, quibus dati fuerint, vltra duas dietas, à lo-
co suæ solitæ habitationis, nullus trahi possit, Priuilegijs su-
per hoc aliàs eis concessis, nullatenus suffragantibus. B. ffo. 26. concess. 83.

4
Confessio.

¶ IDEM Leo habita informatione, quòd in aliquibus par-
tibus multa grauamina inferebātur Fratribus Mendicanti-
bus, ab ecclesiasticis personis, specialiter asserendo, q̄ con-
fessi Fratribus debitè præsentatis, tenebātur iterum eadem
peccata confiteri suis Curatis, & quòd Sacramenta Eucharis-
tiæ, & Extremæ vnctionis non poterāt à Fratribus ministra-
ri illis, quibus, sine causa, dicti Curati recusabant huiusmo-
di sacramenta administrare, ac quòd Christi fideles audien-
tes Missas diebus Dominicis, & Festiuis in Ecclesijs Fratrum,
non satisfaciebant præcepto Ecclesiæ, & alia multa consimi-
lia, dedit Conseruatores omnes Ecclesiarum Prælatos, districtè
eis præcipiendo, vt quandocunq; requisiti fuerint à Fratri-
bus prædictis, non permittāt eos molestari, aut grauari; sed
contra tales molestatores procedant per Censuras ecclesia-
sticas, & alia iuris remedia. B. ffo. 47. concess. 142.

Sacramē-
ta.

Missas.

CAPVCCINI ANNOTATIO. D

Cōc. Trid.

PRO huiusmodi Conseruatorum materia videatur dispositio Cōc.
Trid. sess. 14. c. 5. de reformatione, à qua cum sine dubio ex-
cludātur Regulares, (vt in fine illius c. 5. habetur & infra in
fine dicemus) remanere in suo robore Priuilegia Medicantium pro hoc
impetrata, clarissimè liquet. Ac proinde videnda est Cōcessio pro hoc fa-
cta à Pio V. Ordini Prædicatorum anno 1571. vt in Const. 140. Ad
hoc nos Deus, & c. quæ licet postea à Greg. 13. fuerit reducta ad dispo-
sitionem Iuris communis, & sacri Conc. Trid. remanet tamen, quoad hoc
in suo rigore, cum Conc. non contradicat. E

Et idē Greg. 13. omnibus Regularibus concessit, vt in Ciuitatibus Ita-
liæ sibi Conseruatores eligerent, coram quibus conuenirentur, semelq;
electos non mutarent, eorundemq; nomina, intra mensem, Ep̄is locorum
ordinarijs indicarent, Alioquin, coram ipsis Ordinarijs conueniri possint.
Ita habetur in declarat. Sac. Cong. Card. supra Conc. in sess. 7. cap. 14.

sed

A Sed notandum, quod per Conseruatores consuevit Romana Curia, Religiosus, & alijs personis miserabilibus prouidere, circa quorum defensionē, interdum Iudicices ordinarij inueniuntur negligentes, imò, & ipsos frequentius infestantes.

B Sunt autem Cōseruatores Iudices dati ad defendendum aliquos à manifestis iniurijs sibi competentibus, & secundum gl. in cap. 1. de off. deleg. in v. l. Interdū dantur contra infringentes Priuilegia concessa aliqubus personis ex beneficio Sedis Apostolicæ, & isti dicuntur propriè Conseruatores. Aliquando dātur, vt defendant aliquos contra iniurias, & offensas illatas, & isti dicuntur propriè Defensores, & de istis duobus propriè intelliguntur Iura loquentia de conseruatoribus in d. c. 1. & fin. de off. deleg. Aliquando dantur generaliter cum amplissima, & maiori potestate, quā iura loquuntur, sed quæ in scriptis, vel Priuilegijs continētur, quæ sunt diligenter inspicienda, & seruanda: quia Cōseruatores secundū Priuilegia, multa possunt, quæ nō possunt Conseruatores secundum iura allegata; Pa. n. potest illa remouere, ex plenitudine potestatis suæ, sunt enim merè positiua, & quamuis Cōseruator sit delegatus, (quod probatur ex eo, quia materia eius ponitur in tit. de off. deleg. vt probat bona gl. in d. cap. 1. In verbo Conseruatores) sunt tamen multæ differentiæ, vt probat Ioannes Andreas in dicto cap. fin. ex ipso textu, quas ibi vide.

C Itē Conseruator secundū iura, vt habetur in dicto c. fin. non potest esse, nisi, qui dignitatē, aut personatum habeat in Ecclesia Cathedrali, vel Collegiata, puta, Episcopus, Abbas, Archipresbyter, & similes: & quāuis secundū iura videatur, quod Canonici Cathedralium Ecclesiarū, & officiales, ac Vicarij ipsorū non possint esse Conseruatores, quia eget declaratione, vt probat gl. in Clem. 2. de rescrip. in verbo Delegatus; tamē per Priuileg. Iul. 2. & Clementis 7. Fratribus Minimis concessum, præfatæ personæ, si eliguntur in Cōseruatores per Fratres ipsos, esse possunt. Item Prior, siuè Prælatas in Ordine Minimorum, vel aliorum Ordinum potest esse Conseruator, vt probat Tabie. in verbo Conseruator. §. 2. & in verbo Dignitas, & non videtur dubium per dictum Priuilegium Clementis septimi, quod, dirigit etiam Prioribus.

D Tamē Cōseruator secundū iura, quamuis ex off. suo non possit se introumittere, nisi de manifestis iniurijs, & violentijs, ac de illis, quæ requirūt iudicalem indaginem, vt habetur in d. cap. 1. alias, per vnum annum est suspensus ab officio, vt habetur in d. cap. fin. & consequenter à beneficio, quod est sequela vt ibi probat gloss.

E Item Cōseruator Fratrum secundum Priuilegia, pro defensione iuriū, & honorū ipsius Ordinis, potest se introumittere super quibusuis molestijs, iniurijs, atq; damnis presentibus, & futuris, Mendicantium Ordinibus, a

Conseruatores quis dicantur. Cōseruatorum gñera tria sunt.

Cōsetuator secundum Priuilegia plura potest q̄ secundum iura.

Conseruator est delegatus. Io. Andr.

Cōseruatores qui esse possunt.

Iul. 2. Cle. 7.

Cōseruator secundū iura ex off. suo de quibus cognoscere possit.

Conseruator Fratrum secundum

Clem. sæpè d̄ verb. figu.

Conseruator secundum iura non habet potestatem extra.

Conseruator Fratrum s̄m̄ Priuileg.

Conseruator secundum Priuileg.

Conseruator s̄m̄ iura non potest alteri committere vi-

ces suas.

Conseruator Fratrum s̄m̄ Priuileg.

Conseruator s̄m̄ iura quantum durat.

Conseruator secundum Priuileg.

Priuileg. Clementis. 7. concessum Minimis.

Nota.

quibusuis molestioribus illatis, in illis, videlicet, quæ iudicialē, requirunt indaginem summari, simpliciter, sine strepitu, & figura iudicij: (quid autem per ista verba importatur, vide Clem. sæpè de verb. sig.) in alijs vero, prout qualitas eorum exegerit, quia omnia, sine quibus eius iurisdictio non posset explicari, intelliguntur esse ei commissi ff. de iur. omn. iud. l. i. i.

Item Conseruator secundum iura, quauis non permittatur extra Ciuitatem, aut Diocesim, in qua fuerit deputatus contra aliquem procedere, aut aliquem extra locum itinere vnus diei remotiorem protrahere, ut in d. c. si habetur. s. Conseruatores, tamen conseruator Fratrum habet potestatem (secundum Priuileg.) id posse facere nam per dictum Fratrum, Priuileg. Clementis, conseruatores Fratrum habent potestatem etiam extra loca, in quibus fuerint deputati, procedendi, & conceditur ei facultas citandi, & inhibendi, etiam per edictum ad se trahendo citatos, & monitos, non obstantibus Bonif. Papæ 8. de vna, & Concilij Generalis de duabus dietis, dummodo non ultra tres dietas aliquis trahatur.

Item Conseruator secundum iura, quauis debeat procedere per se ipsum, nec posset committere vires suas alijs (exceptis citationibus, & sententiarum denunciationibus) nisi aliter eis committeretur per litteras, & tunc non, nisi infra Ciuitatē, & Diocesim, in qua deputatus fuerit, hoc ei facere licet, ut habetur in d. c. si. s. vires quoque: Tamen Conseruator Fratrum secundum Priuileg. poterit committere vires suas alijs, etiam si sint extra loca, in quibus deputatur Conseruator, ut patet in dicto Priuileg. Clementis.

Officiū conseruatoris secundum iura, durat vsq; ad obitum concedentis tantū, quoad negocia non cæpta, ut habet, in d. c. si. s. officium, Tamē Conseruatoris Fratrum secundum Priuileg. nunquam expirat, etiam per mortē concedentis: & hoc est iuri cōsonum, nam secundum gloss. ut patet ex c. cōplures de off. deleg. in 6. quando sunt plures Conseruatores deputati pro vno Prelato, vel Monast. seu Ecclesia, vel Relig. quoad negotiū cæptum per vnū illorū, perpetuatur iurisdictio in alijs, non obstante morte concedētis.

Clemens 7. in prædicto Priuileg. mandauit quibuslibet in dignitate Ecclesiastica cōstitutis, & Metropolitanæ, vel alterius Cathedralis Ecclesiæ Canonicis, per vniuersum orbem vbilibet constitutis, inter alia. Ut per Fratres in Conseruatores requisiti. possint si opus fuerit inuocare brachium seculare, & quoscunq; inobediētes, cuiuscunq; dignitatis, gradus, ordinis, vel conditionis existant, per Censuras Ecclesiasticas, appellatione postposita compellere. Vbi est sciendum, quod virtute huius Concessionis Clementis, & alterius antepositæ Iulij 2. Tam Fratres nō sunt hodie astricti, ad certos, & determinatos Conseruatores, sicut olim, ut audiui, quādo quælibet natio, seu Prouincia habebat per Bullam particularem, duos, vel tres Conseruatores determinatos, sub nomine dignitatis, ita quod illa

A illæ prouisiones nihil possunt hodie tanquam superflue; Ex quo per præfatas cõcessiones Iulij, & Clementis, possunt illos cõseruatores, seu quolibet alios assumere ad beneplacitum. Et idem est de cõseruatoribus particularibus, quos aliqui Fratres minus docti per eorum Prouincias procurant, sæpè pro negocijs superuenientibus, quia est superflua huiusmodi procuratio, cum cõseruatoria Maris magni, & dictarum litterarum Iulij 2. & Clem. 7. sãt perpetua, & vniuersalis, vt ibi apparet. Demùm duo sunt valde notanda, alterum, quòd cõseruatores Minimorum sunt participes suffragiorũ totius Ordinis, & possunt omnia quæ possũt cõseruatores aliorum Ordinum secundum Priuilegia illis concessa, & capitulariter electi gaudent Priuilegijs ipsius Ordinis. Alterum, quòd ea quæ Sancta Synodus limitauit circa Indices cõseruatores, non comprehendunt personas Regularium locorum, quæ sumus nos, vt in finalibus verbis supradicti cap. 5. sess. 14. habetur.

Nota.

Sess. 14. de Refor. c. 5.

CONVENIRI IN IUDICIO.

C **I**NNOCENTIVS 4. concessit, vt Fratres Mino. nequeant conueniri in iudicio, etiã per litteras Apostolicas, quæ de huiusmodi Indulto, & prædicto Ordine mentionem non fecerint. B. fo. 26. & ffo. 109. concess. 235.

1

CLEMENS 4. cõcessit, & statuit, quòd per litteras Apostolicæ Sedis, aut Legatorum, seu Delegatorum ipsius, conueniri à quoquam prædicti Fratres Mino. minimè valeãt. B. fo. 57. Et fo. 140. conc. 321. Vide circa hoc infra. 6. 4.

2
Legati.

IDEM Clemens concessit, quòd Fratres Mino. nec ratione delicti, aut contractus, seu rei, de qua cõtra ipsos Fratres ageretur, possint coram locorum Ordinarijs conueniri, nec illi, quòd ad hoc, suam in ipsos iurisdictionem exercere; decernens irritum, & inane quicquid secus factum, vel attentatum fuerit. B. fo 59. Et ffo. 142. conc. 342.

3

SIXTVS 4. statuit, ne locorum Diœcesani, aut alij Ordinarij, seu alij quicunq;, in personas, aut loca Fratrum prædictorum, contra præfati Clemētis ordinationem suprapositam, sibi quacunq; iurisdictionem, aut superioritatem vendicare præsumãt. Ac districtè inhibuit, ne quispiam absq; Sedis Apostolicæ speciali cõmissione, aut auctoritate, in personas, domos, & loca dicti Ordinis (vt potè prorsus exẽpra) aliquas Censuras, vel sententias specialiter, vel generaliter promul-

4
Diœcesani

Collector
Pro oibus
Mendic.

gare audeat, &c. B. fo. 60. Et ffo. 144. concess. 347.
¶ De hoc habetur etiam latè in Mari magno Carmelitarū. A
ffo. 161. conc. 384. Et ffo. 187. conce. 479. Et in Mari magno
Prædicatorum. ffo. 239. conc. 570. Et in Mari magno Augusti
niensium. ffo. 248. conc. 620. Et in Mari magno Minimor.

ANNO TATIO CORDVBAE.

VÒ AD hanc materiã, videantur etiam ea quæ in hoc Cõpen- B
dio habentur, tit. exemptio, tit. Priuilegia, & secundum su-
bicetam materiã, quia multa alibi dicta faciunt ad hæc.

CAPVCCINI ANNOTATIO.

Pro Mini-
mis.

OTANDVM, quòd in Mari magno Fratrum Minimorum
habetur, non posse cõueniri coram Ordinarijs locorum à secu-
laribus; Ac per Leonem 10. statutum fuit, vt nec à Fra-
tribus, nisi prius per ordinarios Prælatos Religiosos gradatim procedatur; C
imò omnes iudices Ecclesiastici, & seculares debet remittere causas Fra-
trum, & Sororum ad iudicium ipsius Ordinis.

Paffarell.
in Collet.
Priu. S. 79

In §. 3. &
4.

Conc. Tr.

Sed est aduertendũ, quòd tam ista, quàm omnes aliæ supradictæ Con-
cessionibus in §. 3. & 4. licet, fuerint à Pio V. in 38. Constitut. confirma-
te, verum, quia illa fuit reducta per Greg. 13. ad ius commune, & ad di-
spõsitionem Conc. Trid. & præcipuè circa hanc exemptionem; Ideò sunt
limitanda iuxta Decretum ipsius Conc. Trid. sess. vlt. cap. 14. de Regula-
ribus, vbi dicitur, Regularis non subditus Episcopo, qui intra claustra Mo-
nasterij degit, & extra ea ita notariè deliquerit, vt populo scandalo sit, D
Episcopo instante, à suo Superiore, intra tempus ab Episcopo præfigendũ
seuerè puniatur, ac de punitione Episcopus certiore faciat, sin minus
à suo Superiore officio priuetur, & delinquens ab Episcopo puniri possit.
Et vide etiam, quæ dicam infra in verbo exemptio, in principio.

Notab. do
ctrina Pau-
li Fufchi
Episc. Sar.

Ep̄saliquè
Regularè
exemptũ
incarcerãs,
est excõi-
catus.

Et hoc adeo est verũ, vt dicat, & teneat Paulus Fuscus Episcopus Sar-
nensis lib. 2. de Visitatione c. 20. nu. 20. q. Ipsi Medicatēs, aliq; Monaci
exempti delinquētes, nec capi per Episcopũ, nec incarcerari possint, aliàs E
incideret ipse Episc. in excõicationem: iuxta notata per Paul. de Leaz. in
cap. si Cler. de sent. excom. lib. 6. & Doctores in Clem. frequens de excess.
Prælat. Ibiq; ipse Sarnensis Episcopus ait, quòd tũ delinquent. scribendũ
est Superioribus cũ affixione termini, iuxta supradicti Conc. Trid. sess. vlt.
ca. 14. decretũ. Habuit. n. Conc. respectum ad Superiores Religionum, ne
ex publica punitione vnus ab alio iudice, tota Religio nominetur, & sic
honestè procedendo, iustitia etiam ministretur, pro purgatione excessuum
in

A in Dicecesi; Hæc ibi: Quæ doctrina est valdè notanda, & memoria tenenda, quia alia similis, ita expressa, forsitan non reperietur.

Imò Abbas in dicta Clement. frequens. Expressè dicit, quòd Prælati facientes capere Clericos, seu Religiosos exèptos, in casibus eis à iure nõ concessis, & sic iniuriosè, sunt Excommunicati. argum. c. Vniuersitatis. de sent. excommunicationis: Et hoc voluisse ait glosam in dicta Clemen. frequens. in Verbo capiunt, benè intellectam.

B CONVENTIONES.

ALEXANDER 4. irritauit, ac nullius existere firmitatis decreuit, omnes conuentiones, obligationes, compositiones, & pacta, quæ Fratres Mino. etiam si sint Guardiani, vel Custodes, fecerint cõtra prædicti Ordinis Statuta, vel Consuetudines, abq; Generalis, vel Ministrorum Prouincialium licentia, & assensu. b. fo. 27. Et ffo. 26. conce. 17.

1
Custodes.
Guardiani.

C **H**ONORIVS 4. decreuit irrita, & inania pacta quæcunque, quæ Fratres Minores, & domorum eiusdem Ordinis, cum Prælati, Rectoribus, & Clericis Ecclesiarum, in quarum territorio, domus, & loca prædicta consistunt (si absque licentia Generalis Ministri, vel Capituli etiam Generalis) inire præsumperint, in præiudicium dicti Ordinis. B. fo. 48. Et ffo. 132. conce. 297.

2
Ministri
Prouinciæ
les.
Ministri
Generales

D ¶ Supra scriptæ duæ prouisiones fuerunt reuocatæ per Capitulum si. de pactis. lib. 6. tamen per reualidationem Generalem omnium reuocatorum per Sixtum factam, sunt in pristino statu. Vide in dictione, Priuilegia, propè finem.

Collector.

E **L**EO 10. in Concilio Lateranensi statuit, quòd pacta, & conuentiones inter Fratres, & Prælatos, ac Curatos (pro tempore inita) valeant, nisi per subsecutum Capitulum proximum Generale, vel Prouinciale refutata, & per eos, refutatio huiusmodi, intimata debito tempore fuerit. B. ffo. 26. concessione. 75.

3
Capitulū
Generale,
vel Prouin
ciale.

ANNOTATIO CORDVBAE.

QVOD AD §. 2. ubi Collector allegat. c. si. de pactis, lib. 6. qui uoluerit illud uidere quantum attinet ad conuentiones, habetur in hoc Compendio, titulo Concordia. §. 2.

¶ CONVENTVALES FRATRES. A

Collector.

MISSIS quàm plurimis, quæ de Fratribus Minoribus Conuentualibus fuerunt statuta, & Ordinata per multos Summos Pontifices, præsertim, postquã per Concilium Constantiense fuerunt segregati ab eis Fratres eiusdem Ordinis Regularis Obseruantia, vsq; ad vltimum Capitulum Generalissimum, Romæ celebratum, tẽpore Leonis decimi, vbi translatum fuit officium Ministeriatu, & omnis præeminentia Ordinis ad Fratres Mino. Obseruantia, solum ponentur in hoc Compendio, ea, quæ in prædicto Capitulo Generalissimo, per præfatum Leonem decimum fuerunt, quodad huiusmodi Conuentuales Ordinata. Nam ferè omnia alia antiquitus circa illos statuta, iam sunt superuacua, exceptis dualus Concessionibus, quæ habentur supra, in dictione Apostata. §. 16. & 20. De quibus tamen est dubium, vtrum maneat in suo vigore, vel sint reuocata per Ordinata à Leone. 10. quæ habentur infra. B

1

ALEXANDER 6. Decreuit, nullum professorem Obseruantia Ordinis Minorum, si illam egrediatur, parentibus, propinquis, vel affinibus suis, quouis modo succedere, aut aliquo Indulto Fratribus Conuentualibus dicti Ordinis, ad hoc concessio, gaudere posse. Nec etiam Conuentus, occasione professoris huiusmodi, ius aliquod in hæreditate, vel quauis alia successione propinquorum, quomodolibet acquirere, & consequi posse. B. ff. 3. conc. 3. C

2

Licentiare
Fratres.Capitulũ
Prouinc.Excommu
nicatio.

LEO 10. statuit in Bulla vnionis, quod de cætero nullus Frater reformatus, possit per quemcunq; Prælatum Ordinis (etiam Ministrum Generalem) mitti ad morandum ad aliquem Conuentum non reformatum, aut pro reformato nõ habitum, scilicet, Conuentualium. Excepto quod si Capitulis Prouincialibus videbitur minus malum, aliquem Fratrem licentiare ad nondum reformatos, quàm ipsum cum reformatis retinere; tali casu possint Prælati mittere Fratrem, seu Fratres reformatos ad nondum reformatos. Et inhiuit sub pœna excommunicationis latae sententiæ, omnibus, & singulis Conuentualium, secundum Priuilegia viuentium, Prælatis, ac subditis, ne aliquem ex præfatis reformatis, nisi modo prædicto recipere audeant. Similiter, & dictis reformatis Fratribus, D
E

A bus, sub eadē pœna prohibuit, ne ab obediētia suorū Ministro rū vllatenus, quāmodo prædicto, recedant. B. fff. 30. cōc. 100.

¶ Aduerte circa prædicta, de licentiandis, seu mittendis ali quibus Fratribus de Obseruantia ad Conuentuales, quòd licet hic concedatur, vel potius permittatur; non tamen est tutum sic facere. prout in Capitulo Generali Meclinenſi (vbi fuit electus Reuerendus Pater, clarę memorię, Oliuerius Mal lardi) determinatum est sub ſequentibus verbis.

B ¶ Declaratur, quòd Fratres Familię Obseruantię, non pos sunt, ſalua conscientia, quantumcunq; diſcoli fuerint, licentia ri, vt Conuentualibus ſe ſubijciant, etiam ſi in obseruantia ſta re noluerint: ſed à ſuis inſolentijs coerceantur pœnis debitis, vſque ad carceres. Profeſſi autem ſub Conuentualibus, & po ſtēa nobis adiūcti, cūm à ſuis inſolentijs reſipiscere noluerint, & licentiam poſtulauerint, licentiaſi poſſunt, dummodò in Obseruantia ſub Conuentualibus prædictis ſtare voluerint, aliàs non. Habetur hoc ſtatutum. fo. 228. tractatu. 3. Et ſio. 247. tractatu. 2.

¶ Hoc idem dicendum, & tenendum eſſe videtur, de expul ſione incorrigibilium ab Ordine. Circa quod, videatur. c. fin. de regularibus. cum alia deliberatione ſtatutum quāmodo breue Alexandri. 6. concedens eorum expulſionem.

D ¶ IDEM Leo in Bulla Concordię ſtatuit, quòd tam Gene ralis, quāmodo Prouinciales Miniſtri, tam, ante, quāmodo poſt Gene ralis, & aliorum Magiſtrorum confirmationem, tam de Gene rali, & Prouincialibus, quāmodo alijs Fratribus Conuentualibus huiusmodi, & eorum, ac aliorum Tertij Ordinis Fratrum, & ſororum nuncupatorum, qui antea ſub Miniſtro Generali Cō uētualium fuerant regimine, nullatenus ſe intromittere, aut eos per ſe, vel ſuos Commiſſarios viſitare, ſeu corrigere po ſſint; nec aliquam iuriſdictionem, ſeu ſuperioritatem in ipſos exercere valeant; præterquāmodo cum ipſum Miniſtrum Gene ralem pro tempore exiſtente, ad ipſorum Fratrum Conuen tualium domos, & loca declinare contigerit. Quo caſu ipſe Mi niſter Generalis, eoſdem Fratres Conuentuales paternē viſi tare, ipſiq; Fratres Conuentuales eundem Miniſtrum Genera lem, tanquāmodo totius dicti Ordinis Superiorem, omni cū charitate, & dilectione recipere debeant, dummodo, idem Mini ſter Gñalis nihil iudicialiter, circa ipſos Fratres Conuentua les, & Domos eorum, & loca, ac etiam Monasteria Monialiū,

Statutum
Capituli
Generalis
Nota.

3

Viſitatio.
Correctio

sub

sub eorum cura degentium exercent; nisi eo modo, quo Minister Generalis, antea Fratrum Conuentualium, super Fratres de Familia, & eorum domos, & loca, & Monasteria Monialium, ante Capitulum Generalissimum exercebat, & exercere possit. B. fffo. 32. conce. 107. A

4 Excōmunicatio.
Reformatio. ¶ IDEM Leo præcepit Generali, & Prouincialibus Ministris, sub excommunicationis latæ sententię pœna, ne directè, vel indirectè procurent maliciosè, quòd domus, & loca Fratrum Conuentualium, seu Monasteria Monialium, curæ Magistri Generalis Conuentualium huiusmodi subiecta, eis quomodo auferantur; decernens, quòd quicquid in contrarium attentatum fuerit, sit eo ipso irritum, & inane. B. fffo. 32. conce. 108. B

Collector. ¶ Aduerte, quòd subditi prædicta facientes, non incurrunt, sicut per concordias antiquas. Nec etiam Prælati, si non faciant malitiosè.

5 Reformatio Conuentuum. ¶ IDEM Leo statuit, quòd nulla Domus, seu Cōuentus Fratrum Minorum Conuentualium, possit transferri ad obedientiam Fratrum Obseruantię, in qua fuerint minus, quàm decem Fratres, sed si fuerint plures, scilicet, à decem, vsq; ad viginti, non possit etiam transferri, nisi tres partes Fratrum talis domus consenserint. Si autem fuerint à viginti, & supra, vsque ad quemcunque numerum, nequeat etiam reformari, nisi duæ partes prædictorum Fratrum consentiant. Et voluit, quòd in quocunque præfactorum duorum casuum, Minister Generalis, & Prouinciales possint (quacunq; contradictione non obstante) domos Fratrum Conuentualium, & illarum Fratres huiusmodi, liberè, & licitè recipere. B. fffo. 32. concessio. 110. C
D

6 Licentia. ¶ IDEM Leo concessit singulis Fratribus Conuentualibus ad Generalem, & Prouinciales Ministros transire volèntibus, vt ab eorum Superiore prius petita, licèt non obtenta, licentia, liberam transeundi licentiam, & facultatem. B. fffo. 32. concess. 111. E

7 Reformatio Fratrum Conuentualium. ¶ IDEM Leo statuit, quòd illi ex Fratribus Conuentualibus, qui vitam reformatam sub Generali, seu Prouincialium Magistrorum cura ducere voluerint, sub eorum regimine permanere possint; dummodò aliquo signo notabili distinctiuo distinguantur, & discernantur ab Obseruantibus, qui vitam Regularem sub Generali, seu Prouincialibus Ministris ducunt, E

A ducunt, prout Generalis Minister, & Magister inter se conenerint B. ffo. 32. conc. 112.

¶ **I**DEM Leo statuit, qualiter Fratres Mino. Conuentuales se debeant habere cum Fratribus Obseruantibus eiusdem Ordinis, in procesionibus, & alijs locis publicis, prout habetur infra, in dictione, Procesiones. § 3. & 4.

B ¶ **I**DEM Leo Motu proprio madauit, in virtute sanctæ obedientiæ, ac sub excommunicationis latæ sententiæ, & priuationis officiorum pœnis, ipso facto incurrendis, Generali, & Prouincialibus Magistris prædicatorum Fratrum Conuētualium, quatenus dictos subditos suos moneant, & compellant, ne prædicent, aut disputent, vel maledica verba iactare præsumant, contra decreta, & ordinata per ipsummet Leonem, in Capitulo Generalissimo Romæ vltimò celebrato, scilicet, in Bullis Vnionis, & Concordiæ. B. ffo. 35. conc. 120.

C ¶ **I**DEM Leo præcepit vniuersis, & singulis Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis, in virtute sanctæ Obedientiæ, ac sub pœna Interdicti ingressus Ecclesiæ, ac suspensionis à diuinis: inferioribus verò Prælati, sub excommunicationis latæ sententiæ pœnis, ipso facto, incurrendis, à quibus, nõ, nisi per Romanum Pontificem (præterquã in mortis articulo) possit absolui, vt quoties à Fratribus Mi. Regularis. Obseruantiaë requisiti fuerint, moneant per eorum litteras patentes, prædictos Fratres Conuentuales, sub pœna amissionis Præuilegiorum, eis, per dictam Bullam Concordiæ concessorum, vt prædictam Bullam Concordiæ, ac omnia, & singula in ea contenta, cum effectu obseruent. Et vt in euentum, in quem eis constiterit eos contrauenisse, declarent, eos pœnam priuationis huiusmodi incurrisse. Ac ex tunc Fratres ipsos Conuentuales, omnimodè subiectioni, correctioni, & obedientiæ Generalis, & Prouincialium Ministrorum, in suis Prouincijs respectiue perpetuo (iuxta formam litterarum Capituli Generalissimi) subiectos esse. Inhibendo tam Generali, quam Prouincialibus Magistris, ne de dictis Fratribus Conuētualibus, vel eorum Domibus, & locis vllatenus (nisi quantum à Ministris Generali, & Prouincialibus illis fuerit concessum) se intromittant vllomodo. Qui quidem Ministri, Generalis, & Prouinciales, ad omnimodam dictorum Conuētualium reformationem, etiam per fauores Regum, & Principum, & Communitatum, insudare teneantur: bonis tamen immobilibus dictorum Cō

D uen-

8
Procesiones.

9
Prohibi-
tio.

10
Excõmu-
nicatio.

Cõcordia.

Reforma-
tio.

Bona im-
mobi.

uentuum, per Generalem, & Prouinciales Ministros refo-
mandorum, pro vna quarta, Ecclesiæ Cathedrali seu Diœcesi,
in qua dicti Conuentus siti fuerint; pro duabus verò, in expe-
ditionem Cruciatæ contra infideles; pro reliqua autem quar-
ta parte, in reparationem dictorum Conuentuum (ipso facto,
quod obedientiam dictorum Ministrorum reducti fuerint)
per eos applicata. B. fffo. 39. conc. 127.

Collector. ¶ Vide aliquid tangens Conuentuales Fratres, infra in di-
ctione Eleemosinas. §. 5. & 6. scilicet, qualiter eis prohibitum
sit, ne perant eleemosinas sub nomine obseruantium. B

¶ Vide etiam, qualiter Fratres Conuentuales possint puni-
ri à Fratribus Obseruantibus, infra in dictione, Correctio. §.
11. Et melius in dictione Eleemosina. §. 5.

¶ Item qualiter Fratres Conuentuales, qui prius fuerunt de
Obseruantia, nequeant succedere suis propinquis, vide infra
in dictione, Hæredes. §. 5. & 6.

ANNO TATIO CORDVB AE.

QVODAD §. 2. vbi Collector videtur reprehendere expulsio-
nem incorrigibilium secundum priuilegiū Alexandri 6. dic,
quod si fiat cum debitis circumstantijs, quæ in eo Priuilegio
Alexan. 6. innuuntur, tunc debet fit talis expulsio: vt de hoc
habetur infra tit. Ejicere ob ordine. §. 4. & ibi Collector concordat cū ijs.
& in tit. Habitus Fratrum. §. 9.

Quodad. §. 10. Notandum, An bona Fratrum Conuētualium nostri Or-
dinis, particulariter venientium ad nostram Obseruantiam, possint distri-
bui, & quomodo? vide in eodem Compendio tit. Bona, post. §. 13. quia à
paucis circa id aduertitur, quod ibi notat Collector. Item quod nullus in-
iuriat Conuentuales, vel Obseruantes, vocando Bullistam, seu alio nomine
irrisor iè, videatur infra in Compendio tit. Obseruantes. §. 7.

CAPVCCINI ANNOTATIO.

ST sciendum, quod vltra suprapositas Dispositiones circa Pa-
tres Conuentuales factas, Pius. 5. in Const. sua. 61. Ad extir-
pandos, quæ in Capitulo Generali, tunc Romæ celebrato rece-
pta fuit. anno Domini 1568. Et in Const. 67. Illa nos cura.

Eodem

A Eodem anno edita. Nonnulla alia pro reformatione illorum ordinauit, & præcipue, vt nihil proprium habere possint, sed omnia bona in Communas suarum cuiuscunq; Domorum, & Religionis vsus conuertenda: Et dispensationes quascunq; desuper concessas reuocauit, & annullauit: Et sic, quoad hoc fuit correctæ Concessio eis facta à Paulo. 3. anno 1540.

Bona, quæ priuatim alicui donata, vel relicta fuerint, Superioribus consignari præcepit,

Bonorum administrationis, ac dispensationis, & rationis reddendæ formam dedit.

B Officiorumque ambitum strictissimè prohibet, sub pœna eius priuationis, & ad futura inhabiles.

Novitij ante 18. annum suæ ætatis non recipiantur, & recepti dimittantur, nisi expleuerint annum 15. Laici, qui 25. annum non attigerunt, ad seruendum ne recipiantur, & recepti dimittantur.

De hac ætate, vidde in Verbo Nouitij.

Novitij educuntur in Conuentibus insignibus, in quibus Dormitoriū, & Capitulum habeant seorsum ab alijs Fratribus.

Prouinciales eligantur ex aliena Prouincia.

C Sed hoc non obseruatur, imò est ordinatum, vt non eligatur, nisi ex eadem Prouincia.

Guardianatus insigniores, & Priuilegiati, Triennio, non Priuilegiati biennio, diuturniores non sint.

Paternitatis titulo non gaudeant, nisi qui Prouincialatus officium obtinent, vel obtinuerint, vel 40. annum agant, vel alias eo, digni existant.

Fratres in eodem Conuentu, vltra biennium manere non possint, exceptis sexagenario maioribus.

D In quolibet Conuentu maneant 12. Fratres ad minus, exceptis Conuentibus retinendis pro commoditate Fratrum iterfacientium.

In studijs maioribus, duæ lectiones Theologicæ legantur, practica vna, altera vero speculatiua, vt ibi.

Fratres omnes in tinello comedât, exceptis infirmis. & camisis laneis vtantur, ac Superiores omnes, vnica cella, & lecto sint contenti.

E Nonnulla alia ad bonum eius regimen spectantia fuerunt ordinata, vt ibidem est videre, sed nunc, quædam supradictorū Obseruatur, quædam autem non, prout melius Superibus expedire videtur, vel ex consuetudine in contrarium obseruata.

CORRECTIO FRATRVM.

NOCENTIVS 4. statuit, seû concessit, vnuerfos Fratres Minores, qui morantur in obsequijs aliquorum (illis dumtaxat exceptis, qui fuerint ad legatorum

I
Generalis
Minister.

torum Sedis Apostolicæ seruitia Deputati) possit, & valeat
Generalis dicti Ordinis liberè visitare, corrigere, & am-
nere; ac alios pro eis substituere, prout secundum Deum vi-
derit expedire; non obstantibus litteris, seu indultis Sedis
Apostolicæ quibuscunque. B. fo. 29. Et ffo. 113. conc. 245.

2
Ministri
Prouincia-
les.
ALEXANDER 4. concessit, quòd si aliqui Fratres Min-
ister assignati fuerint à Sede Apostolica Archiepiscopis, vel
Episcopis, possint Ministri, & eorum Vicarij eos corrigere, &
ad Ordinem reuocare. Et quòd non teneantur Prælati Ordinis
aliquos Fratres assignare prædictis Episcopis, seu Archi-
episcopis, virtute quarumcunq; litterarum Apostolicarum,
non facientium expressam mentionem de istis. b. fo. 24.

3
Generalis
& Prouin-
cialis Mi-
nistri.
CLEMENS 4. statuit, quòd Generalis, & Prouinciales Mi-
nistri, & eorum Vicarij, illos ex Fratribus Minoribus,
de quibus, auctoritate litterarum Sedis Apostolicæ, vel Lega-
torum ipsius, Archiepiscopis, vel Episcopis, & alijs quibuscun-
que prouisum fuerit, corrigere possint, ac etiam (non obstan-
te contradictione aliqua) eos ad Ordinem suum reuocare. Et
quòd nec per litteras eiusdem Sedis, aut Legatorum ipsius,
aliquos de Fratribus prædictis teneantur Prælati Ordinis, Ar-
chiepiscopis, & Episcopis, aut alijs personis, in socios deputa-
re, nisi dictæ litteræ de Indulto huiusmodi, & ordinatione, ex-
pressam facerent mentionem; ac aliàs id honestati Ordinis,
& saluti illorum viderint expedire. B. fo. 57. Et ffo. 141. concessione. 324.

Collector.
¶ IDEM habetur in Mari Magno Carmelitarum. ffo. 185.
concess. 467. Et in Mari Magno Prædicatorum. ffo. 237. con-
cessione. 552.

4
De Aposta-
tis.
¶ IDEM Clemens statuit, qualiter Generalis, & Prouincia-
les Ministri possint, & debeant corrigere Fratres Apostatas,
vt habetur supra, in dictione, Apostata. §. 8. & 9.

5
GREGORIUS 11. statuit, qualiter omnes, & singuli Fra-
tres Ordinum Mendicantium, qui fuerint Capellani Se-
dis Apostolicæ, possint corrigi per Superiores dictorum Ordi-
num, prout habetur in dictione, Exempti Fratres. §. 2.

6
Prælati.
Vidde su-
pra in Ver-
bo Appel-
lare in no-
lra addi-
tione.
BONIFACIUS 8. concessit, vt Prælati Ordinis Minorū,
ad correctiones, & punctiones Fratrum eiusdem Ordinis
delinquentium infligendas, ad quos eadem spectare noscun-
tur (rimulis, & apicibus iuris postpositis) liberè procedere
valeant, secundum Còsuetudines approbatas, & Generalia sta-
tuta.

A tuta ipsius Ordinis facta, & fienda. At insuper voluit, non licere prædictis Fratribus, ab eisdem correctionibus, & punitionibus aliquatenus appellare; præuia tamen in hoc deliberatione, ac maturitate debita obseruatis. B. fo. 125. Et ffo. 202. conce. 499.

Appellare

¶ **I**DEM Bonifacius statuit, qualiter Fratres Minores Apostatantes debeant corrigi, vt habetur in dictione, Apostata. §. 14.

B ONIFACIUS 9. concessit Magistro Generali Ordinis Prædicatorum, vt ipse, & alij Præsidentes dicti Ordinis, in Correctionibus Fratrum eiusdem Ordinis, iuris ordinæ postposito, secundum consuetudines approbatas, & instituta Ordinis antedicti, procedere liberè, & licitè possint, & valeant. b. ffo. 120. conce. 545.

¶ **I**DEM Bonifacius statuit, ne à correctione quacunque, seu aliàs ab aliquo Prælate, seu Fratre dicti Ordinis Prædicatorum, quauis occasione appellare, aut contra eos querelam proponere audeat, nisi prius coram Conuentuali, seu Prouinciali Prioribus, seu Magistro Generali Ordinis, & successiue in Generali Capitulo dicti Ordinis, causam, & querelam suã proposuerit, verbo, vel in scriptis, b. ffo. 120. conce. 550.

Appellare

¶ **I**DEM Bonifacius statuit, quòd omnes, & singuli Religiosi, quorumcunq; etiam Mendicantium Ordinũ, Sedis Apostolicæ Capellani, perinde suis Superioribus, & correctioni ipsorum, in omnibus, & per omnia sint subiecti, ac si prædictæ Sedis Capellani non essent. b. ffo. 126. conce. 564.

10

E VGENIUS 4. & Pius 2. Ordinauerunt aliqua circa Correctiones Fratrum Minorum, tam Conuentualium, quàm Obseruantium, prout positum est in dictione, Apostata. §. 16. Et quoad Carmelitanos. §. 18. & 19. vbi supra. Et in dictione, Eleemosyna. §. 5.

12

N ICOLAUS 5. concessit Ministro Generali, pro tempore existenti, quòd omnes, & singulos Fratres, siue in Monasterijs Monialium, siue in alijs Domibus, Conuentibus, Eremitorijis, & locis dicti Ordinis commorantes, etiam ab obedientia, visitatione, & correctione dicti Ministri, per specialia Sedis indulta, se exemptos esse (præter Regulæ, & Statutorum dicti Ordinis formam) prætendentes, non obstantibus quibuscunque Præilegijs, exemptionibus, indultis, & literis Apostolicis, eis, eorumque Monasterijs, siue Domibus, Con-

Generalis Minister.

Exempel Fratres.

Q uenti-

Torquere
Fratres.
Vide infra
Annotatio
Capucini
in Verbo
eijcere in
principio.
Collector.

uentibus, locis præfatis, & Eremiticis, per Sedem Apostolicam, in genere, vel in specie concessis; de quibus in ijs litteris habenda esset mentio (specialis, possit iuxta Constitutiones, & regularia instituta antiqua dicti Ordinis corrigere, visitare, punire, & emendare, ac in criminibus grauioribus, si res ipsa exegerit (cum moderamine tamen) torturæ subijcere possit, & valeat dictus Minister Generalis. b. ffo. 47. conce. 300. Et ffo. 87. conce. 250.

¶ Semper est aduertendum, quod tales exemptiones possent habere aliqui Fratres, per quas deroget unquam facultas. Et hoc oportet semper reducere ad memoriam, ne minus docuerent. Et idem in sequenti Sixti, & quibuslibet alijs similibus.

13
Inquisitores
hæreticis.

SIXTUS 4. statuit in Bulla Aurea, quod Magister Generalis Prædicatorum, & Minister Generalis Fratrum Minorum possint gesta per Fratres suorum Ordinum respectiue, qui sunt Inquisitores hæreticæ prauitatis examinare, & querelas contra illos propositas audire, ac super illis, quantum eis iustum, & equum videbitur, statuere, & ordinare. Et si eos in aliquo deliquisse inuenerint, illos, iuxta excessuum exigentiam, etiã per eorum ab officio amotionem, ac aliàs corrigere, & punire. B. ffo. 66. Et ffo. 149. conce. 366.

Pro Fratribus
Prædicatorum
& Minorum.

14
Particularis
pro Hispania.

INNOCENTIUS 8. concessit Vicario Generali Fratrum Ordinis Prædicatorum de Obseruantia, congregationis Prouinciæ Hispaniæ, quod Correctio Fratrum dictæ congregationis, vndecunq; ad terminos Præsidentium Conuentuum reformatorum venientium, iuxta Constitutiones dicti Ordinis fieri debeat, & ad eosdem Præsidentes pertineat. Non obstantibus quibuscunq; Priuilegijs, Indultis, & litteris Apostolicis, Sco!asticis, ac vniuersitati Salmantinae, ac quibuscunq; Vniuersitatibus, per Sedem Apostolicam concessis, quæ aduersus præfatos noluit in aliquo suffragari posse; dummodo propter Correctiones huiusmodi faciendas, studium Fratrum corrigendorum non impediatur. b. ffo. 76. concessione. 194.

Collector.
Nota.

¶ Hæc concessio deseruit etiam Fratribus Minorum partium Hispaniarum, vbi virtute communicationis Priuilegiorum, de qua supra, in dictione Communicatio Priuilegiorum, §. 10. possint similiter corrigere Fratres eiusdem Ordinis, & Obseruantia. Nam Fratres Congregationis, de quibus supra fit mentio, Obseruan-

A leruantes, seu de Obseruantibus erant. Et ideo per istam concessionem, non posset procedi contra Conuenticuales.

ALEXANDER 6. concessit, quod non obstante Capitulo Vniuersitatis, de sententia excommunicationis, Prælati nostri possint percutere per alium (causa Correctionis) & non cogantur cum propria persona; etiam si necessitas nõ virgeat. o. ffo. 70. conce. 175. Et ffo. 99. conce. 359.

B IDEM Alexander fecit quandam concessionem, circa Correctionem Fratrum, per expulsionem, seu eiectionem ab ordine, quæ velut in magis proprio loco ponitur infra, in dictione, Eijcere, seu expellere ab Ordine. §. 4. Sed circa hæc aduerte bene ad illa, quæ ibidem adduntur.

LE O 10. concessit idem, quod Alexander præfatus. §. 15. & adhuc clarius, scilicet, vt quando aliquem Fratrem, causa Correctionis, vel absolutionis, oportet verberare, possint Prælati Ordinis Mino. de Obseruantia, & eorum Commissarij, manu Vicarij, vel cuiusuis alterius Fratris subditi, eum verberare, seu disciplinare. Non obstante Capitulo Vniuersitatis, de sententia excommunicationis. o. ffo. 93. concessione. 292.

ANNOTATIO CORDVB AE.

D VOAD §. II. Notandum, quod Pius 2 fff. 86. declarat, & concedit quod Min. Generalis habeat liberam auctoritatem, & iurisdictionem super Fratres existentes in quibuscunque Vniuersitatibus, & Priuilegijs illarum gaudentes auctoritate Apostolica, & de licentiâ ipsorum habita ad morandum in talibus studijs, committens ei plenissimam Correctionem illorum, cum grauib. censuris in contrafacientes, aut resistentes quomodo libet; vide infra §. 14.

E Quoad §. 13. Notandum, quod Six. 4. fo. 66. & ff. 149. concessit etiam quod Min. Gen. & Prouinciales possint in suis administrationibus corrigere, & reuocare Fratres deputatos ad prædicandum Crucem, vel contra hæreticam prauitatem, vel ad huiusmodi negotia assumptos à Sede Apostolica, & alios ad id substituere.

Quoad §. 14. & quoad Correctiones quorumcunque Fratrum etiam exemptorum, etiam in Vniuersitatibus, & in Curia Romana existentium, vide latius supra titulo, Apostata, Priuilegia, Alexandri 6. Iulij 2. Leonis 10. & infra titulo exempti Fratres.

¶ CORPORALIA.

A

1
Collector.

ALIXTVS 3. concessit, quòd Fratres Minores Lai-
ci, possint tangere, & lauare corporalia. o. ffo. 101.
conce. 398.

¶ Vide aliam concessionem præfati Calixti, in
dictione, Ornamenta Ecclesiastica. §. 3.

2
Fratres
Laici.

SIXTVS 4. concessit, quòd omnes Fratres Clerici, & Lai-
ci possint tangere, sine scrupulo conscientie, calices, &
corporalia, & alia paramenta, cum reuerentia tamen. o. ffo.
97. conce. 343.

3
Pro Monia-
libus.

¶ IDEM SIXTUS concessit omnibus Monialibus Sanctæ Cla-
ræ, ac fororibus Tertij Ordinis, curæ Fratrum Mino. commif-
fis, quòd possint tangere, & lauare sacros pânos, exceptis cor-
poralibus. Et postmodum idem Sixtus concessit, vt omnes So-
rores superscriptæ, sub Clausura, & Congregatione viuêtes,
etiam Corporalia, & Purificatoria tangere possint, dummo-
do steterint lota à Fratribus. o. fo. 62. Et ffo 66. concess. 97. Et
ffo. 95. conce. 318.

Collector.

¶ Qualiter Prælati Ordinis Mi. & quandoq; aliqui alij Fra-
tres possint Benedicere Corporalia, vide supra, in dictione
Benedicere. §. 1. & 7. & 8. & 11. & infra in Verb. Ecclesiæ Fra-
trum ibi Annotatio Capuccini.

¶ C R E D O.

D

1
Pro Sâctis
Ordinis.

SIXTVS 4. concessit, quòd Fratres Mino. possint
dicere, Credo, in Solemnitatibus sanctorum sui Or-
dinis, & sanctæ Claræ. o. fo. 63. Et ffo. 67. conce. 118.
Et ffo. 96. conce. 329.

2
Collector.

¶ IDEM SIXTUS concessit, quòd prædicti Fratres possint di-
cere, Credo, in Octaua Beati Francisci. o. fo. 63. Et ffo. 68. con-
ce. 133. Et ffo. 100. conce. 380.

¶ Vtrum hæc Concessio debeat intelligi tantum de die Octa-
ua, vel de omnibus diebus infra Octauam, dubium videtur. Sal-
uo tamen meliori iudicio, posset dici, quòd de omnibus die-
bus infra Octauam intelligenda sit. Nam non reperitur, quòd
aliquando secundum usum Romanum dicatur, Credo, in die
Octaua alicuius Festiuitatis, ratione eiusdem Festiuitatis, &
quòd

A quòd non dicatur in alijs diebus infra Octauam? Nihilominus tamen cum concessiones petantur, & concedantur ad libitū, possibile est, quòd solūm fuerit petita, & cōcessa pro die Octauo, quia est duplex. Nunc est concessum, vt per Octauam sancti Patris nostri Francisci, & aliorum sanctorum nostri Ordinis quibus dedicata est Ecclesia dicatur, Credo, In alijs autem dicatur secundū in festo, Vt in Rubrica Missarum nostri Ordinis habetur.

B ANNOTATIO CORDVBAE.

QUOAD 9. 2. notandum, quòd quamuis ibi dubitet Collector, An per totam Oct. B. Patris nostri Francisci possit dici Credo? de hoc iam non est dubitandum, quia in cap. Generali Burgen. pro Francia anno domini 1484. vt habetur fo. 26. quòd Six. 4. concessit posse dici Credo in die. B. Patris nostri Francisci, & per Octauam: & in cap. Generali Meclinen. anno dom. 1494. habetur quòd in Oct. B. Patris Francisci, & omnium sanctorum debet dici, Credo, in Missa. Constat autem quòd per totam Octauam, omnium sanctorum dicitur Credo, ergo similiter per Octauam. B. Patris Francisci. Item iam Consuetudo, quae est optima interpres legum, & valet pro lege, sic iam interpretatur, & habent. & ideo iam non est de hoc dubitandum.

Nunc non est dubiū quòd possit dici, sed non per totam Octauam aliorum Sanctorum nostri Ordinis.

¶ CRUCIATA.

DLEMENS 4. statuit, quòd Fratres Min. qui ad praedicandum Crucem, seu Cruciatam, seu ad alia huiusmodi negocia fuerint à Sede Apostolica deputati, possit Generalis Minister remouere, seu reuocare, & penitus transferre, ipsisque. quòd superfedent, iniungere, aliosq; substituere cum expedire viderit, & in eos si contra venerint, censuram Ecclesiasticam exercere. Ac quòd quilibet Minister Prouincialis, vel eius Vicarius eiusdem Ordinis, id ipsum possit in sua Prouincia, circa Fratres suos, quibus ab eadem Sede similia contigerit committi. Non obstantibus aliquibus litteris, vel indultis Apostolicis, quae de hoc fecerint mentionem. B. fo. 57. Et ff. 141. conce. 326.

I Ministri Generales & Prouinciales.

INNOCENTIUS 8. declarauit, Fratres Mino. non posse, nec debere eligere Cōfessores, virtute Bullae Cruciatæ, &c.

2 Absolutio

vt habetur latè supra, in dictione, Absolutio Ordinaria quò-
ad Fratres. §. 16. A

3 **A**bsolutio **L**EO 10. prohibuit, & declarauit, quòd nullus Fratrum
Min. Regularis Observantiæ, possit accipere Bullas Cru-
ciatæ, &c. vt supra est positum in dictione, Absolutio Ordina-
ria quòad Fratres. §. 21. & 22. Vide ibi, & nota benè.

4 **C**õtra Cõ-
missarios
Cruciatae
Excommu-
nicatio. **¶** IDEM Leo, Motu proprio, & ex certa scientia præcepit
vniuersis, & singulis, cuiuscunq; Cruciatæ Commissarijs, pro
tempore, existentibus, & alijs quibusuis personis, quacunque B
etiam Archiepiscopali dignitate fulgentibus, in virtute san-
ctæ obedientiæ, ac Episcopis, & Superioribus, sub probatione
ingressus Ecclesiæ; alijs verò sub excommunicationis lata
sententiæ, ac priuationis officiorum suorum, & inhabilitatis
ad illa, & alia impostero obtinenda pœnis (ipso facto absq;
vltiori declaratione) incurrendis; ne de cætero, perpetuis
futuris temporibus, aliquos Fratres Ordinis Mino. de Obser-
uantia, extra eorum Conuentus seu Domos, sine suorum Supe- C
riorum, & Prælatorum expressa licentia extrahere, seu ad præ-
dicandum Cruciatam, aut quascunq; alias Indulgentias, seu
litteras Apostolicas destinare, aut alterius facultatis prætex-
tu molestare, perturbare, aut inquietare, seu à prædictis Fra-
tribus aliquid exigere, vel gratias, facultates, aut libertates,
seu Indulgentias, & peccatorum remissiones eis, necnon Mon-
ialibus sanctæ Claræ, tam primæ, quàm secundæ Regulæ,
ac Tertij Ordinis Beati Francisci Sororibus sub obedientia D
Prælatorum dicti Ordinis Mino. degentibus, sine illorum li-
centia concedere, aut impartiri. B. ff. 48. conce. 144.

5 **P**roMonia-
libus, &
tertiarijs. **¶** IDEM Leo præcepit Fratribus, & Monialibus, ac Sorori-
bus præfatis, ne gratijs, Indulgentijs, libertatibus, immunita-
tibus, quæ in Bullis Cruciatæ, aut alijs consimilibus continen-
tur, quouis quæsito colore, contra obedientiam Ordinis præ-
dicti, sine speciali licentia suorum Prælatorum vllò modo vti
(sub excommunicationis latæ sententiæ pœna) præsumant. E
B. ff. 48. conce. 144.

Collector. **C**IRCA prædicta est notandum, quòd cum per Bullas Cru-
ciatæ, vel alias similes concedatur omnibus Christi fide-
libus confessionale perpetuum, vt de non referuatis Papæ pos-
sint, toties, quoties voluerunt absolui per confessorum quem-
cunque, ad libitum eligendum; meritò quærendum videtur;
vtrum Religiosi sine licentia suorum Prælatorum possint præ-
dictas

Quæstio.

A dictas Bullas accipere, & concessionibus, seu facultatibus in
eis contentis vti?

¶ Ad hoc autem Prælati Religiosorum, & omnes zelum Reli-
gionis habentes, dicunt quòd non; & rationem assignant.

Prima re-
sponso.

Quia neque est, nec esse debet intentio Pontificis, aliquid cõ-
cedere, vnde Ordinis disciplina collabi contingat: præsertim
cum prohibitum fit per litteras Apostolicas, & per regulas,
ac statuta Religionum, ne Fratres confiteri possint peccata
sua personis extra suum ordinem, sine licentia suorum Præla-
torum. Item quia si hoc liceret Fratribus, quodammodo exi-
merentur ab obedientia Prælatorum suorum, confitendo pec-
cata sua cui vellent. Eximerentur etiam à voto paupertatis,
procurando pecunias ad contribuendum pro huiusmodi Bul-
lis sine licentia, immò contra obedientiã Prælatorum, & con-
tra suum votum, in quo Papæ non licet dispensare, prout ad
litteram dicit. c. Cum ad Monasterium, de statu Regu. Etiam
ex ijs daretur occasio fractionis tertij voti, scilicet, castitatis,
prout experti dicere possunt.

¶ Attamen alij volunt contrariam partem, rationibus appa-
rentibus munitam, defendere: præcipuè quia aliquando in
prædictis Bullis continetur, quòd illas possint accipere Reli-
giosi, etiam sine licentia suorum Prælatorum.

Secunda re-
sponso.

¶ Ad quæstionem responderetur vltimatè, quòd etiam si huius-
modi Bullæ in hoc non essent subrepticæ, sicut sunt, prout Põ-
tifices postea declarant, dicentes, numquam talem intentionem
habuisse; cum non solum Generaliter, sed nec alicui in
particulari vix talia concederentur; videlicet, quòd aliquis
spretæ Regulari disciplina, & paupertatis voto, quæreret pec-
unias ad contribuendum, & accipiendum prædictas Bullas
absque particulari necessitate, pro qua non esset Ordini con-
cessa facultas, adhuc non possent per ipsas absolui, sine licen-
tia suorum Prælatorum, cui non possint dicere, quòd hoc sibi
expressè Fratribus concedatur. Et propterea Prælati, ad ob-
viandum malitijs, & proteruitatibus aliquorum, statim cum
talis Cruciata, vel similes Bullæ publicantur, recurrunt ad Põ-
tificem, vt declarat, Religiosos vti prædictis non posse, sine li-
centia Prælatorum. Et ita factum fuit tempore Sixti 4. Inno-
centij. 8. Alexandri. 6. Iulij. 2. Et Leonis. 10. prout in libris Or-
dinis patet. Et adhuc aliqui prædictorum Pontificum, dixe-
runt expressè, quòd nunquam habuerunt intentionem, quòd

Vltimata
responso.

Fratres sine licentia Prælatorum, accipere possent prædictas Bullas, & minus quòd ipsis vteretur. Quin immò imposuerunt Censuras Religiosis maribus, & fœminis, ne talibus vterentur, sicut fecit Leo. 10. supra. §. 5.

Confirmatio, respon-
sionis su-
prascriptæ

¶ Et in tantum est hoc verum, quòd Fratres Mino. quòd licet alij Religiosi, fortè de licentia suorum Prælatorum possint prædictas Bullas accipere, & Eleemosynam pro ipsis accipiendis procurare; Fratres tamen Min. cum sit eis strictissimè sub præcepto prohibendum, ne pecunias, vel denarios recipiant, aut procurèt, nisi pro veris, & certis necessitatibus, nisi sibi occurreret aliqua talis necessitas, cui subleuandæ nõ sufficerent Privilegia Ordinis, nullo modo valerent, nec licentia Prælatorum sufficeret, vt possent procurare pecuniam ad accipiendam Bullam. Et ita declarauit Leo. 10. O. ffo. 60. con. cef. 178. Et supra, in dictione. Absolutio ordinaria quoad Fratres. §. 21. dicens, quòd in casu talis necessitatis, de licentia Prouincialium, & Custodum, possint Fratres accipere dictas Bullas. Qui quidem Prouincialis, & Custos debent examinare prædictam necessitatem, an sit talis, quòd in ipsa possit dispensari. Nam licet solùm Regula concedat facultatem quærendi pecuniam, pro Fratribus induendis, & infirmis curandis, & c. satis infirmus est, qui habet animæ ægritudinem, non possibilem aliter curari, quàm per Bullam. Non tamen propterea negatur, quin Pontifex possit benè informatus, concedere alicui Religioso, vt cõfiteretur cui vellet. Sed dico, quòd per Generalem concessionem, nunquam hoc intendit facere; cum vellit consecrare Religionis, & non destruere. Et si dubitas de hoc, dico tibi, quòd hoc sufficit, vt accipias partem securiorem, prout dicit glo. in capitulo vnico. de scrutinio, & ordine faciendo: & in c. Iuuenis, de sponsalibus. Et ideo non committas te periculo; in his præsertim, quæ animam tangunt.

A N N O T A T I O C O R D V B A E.

Q UODAD §. 1. vbi agitur de correctione, & potestate super Fratres Prædicatores Cruciata, & c. vide sup. tit. Correctio; tit. Apostata; tit. Exempti Fratres, in Compendio in suis. §. §.
Quodad §. 5. notandum, quòd Leo. 10. ffo. 123. idem prohibuit, etiam Augustinien. quod ibidem. §. 5. nobis prohibet.

Tandem

A Tandem notandum, quod anno Domini millesimo quingentesimo tricesimo tertio die 12. mensis Iulij, Reuerendus Pater Frater Antonius Ortiz, impetrauit à Domino Paulo 3. vna vocis Oraculo, prasente Fratre Ioanne de Aquila socio eius, & Doctore Ortiz Hispano, quod, ne Fratres Min. queritent pecuniam pro Bullis lucrandis, possint lucrari omnes gratias spirituales, & corporales, seu temporales, quæ de cætero conceduntur in omnibus Bullis Cruciatarum quarumcunque, dummodò loco pecuniarum, quæ debent dari pro ipsis Cruciatas lucrandis, dicant Sacerdotes duas missas. Clerici autem bis Psal. pœnitentiales. Laici verò ducenta Pater noster, & Aue Maria pro intentione, pro qua conceditur ipsa Bulla, & quod tunc Fratres prædicti possint lucrari talem Bullam, seu Cruciatam & eo gaudere omnino, ac si darent summam pecuniariam, quæ in ipsa Bulla, seu Cruciatataxatur.

Amplissima Cõcessio ad hoc vt Fratres non vacentur Bulla Cruc.

B Sed ad prædicta omnia queritur, Vtrum Fratres Minores possint accipere Bullas Cruciatarum Generaliter omnibus Christianis concessas, & ipsis vti ad omnia ibi concessa, maximè vt absoluantur ad libitum de reseruatibus Ministris Prouincialibus, & de alijs peccatis intra, seu extra ordinem.

An Fratres possint vti Bulla Cruc.

C Respondeo per tria puncta: Quorum primum est, quod si constaret manifestè de voluntate Domini Papæ, quod sic vellet concedere prædictam facultatem nobis ad prædicta, tunc nullum dubium esset super hoc. Constat enim, quod Papa potest hoc cõcedere specialiter, & Generaliter quibuscunque Christianis, etiam Religiosis, & quomodo ipse vellet. Ex quo totum hoc negotium, tangens iurisdictionem Prælatorum, aut iudicium Spiritualium, eius Ordinationi, & potestati subijciatur secundum communiter Doct. & tunc secundum talem concessionem eius possent Religiosi, sicut & alij Christiani vti præfatis Bullis quoad confessiones de reseruatibus, & quoad cætera secundum quod Papa illis concederet, sed quia de tali intentione Papæ non semper constat sufficienter, ideo est dubium super hoc, sicq; videtur dubium super facto.

Respondetur p̄ tria.

D Secundum punctum est, stando in foro conscientie, & in Bullis Generaliter concessis omnibus Christianis, non intendit Papa quod nos Fratres Min. Obseruantes possimus eis vti, quoad confitendum, & absolendum indifferenter, & ad libitum intra, seu extra Ordinem à peccatis reseruatibus Ministrorum; Similiter, neque quoad vtendum ipsis Bullis, ad ea faciendum, quæ vergunt probabiliter in Religionis, & Obseruantie, seu vitæ Religiosæ deformitatem, dissipationem, aut decolorationem. Ratio est, quia non est credendum quod Papa vellet concedere Bullas in relaxationem, aut dissipationem, seu deformationem, aut decolorationem vitæ Religiosæ,

ja,

se, ex quo id facere non possent præfati Pontifices, cum bona conscientia, tanquam dissipatores ædificij Ecclesiastici, & vitæ religioſæ, si ipsi essent satis informati de relaxatione Religionis, quæ ex dietis Bullis sequitur. A

Et hoc est fundamentum Theologorum, dicentiũ quòd Religiosus non potest contra formam suæ Religionis exire pro lucrands Indulgentijs, & quòd Papa non debet concedere eas sic, quòd pro eis lucrands detur occasio dissolutionis Religionis, quodq; sic semper præsumitur de mente Papæ, ut potest videri in B. Tho. 3. par. Sum. q. 2. art. 2. & in 4. dist. 20. B
 communiter Doctores; ergo patet ista maior. Sed per prædictas Bullas, seu ex ipsis, si eas ad prædictas Confessiones, & alia huiusmodi supradicta, liceret Religiosis accipere, & eis indifferenter vii, sequitur, seu datur efficax, & propinqua occasio dissolutionis vitæ Religioſæ, & discipline regularis, prauaq; libertas, incentiuum, atq; fomentum peccatorum, pronitasq; ad liberius peccandum contra castitatem, & cõratemperantiam, & contra alias virtutes plus in Religiosis, quàm in secularibus; quod patet, quia voluntas hominis, quæ naturaliter, nititur in prohibitum quòd magis astricta tenetur; eo liberius soluitur in prohibitum data occasione solutionis. Sic ergo contingit in Religiosis, qui sunt præ cæteris magis religati per votum Castitatis. Hoc etiam patet per experientiam, quam non nisi proteruus negabit, aut qui non bene nouit misteria abscondita huius negotij: quiq; non vident sensus hominis ad malum pronos, pronioresq; in dies magis fieri ad malum, maioremq; iacturam dissolutionem, infamiam, & decolorationem Religionis fieri coram Deo, & hominibus, vel ex paucis peccatis, aut casibus Religiosorum paucorum, quam fiat in statu Christianismi ex lapsu multorum Christianorũ, aut Clericorum. Quò enim candida vestis, seu pupilla oculi pulchrius fulget, eò fædius, vel ex paruula macula tota perditur, vel fædatur. Patet idem, etiam, quia ideò in Religionibus facta est reseruatio casuum, religiosorũque religatio per cærimonias, & alias disciplinas Statutas eisdem, ut sic præ cæteris secundum eorum nomen sint ad virtutem magis religati. Igitur si per Bullas à prædictis vinculis soluerentur, certè iam eorum Religio dissolueretur, eorumq; vita à rigore suo soluta, secularẽ sibi vendicaret libertatem, essetq; saltem in huiusmodi statutis, aut cæremonijs vitæ pœnitentium Religiosorum æquè ad peccatum libera, sicut, & secularium. Tandem hoc idem expressè testificantur Sixt. 4. fo. 54. Innoc. fol. 56. Leo 10. sff. 48. in suis Priuilegijs dicunt clarè, quòd per tales Bullas, & libertates dissoluitur religio occasionaliter, & qui experientia didicerint, quòd earũ prætextu religiosi ad illicita probabuntur, quòdq; ideò eas reuocant, & declarant, quòd non possent eis vii sine licentia suorum C
D
E

Daretur
ex hoc oc-
casio rela-
tionis.

A suorum Prælatorum, ut proximè dicitur. Neque est credendum, tot Prælatos religionum relationem falsam prædictis Pontificibus fecisse, de dissolutione Religionis per tales Bullas, mētitosq; fuisse, dicentes per experientiam hoc comperisse. Nulla enim ratio suadet, tam male suspicari de Prælatiis, ergo patet ista minor, scilicet, quòd per tales Bullas datur occasio dissolutionis Religionis, ut dictum est.

Igitur concludamus, quòd Papæ non constet hoc, quod est de facto, scilicet, quòd per Bullas præfatas ad prædicta datur occasio dissolutionis Religionis: quòd si constaret id, non est credendum, quòd culpabiliter eas concederet in dissolutionem Religionis, quando ab eo tales Bullæ impetrantur. Sequitur ergo, quòd, saltem quòd ad nos in foro conscientie saltem quòd ad prædicta, sunt surrepticia, seu quòd Papa pro nobis non intendit eas concedere, ut dictum est, quantumcunq; generaliter de omnibus sonant Christianis, etiam Religiosis Mèdicantibus. Clausula enim generalis debet limitari, & interpretari secundum ius diuinum, & humanum, neque debet extendi ad ea, quæ quis non esset verisimiliter cõcessurus in particulari, si ei omnino de causa, & de alijs inconuenientibus, inde sequentibus constaret, maxime in materia odiosa, quæ militat contra ius commune, vel diuinum, qualis aliquomodo videtur esse in proposito, ut est communis Regula, & practica Doctorum.

C Immo dato, sed nondum concesso, quòd Papa intenderet expressè, & nos Fratres Min. possemus accipere præfatas Bullas, & eis uti in omnibus ibi contentis, non tamen possemus adhuc virtute earum absolui ad libitum per quemcunq; de reservatis Min. Pro. sine eius licètia. Nisi hoc
D Papa specialiter, aut aliter sic exprimeret, ita quòd de hoc sufficienter constaret (quod vix in Bullis exprimitur.) Nam licet in præfatis Bullis concedatur accipientibus eas, quòd possint absolui ab omnibus, etiam reservatis Papæ, hoc non sufficit pro casibus secundum Regulam, & eius rotum reservatis Min. Prouin. oportet enim, quòd concederetur, ut possent absolui ab omnibus casibus reservatis, etiam si per Regulam, aut per rotum, aut statutum tenerentur recurrere ad alium, etc. & facit ad hoc cap. cum nos, de his quæ fi. à ma. parte capit. & de Constit. cap. 1. lib. 6.
E & gloss. in ca. cum non debeat de electio. lib. 6. & in Clementina; dudum. s. penult. de sepulturis, & Ludouicos Ro. in suis notis, volens, quòd conuentio, vel pactum iuratum non tollatur per clausuram generalem (non obstantibus quibuscunq; pactis.) Sicq; patet, quòd licet à casibus reservatis etiam Papæ concedatur, quòd possimus absolui, non tamen possumus à casibus prædictis reservatis Min. Pro. secundum Regulam, & c. Quia, ut habetur in cap. translationem, de officio deleg. in istis exorbitantibus, & prohibitis non fit extensio de vno casu ad alium, etiam per

maioritatem rationis.

Et confirmatur hoc, quia omnes ferè Pontifices, qui similes Bullas de-
 derunt, postea informati de prædictis periculis, ad nos ex illis Bullis pro-
 uenientibus, declarauerunt, quod licet suæ Bullæ, quantumcunque
 generaliter sonarent, quod omnes Christiani, etiam Religiosi quicumq;
 & Mendicantes, possent eas accipere, & eis uti, non tamen poteramus
 nos; sed neq; de nobis intenderunt præfati Pontifices loqui, ne per tales
 Bullas daretur nobis occasio ad relaxationem disciplinæ regularis, & li-
 bertas incontinentiumq; ad peccatum, ut patet in Priuil. Sixt. 4. Innoc. 8.
 & Leo 10. ubi sup. similiter nunc est credendum, scilicet, de recta, &
 non culpabili voluntate cuiuscumq; Papæ, Nisi oppositum sufficienter
 constet, ut dictum est.

Et faciunt ad hoc concessiones Leo. 10. quas hic refert Collector Com-
 pendij in hoc titulo. s. 3. 4. 5. Faciunt etiam ad hoc duæ aliæ declaratio-
 nes. Altera capituli gener. Burdegalen. quæ habetur in Compendio; tit.
 Absolutio extraordinaria quoad fratres, post. s. x. fol. 9. & altera Reuer.
 Min. G. Fratris Francisci de Ang. quæ supra posita est eo. tit. & s. 10. in
 his annotationibus. Quasdam alias rationes ad confirmationem prædicto-
 rum ponit Collector in hoc. s. 5. utpote quod accipere tales Bullas est cõ-
 tra obedientiam, contra paupertatem, cõtra prohibitionem de pecunia,
 quæ quidem rationes nihil, aut parum valent. Constat enim non esse cõ-
 tra obedientiam, quod sit de licentia, aut concessione Superioris, aut Pa-
 pæ, quanto magis quod parum ibi conceditur, per quod eximantur ab
 obedientia, ut patet. Neq; contra paupertatem, aut contra prohibiti-
 onem de pecunia est, & ea procurare pro Indulgentijs, aut pro alijs gra-
 tijs opportunis, & commodis habendis. Nam nõ requiritur, quod sit ne-
 cessitas strictissima, pro qua sit procuranda pecunia: sufficit enim, quod
 sit necessitas commoda, & opportuna corporalis, seu spiritualis talis, sci-
 licet, ut sine illa, nisi ei provideatur, non possit fieri aliquod magnũ bo-
 num, vel vitari aliquod malum, ut de hoc latius nos egimus supra in ex-
 pos. Reg. Fratrum Minorum, cap. 4. q. 7. ibi videatur. Ergo nisi esset oc-
 casio supradictorum malorum, nõ esset contra articulum paupertatis, aut
 pecuniæ nobis prohibitum, procurare pecunias pro prædictis Bullis cõ-
 tinentibus alias non contrarias nobis, cõmodas, & opportunas, spirita-
 les, seu corporales, ut dictum est. quamuis. ffff. 60. in relatione facta do-
 mino Leoni decimo, pro impetranda declaratione, quæ ibi habetur, sit
 hæc causa inter alias, quod, scilicet, sit contra articulum de pecunia, ta-
 les Bullas procurare. Dictum est enim, quod non est ita, & tamen ipsa
 cõcessio, seu declaratio Leonis 10. est valida propter alias causas, ibi ex-
 pressas, & propter rationes supradictas ut proxime in 3. puncto dicemus.

Quod

Pontifex qui est edificator sepium religionis, rationabiliter agens, ma-
 uult religionem sibi constare, quam per huiusmodi Bullas ab eo extortas
 dissipari. Tertium punctum, prædictis non obstan. dico, quòd Papa, be-
 ne informatus de prædictis, concederet aliquando aliquam, seu talè Bul-
 lam religiosis specialiter, seu etiam generaliter, ita vt probabiliter con-
 staret de tali voluntate Papæ pro ipsis religiosis, vt possint tali Bulla gau-
 dere, tunc dico, quòd fratres etiam sine licentia Prælatorum possunt eà
 accipere, & gaudere solùm quoad ea, quæ nõ vergunt vllò modo in no-
 tabilem religionis, aut vitæ religiose, & discipline deformationem, aut
 dissipationem, vt pote pro lucrandis Indulgentijs, pro absolutionibus à
 censuris, & dispensationibus commodis, & opportunis ad serenitatè con-
 scientiæ habendis à confessoribus intra ordinem, & in foro conscientiæ
 tantùm, pro comedendo oua tempore ieiuniorum, non quidem passim,
 & indifferenter ad libitum, & vbiq; in communitate fratrum, sine vlla
 alia causa, sed ex causa aliquali, vt pote quando non esset sufficiens cibus.
 Alias, & in particulari, vel quando comedunt cum aliquibus dominis,
 apponentibus eis talia cibaria, condita ex ouis, & c. huiusmodi, ne sint
 illis singulares, si vident, se ex tali singularitate fore illis fastidiosos, aut
 displicentes. Secus si potius ex hoc essent placentes tanquam bonum ex-
 plum abstinentiæ singulariter præbentes, & in alijs huiusmodi casibus,
 non vergentibus in deformationem religionis, ad quos iudicandum, pru-
 dentia simplici, & sincera religione opus est. Et similiter quando Papa
 propter specialem necessitatem Ecclesiæ concedit Iubileũ, & præcipit,
 seu statuit, vt omnes Christiani, etiam religiosi confiteantur, ieiunent,
 & orent, & recipiant sacram Euchar. infra tot dies, & ad hoc melius fa-
 ciendum, concedit auctoritatè consistendi cuilibet, & absoluedi de om-
 nibus etiam reseruatis quibuscunq; & quomodocunq; vt in nostris tẽ-
 poribus sæpe concessum est) quia in tali casu crederem piè, & probabili-
 ter teneo, quòd etiam nos Fratres Min. sine alia licentia Prælatorũ pos-
 sumus confiteri, & absolui intra ordinem tantùm, & semel pro hac vice,
 etiam de hoc, & in. Præm. & gaudere tali Concessione, in quantum
 eius verba patiuntur, quia talis videtur intentio Papæ, & hoc nullo mo-
 do vergit in deformationem Religionis, & hac est ratio omnium dictorũ
 in hoc tertio puncto. Virtute autem alijũ Bullarum non possumus exi-
 re ad libitum, sed ad licentiam Prælatorum, pro lucrandis indulgentijs, &
 quæ ad se extenduntur, & vbiq; sine alia causa comedere
 oua tempore ieiuniorum, quando vbiq; omnium esset iam indifferens, &
 communis in tali religione, & eorum professione. Neque confiteri, &
 absolui ad libitum sine licentia Prælatorum intra, seu extra ordinè. Ne-
 que aliud facere, quod vergit in religionis deformationem, vt dictum est,

A & latè probatum est supra in 2. puncto. Si contra prædicta omnia arguatur, quòd Leo 10. ffff. 60. ffff. 48. ut habetur in Compendio, tit. absolutio ordinaria quoad fratres. § 21. § 22. declarauit, & prohibuit, etiam sub Censuris, quòd nos non possumus vllò modo accipere Bullam, seu Cruciatam, neque ea vllò modo vti, nisi in casu, quo esset necessitas particularis, & pro qua non esset remedium intra ordinem, & de licentia expressa, & in scriptis habita à nostris Min. Gen. vel Prou. vel Cust. ergo falsum est, quòd dictum est, quòd pro lucrands Indulgentijs, & pro alijs contentis in hoc tertio puncto, quæ non vergunt in deformationem Religionis, possumus, etiam sine licentia Prælatorum, tales Bullas accipere, & eis gaudere.

B Item opposito modo secundò arguo sic contra omnia supradicta, quia, si de licentia Prælatorum possumus accipere Bullas, & eis gaudere, quoad omnia ibi contenta, quoad absolutiones, etiam de reseruatjs, & cætera, & quando de licentia talium Prælatorum prædicta fiunt, tunc non vergunt in deformationem religionis, & sunt licita: quare ergo non potius licebit de licentia, & concessione Papæ? & quare potius tunc vergunt in deformationem religionis? Respondeo ad primum, negando consequentiam, nam illud Leonis 10. est verum, generaliter loquendo, dñ scilicet, Papa non concedit, per quod derogetur præfata Priuilegia, seu prohibitiones Leo. 10. Nunc autem nos locuti sumus in hoc tertio puncto, quando constat, Papam concedere in suis Bullis, quòd etiã nos Fratres Min possumus eas accipere, & vti ipsis per omnia, etiam sine licentia Prælatorum, quia tunc solum possumus eis vti, ut dictum est in hoc tertio puncto. Constat enim, quòd Papa potest sic concedere, non obstante prohibitione Leonis decimi, quia par in parem non habet imperium, & supponitur, quòd sic Papa vult concedere, ergo nulla est cõradictio in supradictis, nam stante prohibitione, & declaratione generali Leonis 10. stat simul, quòd Concessio, & Priuilegiũ particulare in casu concedatur tãquam exceptio particularis sub regũla generali, quæ licet reuocetur in particulari, & ad tempus manet salua generaliter, & in perpetuum, quousque omnino reuocetur, aut tollatur.

C

D

E Ad secundum, quòd opposito modo arguitur. Respondeo, quòd, quãdo sine licentia Prælatorum ad libitum subditi viueret, vtentes Bullis indifferenter, constat esse disciplinæ regularis dissolutionẽ, sine franco obedientie Prælatorum, & libertatem ad peccatum, & ideo illicitum, ut patet, si passim, & ad libitum religiosus posset sine licentia, quandocunque vellet, exire clausuram pro lucrands Indulgentijs, & consueti cuique, & comedere oua, & c. ut secularis, & ideo Papa id non concedit generaliter, ut sup. In secundo puncto probatum est. Et ideo licentia, seu

concessio generalis Papæ, concessa in Bullis, ad prædicta se non extendit, & similiter esset illicitum, si sic generaliter Prælati concederet subditis, ut faceret, quæcumque vellet, sine alia licentia, & obedientia Superioris, exeundo claustrum, comedendo, & c. toties, quoties, ad libitum, ita quod non posset impediri per Prælatum suum, etiam inferiorè, ut patet, quia esset occasio propinqua dissipationis Religionis.

Quando verò sic conceditur licentia ad prædicta, quod non absolute generaliter, & ad libitum quotiescumque sine ullo fræno concedantur, sed cum fræno Superiorum, sub eorum manu, seu in particulari, ut sic examinata causa, seu necessitate, pro qua conceditur aliquod prædictorum, tunc constat, quod timorè, & ex causa legitima, & sine dissolutione Religionis utoreretur quis præfata Concessione, seu Bulla, & ideo hoc modo, sicut licitè posset quis de licentia Prælatorum uti præfatis Bullis ad prædicta, ita & hoc modo posset de tali licentia Papæ id facere, si talis esset licentia, quam Papa concedit in Bullis.

Nunc autem quia licentia, quæ in Bullis immediate per Papam conceditur, est generalis ad omnia, & ad libitum viuendum, & vtendum concessis in Bulla, oportet quod ne cedat, aut vergat in deformationem Religionis, non immediate sed mediate per Prælatorum religiosorum modifiscetur, & particularizetur. Ita quod sine Prælatorum licentia debita non posset religiosus uti præfatis Bullis generaliter, & ad libitum, ut dictum est in secundo puncto, quodque talis est intentio Papæ, rationabiliterque sic debet interpretari, dum de opposito non constat sufficienter, ut latè probatum est per totam hanc annotationem.

Item, an per Bullas Cruciatæ reuocentur nostra Priuilegia, & Indulgentiæ, & quomodo, videatur latius infra tit. Priu. §. 2. 3. & post. §. 3. 3.

CAPVCCINI ANNOTATIO.

In §. 5.

Quia huic Collectoris determinationi, quoad §. 5. amplam facit Anton. de Corduba Annotationem ut supra, & ambetam, videlicet, ipsius Collectoris, quam Corduba, sunt satis antiquæ. Ideo ego, quid nunc secundum recentiores Doctores sit obseruandum, resolute dicam.

An Mendicantes possint accipere Bullas Cruciatæ.

Et in primis dico, quod omnes Religiosi, etiam quod sint Ord. Mendicantium, possunt Bullam Cruciatæ, sicut reliqui fideles, accipere: eaque gaudere, pro ut sic constat ex verbis ipsiusmet Bullæ, iam publicatæ. Dicitur enim in §. 3. (Quod si Religiosorum Monasteria, quamuis sint Mendicantium, pro quolibet numero denario personarum, quæ in vnoquoque talium Monasteriorum reperiuntur, vnum militem miserint, lucran-

A lucrantur Indulgentiam plenariam.) Et statim subnectitur. (Item concedit Sua Sanctitas omnibus supradictis, & illis, qui nec fuerunt, nec miserunt, si de eorum bonis liberaliter contribuerint.) Vnde Reuerendus Pater Emanuel Rodriguez, in expositione huius Bullæ Cruciatæ. §. 9. nu. 23. colligit, non solum suam Sanctitatem supradictis Religiosis facultatem dare mādādi Militem; sed etiam dādi duos carolenos in elemosynam, vt Bullam accipiant. Bene uerum est, quod pro hoc debent à suis Prælati licentiam petere; cum non intendat Pontifex Regularem obseruantiam dissipare. Et hoc apparet, quia cum in anno 1564. à Pio Quarto, in sua Bulla mandaretur, vt possent Religiosi, sine licentia suorum Prælatorum Bullam accipere; statim in anno sequenti, (& etiam semper fuit in posterum obseruatum) fuit ista clausula subtrahita; ex quo eorum mens liquidò apparet, talem libertatem illis nolle dare. Bene uerum est, quod Prælati deberent illam, pro re tam sancta, faciliter dare.

C Deinde dico, quod Fratres Minores, quibus ex Regula, recurrere ad pecuniam, absque presente, vel imminente necessitate, est prohibitum, possunt illam pecuniam, cum licentia Prælatorum procurare, pro huius Bullæ acceptione; seruatis tamen reliquis alijs modificationibus Summorum Pontificum, iuxta eorum professionem. Et licet Collector suprain §. 5. dicat, quod hæc Bulla acceptio, non sit causa ita necessaria, vt possit proinde ad pecuniam recurri; cum totum illud, quod in ea conceditur, habeatur in nostris Priuilegijs: attamen Antonius de Corduba, in expositione nostræ Regulæ. cap. 4. q. 7. fol. 13. tenet contrarium, dicens, quod immo ista sit sufficiens necessitas, vt Prælati possint talem dare licentiam, cum sit negotium tantæ pietatis. Et licet possint, per virtutem Priuilegiorum, suas animas liberare; sanctum tamen esset, pluribus alijs vijs id attentare; & eo magis, cum possint, virtute huius Bullæ, à contentis in Bulla Cæne absolui, quod in Priuilegijs non habent. Et dato, quod sine licentia Prælatorum hanc Bullam acciperent; quamuis contra Regulam facerent, adhuc tamen, omni eo, in illa concesso poterunt gaudere, quod non sit contra regularem obseruantiam; vt sunt, Indulgentiæ, quæ visitando Altaria, vel aliquid aliud pium in Bulla mandatum faciendo, sumuntur. Et hoc probatur à supradicto Auctore Emanuele, ex doctrina Diui Thomæ, quam, & sequitur Paludanus, quæ est talis, videlicet, quod subditi, non in omnibus, sed in illis tantum sunt obligati suis Prælati obedire, quæ ad regularem obseruantiam spectant; & si in alijs obedierint, erit ex via perfectionis. Sicut post Diuum Thomam. Dicit Nauar. in Manuali. cap. 23. nu. 38.

An possit
pecunia p
curari pro
Bul. accep.

R Dicitur.

Dicitur etiam, quod tempore Sixti Quarti, Innocentij 8. & Alexā. A
dri 6. Iulij 2. Leon. 10. & Pij Quinti, Religiosi Mendicantes, mini-
mè poterant, absq̃e suorum Prælatorum licentia, huiusmodi Bulla Cru-
ciata gaudere, quantum ad Indultum eligendi sibi Confessorem, & a
casibus reservatis absolventi; præsupposita tamen prædictarum Bulla-
rum notitia, in quibus hoc prohibebant; alijs si eam non haberent, non
essent obligati; sicut nec, & aliæ Extravagantes ignoratæ obligarent, iux-
ta doctrinam Caiet. quam sequitur Medina, & Corduba.

Caiet. in
Sū. tit. ex-
com. post
c. 3. in fin.
Cord. in
Sū. 9. 144.
fo. 429.

Et est advertendum, quod licet Pius Quartus in Bullis suo tempore B
publicatis, Mendicantibus concedebat, ut absq̃ suorum Prælatorum li-
centia possent Bullam accipere Cruciatæ; tamen Pius V. eius successor,
in Bullis à se datis, hanc libertatem omisit. Idemq̃ fuit à Gregorio xij.
observatum; ex quo videtur, quod adhuc in suo robore manent, summo-
rum Pontificum supranominatorum Concessionem.

Idē Greg. 13. viua voc. Orac. Societati Iesu, vel eius Præposito gene-
rali declaravit, mentis suæ nõ esse, nec fuisse, per Bull. Cruc. aut Iubil. seu
alias similes Concessionem, sub quibuscunq̃ derogationibus, aut tenore, et
cū clausula (quacunq̃ prohibitionem sublata) vel etiã viua vocis Oraculo C
Pænitentiarijs S. Petri, aut quibusvis alijs personis factas, vel faciendas,
derogare velle Indultis, & Constitutionibus Ordinis, super eisdem Con-
fessarijs editis. Ita refertur in Comp. Soc. Iesu, verbo, Absolutio. §. 11. Et
in Comp. Priuil. F. S. Hier. Hispan. collecto à P. Garfia. fol. 41.

Societatis
Iesu.

Prædicat.

Et Pius V. eandem fecit declarationem Prædicatoribus; Illamq̃ pro
hibitionem Leo. 10. suprapositam, in verbo, Absolutio ordinaria, quoad
Fratres. §. 22. confirmavit, & ibi etiam, in notula, in margine posita, di-
xi. Et videas tamen quæ ibidem dicit Collector. §. 16. D

Tit. Absol.
ord. quoad
Fratr. §. 16

Et quia, ut dicit Collector supra, cum ipsæ renocationes non sint per-
petuæ; nec possint extendi ad futuras Bullas Cruciatæ, ideo essent pro-
curandæ similes Concessionem; ac proinde de hoc supplicatum fuisse Leo.
10. quod illa Bulla Innocentij octavi, quæ est eadem cum alijs aliorum
Summorum Pontificum, ad Bullas etiam in posterum concedendas ex-
tenderetur: & viua vocis Oraculo fuit obtentū, in foro tamen conscien-
tiæ. Et postmodum Pius Quintus hoc idem in utroq̃ foro pariter concef-
sit; ut videre est in Bulla, quæ incipit, Romani Pontificis circumspecta E
benignitas, quam ponam infra, in fine huius Compendij. Et idem vide-
tur observatum à Gregorio 13. & Sixto V. cum in eorum Bullis (dum
tractant de suspensione Priuilegiorum) dicatur, quod nõ suspenduntur
Priuilegia concessa Prælati Ordinum Mendicantium, quoad suos Fra-
tres tantum: & sic iam videtur supradictum Priuilegium in suo robore
remanere; cum ad instantiam talium Prælatorum fuerit cõcessum, quo-
ad

A ad suos Fratres tantum.

A Et ultra hoc, refert prædictus Expositor Bullæ Cruciatæ, in loco citato, ad suam notitiam peruenisse responsum quoddam, à Sacra Congregatione Cardinalium Reformatione, tempore Gregorij 13. datum ad instantiam Domini Ioannis de Ribera, Archiepiscopi Valentini, qui ab ea petebat, ut definiti dignaretur. Si Moniales, suæ iurisdictioni subiectæ, virtute Bullæ Cruciatæ, confiteri possent cum alijs Confessoribus non à se assignatis? Cui petitioni fuit tali modo responsum: Congregatio concilij cõ-

Congreg.
Cardin.
Respon.

B fuit, quatenus gratiæ ex Bulla Cruciatæ pertinet ad Moniales, non posse vigore facultatis in eadem Bulla concessæ, alios Confessarios, præter eos, qui ad audiendas ipsarum Monialium confessiones, ab Ordinario approbati fuerint eligere: Et hanc vidisse in scriptis ipse Auctor testatur. Et sic multi viri docti tenent. Alijs autem videtur contrarium, pro eo quod sic dicunt practicari in concilio Cruciatæ.

Latè d̄ hoc
vide i Gaspua. Pass.
tit. not. pri
uile. 9. 10.
gloss. 275.
& fo. 127.
in suo Cõ-
pend.

C Et ipse Pater Emanuel, in expositione supradicta huius Bullæ, iam sustentare aliquibus rationibus nititur, quod licet sit Fratribus supradictis prohibitum, Bulla huiusmodi vti absque suorum Prelatorum licentia, iuxta Priuilegia supra allegata; non auderet tamen illos condemnare, qui sine tali licentia, ea vterentur; & hoc, tum, quia multi Doctores sic tenent, & in Conc. Cruciatæ practicatur; tum etiam, quia Prelati videntur tacite consentire, cum id non prohibeant; neque illas prohibitiones subditis notificent; alijsque rationibus, quæ, meo iudicio, valde frivole videntur; & maxime cum dicat, quod multi ignorent illas Cõcessiones Sixti 4. Innocentij 8. etc. & si sciant, putant forsitan non valere. Et quæ possent proinde, bona fide, Bulla vti; quæ ratio, si sit nec ne sufficiens, cui libet voti compoti iudicandum relinquo; cum talis ignorantia, nullo pacto eis suffragari posse videatur, & cum sciant hinc inde esse opiniones, deberet securiorem partem sequi; quæ mihi videretur esse illa prima, iuxta tantorum Pontificum, & Sacre Card. Congreg. Cõcessiones.

D Unde concludendo dicerem, quod nos Fratres Minores nullo pacto, absque nostrorum Prelatorum licentia, huiusmodi Bulla possumus vti, quoad electionem Confessoris, & Casuum reseruatorum absolutionem; rationibus fultis adductis à Collectore, & Corduba supra, salvo tamen semper saniori iudicio.

Conclusio
resolut.

E Queritur etiam ab ipso Autore Expositionis Bullæ Cruciatæ; an Nouitij an possint absolui virtute huius Bullæ Cruciatæ, à casibus, Prelatis reseruat, à quocunq; Confessore, per ipsos Prelatos approbato? Et respondet, quod sic. Nam Cõcessiones Summorum Pontificum à Prelatis habite, ut Fratres non possint Bulla vti, quoad Confessorem eligendum, & à casibus reseruat, absolui, loquuntur de Fratri-

Nouitij an
possint ab-
solui à ca-
sibus reser-
uatis virtute
Bul. Cr.

bus professis secundum communem intelligentiam, & cum facultates exorbitantes, quamuis habeant eandem, maioremq; rationem, & ex vno in alium casum non extendantur, quanto magis, vbi talis ratio non habetur? Et quamuis sub hoc nomine, Fratrum, comprehendantur, & Nouitij, hoc tamen intelligerem infauorabilibus, & non in odiosis, vel contrarijs, vt est in supradicto casu.

An possint
absolui iure
comuni

An ipsi Nouitij, iure communi, possint a casibus reseruatis, absque Prælatorum licentia, absolui? tractatur à Corduba. lib. 1. qq. q. 3. f. 241. & ipse Auctor Exposit. Bullæ Cruciatæ. §. 9. nu. 26. vbi supra.

An per Bullâ Cruciatæ suspendantur omnia Priuilegia, quibuscunq; personis concessa. Secundo, an suspendantur concessa Ord. Mendic.

In c. non-
nullis de
rescrip. 1.
Bar. in ex-
trau. ad re-
prim. ver-
bo non ob-
stantibus.

Quoad primum respõdetur, quod non. Nam (vt colligitur ex eo quod Felyus tractat in hac materia) quamuis literæ aliquæ Apostolicæ habeant clausulas reuocatorias, valde tamen generales, nunquam huiusmodi clausula omnibus Priuilegijs in particulari derogabunt; nisi illis solum, quæ, contentis in litteris Apostolicis, vbi tales clausule sunt posite, aduersabuntur. In tantum, quod in ista Bulla suspenduntur illa tantum Priuilegia, facultates, & Indulgentiæ concessæ; siue sint in aliquo illi similes, siue dissimiles, vt iam ex verbis ipsius met Bullæ. §. 12. colligit Auctor Exposit. illius.

An suspen-
dantur cõ-
cessa Men-
dicant.

Quoad aliud. An suspendantur concessa Ord. Mendicantiũ? Respon- detur, quod in suspensione, quam ista Bulla, Priuilegiorum, & gratiarũ facit, ait, exceptis concessis Ord. Mendicantium Prælatis, quantum ad suos Fratres solum. In tantum, quod per illud verbum, solum, iam suspen- duntur illa, quibus non possunt gaudere Fratres, quin etiam ipsi secula- res non gaudeat, licet concessa quibuscunq; Ecclesijs, Monasterijs, ac pijs locis, & singularibus personis, vt ipsamet Bulla explicat.

Seculares
nõ possunt
indi. lig. ac-
cipi. &

Ex quo primo inferitur, quod, tempore publicationis Bullæ, seculares non possunt Indulgentias, Monasterijs, & Domibus Mendicantium cõ- cessas, accipere, nisi Bullam accipiant. Ipsi autem Religiosi absque Bul- la bene poterunt.

Inferitur etiam, quod auctoritas, quam Religiosi Confessores Medicæ- res habent, vt possint seculares a reseruatis absoluere, & vota commuta- re, & dispensare, iam suspenditur in hac Bulla, non iam quantum ad ipsos Religiosos, quin possint ipsi absolui; sed quantum ad seculares, qui si Bul- lam acciperent, pro eis quidem reualidaretur: vide alia plura, quæ dicit Collector infra, in verba, Priuilegia Fratrum, in questionibus. q. 2. & 3.

Quædã no-
tab. q. 1. a.

Quibus sic declaratis, queritur plura ab ipso Auctore Exposit. Bullæ. Et primo An huiusmodi supradicto Priuilegio, in hac Bulla concessa, possint gaudere per viam extensionis, & communicationis, alij Religiosi

A non mendicantes? Et licet videatur dicendū, quod sicut participes sunt aliorum Priuilegiorum Mendicantibus concessorum, participes et sint, & huius: Contrarium tamen videtur esse verum: nam cum in ipsa Bulla suspendantur facultates Monasterijs Ordinum concessæ, & excipiantur ipsi Medicantes; si per viam communicationis, possent alij Ordines huiusmodi Priuilegio gaudere, sequeretur, quod suspensio illa, quantum ad Ordines non Mendicantes, facta esset sine dubio frustratoria.

I
An alij nō
Médicātes
possint tali
Priu. gau-
dere.

B Item queritur, si Nouitij, & Moniales, Superioribus supradictorum Mendicantium Ordini subiecti, possint tali Priuilegio gaudere? Et concluditur à supradicto Auctore, quod sic; cum benè, in hac fauorabili materia, possint sub nomine Fratrum Mendicantium, comprehendere, & non solum Moniales, sed etiam Tertiariæ, quæ Religionem, Obedientiam, & Castitatem rouerunt & sunt supradictis Prelatis subiectæ, licet in Congregatione non uiuant; secus autem dicendum de illis Tertiarijs, qui in suis domibus uxorati manent.

2
An Noui-
tij & Mo-
niales.

C Item queritur. An Fratres ipsi, & Moniales possint Coronis, vel Granis benedictis gaudere absque Bulla: Respondetur, quod si supradictæ Coronæ, siue grana fuerint alicui Superiorum Mendicantium, pro suis Fratribus, ac secularibus concessæ, poterunt ipsi Fratres, absq; alia Bulla, illis gaudere, non autem seculares: Quia quantum ad illos suspense sunt in Bulla. Sed si illæ Coronæ, vel Grana fuerint benedictæ, ad instatiam alicuius Principis, vel Domini, vel alicuius Religiosi particularis, tunc nō solum ipsi seculares, sed nec etiam Fratres possint illis gaudere, quia in Bulla ea tantum conceduntur Fratribus, quæ Superioribus eorum, pro eis, fuerunt concessa.

3
An fratres
& Monial.
possūt gra-
nis benedi-
ctis gaude-
re.

D Item queritur. Si in Bulla ista suspendantur nec ne facultates à iure communi concessæ, ac Priuilegia in corpore iuris posita, & per usum sunt tolerata, & non reprobata. Et respondetur, quod non; prout colligitur ex eo, quod tradit Bar. in addit. ad Extrauag. ad reprimendum, verbo. Non obstantibus, in fine. Nam pro suspensione eorum, quæ in iure communi continentur, quamuis sit Priuilegium, oportet tamen, ut sua Sanctitas illud exprimat; & in Bulla ista minimè exprimitur. Et sic etiam, quando uellet suspendere, eaq; usu fuerint tolerata, oportet, ut dicat, non obstantibus consuetudinibus; sicut fieri solet in reuocatione Bullæ Cæne Dñi.

E Vnde insertur primo, quod habentes Ordines Minores, possent tempore Interdicti, Missam audire, ac diuinis officijs interesse, quia facultatem istam, ius commune eis concedit, ut dicit Nauar.

Secundo insertur, quod facultas illa, quam habent Religionum Prælati, dandi secularibus cartas filiationis, in quibus faciunt illos, bonorum operum, suorum subditorum participes, in ipsa Bulla non suspenditur, &

In Sūm. c.
27. n. 173.
De indulg.
not. 31. nu

sine ipsa, possunt seculares ipsi, eo, quod in illis cartis conceditur, potiri, quia facultas illa non est Priuilegium, sed decretum commune, sicut aduertit Nauar. A

5 *Vltimò quaeritur, si in Anno Iubilei plenissimi, qui, quolibet 25. anno Romæ conceditur, suspendatur ista Bulla Cruciate, adeo quòd in anno illo publicari non possit?*

Pro cuius quæstioni explicatione, primò est videndum, quænam in dicto Iubileo suspendantur.

Et dicimus, quòd quinque tantum. Primum, Indulgentia plenaria. Secundum, Potestas commutandi vota. Tertium, Potestas dispensandi super eis. Quartum, Potestas dispensandi, vel cõponendi super male ablatiis incertis, vel ea certo modo remittendi. Quintum, Potestas deputandi Confessores, cum potestate absoluedi etiam in casibus Apostolicæ Sedi reseruatis. Secund. Nauar. de Indulg. notab. 28. nu. 1. B

Et hinc primò insertur, in suspensione ista non comprehendi Indulgentiæ, quæ non sunt plenariæ. Secundo, nec facultas componendi, seu dispensandi super rebus incertis restituendi, non male, neque illicito modo quæsitæ. C

Nec comprehenditur facultas deputandi confessarios, sine potestate absoluedi in casibus Sedi Apostolicæ reseruatis, sed absoluedi à casibus inferiorum à Papa.

Nec facultates singularibus personis concessæ, quando solùm, eo tempore, suspenduntur concessæ Ecclesijs, Monasterijs, Hospitalibus, Pijis locis, & Vniuersitatibus, & Confraternitatibus, at nihil horum est singularis persona; si enim aliquod illorum esset singularis persona, maxime esset Vniuersitas, vel Fraternitas, quæ ex personis cõstant. At hoc est falsum; quia aliud est vniuersitas, & Collegium, & aliud singuli Collegij, vel Vniuersitatis, sicut ibidem Nauar. nu. 13. multipliciter probat. D

Ex quibus colligitur, quòd Bullæ illæ, appellatæ Confessionalia, singularibus personis concessæ, non sint suspensæ, quæ hæc quinque, neque quoad aliud eorum, quo minus vti possint personæ in eis expressæ; Neque Bullæ Redemptionis Captiuorum, Misericordiæ, Cruciate, vel aliæ similes, ante illum annũ acceptæ: Cum per Confessionalia, & Bullas prædictas, hæc quinque, vel aliud eorum, singularibus personis concedantur; sicut Nauar. ibi tenet, & sic secundum Extrauag. illam Sixti Quarti, poterunt fideles in prædicto anno Iubilei, Cruciate gaudere, non solũ quantum ad ea, quæ ibi non suspenduntur, sed etiam quantum ad suspensæ; quia vt supra est dictum, non suspenduntur in illo Iubileo facultates singularibus personis concessæ. Secus autem videtur dicendum, secundũ aliam Bullam Iubilei, publicatam à Gregorio 13. anno 1575. Nam in illa E

Vide ea quæ dicit Collector istra in verbo Priuileg. Fratrum q. 2.

A illa suspenditur Bulla Cruciatæ, quoad illa quinque iam dicta; licet sint concessa singularibus personis, sicut aduertit Nauar. Quod quidem dicere, valde asperum. & rigorosum esse, ait Auctor, Expositor Bullæ Cruciatæ, prout etiam mihi videtur. Nam, licet possit illud Summus Pontifex facere, non tamen est credendum, quod faciat; quia cum mandauerit, vt eodem anno, quo erat Iubileum publicaturus, publicaretur & Bulla Cruciatæ; quomodo est credendum, quod vellet postea, vt principale in Bulla contentum, suspenderet? Proinde dicerem, quod aliqua alia facultates, singularibus personis concessæ, suspendantur in dicto Iubileo; non autem in ista Bulla contentæ, cum illas, pro tali anno, concesserit, sciens in eodem anno esse Iubileum publicaturus; sed magis securum esset, si tali tempore, in quo Bulla Iubilei, cum similibus suspensionibus publicaretur, Summus Pontifex supplicaretur, vt de nouo, pro tali anno, Bulla ipsa Cruciatæ confirmaretur; & sic iam videtur, quod ipsi Domini de Concilio Cruciatæ obseruant. Sic etiam erit dicendum in publicatione Cœnæ Domini, quod nec intendit Sua Sanctitas,

B Bullam Cruciatæ reuocare, cum eius auctoritate, in eodemmet anno, fuerit publicata. Et ideo Pius Quintus, vt omnem abigeret ambiguitatē, dictam reservationem faciens, ait. Nisi hi casus in eis presentibus literis expressi comprehendantur. Et hinc, nec auctoritas illa Episcopis, à Conc. Trid. 24. sess. c. 6. concessa, vt possint in foro conscientie, suos subditos, ab oibus casibus Sedi Apostolicæ reservatis absoluere, hanc Bullam Cœnæ suspenditur; prout sic videtur inclinari. Nauar. in Sum. c. 27. nu. 275 in fine, qui de Hæresia tantum, & Censura ei annexa, dicit, nõ posse alius, præter Papam, absoluere; & sic tenet etiam Auctor Expositionis Bullæ Cruciatæ. §. 9. nu. 70. vt supra dixi, in verbo, Absolutio.

C Notent autem Superiores Ordinum, etiam quod sint Mendicantium, quod eorum Priuilegia, quoad illa quinque, in prædicto Iubileo suspendantur, in illo anno iam suspenduntur. Itaque nec Fratres, nec seculares possint illis gaudere, sicut loco supræcitato aduertit Nauar. dicens, hanc opinionem habere ipse securiorem. Nam in Bulla Iubilei omnes facultates, Monasterijs, Ecclesijs, & Ordinibus concessæ, suspenduntur, quæcumque essent concessæ cum clausulis derogatorijs derogatoriarum. Et ita ipsi Religiosi, in tali anno, non possunt accipere Indulgentiam plenariam; nec vota commutare, & dispensare, nec à casibus Sedi Apostolicæ reservatis absoluere; sicut extra tale tempus possent, vt supra late est dictum, in verbo, Absolutio. Et propterea debent ipsi Prælati, finita iam publicatione Bullæ ipsius Iubilei, suorum Priuilegiorum, saltem quoad suos Fratres, procurare confirmationem; quia licet hoc idem obtinuerint Fratres maiores Regularis Observantie à Leone Decimo,

D An suspēdatur i publicatione Bullæ Cœnæ.

E Norcæ Prælati.

Et Fratres Ordinis Prædicatorum ab Eugenio Quarto; nihil tamen prodest cum omnia illa in dicta publicatione suspendantur. A

C V S T O D E S.

CLEMENS 4. statuit in Mari magno, quòd Custodes, & Guardiani, qui secundum statuta Ordinis Fratrum Mino. aliter, quàm per electionem instituuntur; post ipsam institutionem, seu prouisionem de ipsis factã, curam animarum Fratrum sibi subditorũ ipsius Ordinis habeant, ipsosq; ligare, ac soluere possint, iuxta ipsius Ordinis instituta. B. fo. 56. Et ffo. 139. conc. 309. B

Collector. ¶ Aduertendum, quòd hoc ideo fuit cõcessum, quia ex quo non erant electi à communitate, videbatur, quòd non essent Curati Ordinarij.

¶ Circa præfatam Concessionem, vide supra in dictione, Absolutio ordina. quo ad Fratres post. §. 3. C

2 **N**ICOLAVS 4. statuit, & declarauit, vt cum electio generalis Ministri fuerit facienda, Custodes vniuscuiusq; Prouinciæ, vnum ex seipsis constituent, ac ei suas vices committant, ipsumq; ad locum, in quo electio eadem fuerit celebranda, transmittant. Et quòd is, qui sic ab ipsis Custodibus constitutus extiterit, vnã vocem duntaxat pro se, & eis omnibus habeat, & intelligatur habere, ac pro vna voce tantummodò ab alijs admittatur. Hoc autem voluit ita obseruari, etiam si Custodes alicuius Prouinciæ sint præsentés, in huiusmodi generali Capitulo, vbi electio Generalis debeat celebrari. b. fo. 31. Et ffo. 32. concess. 33. D

Collector. ¶ Aduerte, quòd huiusmodi statutum, iam vacat propter statutum Leo. 10. inferius annotatum. §. sequenti.

3 **L**EO. Decim. in Bulla vnionis statuit, quòd electio Ministri generalis, quæ secundum Regulã à Ministris Prouincialibus, & Custodibus fieri debet, liberè, & absque vllò scrupulo celebretur per Prouinciales, & discretos Fratrum de Familia, seu de Obseruantia, quos veros Ministros esse, ac discretos ipsorum similiter veros esse Custodes declarauit. B. ffo. 29. concess. 94. E

A CAPVCCINI ANNOTATIO.

IRCA hanc materiam Custodum tria sunt aduertenda, Vnum videlicet, quoad eorum nomen: Alterum quoad eorum officium, & numerum, & Tertium ad eorum auctoritatem, & speculantiam.

Vnde quoad primum est sciendum, quod in nostro Ordine Fratrum Minorum ante declarationem Nicolai. 3. nostræ Regulae, Nomen Custodis etiam Guardianos comprehendere, quatuor Magistri. S. Bonaventura & Vgo super Regul. aiunt: quia licet hæc nomina (Ministri, & Custodes) diuersis personis approprientur; tamen hic modum Officij Prælatorum notabant, ita vt Ministerium, humilitatem: Custodia, vigilantiam pastorem insinuaret: & sic nomine Custod. & Guardiani intelliguntur, ex quo immediatè habeat custodire gregem sibi commissum. Sed post Declarationem Nic. 3. tantum Ministri, & Custodiarum Custodes ex vi Regulae, nomine huiusmodi Custodum, intelliguntur, & maximè quoad id, quod in 4. cap. Reg. de prouisione ab ipsis facienda pro infirmis, & induendis Fratribus, disponitur, prout ex Corduba colligitur in expositione dicti 4. capit. Reg. 4. 6.

Quoad vero eorum Officium, & numerum est sciendum, quod ex Regula, illa tantum exercere poterunt, quæ in ipsamet Regula explicatur; vt puta, prouidere per amicos spirituales infirmorum necessitatibus, aliorum Fratrum indumentis. vt in cap. 4. Regulae. Ac conuenire in Capitulo Generali cum Ministris, pro electione facienda Generalis Ministri, & ex testamento Patris nostri Francisci representare Fratrem non sanum in fide repertum, Illustrissimo Protectori Ordinis.

Ad quam electionem faciendam, licet ex Nic. 3. in cap. exijt. §. insuper fuerit statutum, vt vnus tantum Custos pro qualibet Prouincia, deberet accedere, qui in illa electione omnium aliorum Custodum suæ Prouinciæ Vices, & voces gereret, vnâ vocem tantum dando, vt habetur supra, In verbo: Electio.

Attamen ex Leone 10. vt ibidem habetur statutum fuit, quod in tali electione, omnes Prouinciales, & Custodes. siue Vocales accedere tenentur; Ideo in nostra Congregatione obseruatur, vt omnes Prouinciales, & Custodes seu vocales, qui in Prouincialibus Capitulis electi fuerint, & hoc iuxta numerum cuiusque Prouinciæ, à nostris Constitut. Taxatum, ad dictam Gener. Minist. electionem accedant: & qua forma, & modo, sint ipsi Custodes eligendi in nostris Capitulis Capuccinorum, habetur iam in nostris Const. c. 8.

Officium
Custodes.

Numerum
Custodū.

De officio, numero, ac modo, & forma eorum electionis, quæ ab alijs Ordinibus obseruantur, standum est eorum Constitutionibus, & laudabili consuetudini, cum in hoc aliquod vniuersale pro omnibus, non reperiatur statutum. A

De potestate Custodum.

Quantum autem ad eorum auctoritatem, & potestatem, dico, quod (vltra illam supradictam quam habent à Regula) tanta erit, quanta eis, Ministri Prouintiales, vel Generalis, vel Constitutiones, vel Summi Pontifices conferre voluerint, vnde standum est illorum dispositionibus, vel laudabili in hoc, consuetudini; & hinc est quod in aliquibus Prouintijs, Custodes habent plus, & in aliquibus alijs, minus auctoritatis, in visitadis, & prouidendis eorum Custodijs; & hinc etiam est, quod Custodes Fratrum reformatorum, de obseruantia, & Conuenualium, habent tantam auctoritatem, quia eis à Summis Pontificibus, vel à Capit. Gen. est collata, vt est videre in Const. 41. Clem. 7. anno 1532. emanata quæ incipit. In suprema militantis, &c. & in Const. 56. Cum illius. Greg. 13. anno Domini 1579. vt in Bullario, & alibi in alijs Const. similibus. B

¶ D E C I M A E. C

I
Ex iure cõmuni.

REGORIVS nonus mandauit districtè Fratribus Prædicatoribus, & Minoribus, ne talia, quæ audientes à Decimarum, seu aliarum rerum Ecclesijs debitarum, solutione retrahant; vel alias animas corrumpant audiencium in sermonibus suis, vel alibi proponere præsumant. Imò verbo, & opere informet eosdem, vt ad solutionem prædictorum, promptæ voluntatis animo sint intenti. Habetur, in c. Discretionem vestre. de decimis lib. 6. D

2
Collector.

CLEMENS 4. concessit Fratribus Mino. vt de horis, & virgultis suis, nulli Decimam teneantur exhibere. Ac districtè inhibuit, ne quis ab eis de præmissis aliquid exigere, vel extorquere præsumat. B. fo. 58. Et fo. 141. concessione 334.

3
Ex iure cõmuni.

BONIFACIVS 8. statuit, quod Moniales, aliæq; Regulares personæ, quarum redditus, & prouentus Ecclesiastici, adeo sunt tenues, & exiles, quod de illis sustentari non possunt; sed pro habenda vitæ suæ sustentatione, necesse habent Mendicare, & elemosynas publicè petere, decimam nõ persoluant. Habetur in extrauaganti, quæ incipit Decimas. E

A ¶ **I**DEM Bonifacius 8. concessit vniversis, & singulis Abbatissis, & Conuentibus Monialium inclusarum Sanctæ Claræ, vt ad præstationem Decimarum, de quibuscunque possessionibus, & omnibus alijs bonis, quæ habuerint, vel ad contribuendum in procurationibus quorumlibet Ordinariorum; ac etiã Legatorum, & Nũtiorum Sedis Apostolicæ, & quibuslibet tallijs, & collectis; & ad exhibendum pedagia, telonea, & alias exactiores, quibusuis Regibus, & Principibus, seu alijs personis, minime teneantur, nec ad id compelli aliqualiter valeant. b. fo. 38. Et sfo. 122. conce. 267.

¶ De hoc vide amplius infra. s. 12. & 13.

C **L**EMENS 5. in Concilio Vienensi statuit, quòd Religiosi quicunq; qui Nonalium, aut alias Decimas, ad eos ex aliqua causa legitime non spectantes, appropriare sibi præsumpserint; aut exquisitis fraudibus, siue coloribus vsurpare; seu qui de animalibus familiarium, & pastorum suorum, vel aliorum, etiam animalia ipsa eorum gregibus immiscerint; seu qui de animalibus, qui in fraudẽ Ecclesiarum in pluribus locis emunt, emptaque venditoribus, vel alijs ab ipsis tenenda; seu qui de terris, quas tradunt alijs excolendas, Decimam solui Ecclesijs non permiserint, aut prohibuerint; nisi post requisitionem, per eos, quorum intererit, super hoc eis facta, à præmissis destiterint infra mensem; aut si de his, quæ contra præmissa vsurpare, vel retinere præsumpserint, infra duos menses damnificatis Ecclesijs emendam non fecerint competentem; sint, & tamdiu maneant ab officijs, administrationibus, & beneficijs suspensi, donec destiterint, & satisfecerint, vt superius est expressum.

E ¶ Quòd si Religiosi huiusmodi administrationes, vel beneficia non habeant, eo casu, quo alij supradicti suspensionis, ipsi sententiam excommunicationis incurrant, ante satisfactionẽ condignam nullatenus absoluendi, Priuilegijs non obstantibus quibuscunque. Præmissa etiam extendit ad animalia, quæ per Religiosorum ipsorum donatos, seu oblatos tenent, dum tamen illi Religiosis eisdem cum effectu donauerint, aut obtulerint se, & sua. Habetur in Clementina Religiosi. de Decimis, & primicijs.

E **V**GENIUS 4. dedit plenissimam exemptionem Monialibus. S. Claræ, dicitque inter alia, quòd vult illas esse liberas ab omni Decimarum, Subsidiarum, Gabellarum, Pedagogiorum,

4
Pro Monia
lib. S. Cla-
ræ.

Collector.

5
Ex iure cõ-
muni.

Excõmu-
nicatio.

6
Pro Monia
lib. S. Cla-
ræ.

rum, & aliorum huiusmodi solutione, & contributione. b. ff. 41. conce. 46. **A**

7
 Pro Fratribus & Monial. Ord. Prædicat. ¶ **I**DEM Eugenius contulit aliam plenissimam exemptionem à Decimis, & c. Fratribus, & Monialibus Ordinis Prædicatorum, inferendo Bullam Martini. 5. & Bonifacii. 9. qui hoc idem prius fecerant. Sub nomine Martini habetur. b. ff. 262. concessione. 68 1. Et sub nomine Eugenij. B. ff. 80. concessione. 240.

8
 Absolutio ¶ **I**DEM Eugenius concessit Fratribus Mino. Obser. quòd non teneantur facere conscientiam de Decimis in confessionibus, & c. prout habetur supra in dictione, Absolutio quoad seculares. 2. in. 6. 2. **B**

9
 S **I**XTUS 4. extendens concessionem Clementis supra positam, dicit sic in Mari Magno. Indultum verò eiusdem Clementis prædecessoris, de Decimis non solvendis, ad quæcunque bona dictorum Fratrum, & quascunque Decimas. etiã quas vulgus Papales appellat, & Apostolica Sedes pro Christianæ fidei defensione, aut alijs imminentibus persepe necessitatibus indicit, & quæcunque alia onera, Motu proprio, & ex certa scientia extendimus; decernentes ipsos Fratres Min. (etiã si per quoscunque exemptos, & Mendicantes solui mã darentur, cum quibusvis derogatorijs, & fortioribus clausulis) ad illarum solutionem non teneri; & ab illarum solutione cessando, Censuras, & pœnas aliquas non incurrere; nisi præsentibus (non per Generales, aut alias clausulas specialem mentionem importantes) sit aliàs derogatum specificè, earum de verbo ad verbum inserto tenore. B. fo. 60. Et ff. 143. conce. 347. **C**

Collector. ¶ **I**DEM habetur in Mari Magno Carmelitarum. ff. 169. conce. 396. Et ff. 183. conce. 450. Et additur fo. 96. Et ff. 179. conc. 424. quòd nec de datijs, vel pedagogijs, etiã si per Principes, vel alios Dominos temporales imponantur, aliquid solvere teneantur. Et idem in Mari Magno Prædicatorum. ff. 240. conce. 579. **D**

10
 Pro Monial. lib. s. Clara. ¶ **I**DEM Sixtus statuit, & ordinavit, ac concessit Abbatissis, Conuentibus, & Monialibus. S. Clara, quòd de quibuscunque terris, & possessionibus ad eas legitimè pertinentibus, & spectantibus, quas etiã per alios, quàm eorundem Monasteriorum seruitores, & subditos excoli, & cultuari faciunt: decimas, vel primicias (auctoritate tamen Apostolica non **E**

impo-

A impositas) quibusuis personis, cuiusuis dignitatis, gradus, status, Ordinis, vel conditionis fuerint, soluere minimè teneantur. Nec ipse, aut ipsarum terrarum, & possessionum coloni, seu cultores, ob solutionem Decimarum, Prouinciarum, aut census huiusmodi, per quempiam molestari possint; aut propterea contra eos procedi, & pœnæ aliqua promulgari valeant. Ac insuper decreuit, irritum, & inane quicquid secus fu per his, à quoq̄, quauis auctoritate, scienter, vel ignoranter contingat attentari. Non obstantibus Constitutionibus, & c. B. ffo. 35. Et ffo. 118. conce. 258.

ALEXANDER 6. statuit, quòd Moniales Sanctæ Claræ Primæ, & Secundæ Regulæ, ac Sorores Tertij Regulæ, quæ licet aliquid proprii habeant, tamen non sufficit eis ad quotidianas expensas; ad solutionem alicuius Decimæ, seu taxæ, aut collectæ pro tempore impositarum cogi non posse. B. ffo. 3, conce. 4.

CLEO 10. approbavit, & innouauit quasdam litteras Alexandri 6. qui latissimè concesserat Monialibus. S. Claræ, exemptionem à solutione Decimarum, & c. vt supra. Ac insuper voluit, vt prædictæ Moniales, & Sorores Tertij Ordinis, in Congregatione sub cura, & regimine Fratrum Minorum Regularis Observantiæ, ac illarum Monasteria, domus, & loca quecunque, quorum fructus, redditus, & prouentus, pro Monialium, & Sororum, ac aliarum personarum in illis, pro tempore, degentium, commoda sustentatione non sufficiunt, ad solutionem cuiusuis Decimæ, seu taxæ, vel collectæ, aut exactio nis, per Sedem Apostolicam, vel eius Legatos, seu Nuntios, aut quascunque alios, quamuis auctoritate fungentes, pro fidei tuitione, seu expeditione contra Turcas, vel recuperatione Terræ Sanctæ, aut quauis alia vrgentissima causa impositæ, etiam prætextu quarumuis Censurarum, & pœnarum ecclesiasticarum, in litteris exactio nis huiusmodi appositarum, cogi, aut compelli nequeant. Et hoc voluit districtè obseruari, sub pœna excommunicationis, quam contra facientes ipso facto incurrant, & à qua non, nisi per Romanum Pontificem, pro tempore existètem, absolui possint. Ac decreuit irritum, & inane, si secus super his, à quoquam, quauis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari. B. ffo. 48. concessio ne. 143.

¶ IDEM Leo approbavit, ac de nouo concessit Præuilegium Euge-

12
Pro Monialibus. S. Claræ, & Tertiarijs.

Excommunicatio.

13

Pro Monia lib. S. Clarae. Eugenij. 4. & Sixti. 4. per quod Moniales. S. Clarae eximuntur plenissimè à solutione Decimarum terrarum, & possessionum, etiam illarum, quas per colonos faciunt cultuari. Ac etiam à gabellis, & pædagijs, vt supra positum est in. s. 6. & 10. Super quo etiam dat Conferuatores omnes Prælatos ecclesiasticos. B. fffo. 44. conce. 140.

14 Denegatio absolutio- nis. ¶ IDEM Leo in Concilio Lateranensi statuit, quòd Fratres Confessores teneantur hortari, & monere (etiam sub onere conscientiarum suarum) illos, quorum confessiones pro tempore audierint, cuiuscunque status, & conditionis fuerint, ad soluendum Decimas, siue aliam bonorum suorum, seu fructuū quotam, in locis, in quibus Decimæ ipsæ, aut similia solui consueuerunt. Ipsiq; illas soluere recusantibus, absolutionem denegare. Et quòd super hoc requisiti, id populo etiam publicè prædicare, & persuadere teneantur. B. fffo. 26. conce. 82.

15 Pro Monia lib. S. Clarae. ¶ IDEM Leo confirmauit litteras superscriptas Alexandri. 6. dando Conferuatores omnes Ecclesiarum Prælatos. B. fffo. 48. conce. 143.

CLEMENS 7. confirmauit, & de nouo concessit litteras Sixti, & Leonis suprapositas, eximentes Moniales Sanctæ Clarae à solutione Decimarum, dicens, quòd litteras Sixti, & Leonis prædecessorum suorum, & prout illas concernunt omnia, & singula in eis contenta, approbat, & innouat; & pro potiori cautela, ea omnia, & eorum singula de nouo concedit, supplens omnes, & singulos, tam iuris, quàm facti defectus, qui forsàn interuenerunt in eisdem. Et insuper statuit, & ordinauit, quòd perpetuis futuris temporibus, Abbatissæ, & Moniales, & Monasteria Sanctæ Clarae, Annunciationis, & Conceptionis, ac Tertiæ Regulæ Sancti Francisci, terras, & possessiones, tam per alienos, quàm proprios colonos, & donatos, ac familiares Monasteriorum suorum, coli, & cultuari facientes, & ad earum sustentationem redditus sufficientes non habentes, de fructibus in illis excrescentibus, Rectoribus Parochialium Ecclesiarum, infra quarum limites, possessiones ipsæ consistunt; aut quibusuis alijs personis, cuiuscunque dignitatis, gradus, stat us, ordinis, vel conditionis fuerint, Decimas, aut Primitias soluere minimè teneantur; nec ad id, à quoque, quauis aucto ritate, cogi, & compelli possint. Super quo dat iudices. B.

A ¶ *Ex Priuilegijs Fratrum Sancti Ioannis Hierosolymitani.*

L V C I V S 3. & Bonifacius 8. præceperunt vniuersis Ecclesiarum Prælatiſ, quatenus eorum ſubditis, auctoritate Apoſtolica, inhiherent, ne à Fratribus Hospitalis Sancti Ioannis, in eorum Episcopatibus commorantibus; de noualibus, ſeu alijs terris, quas proprijs manibus, aut ſumptibus excollunt; vel per ſuos arrendatores, aut alios quoscuque cultores, ad tempus & non in perpetuum excoli faciunt; vel de animalium nutrimentis, ſeu aliorum in ſuis territorijs naſcentium, vel de hortis, virgultis, & piſcationibus ſuis, Decimas exigere aliquatenus præſumant. Contradictores per Cenſuram Eccleſiaſticam, appellatione poſtpoſita, compescendo; non obſtante longa præſcriptione, ſeu potius violentia, ſuper dictis exactionibus, eiſdem Fratribus irrogata. **B.**

Nota.

C CAPVCCINI ANNOTATIO.

P I V S Quartus, in Conſtitutione ſua Decima, de ſtatu Eccleſiarum. Anno 1560. exemit Moniales omnium Ordinum à ſolutione quarumcunq; Decimarum, ſubſidiorum, & aliorum onerum.

In §. 9.

D Et Pius V. in Conſtitutione Quartadecima, Dum ad vberes, idem confirmauit, ac ampliauit pro omnibus Ordinibus Mendicantium.

Mendicantes ad triū Decimarū ſoluendum teneri.

Verū, quia Gregorius 13. in Conſt. 31. Quo in ſtatu, ob imminetia pericula, eo anno 1575. & bella. Statuit, omnes etiam Mendicantes, ad ſex Decimas ſoluendum eſſe obligatos. Tamen poſtea in alia Conſtitutione ſua. Si cum nos, in anno 1577. reduxit illas ad tres tantū Decimas: & ſic mandauit, vt Mendicantes, ad has tantū tres Decimas ſoluendum, eſſent obligati.

Vide tamen alia, quæ dixi ſupra, in Verbo, Canonica portio.

E DECLARARE.

I COLAVS 3. qualiter comiferit declarationem rerum vilium, & parui valoris, ad hoc vt Fratres Min. intra, & extra Ordinem, poſſint illas dare, & quomodo Leo. 10. ampliauit huiusmodi Conceſſionem, poſitum eſt ſupra, in dictione, Dare. §. 1. & 2.

De rebus vilibus.

2 **I**NNOCENTIVS 8. concessit, quòd Vicarius Generalis **A**
 Ordinis Prædicatorum de Observantia, Congregationis
 Hispaniæ; cum aliqua persona in dignitate Ecclesiastica con-
 stituta, & duobus alijs iurisconsultis, habeat auctoritatē, & fa-
 cultatem interpretandi dubia, quæ occurrerint super gratijs
 & Priuilegijs; tam Ordini, quàm Congregationi prædictis cō-
 cessis. Et quòd Fratres dictæ Congregationis securè possint
 stare declarationibus, per eosdem faciendis. o. ffo. 76. concess.
 195. Et ffo. 101. conc. 394.

Collector. ¶ Vide circa prædicta, in dictione, Priuilegia. §. 13. **B**

3 **L**EO 10. concessit, quòd Capitulum Generale dumtaxat,
 habeat auctoritatē declarandi dubia, quæ occurrerint
 circa diuini officij celebrationem. O. ffo. 59. conce. 176.

Offic. diui. Collector. ¶ Vide supra scriptam Concessionem latius, in dictione, Of-
 ficium diuinum, primò. §. 11.

4 ¶ **I**DEM Leo concessit, quòd in rebus dubijs, & scrupulis,
 conscientias Fratrum Mi. subditorum tangentibus, Genera- **C**
 lis, vel Prouinciales, seu Custodes, cum consilio aliquorū Pa-
 trum (si res magnæ importantiæ fuerint) possint, auctoritate
 suæ Sanctitatis, determinare in scrupulis, & rebus huiusmodi,
 ac quòd eorum determinationi, subditi secunda conscientia
 possint, & debeant stare. O. ffo. 59. conce. 172.

Collector. ¶ Vide, in sequenti Concessione, ampliacionem præceden-
 tis Concessionis.

5 ¶ **I**DEM Leo postea cōcessit, quòd omnes Fratres, qui sunt **D**
 nimis scrupulosi, possint in omnibus dubijs, suam conscientiam
 tangentibus, secunda cōscientia stare determinationi sui Guar-
 diani, vel cuiuscunq; alterius Prælati. o. ffo. 93. conce. 287.

6 ¶ **I**DEM Leo ampliavit Cōcessionem Nicolai. 3. suprapo-
 sitam. §. 1. vt habetur latè, in dictione, Dare. §. 1. & 2.

De rebus vili. ¶ **I**DEM Leo concessit, vt Generalis, & quilibet Prouincia-
 lis, in suis Capitulis possint Declarare, vtrum ab vsu alicuius **E**
 Concessionis, viux vocis Oraculo factæ, debeant Fratres absti-
 nere, &c. vt habetur latè in dictione, Oracula. §. 3. Vide ibi, &
 bene nota.

Collector. ¶ De declarationibus, ac determinationibus varijs, factis à
 diuersis Sūmis Pōtificibus, tã sup Regulam, quàm sup multis
 alijs, nō fit hic mentio; quia nimis longum, & inutile foret oīa
 illa referre; & q̄a iuxta diuersitatē materiārū, sup qbus factæ
 fuerūt, sub diuersis et dictionibus huius Cōpēdij ponuntur.

¶ DARE

A

¶ D A R E .

NICOLAUS 3. statuit, seu concessit in declaratione Regulæ, quæ incipit, Exijt qui seminat, &c. quòd de rebus mobilibus, vel parum valentibus, liceat Fratribus Minoribus, pietatis, seu deuotionis intuitu, vel pro alia honesta, & rationabili causa, obtenta super hoc prius suorum Superiorum licètia, iuxta quod, inter Fratres, in Generali, vel Prouincialibus Capitulis (tam de ipsis rebus vilibus, seu parum valètibus, & earum valore; quàm etiam de præfata licentia, scilicet, à quibus, & qualiter sit habenda) extiterit Ordinatum, intra, & extra Ordinem alijs largiri. B. fo. 5. tract. 2. & ffo. 10. tract. 2.

Paupertas.

Pro rebus vilibus.

LEON. 10. supradictam concessionem ampliando, concessit, quòd non solum Generalis, & Prouinciales, ac Custodes in suis Capitulis, sed etiam ipsi, ac eorum Generales Commissarij, extra Capitula, possint arbitrari, quæ res debeant uiles, & parui valoris reputari, ad hoc, vt res huiusmodi possint dari intra, & extra Ordinem, & suis subditis, ad dandum, & recipiendum, licentiam concedere; prout eis, secundum Deum, videbitur expedire. O. ffo. 59. conce. 175.

Ampliatio
cõcessionis
suprascri-
ptæ.

¶ In Capitulo Generali Meclinenfi, facta est circa prædicta sequens determinatio.

Collector.

Item, quòd Fratres, nullo modo, secundum intentionem Regulæ, aut Declarationes Summorum Põtificum, possint dare aliqua, quantumcunque vilia, alijs, siue Fratribus, siue secularibus; nec recipere alia, absque licentia suorum Prælatorum. Habetur hoc. fo. 228. tract. 3. Et ffo. 246. in 2. tractatu.

Statutum
Capituli
Generalis

 CAPVCCINI ANNOTATIO.

EX supradictis Dispositionibus Nicolai. 3. & Leon. 10. Circa Dare, vel recipere à Fratribus, &c. Iam. 4. conditiones requiri videntur, vt iuxta conscientiam Fratres donare possint; Vna quòd res sit vilis, & parui valoris, secundum quòd in Capitulis Gener. vel Prouint. vel extra à Generali Prouincialibus, Custodibus, eorumque Commissarijs, determinatum, & ordinatum fuerit.

Vt Fratres
possint do-
nare. 4. Cõ-
ditiones re-
quiruntur.

Secunda, quòd de prædictorum Superiorum licentia fiat: Vnde Guardiani ex vi sui officij non possent illam dare, nisi à prædictis Prælatis,

S vel

Accommo
dare inter
se Fratres.

Licentia p
minimis.

Pars pecu
niaz legate
an possint
remitti.

Fratres qñ
possunt re
cipere.

Sed modo
est obser
uanda Cõ
si. Cle. 8.

vel à consuetudine fuerit concessum, sicut hodie eo ipso, quo Guardiani
instituantur, concessum eis esse videtur. Et licet sine præfata licentia, va-
leant Fratres adinuicem res aliquas, vt libros, vestes, & alia similia inter
seipfos accommodare, rem tamen aliquam donare, aut recipere inter se
inuicem non possunt, vt communiter Regula Expositores aiunt. Pro mi-
nimis vero, & sæpe necessarijs, (secundum Vgonem, & Pisan.) vt pro
penna, Acu, filo, &c. licentiam sufficit Generalem habere; & etiam suf-
ficiet licentia interpretatiua, hoc est, quando Prælati id sciunt. & liben-
ter permittunt. alias si de contraria voluntate præsumeretur, non pos-
sent.

Tertia conditio est, quod res donanda sit mobilis; ex immobilibus enim
vtputa, de horto, domo, &c. nec palmum, Fratres donare poterunt, & si
de factõ dederint, donatio est nulla, & ipsi actum propriet. commiserunt.

Quarta conditio, quod res donanda non sit pecunia, quia cum illius
usus nobis sit interdictus, nec Papa illam in suum dominium recipit, vnde
nisi per ipsum dantem, vel eius auctoritatem illa donari possit.

Et sic nec Fratres possent dimittere partem legata eis pecunie, ad præ-
ces heredum, cum non sint eius Domini: Immo (vt Salamantica fuit cõ-
clusum.) Nec per Syndicum Papæ id posset fieri; quia licet in Bulla Syn-
dicatus contineatur, quod Syndicus potestatem habeat remittendi, resu-
tandi, &c. hoc tamen intelligitur, quando id in Fratrum vtilitatem fit. Vnde
de quando id in Fratrum vtilitatem verteret, (puta ad euitanda litigia,
vel diurnas solutiones, &c.) tunc bene possent.

Et sicut ipsi Fratres non possunt alijs Donare; ita etiam nec aliquid
ipsi possunt accipere, sine Prælatorum suorum licentia, etiam à quocun-
que potente Donare: vt ait Gerson. & Vgo, & Seren. consci. q. 81. Et li-
cet aliquis Frater potestatem habeat ad donandum aliquid Fratribus: ille
tamen Frater, cui res donanda est, non potest illam accipere, absque Præ-
latorum licentia, nisi fuerit specificata Prælato persona Fratris, cui donan-
da est res, Sicut Frater non potest à seculari potenti donare, aliquid re-
cipere.

Sed licet superscripta, ita fuerint ab Expositoribus nostra Minoritana
Regula declarata, & à Fratribus hætenus obseruata; Nunc tamen ob-
seruanda est, & bene attendenda Dispositio. S. D. N. Clemen. qua nunc
sequitur.

275
A BVLLÆ S.D.N. CLEMENTIS. VIII.

DE LARGITIONE MVNERVM

DECLARATIO.

ST sciendum, quòd hoc anno 1594.13. Calend. Iulij, Circa largitione munerum, vtriusque sexus Regularibus, S. D. N. Clemen. viij. in Constitutione sua. Religioſe Congregationes, &c. tale fecit Interdictum.

Religioſe Congregationes ab insignis Santitate, Et infra ?
Ne ex muneribus, quæ à pluribus Religioſe vitæ profes-
foribus, ex Christi patrimonio, quibusuis hominibus, qua-
uis ex causa, sæpè tribuuntur, grauiã incommoda, & mala,
etiam boni ſpetie exiſtant, præcauere ſtudentes; hac noſtra
perpetuò valitura. Conſtitut. Vniuerſis, & Singulis cuiuſ-
cunque Ordinis, Mendicantium, vel non Mendicantium, bo-
na immobilia, & redditus certos, ex indulto Apoſtolico, poſ-
ſidentium, vel non poſſidentium, ſeu cuiuſuis Cõgregationis,
Societatis, & Inſtituti (non tamen Militiæ) Regularibus per-
ſonis vtriuſlibet ſexus, omnem, & quamcunque largitionem,
& miſſionem munerum pœnitus interdici-mus. Sub qua prohi-
tione compræhendi volumus, omnia, & ſingula Capitula, Cõ-
uentus, & Congregationes, tam ſingulorum Conuentualium
Monafteriorum, Prioratum, &c. Ipfos etiam Ordinum, Con-
gregationum, & Societatum huiuſmodi Superiores quacun-
que dignitates obtinentes, etiam Generales, & Prouintiales,
Magiſtros, Miniſtros, & quocunque nomine Præfectos, Abba-
tes, Priores, Præpoſitos, Præceptores, etiam maiores Guardia-
nos, Miniſtros, Rectores, Abbatiffas, Prioriffas, & alio quouis
titulo Præſidentes, tam ipſis Regularibus, quàm locorum Or-
dinarijs, ſeu quibusuis Superioribus ſubiectas, vtriuſlibet ſe-
xus, ad vitam, vel ad tempus Deputatos.

Adeò vt nemo vnquam eorum, vel earum, directè, vel indi-
rectè, palam, vel occultè, tam communi, quàm particulari, &
proprio nomine, etiam ſub quouis Statuti, vel Cõſuetudinis,
ſeu verius corruptelæ, aut alio prætextu, vel quacunque cau-
ſa, niſi in Generali Capitulo, aut alia Generali Congregatio-
ne, re matura diſcuſſa, vnanimi conſenſu omnium, Superiorũ-

Verba Sub-
lz.

1. Genera-
litas com-
præhédés
omnes Re-
ligioſos, &
Religio-
nes nõ va-
lètes donz
re.

3
Generalità-
tas circa
modos do-
nandi.

que permissu causa approbata fuerit, quicquam tale attentare valeat. A

4
2. Generalitas est rerum donandarum.

Id autem ita absolutè, & generatim vetitum intelligatur, vt neque omnino fas sit quicquam donare, tam ex fructibus, redditibus, & prouentibus, collectis, vel contributionibus, aut elemosinis, aut subsidijs Mésæ, seu Massæ communis, &c. quàm ex pecunijs etiam, quæ à singulis, quouis modo acquiruntur, in commune conferendæ omnino sunt.

Nec si per viam voluntariæ contributionis in commune congregantur. B

Nec si forsan priuatim, & nominatim cuilibet Religioso, à suis Superioribus, vel à proprijs affinibus, propinquis, familiaribus, amicis, aut beneuolis, vel à pijs Christi fidelibus, etiam elemosynæ, aut charitatis, & illius propriæ personæ intuitu attributæ, seu quoquomodo, per quemlibet Religiosum suo Monasterio, Domui, aut loco acquirat, eiq; vt ad libitum de eis disponat, per Superiores concessæ fuerint.

5
Excipiunt leuiores exculenta, & poculenta.

Præterquam leuiores Esculenta, aut Poculenta, seu ad deuotionem, vel Religionem pertinentia munuscula, Communi tantum, nunquam verò particulari nomine (vbi superiori de consensu Conuentus videbitur) redenda. C

6
3. Generalitas circa modos donandi.

Sed & huiusmodi missiones munerû, ipsis Religiosis vtriuslibet sexus, non solum per se, verum etiam per alios, tam directè, quàm indirectè prohibitos declaramus.

7
4. Generalitas comprehendens personas quibus nõ potest donari.

Neq; verò quispiam ab hac generali prohibitione se excusare valeat, etiam si munera miserit cuiusuis personæ laicæ, vel Ecclesiasticæ cuiuscunq; Status, gradus, dignitatis, Ordinis, vel conditionis, & quauis non solum mundana, & Ducali, Regia, Imperiali, verum etiam Ecclesiastica, & Pontificali, aut alia maiori, etiam S. R. E. Cardinalatus dignitate fulgenti, etiam proprio loci Ordinario, etiam eius causa, & occasione benedictionis, vel susceptionis habitus Regularis, tonsuræ, aut professionis Monialium, tam sibi subditarum, quàm non subditarum, aut ipsi etiam proprii Ordinis, vel Congregationis Protectori, Vice protectori, Generali, vel Prouintiali, aut cuiuslibet loci Regularis Superiori, aut alio quocunq; officio, aut dignitate fulgenti, vel cuiusq; etiam simplici, & particulari Religioso. D

Ita vt inter ipsos quoque Religiosos (ne praua ambitione impuls, pro consequendis in sua Religione gradibus, & dignitatibus, E

A tatibus, alter alterius gratiam, aut benevolentiam aucupe-
tur) quæcunq; largitio, aut donatio munerum (nisi rerum
minorum, de licentia expressâ, & inscriptis Superiorum) sit
penitus interdicta.

Insuper prohibemus, ne vnquam eisdem Regularibus liceat,
vllas pecunias quoquomodo erogare, in alicuius etiam Bene-
factoris, aut Protectoris, vel Ordinarij honorem, etiam occa-
sione transitus, vel primi ingressus, aut quouis alio prætextu,

9
5. Genera-
litas circa
conuiuia.

B seu pro prædictis personis, quauis auctoritate, vel dignitate
fungentibus, honorifice, lautè, & opiparè excipiendis, vel pro
quibusuis conuiuijs eisdem exhibendis, vel pro commessatio-
nibus, aut comotationibus, quibusuis personis, tam eiusdem
Ordinis, Congregationis, Monasterij, aut loci, quàm extra-
neis largiendis.

Aut pro exhibendis spectaculis, etiam Pijis intra Ecclesias,
Monasteria, & Domos sacras, vel extra eas; nisi re ipsa pro di-
uino cultu, & veris Christi pauperum indigentijs, seruato in
hoc Charitatis ordine, & habita necessitatis ratione, de con-
silio, & consensu Superiorum subleuandis, aut alijs in rebus li-
citis, & per Capitulum Generale, aut Prouintiale non prohi-
bitis, vel taxam ibi forsan præscriptâ non excedentibus, sum-
ptus huiusmodi fiant.

10
6. Genera-
litas specta-
culorum.

C Declarantes tamen per hæc, hospitalitatem, & Eleemosinâ
erga pauperes, & peregrinos nequaquam imminui, aut prohi-
beri, &c.

11

D Si quos verò ditiores, occasione transitus, siue alijs ex de-
uotionis, aut necessitatis causa, eò diuertere contingerit, eos
sanè deceret Refectorio communi cum Religiosis, Mensaque
& ferculis communibus, nequaquam à cæteris distinctis, con-
tentos esse. Verùm, omnino ipsi Regulares in hospitibus hu-
iusmodi potentioribus excipiendis, ita se gerant, vt in eis fru-
galitas, & paupertas religiosa profus eluceat.

12

E Pari etiam ratione districtè inhibemus, ne quispiam ex præ-
dictis Laycus, alias quàm superius dictum est, vel Clericus, Se-
cularis, vel Regularis, quocunq; honore, præminentia, aut
dignitate, etiam S. R. E. Cardinalatus dignitate prædictus, et
Protector, Ordinarius loci, & alij Prælati Regulares vtriusq;
sexus, contra hanc superius expressam prohibitionem quid-
quam recipiant.

13

Quod si, vel ab aliquo particulari Religioso, vel à Superio-

14

re quopiam, aut à Conuentu, Capitulo, vel Congregatione, siue ab vniuerso Ordine, & Religione quicquam receperint, id quod acceperint suum non faciant. Verùm ipso facto, absque aliqua monitione Iudicis, decreto, aut declaratione, ad illius restitutionem omnino in utroq; foro teneantur: adeò vt, restitutione ipsa realiter non facta, neq; etiam in foro conscientie absolui possint.

15

Hanc autem restitutionem fieri volumus, non priuatim ei Religioso, qui donauit, sed ei Monasterio, Domui, vel alteri loco, de cuius bonis facta est largitio, vel si non de eius bonis donatum est, in quo idem Religiosus donas, professione emisit, vel si nomine totius Capituli, Conuentus, aut Congregationis, vel vniuersi Ordinis, seu Religionis donatio facta extiterit; pariter communi Mense, aut Massæ, cuius nomine donatum fuerit, accepta munera restituantur: ita vt nec qui donauit, nec Conuentus, Capitulum, &c. aut Religio, cui restitutio facienda est, illam remittere, & iterum condonare, aut recipientem ab obligatione restituendi eximere, vel vt in pauperes erogat, concedere quoquomodo possit.

16

Pncez ap-
positæ.

Quòd si quis ex supradictis Regularibus vtriuslibet sexus, cuiuscunq; gradus Ordinis, &c. nostrarum huiusmodi prohibitionum transgressor fuerit; statuimus, vt omnibus, & singulis, per eum obtentis dignitatibus, gradibus, muneribus, & officijs, eo ipso, priuatus, ac ad illa, & alia similia, vel dissimilia in futurum obtinenda inhabilis perpetuo, & incapax, ac perpetua infamia, & ignominia, notatus existat. Et præterea priuationem vocis actiue, & passiuæ absq; vlllo Superioris decreto, aut ministerio, ipso facto incurrat, necnon vltra huiusmodi poenas, etiam, tamquam contra furti, & simonie criminum reum, tam per viam denuntiationis, accusationis, aut querelæ, quam etiam ex officio procedi, & inquiri, condignisq; supplicijs affici debeat.

Sequuntur Clausulæ vniuersales circa huius Const. executionem, & non obstantiæ, &c. Dat. Romæ, anno Incarnat. Domini. 1594. 13. Cal. Iulij. Pontif. nostri anno. 3.

FINIS BULLÆ.

A **V**ERVM quia huiusmodi Constitutio, quanto est utilior, vs Regularium Ordinum disciplina, aut labefacta in pristinum restituatur, aut salutaribus Constitutionibus commonita, integra, atq; incolumis pmaneat. (quæ inter alias, est potissima causa finalis huius Cõst.) tanto est, ex alia parte, varijs difficultatibus implicata, aded, vt multis et doctissimis viris negotium fecerit, & maximè, cum nec ipsa. S. D. N. Papa eam voluerit in aliquo declarare; sed Iuris cõis dispositioni relinquere.

B Vnde aliquarum ego, magis difficilium (ex nonnullorum doctissimorum virorum opinione, & præcipuè admodum R. P. Marij de Andria Societatis Iesu, qui hanc Const. publicè Neap. declarauit) elucidationem apponere non grauabor: Nõ tamen, quasi istæ declarationes, inducere aliquas habeant necessarias, sed probabiles tantum Opiniones, & nisi fuerit aliter declaratum ab ipso legislatore; sed omnia, veritati, ac interpretationibus. S. R. E. & aliorum opinioni sanioris iudicij submittendo.

C Hinc primò sciendum, quod huiusmodi Constitutio, obligat in conscientia, & ad peccatum mortale, quia cum omnis lex, etiam civilis, obliget transgressores ad peccatum; multo magis obligat ista, cum sit lex iusta, & maximè Pontificia, continens obseruantiam voti paupertatis in Religiosis, quæ est materia grauis, & adsunt verba valde præceptoris, vt patet in tex. & pænæ nimis graues: Quæ omnia sunt inditia quædam potissima, ad cognoscendum quando lex aliqua, siue Constitutio obligat ad peccatum mortale, vt Doctores aiunt, quia secus esset, quando tractaretur de materia leui, & supradictis Verbis ita præceptoris non vteretur; tunc enim nisi ad veniale peccatum Obligaret.

D Secundò. Aduertendum, quòd dum in Rubrica huius Constitutionis dicitur. De largitate Munerũ vtriusq; Sexus Regul. interdicta; licet largitionis vocabulum, propriè, & strictè, significet profusam quandam donationem, ad aliquam ambitionem impetrandam, semperq; capitur in malam partem, (& vulgò appellatur subornatio) tamen hic, tam Munus, quam Largitio, accipiuntur latissimè, pro omni Donatione, etiam quòd non fiat ad finem Ambitionis.

E Et dũ dicitur, Vtriusq; sexus Regularibus, &c. Scias, quòd Regulares, illi propriè dicuntur, qui emittunt tria illa vota essentialia, in Religione approbata; Aded quòd vtrunque requiritur, vt quis in hac Bulla comprehendatur, scilicet, vt tria illa vota essentialia emittat, & vt sit Professus in Religione approbata; quorum vno deficiente, minimè comprehendetur. Ex quo infertur non comprehendendi in Constit. Clerici Seculares, nec Mulieres, vel homines, qui in aliquo Hospitali, vel Xenodochio conseruantur; Nec Mulieres quædam deuotæ, & piæ, oblate, seu conuersæ, licet viuant in communi, & sint clausæ in loco aliquo pio; nam hæc perso-

Protestationes.

Primæ

De hac materia late Tract. Sotus. lib. 1. de iusti. & iur. q. 6. ar. 4. & 5.

Secundò. Rubrica Const. Largitio Munerum quid importet.

Abbas in Rubrica. de Regul.

In hac Cõstiti. nõ comprehendunt Cler. seculares. Mulieres in aliquo loco.

Cōuersæ, **& Cōuersæ**, **Bizocharæ** *na non sunt Regulares. iuxta supradictas conditiones. Vt not. Nauar. in*
confi. 82. & 83. Tit. de Regul. Nec Bizocharæ, seu Mantellatæ, vel Ter-
tiarij, & Tertiaria Tertij Ordinis.

Nouitij. *Nec Nouitij, & Nouitiæ. cum appellatione Religiosorum, solùm ve-*
niant Professi professione tacita, siue expressa. c. Religioso. §. 1. de sent.
excom. lib. 6.

Milites. *Nec etiam Milites Regulares, vt sunt Melitæ. S. Ioannis, S. Iacobi, &*
similes.

Emittētes
duo tātum
vota. *Si tamen est Religio approbata, & Religiosi, non emittunt nisi duo tan-*
tum vota, Obediētiam, scilicet, & Castitatem, ex dispensatione Summi Pō-
tif. nec isti comprehenduntur in hac Bulla.

Professæ
extra Mo-
nastr. manē
tes compre-
hendūtur. *Sed illa personæ, siue Mares, siue Fæminæ Religiosæ, quæ tria illa*
vota emisserunt, licet ex causa infirmitatis, vel alia legitima, in communi
non viuant in Monasterio, sed in domibus Parentum, bene compræben-
duntur. Locus enim in hoc casu, non est in consideratione, cūm tenean-
tur, vbicumque reperiuatur, eorum Regulam obseruare.

Tertiò. *Quoad §. 1. ubi ponuntur Bullæ præfatio, & Summi Pontifi-*
cis intentio, est sciendum, quòd ex illis verbis, plures fines. seu causæ fina-
les, principales, huius Constitutionis colliguntur, quarum vna, & princi-
palis est (vt senant verba) vt Regularium Ordinum disciplina, aut labe-
factata in pristinū restituantur, aut salutaribus Constitutionibus commu-
nita, integra, atque incolumis permaneat; Alia est, vt votum paupertatis
integrè seruetur. Tertia. Nè Bona Monasteriorum, vel quorumcun-
que Regularium, siue sint redditus, siue Eleemosina, siue bona quo-
modocunque acquisita, dilapidarentur, & dissiparentur. Quar-
ta. Nè praua ambitione impulsj Religiosi, pro consequendis sof-
ficijs, alter alterius gratiam, vel Protectoris beneuolentiam, aucu-
petur.

Et hinc non valet, quis dicere, se non donare de bonis Monasterij,
sed de alijs sibi ab amicis donatis, vel à parentibus; nec se donare, vt aucu-
petur gratia Superioris, vel alterius; & quòd sic cessaret causa Constitu-
tionis, & per consequens, cessare deberet etiam eius esse flus; iux. regul.
tex. in cap. cum cessante, de Appellat. Nā ad hæc, & alia similia motiua
vnica potest responsione responderi, excerpta ex tex. §. affinitatis Instit. de
nuptijs, quòd quando sunt plures causæ æquæ finales, cessante vna, non
cessat altera, vt est in casu nostro, in quo licet cesset vna, vel altera causa,
non potest tamen cessare vnquam illa, quæ Votum paupertatis respicit,
quod Votum est fundamentum Religionis. Clem. Ex vi de Parad. de verb.
signif. & c. exiit seminare, de verb. sign. In 6.

Quartò. *Quoad §. 2. est aduertendum, quòd in ista parte continentur*
tria

A tria præcipua: Primò quædam generalitates, tam Personarum donantiũ, & recipientium, quàm etiam Modi donandi, & rerũ donatarum. Secundo continentur quædam Exceptiones, seu Modificationes quorundam casuum, in quibus potest donari. Tertio continentur Pænæ, tã secularibus recipientibus, quàm Regularibus dantibus impositæ, Generalitates, quæ hic continentur sunt sex. quarum Prima comprehendit omnes Religiones, & Religiosos, cuiuscunq; conditionis sint (excepta Militiæ). Anachorita verò, Eremita, seu soli vaghi, seu quocunq; alio nomine appellentur, qui non sunt in aliqua Religione approbata, sed habitant in Eremitis, non continentur in Bulla. Comprehendit secundo loco, hæc prima generalitas huius Bullæ, omnia Capitula, omnes Conuentus, Congregationes, omnia loca, quorũcunq; Regularium, & etiã omnes Superiores, utriusque sexus Religionum, siue sint Abbates, siue generales, &c. & omnes particulares Religiosos utriusq; sexus, ne possint aliquid donare.

B Secunda generalitas est Rerum donandarum, quæ sunt, vel munera ipsa, quæ mittuntur, & sunt vniuersaliter milti prohibita, vt supra in §. 1. Vel sunt omnes, & quæuis pecuniæ quantitates, ne possint alicui erogari (vt in §. 4. & 9. Id autem ita, etc. & insuper prohibemus) & sic cũ prohibetur Pecunia, videntur omnia prohiberi, quæ pretio possunt extimari, Pecuniæ enim verbum generale est, & omnia comprehendit, & completitur. vt est tex. in l. 1. in fin. ff. de calumniat. & l. 2. & fin. C. de Const. pecun.

Item statuitur, vt non sit licitum donare, ex fructibus, redditibus, proventibus, &c. vt in §. 3. Id autem absolutè, &c.

D Itaq; Monachi, seu Moniales professi, nihil penitus possunt donare, licet habeant bona parafrenalia, seu aliundè acquisita per donationem, vel exercitium, cum quicquid acquirat Monachus, seu Mon. acquirat Monast.

E Tertia generalitas est modorum. Prohibentur enim supradicti Religiosi, donare quouis modo, siue directè, siue indirectè, palam, siue occultè, &c. vt patet in §. 3. & 6. ibi. Adeo vt nemo, etc. Vnde si quis, vel si qua diceret suis consanguineis, vt quod vellent sibi donare, donarent tali suo nomine, non posset fieri, cum sic, esset donare indirectè; & ita èt quando deberent à consanguineis, vel alijs, aliquam consequi pecuniæ quantitatem, si illã vellent eis remittere, non possent, esset enim donare indirectè: & sic pariter si quis comodaret aliquid, illud amplius animo non repetendi: Vel donare per mulieres Nouitias, vel Conuersas, quæ non comprehenduntur in Bulla, donatio esset indirectè. Qui enim per alium facit, per se ipsum facere videtur.

Quarta generalitas, comprehendit omnes personas donatarias. i. quibus

Diuisio cõ
tinentorũ in
Bulla.

Sex generalitates
cõprehen
dentes, tam
donantes,
quàm reci
pientes, &
res dona
tas.

Vt in c. p.
latum. §. è
contra. 19.

q. 3.
2. genera
litas est cir
ca res dona
andas.

3. generalitas
cõprehen
dit mo
dos donã
di.

4. generalitas
cõpre

hendens p
sonas qui-
bus nō pōt
donari.

5. genera-
lit. conui-
uioꝝ.

6. genera-
lit. specta-
culorum.

Casus in
quibus li-
cet donare
excepti in
Bulla.
Primus ca-
sus quādo
in genera-
li cap.

2. Casus
esculenta,
& poculen-
ta.

Leuioꝝ
esculenta,

bus donatur, tam seculares, quā ecclesiasticas (vt in §. 7. habetur) qua-
uis dignitate, seu auctoritate fulgentes, etiam si sint Protectores Ordinū,
Ordinarij locorum, etc. prohibetur. n. ne cui libet ipsorū à Regularibus sū
pradictis aliquid donetur. nec ratione transitus, vel ingressus, nec alia
quacunq; causa. Ac etiā prohibentur donare, et dona accipere, Religiosi
omnes inter seipsos, siue sint eiusdem Ord. vel Monast. siue alterius.

Quinta generalitas est conuiuioꝝ, & in ea continentur tria, vt in
§. 9. Insuper prohibemus, habetur.

Primò. Vt non possint Regulares excipere quemcunq; Prælātū tran-
seuntem lautè, sumptuose, & opiparè. 2. Conuiujs quibuscunq; excipe-
re. 3. Cōmessationibus, & computationibus quibusuis personis, tam eius-
dem ordinis, quam extraneis largiendis.

Sexta, & vltima generalitas, est Spectaculorum. prohibētur enim om-
nia, & quæcunq; spectacula pia, etiam in memoriam Pasionis Domini-
ca, & hoc ratione sumptus, & c. vt in §. 10.

Secundò, Principaliter sunt declarandi aliqui casus, excepti in Bul-
la, in quibus licet donare.

Primus casus est, quando in Capitulo generali, & ex causa approba-
ta, & iusta, fit aliqua donatio, vt habetur in §. 3. in fine ibi, Nisi in ge-
nerali Capitulo. Et in hoc primo casu, quinq; copulatiuè sunt seruanda.
Primò vt fiat in Capitulo, vel Congregatione generali; non enim sufficit
Capitulum Prouinciale, vel conclusio totius Conuentus. Secundò, ut fiat
re maturè discussa. Tertiò, vt fiat causa approbata. Quarto, vt fiat de Su-
periorum permisso. Quintò, vt fiat vnanimi omnium consensu, id est vt con-
sentiant omnes, quia vno discrepante nihil valeret; Nequè hic habet lo-
cū illa Regula iuris, quod id quod maior pars facit, omnes fecisse videntur;
quia quādo in aliquo actu requiritur, quod aliquid concorditer fiat,
non est dispositioni satisfactum, si aliquis contradicit, vt optimè per glos.
in c. vbi periculum in §. ydem, in verbo singulis, & ibi Geminianus, &
declarat Iason in l. de fidei commissio nu. 6. c. de transactio.

Secundus Casus, in quo possunt Religiosi donare est, quādo donat quæ-
dam leuioꝝ, esculenta, vel poculenta, seu ad deuotionem, & Religionē
pertinētia munuscula: Hæc possunt donari, seruatis tamen quibusdā con-
ditionibus. Primò vt sint esculenta tantum, vel poculenta tantum, vel
esculenta, & poculenta, & non alia. Secundò vt sint leuioꝝ, non gran-
dia. Tertiò vt dentur de consensu Conuentus, vel Monasterij. Quarto cū
approbatione, & licentia Superioris. Quinto, & vltimò, vt detur nomi-
ne communi, & non particulari, vt habetur in Bulla in. §. 7. versiculo
præterquam leuioꝝ.

Sed difficultas est noscere, quantæ quantitatis debeant esse hæc leuio-
ra escu-

A ra esculenta, & poculenta; & licet videatur decidi in iure per l. plebi-
scit. de officio Præsidis, quod illud dicatur, quod intra tres dies proximos
prodigatur, scilicet, consumatur, & sic videtur, dici quod sint victus triū
dierum totius domus, ac familiæ; indiffinitè enim loquitur, & quod per
consequens ex hac resolutione videatur dicendum, quod hæc excul. & po-
cul. possint extendi, vsque ad valorem trium aureorum, vt est consimilis
tex. in l. solet, de officio proconsul;

pocul. quæ
tq̃ quanti-
tatis debet
esse.

B Tamen contrariū est verius, scilicet, quod non debent excedere illam
quantitatem, quæ, si surriperetur, peccatum esset mortale, id est quan-
tatem valoris vnus, vel duorum Carolenorum ad summum, & sic non
deberet excedere prætium illud, quo homines solent locare suas operas
diurnas, quod quando exceditur in furto, peccatum est mortale, vt di-
cit D. Thom. 2. 2. q. 66. art. 6. & hoc patet ex verbis Bullæ, vbi non con-
tentus Summus Pontif. dicere Esculenta, & Pocul, addidit illud dimi-
nutum, leuia, immo subiunxit, leuiora, & eò magis cum sit attenden-
da conditio donatis, num pauper, num diues sit, in donationibus; & quis
reperitur pauperior quam Religiosus, vel Religiosa?

C Hæc autem licentia donandi Esculenta, quæ necessariò requiri-
tur, potest dari semel pro semper (ne sæpe obtundantur aures Superio-
ris) vt possint donari certis personis, certa quantitas Esculentorum, &
Pocul. & non passim, & indistinctè; nec hæc donatio debet esse quotidiana,
quia esset facere fraudem legi, & multa modica facerent vnã satis.

Licentia do-
nandi.

D Et aduertendum, quod Munuscula ad Religionem, vel deuotionem
pertinentia, possent interpretari, quod sint Reliquiæ Sanctorum paruu-
le, Immaginesq; Papiricæ, Vascula aliqua liquoris mannae, Coronæ eū
indulgentijs, Agnusdei, Numismata benedicta, seu libelli aliqui deuoti:
Sed si essent aliqua magna Reliquiæ Sanctorum, vel Reliquiarij, &
alia supradicta, magni prætij, vel excederent summam illam duorum,
vel trium Iuliorū, tunc essent obseruanda ea, quæ de primo casu sunt di-
cta, vt videlicet in Capitulo generali, &c.

Munuscu-
la ad deu-
tionē per-
tinentia.

E Tertius Casus in quo Religiosi inter ipsos possunt donare, est rerū mi-
nimarum, vt habetur in §. 8. ibi. Ita, vt inter ipsos quoq; Religiosos, &c.
vbi quatuor sunt obseruanda.

Donare re-
ligiosi in-
ter se.

Primò vt ista largitio rerum minimarum, fiat inter ipsos Religiosos tan-
tum, vel eiusdem, vel alterius Ordinis, seruatis semper seruandis.

Primò, vt sint res minime. Secundò, de licentia Superioris. Tertiò,
non tacita, neque interpretatiua, sed expressa, excludens tacitam, &
interpretatiuam. Quartò, non oretenus, sed inscriptis, & hæc, vt cautè
procedatur in foro exteriori, quia hic agitur de pœna exteriori infligenda.

Quatuor
sunt notan-
da.

Secundò obseruandum, quod quantitas istarum rerum minimarū (re-
Et illis.

licet opinionibus extremis. Soti, scilicet, & Nauarræ, Soti enim, ut nimis larga, qui dicebat summam duorum, vel trium ducatorum, non esse notabilem quantitatem; & Nauar. ut nimis arcta, qui ait dimidium Iulij esse notabilem quantitatem, Dicimus, quod sit duorum vel trium Iuliorum, secundum veriore opinionem, attenta conditione dantis, quia Religiosus est pauperimus, & votum emisit paupertatis. Ultra quam summam paruum, esset determinandum in Capitulo generali ut supra. Veruntamen, in intellexi, suam Sanctitatem postmodum declarasse, ut istarum rerum minimarum quantitatis taxatio, pertineat ad Regularium Superiores.

Tertio. Notandum, quod dum dicitur, ut ista minima non dentur, nisi de licentia expressa, & in scriptis Superiorum: Superiores, omnes illi dicuntur, quod habent ordinariam iurisdictionem, ut sunt Generales, Provinciales, Abbates, Priores, Guardiani, Rectores, Præpositi, & Abbatissæ, & quocumque alio nomine nuncupentur, & quod sufficit licentia semel pro semper, in scriptis, ut supra.

Quarto, Notandum dicitur, &c. Ad euitandam ambitionem: quod dare res paruas, est signum potius, amicitie, ac urbanitatis. Cap. & si, de simonia, quam aucupandæ beneuolentiæ, quia ut dicit Nauar. in tit. de datis promissis, cessat in his ratio aucupandæ beneuolentiæ, cum illa non aucupetur, maxime ad impetrandum aliquod officium, cum re parui momenti, sed cum re notabili, &c.

Pro diuino cultu.

Quartus Casus, licet dare pro diuino cultu, ut facere sepulcrum in die Parasceues, sed non ad priuata commoda: In certis festis Sanctorum, præparare Ecclesiam, præcipue ad alliciendos populos ad deuotionis frequentiam; tamen in Capitulis Generalibus, & Provincialibus, debent taxari sumptus, & impense, ut in §. 10.

Pro eleemosina, quatuor concurrentibus.

Quintus Casus, est pro subleuandis pauperibus, & in alijs non prohibitis per capitula, non excedentibus valorem suprãdictum, ut in eodem §. 10. Adeo quod, non prohibentur Eleemosinæ obseruatis tamen, quatuor conditionibus. Primo ut dentur veris pauperibus, & pro veris indigentibus, non fictis. Secundo seruato ordine charitatis. Tertio de consilio, & consensu Superiorum copulatiue, prius enim oportet, ut consulatur Superiorem, & postea sequatur illius assensus, ut detur certa quantitas, & certis personis; & non sufficit tacita licentia, nec ratihabitio, sed consensus; non post factum, sed antequam fiat. Abbas in consil. suo. 40. in 2. par. Doct. in l. 3. de auct. tuto. Quarta conditio, habita ratione necessitatis, quod iuxta illius quantitatem sit magna, vel parua eleemosina.

Et sic Religiosi habentes peculium particulare, & Moniales peculium parafrenaliu, possunt his dispensare pro eleemosina parentibus indigentibus necessaria, vel non valentibus decenter, & secundum statum, & conditionem

De largit. Muner. Regul. prohib. 285

A tionem suam, viuere, habita tamen ratione paupertatis. vt Tho. & Caiet. 22. q. 32. art. 6. & q. 43. art. 8. & Nau. in Apol. de redict. in mon. 73.

Sextus casus est, causa laudabilis hospitalitatis, praesertim erga pauperes, & maxime ubi fuerint redditus applicati, & destinati pro hac hospitalitate, vt in §. 11.

Vltimus Casus est, ratione hospitalitatis, etiam ratione Potentiorum, & Ditionum: Seruatis tamen quatuor conditionibus, quarum vna deficiente non potest fieri. Hospitalitas potentiorum.

B Prima conditio, vt non incitentur a Religiosis de industria, & consulto, sed occasione transitus, praesertim si longè adsint diuersoria secularium, sed obiter, per accidens, causa necessitatis, vel deuotionis.

Secunda, vt non recipiantur opipare, sed modeste, & Religiose, non honorifice, & sumptuose, seruata frugalitate, & paupertate religiosa; & danda sunt res conuenientes ipsis Religiosis.

Tertia conditio, vt comedatur in Refectorio communi, & cibis communibus, iuxta illud de paupertate mea do tibi.

C Quarta, & si Potentes, qui causa transitus recipiuntur, ob verecundiam nolent comedere in Refectorio communi (ecce quarta conditio) vt in cubiculis priuatis comedatur, etc. & aliquid amplius potest dari, semper tamen seruata frugalitate religiosa. vt habetur in §. 12. Bullae, dummodo illud amplius non fuerit pretiosum, & affectuose extra Monasterium procuratum, quia hoc esset indirectè.

Sunt etiam alij casus extra Bullam, in quibus licet regularibus done, & tacite comprehenduntur in Bulla, sub illis verbis in §. 10. positus (aut alias in rebus licitis, etc.) Alij casus extra Bullam in quibus licet donare.

D Primus est, quando non erit Donatio, sed erit alius contractus, Mutui, vel Comodatus, vel Locationis, aut Vēditionis, etiā pro medio, vel infimo pretio; aut Permutationis, nisi in quibus casibus possunt Religiosi cum alijs Religiosis, vel etiam laicis contrahere, dummodo non essent paliate Donationes.

Item, possent fieri aliquae commensationes in compensatione. v.g. Si aliqui Monachi inuitaret alios eiusdem, siue alterius Religionis ob aliquod festum, tunc possent inuitati in alio festo, illos etiam reinuitare, & hoc non erit contra Bullam, cum in hoc, Monasterium nihil perdat.

E Item alius casus est, quando soluitur debitum: vel remuneratur, siue compensatur aliquot beneficium, & obsequium. v.g. Quando famuli seruiunt alicui Monasterio, ultra salarium taxatum, potest Conuentus aliquid aliud, in remunerationem bonorum seruitiorum dare; quia haec non est donatio, sed remuneratio; Nam ad hoc, quod sit vera Donatio, debet fieri sine vlla causa, vt Nauar. in Apolog. de reddit. tit. 9. q. 1. monit.

§ 2. D. Tho. 2. 2. q. 106. art. 3. ad 4. Nec obstat id, quod dicitur in Bulla, vt

la, ut nec ad beneficium, receptorum memoria, gratiq; animi testificationem, etc. quia ibi prohibetur hæc facere suis Superioribus, scilicet, Protectoribus, Generalibus, etc.

Item alius casus est, quando est redemptio vexationis, videlicet, dona re aliquid Advocatis, & Procuratoribus, ad hoc ut lites habeant bonum exitum, & bonam sollicitudinem exerceant; hoc enim non proprie donatio; sed vexationis redemptio dici potest, ad hoc ut hæc personæ eos bene tractent; & sic etiã posset remitti aliquid ex debito, ut possit maior summa recuperari sine lite, & contentione. Possent etiam, & alij casus liciti enarrari, sed brevitatis causa illos omitto.

3. principia
liter de pæ
nis.

Nunc tertio principaliter videndum est de pœnis contrasacientibus impositis, & hoc dividitur in duas partes, quarum una respicit omnes recipientes à Regularibus cuiuscunq; conditionis, ut in §. 13. habetur, ibi. Pari enim ratione districtè inhibemus, etc. & est, ut nihil ex eo, quod receperint à Regularibus, siue Conuentibus, etc. extra casus in Bulla permisos, suū faciant; sed restituant, ut in §. 14. habetur: adeo quòd statim tenentur illud restituere, aliter non possent absolui. Nec obstat ad hoc Regula illa, quòd pœna non debetur in foro conscientie, nisi post condemnationem, vel saltem post declarationem, ut est gloss. not. in c. fraternitatis, & ibi not. at. 12. q. 2. D. Tho. 22. q. 62. art. 3. & quòd ideo isti tales non tenerentur restituere, nisi post condemnationem; Nam ad hoc respondetur, quòd Regula procedit in pœnis, sed restitutio non est pœna, sed debitum, & consequenter, nulla expectata mora, debet fieri, alioquin nõ potest absolui, iuxta illam Regul. Non remittitur peccatum, nisi restituatur ablatum; sed cui facienda sit ista restitutio, habetur in §. 15.

Huius Regula non nullas ampliationes ac limitationes vide Sum. D. Tac. de graffijs casin. lib. 1. c. 11. per totum & precipue. n. 36. & 45 cum sequentibus. Appellatio ne dignitatis honor. offic. & c. q. vcniant.

Alia pars respicit pœnas, & hæc in §. 16. quod si quis ex supradictis. Circa quas pœnas duo sunt notanda, dicitur enim ibi, quòd contrauenientes, fiat priuati omnibus honoribus, gradibus, officijs, & dignitatibus. queritur qui nam sint isti honores, & dignitates, etc? Respondetur, quòd hæc declaratio fuit facta à Sixto. 5. in declaratione sue Bullæ, contra illegitimos. dicens, quòd omnes ille dignitates comprehenduntur, quæ sunt coniunctæ cum honore, & superioritate, ut sunt Generalatus, Prouincialatus, Guardianatus, Prioratus, Abbates, & similes, habentes honore cū Superioritate. Ceteri autem non continentur, scilicet, Cõfessores, Lectores, Prædicatores: vnde sic etiam est intelligendum in hac Bulla nostra.

Ipsò factò incurrèda, quomò intelligitur.

Secundò Not. quòd licet in hac Bulla imponatur pœna, per hæc verba, ipsò factò incurrèda, non debet tamen statim, quòd quis donauit aliquid contra Bullam, resignare dignitates, seu voces actiuas, & passiuas, & c. quia quauis dicatur per verba expressi, ipsò iure, ipsòq; factò, nulla expectata declaratione, numquam intelligitur, ut ipsemet reus teneatur

A tur esse qui pœnam ante declarationem factam, cū nemo teneatur sententiam executioni mandare contra seipsum: Felin. in c. 1. de Const. nu. 13. D. Thom. 2. 2. q. 62. art. 3. Navar. in Manual. c. 23. nu. 67. Et ideo ista talis, donec inquiratur, potest accipere, & dare vocem, & exercere officia, & dignitates, quia non intelligitur incidisse in pœnam, nisi sequuta sententia condēnatoria, vel saltem, declaratoria fuisse commissum delictū, hoc tamen intelligitur de pœnis exterioribus, exigentibus iudicis executionem, non autē in alijs pœnis, ut sunt Censuræ, Irregularitates, & c. quibus, aliquis efficitur indignus, atq; incapax alicuius rei, nā istæ pœnæ, statim actum habent in foro conscientie, ut dicitur D. Iacob. Cassin. probat ubi supra nu. 23. & in cap. 49. nu. 65.

Et notandum etiam, quod Sum. Pont. diuino lumine illustratus, nullā imposuit in hac Bulla Censuram, quia in Censuris, nulla requiritur sententia condēnatoria, seu declaratoria, ex quo statim incurritur in conscientia, ubi contrauenit, & nulla requiritur executio, quia statim afficiunt animam. ut Franc. in c. Felicis. §. nullus de pœnis lib. 6. Syluest. in verbo pœna. Et ideo, ne illaquearentur tot animæ, apposuit tantū illam pœnam priuationis officiorū, etc. quia prouidit forsā, quod pleriq; Religiosorum ad hoc aspirant, & huius timore abstinerēt a contrauentione Bullæ, quia si contrauenerent, non deficerent inter Religiosos, zelantes fratres, qui eos denunciarent. Itaq; concludentes hęc partem, ad pœnas spectantem, dicimus, quod contra recipientes, non est alia pœna, nisi peccati mortalis, & restitutionis in utroq; foro; & cōtra dantes, sunt impositæ illæ alie pœnæ priuationis, etc. absq; tamen aliqua censura.

D Verū, quia in vltima parte huius Bullæ iubetur eius publicatio, et tēporis spatium ad obligandum post publicationem. Ideo, duo valde necessaria Notabilia subnectā, quæ poterūt etiā pro alijs similibus Bullis deseruire.

Primum est, quod promulgatio Bullæ est de forma, & sufficit, quod promulgetur in Vrbe Metropolitana, & non opus est alia promulgatione, nec aliquo assensu Regio; Nec opus est ad hoc vt liget, vt sit à populo recepta; quia lex tunc non ligat, quando nunquam fuit vsu recepta, & hoc legislatore sciente, & tolerante; & ad hoc requiritur tempus decem annorum. Couarr. lib. 2. variarū resolut. cap. 16. Felin. in cap. 1. de tregua, & pace. Iason. in l. rem non nouam. C. de Iudit.

Alterū Not. est, quod si aliquis sciuit conditam fuisse, & promulgatam hanc Bullā, seu Constitut. Pontificiam, & antequam trāsiret tempus in ea præfixum, se cit contra illam, donādo diuersis personis, etc. ipse non incurrit in pœnas ibi appositæ, quia tēpus præfixum nondū erat elapsū; Sed an in conscientia peccauit, quia sciuit verē latam esse, & publicatam?

Ardua quidem est hęc questio, & multi decipiuntur, sed resolutē, &

Late vide de hoc prædict. D. Iacob. de graffijs ibidē nu. 54.

De publicatione Bullæ.

Duo notabilia valde necessaria.

Cōstitutio quā ligat, & quā non.

Resolutio quælibet.

Contra
Nauar.

secundum cōmuniorem opinionem est dicendū, quod lex, præsertim Pon-
tificia, & Ecclesiastica, quamvis in ea apponantur clarè, & expressè tē-
pora dilatoria, obligant tamen in foro conscientie statim à die sciētie; sed
quoad pœnas appositas, & quoad forum exterius, non obligat, nisi post
elapsum tempus. Apponitur autem illud tempus ad hoc, ut trāsgressores
non possint se excusare, & allegare causam ignorantie, & sic ne euadāt
condignas pœnas. Ita tenet eximius Doctor. Alfon. de Castr. lib. 1. de leg.
p. n. c. 1. circa finem; frustra. n. expectatur exitus, cuius euentus est nul-
lus: Et licet Nau. in cons. 1. de Constit. contrarium tenuerit, communiter
tamen damnatur, & est communis opinio in contrarium. Abbas, Felin. &
Dec. in c. 2. de Constit. nu. 7. Abbas vers. sed discrepatio, ubi alleg. c. 8. de
concess. præbend. Soto lib. 1. de iust. & iure. D. Tho. p. 2. q. 90. art. 4. ad
2. & ibi Caiet. optimè: Ex quo inferitur, q̄ quando fiunt, & emanantur
Pragmaticæ, sancientes, ut frumentum non vendatur pluri pretio, quā
vno aureo, & ibi apponitur tempus, puta, duorum mensium, si aliquis
ante duos menses, postquam habuit veram notitiam Pragmaticæ conditæ
vendiderit frumentum ultra pretiū in Pragmatica contentum, tenetur
in conscientia restituere illud, quod plus accepit pretio statuto, & præ-
fixo, Medina in C. de restitu. q. 30. & alij Doctores.

Sic etiam dico in casu contrario, quod si aliquis post elapsum tempus
in Pragmatica, seu Bulla cōtentum, trāsgressus fuerit eam ex ignorantia,
quia nesciebat eam conditam esse, in conscientia excusatur à peccato; sed
incurrit in omnes pœnas quoad forum exterius; & hoc, quia nō creditur
ei afferenti, & ignorantiam alleganti: Itaq; non est dubitandum, quod
hec Bulla ligauit in conscientia trāsgressores, etiam ante tēpus elapsum,
si tamen sciuerint Bullam esse conditam; & tanto magis, quia hæc nostra
Bulla, est iuris antiqui renouatoria; Et Felin. loco citato dicit, quod quā-
do lex est noua, & nūquam antea audita, nec præ meditata, tunc potest
esse, quod non obliget in conscientia, nisi post elapsum tempus in ea ap-
positum; sed quando lex est renouatoria iuris antiqui, prout hæc nostra,
statim ligat in foro conscientie: nam Bulla ista emanauit propter abusum,
qui euenerant in voto paupertatis, quia Religiosi, etiam ante Bullam,
nihil vnquam habuerunt proprium, & qui nihil proprium habet, liber-
tatem rei alienæ dare non potest. c. Abbati. 54. dist. Et hæc sufficiant pro
huiusmodi Bullæ declaratione: Omnia tamen submittendo S. R. E. deter-
minationi, declarationi, ac Censuræ, yna cum omnibus alijs supradictis
protestationibus à me factis. Ex quibus iam patet, quid nunc circa supra-
dictas, Nicolai, & Leonis dispositiones, à Fratibus sit obseruandum, ne
aliquis decipiatur.

DISPENSATIO.

¶ *Distinctio materia Dispensationum.*

CIRCA ea, quæ in Priuilegijs Fratrum Mendicantiũ Collector.
reperiuntur concessa, quo ad materiam Dispensationum, est aduertendum, quòd aliqua illorum continent solùm ad personas Fratrum; & alia ad personas secularium, quando prædictis Fratribus consentitur.

¶ Attinentia ad Fratres pro suis personis, sunt in duplici differentia. Nam quædam pertinent ad dispensationem faciendam in Confessionibus. Et hæc, insimul cum concessionibus absolutionum pertinentibus ad eosdem Fratres, posita sunt supra in dictione, Absolutio quoad Fratres, vbicunq; in marginibus reperta fuerit hæc dictio, Dispensatio.

C ¶ Alia verò tangunt dispensationem, quæ fieri potest extra Confessionem sacramentalem, quæ ponuntur hic infra. §. 8. & 10. & 11. & 12. & 13. & 21. & 22. Aliqua autem, quæ spectat ad Moniales, continentur infra. §. 6. & 10.

¶ Illa verò, quæ pertinent ad personas seculares, habentur supra, in dictione, Absolutio quoad seculares. i. in §. 20. Et in dictione, Absolutio quoad seculares. 2. in §. 12. Et similiter habentur nonnulla hic infra. §. 1. & 2. & 16. Sed circa omnia supradicta habentur ampliora hic, prope finem, scilicet, à concess. 25. vsque ad 31.

GREGORIUS 9. concessit Fratribus Minoribus, in terris quorumcunq; infidelium existētibus, vt cum irregularibus possint dispensare in illis casibus, in quibus solēt Legati Sedis Apostolicæ dispensare. b. ff. 257. conc. 641.

¶ Dubium videtur, an ista concessio fuerit temporalis.

NICOLAUS 4. concessit Fratribus Ord. Prædicatorum, in terris infidelium existentibus, vt possint dispensare cum irregularibus partium illarum, in casibus, in quibus solent Legati Sedis Apostolicæ: Ac etiam cum clericis ipsarum partium, patientibus defectum natalium, dummodò nō sint de adulterio, vel incestu, aut de Regularibus procreati. b. ff. 262. concess. 680.

¶ De hac Concessione videtur etiam dubium, vtrum fuerit temporalis, sicut præcedens.

Infideles.
Irregularitas.
Collector.

2
Pro Fratribus Prædicatoribus.

Infideles.
Irregulares.

3
Collector

CLEMENS 4. in Mari magno fecit optimam Concessionem, circa dispensationem simul, & absolutionem, quæ posita est supra, in dictione, Absolutio ordinaria quoad Fratres. §. 4. & 7.

4 ¶ **I**DEM Clemens concessit, quòd Fratres Ord. Prædicatorum, proferentes sine scripto sententiam excommunicationis, suspensionis, vel interdicti; & infra mensem celebrantes, non obstante Constitutione hoc prohibente, possint à Magistro generali, & Prioribus Prouincialibus dicti Ordinis dispensari, imposita eis, super hoc, pœnitentia competenti. Et quòd, si præfati Prælati, in huiusmodi casu, excefferint, possint à Confessoribus, per ipsos electis, eodẽ modo dispensari. b. ffo. 72. concess. 188.

5 **E**VGENIUS 4. fecit quandam eximiam Concessionem, circa dispensationem, & absolutionem, quæ posita est etiam supra, in dictione, Absolutio extra ordinaria quoad Fratres. §. 3. propè finem.

6 ¶ **I**DEM Eugenius dispensauit cum Monialibus S. Claræ, ac Tertij Ordinis, sub obedientia Frarrum Minorum, regularis Observantiæ, existentibus, vt solummodo teneantur ad illa ieiunia, ad quæ Fratres dicti Ord. Observantes obligati sunt. Item super silentio perpetuo, præfatis Monialibus S. Claræ in Regula imposito, concedit Generali, & Prouincialibus, vt cum consilio discretorum possit dispensare, ac similiter in quibuscunq; alijs perpetuis. b. fo. 46. Et fo. 42. cõ. 47.

7 ¶ **I**DEM Eugenius dispensauit cum barbitoribus, vbi est cõsuetudo, iu Sabbatis, & vigilijs, de sero radere barbas. o. ffo. 101. concess. 400.

8 **P**IUS 2. concessit, quòd Prælati Ord. Min. de Observantia, circa subditos suos, possint condescendere, seu dispensare cum debilibus, & infirmis, in ijs, quæ non sunt contraria Regulæ. Et fuerunt expressi aliqui casus, vt de sotularibus, in itinere; ac de equitando, licet non sit arcta necessitas, vel infirmitas. o. fol. 62. Et ffo. 65. concess. 92. Et ffo. 100. concess. 382.

Collector. ¶ Aduertendum est circa huiusmodi Concessionem, quòd est velut propositio, seipsam falsificans. Nam primò dicit, quod possit dispensari in his, quæ non sunt contra Regulam, & postea explicat aliqua, quæ sunt manifestè contra Regulam. Ponit enim exemplum in equitatione, & calciamentis, &c. quæ sunt

A sunt manifestè de obligatorijs . Et propterea videtur , quòd debuit hic dici , de his , quæ non sunt contra tria substantia- lia vota . Vel intelligit , non esse contra Regulam , quando est necessitas talis , quæ bono modo aliter fieri nõ potest , & Fra- ter est dubius .

SIXTUS 4. dedit copiosam facultatem Generali , & Pro- uincialibus , & eorum Vicarijs , ad dispensandũ super qui- buscunq; Irregularitatibus , cum Fratribus sui Ordinis , ex- ceptis tantum tribus . Vide supra , in dictione , Absolutio ordi- naria quoad Fratres . §. 14. Et in dictione , Absolutio extra ordinaria , quoad Frntres . §. 5.

IDEM Sixtus concessit , quòd Generalis , & Prouinciales Ord. Min. possint dispensare cum Fratribus sibi subditis , in Irregularitate homicidij , dummodo tales homicidæ nõ sint certi , quòd ipsi actualiter occiderunt ; nec pro certo sciant , quòd fuerunt tales mandatores , vel auxiliares homicidij , sic , quòd sine illis , nullo modo fuisset tale homicidium per- petratum . o. fo. 63. Et ffo. 66. conc. 102. Et ffo. 95. conc. 319.

IDEM Sixtus concessit , quòd Generalis Fratrum Mino. habeat auctoritatem dispensandi , in Irregularitate illorũ Fra- trum Mino. qui in bellis , vel in alijs causis sanguinis effusio- nis interfuerunt . Et quòd tales (si qui sunt) dummodo aliàs sufficientes fuerint , possint promoueri vsq; ad Sacerdotium . Et quòd in casu , quo alibi propter iuris ignorantiam , de ta- li casu non aduertentes , promoti fuissent , possint in susceptis Ordinibus ministrare . o. fol. 64. Et ffo. 68. concessio. 129. Et ffo. 96. concess. 336.

Aduerte , quòd hæc Concessio videtur solũ facta pro il- lis Fratribus , qui tunc erant in prædicto Ordine , & non pro futuris . Et ideo non esset tutum uti illa in posterum . Et tamẽ quidquid sit de hoc , melior , & copiosior est facultas imme- diatè supraposita . Nam includit istam , & amplius .

IDEM Sixtus concessit Generali , & Prouincialibus Mi- nistris , & eorum Vicarijs auctoritatem dispensandi cum Fra- tribus dicti Ord. Mi. patientibus defectum natalium ex adul- terio , sacrilegio , incestu , & quouis alio nefario , & illicito coitu prouenientem . Nec non cum ijs , qui ex quauis causa (præterquam homicidij voluntarij , bigamiæ , & mutilationis membrorum) irregulares forent , postquam Ordinem ipsam professi fuerint , dispensare , ut defectu , & irregularitate hu-

9
Irregula-
ritas.

10
Generalis
& Prouin-
ciales.
Irregula-
ritas.

11
Generalis
Minister.
Irregula-
ritas.

Collector.

12
Generalis
& Prouin-
ciales.
Promotio
ad sacros
ordines , &
ad Prelatu-
ras.

iusmodi non obstantibus, Irregulares ipsi, ad quoscunque, etiam Sacros Ordines promoueri, & in illis, etiam in altaris ministerio, ministrare. Et quòd tam ipsi Irregulares, quàm defectum natalium patientes prædicti, ad quascunq; administrationes, & officia dicti Ord. eligi, recipi, & assumi; illaq; gerere, & exercere liberè, & licitè valeant. B. fol. 61. Et ffo. 144. concessione 252.

13
Ex Priuil.
F. Prædic.
Ord. sacri.
Collector.

¶ IDEM Sixtus concessit Magistro generali, & Prioribus Prouincialibus, & Conuentualibus, ac eorum Vicarijs Ordinis Prædicatorũ, auctoritatè, cum Fratribus, defectum nataliũ ex adulterio, sacrilegio, incestu, & quouis alio nefario, & illicito coitu prouenientem, patiētibus; nec non cum his, qui ex quauis causa, præterquam homicidij voluntarij, bigamiæ, & mutilationis membrorũ, irregulares forent; dispensandi cum dicti Ord. Prædicatorum professoribus, postquam ipsum ordinem professi fuerint; vt defectu, & Irregularitate huiusmodi non obstantibus, irregulares ipsi, ad quoscunque, etiam sacros Ordines promoueri, & in illis etiam in Altaris ministerio ministrare. Et quòd tam ipsi, Irregulares, quã defectum nataliũ patientes prædicti, ad quascunq; administrationes, & officia eligi, recipi, & assumi, illaq; licitè gerere, liberè, & licitè valeant. B. ffo. 240. concess. 575.

Collector.

¶ Aduertendum est, quòd, vt asserunt Padres Ord. Prædicatorum, Vicarij Conuentuum, siue Subpriors, nunquam habuerunt in vsu, vti ista facultate, sine speciali commissione, nisi mortuo, vel amoto Priore. Et ideo idem est, ac si non fuisset concessa.

14
sacerdotiũ
Collector.

INNOCENTIUS 8. dispensauit cum toto Ordine Fratrum Min. quòd postquam Fratres huiusmodi attigerint vigesimum tertium ætatis annũ, dum tamen sufficientes sint, possint promoueri ad sacerdotium, & Missas celebrare, non obstante iure, cæterisq; in contrarium facientibus. o. fol. 65. Et ffo. 69. concess. 147. Et ffo. 99. concess. 356.

Collector.
15
sacerdotiũ
Collector.

¶ Aduerte ad infra posita in fine sequentis Concess.
¶ IDEM Innocentius concessit postea, quòd Generalis, & Prouinciales possint dispensare cum Fratribus suis, in vigesimo secundo anno completo, quoad sacerdotium. o. fol. 65. Et ffo. 69. concess. 158. Et ffo. 99. concess. 356.

Collector.

¶ Scièdum est circa istam Concessionem, & alteram immediatè suprapositam, quòd post mortem Innocētij 8. qui prædictas

A dictas concessiones, seu dispensationes fecit, fuit ordinatum in Capitulo generali Florētiaci celebrato, id quod sequitur.

Statutum generale.

¶ Insuper cum ad ordinē sacerdotij non debeat quis ascendere facilliter, nisi cui suffragetur ætas, & morum grauitas, deinceps cum aliquo non dispensetur, vt sacerdos efficiatur, qui viginti quinque ætatis suæ annos nondum attigerit, aut si casus necessitatis emerferit, propter Sacerdotum paucitatem, saltem qui dispensauerit, consilium quatuor Guardianorum simul requirat, qui supra dispensandi necessitatē debeant arbitrari quorū conscientia sint onerate, vt quod erit necessarium (pensatis vndiq; pensandis) ipsi consulant. Hæbetur hoc. fol. 226. in tract. 3. Et ffo. 245. tract. 2.

B ¶ IDEM Innocentius concessit, quòd Confessores Ordinis Min. Obseruantie præsentati secundum formā quam ipse tradidit, vel approbavit, quæ habetur supra in dictione, Absolutio quoad seculares. I. in. 9. 13. possint dispensare in omnibus Votis in quibus possunt Episcopi, exceptis Votis peregrinationis vltra duas dietas. o. fol. 65. Et ffo. 69. concess. 155. Et ffo. 98. concess. 353.

16
Votum.

¶ Idem Innocent. fertur concessisse, quod Confessores Ord. nostri Min. possint dispensare in affinitatibus, contractis post matrimonium consumatū, ratione coitus viri cū consanguinea vxoris, aut econtra. Et hoc quādo sunt iuuenēs duntaxat. o.

17
Affinitas.

C ¶ Hæc Concessio non habetur in libris Ordinis impressa, sed ego reperi illam, in quodam libro cuiusdam boni patris, & peritissimi Confessoris.

Collector.

D ¶ IDEM Innocentius Motu proprio, & ex certa scientia dispensauit cum Fratribus Ordinis Prædicatorum Obseruantibus Congregationis Hispaniæ super possessionibus, & redditibus habendis, iuxta formam Bullæ Mare magnum nuncupatæ, auferendo maledictionem Sancti Dominici, & non obstantibus Constitutionibus dicti Ordinis prohibentibus ne Fratres eiusdem Ord. habeant possessiones. o. ffo. 76. conc. 195.

18
Pro fratribus prædicatoribus.
Paupertas

E ¶ IDEM Innoc. dispensauit circa horā celebrandi Missas, prout habetur supra in dictione celebrare. 9. 7. & 9.

19
Missas.

ALEXANDER Sextus concessit, quòd Generalis Fratrum Mino. possit dispensare cū Bizochis viuentibus in Congregatione quando fecerunt votum Religionis Sæctæ Claræ, quòd remaneant ibi, si commodè non possunt intrare Monasteria Sanctæ Claræ. o. ffo. 99. concess. 260.

20
Votum.

Et Sixtus 4. concessit, quòd possit dispensari cum dictis Bizocharis, dùmmodo seruent tria vota substantialia, quando non inueniunt, qui velit eos acceptare. Et quòd quando bono modo non possunt intrare Monasteria Sanctæ Claræ, non teneantur. o ffo. 99. concess. 360. A

21 **I**VLIVS Secundus, concessit Generalibus Ordinis Minorum facultatem dispensandi super quacunq; Irregularitate per Fratres Ordinis prædicti regularis Observantiæ quomodolibet (præterquam ex homicidio voluntario, aut pstatione auxilij, vel favoris huiusmodi homicidio, aut ex bigamia) proueniente, ita vt illa non obstante, ad omnes Ordines, etiam sacros, ac etiam presbyteratus promoueri possint. o ffo. 91. concess. 293. B

22 ¶ Idem Iulius dispensauit cum Fratribus Ordinis Minorum, vt in vigesimo secundo suæ ætatis anno ad presbyteratus ordinem (aliàs tamen ritè) se promoueri facere liberè possint. B. ffo. 8. concess. 23. C

23 **L**Eo 10. dispensauit in multis circa diuinum officium propter scrupulosos, & infirmos, quæ ponuntur infra, in dictione Officium diuinum. i. in multis. §.

24 ¶ Vide aliqua ad huiusmodi materiã attinentia, supra in dictione Declarare, & determinare. & infra in dictione, Infirmi Fratres.

Ex Priuilegijs Monachorum Sancti Benedicti.

24 **M**ARTINVS 5. concessit Priori S. Benedicti Vallis Oleti, & virtute extensionis postea factæ omnibus Prioribus Congregationis Hispaniæ, vt in foro cõsciëntiæ, Monachos, ab omni, possint, excoicationis sententia absoluere, etiam si talis sit, quam ipse sibi Sûmus Pontifex re seruare consuevit. Et cum eis super omni Irregularitate, etiã in illis casibus, in quibus Papa sibi vicè reseruat, in morte, videlicet, & in membrorũ truncatione, & enormi sanguinis effusione, valeat dispensare, dum tamen, aliquid horum trium notorium non sit. Et hoc propter scandalum. O. E

25 ¶ Ista Concessio, quoad Censuras, & casus qui in Bulla Cane Dñi continentur, de nihilo deseruit, propter rationem positam in dictione, Absolutio ordinaria quoad Fratres. post. §. 13. Testimonium verò autenticum huius Cõcessionis inquisiui, & inueni, ac vidi in Monasterio Sancti Benedicti Vallis Oleti, & inde fideliter extraxi.

A **E**VGENIVS 4. Monachis S. Benedicti obseruatix Italix, ne ab eorum quiete distrahi, & Romanā Curiam pro obtinendis licētis, frequentare cogantur, quòd in omnibus casibus, in quibus, de iure cōmuni, Prælatis, & Monachis præfatis auctoritas, seu licentia, seu dispensatio Ordinarij esset necessaria; si ab eodē exempti non essent, Prælatis, Abbatibus, Prioribus, Rectoribus huiusmodi, qui pro tempore fuerint, vna cum eorum Conuentibus, de licentia tamen, & cōsensu Capituli generalis, aut Præsidentis cū maiori parte Visitatorum, auctoritate Apostolica, absq; eo, quòd ad Sedem Apostolicam habeant recursum, huiusmodi licentiam, auctoritatem, & dispensationem indulsit. B.

25
Pro Fratribus.

Cap. gen.

¶ Item Eugenius concessit Monachis præfati Ordinis, ad audiendas confessiones, per suos Superiores deputatis, dispensare super oēs casus, præter eos casus, de quibus, ipsis confessoribus, ad Ordinarios videbitur recurrendum, aut de quibus esset Sedes Apostolica meritò consulenda. B.

26
Pro secularibus.

C ¶ Idem Eugenius concessit, quòd vnusquisq; Abbas, Prior, siue Superior quorumuis Monasteriorū Ord. S. Benedicti obseruantia, possit liberè, & licitè Apostolica auctoritate dispensare cum omnibus, & singulis presentibus, & futuris Donatis, Oblatis, ac Cōmissis dictorum Monasteriorum, ab omnibus, & singulis votis peregrinationis, etiam vltra marino, & Apostolorum Petri, & Pauli, & Sãcti Iacobi, & quibusuis alijs votis, etiã si talia sint, propter quæ Sedes Apostolica meritò sit consulenda; & ea in alia pietatis opera, cōmutare. Voto Religionis duntaxat excepto, quandiu in societate Monasteriorum huiusmodi Obseruantia fuerint. B.

27
Pro Oblatis, & Donatis.
Pro Donatis, & Oblatis Monasteriorum.

D ¶ Idem Eugenius, concessit Prælatis Congregationis S. Benedicti, personas volentes eorum Congregationi sociari, quæ Religionē, locū, & Ordinem alium quēcunq; etiã arctiorem, vouissent, tali voto non obstante, ad probationem, professionemq; recipere; easq; auct. Apostolica, ab ipso voto absolueret, & cum ipsis dispensaret; dūmodo in tali Religione, seu Ordine, de qua vouissent, professionē non emiserint. Quòd si tñ ante professionē emissã, ab ipsa recesserint Congregatione, huiusmodi Dispensatio, nullius sit roboris, vel momenti. B.

28
Votum.
Pro Nouicijs.
Votum.

E ¶ Idem Eugenius, concessit Monachis præfatis, ad audiendas confessiones deputatis ab ipsorum Prælatis, vt vota omnia permutare, ac in omnibus, & singulis casibus, etiam ordinarijs

29
Pro secularibus.
Vota.

Elemosi-
na.

narijs, aut per Sinodales, vel Prouinciales Constitutiones re-
feruatis, cum sibi confesis dispensare; præter eas Censuras,
& pœnas, vota, & casus, de quibus esset meritò Sedes Aposto-
lica consulenda. B.

Ex Priuilegijs Ordinis S. Ioannis Hierosolimitani.

CLEMENS concessit Magistro, & Fratribus Hospitalis
Sancti Ioannis Hierosolimitani, vt de votis omnibus, &
pœnitentijs iniunctis, seu prætermisissis, aut etiam iniungen-
dis pro peccatis omnibus, à peccatoribus confesis, aut vo-
lentibus pœnitentialiter confiteri, satisfactionem, de bonis,
à Deo eis collatis, recipere valeat. Ita quod, illi, qui huiusmo-
di Fratribus, ex prædictis charitatiuè aliqua largientur, sint
à præfatis votis, & pœnitentijs huiusmodi, plenariè absoluti,
(terræ Sanctæ, & Castitatis votis duntaxat exceptis.) B.

A N N O T A T I O C O R D V B A E.

QUOD AD S. S. Notandum duo, primò, quòd illa Concessio Pij
secundi, de qua ibi agitur, ponitur ibidem diminutè à Collecto-
re, nam debet addi, & de receptione frumenti pro induendis
Fratribus, vbi non est alius modus habendi, & de procurandis
in die Sabbathi elemosinis pro carnibus, vbi consuetù, & similibus, nec
pp hoc dicuntur facere cõtra Regulã, hæc ibi, scilicet. fo. 62. et ffo. 100. D

Secundò notandum, quòd Collector ibidem dicit, quòd hæc Concessio
est se falsificans, nisi intelligatur aliquo illorum modorum, vt ponit ibi-
dem. Mihi autem saluo meliori iudicio videtur, quòd clarius, & melius
potest, & debet intelligi, sic, scilicet, quòd ibi Papa concedit nostris Præ-
latis, etiam Guardianis posse condescendere, & dispensare, seu compa-
ti infirmis, & debilibus in his, quæ non sunt contraria Regulæ, & c. 1.
in his, quæ non sunt omnino contra substantiam obligatoriorum Regulæ,
neque contra, nec extra totam latitudinem ipsorum præceptorum, seu
obligatoriorum. Quòd ideo dico, quia ex aliquali causa, recipere frum-
tum per Syndicum nomine Papæ, aut per alium nomine dantis, non est
omnino contra præceptum, de non recipiendo pecuniam, quamuis for-
tè aliquando sit contra aliquam circumstantiam, seu conditionem, re-
quisitam ad plenam, & debitam obseruantiam illius præcepti, sic quòd
in hoc non sit omnino contra, seu extra totam latitudinem illius præce-
pti, quamuis fiat, aliquali-ter.

Contra
Collecto-
rem.

Simi-

A Similiter portare calciamenta, & equitare, existente aliquali necessitate, seu causa, quamvis non sic urgente, præcepti, sed contra aliquam conditionem, seu circumstantiam requisitæ ad plenam, & debitam observantiam ipsius præcepti, requirentis manifestam, & urgentem necessitatem, & infirmitatem, ad hoc quod quis possit licitè calciari, & equitare: in hijs ergo, quæ sic sunt contra Regulam, quòd tamen non omnino sunt contra ipsam substantiam principalem præceptorum, seu obligatoriorum Regulæ, nec contra, seu extra totam latitudinem ipsorum, sed solùm sunt contra aliquam circumstantiam, seu conditionem requisitam ad plenam observantiam ipsorum, concedit Papa vbi supra, quòd nostri Prælati, (quorum nomine etiam Guardiani compræbentuntur) possint Dispensare, non quidem ad libitum, hoc enim esset potius decipere; Sed, Dispensare, idest, ex causa aliqua rationabili, quamvis non omnino sufficienti, condescendere, seu aliquantulum relaxare, non autem omnino tollere prædictam obligationem præceptorum præfatorum, & talis Dispensatio in prædictis ex tali causa, quæ aliàs esset insufficientis, sine Dispensatione, ad licitè faciendum prædictam relaxationem contra talia obligatoria regulæ, iam facit, causam prædictam esse sufficientem, ad hoc quòd licitè quis faciat prædictam relaxationem contra præfata obligatoria Regulæ: & sic faciendo, non potest dici facere simpliciter, aut illicitè contra Regulam; & sic credo voluisse Papam concedere, vt ex verbis eius supradictis eiusdem Concessionis potest facillè elici.

C Et notandum, quòd in hac Concessione præsupponitur, quòd Papa potest ex causa relaxare obligationem votorum, & iuramentorum, & similiter hoc alijs concedere; hoc enim est propriè Dispensare scilicet, obligationem relaxare, vt communiter tractatur à Doctoribus, & nos supra in expositione Regulæ Fratrum Minorum capite 10. quæstio. 4. aliquantulum quantum attinet ad rem egimus. Supponitur etiam, quòd in nostra Regula, sicut, & in præceptis iuris diuini, & humani, Præcepta, & eorum transgressiones, sunt in duplici differètia. Quia aliqua est transgressio substantiæ præceptorum contra, seu extra totam latitudinem ipsorum, alia est transgressio circumstantiæ, aut conditionis, seu non extra totam latitudinem ipsorum, vt de hijs etiam nos latius egimus sup. in nostra expositione Regu. Fratrum Mino. cap. 10. q. 3. & c. ubi videatur: quibus suppositis intelligitur clarè prædicta Concessio, vt declarata est.

D Et notandum, quòd præfata Concessio multum valet ijs temporibus, vbi refrigescente seruore charitatis sumus infirmi corpore, & spiritu, ad serenandum conscientias Fratrum, in multis impuritatibus, & relaxationibus, ex aliquali, licet non omnino sufficienti causa seu necessitate commissis, contra multas conditiones, & circumstantias, requisitas ad debitam obser-

obseruantiam præceptorum regulæ, vt patet in articulo de pecunia: de paupertate: de rsu paupere: seu moderato, de non equitando, non calcian do, & c. eiusmodi. Dummodo, non ad libitum sine vlla causa fiat prædicta Dispensatio, relaxatio, seu transgressio in prædictis. Sic enim non excusarentur Fratres, neque Prælati, quia non conceditur hoc posse ad libitum fieri, sed ex causa aliquantulum rationabili, vt dictum est, & patet in prædicta Cõcessione, & dummodo ex hoc non accipiatur occasio ad alias Dispensationes, seu relaxationes in rationabiles, & inexcusabiles, quales sæpe videntur apud aliquos, de quibus omnibus latius egimus, vbi sup. in expositione Regulæ. cap. 10. q. 4.

Quoad §. 13. vid. ea, quæ habentur à Collectore in Compendio tit. Absolutio ordin. quoad Fratres, post §. 7. & quod nos ibidem annotauimus, vt habetur supra.

Quoad §. 16. vide, quod supra, tit. Absolutio, quoad Seculares. 1. §. 12. notatum est, quia valde facit ad hoc.

Quoad §. 17. notandum, quod non est securum, vti tali Concessione, dispensando in affinitate, vt ibi habetur, quia non constat de veritate, sed de rumore illius Concessionis, nec habetur in libris Ordinis. Ideo in re tanti momenti, contra ius commune non est credendum rumoribus: & sic consulit excellens Doctor Ortiz.

Quoad §. 24. notandum, quod idem Collector dixit supra in Compendio, tit. Absolutio ord. quoad Fratres post §. 40. quod, scilicet, hæc Concessio Martini 5. facta Monachis Sancti Benedicti. iam facta est Generalis pro toto Ordine ipsorum, & per consequens, potest nobis communicari pro toto nostro Ordine. De qua etiam Concessione, notandum etiam, quod talem Dispensationem, de qua ibi agit Mart. 5. potest facere etiam, & c. vt patet ex tit. Communicatio Priuil. §. 13. in Compendio. Item notandum, quod hæc Dispensatio ab irregularitate contracta ex homicidio, intelligitur de quocunque homicidio, tam casuali, quam etiam voluntario occulto, quod, scilicet, iudicialiter probari non potest, aut quod non est notorium, quia Papa non distinguit, nec nos distinguere debemus. Neque obstat, quod Six. 4. qui fuit post dictum Mar. 5. concessit solum de casuali, cum exceptione expressa homicidij voluntarij, vt patet in Compend. tit. Dispensatio. §. 10. §. 12. §. 13. quia respondeo, quod hoc nihil præiudicat. Nam Six. 4. in dictis Priuil. loquitur Generaliter, quoad formam interiorem conscientia, & etiam quoad exteriorem, vel iudicalem, id concedendo cum illa exceptione. Hic autem in §. 24. Mart. 5. solum concedit pro foro interiori. Ideo de quocunque homicidio occulto concedit, etiam voluntario. Item quia Six. 4. in prædictis suis exceptionibus solum intendit, & intelligitur limitare illas suas Concessiones, à quibus expressè facit suas except. & limitati.

Dispensatio ab irregularitate cuiuscumque homicidij.

A mitati. & non alias à se, vel a iure prædecessoribus concessas, ut patet, quia alias sequeretur, quòd Cõcessio Sixti. quæ habetur. §. 10. in qua concedit, posse dispensari in irregularitate ex homicidio incerto, seu dubio, præiudicaret alteri eius Concessioni sequenti, quæ habetur §. 12. & 13. quoad homicidium casuale, etiam si sit certum. Et similiter dic, quòd intelliguntur omnes exceptiones, & limitationes, quas Pontifices faciunt in suis Cõcessionibus, quia, scilicet, solum limitant ipsas, ipsorum Pontificum Concessiones, in quibus ponuntur tales limitationes, seu exceptiones. & sic respondit insignis Doctor. Ortuz.

CAPVCCINI ANNOTATIO.

C **I** R C A hanc Dispensandi facultatem cum illegitimè natis, est advertendum, quòd, licet, Sixtus V. in Constitutione contra illegitimos, quæ incipit, Cùm de omnibus Ecclesiasticis. anno 1587. edita; & in alia sequenti Constitutione declaratiua illius, quæ incipit, ad Romanum spectat Pontificem, & c. anno 1588. facta, prohibuerit, non posse illegitimos, nec ad professionem recipi, nec receptos ad dignitatem, & honorem assumi. Tamen postea anno 1590. Greg. 14. moderando supradictas Sixti V. Constitutiones. in sua Constitutione, Circumspecta Romani Pontificis providentia, & c. ut illegitimi omnes, presentes, & futuri, possint permitti, tñ ad professionem recipi, cùm etiam ad honores, & dignitates, & officia Religionis assumi; observatis tamen quibusdam, ibi expressis conditionibus, videlicet, Vt præter ea, quæ exquirenda iussit Sixtus quintus, etiam in legitimè natis, ipsi, ad quos spectat eorum receptio, disquirere debeant diligenter eorum vitam, & mores, & ita demum recipiant; si tamen bonam indolem, & virtutis specimen præferant; ac tot eis merita suffragentur, ut natalium suppleant defectum, eorumque receptio Religionis commodo, & utilitati pro futura videatur. Dummodo tamè, filius illegitimus, in Religione, in qua pater, siue ante, siue post natiuitatem dicti filij, professus fuerit, ipso patre viuente non admittatur.

E Et circa Dispensationem eorum, ait (reualidando facultates, & Præiudicia, Religionibus, concessa dispensandi cum illegitimis) quos alias dictus Generalis, aut Prouincialis, cum Generali, Prouinciali, seu inter medio Capitulo, & non aliis, suffragantibus meritis, dignos iudicauerint, ad honores, gradus, & dignitates obtinendos, dispensare, & c.

Et hinc est advertendum, quòd secundum Iura, illegitimè natus, sine Dispensatione, non potest eligi in Superiorem; etiam si efficiatur Religiosus; quia ingressus Religionis (quamuis sine Dispensatione) habilitet ingressum,

1. §. 12.

Prohibitio ne illegitimi recipiantur ad professionem.

Reuocatio Greg. 14.

Nota pro corroboratione eius quòd infra dicitur.

Illegitimi
per ingres-
sum Reli-
gionis nō
habilitan-
tur ad offi-
cia.
Minimi.

gressum, quoad Ordines suscipiendos: non tamen habilitat quoad dignitate. & officia; ut probat bona glosa. in c. fin. de filiis presbyter.

Ideo Iulius Papa Secundus, in Mare Magno Minimorum, concessit facultatem omnibus Prælati illius Ordinis, ac eorum Vicarijs, cum huiusmodi posse Dispensare. Vnde, si illegitimè natus eligeretur Superior, non habita prius dispensatione, electio esset nulla. C. Innotuit. & c. cum Vincton. de elect.

Ius Prædi-
catorum.

Et ideo Fratres Prædicatores, per Declarationem Capituli Generalis, habent, quod illegitimè natus non potest esse Superior, vel Vicarius in aliquo Conuentu, etiam Priore illius Conuentus mortuo, vel amoto; nisi cum ei fuerit dispensatum. Vbi est aduertendum, quod dispensatus circa Dignitatem inferiorem, puta, quod possit esse Guardianus, non intelligitur dispensatus circa Maiorem, puta, quod possit esse Prouincialis, nisi in dispensatione facta fuerit de præfatis expressa mentio, ut probat Panor. in d. c. innotuit. & ratio est quia ad permissionem Minoris dignitatis, non venit permissio maioris, sed bene est contra. Et ideo Fratres Prædicatores, per declarationem Capituli Generalis, habent, quod si cum illegitimè nato dispensatus fuerit, quod possit esse Prior; non poterit, propter hoc, Vicarius esse Prouincialis; nisi in dispensatione, de præfatis facta fuerit expressa mentio. Hocque comprobatur ex supradicta dispositione Greg. 14. ibi, circa dispensationem.

Dispensa-
tus in Mi-
nor. dign.
non cen-
setur. disp. i
maiori.

Formam autem dispensandi cum illegitimè natis Fratribus profesfis, quando necesse erit, poterunt Superiores Prælati eam videre in Summis. Circa supradictam dispensationem in. s. 14. & 15. ab Innocentio facta, quoad ordinandorum ætatem; est sciendum, quod iam est correcta per Concil. Trid. Sess. 23. cap. 12. Vbi nullos impofterum, ad Subdiaconatus Ordinem, ante 22. ad Diaconatus, ante 23. ad Præbyteratum ante 25. ætatis suæ annum promoueri posse iubet. Sed quomodo, & quando possit absolui à pœna, ob indebitam ordinationem, à Sixto 5. taxata in Bulla, contra Clericos malè promotos; est aduertendum, quod nullo pacto poterit absolui, nisi per Iubileum plenissimum. Dispensare in interstitijs à Conc. Trid. requisitis, in susceptione Ordinum; à quo, & quando possit, vide infra, in Verbo Ordines Sacri. Quoad Votorum dispensationem, vide infra in additione mea, in Verbo, Votum.

Forma di-
spensandi.

Aetas ordi-
nandorū.

Dispensare
in intersti-
tjjs.

Ex Priuilegijs Congreg. S. Bernardi.

Possunt per communicationem Prælati Ordinum Mendicantium, super quacumque irregularitate, & suspensione, ex delicto occulto contractis, (bomicidio voluntario, & casibus hæresis exceptis) ex forma Conc.

A Conc. Trid. Sess. 24. titulo de reformatione. cap. 6. Episcopis concessis, cū Fratribus, & personis, & sibi subditis dispensare, Ita concessit Greg. 13. anno Domini 1574. Generalibus, & Abbatibus Congregat. S. Bernardi, Hispaniæ, vt refertur in eius compend. Priuileg. Verbo Absolutio quoad Fratres §. 11.

Eandem concessionem fecit Pius 5. Prædicatoribus, etiam cum extensione, quoad omnes alios casus, eisdem Episcopis reseruatos, vt refertur in compendio Priuileg. Minorum fo. 127. & in Compend. Priuileg. Patrū

B Sancti Hieronymi Hispan. fo. 83. §. 1. & 2. & in Compend. Priuileg. Societ. Iesu Verbo Prælati. §. 3.

Iulius 2. anno Domini 1503. pro Congreg. Sancti Benedicti Hispaniæ declarauit, quod virtute cuiusdam facultatis Martini 5. concessæ Monasterio Beate Mariæ de Monserrato, in qua illis concesserat facultatem absoluedi, & dispensandi cum secularibus in casibus, & votis, Episcopis reseruatis; quod possit etiam inter coniugatos, quorum alter eorum, cum alterius consanguinea adulterium perpetravit, dispensare in foro conscientie, ad petendum debitum. Refertur in eius Compend. Priuileg. fo. 46.

C Id ipsum ad eundem effectum possunt facere Confessores, in foro conscientie, cum his, qui post votum simplex castitatis, matrimonium contraxerint, prout ita eis concessit Idem Pius V. eodem anno. vt in eodem Compend. Societ. Iesu. §. 4.

Potest Priore Generalis cum personis Ordinis, in foro conscientie dispensare, quoad irregularitatem, etiam in casibus reseruatis. S. D. N. Pape, scilicet, in homicidio, in membrorum obruncatione, & in enormi sanguinis effusione contractam, dummodo factum horum trium, notorium nõ sit. Ita Concessit Iulius 2. Ordini Prædicat. vt habetur in lib. Priuileg. eorundem. fo. 173. & refertur in Compend. Societ. Iesu. Verbo dispensatio. §. 5. Et in Compend. Priuileg. S. Hierony. Hispan. Vbi sup. §. 24.

D Aduertendum, circa id quod notat Cord. in §. 24. f. 298. de dispensatione Irreg. homicidij voluntarij, quod nunc obstat Conc. Trid. in sess. 13. c. 7. de reform. etiam de homicid. volunt. occulto. ait. n. quod iste talis homicida, nullo tempore ad sacros ordines promoueri possit: sed de homicidio casuali, non obstat. vt ex eodem cap. 7. colligitur.

E C C L E S I A E F R A T R V M.

¶ Distinctio materiæ Ecclesiarum Fratrum.

QUOAD Ecclesias Fratrum Mendicantium, multa, Collectogi & varia reperiuntur in Priuilegijs eorundem Fratrum concessa, & statuta. Et primò, ea quæ pertinent ad ædificationem huiusmodi Ecclesiarum ponuntur in dictio

ne. Aedificare. Ac etiam nonnulla ad idem pertinentia, habetur in dictione. Altare. A

¶ Secundò, illa, quæ attinent ad Benedictionem, seu consecrationem prædictarum Ecclesiarum, posita sunt supra, in dictionibus, Benedicere, & Consecrare.

¶ Tertio, alia quæ concernunt exemptionem, & immunitatem earundem Ecclesiarum, reperientur in dictione, Exemptio. §. 10. & 21. & hic infra. §. 5. & 9. & 17. ac 18.

¶ Quarto, sunt aliqua, quæ Fratres prædicti tenentur seruare in suis Ecclesijs, respectu Prælatorum Ecclesiæ, prout habetur infra. §. 10. & 11. B

¶ Quintò, sunt nonnulla concernentia libertatē veniendi ad Ecclesias Fratrum, prout habetur infra. §. 4. & 12. & 13.

¶ Vltimò inueniuntur multæ Indulgentiæ concessæ visitantibus præfatas Ecclesias. Sed hæc ad longum continentur in dictione, Indulgentiæ quoad seculares. 1. & 2. ac 3.

I N N O C E N T I V S 4. decreuit, vt omnes Ecclesiæ Fratrum C
Mi. vbi Conuentus existunt, Conuentuales vocentur. Et concessit licentiam, vt in ipsis Ecclesijs ad opus Fratrum, & Conuersorum, seu Oblatorum suorum, liberè habere Cœmeteria possint, & valeant. b. fo. 21. Et ffo. 23. conce. 9.

Collector. ¶ Notandum, quòd huiusmodi Concessio fuit pro principio Ordinis. Nā postea, pro omnibus Christi fidelibus, habuimus liberam sepulturam, vt patet infra, in dictione, Sepultura.

2 ¶ I D E M Innocentius concessit Fratribus, Ordinis S. Augustini, vt pro Consecrationibus Altarium, seu Ecclesiarū, ac pro Oleo Sancto, & quolibet Ecclesiastico Sacramento, nullus ab eis, sub obtentu consuetudinis, vel alio modo, quicquā audeat extorquere; licet hæc omnia, gratis eis Episcopi Diæcesani impendant; alioquin liceat eis, quoscunq; maluerit Catholicos adire Antistites, gratiam, & communionem Apostolicæ Sedis habentes, qui Apostolica auctoritate faciant prædicta. Et voluit, quòd si Sedes Diæcesanorum Episcoporum fortè D
vacauerint, interim omnia Ecclesiastica Sacramenta, à vicinis Episcopis accipere liberè, & absq; contradictione possint. Sic tamen, vt ex hoc in posterum proprijs Episcopis nullum præiudicium generetur. B. ffo. 247. conce. 605. Vide circa hoc E
infra. §. 9.

C L E M E N S 4. inhibuit: vt nullus Ecclesias, aut loca Fratrum Mi. n. a. u. s. u. temerario præsumat infringere: aut in illis

A illis damnabilem violētiam exercere. Et voluit: quòd illi qui secus facere præsumperint, iplo facto sententiam excommunicationis incurrant; à qua non possint absolui, nisi per Sedē Apostolicam, vel per Conseruatores ab ea eidem Ordini deputatos. B. ffo 105. conce. 226. ¶ Circa hoc vide infra. §. 18.

Excommu-
nicatio.

B ¶ **I**DEM Clemens informatus; quòd Prælati Ecclesiarum, ac Rectores, & Clerici subditos suos sub excommunicationis, & interdicti pœnis, pro libito, sine causa rationabili, phibebāt, ne ad domos Fratrum Eremitarum S. Augustini, pro diuinis officijs audiendis, accederent, & ne illis elemosinas largirentur, & subditos præfatos, ad seruandum prohibitionem huiusmodi, per subtractionem sacramentorum Ecclesiasticorum compellebant, inhibuit districtè, ne talia, vel his similia in ipsorum Fratrum præiudicium de cætero facere attentarent: præcepitq; quatenus huiusmodi inhibitionem inuiolabiliter obseruarēt, à prædictorum Fratrum indebitis grauaminibus, ac iniurijs in posterum desistentes. B. ffo. 77. conce. 232.

Inhibitio.

C **S**IXTUS 4. concessit Fratribus Mi. vt in Ecclesijs curatis; seu parochialibus, quas eos habere contigerit, possint per Capellanum, per eos pro eorum nutu ponendum, & amouendum, curam huiusmodi exercere. Qui, quamdiu Capellanatus huiusmodi fungetur officio, ac si dicti Ordinis Min. professor existeret, dictorū Fratrum libertate, & exemptione fruatur. Ecclesiæ verò prædictæ, & illarum bona illa, qua domus Fratrum prædicti Ordinis, prærogatiua latentur. B. fo 60. Et ffo. 144. conce. 351.

Pro Eccle-
sijs paro-
chialibus
Fratrum
Exemptio.

¶ Ista Concessio, cum repugnet obseruantia, est solū pro Conuentualibus. Et circa præfatā Cōcessionē vide infra. §. 8.

Collector.

D **I**VLIVS 2. cōcessit Fratribus Ordinis Minimorum, quòd omnes, & singulas Ecclesias, & Oratoria quæcunq; eiusdem Ordinis, tam recepta, quàm recipienda, nondum consecratas, seu consecrata, facta prius requisitione Episcopis locorum, eisq; recusantibus, vel negligentibus, per quemlibet alium Catholicum Episcopum possint consecrari facere. B. ffo. 8. conce. 28.

6

Pro Fratri-
bus Mini-
mis.

Cōsecrare

¶ **I**DEM Iulius fecit Prælati huiusmodi Minimorum quandam Concessionem circa reconciliationem suarum Ecclesiarum: vt habetur supra Benedicere. §. 13.

7

Recōcilia-
tio Eccle-
siæ.

E **L**EONARDUS 10. in Cōcilio Lateranensi statuit, & ordinauit: quòd Episcopi, & eorum superiores, & alij Prælati, Ecclesiarum; possint

8

possint visitare Ecclesias parochiales, ad Fratres ratione loco
rum legitimè spectantes, quoad ea, quæ parochianorum cura
& sacramentorum conseruationem, & administrationem
pertinent: sine tamen Visitorum insolito grauamine,
vel impensa. Et similiter statuit: quòd prædictarum Ecclesia-
rum curam gerentes, & circa illam delinquentes, si Religiosi
fuerint, iuxta ipsius Ordinis Regularia instituta, intra septa
Regularis loci; seculares vero Presbyteros, & Fratres huius-
modi beneficia obtinentes; liberè tanquam suæ iurisdictioni
subiectos; punire possint præfati Prælati Ecclesiarum. B. ffo.
25. conce. 69.

9
Episcopi.
Benedice-
re.
¶ IDEM Leo in præfato Concilio statuit: quòd Fratres ab
alieno Episcopo consecrationem Ecclesiæ; vel altaris, aut cæ-
miterij benedictionem petere nequeant: nec in Ecclesijs, per
eos pro tempore ædificandis, primum lapidem per alienum
Episcopum poni facere: nisi vbi Ordinarius bis, aut ter cum
debitis reuerentia, & instantia requisitus, sine legitima causa
id recusauerit. B. ffo. 26. conce. 79.

10
Prohibi-
tio.
¶ IDEM Leo statuit: quòd, vt debitus honor matri-
ci Ecclesiæ reddatur, tam Fratres, quàm alij Clerici seculares, die Sab-
bati maioris hebdomadæ, antequam campana cathedralis,
vel matricis Ecclesiæ pulsauerit, campanas in Ecclesijs suis
pulsare minimè possint. Contra autem facientes, pœnam cen-
tum ducatorum incurrant. B. ffo. 26. conce. 80.

11
Censuræ.
¶ IDEM Leo statuit: vt censuras, per Ordinarios latas, &
promulgatas, ac in matrici Ecclesia ciuitatum, necnon in col-
legiatis, & parochialibus Ecclesijs castrorum, & oppidorum
respectiue solemniter publicatas, teneantur Fratres (quando
super hoc ab eisdem Ordinarijs fuerint requisiti) in Ecclesijs
domorum suarum publicare, ac seruare. B. ffo. 26. concessio-
ne. 81.

12
¶ IDEM Leo declarauit, & statuit, quòd omnes Christi fi-
deles vtriusque sexus, qui, non contempto proprio Sacerdote
parochiali in Ecclesijs Fratrum Ordinum Mendicantium Do-
minicis, & festiuis diebus missas audiunt, satisfacere præce-
pto Ecclesiæ de missa audienda; nec in aliquam labem pecca-
ti mortalis, aut pœnam propterea incurrere: in contrarium
facientibus non obstantibus quibuscunque. B. ffo. 27. concessio-
ne. 90.

13
¶ IDEM Leo postea præfatas litteras confirmauit, & am-
pliauit,

- A** pliauit, ac super illas executores dedit. B. ffo. 47. conce. 142. 14
- ¶ **I D E M** Leo circa benedictionem, & reconciliationem Ecclesiarum fecit aliam Concessionem, quæ posita est in dictione Benedicere. 9. 12.
- ¶ **I D E M** Leo concessit, quòd adueiente casu necessitatis, Ecclesiæ tam Fratrum Min. quàm Monialium S. Claræ obser. possint trãsferri, & mutari de vno loco ad alium, & locus Prioris Ecclesiæ, reduci ad vsus humanos, secundùm commoditatẽ dictorum locorum, & Monasteriorum: dummodo materia ædificiorum ponatur in Ecclesia alia. o. ffo. 92. conce. 277. 15
- B** ¶ **I D E M** Leo concessit postea, quòd Ministri Prouinciales Ordinis Mi. loca eis minus commoda, ab ipsis nõ omnino derelicta, post constitutionem Bonifacij Papæ. 8. constructa, possint pro sua deuotione tenere, sine Fratribus illa in habitantibus. Ita tamen, quòd aliquando ea visitent, cum tempus opportunum fuerit, & in eorum Ecclesijs aliquando celebrent. O. ffo. 61. conce. 189. 16
- C** ¶ **I D E M** Leo concessit, quòd Prælati Ordinis Mino. obseruantix possint in suis Ecclesijs, & Capellis exhumare corpora defunctorũ, & ad alias sepulturas in eisdem Ecclesijs suis trãsferre, de consensu tamen illorum, quorum interest. O. ffo. 58. conce. 162. 17
- ¶ **I D E M** Leo concessit, quòd infringentes, vel aliquam violentiam in Ecclesijs, vel locis Fratrum Min. facientes, possint absolui, prout positum est supra in dictione Absolutio quoad seculares. & 9. 15. 18
- Sepultura. Exhumare.*
- Absolutio*

¶ *Ex Privilegijs Monachorum Sancti Benedicti.*

- B** E N E D I C T V S 13. concessit Monachis Ordinis Sancti Benedicti, quòd si contigerit Ecclesias suorum Monasteriorum aliquo casu violari, quòd Priores cum aqua Gregoriana, eas valeant reconciliare. o. 19
- ¶ **A** qua Gregoriana, de qua in superscripta Concessione fit mentio, est aqua benedicta per aliquem Episcopum Catholicum. Et dicitur Gregoriana, quia à Gregorio Papa fuit Ordinata. Sic autem debere intelligi, accepi ego à quodam peritissimo Patre præfati Ordinis Sancti Benedicti, & apud ipsos intellexi sic practicari. Reconciliatio Ecclesiarum violatarum. Collector.

ANNOTATIO CORDVBAE. A

QUOAD §. 6. vide in Compendio tit. Bona. §. 10. aliam Concessionem eiusdem Iulij 2. factam eisdem Augustinien ad idem, & habetur. ffff. 76. Similiter aliam Leonis 10. & ad idem. ffff. 122.

CAPVCCINI ANNOTATIO.

In §. 2.

QUOAD dispositionem, de Oleo Sancto, quæ in hoc §. 2. habetur, vide infra, in Verbo, Punctio Extrema, in Annotatione nostra. B

In §. 3.

Quoad dispositionem Cle. 4. in §. 3. positã, & etiam ponitur infra in Verbo Monasteria. §. 3. est sciendũ, quod inter alias Constit. contra Bannitos, à varijs Summis Pontif. factas, Six. V. fecit vnã pro Regno hoc Neap. anno D. 1585. Quæ Incipit Alias felicitis recordationis, & c. In qua, inter cætera, concedebatur Officialibus Regijs, vt causa conquisitionis, vel infestationis Bannitorum, Ecclesias, Monasteria, cellas, seu loca Religiosarum, Ecclesiasticarumq; personarum ingredi, ipsosq; Bannitos, & delinquẽtes aliquo modo ibi occultatos, siue receptos inde extrahere, & si opus esset, ipsas etiam personas Ecclesiasticas, & Religiosas capere, & carceribus Ecclesiasticis dumtaxat mancipare possent, & c. C

Ve. in sequenti Gregor. Cõstit. narratur.

Verũ quia ista, & alia similia in ea contenta, non modicum, Ecclesiasticam tangebant immunitatem, (vt in tit. de Immunit. Eccles.) multaque inde videbantur in dies oriri scandala, Ac non paucæ ipsorum Religiosorum infestationes, & perturbationes euenire. Proinde Greg. 14. anno 1591. In Const. sua, Cum alias nonnulli & c. pro Immunit. Eccles. seruanda, malisq; supradictis abuiando, supradictam Sixti V. Const. moderando, statuit dicens. D

Dispositio Bullæ Gregor. 14. de Immunit. Eccles.

CVM alias nonnulli prædecessores nostri, & præsertim felicitis recordat. Sixtus Papa V. necnon Pius etiam V. & Infra.

Hac itaq; nostra perpetuò valitura Cõstitutione, omnia, & quæcunq; Priuilegia, Indulta, & Gratiã, tam per prædictum Sixtum, ac Pium Quintum, quàm alios quoscumque nostros Prædecessores, aut nosmetipsos, Sedemq; Apostolicam, eiusvè Legatos, super abducendis, vel extrahendis ab Ecclesijs, Monasterijs, Sacellis, domibus Regularibus, & sæcularibus, locisve Sacris, aut Religiosis, aliãque in casibus à iure permis-
sis

A fis hominibus, certorum tunc expressorum, vel non expressorū
criminum reis, aut fraudolentis decoctoribus, etiā in odium
certorum delictorum, & pro bono, pace, & quiete publica, &
ex causis vrgentissimis, ac necessarijs, & æquipollentibus ca-
sibus in iure expressis, atque ex paritate, identitate, aut ma-
ioritate rationis extensis, perpetuò, vel ad certum nondum
elapsum tempus, seu ad vitam alicuius Principis, aut benepla-
citum, seu aliās quomodolibet concessa, etiam iteratis, aut
B multiplicatis vicibus, approbata, & innouata, ac vsu rece-
pta, literasque Apostolicas sub plumbo, aut in forma Breuis,
seu aliās quomodocunq; desuper confectas, quarum tenores
hic haberi volumus pro expressis, ac ad verbum insertis, sub-
lata penitus omni differentia; Ita ad vnam tantum formam re-
ducimus, & moderamur, vt laicis ad Ecclesias, locaq; sacra, &
Religiosa prædicta cōfugientibus, si fuerint publici latrones,
viarumq; grassatores, qui itinera frequētata, vel publicas stra-
C tas obsident, ac viatores ex insidijs aggrediuntur, aut depopu-
latores agrorum, quiue homicidia, & mutilationes membro-
rum in ipsis Ecclesijs, earumve Cæmeterijs committere non
verentur, aut qui proditoriè proximum suum occiderint, aut
Assassini, vel hæresis, aut læsæ Maiestatis in personā ipsiusmet
Principis rei, immunitas Ecclesiastica nō suffragetur: Sed vni-
uersis & singulis Venerabilibus Fratribus nostris Patriarchis,
Primatibus, Archiepiscopis, Episcopis, cæterisq; Ecclesiarū,
& Monasteriorū Prælati, tam sæcularibus, quàm cuiusuis
D Ordinis Regularibus, directè præcipiendo mādamus, & præci-
pimus, vt laicos in casibus prædictis delinquentes, ad eorum
Ecclesias, Monasteria, domos, & alia loca supradicta sacra, seu
Religiosa, respectiuè confugientes, & in eis se recipien. atque
morantes, qui prædicta delicta, eorumve aliquod, iudicio suo
commisisse videbuntur, quando à Curia sæculari fuerint re-
quisiti, & quilibet eorum fuerit requisitus, Ministris, & Offi-
cialibus Curiaæ sæcularis, absq; Irregularitatis nota, aut alicuius
E censuræ Ecclesiasticæ in cursu tradi, & consignari curent,
& faciant, & quilibet eorum curet, & faciat. Ne autem Curia
sæcularis, prædicta Ministri facultate illos per se, & propria au-
ctoritate extrahendi, & abducendi sibi olim, vt præfertur, at-
tributa. & per præsentis reuocata, abutantur, Volumus, dicta
que auctoritate decernimus, & declaramus, vt Curia sæcula-
ris, eiusq; Iudices, & Officiales, ab Ecclesijs Monasterijs, locis

que sacris prædictis laicū aliquem, vt præfertur, delinquentē, **A**
 in nullo ex casibus supradictis sine expressa licentia Ep̄i, vel
 eius officialis, & cum interuentu personæ Ecclesiasticæ ab eo
 auctoritatem habentis, ad quos solos, & nō alios Ep̄is inferio-
 res, etiam si aliās Ordinarij sint, aut nullius diœcesis, aut Con-
 seruatores, ab hac sede specialiter, vel generaliter deputati,
 prædictam licentiam dandi facultas pertineat; occurrente au-
 tem casu in loco exempto, & nullius diœcesis, tunc ad Ep̄m vi-
 ciniorē deuoluatur hæc cognitio, & non ad alios capere, ex- **B**
 trahere, aut incarcerare nō possint, nisi eo casu, quo ipse Ep̄s,
 & diœcæ personæ Ecclesiasticæ requisitæ, illos in delictis supe-
 rius expressis culpabiles tradere, aut capturæ, & carcerationi
 interuenire, & assistere recusauerint; tuncq; reuerentiæ Ec-
 clesiæ, & locis sacris debitæ memores, prædictos delinquentes
 minori, quo id fieri poterit cum scandalo, & tumultu extrahere
 curent. Quodq; delinquentes laici prædicti, postq;, vt præ-
 fertur, ab Ecclesijs, locisve sacris extracti, & capti fuerint, ad **C**
 carceres Curia Ecclesiasticæ reponi, & inibi sub tuto, & firmo
 carcere, ac opportuna custodia data illis, si opus fuerit p̄ Cu-
 riam sæcularem, detineri debeant, nec inde extrahi, Curiaq;
 sæculari prædictæ consignari, nec tradi possint, nisi cognito
 prius per Ep̄m, seu ab eo deputatum, an ipsi vere crimina su-
 perius expressa commiserint, tuncq; demum, de mandato
 Ep̄i per Iudicem Ecclesiasticum Curia sæculari, quacunq; ap- **D**
 pellatione postposita, cōsignentur. De crimine verò hæresis
 cognitio ad forū Ecclesiasticum tota pertineat, neq; in ea Curia
 sæcularis, se quoquomodo intromittat: Sicuti et prohibemus,
 ne cōtra Ecclesiasticas personas sæculares, aut cuiusuis ordi-
 nis, vel militiæ et S. Ioannis Hierosolymitani, Regulares quo-
 quomodo, et vigore prædictorum Priuilegiorū, Indultorū, aut
 Cōcessionū (quæ oīa ad terminos iuris per præsentēs reduci-
 mus) procedāt, aut se intromittant; illasve ab Ecclesijs, Mona- **E**
 sterijs, Domibus, locisq; sacris, aut Religiosis, et in casibus in
 hac Constitutione expressis extrahere, abducere, capere, car-
 cerare, aut cognoscere de criminibus ad forum Ecclesiasticū
 pertinentibus, aliās, q̄ de iure, & p̄ Priuilegia eisdē Ordinibus,
 aut militijs concessa p̄mittitur, quomodolibet p̄sumant. Quod
 si quis, quacunq; dignitate p̄ditus, præmissorū quicquā attēta-
 re contra hanc Cōstitutionem p̄sumperit, ipso facto Cēsuras,
 quæ contra libertatis Ecclesiæ violatores sunt promulgatæ.

Non

A Non obstantibus præmissis, etiam Sixti, & Pij V. quàm aliorum quorumcunque prædecessorum nostrorum, litteris Apostolicis, priuilegijs, indultis, &c. Dat. Romæ, in Monte Quirinali, Anno incarnationis Dominicæ, Millesimo quingentesimo nonagesimo primo, Nono Kal. Iunij, Pont. Nostri, Anno primo.

B **X** supradictis ergo, Religiosi sint cauti, vt ne amplius sinant malefactores in suis locis, vel Ecclesijs à ministris Iustitiæ secundum dispositionem Bullæ Sixti V. Capi, quia sic expressè facerent contra supradictam Greg. dispositionem, & se pœnis Irregularitatis, & alijs Censuris exponerent.

Et vt ne etiã permittant malefactorem in suis Ecclesijs, & locis, Capi à Ministris Iustitiæ nisi particularem afferant Episcopi, siue eius Officialis licentiam contra particularem illum malefactorem, cum interuentu personæ Ecclesiasticæ, vt in Bulla habetur.

C Et aduertant etiam, quod nõ sunt obligati illum malefactorem custodire, nec illi cibum non ministrare, cū iam excõica à Six. V. super hoc lata, per hanc Greg. Const. sit sublata; sed in omnibus alijs, ad supradictæ Bullæ Verba bene aduertant, si errare, & puniri pœnis in ea taxatis nolint. Et hæc sufficiant.

Quoad id quod dicitur in hoc. §. 7. de Reconciliatione Ecclesiarum faciendâ, Vide quæ dixi supra in Verbo Benedicere, in fine. Et quoad Benedictionem Ecclesiasticarum rerum, & præcipuè Corporalium, vltra eâ quæ dixi supra in supradicto Verbo Benedicere, fo. 235. littera C. est etiã aduertendum, quod Generali Canonicorum Sancti Saluatoris, fuit absolutè, absque aliqua limitatione concessum à Iulio. 2. vt inter alia, possit Benedicere Corporalia, quamuis non pertineant ad usum sui Ordinis. Vt patet in Compend. Priuileg. Societatis Iesu, Verbo Benedicere. §. 2.

D Circa Visitationem Ecclesiarum nostrarum est sciendum, quod Episcopi illas tantum possunt Visitare Regularium Ecclesias, quæ curam habent animarum, vel eis fuerit Beneficium aliquod vnitum, eo modo, quo Leo. 10. statuit, vt in hoc. §. 8. habetur. Prout sic sæpe sepins, in multis casibus declaratum est ab Illustriss. Dom. Cardin. Sacr. Congreg. supra Concilij Triden. Interpretatione deputatis; Et in specie fuit nobis Capucinis, annis proximè elapsis pluries declaratum: vt ex eiusdem Congreg. litteris clarissimè apparet, in nostris Archiujs, & alibi reseruatis.

E Declaraueruntque ipsi Illustriss. Card. vt. C. 7. & 8. Sess. 7. de reformat. Conc. Trid. ita intelligatur: & etiam Cap. 11. Sess. vltima de Regularibus. Licet sint capituli Ordinis, &c. quod, scilicet, possint illas Ecclesias

In §. 7.

Benedictio Corporalium.

In §. 8.

personas que de familia, & huiusmodi curam exercentes, quoad curam ipsam, & sacramentorum administrationem, Episcopi visitare, modo supra dicto. Non tamen ipsa Monasteria quoad correctionem Fratrum, iuxta dispositionem cap. 20. & 21. ipsiusmet, Conc. tit. de Regul.

Pro equi-
bus Hiero-
soly. m.

Et ubi Equites Hierosolymitani habent iurisdictionem temporalem, & spiritualem, ibi Ordinarios se non interponere ad visitandum, ipsamet Greg. Cardin. declarauit. Iuxta Bullam Pij. V. Pastoralis Officij. die 22. Septembris 1571. editam.

AE D I F I C A R E.

¶ *Distinctio materie infra scriptæ.*

Collector.

IRCA ædificationem Ecclesiarum, & Conuentuū Fratrum Mino. & aliorum Mendicantium, reperiuntur multa & varia in Priuilegijs prædictorum Fratrum, quæ inferius tali Ordine ponuntur.

¶ Primum namque locum habeant ea quæ spectant ad Fratres Min. in particulari.

¶ Reliqua vero loca possident successiuè illa quæ ad alios Fratres Mendicantes pertinent, prout infra videbitur.

¶ *Pro Fratribus Ordinis Minorum.*

Prohibitio.

CLEMENS 4. prohibuit Fratribus Ordinis Prædicatorum, & pœnitentiæ Iesu Christi, & Carmelitarum, ac Sancti Augustini, & Monialibus Sanctæ Claræ, aliorumq; Ordinum in paupertate fundatorum, ac omnibus mulieribus prædictorum Ordinum, aut aliorum quorumcunque, ne aliquod Monasterium, Ecclesiam, aut Oratorium ædificare, seu construere præsumant, infra spatium trecentarum cannarum, ab Ecclesijs Fratrum Mino. mensurandarum per aerem, etiam ubi aliàs rectè mensurari loci dispositio non permittit. Nulli quoque seculari, vel Religioso cuiuscunque professionis uoluit licere, Ecclesiam, vel Monasterium, seu Oratorium iam ædificatum in aliquem transferre de Ordinibus memoratis infra spatium prædictarum trecentarum cannarum. Et quamlibet istarum cannarum uoluit octo palmorum longitudinem continere, non obstante varia locorum consuetudine, siue Priuilegijs, & litteris quibuscunque à Sede Apostolica sub quacunque uerborum forma concessis, seu etiam concedendis, quæ.

A quæ de præsentibus specialem, & expressam non fecerint mentionem. Præterea statuit, vt quidquid contra huiusmodi Ordinationis, & inhibitionis tenorem, ex nunc in antea ædificatum fuerit, diruatur. b. fo. 31. Et ffo. 30. conce. 28. Circa hoc vide infra. §. 9.

B **I**DEM Clemens concessit, quòd liceat Fratribus Ordinis Minorum, cum de Prioribus locis suis ad alia loca se transferunt, tam omnem ædificiorum materiam locorum quæ dimitunt (dedicatis Ecclesijs dumtaxat exceptis) quam libros, calices, & paramenta, secum ad alia loca transferre, & ædificia ipsa cum solo, & alijs ad eadem loca pertinentia (præter Ecclesias) per personas à Sede Apostolica deputatas vendere, & perferre ad ædificationem, seu alias in eorum utilitatem conuertere, secundum quod eis melius videbitur expedire. B. fo. 58. Et ffo. 142. conce. 340.

Vendere.

C **O**NIFACIUS 8. prohibuit, ne aliquis, vel aliqui Ordinū prædictorum, vel Minorum aliorumue Mendicantium, quibuscunque super hoc Priuilegijs muniti existant: quæ ipsis contra tenorem huiusmodi constitutionis nullatenus voluit suffragari, in aliqua ciuitate, Castro, Villa, seu loco quocunq; ad habitandum domos, vel loca quæcunq; de nouo recipere, vel recepta mutare, vel ea venditionis, permutationis, donationis, aut cuiusuis alienationis titulo quomodocunq; in alios transferre præsumant absque Sedis Apostolicæ licentia speciali, plenam & expressam faciente de prohibitione huiusmodi mentionem. Et si secus egerint, irritum esse decreuit. Habetur in. c. Cum ex eo. de excessibus prælatorum. lib. 6.

Ex iure cõmuni.

CLEMENS 5. in declaratione Regulæ Fratrum Min. declarauit, non conuenire prædictis Fratribus vllò modo quòd fieri faciant, vel fieri sustineant Ecclesias, vel alia quæcunque ædificia, quæ considerato Fratrum inhabitantium numero, excessiuâ in magnitudine, & multitudine debeant reputari. Ideoque voluit, quòd vbique in toto Ordine Fratres temperatis, & humilibus ædificijs sint contenti, ne tantæ paupertati promissæ, quod patet oculis, contrarium foris clamet. b. fo. 15. tractatu tertio. Et. b. ffo. 16. tractatu. 2.

4
Paupertas

PAVLVS 2. inhibuit Fratribus Mino. Conuentualibus, sub excommunicationis pœna, ipso facto incurrenda, &

- 5
Cōtra Fratres Conuentuales. Excommunicatio. **A**
à qua nequeant absolui nisi per Romanum Pontificem (præterquam in mortis articulo) ne proprio motu, vel industria, aut per se, vel aliū, seu alios, quouis quæsito colore impediunt Fratres prædicti Ordinis obseruantes, recipere domos eis oblatas, neque eisdem molestiam aliquam inferre præsumant. B. ff. 94. conce. 204.
- Collegior. ¶ Aduerte, quòd cum circa hoc sit in Bulla concordie Leonis prouisum, videtur expirasse.
- 6
SIXTUS 4. concessit omnibus Fratribus Min. obseruantie, quòd sana conscientia possint habitare domos, quas habent in Ciuitatibus, & Castellis, pro eorum commoditate. o. fo. 63. Et ff. 66. conce. 101. **B**
- 7
EXCOMMUNICATIO. ¶ IDEM Sixtus concessit, quòd Fratres Min. prædicti non obligentur in conscientia, si non recipiant loca, vel Monasteria, tam Fratrum Conuentualium, quàm etiam de nouo erigenda, vel alia quæcunque, etiàm si eis præcipiatur per obedientiam, & sub pœna excommunicationis latæ sententiæ, & alijs censuris. o. fo. 63. Et ff. 67. conce. 112. **C**
- 8
GENERALIS MINISTER. ¶ SUPRADICTUM, est sanè intelligendum. Nam si istud præcipere retur nobis modo, teneremur obtemperare. ¶ IDEM Sixtus concessit Generali Fratrum Min. obseruantie licentiam, & facultatem, ea loca quæ Fratribus suis minus commoda esse cognouerit, dimittendi in manibus Ordinarium locorum, & illa licitè deferendi, prout ei visum fuerit expedire. Super quo eiusdem Generalis conscientiam onerat. Et hoc voluit, non obstante Constitutione Bonifacii 8. prohibente loca semel recepta non deferri, & alijs Apostolicis Constitutionibus, cæterisque contrarijs quibuscunque. B. fo. 47. Et ff. 131. conce. 293. **D**
- 9
Cōmunicatio Priuilegiorū. Nota. ¶ IULIUS 2. declarauit, quòd coarctatio, seu reductio trecentarum cannarum ad centum quadraginta, contra Fratrum Prædicatorum Priuilegium facta per Clementē 4. non debet nocere Fratribus Mino. Nec Priuilegiarum, communicationem in damnum, sed in fauorem prædictorum Fratrum Min. esse concessam. Ac potiori pro cautela prædictum Priuilegiū Clementis, trecentarum cannarum, supra. s. 1. positum, & inde sequuta quæcunque prædictis Fratribus Mino. confirmauit, & approbauit, & quatenus opus esset, prædictarum trecentarum cannarum Priuilegium, auctoritate Apostoli-

A ca eisdem Fratribus Minor. de nouo concessit. B. ffo. 231. concess. 535. Et ffo. 73. concess. 221.

Idem Iulius concessit Fratribus Min. quòd si à Principe, Duce, Marchione, aut Comite, vt aliquam domum dicti Ordinis ædificent, requisiti fuerint, domum huiusmodi pro vsu, & habitatione perpetua Fratrum dicti Ordinis regularis Observantiæ, cõstruere, & ædificare, ac locũ pro huiusmodi constructione recipere possint, & valeant. B. fol. 43. Et ffo. 126. concess. 278.

B ¶ Idem Iulius approbavit Concessionem immediatè suprapositam, supplendo aliquos defectus, qui in eius relatione interuenerant. Ac voluit, & decreuit, quòd literæ prædictæ valeant, & prædictis Fratribus suffragentur, non obstante Cõstitutione Bonifacij 8. in contrarium faciente, ceterisq; contrarijs quibuscũq; B. ffo. 211. conc. 515. Et ffo. 71. conc. 218.

C ¶ Idem Iulius statuit, quòd Fratres Mino. qui in vna Prouincia, secundum morem dicti Ord. viuunt, nequeant ædificare domos in alia Prouincia, quæ sub aliena obedientia existant, nisi de licentiã Generalis. Et decreuit irritum, & inanè quicquid in contrarium attentari contigerit. B. fol. 43. Et ffo. 126. concess. 276.

D ¶ Idem Iulius statuit, circa supradicta clarius idem quod antea, scilicet, quòd Fratres Mino. Observantiæ, cuiuscunq; Prouinciæ, seu Custodiæ, in alia quacũq; Prouincia, seu Custodia, etiam de Observantia; domos pro eorum vsu, & habitatione, non solum non ædificent, sed nec ab alijs quibuscunq; personis (sine licentiã Generalis) ædificatas, recipere valeant. B. ffo. 227. concess. 532.

E **L** E O 10. concessit, quòd adueniente casu necessitatis, Ecclesiæ, tam Fratrum Minorũ, quàm Monialium S. Claræ Observan. possint transferri, & mutari de vno loco ad alium. Et locus Prioris Ecclesiæ reduci ad vsus humanos, secundum commoditatem dictorum locorum, & Monasteriorum; dũmodo materia ædificiorum ponatur in Ecclesia alia. o. ffo. 92. conc. 277.

¶ Pro Fratribus Prædicatoribus.

C L E M E N S 4. postquam consimile Priuilegium, sicut suprapositum. s. 1. Concesserat Fratribus Ord. Prædicatorum restrinxit illud, quoad huiusmodi Fratres, reducendo ad

10

11

12

Prouinc.

13

Prouinc.

14

Pro Eccl.
Fr. Mon.

15

Restrictio

ad

ad spatium centum quadraginta cannarum. b. fol. 30. Et ffo. **A**
31. concess. 29. Vide supra. §. 9.

¶ Pro Fratibus Carmelitis.

- 16** **I**DEM Clemēs 4. concessit Fratibus Ord. Carmelitarum ne aliqui Religiosi Ordin. Mendicantium, Ecclesias, seu quævis loca ædificare, seu construere, aut per alios cōstructa, seu ædificata recipere, aut inhabitare iuxta loca prædicti Ordinis, infra spatium centum quadraginta cannarum mensurandarum, etiam per aera (vbi alias rectè non permetteret loci dispositio mensurari) quo quomodo præsumant, decernens, quicquid secus actum fuerit irritum, & inane. B. fo. 89. Et ffo. 172. concess. 403. **B**
- 17** **V**RBANVS 4. concessit Fratibus Ord. Carmelitarum; ut si aliqui Christi fideles aliqua loca ad se spectantia, quæ feudalia, seu censualia non existant, eis contulerint; liceat eis de cōsensu Diœcesanorum illa recipere, ac in eorum singulis Ecclesiã, aut Oratorium cum cāpanili construere, & inibi diuina officia celebrare. B. fo. 81. Et ffo. 165. conc. 388. **C**
- Collector.** ¶ Aduerte, quòd præfata Concessio est valdè notabilis, sed multo magis ampliatio eius; quæ immediatè sequitur, & alia in §. 21. infra posita.
- 18** **S**IXTUS 4. confirmauit supradictam Cōcessionem Vrbanini, & insuper extendit illam ad quæcunq; loca, domos, & Ecclesias etiam Parochiales; non obstante Cōstitutione Bonifacij 8. prohibète, ne cuiusuis Ordinum Mendicantiũ Fratres noua loca ad habitandum recipiant, vel recepta mutare præsumant, sine Sedis Apostolicæ licentia speciali, faciens specialem, & expressam de prohibitionehuiusmodi mentionem. B. fo. 104. Et ffo. 187. conc. 481. **D**
- Ampliatio Nota.**
- Collector.** ¶ Vide aliam Concessionem adhuc ampliorem, quæ ponitur infra. §. 20.
- 19** **I**DEM Sixtus prohibuit, vt non solum Fratres Mendicantes, verum etiam, quicumque alij Religiosi, vel Ecclesiasticæ personæ vtriusque sexus, prope domos Fratrum dicti Ordinis de Monte Carmelo, nouas Ecclesias, & loca construere, vel alias de nouo recipere, & habere possint, infra spatium centũ quadraginta cannarum, per aerem mensurandarum, vbi aliàs commodè per terram mensurari non possent. Et quòd si quis (cuius- **E**

A (cuiusvis conditionis, status, aut dignitatis fuerit) contra prædicta venire, aut jagere præsumperit, tam ipse, quam auxilium, vel favorem præstantes, ipso facto incurrant sententiam excommunicationis. Et nihilominus cuncta, & singula ab eis facta, pro infectis habeantur. B. fo. 100. Et fo. 184. cōcess. 457. Excommu-
nicatio.

¶ *Pro Fratibus Ordinis Minimorum.*

R **I**VLIVS 2. concessit Fratibus Ordinis Minimorū. vt domos, seu Ecclesias, loca, & Oratoria quæcunq; pro eorū perpetuis vsu, & habitatione possint construere, & ædificare, seu construi, & ædificari facere, absq; alia desuper faciēda noua Concessione Apostolica. Et quod Ordinis prædicti Conseruatores, quoties opus fuerit, eidem Ordini Minimorum, ac illius personis, in præmissis efficacis defensionis præsidio assistant. Ac ne Prælati Ecclesiastici quicunq; cuiuscūque nobilitatis existant, in aliquo dānificare, molestare, perturbare, nec inquietare vllatenus audeant, sub excoicationis latæ sententiæ pœna inhibere possint. B. ffo. concess. 27. 20
Cōseruato-
res.

C ¶ Aduerte, quod in huiusmodi Concessione conceditur, qd prædicti Fratres possint ædificare loca, seu Conuentus vbiq; seu ædificata recipere, absq; aliqua licentia, etiam Ordinario, aut alio Prælato Ecclesiastico contradicente. Hoc autem est quid magnum, & nusquam aliàs concessum, saltem, quod reperiatur in libris Priuilegiorum Ordinum. Et supradictum fuit practicum de facto, & obtentum ab ipsis Minimis contra Archiepiscopū Hispalens, scilicet, sicut patet in dicto Priuilegio. Excommu-
nicatio.
Collector.
Sed nūc al-
liter obser-
uandū iu-
xta Conc.
Trid. sess.
vlt. de reg.
cap. 3.
Nota.

Ex Priuilegijs Cartusien.

INNOCENTIVS 4. statuit, vt infra dimidiam leucam, à terminis possessionum Cartusienſiū, nulli Religioso liceat quodlibet ædificium construere, vel possessiones acquirere. B.

A N N O T A T I O C O R D V B A E.

QUOAD. §. 8. notandum, quod in tabul. 2. Vicar. g. sic habetur: fratres Indiarum de licentia sui Archiepiscopi possent ædificare loca, cum nullus contradicat, & hoc per communicationem Maris. magni Carmelit. Aliàs autem providebitur eis de au-
flori.

Floritate per literas Apostolicas, hæc ibi, ubi notandū, quòd illud Priuilegi. Maris magni Carmelitarum, quoad hoc, habetur in Compendio, in hoc tit. §. 17. 18. A

Quoad §. 9. notandum, quòd Priuileg. Clement. 4. concessum Fratribus Prædicatoribus, de quo ibi fit mentio, habetur infra in Compendio eodem. tit. §. 15.

Quoad §. 14. notandum, quòd idem Leo 10. ffff. 61. fecit aliam Cõcessionem, quæ habetur in Compendio tit. Ecclesiæ Fratrum. §. 16.

CAPVCCINI ANNOTATIO. B

In §. 1. 8.
16. & 19.

QUO AD dispositionem §. 1. 8. & 16. & 19. est sciendum, quòd Neapoli, & in quam pluribus alijs Ciuitatibus, practica est in contrarium, cum multa talium Regularium Monasteria reperiantur esse edificata, & quotidie edificari, vicinissimè, adeo ut non videatur iam esse in vsu; cū, his supradictis non obstantibus Priuilegijs, fuerit contrarium pluries à Sede Apost. decisum.

In §. 18.

Nouas Prouincias recipere.

In §. 20.

Quoad illam Six. 4. Ordinationem. §. 18. A lueriendū est, quòd ex Priuilegio Greg. 13. (quod seruatur in Archiuo nostro Romæ) non solum noua loca, sed etiam nouas Prouincias, absq; alia Summi Pont. licentia possumus nos Capuccini recipere. C

Circa §. 20. notabilem illam Concessionem Fratribus Minimis factã, & alijs Mendicantibus per communicat. Est a luerendum, quòd nunc, absq; licentia Ordinarij Diocesis illius, noua loca recipi non possunt iuxta Conc. Trid. dispositionē Sess. 11. tit. de regular. cap. 3. ubi habetur, quòd nec de cetero similia loca (scilicet, Mendicantiū) erigantur, sine Episcopi, in cuius Diocesi construenda sunt, licentia prius obtenta. In tantum, quòd nunc sufficit licentia Diocesanorum, absq; alia Summi Pont. illa auctoritate per prius requisita per cap. 1. de excessib. Prælat. in 6. D

Ex Priuilegijs Societ. IESV.

CONFIRMATA est denuo, concessa Societati Iesu facultas, retinendi, & erigendi Collegia, Domos, Ecclesias, & Oratoria in quibusuis Mundi partibus, etiam intra 140. cãnas, à Conuentibus aliarum Religionum, etiam Mendicantiū; non obstantibus eorum Priuilegijs à Pio quarto, post alios Pontif. ut in literis Apost. pag. 74. & sequenti. Et quum in hoc Priuilegium reuocatum fuerit per Pium 5. in causa Domus Toletanæ, fuit tamen reuocatum à Greg. 13. in eadem causa. ut habetur in literis Apostolicis, & refertur in eius Compend. Priuileg. verbo edificia. §. 1. E

EGRE-

A EGREDI ORDINEM VEL CLAUSVRAM.

CIRCA egresionem Fratrum Minor. Obseruatiz ab Ordine, seu ab obedientia Prælatorum, continetur multa in Priuilegijs prædictorum Fratrum, prout habentur supra in dictionibus Apostata. Exempti Fratres. Eijcere, seu expellere ab ordine. ¶ Quo ad egressum verò Monialium Sanctæ Claræ à Clausura tuorum Monasteriorū, in quibus casibus liceat, & in quibus non, habetur supra in dictione Clausura Monialium. Collector.

EIIICERE, SEV EXPELLERE AB ORDINE.

CIRCA INNOCENTIVS 4. prohibuit districtè vt Fratres Minores, quos Generalis, aut Prouinciales Ministri, ab ordine pro suis culpis expellere contigerit, vel egressi fuerint proprio suo motu, non presumât prædicare, seu confessiones audire, vel docere, nisi (de licentia Sedis Apostolicæ, aut prædictorum ministrorum) ad alium trāsierint ordinem. Et voluit, quòd si contra huiusmodi inhibitionem aliquid fuerit temerè attentatum, possint dicti Ministri in illos sententiam excommunicationis promulgare. B. fol. 36. Et ffo. 120. concess. 262. Prædicatio.
Confessio.

D ¶ IDEM Innocentius cōcesit, vt eiekti, vel egressi de prædicto Ordine Mino. possint transire ad alios Ordines approbatos, præterquã ad Beati Augustini Templariorum, Hospitaliorum, & aliorum Religiosorum arma portantium. Deferendo tamen literas testimoniales Generalis, vel Prouincialis dicti Ordinis. Et inhibuit districtè, ne tales Fratres aliter ad alium ordinem transeant, vel aliqui eos recipere, seu retinere præsumant, absque licentia speciali Sedis Apostolicæ, faciente de præsentibus mentionem. B. fol. 37. Et ffo. 120. concess. 262. Excommunicatio.
Licentia.
Recipere Fratres.

CLEMENS 4. in Mari magno prohibuit, & statuit supra dicta per eadem verba formalia. B. fol. 58. Et ffo. 141. concess. 330 & 331. 3

ALEXANDER 6. concessit facultatē Generalibus Ordinibus Minorum, vt per semetipsos duntaxat, & Prouincialibus, vt per eos, cum cōsensu maioris partis Capituli Prouincia- 4
Generalis.
Prouinc.

318 *Eijcere seu expellere ab ordine.*

Habitus
ord. Mino.
Incorrigi-
biles.

uincialis, Fratris dicti Ordinis, quos incorrigibiles repererint, habitu expoliare valeant. & ab Ordine eijcere. Ac contra quoscunq; eis auxilium, consilium, vel fauorem publicè, vel occultè, directè, vel indirectè, aut quouis quæsito colore, super dicti habitus delatione præstantes, etiam cuiuscunq; dignitatis, gradus, ordinis, & conditionis fuerint, per Censuras Ecclesiasticas; ac alia iuris opportuna remedia (appellatione postposita) procedendi; inuocando etiã, si opus fuerit, auxilium brachij secularis. b. ff. 56. concess. 65.

Collector.

S. Bonau.

¶ Præfata Concessio non est absolutè, ac indistinctè intelligenda, sed iuxta doctrinam Sãcti Bonauenturæ, in quæstionibus super Regulam Fratrum Mi. q. 14. vbi quærit. Si liceat Ordini eijcere aliquem pro demeritis? Ad quam quæstionem respondens dicit sic. Si Frater aliter viuit, quam licet in Ordine, & sæpius correctus se non sufficienter correxerit, si excessus occultus sit, tolleretur, & cum cautela propter scãdalum; ne si abijceretur, cum eius culpa non pateat, videretur iniuste proiectus, aut peccatum iniuste propalaretur: quod vtrunq; illicitũ videtur. Si verò excessus eius graues fuerint, & notorij, quòd alij eius exemplo possint infici si retineatur in Ordine, & extranei scandalizarentur; quod talis in Ordine sustineretur, tum propter auferendum scãdalum, tũ propter corruptionem Ordinis præcauendum; debet eijci præuaricator voti, & pacti sui, quia iam Ordo non tenetur ei de promisso tenendi eum secum, qui promissum suũ præuaricando pluries violauit. Cũ, ideo sit vocatus Ordo, quia nihil inordinatũ in se patiat. Quod si Deo permittente, talis se ipsum eijceret, gratiæ sunt Deo referendæ, non quia ille peccauit, sed, quòd oues suas à pestifera contagione liberauit. Vnde Apostolus ad Galat. 5. Vtinam (inquit) abscindantur, qui vos conturbant, scilicet, puritatem vestram, pacem, & famam. ¶ Et inferius prope finem determinationis additur. Et ideo si Frater demeretur, in Ordine, quem vult, non retineri, cum ex peccato suo non sit conditio eius melior facta, vt iam possit esse liber, sed, potius deterior; oportet eum alium Ordinem intrare, & illum seruare, si vult saluari. Et ad hoc cogit eum Statutum vniuersalis Ecclesiæ, nõ Ordo iste, ex cuius gratia permittitur ei ad inferiorem Ordinem transire, cũ Superiorem non inuenit; ne aditus ei salutis præcludatur. Si autem velit in seculo vagari, ex quo Ordo

Nota.

non

A non vult eum recipere, nec ad Religionē concedatur sibi trā-
fire in spacio temporis sibi determinato: licet iam videatur
ab Ordinis iurisdictione exemptus, cum nolit eum amplius
tenere; tamen ex auctoritate Summi Pontificis, a cuius iurif-
dictione non est subtractus, potest eum Ordo impetere, & per
Censuram Ecclesiasticam, vel etiam ad alias pœnas corpora-
les potest coercere eum, vice Domini Papæ, quandiu non ha-
buerit alium iudicem regularem, cui se subiecerit, Regulam,
& Ordinem illius stabiliter assumendo. Hæc omnia Sanctus
B Bonaventura vbi supra.

A ¶ Nec obstat præfatis dicere, quòd Papa absolutè concef-
sit, & ideo absolutè esse intelligendum. Quia licet, hoc verum
possit esse pro foro exteriori, non tamen est tutum pro fo-
ro conscientia. Nā adhuc, remittere Fratres professos in ob-
seruantia, ad Conuenticales, nullatenus licet. Sic enim deter-
minatum est in quodam Capitulo generali, vt positum est in
C dictione Cōuenticales Fratres, post. §. 2. Cuius ratio videtur
esse, quia Prælati Ordinis, nec Papa possunt liberare Fratres
huiusmodi, ab obligatione, qua in professionis emissionem per
votum solemne se astrixerunt. Eijciendo autem tales absolu-
tè extra Ordinē, vltra inconuenientia superius dicta, est ex-
ponere illos periculo damnationis æternæ, cum sic eiekti ne-
queant seruare Regulam, quam promiserunt. Sed tales debe-
rent perpetuis carceribus mancipari, ac secundum exigen-
tiam delictorum puniri, etiam ultimo supplicio, prout puni-
D ri solent Clerici seculares secundum Iura canonica, quibus
subijciuntur Religiosi, sicut reliquæ personæ Ecclesiasticæ.

L E o. 10. concessit Generalibus, & Prouincialibus Ordini-
nis Min. vt fratres eiusdem Ordinis, etiam professos, qui
grauissimis, & scādalous delictis notati, & diffamati fuerint;
quæ fraudulenter, & dolosè in eorū receptione, & profes-
sionis emissionem (monitione super his per prædictos Prælatos
præmissa) tacuerunt: non obstante, quòd iam recepti sint, &
E professionem emisissent (ne morbida, & infecta pecus, Ouile
domini corrūpat; & vt alijs cedat in exemplum) a domibus,
& Conuenientibus dicti Ordinis expellere, & remouere, li-
berè, & licitè possint, & valeant: prout conscientijs prædi-
ctorum Ministrorū (quas super hoc onerat) visum fuerit iu-
stum, & honestum. B. ff. 12. concess. 61.

Collector.

6
Nouicij.

Professio.

¶ Di-

¶ *Disinctio materia Electionum Prælatorum Ordinis.*

Collector.

DE multiplicibus Electionibus fit mentio in Priuilegijs Fratrum Minorum.

¶ Primo de electione Generalis Ministri. Et quoad huiusmodi electionem habetur infra. §. 3. & 4. & 10. & 11.

¶ Secundò de electione Vicarij totius Ordinis. Et hoc continetur infra. §. 6.

¶ Tertiò de electione Ministrorum Prouincialium, de qua habetur infra. §. 4. & 8.

¶ Quarto de electione Custodum, & Guardianorum, vt habetur in dictionibus Custos, & Guardianus, & infra. §. 6.

¶ Ultimò de electione Abbatissarũ, prout continetur in dictione Abbatissa, vbi in in margine est posita hæc dictione Electio.

A N N O T A T I O C O R D V B A E.

QUOAD §. 4. notandũ, vt ibi benè dicit Collector, quòd moderatè, & cum debitis circumstantijs secundum determinationem Bonauen. vtendum est illo Priuileg. Alex. 6. & sic est intelligendum, quoad expulsionem Incurribilium; De qua tamen materia nos latius egimus sup. in Regulæ expositione Fratrum Min. cap. 2. quæst. 21. Et similiter aliqua habentur de his iam eiectis, seu expulsis ab Ordine, & egressis, in Compend. tit. Apostata; secundum subiectam materiam, ibi videatur.

CAPVCCINI ANNOTATIO.

Ord. s. & t.
Hieron.

RIVS 5. anno Domini 1566. Ordini S. Hieronymi concessit, quòd Capitulum generale, aut priuatum possit Fratres delinquentes, in casibus, in quibus, quis de iure communi ad mortem damnatus, perpetuò incarcerare, vel eos imperpetuum, aut ad tempus ad triremes relegare, & condemnare, & in alijs delictis grauibus, aut grauissimis, veluti inobedientiæ, Contumaciæ, seu Incurribilitatis, eos etiam, vsq; ad priuationem habitus inclusiuè, punire, & castigare.

Et idem met Pius 5. postea anno 1567. statuit, vt non aliter Capitulo generali expectato, per solùm Priorem generalem, prædicta damnatio, & relegatio possit fieri perpetuo, vel ad tempus, etc. dummodo hæc omnia faciat de consilio fratrum seniorum: vt habetur in eorum Cæpend. Priuil.

A Privileg. Garfia. fol. 63. & quomodo possint eos etiam torture subijcere, vide supra in verba currenti. §. 12.

¶ IDEM statuit Sixtus V. in Const. 73. in anno 1687. dicens, nullam esse illorum professionem; ac habitu spoliari, & à Religione expelli posse, qui reperti fuerint criminosi, vel suspecti, aut ex alieno, vel reddendis rationibus obnoxii; cum in illa Const. prohibeat, nullo modo, istos tales, in aliqua ex supradictis conditionibus implicatos, recipi in Nonitiatu. Vnde, quando in ingressu Religionis, de illis, & de alijs conditionibus requisitis, examinati, illorum aliquam tacuerunt, vel falsi exposuerunt, se postea, facta professione, contrarium apparet, est, ut supra, eorum professio nulla.

In §. 5.

Criminosi
ejiciendi ab
ordine.

Item, ultra ea, quæ hic ponuntur à Collectore, circa doctrinã S. Bonaventuræ, est etiam notandũ, qd si diceretur, Misero esse miserationem adhibendam, ut iterum recipiatur in Ordine. Dicit S. Bonaventura, crudelis est miseratio, unde plures, & meliores grauitè offenduntur; sicut qui furem liberaret, unde pauperes expoliarentur; maximè cum tales, longo vsu reperfecti, rarissimè verò, & perseveranter emendantur. Et facilis remissio alijs audaciam præbeat delinquendi.

Responso
ad obiectio
nem.

C Nec potest allegare, sibi iniuriam fieri, si non recipiatur; quia ipse talem se fecit ex culpa propria, quòd recipi sit indignus: quin potius Ordo habet causam cõtra eum agendi, pro eo quòd sic se debonestauit. Vnde potest eum punire, nisi faciat, quòd tenetur. Sedis autem Apostolica, quæ suum ius vniciq; seruat, & vult Ordinẽ in sua puritate persistere, non cogit Ordinem tenere illos, quorum conuersatio nociua esset in Ordine; quia tunc puniret innocentes, & reos foueret, & occasionem daret Ordinis corruptioni, per tales pestiferos, si eos recipi oporteret.

Alia Resp.

D Ideo Paulus 4. viua vocis Oraculo, instante, & de huiusmodi declaratione testimonium ferente, bona memoria Pij V. (cum esset in Minoribus) super receptionem Apostatarum, declarauit, Virtute Motus proprii ab eo emanati, non fuisse intentionis eiusdem Pontificis, ut quoscũque huiusmodi apostatas, sine discrimine, & absq; vllò respectu, recipere tenerentur Superiores, & eius societati admiscere; ad eos tantum, de quibus emendationis vite propositum concipere, & sperare probabiliter possent. De qua authentica declaratione fidè facit Passarellus, in Collect.

Declarat
Pau. 4. vi
ua vocis
oraculo.

E Privileg. fol. 180. & in Statutis ipsius Ordinis reperiuntur inserta. Sed ne danabiliter vagentur in seculo, ex gratia Sedis Apostolicæ, ordo potest eis licentiam (quos indicat non recipiendos esse) ad alium determinatum Ordinem concedere transeundi, vbi siluentur, ad quem etiã transire tenentur (si possunt) alioquin non erunt in statu salutis. Propria auctoritate non possunt Ordinem deserere, quem vouerunt, vel aliquem in-

Passarell.

Expulsi re
nentur trã
sire ad aliũ
ordinem.

trare sine Ordinis sui licentia, vel Summi Pontificis. Quod autem talis, **A**
 alium cogitur intrare Ordinem, si in illo nō recipitur, cum tamen alium
 nō vouerit nisi istum, hęc est ratio; quia cum vouit istum, sic alligauit se
 Religioni, quod secundum ius canonicum nullatenus potest redire ad se-
 culum, vel ad laxiorem vitā transire. Et ideo D. Bonauentura ait, si Fra-
 ter demeretur in Ordine, quem vouit non retineri, cū ex peccato suo non
 sit conditio eius melior facta, vt iam possit esse liber, sed potius deterior,
 oportet eum alium Ordinem intrare, & illum seruare, si vult saluari.
 Idem Innocētius quartus concessit, vt eiekti, vel egressi de prædicto Or- **B**
 dine possint transire ad alios Ordines approbatos, præter quam Beati
 Augustini Templariorum hospitaliorum & aliorum Religiosorum ar-
 ma portantium, ad euitandam occasionem vagandi (deferendo tamen li-
 teras testimoniales Generalis, vel Prouincialis dicti Ordinis) inbibuit
 districtè, ne tales Fratres aliter ad alium Ordinem transeant, vel alij eos
 recipere, seu retinere præsumāt absq; licentiâ spet. Sedis Apostolica, fa-
 ciente de præsentī mentionem.

Vt supra.
 in §. 2.

Nota.

Possset etiam dici, q̄ cū super eiektum, siue expulsū ab Ordine, ser- **C**
 uatis seruandis cum sententia diffinitiuā Generalis, nullam habeat in po-
 sterum iurisdictionem, quia per sententiam prædictam est exēptus à sua
 iurisdictione, arg. l. Index posteaquam. ff. de re iudic. & Cap. in literis
 de offic. delegat. & cap. fin. de Regular. per consequens eius licentia, nec
 prodesset, vel obesset, vt tenet Nauar. in repet. c. non dicatis. n. 33. l. 2. q. 1.

Nauar.

Et sic talis eiektus, sine vllius licentia, possset transire ad quamcunq;
 Religionē, siue strictiorem, siue æqualem, siue laxiorem, quam possset
 intrare, ac si nunquam intrasset illam, à qua est solutus per præfatā sen- **D**
 tentiam, per quam extincta est obligatio, qua tenebatur illi Regula, cū
 obligatio extincta, non possit reuiuiscere, neq; impedimentū tollere, vel
 afferre. l. qui res. §. aream. ff. de solut. Imò potest, & debet, quando ali-
 bi non possset intrare, absq; aliqua licentia manere in habitu clericali, si-
 biektus Ep̄o suo: Ita consuluit Nauar. in cons. §. 1. lib. 3. cōsiliorum tit. de
 Regularibus.

ELECTIO.

¶ Distinctio materia Electionum Prælatorum Ordinis. **E**

Collector.

DE multiplicibus Electionibus fit mentio in Priuile-
 gijs Fratrum Minorum.

¶ Primo de electione Generalis Ministri. Et quoad
 huiusmodi electionem habetur infra. §. 3. & 4. & 10. & 11.

¶ Secundò de electione Vicarij totius Ordinis. Et hoc con-
 tinetur infra. §. 6.

¶ Ter-

A ¶ Tertiò de electione Ministrorum Prouincialium, de qua habetur infra. §.4. & 8.

¶ Quarto de electione Custodum, & Guardianorum, vt habetur in dictionibus Custos, & Guardianus, & infra. §.6.

¶ Vltimò de electione Abbatissarum, prout continetur in dictione Abbatissa, vbi in in margine est posita hæc dictio Electio.

B **P**ELAGIVS 9. Papa. circa Electiones Religiosorum fecit sequens Statutum. Nullam potestatem de cetero, nullam licentiam Monachis relinquimus pro arbitrio suo, aut Abbatibus expellere, aut sibi met alios ordinare; quia nulla auctoritas remanebit Abbati, si Monachorū potestati cæperit subiacere, vt de cetero fideliter, & studiosè vniuersa, quæ vel ad diuini cultus reuerentiam, vel ad vtilitatem eiusdem Monasterij pertinent, Abbatis sollicitudo, ad quem potestas tota pertinere conuenit, debeat adimplere. Habetur 18. q. 2. c. Nullam potestatem.

I
Ex iure cõmuni.

Prælati.

C ¶ Circa huiusmodi Statum dicit sic Gratianus ante præcedens. c. Sed sciendum est, quosdam Monachos esse indomitæ ceruicis, & effrenatæ superbiæ, quos dū Abbates corrigere voluerint, in eorum deiectionem conspirant, & alium moribus suis conuenientem sibi præficere contendunt. Quales erant illi qui in necem B. Benedicti conspirasse leguntur. Pro huiusmodi constitutum est, scilicet, à Pelagio Papa: vt Abbates, & alia officia per Sacerdotes, idest, Episcopos instituantur.

Collector.

D **I**NNOCENTIVS Papa 3. similiter circa Electiones sic statuit. Quia propter diuersas Electionis formas, quas quidam inuenire conantur, & multa impedimenta proueniunt, & magna pericula imminent Ecclesijs viduatis, statuimus, vt cum Electio fuerit celebranda, à præsentibus omnibus, qui debent, & volunt, & possunt interesse, assumantur tres de Collegio fide digni, qui secretè, & sigillatim vota cunctorum diligenter exquirant, & in scriptis redacta mox publicent in cõmuni, nullo prorsus appellationis obstaculo interiecto. Vt is collatione habita eligatur, in quem omnes, vel maior, & sanior pars Capituli consentit. Vel saltem eligendi potestas aliquibus viris idoneis committatur, qui vice omniū Ecclesiæ viduatæ prouideat de Pastore. Aliter Electio facta nõ valeat. Nisi fortè cõmunitè esset ab oibus quasi per inspirationem, absq; vitio celebrata. Habetur in c. Quia ppter de Electione.

2
Ex iure cõmuni.

In electione sunt obseruanda ea, quæ à Cõc. rrid. iubentur sess. 25. c. 16. de regularibus.

De Gene-
rali Mini-
stro.

CLEMENS 4. concessit, vel statuit, vt Generalis Mini-
ster Ordinis Min. statim postquam electus (secundū Re-
gulam, & Constitutiones) fuerit, eo ipso verus eiusdem Or-
dinis Generalis Minister effectus, curam animarum Fratrum
ipsum Ordinis plenam habeat, & liberè gerat, ipsosque Fra-
tres auctoritate propria ligare, ac soluere, necnon in eodem
Ordine agere valeat, quæ ipse Minister, & Diffinitores ad
hoc electi, iuxta Constitutiones Ordinis, eidem Ordini, &
Fratribus secundum Deum viderint expedire. B. fo. 56. Et ffo.
139. concess. 307.

4
De Gene-
ralibus, &
Prouinc.

¶ **I**DEM Clemens statuit, seu concessit, quòd in Electioni-
bus Generalis, & Prouincialium Ministrorum prædicti Ordi-
nis Mino. Fratribus, qui debent Electionem huiusmodi cele-
brare, tempus super hoc à iure statutū non currat, nec ipsi
in hac parte iuris huiusmodi Regulis coarctentur. B. fol. 56.
Et ffo. 139. concess. 308.

5
De Custodibus, &
Guardia.

¶ **I**DEM Clemens statuit, quòd Custodes, & Guardiani,
qui secundum Statuta Ordinis, aliter, quàm per Electionem
instituantur, post ipsam institutionem, seu prouisionem de
ipsis factam, curam animarum Fratrum sibi subditorum ha-
beant, ipsosque ligare, ac soluere possint, iuxta ipsius Ordi-
nis instituta. B. fol. 56. Et ffo. 139. concess. 309.

6
De Custodibus.

NICOLAUS 4. statuit, & declarauit, vt, cū Electio Ge-
neralis Ministri fuerit celebrāda, custodes vniuscuius-
que Prouinciæ, vnum ex se ipsis constituant, vt ei voces suas
committant, ipsumq; ad locum, vbi Electio eadem tunc fuerit
celebrāda, transmittant. Isq; , qui sic ab ipsis Custodibus con-
stitutus extiterit, vnam vocem dūtaxat pro se, & omnibus eis
habeat, & intelligatur habere, ac pro vna voce tantummodo
admittatur ab alijs. b. fo. 31. Et ffo. 32. concess. 32.

Collector.

¶ Hoc statutum iam vacat, propterea quia aliter statutum
est in Bulla Vnionis per Leonem 10. vt habetur infra. §. 10.

7
De Vicar.
ordinis.

¶ **I**DEM Nicolaus statuit, & ordinauit, ac districtè inhi-
bit Fratribus Minoribus, ne mortuo Ministro Generali, possint
eligere, vel constituere aliquem Fratrem in Vicarium Ordi-
nis, absq; Romani Pōtificis, & Protectoris Ordinis eiusdem
licentia speciali, per ipsius Romani Pontificis literas paten-
tes concedenda, facientes plenam, & expressam de statuto,
& ordinatione, & prohibitione huiusmodi mentionem, b. fo.
31. Et ffo. 32. concess. 33.

A **C**LEMENS 5. in declaratione Regulæ Fratrum Min. statuit, & ordinauit, quòd Electio Ministri Prouincialis pertineat ad Capitulū prouinciale, quam idem Capitulū die sequenti, qua fuerit congregatum, facere teneatur. Et similiter statuit, quòd huiusmodi Electionis confirmatio pertineat ad Ministrum generalem. Et quòd si ad Electionē huiusmodi per formam scrutinij procedatur, & votis in diuersa diuisis Electiones plures in discordia celebrari contingat, illa quæ à maiori parte Capituli numero (nulla zeli, vel meriti collatione, seu consideratione habita) fuerit celebrata, exceptione, seu contradictione quacunq; alterius partis non obstante, per dictum generalem Ministrum de cōsilio discretorum de Ordine (prius tamen ex officio, prout spectat ad ipsum, diligenti examinatione præmissa) confirmetur, vel etiā infirmetur, prout eis secundum Deum visum fuerit expedire. Et si fuerit infirmata; ad Capitulum prouinciale Electio huiusmodi reuertatur. Cæterum si Capitulum memoratum die prædicta Ministrū eligere prætermittat, extunc Ministri prouincialis prouiso, ad generalem Ministrum liberè deuoluatur. fol. 15. tract. 3. Et fol. 16. tract. 2.

B ¶ Aduertendum est circa prædicta, quòd celebrans Capitulum, & Diffinitores faciunt confirmationem, tanquam Commissarij Ministri generalis. Sed tamen tenentur prius facere examinationem, &c. Sicut etiam continetur in c. fin. de Electione lib. 6. Vide ibi. Et ego nescio quomodo aliter possit fieri iuridicè.

C **E**VGENIUS 4. & Nicolaus 5. statuerunt aliqua pertinentia ad Electiones Abbatissarum Ordinis Sæctæ Claræ: sed quia hæc posita sunt supra in dictione Abbatissa, ideo hic non ponuntur.

D **L**Eo 10. in Bulla Vnionis, statuit, quòd Electio Generalis Ministri totius Ordinis Mino. fieri debeat à solis Ministris prouincialibus, & Custodibus reformatis, tam Cismontanis, quàm Ultramontanis in Capitulo generali dicti Ordinis in festo Pentecostes, in loco, quod Generalis Minister, cū Capitulo generali proximè præcedenti duxerit assignandū. Ad quod Cap. omnes Ministri, & Custodes, siue Vocales tam Cismontani, quàm Ultramontani accedere teneantur. Et ne caput suis membris deforme appareat, voluit, & ordinauit, quod nullus Frater possit eligi in Ministrum generalem; nisi

8
De Ministro Prouinciali.
Cōfirmatio.

Cap. Gen.
& Prouin.

Colle&or.

9
De Abbatissis.

10
De Ministris Generali.

vitam discat reformatam, & pro reformato à cōmunitate reformatōrū habeatur. In præfata etiam Electione Ministri generalis voluit, quòd nullus penitus vocem habeat, nisi reformatus, & pro reformato à Congregatione reformatōrum habeatur. B. ffo. 29. concess. 93. & 94. A

12 De Generali Ministro. ¶ IDEM Leo ordinavit, quòd Minister generalis eligatur alternatim de Fratibus Cismontanis, & Ultramontanis: qui tantū per sex annos durare possit. Ita quod si Minister generalis per sex annos de Cismontanis Fratibus electus fuerit, sequentibus sex annis de Ultramontanis Fratibus eligi debeat. Qui modus alternatis vicibus in perpetuū à Fratibus prædictis obseruetur. B. ffo. 29. concess. 93. & 94. B

12 De Commissario generali. ¶ IDEM Leo fecit quandam ordinationem super electione, & institutione Commissarij generalis: quæ posita est supra in dictione Commissarius. §. 1. C

CAPVCCINI ANNOTATIO. C

In §. 6.

IRCA huiusmodi Prælatorum Electionem, videnda est Cōstitutio vnionis 20. & 21. Leon. 10. & Const. 131. Pij 5. Pastoralis officij. &c. Fratibus Minoribus de Observantia directa. In quibus nonnulla, de Ministrorum generalium, ac Prouincialium modo in Electione seruando præscribuntur. Et præcipue in illa Const. 20. vnionis, fuit per Leonem ordinatum anno. 1517. vt Minister generalis per sex annos, & Prouinciales per tres tantum in officio durarent. Quibus annis expletis, ipso facto essent ab officio absoluti, & pro absolutis ab omnibus Fratibus haberentur (vt dicitur etiam infra in verbo, Minister, in fine, & in verbo, officia Ordinis) quæ tamen determinatio, non videtur nunc esse in obseruantia, cum aliter à subsequētib; Summis Pontificibus, ac Ordinis statutis reperiatur esse ordinatum. D

Generalis ac Prouincialium in off. durat.

Quādo P absolutis ab off. sunt iudicandi.

Ac quamuis adhuc in suo robore esset, non esse putandum videtur, vt cum ibi dicitur; Vt illis annis expletis, ipso facto ab officio sint absoluti, quòd sic præcisè non esset intelligendum, quin possit per mensem, & per menses in tali officio prolongari, vel breuiari, secundū quod Capitula Prouincialia, vel Generalia accelerantur, vel protrahuntur: Iuxta consimilem declarationem factam in statutis Ordinis, circa illam ordinationem Iulij 2. vt omnia officia Ordinis essent triennialia; quæ referuntur à Collectore, infra, in verbo officia Ordinis. §. 2. Tutius tamen iudicarem, vt succedente casu, antequam ad finem talis triennij deueniretur, E

Cautela obseruanda

tur, Generali nuntiaretur, ut quid faciendum esset determinaret.

A Et in 131. illa Pij V. anno 1571. statutum fuit, ut Generalis Ministerii officium, per 8. annos; Ac Ministrorum, Procuratorum, & Commissariorum per quatuor sit. Ipsiq; semel functi officio, ad idem eligi non possent; nisi post 16. annos. Possit tamen Minister Prouincialis, in alia Prouincia esse Prouincialis: Nunc tamen inter aliquos Regulares, iuxta Sixti quinti. Idem supradictum spacium sex, ac trium annorum obseruatur. Inter alios verò, aliter, & aliter, iuxta eorum Statuta, & Ordinationes (ut & nos Capuccini obseruamus) ad quos me remitto. Sed quòd expleto illo tempore, ipso facto habeantur pro absolutis ab officio, nulla fit mentio; ex quo tacite videtur esse sublatum.

B A Canonis Regular. S. Saluatoris, quolibet triennio fieri electiones Prioris generalis, & aliorum Prælatorum Ordin. mandauit Pius 5. & fuit postea à Greg. 13. confirmatum in Const. sua 58. Quæ inter religionum, anno do. 1579.

C Ac ibidem contra Subornates, statuit ipse Pius 5. ut in Electionibus omnibus, vel ante eas, per sex menses, pro se, vel pro alio subornauerit, excommunicationis sententiam ipso facto incurrat, à qua nisi à Romano Pontifice, pro tempore existente (præterquam in mortis articulo) absolui non possit, ac voce actiua, & passiuâ perpetuò careat subornatus, vel alius, pro quo subornatio fiet. Qui subornantem non detulerit, eandem pœnam incurrere cõseatur. Qui autem ad officium obtinendum quorumuis fauorem, extra Religionem procurauerit. Ultra prædictas pœnas, per mensem carceri mancipetur.

D Et in Conc. Trid. sess. 25. c. 6. de regular. ordinatur, in Electione quorumcunq; Superiorum, omnes eligi debere per vota secreta, ita ut, singulorum eligentium nomina, nunquam publicentur: Nec in posterum liceat Prouinciales, aut Abbates, Priores, aut alios quoscunq; Titulares, ad effectum Electionis faciendæ constituere; Aut voces, & suffragia absentium supplere; aliter electio sit irrita, & Prælati, qui sic se creari permiserint, deinceps ad omnia officia in Religione obtinenda, inhabiles existant, &c.

E In Regula autem nostræ cap. 8. præscribuntur personæ electrices, ac tempus Electionis Generalis Ministri, ut scilicet, Prouinciales, & Custodes conueniant in Cap. Pentecost. &c. & in supradicto Canone Cõc. Trid. statuitur modus obseruandus.

Et aduertendum, q. licet in Regu. nulla de Ministrorum Prouincialium, et Guardianorum Electione, & institutione, fiat mentio & quod proinde totam inferiorum Prælatorum institutionem (secundum Hugon. & Petrum Ioannem) ipsi Generali Minist. & Cap. Gen. reliquisset. Attamen

Alia de electione p duratione officij Prælatorum.

Cõtra subornates.

Cõtra procurantes aliquod officium.

Determinatio Cõc. Trid. circa electionem.

Eligentes
aduertāt.

postea per Clem. V. fuit facta supradicta ordinatio in s. 8.

Sed debent Electores aduertere (si tamen absq; culpa esse velint) digniorē semper inter concurrentes, in Prælaturam eligere; qui scientia moribus, vita, & exēplo, meritō valeat magis prodesse, quā ambitiosē obesse gregi, omni postposito amore, odio, rācorr, vel prece. Alias licet (vt Doctores aiunt) indignum eligendo, vnum comitterent mortale peccatū; Indubitanter tamen teneāt, se omnium peccatorum, ab eo sic indigno electo, in prælatura illa cōmissorum, pænæ participaturos. Quod sacra Synodus Trid. sess. 24. c. 1. de reform. comprobare videtur, dum omnes habentes aliquo modo ius in electionibus, & promotionibus faciendis, hortando, & monendo ait: Vt in primis meminerint nihil se ad Dei gloriā, & populorum salutē vtilius posse facere, quā si bonos Pastores, & Ecclesiæ gubernādæ idoneos promoueri studeant, eosq; alienis peccatis cōmunicantes mortaliter peccare, nisi quos digniores, & Ecclesiæ magis vtilis ipsi iudicauerint, non quidē precibus, vel humano affectu, aut ambientū suggestionibus, sed eorum exigentibus meritis, præfici diligenter curauerint.

Prouisionis
Prælatorum
modus.

Idēq; profectō esse iudiciū de prouisionibus, hoc est, de illis, qui per viā prouisionis, absq; Electione, faciunt Pastorem. Cuiusmodi in nostro Ordine Capuccinorum sunt Prouinciales, & Diffinitores, prouidēdo de Guardianis, quia hi propriē nō per electionē, sed per prouisionē præficiuntur. Nō. n. ab inferioribus, vt sint ipsorū Prælati eliguntur, sed a Superioribus in Guardianos Conuentus, prouidentur. Et sic de similibus dicendum.

Quo non
sufficiat
eligere
dignum.

Et circa id, quod ē sententia S. Tho. 2. 2. q. 63. art. 2. & ceterorū, quos refert Sotus de Iust. & Iur. lib. 3. q. 6. concl. 9. dicentium, elicitur, quod oportet in foro conscientiæ, eligere digniorem, & non sufficit eligere dignum. Videri potest quid Caiet. dicat in summa, verbo, Electio, & in Tentaculo 1 2. q. 4. quem sequutus est Nauar. in cap. Sacerdos s. quod autem de penit. d. 6. nu. 4. Et hæc pro huiusmodi Electionis materia sufficiat. plura etiam alia poteris videre infra, in verbo Generalis Minister, & in verbo, Prouincialis, ac in Verbo, Officia Ordinis.

E L E E M O S I N A.

I
Paupertas

ALEXANDER. 4. declarauit, quod Fratres Mi. Prædicatores, tam ab his, quibus prædicant, quā ab alijs possint eleemosinas petere, ac recipere, fidelesq; posse huiusmodi eleemosinas eisdem Fratribus salubriter elargiri, non obstante quacunq; contradictione. Ac etiam declarauit, quod prædictorum Fratrum mendicitas est meritoria. B. fo. 25. Et ffo. 25. concess. 15.

Q I D E M

A ¶ **I D E M** Alexander concessit Fratribus Mino. quòd de male acquisitis, quorum restitutio non debetur certæ personæ, ac de incertis relictis, possint recipere Eleemosinam ab executoribus testamentorum. b. fo. 25. Et ff. 26. conce. 16. 2
Restitutio

B **V R B A N V S** 4. concessit Fratribus Carmelitis, vt de vsuris, & rapinis, & alijs malè acquisitis, si per sonę, quibus horum restitutio fieri debeat omnino inueniri, & sciri nõ possint, necnon de quibuscunque legatis indistinctè ad pios vsus relictis, recipere valeant vsq; ad summam centum Marcharũ argenti. B. ff. 178. conce. 419. 3
Pro Carmelitis.
Restitutio
Legata...

C **L E M E N S** 4. concessit Fratribus Min. vt in terris excommunicatorum possint liberè commorari, & ab eis tunc, & quando per huiusmodi terras ipsos transire contigerit, necessaria vitæ deponere, ac recipere. B. f. 56. Et ff. 140. cõc. 317. 4
Excommunicati.

C **E V G E N I V S** 4. concessit Generali, & Prouincialibus Fratrum Min. Obser. plenam, & liberam facultatem capiendi, & incarcerandi, ac in carceribus detineri faciendi, necnon alijs puniendi, & corrigendi Fratres Conuenticales, præfati Ordinis quæstuanes, seu Eleemosinas petentes in locis Cõuentuum, domorum, & eremitoriorum Fratrum prædictorum Obser. aut aliqua minus honesta contra Cõstitutiones, & Declarationes Apostolicas, & Statuta, & Cõsuetudines eiusdem Ordinis facere præsumentes. b. fo. 48. 5
Cõtra Fratres Cõuē.

¶ Dubium videtur, vtrum istud iam vacet propter illa, quæ dicta sunt in dictione Concordia, prope finem. Collector.

D **C A L I X T V S** 3. prohibuit districtè sub excommunicationis pœna, ne Fratres Min. de Obseruantia sub nomine Fratrum Conuenticualium eiusdem Ordinis, nec Conuenticuales sub nomine Fratrum de Obseruantia, aut sub nomine locorum eorundem, quæstuarum, seu Eleemosinas petere præsumant. B. ff. 90. conce. 197. prope finem. 6
Pro Fratribus Obser. & Conuenticualibus.
Quæstuarum
Collector.

¶ Similiter videtur dubium, vtrum vacet istud, sicut supra positum.

E **S I X T V S** 4. quia intellexit, quòd locorum Ordinarij, eorumque Officiales, seu Vicarij, & curati, ne ipsi fideles, Fratribus Mino. & Prædicatoribus Eleemosinas erogare præsumerent, suadebant, ac etiam sub censuris inhihebant, & erogantes excoõdicatos fore prædicabant, seu prædicari faciebant, aut pronunciarum psumebant; mandauit prædictis Ord. ac reliquis personis supra nominatis, & alijs quibuscunq; personis, 7
Pro Fratribus Mi. & Prædi.

sonis, vt ab huiusmodi persuasionibus, inhibitionibus, & mandatis de cætero prorsus, & omnino abstineant. Ac decreuit, inhibitiones ipsas, & mandata nullius existere firmitatis, & illis contrauenientes censuris huiusmodi minimè ligari. Voluit tamen, quòd si persuadentes, & inhibentes præfati mandato huiusmodi obtemperare non curauerint, nisi eos pœnituerit, & persuasiones, & inhibitiones reuocauerint infra triduum, postquam desuper requisiti fuerint, eo ipsi Ordinarij interdium ingressus Ecclesiæ, ac suspensionem à regimine, & administratione suarum Ecclesiarum, alij vero inferiores excommunicationis sententiam incurrant. B. fo. 65. Et ffo. 149. concess. 365.

Excommu-
nicatio.

8 ¶ IDEM Sixtus voluit, quòd Ordinarij, seu quicumque alij prohibentes, ne Fratribus Carmelitis Eleemofinæ fiant, ipso facto sint excommunicati. Et quòd contra tales possint Rectores Ordinum Mendicantium, & Auditor camerae Apostolicæ, ac Inquisitores hæreticæ prauitatis, sicut contra hæreticos procedere. B. fo. 99. Et ffo. 183. conce. 448.

Ex priuile-
Carmelit.
Nota.
Inquisitores

9 ¶ IDEM Sixtus concessit hoc idem Fratribus Augustinensibus in suo Mari Magno, vt habetur. ffo. 251. concessione. 398. Nisi quòd Inquisitores solum possunt procedere contra tales.

Pro Augu.

10 **A**LEXANDER 6. prohibuit ne aliqui Eleemofinas quaerere audeant sub nomine Fratrum de obseruantia Ordinis Mino. præsertim Fratres Conuentuales eiusdem Ordinis, ac præcipuè infra terminos domorum Fratrum prædictorum obseruantium. Et commisit vniuersis Ecclesiarum Prælati, vt cum pro parte huiusmodi Fratrum obseruantia fuerint requisiti, inhibeant publicè supradicta, sub excommunicationis latæ sententiæ pœna, ac contradictores quoslibet, & rebelles per censuras Ecclesiasticas, & alia iuris remedia compescant. B. ffo. 151. conce. 370.

Questuare
Cõuentua-
les.

Excommu-
nicatio.

11 **I**VLIVS 2. declarauit, quòd verba in Priuilegijs Fratrum Mino contenta, scilicet, quòd visitantes suas Ecclesias, & manus porrigentes adiutrices, indulgentias eis concessas consequantur, etiam ad facientes eis Eleemofinas de pane, & alijs pro eorum victu, & vestitu, ac domorum suarum reparatione necessarijs referantur. B. fo. 43. Et ffo. 126. conc. 281.

Indulg.

12 ¶ IDEM Iulius informatus, quòd in aliquibus partibus Fratres Mino. Conuentuales, & alij Mendicantes inferebant gra-
uami-

A uamina circa petitionem Eleemosinarum Fratribus Min. obseruan. concessit huiusmodi Fratribus obseruan. vt Eleemosinas à temporibus, & locis consuetis petere, & recipere, iuxta quod eisdem ex Regula, & Constitutionibus Apostolicis permittitur, prædictorum Conuentualium, & aliorum Mendicantium Ordinum Fratrum aduentu, & præuentu minimè expectatis, liberè, & licitè valeant. Ac Conuentualibus prædictis, & alijs Mendicantibus Fratribus sub pœna excommunicationis ipso facto incurrèda præcepit, ne præfatos Obser. Fratres per se, vel alium, seu alios, directè, vel indirectè, publicè, vel occultè circa prædicta impedire, seu molestare præsumant. B. ffo. 14. conce. 51.

Excommu-
nicatio.

L E O 10. quia fuit informatus, quòd in aliquibus partibus aliquarum personarum Ecclesiasticarum, præsertim Curati, seu presbyteri parochiales, non permittebant Fratres Minores Eleemosinas petere sine eorum licentia, & Diœcesanorum, vel eorum Vicariorum litteris, & insuper, quòd Eleemosinarum huiusmodi Mendicatarum medietatem sibi vendicare volebāt, districtè præcipiendo mandauit omnibus Ecclesiarum Prælati sub grauibus censuris, vt ab huiusmodi grauaminibus, & molestijs abstinerent, & vt quoties pro parte Fratrum dicti Ordinis requisiti fuerint, omnes, & singulos parochialium Ecclesiarum Rectores, seu Vicarios, ad desistendum à prædictis molestijs, & grauaminibus, sub pœnis, & censuris moneant, & præcipiant, ac contra inobedientes vsque ad inuocationem brachij secularis procedant. B. ffo. 47. conce. 142.

13
Prohibi-
tio.

Censuræ.

I D E M Leo concessit, quòd Ministri Generales, & Prouinciales possint legata, & Eleemosinas obuientes loco abundantiori, conuertere, & transferre, & applicare alteri loco indigentiori, iuxta ipsorum Prælatorum discretionem, dummodo fieri possit sine scandalo. o. Non est aliàs impressa huiusmodi Concessio.

14
Legata.

I D E M Leo concessit qualiter Eleemosinæ factæ ad vnum usum possint commutari in alium usum, prout positum est supra in dictione Commutare. §. 2.

15

I D E M Leo fecit circa huiusmodi materiam quandam Concessionem valdè relaxatiuam, & destructiuam Obseruantiarum paupertatis, prout habetur supra in dictione Commutare. §. 3. Vide ibi vna cum additione, quæ sequitur ibidem.

16

Circa huiusmodi materiam Eleemosinarum facta sunt nonnulla

Bona Or-
nis. actor.

nulla statuta Generalia in Capitulo Generali in Conuentu Montis Lucij celebrato, prout sequitur.

Statutum Generale.

¶ Declaratur, quòd procurare satisfactiõnem fiendam pro re empta Fratribus necessaria, non est contra puritatem Regulæ, ita tñ quòd Fratres nec per se, nec per interpositam personam intromittant se de pecunia. Non tamen licet Fratribus indifferenter, & indeterminatè tales procuraciones Eleemosinarum pecuniariarũ facere, nec per nũcium à se positum ducere, sed dans, faciat per se, vel per nuncium ab ipso deputatum. Recipere autè granum, vel alia huiusmodi pro acquisitione, seu commutatione in aliquam rem necessariam, non licet Fratribus. Verumtamen, vbi Fratres aliter non possunt prouideri in suis necessitatibus, talia possunt recipi per amicos spirituales de consensu dantium, & de licentia, seu dispensatione Prouincialis, aut Custodis. fo. 223. tractatu. 3. Et ffo. 240. tractatu. 2.

Alterũ statutum Generale.

¶ Inhibetur, ne aliquis Frater procuret alicuius libri vsum, aut alicuius rei, remanentis apud parentes, vel amicos proprietatè, sub pœna priuationis illius cum punitione condigna. fo. 223. tractatu. 3. Et ffo. 241. tractatu. 2.

Aliud statutum Generale.

¶ In hoc Capitulo Ordinatum est, quòd nullus Frater faciat sibi scribi libros extra, vel intra Cõuentum, maximè per seculares personas, nec procuret partiales Eleemosinas sibi, sub spe licentiæ habendæ postea à Prouinciali. ffo. 241. tractatu. 2.

Collector.

¶ De Indulgentijs, quas consequuntur, vel consequi possunt dantes Eleemosinas Fratribus Minoribus, aut eorum Ecclesijs, ac domibus, reperietur infra, dictione Indulgentiæ quoad seculares in capitulo. 4. scilicet, Indulgentiæ concessæ exhibitibus opera pietatis Fratribus.

ANNO TATIO CORDVBAE.

VOAD §. 4. vide in eodem Compèdio supra tit. Bona. §. 4. aliam Concessionem Clementis 4. quoad bona Ordinem intratium, & §. 13. ibidem aliam Concessionem Leonis, quoad bona Observantium nostrorum, & ad nostram Observantium redeuntium.

Quoad §. 9. notandum, quòd Bonif. 9. ffff. 118. Fratribus Prædicatoribus Concessit idem, & insuper prohibuit omnibus vtriusque sexus asserere.

A ve, ipsos Religiosos non esse in Statu perfectionis, & c. & non esse licitum ipsis de Eleemosinis vivere, quòdque quaestuanes nomine ipsorum falso, tanquam falsarii capiantur ab Ordinarijs, & condemnentur, & similiter prohibuit, quòd nullus illis prohibeat in suis Ecclesijs celebrare, & oblationes in missis, vel alijs ad altaria ipsorum provenientes recipere, & convertere in suos usus iuxta morem sui Ordinis, & ipso facto sunt excommunicati omnes contra facientes; non absolucndi, nisi Sedi Apost. personali- ter se presentent.

B Quoad. s. 16. notan. quòd Clem. 7. fecit quandam Concessionem Ordini Sancti Ioannis Hierosolimitani, quæ habetur in Compen. tit. Dispensatio s. 30. ibi videatur.

¶ EPISCOPI.

¶ Distinctio attinentium ad Episcopos.

C **D** E multis attinentibus ad Episcopos, in diuersis huius Compendij dictionibus continetur. Nam de exemptione ab ipsorum iurisdictione habetur in dictione Exemptio. s. 1. 3. & 5.

¶ Et de presentatione Confessorum eis fienda per Prælatos Ordinis, dictum est supra in dictione Absolutio quoad seculares, id est, in multis. s.

D ¶ De impositione primi lapidis, & consecratione, seu benedictione Ecclesiarum, & Altarium Ordinis, qualiter per Episcopos fieri debeat, habetur etiam supra in dictionibus Benedicere, & Ecclesiæ Fratrum, & Aedificare.

E **G**REGORIUS 9. concessit Fratribus Minoribus antequam essent exempti à iurisdictione Ordinariorū, quòd Archiepiscopi, & Episcopi in eorum diocesisbus possent eisdem Fratribus, ibidem constitutis absolutione, vel dispensatione indigentibus, absolutionis, & dispensationis beneficium impendere, nisi adeo grauis, & enormis esset excessus, quòd desuper meritò esset Sedes Apostolica consulenda. B. fo. 116.

¶ Huiusmodi Concessio iam de nihilo seruit, quia post ipsam fuit data Fratribus prædictis copiosissima exemptio, vt patebit infra in dictione Exemptio.

ALEXANDER 4. præcepit in virtute Sanctæ Obedientiæ Fratribus promotis, vel promouendis ad dignitates Episcopales, vel alias. vt libros, & alia, quæ ipsos promotio-

Absolutio

Dispensatio.

Collector.

Bona Ordinis.

nis

nis suæ tēpore habuisse, seu habere constiterit (submota quolibet dilatione) resignent Generali, vel Prouincialibus Ministris, nisi forsan prædicti Prælati Ordinis vsus huiusmodi rerum illis ad tempus concesserint de gratia speciali. b. fo. 24. Et ffo. 24. conce. 12.

3
Electio. ¶ IDEM Alexāder inhiuit, vt nulli Fratres Ordinis Minificos in Episcopos eligi, aut postulari cōtigerit, electioni, seu postulationi de se factæ audeant consentire, nec aliquis Archiepiscopus, seu quicumque alius Prælatus, vel Legatus Sedis Apostolicæ, nisi fuerit Cardinalis, dictos Fratres (nisi de licentia, & assensu Generalis, & Prouincialium Ministrorum, aut Sedis Apostolicæ speciali mandato) ad Episcopatum, vel alias dignitates assumere, vel ordinare præsumant. Et decreuit irritum, & inane quidquid secus à quoquam cōtigerit attentari. b. fo. 23. Et ffo. 25. conce. 13.

A N N O T A T I O C O R D V B A E.

¶ VOAD §. 1. vbi ponitur Concessio Greg. 9. vide supra in hīs Annotationibus, tit. Absolutio ordinar. quoad Fratres. §. 1. quoquomodo nunc ista Concessio potest valere nobis. Quoad §. 2. & 3. latius videatur in Compend. tit. Exemptio, & tit. Exempti Fratres, secundum subiectam materiam.

¶ E V C H A R I S T I A.

Collector. ¶ I R C A Eucharistiæ perceptionem, & administrationem multæ Cōcessiones factæ reperiuntur, tam pro Fratribus, quam pro secularibus, quæ positæ sunt supra in dictione Communicare. Et vltra illas, adduntur hic aliqua, quæ sequuntur.

1
Celebrare
Cōicere.
Excommu-
nicatio. ¶ C O N C I L I V M Bracharense statuit, vt cū sacerdos ad solēnia missarum accedit, aut per se Deo sacrificium oblaturus, aut Sacramentum corporis, & sanguinis Domini nostri Iesu Christi sumpturus, non aliter quā Orario, id est, stola utroq; humero circumseptus, sicut tempore ordinationis suæ dignoscitur consecratus, ita vt de vno eodemq; oratio ceruicem pariter, & vtrumque humerum præmens, signū in suo paret pectore Crucis. Si quis autem aliter egerit, excommunicationi debitē subiaceat. Habetur. 23. distin. c. Ecclesiastica.

A ffica. Hoc autem procedere ait Archidiaconus in hoc capit. post admonitionem ei factam, & non ante.

¶ Præfatum decretum in aliquibus Prouincijs non habetur in vsu, quoad Sacerdotes communicantes tempore infirmitatis, vel sanitatis; nihilominus tamen videtur esse obligatoriū, quia ferè in omnibus Christianitatis partibus, à Regularibus, & Secularibus Sacerdotibus, vt plurimum, obseruatur à doctis, seu instructis in iure Canonico.

Collector.

B CLEMENS. 7. concessit, quòd Moniales, seu Religiosæ sub obedientia Ministri Generalis Fratrum Minorum existentes, possint in Ecclesia interiori in loco decenti habere Eucharistiam, sicut habent in exteriori. O.

2
Moniales.

¶ EXACTIONES.

C ALEXANDER. 4. statuit, vt imponētes Fratribus Minoribus angarias, vel alias impositiones, seu exactiones, aut alia similia sint ipso facto Excommunicati. Et quòd si contumaces fuerint, non desistēdo ab huiusmodi, à solo Papa valeant absolui. b. ffo. 260. concessione. 656.

1
Excommunicatio.
Vide infra in Verbo Exemptio in Addit. Capuccini

¶ Multi alij Summi Pontifices exemerunt Fratres præfatos, ac Moniales. S. Claræ, & Fratres Ordinis Prædicatorum, necnon, & alios Fratres Mendicantes ab omnibus exactionibus, prout habetur infra in dictione Exemptio, in multis. §.

Collector.

D EUGENIUS 4. declarauit, quòd quando Ciuēs pro bono communitatis imponunt gabellas nouas, aut veteres augmentant, non sunt excommunicati. o. ffo. 102. concessione. 414.

2
Excommunicatio.

¶ IDEM Eugenius declarauit, quòd pœnæ appositæ in Capitulo Quamquam, de censibus. lib. 6. scilicet, Excommunicatio, & Interdictum, circa exigentes pedagia, & guidagia, & similia non habent locum, quia sibi fuit ablata Bononia, & tamen non interdixit. o. ffo. 102. Conc. 415.

3
Excommunicatio.
Interdictum

¶ IDEM Eugenius fecit aliam concessionem, pertinentem ad huiusmodi materiam exactionum, quæ posita est supra in dictione, Absolutio quoad seculares. 2. in. §. 4.

¶ EXCOMMUNICATIO.

¶ *Distinctio materiae excommunicationum.*

Collector.

Excommu-
nicationes
attinētes
ad Fratres

CONSIDERARE oportet, quòd in Priuilegijs Fratrum Minorum, & aliorum Mendicantium reperiuntur multa, & diuersa ad materiam pertinentia Excommunicationis.

¶ Et primò sunt quædam, vbi eisdem Fratribus imponitur sententia Excommunicationis. Istud autem est multipliciter, seu propter varias causas.

¶ Nam aliquæ Excommunicationes inueniuntur eis inflicte ratione receptionis nouitiorum ad habitum, vel professionem. Et de hoc habetur in dictione Nouitij. §. 3. & 4. & 9.

¶ Aliæ vero Excommunicationes tangunt eosdem Fratres, quando recedunt sine licentia ab huiusmodi Ordinibus, aut quãdo postquam sunt licentiatii, vel eiectione faciunt aliqua, quæ sunt eis prohibita, vt continetur in dictione Apostata, in multis. §. in dictione Eijcerc ab Ordine.

¶ Aliæ etiam Excommunicationes concernunt illos, qui præfatos Fratres Apostatas recipiunt, aut illis fauent, prout habetur in dictione Recipere Fratres, & in dictione Apostata.

¶ Quamplures autem Excommunicationes sunt impostæ contra Fratres propter varias causas, quæ ponuntur infra prope finem.

De absolu-
tione ex-
communi-
cationum
supraferri-
ptatum.

¶ Item qualiter præfati Fratres, tam professi, quàm Nouitij, & etiam Apostata possint absolui ab Excommunicationibus, in quibus inciderunt, habetur latè in dictione Absolutio quoad Fratres, in multis. §. vbi in in margine posita est hæc dicitio Excommunicatio.

Excommu-
nicationes
pertinētes
ad secula-
res.

¶ Secundò principaliter in præfatis Priuilegijs inuenitur, qualiter personæ seculares occasione prædictorum Fratrum, aut Monialium, quæ eorum curæ sunt commissæ, seu Ecclesiarum, & Monasteriorum suorum, incurrere possunt multas Excommunicationes. Et istæ subdistinguntur.

¶ Nam, quædam Generaliter sunt promulgatæ contra violatores Priuilegiorum prædictorum Fratrum, prout habetur in dictione, Priuilegia. §. 12. & 22.

¶ Aliæ

A ¶ Aliæ tangunt illos, qui aliquam violentiam inferunt Ecclesijs, aut domibus, seu rebus, vel personis prædictorum Fratrum, & hæc habentur in dictione Ecclesiæ Fratrum. §. 3. & in dictione Eleemosinæ. §. 6. & 7. & 10. & 13. & in dictione Exemptio. §. 9. & 23.

¶ Aliæ verò Excommunicationes respiciunt illos, qui contra stigmata Beati Francisci aliquid dicere præsumperint, aut qui ausi fuerint depingere Sanctam Catherinam de Senis cum stigmatibus, & hæc habentur in dictione Stigmata. §. 8. & 9 ac 10.

¶ Aliæ autem Excommunicationes spectant ad ingredienti-
tes Monasteria Sanctæ Claræ contra tenorem suæ regulæ, aut indultorum Apostolicorum, prout continetur in dictione In-
gredi Monasteria Monialium. §. 2. & 15.

¶ Nonnullæ aliæ Excommunicationes continentur sub va-
rijs dictionibus huius Compendij, quas longum foret hic re-
ferre, reperientur tamen signatæ in marginibus foliorum cū
hac dictione Excommunicatio.

¶ Qualiter autem personæ seculares valeant absolui à præ-
fatis Fratribus ab Excommunicationibus supradictis, habe-
tur supra in dictione Absolutio quoad seculares, in omnibus.
§. vbi posita est hæc dicitio Excommunicatio.

¶ Insuper quoad euitationem Excommunicatorum, quomo-
do Fratres se debeant habere, reperietur infra. §. 1. & 2. & 4.
ac. 6.

D **G**REGORIUS 9. concessit Fratribus Minoribus eunti-
bus ad partes infidelium, seu ibidem existentibus, vt in
terris illis sit eis licitum communicare cum Excommunica-
tis in ijs, quæ ad salutem pertinent animarum. b. fo. 20. Et ffo.
22. concess. 3.

¶ Aduerte, quòd istud modo est ius commune.

E **C**LEMENS 4. concessit Fratribus Minoribus, vt in ter-
ris Excommunicatorum liberè commorari possint, &
ab eis tunc, & quando per eorum terras ipsos transire conti-
gerit, necessaria vitæ deposcere, ac recipere. B. fo. 56. Et ffo.
140. conce. 317.

¶ **I**DEM Clemens concessit Fratribus Mino. ne ab aliquo
Legato, nisi de latere Sedis Apostolicæ missò, vel de Legato,
aut Subdelegato, auctoritate litterarum Sedis prædictæ, pos-
sint Excommunicari, suspendi, vel interdicti, nisi litteræ ipsæ

De absolu-
tione Exco-
municatio-
num prædi-
ctarum.

1
Infideles.

Collector.

2
Pro terris
Excommu-
nicatorū.

3
Exemptio

plenam, & expressam de Ordine præfato, & indulto huiusmodi facerent mentionem. b. fo. 29. Et ffo. 29. Concessione. 25. Et B. ffo. 3. conce. 1.

4
De euitatione Excommunicatorum.
Nota.
Interdictū

EUGENIUS 4. concessit Fratribus Minoribus Observantibus, quòd non teneantur euitare Excommunicatos, nisi nominatim sint à Iudice denunciati, & euitentur à clero, & populo. Et sic, quòd non teneantur Fratres euitare dictos Excommunicatos, nisi quando in communi euitantur. Et quòd idem sit de interdicto, & de obseruatione cuiuslibet censuræ Ecclesiasticæ. o. fo. 61. Et ffo. 64. Concessione. 75. Et ffo. 95. concess. 312.

6
Indulgentia.

5
¶ **I**DEM Eugenius fecit alias concessiones, pertinentes ad materiam Excommunicationis, quæ positæ sunt in dictione Exactiones. §. 2. & 3.

6
¶ **I**DEM Eugénus concessit, quòd si tempore nostro contigerit (quòd absit) scisma, possint Fratres Minores participare cum scismaticis, nec teneantur Fratres recedere à locis suis. Et quòd toties quoties dixerint orationem Deus omnium fidelium, &c. pro vero Papa, habeant centum dies indulgentiæ. o. ffo. 101. conce. 402.

7
Prælati Fratrum.

7
LE O 10. concessit, quòd Prælati Ordinis Min. Regularis Observantiæ, cum aliquem Fratrem propter apostasiã, vel aliam causam Excommunicant in Capitulo Fratrum, aut in communitate, non teneantur proferre sententiam in scriptis, prout in iure sub pœna suspensionis præcipitur proferentibus. o. ffo. 93. conce. 291.

8
Prohibitio pro Fratribus Mino. Obser. & Conuētualibus.

8
¶ **I**DEM Leo præcepit firmiter, & mandauit sub pœna Excommunicationis latæ sententiæ ipso facto incurrenda, a qua nullus præterquam in mortis articulo, nisi à Summo Pontifice, aut Sede Apostolica possit absolui, ne aliquis Frater Ordinis Sancti Francisci appellet alium Fratrem eiusdem Ordinis maliciosè, & irrisoriè, seu impropriosè Priuilegiatum, Collettanum, Bullistam, amadeitam, Clarenium, de Euangelio, seu de Capucio, Bigotum, aut alio quouis nomine, etiam de nouo reperto, seu alio quouis irrisorio, seu impropriosè nomine, aut quòd pro impropriosè à patientibus habeatur. Nec non omnibus tam Clericis, quàm Laicis, ne Fratres huiusmodi, aut eorum fautores præfatis nominibus irrisoriè, seu maliciosè appellent, sed omnes Fratres ipsius Ordinis, Fratres Mino-

res,

A res, seu Sancti Francisci à seipsis, & omnibus alijs nominentur. Collector.
 B. fffo. 30. concess. 99.

VLTRA prædicta, quæ continentur in Priuilegijs Fratrum Mendicant. circa Excoicationes, oportet nonnulla notabilia hic apponere, vt Fratres prædicti sint plenius informati de huiusmodi materia, in qua eximum periculū verti solet.

PRIMUM scire expedit, Excommunicationes contentas in processu Annali, seu in Bulla, quæ appellatur in cœna Domini, ne quis de illis absoluere ex ignorantia præsumat. Primū notabile circa Excomunicatio nes.
B Et quia præfatæ Excommunicationes à diuersis Summis Pontificibus diuersimodè promulgatæ, & numeratæ reperiuntur, & à posterioribus latius positæ sunt, ideo illas hic ponere curauimus, prout in prædicto processu per Leonem decimum factò, sub forma, & Ordine sequenti existunt. b. fffo. 138.

Verum, quia modo plura alia reperiuntur addita, Ideo loco Bullæ Leonis, ponam Bullam Cœnæ Six. 5. anno D. 1586. publicatam.

C EXCOMMUNICATIONES, QUÆ IN Bulla Cœnæ Domini Sixti V. habentur.

RIMÒ Excommunicantur omnes Hæretici cuiuscunque sectæ, eorumque fautores, legentes eorum libros, retinentes, imprimentes, seu quomodolibet defendentes, & omnes schismatici.

2. Excommunicantur omnes, à Rom. Pont. ad futurum Cõcilium appellantes.
3. Excom. Piratæ, eorumq; receptatores, & fautores.
4. Excom. omnes ij, qui surripiunt bona Christianorum naufragantium, licet talia bona in littore inueniantur.
5. Excommunicantur imponentes noua pedagia, seu Gabellas, vel augentes, seu imponi, aut augeri prohibita exigūt.
6. Excom. falsificantes litteras Apostolicas, aut supplicationes signatas à quocunque auctoritatem habente.
7. Excom. deferentes arma, & alia vsui bellico idonea ad turcas, vel ad alios inimicos nomini Christiano.
8. Excom. Qui impediunt, & inuadunt portantes victualia, & alia necessaria in Urbem Romæ.
9. Excom. Qui sua, aut aliorum opera, lædunt, venientes ad Sedem Apostolicam, vel ab ea recedentes.
10. Excom. qui leserint Romipetas, ac peregrinos ad Urbem accedentes, & in ea morantes, & ab ipsa recedentes; &

qui dant auxilium, consilium, & fauorem.

11. Excommunicat. Qui nocuerint S. R. E. Cardinalibus, & alijs Prælatiſ, eoſque ab eorum Diœceſi eiecerint eorumque fautores. A

12. Excommunicat. Qui lædunt, & fauent lædentibus eoſ, qui ad Romanam Curiam in negocijs ſuis recurrunt, vel per ſe, vel per alioſ.

13. Excommunicat. Qui appellant à grauamine, vel futura executione litterarum Apoſtolicarum ad Laicam poteſtatem. B

14. Excom. Quicunq; executionem litterarum Apoſtolicarum, aut aliarum expeditionum impediunt, & ad gratias impetrandas accedentes prohibent.

15. Excom. Iudiceſ ſeculareſ, qui trahunt ad ſua tribuna- lia perſonaſ Eccleſiaſticaſ, quiq; tollunt, aut perturbant Eccleſiaſticam libertatem.

16. Excom. Qui impediunt Prælateſ, omneſque alioſ Iudiceſ Eccleſiaſticoſ, Ordinarioſ, in ſua iuriſdictione vtantur quique illorum, & delegatorum iudicia eludenteſ ad Cancellarioſ recurrunt. C

17. Vſurpanteſ Sedis Apoſtolicæ, & quaruſcunq; Eccleſiarum iuriſdictioniſ, vel fructuſ etiam ſequeſtranteſ.

18. Excom. Imponenteſ Decimaſ, & alia onera perſoniſ Eccleſiaſticaſ, Eccleſiaſiſ, Monafteriſ, aut eorum fructibuſ.

19. Excom. Iudiceſ ſeculareſ, qui ſe interponunt in cauſiſ Capitalibuſ, ſeu Criminalibuſ cõtra Eccleſiaſticaſ perſonaſ. D

20. Excom. occupanteſ bona, aut Terraſ Eccleſiæ Romanæ, & in illiſ ſupremam iuriſdictionem vſurpanteſ.

Abſolutio
ſoli Põtiſ.
reſeruat. E

Cæterum à prædictiſ ſententiſ nulluſ per aliuſ, quàm per Romanuſ Pontificem, niſi in mortis articulo cõſtitutuſ, nec etiam tunc niſi de ſtando Eccleſiæ mandatiſ, & ſatiſfaciendõ cautione præſtita, abſolui poſſit, etiam prætextu quarumuiſ facultatum, & indultorum quibuſcunq; perſoniſ Eccleſiaſticaſ ſecularibuſ, & quorumuiſ Ordinum, etiam Mendicantiũ, ac militiarum regularibuſ, etiam Episcopali, vel alia maiori dignitate præditiſ, ipſiſq; Ordinibuſ, & eorum Monafteriſ, Conuentibuſ, & Domibuſ, ac Capituliſ, Collegiſ, Confraternitatibuſ, Congregationibuſ, Hoſpitalibuſ, & lociſ piſ, nec non Laiciſ, & Imperiali, Regali, & alia mūdana Excellẽtia ſulgeribuſ p̄ noſ, & dictã Sedẽ, ac cuiuſuiſ Cõcilij decreta Verbo litte-

A literis, aut alia quacunq[ue] Scriptura in genere, & in specie concessorum, & innouatorum, ac concedendorum, & innouandorum, nisi in eis, etiam casus presentibus literis expressi, comprehendantur, &c.

Quod si forte aliqui contra tenorem presentium, tali excommunicatione, & anathemate laqueatis, vel eorum alicui absolutionis beneficium impendere de facto presumpserint, eos Excommunicationis sententia innodamus, grauius contra

B eos spiritualiter, & temporaliter, prout expedire nouerimus processuri.

¶ Quia (vt supra diximus) diuersi Summi Pontifices procedentes sub diuersis formis fecerunt supradictum processum, seu Bullam cœnæ Domini, & similiter credendum est, quod facient successores eorum, ideo oportet semper inquirere quolibet anno, vtrum aliquid fuerit innouatum per Pontificem tunc Præsidentem. Nam aliàs fortè ex ignorantia iuris (quæ neminem excusat) mitterent falcem in messem alienam, seu absoluerent à quibus non possent, & sic inciderent in Excommunicationem Papalem, & pœnas superscriptas.

A L T E R V M sciendum quoad prædictam materiam Excommunicationis est, quòd Sixtus 4. in extrauaganti, quæ incipit; Et si Dominici gregis, posuit multos alios casus à quibus etiam nequeunt Fratres absolvere, quorum tamen aliqui sunt de contentis in Bulla Cœnæ Domini, & sunt sequentes, videlicet. Offensa Ecclesiasticæ libertatis; Violatio interdicti à Sede Apostolica Crimen hæresis postquam de eo fuerint sententialiter condænati, declarati, seu publicè diffamati. Conspiratio in Romani Pontificis personam, aut eius statum, vel dictæ sedis. Mutilatio membrorum, aut cuiuscunq[ue] in sacris constituti occisio. Offensa personalis in Episcopum, seu alium Prælatum. Inuasio Romipetarum, seu quorumcunq[ue] ad Romanam Curiam venientium. Prohibitio deuolutionis causarum ad dictam curiam. Inuasio, occupatio, deprædatio, aut deuastatio terrarum Romanæ Ecclesiæ mediare, vel immediate subiectarum. Delatio armorum, & aliorum prohibitorum ad partes infidelium. Impositio nouorum onerum realium, vel personalium Ecclesijs, vel Ecclesiasticis personis. Demum simoniæ super Ordinibus, vel beneficijs assequendis, in dicta curia, vel extra eam quomodolibet contractæ.

¶ Aduertendum est, quòd præfata Bulla Sixti solum habet

Collector.

Nota.

Secundum notabile circa Excommunicationes.

Collector.

locum in concessionibus ab ipso factis, non autem in alijs, prout ex ipsa Bulla clarè colligitur. Et sic quidam famosus Doctor vniuersitatis Salmantinae declarauit. Itaq; de casibus in ea contentis non est curandum, nisi tantum, de illis qui in dicto processu cœnæ Domini continentur, excepto quòd per aliquod confessionale Sixti, nullus posset ab aliquo prædictorum absolui.

Tertiū notabile circa Excommunicationes.

ALIQV D insuper notandum est, quòd in casibus inferius Annotatis incurrunt Excommunicationis sententiam Fratres prædicti. Et ideo vt ab illis se absterneant, ponuntur hic succintè. Qui autem illas plenius voluerit intelligere, videat originalia, vel ad minus summissas.

Collector.

SEQV VNTVR Excommunicationum sententiæ, quæ in iure Canonico reperiuntur contra Religiosos, præsertim Ordinum Mendicantium specialiter latæ.

1
Ex iure cõmuni.

Studium.

HONORIVS 3. protulit Excommunicationis sententiã in Religiosos, de claustris ad audiendum leges, vel physicam exeuntes, & infra duos menses ad claustrum non redeuntes. Quam sententiam, vel pœnam voluit ipso facto incurrere. Ac districtè præcepit tã à Diocesanis, & Capitulis ipsorum, quàm à cæteris Episcopis in quorum diocelibus huiusmodi student, tales Excommunicati publicè nuntientur. Habetur in c. Super specula, extra Ne Clerici, vel Monachi.

2
Ex iure cõmuni.

Habitus.

Studium.

BONIFACIVS 8. vt periculosa Religiosis vagandi materia subtrahatur districtius inhiuit, ne de cætero aliquis quamcunq; Religionem tacitè, vel expressè professus, in scholis, vel alibi temerè habitum Religionis suæ dimittat. Nec accedat ad quæuis studia litterarum, nisi à suo Prælato cum consilio sui Conuentus, vel maioris partis eiusdem sibi eundi ad studia licentia primitus sit concessa. Si quis autem horum temerarius violator extiterit Excommunicationis sententiam voluit incurrere ipso facto. Doctores quoque, siue Magistros, qui Religiosos, habitu suo dimisso, leges, vel physicam audientes, scienter docere, aut in scholis suis præsumperint retinere, simili eo ipso sunt sententia innodati. Habetur in. c. Vt periculosa. Ne clerici vel Monachi. lib. 6.

- A** **C**LEMENS 5. in Concilio Vientiensi protulit sententiam Excommunicationis contra Religiosos simplices, seu subditos non habentes aliquam administrationem, vel beneficium, qui Decimas Ecclesijs debitas vsurpare præsumunt, nisi post requisitionem desistant à præmissis infra mensem, & damnificatis Ecclesijs emendam infra duos menses faciant, prout latius positum est supra in dictione Decimæ. 3
Ex iure cō
muni.
Decimæ.
- B** ¶ **I**DEM Clemens temerarios violatores illius constitutionis, quæ Religiosis, & Clericis secularibus prohibet, ne aliquos ad vouendum, vel fide interposita, seu aliàs promittendum inducant, vt sepulturas apud eorum Ecclesias eligāt, vel iam electam vltterius non mutant, sententiam Excommunicationis (pœna in dicta constitutione contenta in suo perdurante robore) incurrere voluit ipso facto, ab alio quàm à Sede Apostolica (præterquam in mortis articulo) nullatenus absolueudos, nullis Priuilegijs, aut statutis cuiuscunque tenoris existant, in contrarium super his valituris. Habetur in Clementina Cupientes. de pœnis. 4
Ex iure cō
muni.
Sepultura
- C** ¶ Constitutio, de qua hic fit mentio est Bonifacij. 8. quæ ponitur in dictione Sepultura. §. 6.
- D** ¶ **I**DEM Clemens prohibuit, ne Monachi, aut Regulares Canonici administrationem aliquam non habentes, ad curiam Principum, absque speciali Prælatorum suorum licentia se conferant. Quod si, vt damnum aliquod inferant suis Prælatis, aut Monasterio, se conferre præsumperint Excommunicationis sententiam eos incurrere voluit ipso facto. Habetur in Clementina Ne in agro. de Statu Monachorum. 5
Ex iure cō
muni.
- E** ¶ **I**DEM Clemens, Monachos infra septa Monasterij sine licentia Abbatum suorum arma tenentes Excommunicationis sententiæ ipso facto decreuit subiaccere. Habetur in Clementina Ne in agro. §. præfatæ. De Statu Monachorum. 6
Ex iure cō
muni.
Arma.
- ¶ **I**DEM Clemens statuit, quòd Religiosi, qui Clericis, aut Laicis Sacramentum vñctionis extremæ, vel Eucharistiæ ministrare, vel Matrimonium solennizare, non habita super his Parochialis presbyteri licentia, aut quemquam Excommunicatum à Canone (præterquam in casibus, à iure expressis, vel per Priuilegia Sedis Apostolicæ concessis eisdem) vel à sen- 7
Ex iure cō
muni.
Sacramēta

tentijs per Statuta Prouincialia, aut Synodalia promulgatis, seu si à culpa, & pœna absoluere quemquàm præsumperint, Excommunicationis sententiam incurrant ipso facto, à Sede Apostolica dumtaxat absoluendi. Habetur in Clementina Religiosi. De Priuilegijs.

8 ¶ IDEM Clemens, Religiosos, qui aliqua (vt audientes à Decimarum Ecclesijs debitarum solutione retrahant, in sermonibus suis vel alibi) proferre præsumunt, Excommunicationis subiaccere sententiæ decreuit ipso facto. Habetur in Clementina Cupientes, de pœnis.

9 ¶ IDEM Clemens statuit, quòd Religiosi, qui scienter postposuerint confitentibus conscientiam facere de soluendis Decimis Ecclesijs debitis, ab officio Prædicationis tamdiu maneat ipso facto suspensi, donec confitentibus ipsis (si hoc ipsum eis dicendi commodè facultatem habuerint) conscientiam fecerint, Excommunicationis incurfuri sententiam ipso facto si prædicare præsumperint, prædicta negligentia, vt præmittitur, non purgata. Ad Religiosos tamen Monasteriorum, vel Ecclesiarum Decimas percipientes, noluit hoc extendi. Habetur in Clementina Cupientes. De pœnis.

10 ¶ IDEM Clemens circa interdictorum Obseruantiam Generalium auctoritate Sedis Apostolicæ, aut à locorum Ordinarijs positorum, districtè præcipiendo mandauit, quatenus Religiosi quicumque tam exempti, quàm non exempti, cuiuscumque Ordinis, & conditionis existant, cum Cathedrali, vel Matricem, seu parochialem loci Ecclesiam illa viderint, aut sciuerint obseruare (non obstantibus quibuscunque appellationibus, antea etiam ad eadem sedem, vel alium, seu alios interiectis, & alijs obiectionibus quibuscunque) absque dolo, & fraude, cum moderatione tamen Capituli Alma mater, inuiolabiliter ea obseruent. Alioquin non seruantes Excommunicationis sententiæ voluit subiaccere. Quod etiam in interdictis, & in cessationibus à diuinis indictis per Prouincialium Conciliorum Statuta, vel ipsorum auctoritate voluit obseruari. In cessationibus verò Generalibus à diuinis Ciuitatum, Terrarum, & aliorum locorum quas aliquando ex consuetudine, vel alijs Capitula, Collegia, vel Conuentus Secularium, aut Regularium Ecclesiarum sibi vendicant, idem voluit intelligi. Habetur in Clementina

A na Ex frequentibus. de sententia Excommunicationis.

MARTINVS 5. statuit: vt nullus ex professoribus alicuius ex Ordinibus Mendicantium, quorumcunq; in aliquem Monasticum Ordinem (tam Sancti Benedicti, quã Cisterciensis, Camaldulensis, Vallis Umbrosæ, Canonico Regularium S. Augustini, vel aliorum Monasticorum Ordinum (Cartusienfium duxat, excepto) possit, aut debeat per quemcunq; recipi, vel admitti virtute alicuius indulti, absq; Sedis Apostolicę licentia speciali, sub excõmunicacionis latę sententię pœna incurrenda, Papæ reseruata. Quã tã incipientes, quã recepti ipso facto incurrant. Et secus facta, non teneant ipso iure. Habetur in extrauaganti, quæ incipit. Viam ambitiosæ.

11
Ex iure cõmuni.
Apostasia ab ordine.

PAVLVS 2. protulit sententiam Excommunicationis in eos, qui bona Ecclesiastica quęcunq; alienant, vel pactum, per quod ipsorum dominium transfertur, faciunt, & in illos, qui ipsa alienata recipiunt, ipsamq; alienationem nullius voluit esse momenti. Habetur in extrauaganti. Ambitiosæ. Quæ habetur latius supra in dictione Alienatio. §. 4.

12
Ex iure cõmuni.
Alienatio rerũ ecclesiasticarũ.

SIXTVS 4. statuit, quòd Excommunicationẽ incurrant ipso facto Fratres, & Sorores tertij Ord. quę collegialiter viuentes, post factam professionem; & emissionem trium votorum substantialiũ in manibus sui Ministri, vel Ministræ, matrimonium contrahunt, seu ante contractum consumant, aut Religionem ipsam dimittunt, ad secularem vitam euntes. Et tale matrimonium est nullum, nec possunt absolui, nisi habitu reassumpto, suam professionẽ, collegialiter viuentes obseruent, à suis Superioribus absolui meruerint. Habetur in extrauaganti quæ incipit. Ad Christi Vicarij præsentis.

13
Ex iure cõmuni.
Cõtra fratres, & sorores tertij ord.

IDEM SIXTUS statuit: quòd Excommunicationem incurrant Fratres Minores, & Prædicatores recipientes, siue admittentes ad Priuilegia, & immunitates Ordinum suorum, quoscunq; laicos vtriusq; sexus, prætextu tertij Ordinis, seu alterius modi, nisi gestauerint habitum prædicti tertij Ordinis solitum, & professionem emiserint solitam, & in aliqua domo, seu Congregatione dictorum Fratrum, vel Sororum vitam duxerint in communi. Non obstantibus quibuscunq; literis.

14
Cõtra fratres Mi. & Præd.

litteris Apostolicis. Habetur in Bulla, quæ incipit: Detestanda nullorum ambitio.

ANNOTATIO CORDVBÆ.

Admitti ad communicationem nostrorum privilegiorum, quando possunt Tertiarij.

QUOD AD §. 4. notandum, quod ultra ea quæ ibi Sixt. 4. explicat, possunt admitti ad communicationem Privilegiorum nostri Ordinis mulieres castam, seu vidualem vitam ducentes, voto expresso sub Tertio Ordine, etiã si in proprijs domibus, vel consanguineorum viuant, ut patet per Leo. 10. ffff. 28. & infra in eodem Compend. tit. Tertiarij Fratres. §. 20. habetur. possunt etiã admitti alij, quoad hoc privilegiati, etiam per confirmationem Privileg. per Clem. 7. ut familiares suo modo, & alij eiusmodi, de quibus in Compendio, in diuersis titulis secundum subiectam materiam habetur, & ibidem tit. Tertiarij, latius videbitur, qui Tertiarij possent, & qui non, & quomodo uti nostris Privilegijs. Et notandum insuper quod hæc Bulla Sixt. 4. quam hic ponit Collector, non debuit allegari, tanquam nunquam visa, & inusitata, seu moribus vrentium non approbata. Imò, & videtur iam per non usum, aut per oppositam consuetudinem omnino derogata, & nihil valere, sicut, & multæ aliæ eiusmodi Bullæ, statuta, leges, & Consuetudin'. per d' ssuetudinē non valent, ut elicitur ex Gerson in 3. parte, de vita spirituali lect. 5. & 6. Et Caietanus tit. excommunicatio, in summula post cap. 81. & facit ad hoc, quod habetur infra tit. Symonia, similiter. §. 1. annotatum.

CAPVCCINI ANNOTATIO.

VTRA supra dicta Collectoris notabilia, sunt etiam alia valde necessaria. Vnde Notandum, quod secundum Conc. Trid. sess. vli. cap. 12. de Regular. Censuræ, & interdicta, nedum à Sede Apostolica emanata, sed etiam ab Ordinarijs promulgata, mandante Episcopo, à Regularibus in eorum Ecclesijs publicari, atq; seruari debentur.

In §. 4.

Pro eo, quod dicitur in §. 4. de euitatione excommunicatorum.

Primò est notandum, quod hodie per Constitutionem Concilij Constantiens. quæ magis recepta est, quàm Basilliensis, & refert Couar. in C. Alma mater. §. 2. nu. 9. vers. superest. Nullos tenemur vitare excommunicatos, nisi in duobus casibus.

Vt inquit Sotus in 4.

Primus est si sint nominatim excommunicati, & denunciati, sicut vsus, & comunis interpretatio Doctoꝝum in hunc sensum accepit prædictam

A Nam Constitutionem, ut refert Couar. qui supra nu. 7. versic. 4.
A Secundus, si percussores Clericorum sint adeo notorii per operis eui-
 dentiam, ut factum nequeat aliqua tergiuersatione celari, atq; nulla va-
 leat ratione excusari, quod tamen secundū vetera iura satis erat aliquid
 esse notorium eo modo, quo aliquid dicitur notorium iuris, scilicet, per
 confessionem, vel per sententiam, & similia. cap. Vestra. cap. fin. de co-
 hab. Cleric. vel mulier, & ita absq; dubio tenendum est cōtra tex. in cap.
 cum non ab homine de sent. excom. Verum, si essent notorii alia ex cau-
 sa, quā percussione Clericorum, illos non tenemur vitare, ut Decius
E in cap. a nobis. nume. 21. de except. & Sotus vbi supra. Contra Sylu. in
 vers. excom. 5. nu. 9. qui extendit dictam extrauagantem ad omnes noto-
 rios excommunicatos, ita ut participantes cum illis, sint excommunicati,
 quam Sylu. opinionem sequitur etiam, omnibusq; viribus conatur defen-
 dere Auctor Catachesi Neap. in lib. 5. cap. 13. in noua illius æditione al-
 legans nonnullos alios Doctores huius opinionis, & præcipuè Nauar.
 in Man. cap. 9. a nu. 6. vsq; ad 8. & cap. 26. nu. 26. Attamen hæc opi-
C nio, licet in rigore verborum supradictæ extrauag. videatur vera; non
 est tamen vsu recepta, sed tantum illa Soti, scilicet, ut non euitare teneamur,
 nisi illas duorum excommunicatorum species, quas prædictum Conc.
 iussit. Et ita tenendum esse concluditur in Sum. Cassin. lib. 4. c. 11. nu. 2.
 Secundò. Notandum, quòd cum Conc. Constantiense supradictum, lo-
 quatur de publico Clerici percussore, ita ut nulla tergiuersatione possit
 celari, Ideo sciendum est, iuxta tex. in cap. vestra, & c. fin. de cohabit.
 Cleric. Notorium duplex esse, iuris, & facti. Iuris dicitur, quando per-
 cussio fuit facta occultè, & secretè, tamen deductum est delictum in fo-
D ro contentioso, & lata est super eum sententia excommunicationis, vel
 quia ipsemet percussor confessus fuit delictum, vel quia erat conuictus.
 Et tunc talis percussor dicitur publicus notorietate iuris, & per conse-
 quens euitandus est. Notorietas verò facti dicitur illa, cuius percussio
 est adeo manifesta, ut nulla possit tergiuersationè celari, supple proba-
 biliter, quando ita deprehensus est quis in crimine, vel ita delictum pa-
 tens est, & certum omnibus, quòd non est locus inficitiationi, ut quia
 publicè tenet concubinam, ac uxorem. 2. q. 1. de manifest. l. si vicinis. C.
E de secund. nupt. Vel eius delictum est notorium maiori parte Ciuitatis,
 vel villæ, Oppidi, Collegij, vel vicinæ, siue Gymnasij, modo in eo sint
 saltem decem, vel etiā pauciores, quando illi pauciores essent maior pars
 Villæ, Gymnasij, & c. qui adminus debet esse sex. Ita Nauar. & Panor.
 Et hinc ipse Nauar. de sent. excom. lib. 5. conf. 40. consuluit Religiosum
 esse publicum excommunicatum censendum, & ita vitandum, qui coram
 maiori parte Conuentus Clericum a sede expulit, vel brachio violenter
 extra-

d. 22. q. 1.
art. 4.

Duo gene-
ra excoïca-
torum de-
bent eui-
tari.

Alia opi.

Cūtraria-
ri sibi vide-
tur Nauar.
i c. 27. nu.
35. & c. 22.
nu. 5.

Et lex, vsu
non rece-
pta, non li-
gar. gloss.
in c. 1. de
treg. & pa-
ce, Syl. in
verb. lex.
Notorium
duplex iu-
ris, & facti.

11. q. 1. nos
quemquā.
5. q. 6. Epi-
phan. de
prob. c. fin.
de cohab.
Cleric. c.
vestra. §.
cæterum.

Nau. c. 25.
nu. 73. Pa-
nor. in d. c.
vestra.

extra-

extraxit, & ita etiam refert & tenet Sum. Cassin. vbi supra.

Tertiò. Sed quando in percussorem Clerici, requiratur citatio, & sententia declaratoria excommunicationis incursæ vide in eadem Sum. Cassin. D. Iacobi de grass. lib. 2. c. 63. cum sequentibus, & vide infra verbo exemptio, in Annotatione nostra.

Excommu-
nicatus
specialiter
ob non cõ-
parèdi, vel
non parèdi
non est
euitandus.

Quartò. Item nota. excommunicatum specialiter ob contumaciam nõ comparendi, vel non parendi, antequam declaretur, & denunciatur, non esse hodie euitandum; propter verbũ, quod sequitur in dicta extrauag. ibi (specialiter expressè) quia oportet eum, qui non est notorius, esse, non solum specialiter, sed etiam expressè, idest nominatim denunciatum, & ita vsus Vrbs, & Orbis habet, & consentit etiam Nauar. Et sic quando sciuerim aliquem esse excommunicatum, puta, quia detinet rem alienam, propter quòd lata fuit excom. aut quia legit, & detinet libros prohibitos, aut quia non communicauit in Pascha, non teneor illos euitare etiam in secreto. immo potest coram illis celebrari ratione supradicta, nec teneor euitare, quando crimen est notorium, vel est fama publica, & adhuc non est delinquens nominatim, & expressè denuntiatus. & hæc sunt memoria tenenda, quia quotidiana.

Orare pro
publico ex-
communicato,
nõ de
nuntiato.

Quintò. Item nota. hodie propter dictam extrauag. licere orare publice pro excommunicato, dummodò non sit denunciatus, aut notorius. Nec obstat. D. Thomæ doctrina, & aliorum Theologorum; quia eo tempore dicta Extrauag. non fuerat emanata; vnde nec etiam sepultura eis negatur. Quapropter, doctrina Theologorum tradita super participatione cum excommunicatis, restringitur hodie in duobus casibus tantum, videlicet, ad excommunicatos notorios, & ad denunciatos, loquendo de iure; sed de consuetudine, & in praxi hodie est receptum, vt euitentur illi tantum, qui specialiter, & nominatim fuerint excommunicati, vel declarati; vel si percussissent Clericum notoriè.

Ut ait Na-
uar. vbi su-
pra. c. 27.
nu. 35.

Ipsi excom-
municati
etiã occul-
ti non pos-
sunt parti-
cipare in
diuinis.

Sestò. Ipsi tamen excommunicati, etiam occulti, in nullo releuantur per prædictam Extrauag. nec quantum ad pœnas spirituales, nec quantum ad temporales. Vnde non poterunt tales participare in diuinis; & peccant semper mortaliter, quoties audiunt Missam, vel intersunt diuinis officijs, aut adsunt cū alijs in publicis rogationibus; aut adstant benedictioni Mensæ cum alijs, aut huiusmodi. In tantum, quòd non requiritur aliqua publicatio, quantum ad pœnas, & præsertim spirituales, quas excommunicati ipso facto incurrunt. Pro quo vide Nauar. in Manual. cap. 27. nu. 35. not. 2. 7. Qua propter tenentur Confessarij de hoc suis pœnitentes admonere, quando scient eos in aliquam excommunicationem incurrisse.

Aduertat
cõfessores

Dubiũ dif-
ficile.

Settimò. Sed num Catholicici Gallie, aut Germanie, aliorumq; Regnorum,

A rum, qui cum hereticis manifestis, imò & palam setales esse asserētibus, in eorum Prouincijs participant in externo conuictu; peccent, atque in excommunicationē minorem incurrant; cum tales Lutherani, aut Caluinistæ, etc. sint manifesti, & notoriè excommunicati propter heresim notoriam? Et respondetur, illos non peccare, & excusari propter necessitatem, & propter consuetudinem, quæ dicitur optima legum interpret. Quæ consuetudo cum sciatur, & tolleretur à Sūmis Pontificibus, qui propter illorum multitudinem nō audent procedere, excusat catholicos illa vtentes; vt tenet Nauar. in Man. c. 9. nu. 6. & c. 27. nu. 35.

B Octauo. Notandum, quòd Fratres, & personæ Ordinis Sancti Hieronymi Hispan. ab alijs, etiam Legatis Apostol. nisi de speciali mādato Sedis Apostolica, excommunicari, vel suspendi non possunt. Nec Monasteria Ordinis, contra istud Priuilegium interdici possunt. Ita concessit Honorius 3. Cisterciens. vt refertur Priuileg. 10. Et Vrbanus 4. eisdem Priuileg. 35. et 36. Quòd etiam extenditur, ad familiares, benefactores, & seruiētes, vel ad Molendina Ordinis venientes; ne, quia illis communicant, à quoquam excommunicari possint: aliàs quicquid contra attemptatum fuerit, irritum, & inane declarauit Innoc. 4. Priuileg. 19. Cisterciens. Et Leo. 10. pro Congreg. Camaldulens. Priuileg. 14. Et tandem Paulus 3. anno 1549. hanc declarationem fecit pro Societate Iesu. vt in illius Compend. verbo Prælati. §. 2. & refertur in Compend. Priuileg. S. Hieron. Hispan. fol. 96. §. 4.

C Nicolaus 4. Noluit Fratres Minores ligari aliqua sententia excommunicationis, suspensionis, aut inreducti, iuris, vel hominis, nisi nominatim fiat mentio; nec sufficit si dicatur in sententia generaliter, vt perinde valeat, ac si essent nominati expressè. Habetur hæc declaratio Pontificis, in Ceremoniali, seu Pontificali in Bibliotheca Vaticana, vt refertur in Compendio Societatis Iesu, verbo Excommunicatio. §. 3.

D Nonò. Quoad illud, quod supra dictum est à Collectore, in primo notabili, de excommunicationibus reseruat. in Bulla Cænæ, plura alia sunt notanda.

E Et primo Nota. quòd in Bullis Cænæ emanatis à Greg. 13. vsque ad ad istam vltimam à S. D. N. Papa Clem. 8. publicatam; nihil serè reperitur esse immutatum, vel additum; sunt tamen, multæ aliæ excommunicationes in istis reseruatæ, quæ non sunt in supraposita Bulla Leonis 10. à Collect. & fortiores non obstantiæ, ac clausulæ derogatoriæ, vt in illis est videre, ad quas, breuitatis causa me remitto, solum loco illius Bullæ Leonis, volui ponere illam Six. 5. vt supra.

2. Nota. quòd quicumque Sacerdos absoluit aliquem (nisi in articulo mortis) ab aliquo casu existente in Bulla Cænæ Domini, est ipso facto ex-

Et propter Bullâ Cænæ Domini.

Pro Fratribus S. Hieron. Cisterciens. Camaldul. & Soc. Iesu.

An detur cōicatio cē furarū adinuicē inter Mendicantes vide sup. in verbo cōicatio Priu.

Pro oibus Regular.

Quoad Bullâ Cænæ.

Excom. cōtra absol-

hæres à ca-
sibus Bull.

communicatus; & omne officium legendi, prædicandi, & sacramenta
ad ministrandi, est sibi interdicitum, & tamen quicquid aget absolvendo,
vel aliis, nullius est roboris, vel momenti. A

Et hanc se-
quitur in
Cæ. Nea.
lib. 1. c. 25.
n. 1.

Et hæc excommunicatio licet, secundum aliquos dicatur, quod sit in
in eadē Bulla reservata Papæ; tamen Navar. In expositione dictæ Bul-
læ, tenet quod non, & videtur melior opinio, quia hodie inflictio dictæ
Censuræ, in dicta Bulla apponitur, non ante; Sed post reservationē om-
nium excommunicationum, ibi contentarum. Olim verò fortasse non sic,
& ideo, tunc Doctores illi rectè senserunt.

3. Not. Quomodo in articulo mortis constitutus possit absolui à sentē.
tibus huius Bullæ, & in casibus illis 1. 2. quas Sixt. 5. ponit in extrauag. Et
si dominici, de penit. & remiss. sic ait Caiet. in summula de excommun.
cap. 77. Nota casus huiusmodi dupliciter inueniri. Primò ut non remā-
serit penitens ad satisfaciendum obligatus, & tunc potest in articulo mor-
tis quilibet absolui, cum promissione, vel iuramento, quod presentabit se
(si euaserit) valenti legitime absolueri; non quidem pro absolutione, sed
ad standum mandatis Ecclesiæ. Si autem penitēs remanserit obligatus ad
satisfaciendum, præmitti debet (si potest) satisfactio, quod si non potest,
tunc præstare debet idoneam cautionem, antequam absolvatur, prout ip-
se Papa mandat. C

De hoc èt
vid. D. Th.
3. par. 1 ad
dit. q. 8. ar.
6. ad 2.

Vocatur autem cautio pignòrantia, quod si hanc non potest, det fide-
iussoriam, & si hanc etiam non potest, det iuratariam, & in hoc aduer-
tans benè confessores, ne illaqueantur.

Nullus ex
cufari pòt.

Et quia quotannis hæc Bulla possit immutari, curālus est, ut singulis
annis, ab Ordinarijs, vel alia via inquiratur, an aliquid in nouatum fue-
rit in ea nec ne. Nec Confessorum ullus, aut penitentium, possunt ullā
excusationem prætere, aut ignorantiam allegare, si contradictā Bul-
lam præsumpserint venire. Hoc habetur ex ipsa Bulla, quia subdit Pa-
pa. Cum non sit verisimile, id remanere incognitum, quod tam patenter
omnibus publicatur. D

Confesso-
res debet
Bullā ha-
bere,

Et ideo omnes Confessores, etiam Regulares, sub pœna peccati morta-
lis, tenentur habere apud se, transumptum huius Bullæ. Curati verò te-
nentur dictam Bullam in quotannis populo nunciare, sub eadem pœna, pro-
ut ex eadem met Bulla colligitur. Aliquando tamen Papa hortatur, non
autem præcipit, & tunc non erit mortalis, non retinere penes se hanc
Bullam, prout aliqui periti obseruauerunt. E

Nihil ob-
stat contra
Bullam.

4. Nota. nihil omnino ob stare contra sententias contentas in hac
Bulla Cœnæ; Neq; etiam (ut Pius 5. addidit) cuiusuis Concilij genera-
lis Canonis; Neq; Regularium Privilegium aliquod, ut latè supra dixi-
mus, in verba Absolutio, in resolutionibus.

Excommunic. Exempti Frat. 351

- A** 5. Not. quod quamuis aliquando nonnulli facultates habeant à Papa, ut semel in vita, & semel in articulo mortis, valeant ab omnibus casibus absoluti, etiam Sedi Apostolica reservatis; non tamen poterunt, earum vigore à casibus contentis in Bulla Cœnæ Domini absoluti; nisi de ea specialis, & expressa mentio habeatur. Quod quidem serè nunquam face-re consuevit Papa, nisi in Iubileis solemnibus, qui rarissime à Sanctita-te sua emanant. Per Indulgentias autem septemnes, aut huiusmodi, sæ-pè dari solitas, nunquam serè à casibus reservatis absolutio concedi solet, ut supra in verbo absolutio latè diximus, qua in re plurimi labuntur.
- B** 6. Notandum, quod etsi à Pio Quinto iniunctū fuerit, ut omnes Con-fessarij apud se haberēt transumptum Bullæ Cœnæ per eum decreta; Pa-tres tamen Societatis Iesu, eiusdem Pontificis concessione, ab hoc fue-runt excepti. Declarauitque riuæ vocis Oraculo, satis fore, si in singulis Collegijs, vel Domibus, vnicum haberetur, quod in eo loco affigeretur. in quo omnes Confessarij legere illud possint, ut habetur in Compend. eorum Priuileg. verbo Bulla Cœnæ. s. 1.

Facultas p
art. mortis
non exten
ditur ad re
seruata in
Bulla Cœnæ.

Ex Priuileg.
Soc. Iesu.

E X E M P T I F R A T R E S.

CLEMENS 4. prohibuit, ne aliquis Frater Minor exemptus ab obedientia Ordinis, possit cōtra Sta-tuta Religionis morari in Domibus Fratrum dicti Ordinis, aut in eorum officijs se immiscere, vel intromitte-re. B. ffo. 75. concess. 224.

1
Officia er-
dinis.

DREGORIVS II. statuit, & ordinauit, quòd omnes, & singuli Religiosi, quoruncumq; Ordinum, etiam Men-dicantium, Sedis Apostolice Capellani, perinde eorum Super-ioribus, & ipsorum correctionibus in omnibus, & per om-nia sint subiecti, ac si prædicti Capellani non essent. Non ob-stantibus exemptionibus, & alijs quibuscūque Priuilegijs in contrarium facientibus. b. fo. 37. Et ffo. 35. concess. 39.

2
Pro omni-
bus Mend.
Correctio.

EBNIFACIVS nonus statuit, & ordinauit, quòd om-nes, & singuli Religiosi quoruncumq; Ordinum, etiam Mendicantium, Sedis Apostolice Capellani, perinde eorum Superioribus, & correctioni ipsorum in omnibus, & per om-nia sint subiecti, ac si prædictæ Sedis Capellani non essent. b. fol. 126. concess. 563.

3

CALIXTVS 3. statuit, & ordinauit, quòd nullus dicto-ctorum Fratrum beneficia secularia, seu etiam regula-

4
Prohibi-
tio.

Excommu-
nicatio.

ria quouis modo in titulum, vel commendā pro tempore habentium possint Capitulis Generalibus, vel Prouincialibus, aut Congregationibus, seu negocijs, vel officijs, aut alijs administrationibus Ordinis (nisi generalis pro tempore cōsensu interueniente) quomodolibet admitti sub excommunicationis pœna, quam admissi, & admittētes incurrant ipso facto. B. fo. 92. Et ff. 175. concess. 410.

Minister
generalis.

NICOLAUS quintus, concessit Ministro Generali Fratrum Minorum, quòd possit visitare, & corrigere quoscunq; Fratres exemptos præfati Ordinis, prout latè positum est supra dictione Correctio. §. 9.

Pro fratri-
bus prædi-
catoribus,
& Minor.

Officia or-
dinis.
Episcopi.

SIXTUS 4. statuit, vt si aliqui Fratres Minores, aut Prædicatores obtinuerint habilitationem ad habenda beneficia Ecclesiastica, & quod interim, vel postquam ea habuerint valeant residere in domibus dicti Ordinis, & ibidem camerarum, ac vocem actiuam, & passiuam in Capitulis Generalibus habere, & Priuilegijs dictorum Fratrum, & Ordinum gaudere, quòd isti tales postquam aliquod beneficium pacificè adepti fuerint, aut pro Capellanis in aliquibus Ecclesijs deferuire cœperint, concessionibus prædictis nequeant gaudere, aut alijs consimilibus Ordinem concernentibus, nisi de Prælatorum consensu. Et idem statuit de promotis ad Cathedralibus, etiam titularibus, ac alias dignitates Ecclesiasticas. B. fo. 66. Et ff. 149. concess. 365.

Ex Priuil.
Carmelit.

IDEM Sixtus concessit, seu statuit, vt nullus professor Ordinis Carmelitarum beneficia secularia, seu etiam regularia, quorumuis Romanorum Pontificum, aut Sedis Apostolicæ, vel Legatorum eius Concessione, vel indulto, quouis modo in titulum, vel commendam pro tempore obtinentiam, aut quæ futuris temporibus quomodolibet obtinebunt, etiam si illa simpliciter, vel alio quouis modo dimiserint, in Capitulis Generalibus, vel Prouincialibus, aut Congregationibus, seu negocijs, officijs, vel alijs administrationibus dicti Ordinis (nisi Generalis pro tempore consensu interueniente) quomodolibet admittantur sub excommunicationis pœna, quam admissi, & admittentes ipso facto incurrant. B. B. ff. 188. concess. 482.

Excommu-
nicatio.

De exami-
natione Pri-
leg. exem-

IVLIVS Secundus, cōmisit vniuersis Prælatibus, & alijs personis in dignitate Ecclesiastica constitutis, vt requisiti à Prælatibus Ordinis Minorum, & Commissarius Romanæ Curia,

Aria, aut alijs Fratribus ad hoc per eosdem deputatis, examinent quascumq; literas Apostolicas, quas Fratres dicti Ordinis super exemptionibus, & habitus mutationibus, & dimissionibus, & alijs extorsionibus impetratas repperint, & quod causas per eosdem Fratres in illis allegatas diiudicent, & si veras non repperint, eas reuocent, & annullent, ac eisdem Fratribus minimè suffragari debere declarent. Ac quòd prædictis

priõnũ Fratrum partucularium.

B seu vt seculares incedentibus, ne in ciuitatibus, oppidis, vel locis, vbi domus dicti Ordinis fuerint, permaneant, inhi-beant: vel si in eis manere voluerint, ut ad Ordinem, seu familiam, cuius habitũ temerè reliquerint, redeant, B. ffo. 13. conce. 50.

Nota.

C LEO X. statuit, quòd nullus Frater Ordinis Mino. obseruantia obtinere possit aliquam Exemptionem, aut Indultum Apostolicum, sub quavis forma, & expressione verborum: nisi Generalium, aut Commissariorum suorum, in Romana curia existentium, ad hoc expressus accedat assensus. Et quòd, si illa impetrauerit, illa nullatenus sibi suffragentur, vt illorum obtentu, à Prælatorum suorum iurisdictione, & Regulari disciplina exemptus censeatur, B. ffo. 15. conce. 52.

9
De licentia registra pro impetratiõne exemptionis.

D Idem Leo statuit, quòd nullus Prælatus, aut Apostolicæ Sedis Nuncius, aut Legatus nisi esset de latere Legatus aliquem ex professoribus Ordinis Mino. ad secum morandum, vel pro suis negocijs promouendum, absq; Generalis, seu Prouincialium petita, & obtenta licentia, & in scriptis habita, assumere possit, sine speciali Sedis Apostolicæ mandato, de presentibus specialem mentionem faciente. Super quo ponit censuras, B. ffo. 15. concessione 53.

10

Conc. Trid. sess. 22. de re format. c. 5. vult. ut Episcopus breuiter recognoscat.

E Idem Leo iterum prohibuit, nè aliquis Frater Minor cuiuscumque conditionis & gradus existat, vigore cuiusuis rescripti Apostolici, sub quavis verborum forma, & cum quibusuis derogatorijs, & efficacissimis clausulis quomodolibet emanati, exemptus à iurisdictione suorum Prælatorum in aliquo censeatur: nisi prius Commissarij dicti Ordinis in Romana curia residentis, ad hoc expressus, & in scriptis accedat assensus, discernens irritum, & inane quicquid secus à quoq; quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, B. ffo. 18. concessione 59.

11
De licentia commissarii pro impetratiõne exemptionis.

ANNOTATIO CORDVBÆ.

Eoad. s. 6. notand. quòd Clem. 7. sss. 75. concessit nobis, & prohibuit omnibus Fratib. ab Ordine nostro exemptis quomodolibet, et quibuscunque dignitatibus fungentibus: nè possint contra Statuta, moresq; nostra Religionis in nostris domibus commorari, aut in nostris officijs, aut Capitulis se immiscere, seu intromittere. & de his exemptis Fratibus videatur etiã in eod. Compen. tit. Apostata, secundum materiam. ¶ Quoad. s. 24. quomodo censura, aut sententiã inflicta contra alios, occasione nostra, contra nostra Priuileg. non sint vniuersaliter nullæ in casu speciali hoc per Priuilegium aliquod sit concessum, sed generaliter sunt annullandæ; quæuis contra nos ipsos inflictæ sint ipso factò nullæ. Videatur inf. tit. Priui. s. 4. & alibi secun. subiectam materiam. Maxime tit. Canonica portio. s. 5. & 6. & tit. Exemptio. s. 22. et alibi uide, ut oportet. C

EXEMPTIO.

I
Exemptio à
Prelatis Ec-
clesiasticis.

De Moniali-
bus & alijs
Religiosis.

2
De Moniali-
bus.

CLEMENS IV. exemit Fratres in multis à iurisdictione, & subiectione Prælatorum Ecclesiæ. Primò concessit, quòd per literas Apostolicæ Sedis, aut Legatorum, seu Delegatorum ipsius conueniri à quoquam minimè valeant prædicti Fratres Minores. ¶ Secundò, quòd ad pecuniam colligendam cogi non possint inuiti, etiam per literas Sedis Apostolicæ de cætero impetrandas. ¶ Tertiò, quòd nullus prædictorum Fratrum teneatur correctionis, seu visitationis, vel inquisitionis officium Monasterijs, vel Ecclesijs, seu quibuscunque personis impendere, vel ad cognitiones causarum, seu citationes partium, & denunciationes sententiarum interdicti, & excommunicationis procedere. ¶ Quartò, quòd non teneantur recipere curam Monialium, seu religiosarum, quarumlibetue personarum per quascunque literas Apostolicas, nisi de hoc indulto, & ordine prædicto expressam fecerint mentionem, B. fo. 57. & ff. 140. conce. 321.

Idem Clemens concessit, ut ad visitandum aliqua Monasteria Monialium cuiuscunque Ordinis, vel ad audiendas confessiones-

A fefsiones earum nequeant prædicti Fratres aliquatenus compelli. Nec ad recipiendum commiffiones caufarum, feu fententiarum executiones, vel alia contingentia caufas ipfas, per literas Sedis Apoftolicæ (in quibus non facta fuerit de indulto huiusmodi mentio fpecialis) fiue per Legatos, vel Delegatos ipfius, aut etiam per alios quofcunq; , B. fo. 57. Et ffo. 140. concessione 322.

Vifitatio.

B Idem Clemens concessit in fuper, quòd nullus Archiepifcopus, vel Epifcopus, nullufq; alius Prælatus Ecclefiafticus valeat compellere Fratres Minores ad portandum, feu deferendum literas, vel exequendum, aut denuntiandum fententias contra Principes feculares, communitates, populos, feu alios quofcunq; benefactores eorundem Fratrum. Ac etiam, quòd nullus Delegatus, vel ordinarius Iudex poffit eisdem Fratres compellere ad faciendum citationes, vel commiffiones recipiendas, fiue vt fint in aliquibus caufis affeffores, fiue ad lites, & controuerfias contingentia, in caufis, quæ coram ipsis tractantur, fiue Sedis Apoftolicæ fpeciali mandato, vel licentia, expreffam faciente de huiusmodi Indulto mentionem. Nec quisquam eorum teneatur parere, vel intendere fuper his monitionibus, feu mandatis, aut iuffionibus eorundem, aut facere, vel implere quod in hac parte duxerint iniungendum, B. fo. 57. Et ffo. 140. concessione 323.

3
De Exemptio-
ne ab omni-
bus actibus
fori iudicia-
lis.

D Idem Clemens concessit, quòd nullus Legatus, nifi de late-
D re, auctoritate literarum Apoftolicarum fpeciale de indulto huiusmodi, & Ordine prædictorum Fratrum Minorum non facientium mentionem, nullufq; alius Prælatus, nec aliqua perfona religiofa, vel feularis de huiusmodi Fratribus ad fua, vel alterius negocia procuranda, feu ad fecum manendû, aliquem affumere valeat, nifi quos Generalis, vel Prouinciales Miniſtri tanquam idoneos, & difcretos eis duxerint afignandos. Quos etiam fubiacere voluit Ordinis difciplinæ, B. fo. 57.
E Et ffo. 141. concessione 325.

4
Exemptio ab
occupatione
in quibusli-
bet negociis
extra Ordin.

E Idem Clemens prohibuit vniuerfis Ecclefiarum prælatis, & alijs, ne confefsiones Fratrum Mino. inuitis Prælatiſ eiusdè Ordinis audire præfument. Nec eos compellant ad Synodos, feu Congregationes fuas accedere, vel cum eis extra ciuitates, vel intra, proceffionaliter exire, aut fuis conſtitutionibus fubiacere, uel Capitula, ſcrutinia, & inquisitiones in locis, feu Monafterijs Fratrum, vel alibi, de eisdem facere. Aut fidelitatem

5
Cõfefsiones

Proceff.

Obedientia

- Obedientia.** iuramento firmatam, & manualem obedientiam Ministris, seu **A**
Custodibus, vel Guardianis eiusdem Ordinis, exigere, aut de
ipforum institutione, vel destitutione, siue de Statutis Ordinis
& aliquatenus intromittere, seu prohibere, ne ad ciuitates,
& villas, vbi religiosè viuere, & morari possint, à populis euo-
cati, audeant accedere; ibiq; pro suis vsibus cōstruere ad ficia,
seu Ecclesias, & Oratoria, aut in sic accedentes, seu in construē-
tes Fratres huiusmodi, vel receptatores ipforum excommu-
nicationis sententias proferre praesumant. B. fo. 58. Et ffo. 142. **B**
concessione 338.
- Collector.** Idem habetur quoad Fratres Carmelitas, B. ffo. 186. Con-
cessione 476. Et quoad Fratres Prædicatores, B. ffo. 238. con-
cessione 564. Et quoad Augustinenses, B. ffo. 246. conce. 604.
- 6** Idem Clemens exemit præfatos Fratres à solutione canoni-
Canonica portio. cæ portionis, de ornamentis, & pluribus alijs, prout ad longū
positum est supra in dictione Canonica portio §. 3.
- 7** Idem Clemens concessit eisdem Fratribus Minoribus, vt ad **C**
Exemptio à præstationem procurationum Legatorū Sedis Apostolicæ, vel
quibuslibet Nuntiorum ipsius, seu diocesanoꝝ locorum, aut exactio-
exactionibꝫ. num, vel collectarum, seu subsidiorum, vel prouisionum quo-
rumcumq; minimè teneantur. Nec ad ea soluenda per lita-
ras dicte Sedis Apostolicæ, aut Legatorum, vel Nuntiorū eius-
dem, seu Rectorum terrarum Ecclesiæ Romanæ, cuiuscumq; te-
noris fuerint, compelli possint: nisi huiusmodi literæ Aposto-
licæ impetrandæ, plenam, & expressam de hoc indulto, & Or-
dine Prædicto fecerint mentionem, B. fo. 59. Et ffo. 142. con-
cessione 341.
- 8** Idem Clemens exemit eosdem Fratres, ita, quòd non obstan-
De exemptio- te constitutione Innocentij IV. non teneantur etiam ratione
ne ab omni delicti, contractus, seu rei de qua agitur locorum Ordinarijs
iurisdictione subiacere. Decernens irritum, & inane quicquid secus atten-
prælatorum tariani contigerit, B. fo. 59. Et ffo. 142. conce. 342.
Ecclesiæ.
- 9** Idem Clemens prohibuit, ne Fratres Minores ab aliquo **E**
Excoicatio. gato (nisi de latere Sedis Apostolicæ missio) vel delegato, aut
subdelegato auctoritate literarum Apostolicarum excommu-
nicari, suspendi, aut interdici possint: nisi literæ ipse plenam
& expressam de prædicto Ordine, & indulto huiusmodi face-
rent mentionem, B. ffo. 3. concessione 1.
- NICOLAUS IV cōcessit Exemptionē totalē Ordini Minorū,
decernēs Ord. prædictū, & Fratres eiusdē immediatē Sedi Aposto-
licæ

A stolicæ subiacere. Ac Ecclesias, & oratoria, domus, loca, libros, utensilia, & alia mobilia, & immobilia (quorum vsum habent Fratres præfati) in ius, & proprietatem Sedis Apostolicæ suscepit, B. fo. 28. Et ffo. 112. conce. 243.

Vide ampliacionem præfatæ concessions, infra, §. 14.

BONIFACIUS VIII. confirmavit literas prædecessorum suorum super Exemptione prædicta, & de nouo exemit Fratres Mino. præfatos, & illorum Ordinē ab omnium, & singulorum quorumlibet Prælatorum, & personarum Ecclesiasticarum, omnimoda potestate, ac iurisdictione, decernens præfatos Fratres, & Ordinem eorum immediatē Sedi Apostolicæ tantūmodò, & Rom. Pont. subiacere, b. fo. 32. Et ffo. 32. cōc. 34.

Idem Bonifacius concessit Monialibus Sanctę Clarę, vt ad præstationem decimarum de quibuscunque possessionibus, & omnibus alijs bonis, quæ iustē habuerint; vel ad contribuendum procuracionibus quorumlibet Ordinariorum, & etiam

C Legatorum, & Nūtorum Sedis Apostolicę, ac quibuslibet tallis, & collectis, aut ad exhibendum pedagia, telonea, & alias exactiones quibusuis Regibus, Principibus, seu alijs personis minimē teneantur: nec ad id Compelli aliqualiter valeāt, B. fo. 38. et ffo. 122. conce. 267.

Idem Bonifacius dedit copiosam Exemptionem Fratribus, Augustinensibus, & eorum Ordini, sicut cōcesserat Fratribus, & Ordini Minorum. B. fo. 247. conce. 619.

D BENEDICTVS XI. exemit Ordinem Fratrum Mi. sicut fecerat Nicolaus IV. supra §. 10. & addidit, quòd nec etiā ratione delicti commissi, vel initi contractus, aut rei sitę, vel positę, seu existentis extra loca eorundem Fratrum exēpta, possint coram Ordinarijs, vel alijs Prælati Ecclesiasticis molestari, seu quomodolibet conueniri. Non obstante constitutione Innocentij IV. in contrariū faciente, B. fo. 24. Et ffo. 108. concessione 232.

E MARTINVS V. approbavit, & confirmavit literas Bonifacij IX. qui dedit amplissimam Exemptionem Ordini Fratrum Prædicatorum, & ab ea dependentibus, sub sequentibus verbis: Vestigijs nonnullorum prædecessorum nostrorū in herentes, Ordinem ipsum, ac Magistrum Generalem, & Priores, & Fratres prædictos, necnon quascunque Sorores, ac domos, Monasteria, & Hospitalia quęcunque, quę sub cura, & regimine Ordinis Fratrum Prædicatorum fuerint

De immediatē subiectio
ne Sedi Apo
stolicę
Collector.

II
Cōfirmatio
exēptionū
suprascriptarum.

II
Pro Monialibus Sanctę Clarę.

III
Pro Augustinensibus.

IV
Ampliatio
exemptionū
suprascriptarum.

V
Plenissima
exēptio pro
Fratribus Prædicatoribus,
& alijs personis eis subiectis.

pro tempore constituta, & eorum Rectores, & Gubernatores **A**
 cum omnibus suis iuribus, & pertinentijs, quæ in præsentia-
 rum obtinent, & in futurum (dante domino) iustis modis po-
 terunt adipisci, ab omni iurisdictione, dominio, subiectione,
 & potestate quorûlibet Ordinariorum, & Prælatorum, ac per-
 sonarum Ecclesiasticarum, necnon à solutione cuiuscunq; col-
 lectæ: pedagij, aut cuiuscunq; alterius generis exactiois, de
 Apostolicæ potestatis plenitudine, & de certa scientia pror-
 sus eximimus, & totaliter liberamus, illaq; in ius, & proprie-
 tatem Beati Petri, & Sedis Apostolicæ, & sub eorum speciali, **B**
 & immediata protectione suscipimus, decernentes, Ordine-
 nem, Magistrum, Priores, Fratres, & Sorores, qui nunc sût,
 & erunt pro tempore, domos, Monasteria, loca, & hospita-
 lia supradicta, eorunq; rectores, & gubernatores, cum omni-
 bus iuribus, & pertinentijs huiusmodi solum immediatè Sedi
 Apostolicæ subiacere. Ita quòd Ordinarij, & Prælati huius-
 modi, siue quævis alia persona generaliter, vel specialiter, **C**
 aut communiter, vel diuisim, non possint, quauis auctoritate,
 excommunicationis, suspensionis, & interdicti sententias pro-
 mulgare, aut alias etiam ratione delicti, seu contractus, uel
 rei de qua agitur, vbicunq; committatur delictum, iniatur
 contractus, aut res ipsa consistat, potestatem, seu iurisdictionem
 aliquam quomodolibet exercere. ¶ Ibidem èt concedit
 omnibus supra nominatis, exemptionem à solutione decimarum,
 & pedagiorum, & collectarum valdè copiosissimè, ita **D**
 quòd in omnibus exemptionibus Ordinum Mendicantium,
 nulla reperitur copiosior, b. ffo. 262. conce. 68. Et habetur sub
 autentico B ffo. 80. conce. 240. sub nomine Eugenij 4.

16
Pro Fratib⁹
Prædicatori-
bus.
 EVGENIVS IV. approbavit, & confirmavit literas Bo-
 nifacij IX. & Martini V. in quibus datur copiosissima Exem-
 ptio Ordini Fratrum Prædicatorû, vt supra positum est. s. 15.
 Hæc autem approbatio Eugenij habetur autentica, B. ffo. 80.
 concessione 240.

17
Pro Monia-
libus Sæctæ
Claræ.
 Idem Eugenius exemit Ordinem Sanctæ Claræ Abbatissas,
 Conuentus, Moniales, Monasteria, & loca eiusdem Ordinis,
 cum omnibus iuribus, & pertinentijs, ac bonis mobilibus,
 & immobilibus quibuscunq; ab omni iurisdictione, ac do-
 minio, & potestate quorumcunq; Legatorum, & Prælatorum
 Ecclesiasticorum, cum maximis clausulis, & non obstantijs.
 Ac similiter exemit à præstatione, seu solutione decimarum,
 colle-

Decime.
Exactiois.

A collectarum, talliarum, subsidiorum, angariarum, ac quarilibet aliarum exactio[n]u[m], b. ffo. 41. conc. 46. Et ffo. 85. conc. 248

NICOLAUS V. quia aliqui Ecclesiarum Prælati, & alij non obseruabant Exemptionis literas cõcessas Fratribus Mino. statuit, & mandauit, vt nulla persona cuiuscunque dignitatis, gradus, status, vel conditionis existat, de cætero prædictos Fratres molestare, aut perturbare præsumant, sub excommunicationis pœna ipso facto incurrenda, si post monitionem, ab huiusmodi Fratribus factam, contrarium præsumpserint. ¶ Et ibidem concedit Generali Ministro potestatem corrigendi omnes Fratres dicti Ordinis, siue in Monasterijs Monialium, siue in alijs domibus, & Eremitorij, seu locis comorantes, etiam ab obedientia, uisitatione, & correctione dicti Ministri per specialia Sedis Apostolicę indulta se exemptos esse (præter Regulæ, & Statutorum dicti Ordinis formam) prætendentes. Non obstantibus quibuscunque Priuilegijs, exemptionibus, & indultis Apostolicis in genere, vel in specie concessis, b. ffo. 47. concessione 50. Et ffo. 87. conce. 250.

B **S**IXTUS IV. eximit Fratres Minores à solutione decimarum quarumcunque, etiam Papalium, vt habetur supra ad longum in dictione Decimæ. §. 5.

C Idem Sixtus eximit Moniales Sanctæ Clarę à solutione decimarum, etiam illarum terrarum, & possessionum, quas per colonos faciunt cultuari, prout positum est supra in dictione Decimæ. §. 7.

D Item Sixtus eximit Ecclesias parochiales apud quas Monasteria Fratrum Minorum sunt constructa, & Capellanos in illis pro parte Fratrum eorundem positos ad seruiendum, à iurisdictione, & superioritate Ordinariorum, B. fo. 60. Et ffo. 144. concessione 151. Et habetur supra latius, in dictione Ecclesiæ Fratrum. §. quinto.

E Idem Sixtus inhiuit locorum Ordinarijs, sub interdictione ingressus Ecclesiæ, & suspensionis à regimine, & administratione Ecclesiarum suarum, ac rectoribus, & alijs quibuscunque, sub excommunicationis lætæ sententiæ, & priuationis earundem parochialium Ecclesiarum, ac omnium aliorum beneficiorum Ecclesiasticorum, quæ obtinent, necnon inhabilitationis ad illa, & alia in posterum obtinenda, pœnis (eo ipso per eos qui contrafecerint incurrendis) ne Ordines Fratrum Prædicatorum, & Minorum, & illorum domos, & pro-

18

Excommu-
nicatio.Generalis
Minister.
Correctio.

19

Decimæ.

20

Decimæ.

21

Pro Ecclesia
rum uisita-
tione ab Or-
din. facienda
vide glos.
meam supr.
verbo. Eccle-
się Fratrum.
Parochia.
Ecclesiæ.

22

Pro Fratribus
Præd. & Mi-

Exco[m]municatio.

fessores, præter, aut contra tenorem Priuilegiorum suorum **A**
 per literas Apostolicas concessorum, eos inquietare, seu mo-
 lestare præsumant. Ac eos, aut testamentorum vltimarumq;
 voluntatum executores, & hæredes, seu quoscunque alios di-
 rectè, uel indirectè, ad solutionem cuiuscunque quartæ Paro-
 chialis, seu Canonice, uel alterius portionis, seu oneris; vel
 ad faciendum celebrari aliquod officium in eorum Ecclesijs,
 vel alibi: dum apud ipsos Fratres decedentium corpora tumu-
 lantur, ante, vel post eorum sepulturam cogant. Nec confes-
 sis dictis Fratribus Eucharistia, seu Extreme vntionis Sacra-
 menta sine rationabili causa denegare; uel illorum exhibitio-
 nem malitiosè differre; aut eorum Parochianis, ne prædictis
 Fratribus confiteantur, prohibere, vel persuadere; nec etiam
 ad præmissa, aut aliquod præmissorum auxilium, consilium,
 vel fauorem dare directè, vel indirectè quoquo modo præsu-
 mant, B. fo. 61. Et fo. 145. concessione 356.

Quarta.

Sacramenta

23
Inhibicio.

Idem Sixtus statuit, ne locorum Diæcesani, aut alij Ordi-
 narij, seu alij quicunque in personas, aut loca Fratrum Mino-
 contra prohibitionem supra positam Clementis IV. §. 8. & 9.
 sibi quamcunque iurisdictionem, aut superioritatem vendi-
 care præsumant. Ac districtè inhiuit, ne quispiam, absq; Se-
 dis Apostolicæ speciali commissione, aut auctoritate, in per-
 sonas, domos, & loca dicti Ordinis (vtpotè prorsus exempta)
 aliquas censuras, vel sententias, specialiter, vel generaliter
 promulgare audeat, B. fo. 60. Et ffo. 144. conce. 347. **D**

24
Censuræ.
Pro Fratribus
Carmeliticis.

Idem Sixtus concessit Fratribus Carmelitanis copiosam
 Exemptionem, dicens in summa, quòd nullus Ordinarius, seu
 Legatus, quauis auctoritate vtès, quamcunque superioritatem
 super prædictos Fratres sibi vindicare præsumat. Neq; ali-
 quis, absque speciali commissione Sedis Apostolicæ, faciente
 mētionem de verbo ad verbum de huiusmodi Indulto, valeat
 promulgare aliquas sententias excommunicationis, seu alias
 censuras super eisdem. Et voluit, quòd processus facti contra **E**
 Fratres præfatos pro infectis habeantur, etiam si eorum Exē-
 ptio (vt potè notoria) non fuerit allegata, B. fo. 99. Et ffo. 183.
 conce. 449. Et etiam ffo. 185. conce. 446. extendit Exemptio-
 nem prædictorum Fratrum ad hoc, ut nullus possit compelle-
 re eos ad cognoscendum causas, & pleraq; id genus, etiam per
 literas Apost. non facientes de indulto hoc specialē mētionē.

Excoicatio.

25

Idem Sixtus exempt prædictos Fratres Carmelitas à qua-
 cunque

A cunque iurisdictione Inquisitorum hereticę prauitatis, cum magnis non obstantijs, B. fo. 112. Et flo. 196. conce. 489.

Idē Sixtus dedit copiosam Exemptionē Fratribus Ordinis Prædicatorū, ad instar Exéptionis datæ Fratribus Carmelitis, & Mi. B. flo. 238. conc. 560. & 564. & vsque ad conce. 570. & sit de illa mentio in summa Armill. tit. de Exemptione, num. 1.

Ex Privilegijs Monachorum Sancti Benedicti.

B **E**UGENIVS IV. concessit Monachis Sancti Benedicti Congregationis Italiae, ut cum contigerit fieri Concilia generalia, prouincialia, seu synodalia, etiam Apostolica, aut quauis auctoritate firmata, seu quauis Congregationes, quouis nomine censeantur, Ecclesiasticarum, vel laicarum personarum cuiuscunque dignitatis, aut status existant, Prælati, seu Monachi præfati, ad ea ire, seu mittere, nisi ad ipsius Cōgregationis Capitulum generale celebrandum, aut alia, iuxta eorum ordinationes, nullatenus compelli possint, etiam

C per literas Apostolicas, non facientes speciem mentionem de huiusmodi Indulto præfatę Congregationi concessio. ¶ Nec Congregationis personę huiusmodi, quod in eorum locis missa, aut alia Diuina Officia celebrentur, Ordines conferantur, vel agitentur causę ciuiles, seu criminales, proceliones cōnuocentur, aut Synodus, Conuentus, seu quauis congregationes, tam Ecclesiasticarum, quam laicarum personarum congregentur: siue quod huiusmodi Congregationis loca ad

D vltum, hospitium, habitationem, detentionem, & incarcerationē Ecclesiasticarū, vel laicarū personarū deputentur, astringi, seu cogi aliquo modo valeant. Contra quę omnia, vel aliquod prædictorū, quauis persona cuiuscunque conditionis, aut status existat, attētare præsumēs, nisi facta ei de hmōi indulto notitia destiterit, ipso facto sententiā excommunicationis incurrat.

Idem Eugenius, ne Prælatos, & Monachos Sancti Benedicti causarum strepitus inquietet, & ab ocio deducat, concessit, ne quis Prælatos, Monachos, & personas prædictas subire de calūnia, & veritate dicendā iuramentum, aut ad ferendum testimonium quacunque ex causa cōpellat inuitos, siue extra ciuilitates, & Diceceses suas trahat, seu in eos, vel eorū aliquę propterea excōicationis sententiā, vel alterius censurę, seu pœnę sententiā proferat per literas Apostolicę Sedis, vel Legatorum eius: nisi in eisdē literis de hmōi indulg. plen. & expresse, ac de verbo ad verbum facta fuerit mentio specialis. B.

Pro Carmelitis.

26

Pro Fratribus Prædic.

Missæ

Excommunicationis.

Excōicatio.

CAPVCCINI ANNOTATIO

In §. 14. &
15.

Vt dixi sup.
in verbo cō
ueniri in Iu
dic.

OC scias fuisse reuocatum à Pio IV. anno 1560. vt in const. 17. De salute gregis, &c. quæ est confirmata à Conc. Trid. Sess. 6. cap. 3. de reformatione, vbi habetur, ut nemo secularis clericus, vel regularis, extra Monasterium degens, etiam sui Ordinis Priuilegij prætextu, tutus censeatur, quo minus, si deliquerit, ab Ordin. loci, tanquam super hoc à Sede Apostolica delegato, secundum Canonicas sanctiones visitari, puniri, & corrigi valeat. Sed modificatur in Sess. 25. tit. de Regul. cap. 14. vbi dicitur Regularis non subditus Episcopo, qui infra Claustra Monasterij degit, & extra ea ita notoriè deliquerit, ut populo scandalo sit, Episcopo instante, à suo Superiore, intra tempus ab Episcopo prefigendus, seuerè puniatur, ac de punitione Episcopum certiorrem faciat, sin minus à suo Superiore Off. priuetur, & delinquens ab Episcopo puniri possit. Idem statuitur in Sess. 21. cap. 8. de reform. Quòd si Episcopus aliquem Regularem incarceraret. An excommunicatione incurreret. vide supra verbo Conueniri in Iud. in fine nostræ Annotationis.

Sed an, si Regularis exemptus percusserit clericum, secularem extra claustra in Diæcesi Episcopi, possit Episcopus ipse illum denunciare excommunicatum? R. quod sic. facit tex. in cap. 1. de Priuileg. in 6. vbi Io. Andr. tenet, quòd exemptus delinquens in loco non exempto possit puniri per Episcopum, quod idem confirmat Francus in cap. 2. de const. in 6. Quod intellige nisi esset exemptus ratione delicti, etiam in loco non exempto; vt sunt: ij in supradicto. §. 14. & 15. à Benedicte XI. & à Clemente V. expressi: quia tunc non posset denunciari excommunicatus, facit tex. in Clem. 2. §. fin. vers. sibi subiectos de penis. Et nec obstat tex. in Clem. 1. vers. suffragante de Priuileg. vbi denuntiatio extenditur etiam ad exemptos, quia dupliciter responderi potest. Primò, ut sit ibi speciale, cum de ipsis specialis mentio fiat, ergo regulariter nequit Episcopus in illos manus extendere, cum immediatè sub sint Papæ. C. si Papa de Priuileg. in 6. C. penul. de Offic. Ordin. Vel secundo, quòd ille Tex. loquatur de exemptis ratione delicti, etiam in loco non exempto, facit tex. in d. c. 1. de Priuileg. in 6. & per Domin. in c. 1. de statu Regul. Quare concludendum videtur, quòd in Regulari non subdito Episcopo, obseruetur dispositio supradicta Conc. Trid. Sess. 25. c. 14. de Regul. Qui intra Claustra Monasterij degit, & extra ea, ita notoriè deliquerit, &c.

Si vero

- A** Si verò delictum esset notorium, & ageretur de pena excommunicationis incurfa ipfo iure, An Episcopus poffet denunciare exemptos excommunicatos, ad finem, vt à suis subditis euitentur? Domin. in c. Episcoporum, Vers. sed poffet saluari, & ibi Francus num. 3. de Priuileg. lib. 6. inquit, quòd sic. Et Anto. de butri in c. patentibus vlt. notab. de Priuileg. & ibi Abbas in gloss. 2. qui dicunt, quòd quando exempti in loco exempto aliquid committunt, cuius effectus extra locum exemptum porrigitur, Ordinarius potest eos corrigere, & punire; vt
- B** idem Abbas in cap. cum inter, num. 3. de consuet. assert ex. in illicita pulsatione campana, seu votum prolatione, & facit id quod dicit Bart. in l. 2. s. si quis in suo. ff. ne quid in loco publico, de proiciente lapidem extra locum exemptum, quòd tunc poffit à loci illius Ordinario conueniri. Sed hoc quidem intellige, quando effectus protenditur extra locum exemptum, uel delictum secus verò si exemptio concederetur personæ;
- C** quia tunc non poffent coram Ordin. conueniri, ratione delicti, vt sunt supradicti Religiosi exempti; vt probat prædictas D. Iacob. Cassines. vbi supra lib. 2. cap. 49. num. 70.

Vbi etiam probat quòd si exempti citarètur ab Ordin. & essent notorie exempti, & iam diu toleratis Priuilegio exemptionis, non tenerentur comparere, aliàs si non essent notorie exempti, & partibus, & Iudici, vel communiter tenerentur comparere, & allegare Priuilegium, & c.

- D** Sed quomodo & quando ipsi Regulares exempti teneantur parere Curia seculari bannitis persequenti, eisq; Monasteria, & Ecclesias aperire iam dictum est supra in verbo Ecclesia, in nostra Annotatione, fol. 306. C.

Circa autem materiam exemptionum Clericorum, & Ecclesiasticarum personarum à pedagys, vectigalibus, Datys, Doganis, guidagys, & alijs oneribus, & grauaminibus, & secularibus exactionibus pro rebus suis proprijs, quas, non causa negotiandi, deferunt, uel deferri faciunt, seu transmittunt; aut etiam pro personis suis, videndum est. Cap. Quamquam, de censib. lib. 6. vbi hæc habentur, & ait.

Quamquam pedagogiorum exactiones, tam iure Canonico, quam Ciuili, Regulari merito sint damnatæ; tanto tamem districtius, ne ab Ecclesijs, & personis Ecclesiasticis, talia exigantur, prohiberi oportet; quanto, si id fiat, in maioris inde transgressionis reatus incurritur, & offensam euidentiore comprobat, licet igitur Ecclesia, Ecclesiasticaq; personæ, ac res ipsarum, non solum iure humano, quinimò, & diuino,

Ecclesiastici
iure diuino
sunt immunes

ab exactio-
nibus, secu-
laribus, &c.
& idē sentit.
Conc. Taid.

diuino, à secularium personarum exactiōibus sint immunes, iuxta cō-
stitutionem felicitis recordationis Alex. Papæ IV. prædecessoris nostri,
quæ statuit; Eccl. et personas Ecclesiast. ad pedagia, et guidagia penitus
non teneri. Nec ad exhibendum, uel soluendum taleas, pro rebus suis
proprijs, quas, non causa negotiandi deferunt, uel deferri faciunt,
seu transmittunt, uolentes propter multorum insolentiam, & abusum
pæne adminiculo adiuuare. Adijcimus districtius inhibendo (contraria
consuetudine quorumcumq; quæ dicenda corruptela uerius, non obstā-
te) ut nec Collegium, nec Vniuersitas, nec aliqua etiam singularis per-
sona, cuiuscunq; sit dignitatis, conditionis, aut status, à præfatis Ec-
clesijs, aut personis ipsis, aut rebus prædictis, talia exigat, uel extor-
queat per se, uel per alium suo nomine, uel etiā alieno, aut eos ad
huiusmodi persoluenda compellat. Qui uerò contra fecerint; si perso-
næ fuerint singulares, excommunicationis; si autem Collegium, uel
Vniuersitas, Ciuitatis, castri, seu loci alterius cuiuscunq; ipsa Ci-
uitas, uel castrum, uel locus, Interdicti sententiam ipso facto incur-
rat: nec ab excommunicatione huiusmodi absolutionem, uel Interdi-
cti relaxationem obtineant, donec exacta plenariè restituerint, & de
transgressione satisfecerint.

Et in Concilio Viennensi (ut habetur in Clemen. de censibus, c. præ-
senti) fuit præceptum Episcopis impositum, super executionem su-
terioris Constitutionis; ut excommunicationis, & Interdicti senten-
tias à iure publicent, uel à suis subditis, tandiū faciant publicari, do-
nec illi, sic exacta restituerint, & de transgressione huiusmodi satisfec-
erint competenter.

Notanda cit-
ca prædicta.
Pro Regula-
ribus specia-
liter, uide ex-
trau. Pii V.
dum ad ube-
res, quæ po-
netur in fin.
huius comp-
pendij cum
aliquibus al-
liis Annota-
tionibus ual-
de necessa-
rijs f. 3.
Error molto-
rum Docto-
rum.

Primò notandum, quòd prædicta Excommunicatio, quamuis
uigore præfatorum Capitulorum sit Episcopalis, hodie tamen est
Papalis, ut ait Sil. in uerbo excommunic. 4. s. 21. & Tabien. In
uerbo Excommunic. 5. casu 19. & Armil. eodem tit. excom. 11. quia
continetur, ut aiunt, in Bulla Cæne Domini, cap. 18. sub illis uerbis;
ubi ait Papa (uel qui prohibita exigunt) scilicet excommunicamus, et
anathematizamus. Reliqua omnia, quæ pro libertate, & immuni-
tate Ecclesiasticarum personarum faciunt, amplissimè uideas hodie in
Bullæ Cæne Domini; per quam quidem fauores omnes, pro hoc in iure
concessi, augentur, & ampliuntur: & plurimæ Doctorem opiniones,
restringentes prædictam immunitatem, corriguntur, & è medio tollū-
tur. Qua in re multi Doctores decipiuntur; qui in multis, dum doctri-
nam communiter scribentium sectantur, incidunt in Censuram Bullæ
in Cæna Domini; negligentes obseruare, immo etiam legere ea, quæ
Romanus Pontifex in prædicta Bulla corrigit, aut innouat.

Deinde

A Deinde est ualde notanda confirmatio, seu dispositio illa facta à sac. Conc. Trid. sess. 25. cap. 20. de reformatione, circa huiusmodi immunitates, & exemptiones.

Conc. Trid. verba.

B Cupiens (inquit) Sancta Synodus, &c. Decernit itaque, & præcipit Sacros Canones, & Concilia generalia omnia, nec non alias Apostolicas Sanctiones, in fauorem Ecclesiasticarum personarum, libertatis Ecclesiasticæ, & contra eius uiolatores editas, quæ omnia, præsentì etiam decreto innouat, exactè ab omnibus obseruari debere. Propterea admonet Imperatorem, Reges, &c. & omnes cuiuscumq; status extiterint, ut quo largius bonis temporalibus, atque in alios potestate sunt ornati, eo sanctius quæ Ecclesiastici iuris sunt, tanquam Dei præcipua, eiusq; patrocino reuera, uenerentur, nec ledi patiantur: sed seuerè in eos, qui illius libertatem, immunitatem, atq; iurisdictionem impediunt, animaduertant.

C LEO X. confirmauit literas prædictas Innocentij VIII. ac de nouo cõcessit easdem, inferendo illas de uerbo ad uerbum, decernes illas debere inuiolabiliter obseruari à quibuscumq; Inquisitoribus hæreticæ prauitatis, B. ff. 21. conc. 64.

28

Idem Leo iterum prohibuit districtè Inquisitoribus hæreticæ prauitatis, nè se uillo modo intromittant de Fratibus Minoribus. Super quo dedit Conseruatores uniuersos Ecclesiarum Prælatos, B. ff. 20. conc. 63.

29
Inquisitores hæresis.

D Idem Leo approbavit, ac de nouo concessit literas suorum prædecessorum, qui exemerant Moniales Sanctæ Clare ab omni iurisdictione, & a solutione quarumcumq; decimarum, etiã de terris, & possessionibus, quas per colonos faciunt cultuari, B. ff. 44. conc. 139 & 140.

30
Pro Monialibus S. Clare.

Idem Leo postea eximit Moniales S. Clare, & tertiarias à solutione cuiusuis decimæ, uel taxæ, etiam per Sedem Apostolicam impositæ: si tamen ita sunt pauperes, quòd ipsarum reditus non sufficiunt pro commoda illarum sustentatione, B. ff. 48. conc. 143.

31
Pro Mon. S. Cl. & Tertia.

E Idem Leo eximit Fratres Minores Obser. à iurisdictione Commissariorum Cruciatæ, & alijs consimilibus, præcipiens huiusmodi Commissarijs, sub grauibus censuris, ne assumant Fratres Minores præfatos ad prædicandum Cruciatam, B. ff. 48. conc. 144.

32
De commissarijs Cruciatæ

Hoc positum est supra, ad longum, in dictione Cruciatæ, §. 4. De exemptione à quarta funeralis solutione, sunt multæ Concessioniones diuersorum Põtif. supra positæ, in dictione Can. portio.

Collector.

Circa

366 *Exemp. Familiare seu famuli Fra.*

Circa præfatâ materiam est sciendum, quòd superscriptarum Exemptionum, & nonnullarum aliarum Cõcessionum in fauorem Fratrum Mendicantium concessarum, fuerunt aliq̃ue derogatæ per Concilium Lateranense, vltimò celebratum, vt positum est in dictione Concilium .s. 6. Attamen, quia, vt ibidem .s. 7. dicitur, fuerunt reualidata nostra Priuilegia, & per consequens sunt annullatæ huiusmodi modificationes, seu derogationes: idè nò oportet illas hic inserere; præsertim, quia quo ad exemptionem propriè sumptam, ferè nil innouatum, seu derogatum est per Concilium præfatum.

FAMILIARES, SEV FAMVLI FRATRVM.

1
Interdictũ.

ALEXANDER IV. fecit quandam concessionem famulis, seu familiaribus, & procuratoribus, ac operarijs Fratrum pro tempore interdicti, quæ ponitur ad longum in dictione Interdictum 3. in .s. 1.

2
Ex Priuileg.
Carmelitarũ

ALEXANDER IV. concessit Fratribus Ordinis Carmelitarum facultatem ministrandi Ecclesiastica Sacramenta familiaribus suis, ac tradendi eos sepulture Ecclesiasticæ, cum decesserint, B. fo. 85. Et ffo. 168. conce. 391.

3
Sacramenta.
Sepultura.

CLEMENS IV. concessit Fratribus Mino. vt his, qui in eorum morantur obsequijs, cuncta liberè ministrare possint Ecclesiastica Sacramenta; & ipsos, cum decesserint, in suis Cœmeterijs sepelire, B. fo. 56. Et ffo. 140. conce. 315.

4
Interdictum

Idem Clemens statuit, quòd, si quando in terras, in quibus resident Fratres Mino. vel eorum personas excommunicationis, seu interdicti sententias contigerit promulgari, pueri seruitijs Fratrum deputati, negociorum quoq; gestores, & operarij, qui in locis Fratrum eorum operibus personaliter continuo extiterint, huiusmodi sententijs obnoxij minimè habeantur. Ibiq; possint audire Diuina, iuxta formam, quæ ipsis locis in eo casu à sede Apostolica est concessa: nisi iidem causam dederint, vel contigerit eosdem excommunicari specialiter, seu interdicti, B. ffo. 150. conce. 316.

5
Ex Priuileg.
Fratũ Præd.

GREGORIUS XI. fecit consimilem Concessionem familiaribus Fratrum Ordinis Prædicatorum, per eadem verba, sicut Clemens IV. fecerat familiaribus Fratrum Mino. vt supra positum est. s. 3. & 4. B. ffo. 236. conce. 546.

Familiares, seu famuli Fratrum. 367

A SIXTUS IV. concessit, quòd illi, qui sunt in seruitio Fratrum Mino. & Sororum Sanctæ Claræ, habeant Indulgentiã plenariam in morte, ac semel in vita de reseruatis, o. fo. 62. Et ffo. 66. Concessione 96. 6
Indulgẽtia.

IVLIVS II. concessit, Fratribus Ordinis Minimorum, quòd famuli domorum sui Ordinis, nec non ceteri eiusdem Ordinis habitum portantes, & in articulo mortis in dictis domibus sepulturam eligentes, omnibus, & singulis Priuilegijs 7
Ex Priuileg.
Fratrum Mi-
nimorum.
Sepultura.

B Ordinis Minimorum huiusmodi quomodolibet cõcessis gaudere, liberè, & licitè valeant, B. ffo. 8. Concessione 22.

LE O X. in concilio Lateranensi statuit, quòd Fratres famulis eorum obsequio insistentibus, sacramenta ecclesiastica nullatenus ministrare valeant, nisi illorum durante obsequio, B. ffo. 26. Concessione 74. 8
Prohibitio.

Idem Leo, vbi supra, statuit, quòd Procuratores, & negotiorum gestores, ac operarij Fratrum seruitijs insistentes, sententijs excommunicationis promulgatis illaqueati sint, & esse cõseantur, si illis causam dederint, aut dantibus consilium, auxilium, vel fauorem præstiterint, B. ffo. 26. Concessione 85. 9
Excõicatio.

Aduerte, quòd nonnulla alia concessa sunt in fauorem familiarium Fratrum, pro tempore interdicti. Et hæc ponuntur in dictione Interdictum, 3. Collector.

Ex Priuilegijs Monachorum Sancti Benedicti.

DMARTINVS V. concessit Monachis Sancti Benedicti obseruan. Hispaniæ, vt confessiones quorumcumq; familiarium suorum, tam Laicorum, quàm Regularium, & secularium, intra, & extra septa suorum Monasteriorum commorantium audire, & pro eorum commissis debitam eis absolutionem impendere, necnon dictis familiaribus, tam intra, quàm extra septa præfata commemorantibus Ecclesiastica sacramenta, quoties fuerit opportunum, ministrare valeant, b. 10
Confessio.
Sacramenta.

Ex Priuilegijs Fratrum Sancti Ioannis Hierosolymitani.

ALEXANDER IV. confirmauit literas Honorij, & Innocentij prædecessorũ suorum, quibus autoritate Apostolica interdixerunt, ut nemini liceat, sine speciali mandato Romani Pontificis, Fratres Hospitalis Sancti Ioannis Hierosolymitani, vel seruietes eis Clericos, siue laicos, donec in seruitio domus fuerint, excommunicationi, vel interdicto subijcere: Et si qua sententia in præfatos aliter lata fuerit, & eam irritam esse, & inanem censuit, B. 11
Excõicatio.
Interdictum.

CAPVCCINI ANNOTATIO

In. 5.3.

COC sanè debet intelligi, secundùm Const. 17. Leon. X. ut in Bullario, uidelicet, pro tempore, quã in actuali eorum seruitio perseuerauerint, & sint professi. Et au, & quãdo possint immunitatibus gaudere, uide sup. tit. Excomm. in fine, num. 14. & Conc. Trid. sess. 24. de Reform. c. 11. sed Tertiarii, qui uiuunt in communi, sub obedientia Fratrum Minorum, gaudent immunitatibus, & eorum exemptionibus, ut in Const. 63. Pii V. & dicemus infra, in uerbo Tertiarii.

F E R I A.

1

IXTVS IV. concessit, quòd quando quis solus dicit Matutinum in quadragesima, non teneatur dicere litanias duplices, prout in choro dicuntur, quando fit de feria, o. fo. 64. Et ffo. 68. conce. 132. Et ffo. 96. concessione 328.

2

IVLIVS II. statuit, ut quoties in Aduentu & Quadragesima occurrunt responsoria aliqua, nel laudes proprie, fiat de feria: nisi tunc festum duplex, vel solenne occurreret.

Collector.

Hoc non habetur in libris Priuilegiorum Ordinis, sed fuit impressum in kalèdario ordinato in Capitulo generali, celebrato apud Rothomagum, tempore prefati papæ.

3

LE O X. concessit, quòd Fratres Prædicatores, & Confessores Ordinis Mino. de Obseruantia, quãdo actu prædicant, & confessiones audiunt, ut puta in Aduentu & Quadragesima, possint officium feriale anticipare, & festa illis diebus referuare, quibus amplius laborare necesse est. Ita tamen, quòd non fiat in fraudem Diuini Officij: sed ut liberius valeant studio uacare: & spiritali consolationi fidelium populorum incumbere, o. ffo. 91. concessione 265.

4

Idem Leo declarauit, seu concessit, quòd Fratres Mino. dicendo officium extra choram, propter occupationes occurrentes, non teneantur duplicare litanias: quæ ex ordinario in Quadragesima solent, post Matutinum, dici, o. ffo. 91. concessione 266. Et ffo. 96. concessione 328.

CAPVCCINI ANNOTATIO.

DE Indulgentia, quæ conceditur visitantibus confessis, et communicatis Ecclesiam aliquam Conuentualium, vel Capuccinorum, vel de Observantia Fratrum, in Festis Sancti Francisci, Bonauentura; Ludouici, Antonij Bernardini, & S. Clarae, est const. 13. Sixti V. & de duplici off. Sancti Antonij vniuersaliter est Pij V. const. 19.

In. S. 1.
Indulg. pro
Visitantibus
Ecclesias.

Idem mandauit obseruari Sixtus V. vt Festum eius sub duplici off. celebraretur, ac sic in Calendario describeretur, vt in const. 19. in pr. parte eius Bullæ & Indulg. plen. pro hoc Festo concessit visitantibus Ecclesias Fratrum Conuentualium Capuc. & de Obser. ut in const. 13. ut supra diximus.

In. S. 2.
D S. Anton.

C 42. omnibus visitantibus Ecclesias Monialium, tit. Concept. Beatæ Maria in Festiuitate illius Indulgentiam Plenariam concessit, vt infra et dicitur in verbo Indulgentia.

In. S. 6.
De Cõcept.
Virginis.

Sed hac non obstante Sixti IV. ordinatione, Sixtus V. in anno 1587 statuit, & ordinauit, vt Festum Sancti Bonauenturae, pridie Idus, id est, 14. Iulij, sub duplici off. & Doctoris Ecclesiæ nomine ab omnibus Christi fidelibus Religiosis, siue secularibus celebretur; eoq; die à primis Vesperis, usq; ad occasum Solis eiusdem diei, qui Ecclesias Fratrum Minorum Sancti Francisci deuotè visitauerint decem annos, & totidem quadragenas de iniunctis eis, seu quomodolibet debitis penitentijs eis concedit: sed in Urbe Roma Confessis, & Eucharisticæ Sacramentû summentibus, Festumq; hoc obseruantibus, Indulgentiam plenariã clarigatur, ut in Bulla, quinta, in 2. parte Bullarij eius, patet.

In. S. 7.
De S. Bonauentura.

Tamen aduertendum est, quod in const. eiusdem 13. in pr. parte eius Bullarij, in anno 1585. emanata, concedit Inaulgentiam plenariam omnibus visitantibus Ecclesias Conuentualium, Capuccinorum, et de Observantia Fratrum in Festiuitate Sancti Francisci, Bonau. Antonij, Ludouici, ac Bernardini; ut sup. est dictum.

Item Fratres debent obseruare, & celebrare illa alia Festa, quæ populus, et clerus obseruare solent, vltra alia Curia Romana: & licet, Sum. Ang. tit. ser. n. 5. dicat, Episcopum, & Clerum non posse festa aliqua obseruari iubere; tamen Conc. Trid. Sess. 25. tit. de Regul. c. 12. contrarium ordinauit, scilicet vt Regulares teneantur obseruare Festa illa, quæ Episcopi in sua Diacesi obseruari iusserint.

Fratres debent obseruare Festa, quæ Populus & Clerus obseruant.
Conc. Trid.

FRANCISCVS PATER NOSTER SERAPHICVS.

REGORIVS IX. ascripsit beatum Franciscum catalogo Sanctorum, maxima cum solēnitate; ac præcepit omnibus Ecclesiarum Prælatis, vt quarto nonas Octobris celebrent, & celebrandam denuncient populis eiusdem Sancti Festiuitatem, b. fo. 19. Et ffo. 22. conce. 2.

Idem Gregorius dedit multas Bullas, seu Breuia in fauorē Stigmatum Beatissimi Patris nostri Francisci; quæ reperiuntur infra, in dictione Stigmata.

EUGENIVS IV. concessit, quòd in Festiuitatibus Sancti Francisci possint Fratres dicere propriam Præfationē, & Credo, o. ffo. 101. conce. 408.

SIXTVS IV. concessit indulgentias celebrantibus Festum Beati Francisci; ac voluit, quòd sub ritu duplici celebretur ab omnibus. Et mandauit huiusmodi Festum sub præcepti vinculo obseruari; vt supra, in dictione Festiuitas, §. 8. latius positū ē.

Idem Sixtus concessit, vt possit dici Credo, in Octaua Festiuitatis Sancti Francisci, o. fo. 64. Et ffo. 68. conce. 133.

Vide supra in dictione Credo, declarationem huius Cōcessionis.

Idem Sixtus concessit, quòd in die Sancti Francisci, & Stigmatum eiusdem, possint Fratres Minores dicere propriam Præfationem in Missa, o. fo. 63. Et ffo. 97. conce. 110. Et ffo. 100. concessione 186.

Idem Sixtus concessit, quòd in omnibus Missis votiuis Sancti Francisci, dicatur propria Præfatio, o. ffo. 102. conc. 412.

Idem Sixtus concessit aliqua in fauorem habitus trium Ordinum S. Francisci; prout habetur in dictione Habitibus, §. 8. & 9. & 10. & 11. Et in dictione Indul. plen. quoad Fratres, §. 12.

Multi alij Summi Pontifices concesserunt magnas remissiones peccatorum morientibus, & sepeliri se mandantibus in habitu Sancti Francisci; quæ etiam reperiuntur infra in dictione Indulgentiæ, quoad Seculares, 6.

Quamplures etiam Summi Pontifices concesserunt multas, & varias Indulgentias, & peccatorum remissiones visitantibus Ecclesias Sancti Patris Francisci: ac etiam in illis sepeliri se mandantibus, aut in earum Claustris, & Cœmiterijs; necnō porrigentibus manus adiutrices pro illarum edificatiōe, aut reparatiōe

1
Festiuitas.

2
Stigmata.

3
Indulgentia.

4
Credo.
Collector.

5
Præfatio.

6
Præfatio.

7
Habit^o Ord.

8
Collector.

9
Indulg.

A ratione, & similiter exhibentibus opera pietatis, & charitatis Fratribus Mino. filijsq; præfati Sanctissimi Patris. Quæ omnia distinctè reperiètur infra, in dictione Indulgètiæ, quoad seculares, 1. & 2. & 3. & 4.

Infuper nonnulla pertinentia ad Stigmata prædicti Seraphi **Stigmata** ci Patris, ponuntur infra in dictione Stigmata.

B GENERALIS ORDINIS.

CLEMENS IV. statuit, quòd Generalis Minister statim, postquam electus (secundum Regulam, & Còstitutiones Ordinis) fuerit, eo ipso uerus eiusdem Ordinis Generalis Minister effectus, curam animarum Fratrum ipsius Ordinis plenam habeat, & liberè gerat: ac, quòd Fratres prædictos, auctoritate propria, ligare, ac soluere: necnon in eodem Ordine agere valeat, quæ ipse Minister, & Diffinitores Capituli generalis, iuxta constitutiones prædictas, Ordini, & Fratribus, secundum Deum, viderint expedire. Ipsiq; Fratres huiusmodi Generali Ministro, deuotè, ac humiliter obediant. Et similiter voluit, quòd Generalis Minister à Prouincialibus Ministris, & Custodibus, secundum Regulam, & Constitutiones ipsius Ordinis, absolui, & amoueri possit, B. fo. 56. & ffo. 139. conce. 307.

1
Electio.

Idem Clemens fecit aliam Concessionem, circa electionem Generalis Ministri; quæ posita est supra, in dictione Electio, §. 3. Vide etiam ibidem alias duas Nicolai IIII. §. sexto, & septimo.

2
Electio.

E Concilium Constantiense statuit, quòd Generalis Fratrum Mi. possit, & debeat Conuentus sibi subditos, ad statum strictæ obseruantix consonum, iuxta declarationes, & Statuta Sedis Apostolicæ, & Ordinis, reducere; tollendo quasunque superfluitates, siuè sint in rebus mobilibus, quantum fieri poterit, bono modo; habito semper consilio maiorum, & Discretorum sibi obedientium. Ac eligendo (si opus fuerit) aliquas personas, quæ ipsas superfluitates, auctoritate dicti Concilij, vendant, commutent, aut alias in operibus Conuentuum conuertant, B. fo. 26. Et ffo. 110. conce. 236.

3
Reformatio
Vendic.

4 **VRBANVS V.** concessit Generali Ministro, posse dare de **A**
 Iuda. entie toto Ordine suffragia indulgentiarum, & orationum, ac bene-
 ficiorum spiritualium, quibuscunq; personis deuotis, & bene-
 factoribus Ordinis nostri, b. ffo. 261. conce. 671.

5 **BONIFACIUS IX.** concessit Magistro Generali Ordinis
 Ex Priuileg. Prædic. Magi- Prædicatorum pro tempore existenti, quod in quolibet Capi-
 ster. tulo generali dicti Ordinis pro tempore celebrando, vni ex
 I Fratribus dicti Ordinis in theologica facultate p̄fecto huius-
 modi, per Generalem, & Diffinitores dicti Capituli, vel ali- **B**
 quos Magistros ad hoc assumendos diligenti, examinatione
 sufficiens, & idoneus inueniens fuerit, Magisterij honorem, &
 docendi licentiam, seruatis conditionibus Viennensis Con-
 cillij, & alijs solennitatibus in talibus consuetis, auctorita-
 te Apostolica elargiri possit. Sibiq; vt infra dictum Ordinem
 & extra, omnibus gratijs, Priuilegijs, libertatibus, & indulgē-
 tijs, tam à Sede Apostolica, quàm ab Ordine prædictis Fratri-
 bus eiusdem Ordinis in eadem theologia Paris. Magistratibus **C**
 concessis, perinde vti, & gaudere valeat, ac si in Pari-
 sienti studio huiusmodi Magisterium recepisset, b. ffo. 117.
 concessione 426.

6 **EUGENIUS III.** concessit, vt Generalis pos-
 sit tollere superflua à Conuentibus sibi subiectis, ac in
 alijs Conuentibus reponere, aut commutare, o. ffo. 261. con-
 cessione 676.

7 **Idem Eugenius** districtè præcipiendo mādauit Prouincia- **D**
 Appellatio. libus, & alijs Fratribus Ordinis Mino. Regularis Obseruan-
 Statuta. tiæ, quatenus Generalibus dicti Ordinis pro tēpore existētib⁹
 (appellatione & cōtradictione qualibet remota) in omnib⁹, &
 singulis, licitis, & honestis, Regulā, & Statutū, ac Ordinem ip-
 sorum Obser. necnon officium eorundem Generalium quomo-
 dolibet concernentibus, quæ dicti Generales pro tempore du-
 xerint ordinanda, seu illis iniunxerint, aut mandauerint,
 humiliter pareant, & intendant, ac illa efficaciter studeant **E**
 adimplere, b. fo. 47.

8 **NICOLAUS V.** cōcessit Generali Ministro prædicto, quod
 Exempti. Fra omnes singulosq; Fratres sui Ordinis, quantuncunq; exem-
 tres. ptos, virtute literarū Apostolicarū, præter Regulā, & Statutorū
 Correctio. eiusdem Ordinis formā, possit visitare, corrigere, & punire.
 Non obstātibus quibuscūq; in contrariū facientibus; prout la-
 tius positū est supra, in dictione Correctio Fratrum. §. 12.

- A** PIVS II. concessit, quòd Generalis Ordinis Minorum possit dare auctoritatem celebrandi per vnam horã ante Auroram, quibus sibi videbitur, Apostolica auctoritate, o. ffo. 07. concessione 346. 9
Celebrare.
- SIXTVS IV. concessit facultatem Generali Fratrum Minorum, vt quandocunq; viderit Fratres suos, vel aliquem ipsorum abuti gratijs, & facultatibus Apostolicis ab eodem concessis, possit gratias, & facultates huiusmodi suspendere, ac **B** suspensas tenere, donec consulat Summum Pontificem, & ab ipso responsum accipiat, b. fo. 56. Et ffo. 52. conce. 58. 10
De suspensione Priuil. particulariũ.
- Vide circa hoc illam concessionem Leonis infra, §. vltimo. Idem Sixtus concessit, quòd Generalis Fratrum Carmelitarum administret, & exerceat ea, quæ ad suum officium Generalatus pertinent, reiecta quavis professorum sui Ordinis, & aliorum, sibi ratione dicti officij subditorum appellatione; quæ ab eius præceptis, monitionibus, ordinationibus, & mandatis, ac decretis, Regulari disciplina, quomodolibet **C** interponi contigerit, B. fo. 99. Et ffo. 182. conce. 446. 11
Collector.
Ex Priuileg. Carmelitarũ
Appellatio.
- Idem Sixtus fecit consimilem Concessionem, sicut immediatè suprapositam, Generali Fratrum Augustinensium in suo Mari magno, B. ffo. 251. conce. 636. 12
Appellatio.
- INNOCENTIVS VIII. concessit, quòd Minister Generalis possit benedicere Corporalia; & similiter Prouinciales Ministri, o. ffo. 98. conce. 354. 13
Benedicere.
- D** Idem Innocentius concessit, quòd Generales, & Prouincia. Ministri possint dispensare cum Fratribus suis, vt ad Sacerdotium promoueantur in vigesimo secundo anno completo, hoc est cum attingentibus vigesimum tertium annum, o. ffo. 99. concessione. 356. 14
Dispensatio.
- Circa hanc Concessionem, vide supra in dictione Dispensatio, §. 15. & ibi notata. Collector.
- E** ALEXANDER VI. concessit, quòd Generalis possit dispensare cum Bizochis viuentibus in communitate, seu in Congregatione, quando fecerunt Votum Religionis Sanctæ Claræ, quòd remaneant ibi, si commodè non possunt ingredi Monasteria S. Claræ, o. ffo. 99. conce. 360. 15
Dispensatio.
- Quoad præfatam Concessionem, vide supra, in dictione Dispensatio, §. 20. Collector.
- IVLIVS II. concessit Generali Fratrum Augustinensium, & Fratribus sui Ordinis, Motu proprio, ac ex certa scientia, 16
Pro Augustinensibus.

- & de plenitudine suæ potestatis, vt quęcunq; Instrumēta, Exe- **A**
 plaria, seu Transumpta suorum Priuilegiolorum ostendantur
 firmata, seu signata sigillo Generalis prædicti, eandem omni-
 nò vim habeant, ac illis eadem fides adhibeatur, ac si plumbi
 signum, vel sigillum haberent, b. ffo. 267. concessione 6, 8.
- 17 LEO X. confirmauit, ac de nouo concessit, immediatè
 præcedentem Concessionem Iulij II. b. ffo. 123. conce. 559.
- 18 Idem Leo concessit, quòd Generalis Minister possit etiam, **B**
 extra Capirulum declarare, quę res debeant dici viles, aut
 parui valoris, ad hoc, vt intra, & extra Ordinem possint à Fra-
 tribus dari; prout latius positum est supra in dictione Dare, §.
 2. Et habetur, O. ffo. 59. concessione 175.
- 19 Idem Leo in Bulla Vnionis statuit, quòd ex tunc in perpe-
 tuum eligatur Minister Generalis totius Ordinis Mino. à Mi-
 nistris, & Custodibus Reformatis; seu Obseruantibus eiusdē
 Ordinis. Qui similiter sit Reformatus, & pro Reformato ha-
 bitus à communitate Fratrum Reformatorum. Et quòd hu- **C**
 iusmodi Generalis habeat plenariam auctoritatem super om-
 nes Fratres Mino. prout ex Regula ei competit. Ac quòd Mi-
 nisteriatu officium duret tantum per sexennium: nisi antea
 vniuersitati Ministrorum Prouincialium, & Custodum visum
 fuerit debere deponi. Et quòd dicto sexennio elapso, sit ab-
 solutus ab officio. Decernens irritum, & inane quicquid in
 contrarium factum fuerit, sicut magis latè habetur supra, in
 dictione Electio, §. 10. & 11. B. ffo. 29. concessione 93. & 94. **D**
- 20 Idem Leo statuit, quòd Minister Generalis eligatur semel,
 seu vno sexennio ex Fratribus cismontanis; & alio sexennio ex
 vltromontanis, &c. prout habetur vbi supra, in dictione Ele-
 ctio, §. 11. B. ffo. 29. conce. 93. & 94.
- 21 Idem Leo ordinauit, quòd primus Minister Generalis ex
 Obseruantibus electus Romæ tempore eiusdem Leonis, non
 obstante illius assumptione ad Cardinalatum, haberet offi-
 cium Generalatus, vsq; ad primum sequens Capirulum gene- **E**
 rale in Festo Pentecostes, anno sequenti celebrandum, B. ffo.
 34. conce. 117.
- 22 Idem Leo annullauit electionem Generalis Ministri Fratru
 Mino. Conuentualium, factam sub nomine Ministri Genera-
 lis, B. ffo. 33. conce. 116.
- 23 Idem Leo concessit, quòd Generalis Minister possit visita-
 re, & corrigere Moniales, seu Sorores quascunq; quę per Pro-
 uincia-

A uinciales, vel Visitatores solite sunt visitari; præcipiens Monialibus, & Sororibus huiusmodi in virtute Sanctę obedientię, ac sub excommunicationis late sententię pœna, quatenus præfato Generali pro tempore existenti, humiliter obediant, & ipsum ad Visitacionis officium admittant; seq; & earũ Domos, ac Monasteria, & loca, visitari in capite, & in membris, & corrigi, ac puniri liberè permittant, B. ffo. 34. conce. 118.

Excommu-
nicatio Vi-
sitatio.

B Idem Leo concessit Generali Fratrum Mino. vt in suo Capitulo Generali, de consensu eiusdem Capituli, vel maioris partis, declarare possit, & valeat, vtrũ ab vsu alicuius Concessiõis viuz vocis Oraculo factę abstineri debeat. Post quã quidem Declarationẽ, tam Fratres, quã Moniales suę obedientię, ac si Concessio huiusmodi per Sanctitatem suam suspensa, vel reuocata fuisset, Concessione eadem in posterum non vtantur, o. ffo. 94. concessiõne 296.

24
Oracula
Capitulũ
generale.

C

CAPVCCINI ANNOTATIO.

D Vomodo superfluitates, curiositates, et præciositates circa omnes res, quæ ad victum, & vestitum, habitacionem, & ad Diuinum cultum sint prohibite, videatur Declaratio Nic. III. in C. Exijt. §. Insuper. Et cuius iudicio, superflua ista iudicare, sit standum, videas Cord. in Exposit. 6. cap. Regul.

In .§. 3.

Item conceditur à Iulio II. Generali & Prouincialibus, vt in visita possint Fratribus & Sororibus Indulgentiam Plenariam Concedere, & Idem concessit Leo. X. ut infra in verbo Indulg. Plen. quoad Fratres, §. 17.

In .§. 4.

E Item Generalis in Capitulo generali potest taxare, ac moderare numerum Missarum, prout gratus Deo, & Ecclesijs vtilius fuerit visum; & etiam Episcopus in diœcesana synodo potest, ut in Con. Trid. sess. 25. de R. for. cap. 4. & uide infra in verbo Missa, hoc enim debere intelligi de onere Missarum ante Conc. Trid. imposito, Respondit Passarello, in anno 1573. Sacra Card. Congreg. Ac alibi declarauit, hęc taxationem esse intelligendã de Missis tantum, & non de alijs suffragiis, Nec de Missis in fundatione impositis, sed de relictis alio modo à testatoribus.

Passarello f.
232.
Sacrae con-
greg. Card.
responsum.

GLORIA IN EXCELSIS DEO.

Hodie ta-
men debet
celebrari fe-
cundū Ru-
bricas Mis-
salis noui.

ALEXANDER IV. concessit, Fratribus vni-
uersis Ordinis Mino. quòd in Missis votiuis, tã
solennibus, quàm priuatis, quas de Spiritu Sã-
cto, aut de Beata Virgine Maria dixerint, pos-
sint dicere hymnum Angelicum .f. Gloria in ex-
celsis Deo. Ac quòd similiter possint dicere Profas, seu sequen-
tias, b. fo. 23. Et ffo 25. conce. 14.

SIXTVS IV. concessit Fratribus Mino. de Obseruantia,
vt possint dicere in omnibus Missis votiuis Gloria in excelsis
Deo, o. ffo. 69. conce. 143. Et ffo. 100. conce. 389.

Collector. Licet supra dicatur in omnibus: non per hoc est intelligẽ-
dum posse in illis Missis, quę in suis proprijs diebus carent il-
la; ut in Missis Dominicarum Aduentus, & Septuagesimę, &
consimilium.

LE O X. ad instantiam cuiusdam boni Patris, qui ignora-
bat suprascriptas Concessiones generales, concessit, Fratres
predictos posse dicere Gloria in excelsis Deo in Missis voti-
uis, quando vocantur ad loca, vbi requiescunt corpora San-
ctorum, ad celebrandum: vel vbi habetur de illis celebris me-
moria; sicut Ianuę, de Sancto Ioanne Baptista: & in Pro-
uincia S. Ludouici, & sanctę Marię Magdalenę, o. ffo. 92. con-
cessione 266.

Dollector. Aduertat qui hęc legerit, quòd hęc vltima Concessio stri-
cta non derogat in aliquo præcedentibus magis amplis: quia
Pontifex concessit conformiter ad relationem petentis, qui,
vt aliàs dictum est, ignorabat Concessiones latiores ante fa-
ctas. Aliter enim non est credibile, quòd sic petisset.

G V A R D I A N V S .

Absolutio.

CLEMENS IV. concessit, siue statuit, vt Guar-
diani, qui secundum Statuta Ordinis Fratrum Mi-
nor. aliter quàm per electionem instituuntur,
post ipsam institutionem, seu prouisionem de
ipsis factam, curam animarum Fratrum sibi sub-
ditorum habeant; ipsosque ligare, ac soluere possint,
iuxta

A iuxta ipsius Ordinis Institura, B. fo. 56. Et ffo. 139. conce. 309.

SIXTUS IV. fecit consimilem concessionem Priorib⁹ Conuentualibus Fratrum Ordinis Carmelitarum, vt habetur in suo Mari Magno, B. ffo. 182. conce. 446.

Idem Sixtus statuit: quòd habitus Fratrum Mino. non possit dari his, qui cum eo se elegerint sepeliri, nisi per Guardianos dicti Ordinis, vel eorum Superiores, B. ffo. 149. conc. 364.

B Ista concessio habetur latius infra in dictione *Habitus Fratrum*. §. 11.

IVLIVS II. concessit, quòd omnia Priuilegia, & Indulta Apostolica, concessa Ordini Fratrum Prædicatorum, quæ spectant ad Priores Conuentuales dicti Ordinis, pertineant etiã ad Guardianos Conuentuum Ordinis Mino. B. ffo. 73. concessione 222.

Quoad præfatam Concessionem est notandum, quòd auctoritas Priorum Conuentuum Ordinis Prædicatorum est valdè

C magna, vt patet in Mari Magno prædicti Ordinis, & alijs eorum Priuilegijs, quia semper parificantur Priores Conuentuum Prioribus Prouincialibus, quoad suos subditos; quod nunquã, aut rarò reperitur in Priuilegijs Fratrum Mino. in Guardianis, & Prouincialibus. Attamen virtute superscriptæ Concessionis, poterunt Guardiani vti omnibus concessis Prioribus Fratrum Prædicatorum: saltem in quantum non fuerit eis restrictum per Superiores. Et circa huiusmodi auctoritatem,

D vide supra, in dictione *Absolutio ordinaria*, quoad Fratres, post §. 7. Et in eadem dictione propè finem, vbi dicitur Tertiũ dubium est. Vide etiam supra in dictione *Apostatg*, post §. 8. & 9. & 11. Et in dictione *Nouitius*, §. 21.

LEO X. concessit, quòd omnes Fratres, qui sunt nimis scrupulosi, possint in omnibus dubijs, conscientiam suã tangentibus, secura conscientia stare determinationi sui Guardiani, vel cuiuscunq; alterius Prælati, o. ffo. 93. conce. 287.

E Circa superscriptam Concessionem est aduertendum, quòd in ipsa non conceditur aliqua auctoritas noua Prælati, vt valeant determinare ad libitum suum: sed solum prouidetur serenitati conscientiarum subditorum.

De duratione autem officij Guardiani, vide infra, in dictione *Officia Ordinis*, §. 2.

3
Habitus Fratrum.

Collector.

4
Priuilegia.

Collector.

5
Declarare.
Scrupula.
Collector.

Guardiani
sunt verè Præ-
lati.

VOAD. §. 1. notandum, quòd Guardiani quomodocunque electi secundùm Statuta nostri Ordinis, sunt uerè Prælati, & habent curam animarum, ut declarauit Clem. IV. et Six. IV. ff. 139. Et in Comp. tit. Absolutio, quoad Fratres, in multis §. habetur quòd ibi à Pontificibus uocantur Prælati. Et Iulius II. in Priuileg. Exponi nobis. ff. 226. et fol. 16. uocat eos Prælatos, et alibi sepius. Et in Compendio tit. Accedere ad Monasteria, §. 13. et quod super eodem annotatum est, ut etiam habetur in c. 2. fi. de pœnit. et remiss. secundùm Panor. ibidem, & c. Et concordat Siluest. tit. Prælati, §. 2. et sum. Ang. tit. delegatus. §. 3. ubi etiam habetur, quòd habent dignitatem Ecclesiasticam, in super habetur idem in Statutis generalibus Ordinis nostri. Et tandem in Cap. generali Florenciaco, anno Dom. 1493. celebrator, sic habetur. Declaratur, quòd nomine Prælati intelligitur Generalis, Prouincialis, & Custos, & Guardianus. Ita quòd quomodocunq; in Regula, & Declarationibus Summorum Pontificum, Statutis, & Ordinationibus aliquid continetur faciendum, uel prohibendum per Prælatum, seu Prælatos, aut de eorum licentia, seu concessione, intelligitur de aliquo prædictorum, qui sunt uerè Prælati ordinarij, si non exprimitur alter eorum per quos sit tale faciendum, prohibendum, uel corrigendum, hæc ibi.

Item, an præfati Guardiani ex officio suo sint illi Prælati, qui secundùm c. fin. de pœnit. et remissio. possunt sibi eligere Confessorem ubi-
cunque, & an per Superiores possit hoc Priuilegium ab ipsis tolli, latius dictum est in his annotationibus super. tit. Accedere ad Monasteria, super tit. Absolutio ordina. quoad Fratres, §. 7. ibi uideatur latius de his.

GRADVS SCOLASTICI.

I
Prohibitio.

De ascensu
ad gradum
magisterii.

MARTINVS V. præcepit in uirtute sanctæ obedientiæ uniuersis Cancellarijs, Rectoribus, Decanis, Magistris, & Doctoribus studiorum, ac uniuersitatibus eorundem, ubicunque consistentium, ne Fratribus Mino. seu alicui eorum gradum, & honorem, ac insignia magisterij conferre præsumant, nisi cursum per constitutiones Apostolicas, & Ordinis præfati instituta perfecerint, & aliàs ad dictum gradum

- A** dum obtinendum idonei exiſtant. Et decreuit ac ſtatuit, quòd quilibet ex Magiſtris, aut Doctoribus, qui aliàs (quàm ut prædictum eſt) gradum, & inſignia alicui Fratrum prædictorum impendere præſumpſerit, gradu, & honore Magiſterij careat, atq; à Lecturis, & alijs actibus, & gratijs Magiſtralibus: ipſo facto ſit perpetuò priuatus, & ad eadem de cætero inhabilis exiſtat. voluit inſuper, quòd eiſdem pœnis ſubiectus ſit, quicumq; qui præter rigorem huiusmodi, gradum & inſignia prædicta
- B** ſuſcipere præſumpſerit, b. ffo. 35. conce. 40.

Idem Martinus ordinauit, quòd ſi aliqui ex Fratribus prædictis Bachalariatû pro huiusmodi gradu magiſterij aſſequendo, Contra conſtitutiones Apoſtolicas & inſtituta prædicta fuerint adepti, & illius prætextu, libros ſententiarum publicè & actualiter legant, à lectura huiusmodi (ſub pœnis ſupradictis) penitus, & omnino ceſſent: aliàs ab eorû Superioribus, per cœſuram Eccleſiaſticam arceantur, b. ffo. 35. conce. 40.

De gradu Bachalariatus.

- C** Idem Martinus ſtatuit, & decreuit, quòd quicumq; Fratres Ordinis Mi. promoti fuerint ad magiſterij gradum in theologia extra vniuerſitates (ab ipſo Ordine p generalia Capitula) ad hoc ſpecialiter electas, & abſque eo, quòd ante perfecerint debitos curſus ſuos, ac ſententias legerint in vniuerſitatibus approbatis, & actus legitimos, & cætera exercitia ſcolaſtica fecerint, prout legere, & facere tenentur de conſuetudine, vel de iure in huiusmodi ritè magiſtrandi ſcientia, minimè de cætero gaudere poſſint beneficijs, officijs, honoribus, gratijs, priuilegijs, exemptionibus & indulgentijs, tam in dicto ordine, quàm extra, magiſterio in theologia (Apoſtolica vel alia quauis auctoritate) conceſſis, & quibus Magiſtri huiusmodi vti, & gaudere conſueuerunt. Et inſuper ſtatuit, quòd prædicti promoti non ſeruatis modis debitis, non habeantur, nec reputentur pro Magiſtris in theologia, nec ſe pro talibus gerere, & nominare præſumant. Ac etiam mandauit Generali,
- E** & Prouincialibus Miniſtris, Cuſtodibus, & Guardianis, & eorum vices gerentibus, ac generalibus, & prouincialibus Capitulis, & officialibus quibuſcunq; prædicti Ordinis, ſub pœna excommunicationis, quatenus has literas (quantum vnumquèque concernunt) obſeruent & faciant inuolabiliter obſeruari, non obtantibus quibuſcunq; in contrarium facientibus, b. ffo. 39. conce. 43.

De gradu Magiſterij.

Excõicatio.

EUGENIVS IV. prædictas literas Martini V. quoad promotos

motos post ipsarum literarum datam, uoluit inuolabiliter **A** obseruari, & eas auctoritate Apostolica confirmauit, inferendo illas de verbo ab uerbum in suis literis, b. ffo. 39. conce. 43.

5
Magistri.

BONIFACIUS IX. concessit Magistro Generali Ordinis Prædicatorum, ut in Capitulo suo Generali possit promouere unum Fratrem sui Ordinis ad gradum Magisterij, prout posita est supra in dictione Generalis, s. 5.

6
Pro Fratribus
Prædicato.
Particularis
pro Hispania

INNOCENTIUS VIII. statuit, quòd nullus Frater Ordinis Prædicatorum Reformatorum, seu de Obseruantia Prouin- **B** ciæ, aut congregationis Hispaniæ, magisterij, vel aliù quæquã gradum in sacra Theologia (nisi ad illum pro Capitulo dictæ Cõgregationis expositus fuerit) assumere quoquo modo præsumat. Et quòd si qui aliter promoti fuerint, pro non promotis habeantur; & ad huiusmodi gradus inhabiles sint, & esse censeantur, b. ffo. 75. conce. 194.

7
Pro Fratribus
Prædicato-
toribus Par-
ticularibus
pro Hispan.

Idem Innocentius cõcessit Fratribus Ordinis Prædicatorũ, **C** ut, quia propter magnas expensas, quæ in suscipiendis gradibus in uniuersitate Salmantina fiunt, Fratres prædictæ Congregationis gradus huiusmodi ibidem suscipere commodè non possunt, quòd Regens, & in eius absentia Prior domus Sancti Stefani Salmantiniæ dictæ Congregationis, possint cõferre quoscunquẽ gradus Fratribus eiusdem Congregationis, per eandem Congregationem expositis & admissis per Capitulum, vel Magistrum generalem dicti Ordinis, dummodo sic graduandi peregerint cursus suos, b. ffo. 75. conce. 194. **D**

HABITVS FRATRVM, ET MONIALIVM.

1
Ex iure cõ-
muni.

INNOCENTIUS III. firmiter inhiuit, ne quis Monachorum, seu Religiosorũ lineis cami- **I** sjs utatur. Habetur in capitulo cum ad Monasterium, extra de statu Monachorum.

2
Apostatæ.

GREGORIUS IX. prohibuit, ne sub habitu **E** Fratrum Mino. liceat alicui extra obedientiam euagari. Et quòd si qui fortè præsumperint, liceat Generali, & Prouincialibus Ministris, & Custodibus, in Fratres ipsos, donec respuerint, censuram Ecclesiasticam exercere, B. ffo. 201. conce. 94.

3
De habitu
S. Claræ.

Idem Gregorius præcepit Ecclesiarum Prælati, quatenus mulieres deferentes habitum sanctæ Claræ, & cum illo per ciuitates discurrentes (cum requisiti super hoc fuerint) moni- **tione**

A tione præmissa, compellant per censuras Ecclesiasticas ad dimittendum huiusmodi habitum, b. fo. 21. Et ffo. 23. conce. 7.

INNOCENTIUS IV. prohibuit, ut nullas, qui non sit de Religione Fratrum Minorum, habitum dictorum Fratrum, aut ita consimilem, quòd propter eum Frater Minor credi possit, deferre præsumat, absq; mandato speciali Sedis Apostolicæ. Et mandauit Ecclesiarum Prælati, quatenus singuli eorum in suis Ciuitatibus, & Diœcesibus illos, qui præfatum ha-

4
Prohibitio.

B bitum, vel ei consimilem deferre præsumperint, ad deponendum ipsum, cum à Fratribus prædictis fuerint requisiti (monitione præmissa) compellant, B. fo. 19. Et ffo. 103. concessione 216.

CLEMENS IV. inhiuit, ut nullus, siue Religiosus, siue Secularis habitum Fratrum Minorum, aut ita consimilem, quòd propter eum Frater Minor credi possit, deferre valeat, absq; mandato speciali Sedis Apostolicæ. Et, ut dicta inhi-

5
Prohibitio.

C tione maiorem consequatur effectum, statuit, ut ij, qui habitum prædictum, vel ei consimilem deferre præsumperint, ad deponendum ipsum per diœcesanos locorum, cum requisiti fuerint (monitione præmissa) per censuram Ecclesiasticam (appellatione postposita) compellantur, B. fo. 58. Et ffo. 141. concessione 333.

Idem Clemens, & multi alij Summi Pontifices successores eius concesserunt plures Indulgentias morientibus, & sepul-

6
Indulgentiæ

D tis cum habitu Fratrum Minorum, ac etiam osculantibus habitum Ordinis; prout habetur infra, in dictione Indulgentiæ, quoad Seculares, ratione habitus 6. Ac similiter alię Indulgentiæ pertinentes solum ad Fratres, ratione huiusmodi habitus, habentur in dictione Indulgentiæ plenariæ, quoad Fratres, §. 3.

BONIFACIUS VIII. ut periculosa Religiosis vagandi materia subtrahatur, distinctius inhiuit, ne de cætero aliquis, quamcumq; Religionem tacitè, vel expressè professus,

7
Ex iure cõi.

E in scholis, vel alibi temerè habitum Religionis suæ dimittat. Nec accedat ad quæuis Studia literarum, nisi à suo Pralato, cum consilio sui Conuentus, vel maioris partis eiusdem, sibi eundè ad studium licentia primitus sit concessa. Si quis autem horum temerarius violator extiterit, excommunicationis sententiam voluit incurrere, ipso facto. Doctores quoq; siue Magistri, qui Religiosos, habitu suo dimisso, leges, vel physicè audientes, scienter docere, aut in scholis suis præsum-

Studium.

Excõicatio.

pserint

perferint retinere, simili, eo ipso, sint tententia innodati. Habetur in cap. Vt periculosa. Ne Clerici, vel Monachi, lib. 6. **A**

8 **SIXTUS IV.** auctoritate Apostolica perpetuò indulget omnibus, & singulis vtriusq; sexus personis, in habitu Fratrum Minorum sepeliri volentibus, quòd id eis liceat (sine tamen aliquo alterius præiudicio) districtius inhibens Curatis, & Rectoribus Ecclesiarum, sub excommunicationis pœna; quâ (canonica monitione præmissa) contrafacientes incurrant: & à qua per alium, quàm Romanum Pontificem, & in mortis articulo dumtaxat, absolui non possint: ne taliter sepeliri volentibus, quouis modo impedimentum afferant, sed permittant illos patenter ad Ecclesias, & locum sepulturæ, in habitu huiusmodi deferri. Iure parochialium Ecclesiarum, & cuiuslibet alterius, in omnibus semper saluo, b. ffo. 88. conce. 251. **B**

9 **Idem Sixtus** decreuit, vt illi, qui ordinauerint, quòd eorù corpora cum habitu Fratrum Minorum sepeliantur; ne ex illorum corporum delatione, ad alia loca, Ordini, & Fratribus prædictis iniuriæ irrogentur, tales apud Fratres huiusmodi esse sepeliendos, etiam si alibi suam elegerint sepulturam: nisi fiat de licentia, & assensu Fratrum Domus loci, in quo tales decesserint, B. fo. 60. Et ffo. 144. concessione 350. **C**

Collector. Circa hoc vide infra §. vltimo Decretum Leonis in Concilio Lateranensi; quod in foro exteriori saltè debet obseruari.

10 **Idem Sixtus** fecit consimilem Concessionem Fratribus Carmelitis per eadem verba, addendo, quòd contradictores sint excommunicati, B. ffo. 182. concessione 447. **D**

11 **Idem Sixtus** in Bulla aurea statuit, quòd habitus Fratrum Minorum, vel Prædicatorum, non possit dari his, qui cum eo elegerint sepeliri, nisi per Guardianum Domus Ordinis Minorum, aut per Priorem Domus Ordinis Prædicatorum loci, in quo tales decedere contigerit; vel per Superiorem Prælatum dictorum Ordinum; aut cui illi duxerint committendum: & non per alium quauis auctoritate, vel prælatione fungentem, exhiberi debere. Et voluit, quòd prædictum habitum recipientibus declarare teneantur prædicti Prælati, quòd apud eorum Ordinum Ecclesias debent sepeliri, quorum habitum suscipiunt. Ac etiam statuit, quòd illorum sic indutorum cadauera discooperta, nullo pallio, vel tegumento superimposito, cum habitu huiusmodi, ad sepulturam deferri possint. Nò obstante Ordinariorum locorum (etiam sub censuris) prohibitione **E**

Sepultura.

Pro Prædicatoribus, & Mino. infimul.

Pro Carmelitanis.

A bitione, & ordinatione qualibet in contrarium edita, B. fo. 65. Et ff. 149. concessione 364.

ALEXANDER VI. concessit, vt Generalis Fratrum Minorum per semetipsum, & Prouinciales, cum consensu maioris partis Capituli prouincialis, possint Fratres prædicti Ordinis, quos incorregibiles repererint, (tanquam membra putrida) habitu sui Ordinis expoliare, & à se eijcere. Ac etiam possint contra quoscunq; eis forsan auxilium, consilium, vel fauorem, publicè, vel occultè, directè, vel indirectè, aut quouis quæsito colore, supradicti habitus delatione præstantes, etiam cuiuscunq; dignitatis, gradus, ordinis, vel conditionis existant, per censuras Ecclesiasticas, & alia iuris remedia (appellatione postposita) procedere, b. ff. 56. concessione 65.

Circa præfatam Concessionem, oportet notare illa, quæ supra, in dictione Eijcere, post §. 4. posita sunt. Collector

CLEO X. in Concilio Lateranen. statuit, quòd volentes sepeliri in habitu Fratrum, si non sunt personæ in Claustro, seu in eorum domibus degentes, sed in proprijs domibus habitantes, in eorum vltima voluntate sepulturam sibi alibi liberè eligere possint, B. ff. 26. concessione 77. Vide etiam infra, in verbo Sepelire, & Sepulturæ, §. 14. eiusdè Leon. dispositionè quâdo possint intrare Fratres Parochias cū cruce ad leuanda corpora, &c. & habetur in Bulla Const. 17. ipsius Leonis.

ANNOTATIO CORDVBÆ.

D *Vo ad hanc materiam notandum etiam, quòd seculares ludibriosè, seu ignominiosè habitum Religionis approbatæ portantes in ludis, uel lasciujs, peccat mortaliter, & in super incurrunt alias penas ciuiles criminales, & possent grauitè puniri, etiam per Iudices seculares, secundum iura; ut de hoc habetur latius in summistis, præcipuè Siluestrina, tit. habitus §. 5. &c.*

21
De eiectione incorregibilium ab Ordine.
13
Sepultura.
Contra portantes habitum ludibriosè.

E CAPVCCINI ANNOTATIO.

IRC A formam habitus Congreg. Ioannis de Dio, approbatæ à Pio V. in anno 1571. est sciendum, quòd à Sac. Card. Congreg. anno 1588. fuit interpositum Decretum, ut non deberent portare Capuccium acutum, sed rotundum. Ac à Sixto V. eodem anno fuit concessa inuocatio brachij Secularis, cōtra eos: & Greg.

XIV. in hoc anno 1591. renouando Const. Pauli 3. ubi idem quòd 5. num.

num. 3. & 4. præcipiebat, & Const. Pij. IV. ubi nec habitum consimilem Capuccinis omninó alio portari iubetur, & Const. 13. in qua ne Terriarii Cõuentualium nuncupati, habitũ, nisi berrettini coloris, ut à Cappucinis disungerentur, deferrent, inhihetur: fecit constit. in qua sub pænis taxatis à supradictis Pontificibus inhihetur, ut Reformati Cõuentualium non tantũ Cappucium rotundum, & colorem berettinum, uel subcineritium, ut prouisum est, sed etiam mantellum longum ad Conuentualium longitudinem, deferre; & mozzettam latam, & longam, non sub mantello, sed super gestare teneantur, ut à Cappucinis realiter, & uerè distingueretur. Et insuper prohibuit sub eadem excommunicationis sententia, ne ipsi Reformati præsumant recipere Cappucinum aliquẽ, incurrenda, tam à Cappucinis receptis, quàm ab ipsis recipientibus: & hoc etiam determinat de Eremitis, circa habitum, ut latius in ipsamet Bulla est uidere.

De hoc tamen habuerunt gratiã.

De excommunicatione habitum dimittentib.

Circa tamen dimissionem habitus à quocunq; Religioso facta, est sciendũ, quòd in Cap. ut periculosa, in sexto, ne cleric. uel monac. ex cõmunicantur omnes Religiosi temerè habitum suę Religionis dimittentes, et tunc dicentur temerè illum dimittere, cum quis dimittit habitum ad finem uagandi, quia dicitur in tex. ut periculosa Religiosis uagandi materia subtrahatur. Item temerè fit, cum fit ex turpi causa cum scandalo, secundũ Palud. in 4. d. 18. 9. 3. ar. 3. puta cum quis dimittit habitum eundo de nocte ad lupanar, & simile.

Dimittentes habitum suę Religionis, & assumetes alterius Religionis, non incidunt in censurã.

Secus autem esset, quando habitum quis dimitteret non temerè, sed iusta & rationabili aliqua causa, ut notant Doctores: quo casu non esset peccatũ. De dimittentibus autem habitũ suę Religionis, & assumentibus habitum alterius Religionis, sunt opiniones, an ipsi incidant in censuram; Siluest. tenet (quem sequitur Caiet. in summa, et Nauar. in man. c. 27. n. 131.) quòd sic: quia propterea in textu ponitur illud nomen, suę Religionis: aliquando frustra poneretur: sed Gem. tenet oppositum, & ita Consultit Iapus, & ad uerbum, suę Religionis respondet, quòd non obstat, quia una est Religio generaliter sumpta; quoad tria Vota; quãuis Sylu. dicat, quòd, secundũ istum intellectum, satis fuisset dicere, Religionis, absolutè, sine illo nomine suę. sed pro concordãtia pòt dici illud, quòd à simili de Apostasia dicit Caiet. 2. 2. q. 12. art. 1. quòd si quis dimittens habitum suę Religionis cum effectu, & transit ad aliã Religionẽ, approbatam, non incidit. & sic posset sustineri opinio Gem. dummodo cum effectu, statim, sine tẽporis intermissione sub induendo habitum alterius Religionis intret illam Religionẽ; rationaliter tamen secundũ Caiet. In summa, quia si quis habitũ suũ dimittendo non statim intrat sed circũeundo ambulat, ut sic exutus, citius in alia

Reli-

A Religione recipiatur: incidit secundum Rosellam, in uerbo excommunicatione 16. Sed si cum effectu non transit, sed solum portat habitum alterius Religionis extra claustra, incidit: & sic posset sustineri opinio Siluest.

De portantibus autem habitum absconditum, est aduertendū, quod ex uigore Conc. Trid. nemini Regulari potest dari licentia occultè ferendi habitum sue Religionis

Portare habitum absconditum. sess. vlt. de Regu. Cap. 19.

B HÆREDITAS, ET HÆREDES.

C LEMENS IV. concessit, quod Fratres Ordinis Prædicatorum, & Minorum possint liberè succedere in bonis temporalibus, in quibus succederent in seculo existentes; ac bonorum ipsorum possessionem apprehendere, & vendere liberè bona ipsa, eorumq; pretium in utilitatem suam conuertere; prout Prælati dictorum Ordinum melius visum fuerit expedire, B. fo. 64. Et fo. 147. concessione 357.

1
Pro Fratribus Minor. & Prædica.

Huiusmodi Concessio, seu relaxatio non habet locū in Fratribus Mino. Obseruantibus; vt in sequentibus. s. apparebit: præsertim in s. 2. & 4.

Collector.
2
Paupertas.

D CLEMENS V. in declaratione, quæ incipit Exiui de paradiso, super Regulam Fratrum Mino. declarauit, quod huiusmodi Fratres nullatenus sunt capaces successio- nis hæreditatum. Ac etiam, quod non licet eisdem Fratribus, valorè hæreditatum talium, vel tantam earum partem, quasi sub modo, & forma legati, dimitti sibi facere (quod præsumi possit hoc in fraudem fieri) vel sic dimissa recipere. Quin potius ista sic fieri ab ipsis Fratribus, simpliciter prohibuit, B. fo. 14. in tracta. 3. Et ffo. 15. tractatu secundo.

Legata.

E SIXTVS IV. concessit Fratribus Mino. quod hæreditates, quæ eisdem Fratribus (si in seculo forent) ab intestato deferentur, deferantur Ecclesiæ Romanæ, quæ ipsorum Fratrum (quoad hoc) locum tenet. Et quod ipsa Ecclesia Romana, quoad hæreditates, & bona, quæ Ordinem prædictum ingredienti- bus, sub conditione mortis eorum sine filijs, restituere grauari sunt, filiorum locum teneat; sicut tenet Monasteria proprium habentia in communi: si tales Fratres grauari illum ingressi forent. Ac concessit, vt prædicta petere possit Syndicus, Romanæ Ecclesiæ præfato Ordini deputatus, B fo. 63. Et

3
Pro Conu-
tialibus.
Fratribus
Mino.

Bb ffo.

ffo. 146. concessione 356.

Collector.

Huiusmodi concessio non est intelligenda de Fratribus Mino. Obser. ut inferius ab eodem Sixto, & ab alijs Summis Põtificibus declaratur.

4
Pro obser-
uantib⁹ Fra-
trib⁹ Mino.

Idem Sixtus postea declarauit, se fecisse prædictam Concessionem generalem ad importunam nonnullorum instantiam, ac ex certa scientia decreuit, & declarauit, suæ mentis, & intentionis fuisse, & esse, vt prædictæ suę literę, & alię similes, circa successiõnem hæreditatum huiusmodi, ad Fratres de Obseruantia nullatenus extendantur; nec eis, aut illorum alicui, in iudicio, vel extra, quoquo modo suffragentur; nec aliquam vim habeant. Et insuper mandauit prædictis Fratribus de Obseruantia in virtute sanctæ obedientiæ, ne quis eorum Cõcessione huiusmodi vti velle præsumat, quouis prætextu, vel colore: quin immò in puritate suæ Regulæ (sicut eos decet) permaneant, perinde ac si literę prædictę nunquam emanassent, B. ffo. 22. Et ffo. 106. concessione 228.

Paupertas.

5
Pro Fratri-
bus obser-
uantibus ad Cõ-
uentuales
Fratres Mi-

ALEXANDER VI. decreuit, quòd nullus Professor Ordinis Mino. de Obseruantia, si illam egrediatur, & ad Conuentuales eiusdem Ordinis transeat, possit succedere parentibus, propinquis, vel affinibus suis quouis modo, nec aliquo indulto, prædictis Fratribus Conuentualibus ad hoc concessio gaudere valeat. Nec etiam Conuentus aliquis occasione Fratris sic egredientis, ius aliquod in hæreditate, vel quouis alia successione propinquorum acquirere, & consequi possit, b. ffo. 56. concessione 66. Et ffo. 3. concessione 4.

6
Prohibitiõ.

Idem Alexander iterum decreuit, & prohibuit supradicta, scilicet, ne Fratres Obser. transeunt ad Conuentuales, succedere propinquis valeant vllõ modo; prout habetur sub authentico ad literam; sicut in Concessione immediate supraposita, B. ffo. 136. concessione 302.

Collector.

Circa præfatam materiam hæreditatum, est aduertendum, & notandum, quòd, licet Fratres Minores non sint capaces hæreditatum, & relictorum in testamentis, vt patet in Clementina Exiit de paradiso, §. Cum igitur, de verbo. signi. Et per Bar. in l. Ne quicquam, §. ff. de Offic. procõn. Et in l. 1. colum. 4. de lega. primò: Attamen eis consulitur duplici remedio, secundum Doctores. ¶ Primò enim eis consulitur Iudicis officio. Potest namque Iudex ex suo mero officio (nemine etiã ad hoc agente) compellere hæredem, vel illum, qui ad hoc te-

Primum re-
medium.

netur.

- A** netur, ex testamento, vel aliàs, quatenus relicta Monasterio, vel Fratibus Mino. adimpleat, & exsoluat. Hoc tenet speculator, in titulo de instru. edi. §. Nunc verò aliqua. Et Barto. in dicta l. Ne quicquam. Et Ioan. And. in c. Si hæredes, extra de testa. Et est videndus ad hoc Baldus, in l. Nulli, C. de Episcopis, & Clericis. ¶ Sed circa hoc quærendum videtur, quæ potuit esse ratio istius Decisionis; & vnde potuit hoc venire. Respondeo, quòd duplex est ratio huius. ¶ Prima, quia interest rei publicæ, ne sua quis re male vtatur, vt in §. Sed hoc tempore. Insti. De ijs, qui sunt sui, vel alieni iuris. Et ratio etiam istius rationis est, & colligitur à fortiori. Nam, si commodum rei priuatæ prouidetur; vt in l. Si quis, C. de bonis pro scrip. fortius circa voluntates defunctorum prouidendum est. De quo per Andream Barba. in rubrica De testa. colum. 25. Et per glo. in l. Iulianus. ff. de actio. emp. Et arguit bene in hoc casu Barba. in c. Tua nobis, colum. 26. extra, de testa. facit etiã,
- C** quia anima cunctis rebus præferenda est, l. Sancimus, C. de sacrosan. eccle. Et authentica Multò magis, &c. Numerosa est ad hoc iurium sylua. ¶ Secunda ratio est; quia, si ita cautum nõ esset, accideret nonnumquam, quòd pium propositum defunctorum, improba fraudantium calliditate celaretur; vt dicit ille textus notabilis in dicta l. Nulli, C. de Episcopis, & Clericis. Et quia magna est pietas, voluntatem illius adimpleri, qui nec se iuuare, nec iam loqui potest. Quapropter voluntati defunctorum ita consultum iri oportet. Et quoad primũ remedium, quo Fratibus Mino. & alijs pauperibus non valentibus agere in iudicio, subuentum est officio Iudicis. ¶ Deinde autem dicunt Doctores, quòd alterum remedium, quo dictis Fratibus consulitur, est illud, quòd sequitur. Quia cui libet de Populo competit actio, & quilibet de Populo potest agere, vt legata, & relicta ad pias causas; puta Monasterio, Hospitali, Fratibus, Pauperibus, & similibus, adimpleantur
- E** per illum, qui grauat us est à testatore, uel aliàs ad hoc tenetur. Iura sunt de hoc bona, textus in authentica De Ecclesiasticis titulis, §. Si autem, collatione 9. Et tenet Ludouicus Romanus in authentica Simile, C. ad legem falci. Et fuit originale dictum Angeli de Perusio, in dicto §. Sin autem. Ita etiam tenet Bar. in dicta l. Ne quicquam; qui allegat l. Hæreditas, ff. de pe. hære. Et l. Quintus, de annuis legatis. Et est de hoc casus formalis, & in indiuiduo, in dicta l. Nulli, C. de Episc. & cler. in

Quæstio.
Responsio.

Alterum remedium.

Modo ẽ aduertendum qd l. q. 6. fecit testamentorum exequutores ministros fabri cæ S. Petri, modo & forma quo in cons. 95. & 96. habetur

Collector.

fine. Et facit ad hoc dictum Barba. in c. Nos quidem, colum. A
16. De testa. ¶ Prædicta fuerunt practicata in Ciuitate Bar-
bastri Regni Aragonie; vbi ab Vniuersitate eiusdem ciuitatis
fuit cōstitutus Procurator, seu Syndicus ad agendum pro le-
gatis relictis Monasterio Beati Francisci, anno à natiuitate
Domini 1521. quo tempore erat Aduocatus dicti Monasterij
quidam insignis vtriusq; iuris Doctor nomine Leonardus de
sancto Angelo: qui supra scripta fundauit, & exequi fecit.

Nota.

Ex supradictis inferitur, quòd purius facerent hoc modo B
præfati Fratres, quàm procurando, quòd eis vel suis Eccle-
sijs, aut Conuentibus relicta in testamentis, petantur in iudi-
cio per Syndicum deputatum à Sede Apostolica, vtendo con-
cessionibus relaxatiuis, & destructiuis perfectionis voti pau-
pertatis in sua Regula promissi: præsertim cum facilius pos-
sint obtinere huiusmodi relicta in testamentis medio alicuius
deuoti iudicis, qui in hoc potest prouidere ex suo officio; vt
supra probatum est; aut vtendo altero remedio, scilicet, quòd C
Aduocatus Fratrum, vel alius amicus spiritualis petat prædi-
cta in iudicio, non tamen vt Syndicus, sed sicut vnus de popu-
lo: cum etiam hoc fieri possit; sicut supra dictum est.

ANNOTATIO CORDVBÆ.

Voad s. 6. ubi in fine ait Collector, quòd Fratres Mi-
nores purius facerent procurando per aliquem de po-
pulo, nomine populi, quàm per Syndicum nomine Pa-
pæ in iudicio legata sibi facta, &c. Notand. quòd quã- D
uis, propter bonum exemplum secularium, & propter
uitandas alias occasiones ad peccata alia, sit purius sic facere, ut ibi di-
cit Collector; hoc tamen non obstat. potest Syndicus petere nomine Pa-
pæ, &c. & hoc est licitum Fratribus petentibus uti Syndico ad prædi-
cta, & dummodò fiat cum aliis debitis circumstantiis circa hoc; ut de
his latius habetur in expositione Reg. 4. c. q. 16. ibi vid.

CAPVCCINI ANNOTATIO

In. S. 2. & 4.
Fratres hæ-
redes esse
non possunt
nec directè
nec iure si-
deicommissi.

V M ergo clarè constet ex supradictis Privilegijs in s;
2. & 4. ex Fratribus Minoribus Conuentuales tantum,
et nõ eos, qui Regulã, secundũ suã puritatẽ profitentur,
posse hereditatũ, et relictõrũ in testamẽto esse capaces.
est proinde sciendũ, quòd, si ipsi incapaces de facto insti-
tuerẽtur, hæred. ipsa primeret ad coheredẽ, uel substitutũ, si habet; uel
ad ue-

A ad venientes ab intestato; vt comprobatur in l. pr. c. de hæredib. instituendis, & l. 1. §. 1. c. de Caducis tolle. Et hoc non tantum habere locū aiunt communiter expositores Regul. post Clem. Exiui, & Bartholus in Minorica, lib. 1. d. 1. c. 2. & d. 2. cap. 1. in hæreditatibus directè puenientibus, sed etiam iure fidei commissi relictis.

Et ipse Bartholus ibidem asserit, harum hæreditatum estimationē ab adeuntibus hæreditatem, ipsis Fratribus institutis deberi: quoniam in re cauetur, quòd, quando quis non potest capere rem sibi relictā, propter

Estimatio
hæreditatis
non est lici-
ta Fratribus.

B qualitatem personæ suæ absq; suo delicto, tunc tenetur hæres ad estimationem. Vt de legat. 1. l. apud Iulium. §. fin. cum l. seq. et ibi notatis, & de legat. 3. l. fidei commissum. §. si seruo. Idemq; dicendum esse putat, quando Fratres instituerentur hæredes cum Clausula: Quòd si non valet iure Testamenti, valeat iure Codicilli, & omnimodo, quo valere potest. quoniam prædicta verba hoc important de iure, vt institutione irrita, videantur rogati per fideicommissum hi, ad quos hæreditas deuenit, restituere institutis. Vt l. eam, quam c. de fid. com. &

C l. ex Testamento, & ibi notatis, & ff. de Vulgar. & pupil. subst. l. coheredi. §. cum filie. Nisi tamen (inquit ipse Bart.) valor hæreditatum taliū, non sit tantus, nec tanta earum pars, quòd præsumi possit in fraudem esse paupertatis; hoc est, quòd quæritas non sit rata, quòd magis thesaurizationē, quā pro imminentib; necessitatib; provisionē sapiat. Et tunc (cū ipsi Fratres sint omnis iuris, ex uoto, & professione sua incapaces) nō propria auctoritate, sed Syndico potius Romanæ Ecclesiæ, vel Episcopi, estimationem illam repetere; ut hic etiam ipse Collector, ait.

D Sed quibusdam alijs nostræ Reg. professoribus uidetur (& fortè tutius) hanc estimationem Fratribus non deberi; nec per eos, ut debitam, posse recipi; illa Clausula freti in Clem. exiui posita; Fratres successionum, quæ ex natura sui indifferenter ad pecuniam, & etiā ad alia mobilia, & immobilia se extendunt, considerata sui puritate voti, nullatenus sint capaces, & c. Nota illam particulā Nullatenus, & c. si enim Uniuersalium successionum, nullo modo Fratres capaces sunt; ergo nec estimationis earundem. Nam vnus modus percipiendi successionem, est, eius estimationem recipere, arguri. l. si domus. §. constitetur. ff. de legat. 3. Vnde si Fratres talū hæreditatū estimationē recipere nō possunt, nec ergo ad eā dandā tenebūtur hæredes, uel ij, ad quos hæreditas deuenit.

Et quia à Corduba in exposit. 6. cap. nostræ Regul. q. 4. & 5. & ab alijs expositoribus nonnulla alia scitu, digna ad huiusmodi supradictā materiam pertinentia, discutuntur exactè; ideò illarum aliquas resolutiones, ad communē legentium eruditionem, breuiter asserre censui.

Pretium hæ-
reditatis nō
potest a Fra-
tribus acce-
ptari.

Quæritur enim nū possint Fratres institui hæredes cum causa appo-

sitas, quòd pro eorum necessitatibus vendatur, & in eas conuertatur. **A**
 Ad quòd Bart. in Minoric. lib. 1. d. 5. c. 2. respondet, quòd talis dispositio defuncti, licet non teneat, quoad institutionem heredum, & habeatur pro non scripta: cum talium institutionum Fratres, penitus sint incapaces; tenet tamen, & ualidum est testamentum, quoad causam piã ibi appositam, vt scilicet, uendatur, & conuertatur in necessitates Fratrum. Nec obstat, quòd non subest persona, in qua ius, & nomen heredis cadat: cum persona (ut diximus) ipsorũ Fratrum subducatur, & pro non scripta habeatur, & sic testamentum videtur non ualere, & **B**
 pro non scripto esse; sicut quando instituitur hères, qui iam est mortuus. Quoniam in pijs causis sufficit, quòd hereditas ad piã causam relinquatur; ut puta, sic generaliter, pro redemptione captiuorum, pro Ecclesiis construendis, pro alimentis pauperum, & similibus, vt C. de Episcopis & Cler. l. si quis ad declinandam. Constat autem Fratres Minores in summa paupertate esse: ergò ad validitatem Testamenti sufficit, quòd sit apposita pia (scilicet, pro eorum necessitatibus) licet eorum subducatur persona, & pro non scripta habeatur. Nec est verum, **C**
 quòd non subest persona, quæ hereditatem adeat, quia personam representabit Episcopus, uel Respublica, ut dicitur in d. l. si quis ad declinandam. Et pro hoc facit. s. si quis in nomine, Authentica de Ecclesiast. Titu, Vbi si quis instituit heredem aliquem Sanctum, cuius Ecclesia non reperitur in illa ciuitate, nec in eius territorio: dabitur hereditas Ecclesie illius Ciuitatis, vbi testator habet domicilium. Et sic, licet Ecclesia illius Sancti instituti non adsit; testamentum tamen, cum sit ad piã causam, subsistit, & valet; & de necessitate intelligitur facta institutio **D**
 in memoriam, & reuerentiam dicti Sancti, hoc est, vt in honorem ipsius hereditas expendatur, et Episcopus capiat hereditatem.

Opin. Bart.
 singularis.

Respondet
 obiectioni
 Baldi.

Nec obstat videtur, quòd obicit Bald. in Authent. Ingressi de sacros. Eccles. n. 50. Quòd hereditas est ius vniuersale, cuius Minores Fratres in capaces sunt, & sic destructo principali, ipsa, scilicet, heredis institutione, destruitur & accessorium, scilicet, causa adiecta, quòd hereditas vendatur, & conuertatur in necessitates Fratrum. Nam, licet verum sit, quòd testamentum sit nullum, quoad primum caput de **E**
 heredis institutione; cum instituti sint incapaces, ualet tamen Testamentum ex secundo capite, scilicet, quia relicta est hereditas ad piã causam, & ipsa pia causa sustinet vicem heredis: vt iura prædicta probantur.

Nec est uerum, quòd destructo antecedenti, destruat, & consequens, quia hoc esset, quando unum esset ab substantiandum, seu qualificandum alterum: sed in casu, neutrum est ab substantiandum alterum, quando
 si testa-

A si testator, omisso primo capite institutionis hæredis in personam Fratrum, disposuisset de secundo, scilicet, Relinquo hereditatem meam, & vendatur, & conuertatur in necessitates Fratrum Minorum; valida esset dispositio, ut dicitur in d. l. si quis ad declinandam. ergò non est verum, quòd irritò Testamento, quoad institutionem hæredum, sit etiam irritum, quoad venditionem hereditatis conuertenda ad piam causam: quia ex pia causa, quæ sustinet vicem hæredis, validum sit Testamentum: unde concludit ipse Bart. quòd, ubi causa pia est expressa, uoce, vel scripto, vel saltem nutu certo ipsius testatoris (quæ necessario requiritur, ut iura uolunt) sufficit ad validandum testamentum, aliàs inualidum, ex institutione Fratrum. Illo tamen semper intellecto (ut supra dictum est) quòd quantitas non sit tam magna, quòd uideatur in fraudem facta pauperatis, sed quòd tantum sit ad subleuandas Fratrum necessitates presentes, uel imminentes; quia aliàs saperet thesaurizationem.

C Si autem Fratres non instituerentur hæredes, sed alter, qui debeat hereditatem ipsam vendere, & eius pretium in Fratrum necessitates expendere; hoc nullo uidetur iure Fratribus esse prohibitum. Quare licet hoc poterunt acceptare (modo quantitas non sit immoderata) ex quo non succedunt in aliquo iure defuncti.

D Sed cum Fratres Minores, nec institui, vel substitui, nec directè, nec per fidei commiss. hæredes possint, dubitatur, num eorum Ecclesia, vel Altare institui ualeant? Ad quod (licet Barthol. in Minorica lib. 1. d. 4. cap. 1. dicat, quòd sic) respondendo resolutè dicimus cum Bald. in Authent. Ingressi. Et Petro Anchar. in dicta Clem. exini, & Seden. conscientia q. 17. & Corduba in exposit 6. cap. Reg. q. 11. quòd non possint, cū in successione (ut supra dictum est) dominium transseratur pecuniarum, & aliorum honorum in heredem. Et licet Barthol. opinio satis probabilis uideatur; tutius tamen est, pro puriori Regula obseruantia, negatiuam cum prædictis Doctoribus, partem tenere; prout sic nos Capuccini obseruamus.

E Circa autem obseruantiam aliorum Mendicantium, & non Mendicantium ad hanc materiam successioneum spectantem, ad eorum Constitutiones, & Statuta me remitto; cum singulorum illa præ manibus habere minimè potuerim. Illud tamen de iure pro certò habetur, quòd Monachi ad utilitatem Monasterij, singuli de Religione suis parètibus, & agnatis ab intestato, quemadmodum, & alij existentes in seculo possunt succedere. Quinimò non licet eorum parentibus, eos à portione legitima repellere, ut probatur in l. de nobis C. de Episc. & Cler. in C. unico 18. q. 1. & cap. non liceat Parentibus 19. q. 1. Et hoc indubitanter est tenendū de Religione, quæ licet singulis de Religione pro-

Pretia hæreditatis quādo poterunt acceptare Fratres.

Ecclesia seu Cappella Fratrum nō possit institui hæres.

prietatem denegat, eis tamen in communi concedit. Vt in Regula **A**
Cassin. *Carthus.* & aliorū. Sed in illis Religionibus, in quibus ex propria
 Regula interdicitur dominium, & proprietas alicuius rei particularis
 in cōmuni, ut est nostra Religio Minoritana, & diximus supra ex Clem.
 exiui. §. prouidē de verb. signif. communis est opinio, ut inquit Panor.
 in *Cons.* 27. in 2. *Volunt.* quod non admittantur Religiosi, sed ueniunt
 alij succedentes ab intestato, ac si ipsi essent mortui *Argum.* ff. de his, qui
 pro non script. hab. l. in Metallum, & C. de hered. Inst. lib. 1.

Hodie uero per *Prinileg. Nicol. Mare Magn. Ordines Minorum* **B**
Prædicatorum, Eremitarum, & Carmelitarum statuitur, quod licet
 non possint habere bona immobilia, possunt tamen habere fructum bo-
 norum stabilium, ut inquit *Napod. in consuet. Neap. siquis, vel siqua,*
in verbo proximiores. Et Refert *Cassin. in Sūma lib. 3. de Regul. cap. 5.*
n. 34. sed secus est de Fratibus Minoribus, purē Regulam obseruanti-
 bus, ut est iam supra dictum. Et hæc pro huiusmodi materia successio-
 num sufficiant.

D. Iacobus
 de Grassis.

HÆRESIS, ET HÆRETICVS.

1
 Pro terris in
 fidelium.
 Absolutio.

REGORIVS IX. concessit Fratibus Minoribus
 proficiscentibus in terras infidelium, ut eos, qui
 per apostasiam, scisma, vel hæresim, à Christi-
 ani nominis confessione recesserunt, inter Sarra- **D**
 cenos habitantes, absolvere possint, ac reconcili-
 are per gratiam pœnitentiæ salutaris: si ad obedientiam Ec-
 clesiæ Romanæ in humilitatis spiritu uoluerint redire, b. ffo.
 22. concessione 4.

2
 Pro terris in
 fidelium.
 Absolutio.

Idem Gregorius concessit præfatis Fratibus euntibus
 ad terras infidelium, ut eos, qui quomodolibet à fide, uel
 unitate Romanæ Ecclesiæ discederunt, si redire uoluerint,
 & satisfacere, pro commissis, ualeant reconciliare, & ab **E**
 anathematis vinculo (quo tenentur) absolvere, b. ffo. 257.
 concessione 641.

3
 Absolutio.
 quoad Fra-
 tres ac relap-
 sos.

ALEXANDER VI. concessit omnibus, & singu-
 lis Prælati Ordinis Minorum de Obseruantia (scilicet Ge-
 neralibus, Prouincialibus, & Custodibus) plenariam facul-
 tatem, & auctoritatem, ut quoscunque subditos suos (Fra-
 tres, uidelicet, & Moniales Sanctæ Claræ, ac utriusque
 sexus

A sexus Tertiarios) inuenerint in aliquo hæresis, vel apostasia crimine lapsos, ac etiam relapsos, possint eos absoluere, & cum eis dispensare; prout magis latè positum est hoc, supra, in dictione Absolutio ordinaria, quoad Fratres, §. 18. & o. fo. 65. Et ffo. 70. concessione 164.

Aduertendum, quòd supradictus casus est de contentis in processu Bullæ cœnæ Domini; & ideò dicendum est de illo, sicut de alijs similibus, prout habetur supra, in dictione Absolutio ordinaria, quoad Fratres, post §. 13. Collector.

B Reliqua attinentia ad huiusmodi materiam: præsertim circa Inquisitores huius criminis, vide infra, in dictione Inquisitores hæretica prauitatis.

CAPVCCINI ANNOTATIO

C *S* Ed nunc est aduertendum, quòd obstat Bullæ cœnæ Domini, ut supra dixi In verbo Absolutio ordinaria, in Resolutionibus in materia absolutioinum in primo notab. primi capitis. in §. 3.

IEIUNIVM.

D UGENIVS IV. ordinauit, quòd Moniales Sanctæ Clare, ac Tertij Ordinis Sancti Francisci, & aliorum Ordinum Sorores, (scilicet, sub obedientia prædictorum Fratrum existentes) solummodò teneantur ad illa ieiunia, ad quæ Fratres Ordinis Mino. Regulam obseruantes obligati sunt; & eisdem modos seruent in cibis, quadragesimali tempore: exceptis debilibus, & infirmis, b fo. 46. Et ffo. 42. conce. 47.

1
Pro Monialibus S. Clare & Tertiaris.

Idem Eugenius declarauit, quòd artifices laboriosas artes exercentes, & rustici, siue diuites sint, siue pauperes, non teneantur ieiunare sub præcepto peccati mortalis, Et quòd absolui possunt, & induci ad elemosynas, & alia bona facienda, o. fo. 61. Et ffo. 64. conce. 82. Et ffo. 101. conce. 395.

2
Pro Secularibus laboratoribus.

Aduerte, quòd hoc præcipuè intelligendum est de rusticis laboratoribus, qui arant, vel similia opera laboriosa exercēt. Et nota pro Cōfessoribus nimis scrupulosis, in absoluēdis istis.

Collector.

SIXTVS IV. concessit, quòd Fratres Minores non poterent ieiunare bono modo, propter infirmitatem, vel debilitatem, non teneantur, o. fo. 62. Et ffo. 66. concessione 99. Et ffo.

Pro infirmis Fratibus.

ffo. 100. concessione 384.

4
Pro itineran-
tibus Fratri-
bus.

LEO X. concessit, quòd Fratres Mino. Obseruantes itinerantes, possint trāsferre ieiunium diei itinerationis in aliū diem, o. ffo. 93. concessione 286.

5
Pro Fratribus
prædicantibus.

Idem Leo concessit, quòd Fratres Mino. Maximè prædicatores, ac̄tu prædicantes, possint sine scrupulo, & seruato ieiunio, anticipare, seu retardare (iuxta suam consolationem) horas comestionis, & serotinæ collationis, o. ffo. 93. conce. 282.

*Ex Præuilegijs Fratrum Sancti Hieronymi.*6
Pro Fratribus
& domesticis.

SIXTVS IV. concessit, quòd in diebus ieiuniorum, ad quæ Fratres obligantur ex præcepto Ecclesiæ, vel Ordinis Statuto, seu Consuetudine, Priores, iuxta eorum conscientiam; Fratres verò, & domestici, iuxta consilium, & licentiam Priorum, siue Superiorum suorum; cum aliquā infirmitate, vel debilitate grauantur, possint licitè sumere aliquam collationem de pane, & vino, aut fructibus, seu alias, o.

7
Pro Fratribus
& familiaribus.

EUGENIVS IV. concessit, quòd Prior Monasterij dicti Ordinis, seu Vicarius in eius absentia, possit dare licentiam de consilio Medici, vel sine eius consilio, si commodè nõ possit haberi, vt Fratres Religiosi, & Familiars Monasterij presentes, & futuri, infirmi, seu debiles, possint comedere carnes, vel oua, seu alia sanis interdicta in quadragesima, & alijs ieiunijs Ecclesiasticis, sine licentia diocesani. Vel quòd non teneantur ieiunare in prædictis temporibus, etiam sine consilio Medici. Et quòd eandem licentiam possit concedere prædictis Priori, & Vicario, eorum Confessor, o.

ANNOTATIO CORDVBÆ.

Capuccini
annotatio
In additiõ
fo. 10. l. 11.

Uoad s. 1. notand. quòd idem Eug. IV. fo. 28. ff. 112. concessit Cap. gener. facultatem ordinandi, & declarandi, in quibus locis, & prouin. Fratres debeant ieiunia Regula in cibis quadragesimalibus obseruare, & in quibus debeant Patrum consuetudines imitari, uel aliter se habere.

I
Licentia.IMPETRARE LITERAS APOSTOLICAS.
AVLVS II. statuit, quòd nullus Fratrum Mino. impetrare, nec recipere valeat aliquem locum, seu domum, etiam quarumcumque literarum Apostolicarum obtentu; nisi de licentia Generalis, vel Prouincialis illius Prouinciæ, in qua locus, seu domus ipsa consistit; nisi his literis fuerit specialiter

A liter derogatum, B. 10. 10. Et ffo. 24. concessione 103.

SIXTVS IV. districtè inhibuit Fratribus Mino. ne impetrent à Protectore Ordinis aliquas literas, vel aliquid aliud, ultra quàm sua facultas, in Regula Prædictorum Fratrum, cõcessa, se extendit. nec etiam taliter ab alijs impetratis vtantur. Et voluit, quòd, qui contrarium fecerint, puniantur illis pœnis, quibus essent pro grauibus culpis (secundùm Statuta dicti Ordinis) puniendi. Ac, quòd tales sint nihilominus priuati actibus legitimis, & à suis (si quæ habent) suspensi Officijs, ipso factò, B. fo. 53. Et ffo. 137. concessione 303.

T
Protector
Ordinis.

Qualiter nequeant prædicti Fratres impetrare aliquod Indultum Apostolicum, præsertim Exemptionem; sine licentia suorum Superiorum; vide supra in dictione Exempti Fratres, §. 9. & 11.

Collector.

ANNOTATIO CORDVBÆ.

C *Vo ad §. 2. notand. quòd ista suspensio ipso factò, quam hic Six. IV. infligit contra impetrantes literas à Protectore aliter, quàm ipse decernit, iam non ualet secundùm illos, qui tenent, quòd Six. IV. reuocauit omnes obligationes, & pœnas ipso factò contentas in omnibus Statutis, & Declarationibus, etiam Papalibus pro nostro Ordine specialiter editas, ut habetur infra, tit. Statuta Ordinis, §. 1.*

IMPRIMERE LIBROS.

D **LEMENS VII.** quia in Concilio lateranensi prohibitum est, ne imprimantur aliqua scripturæ, nisi prius per loci Ordinarium, & Inquisitorè, visæ, & approbatæ fuerint; Cõcessit Fratribus Mino. Obseruan. licentiam imprimi faciendi, spectantia ad eorum Ordinem, sine dicta Ordinarij, & Inquisitorum reuisione, o.

I
Obstat Cõc.
Trid. sess. 4.
de vñu credit
librorum.

E **CAPVCCINI ANNOTATIO.**

E *ST hic aduertendum, quòd Conc. Trid. sess. 4. de usu & editione librorum sacrorum modum tradens Impressoribus, ait, Nulli liceat imprimere, vel imprimi facere quosuis libros de rebus sacris, sine nomine auctoris, Neque illos in futurum uendere, aut etiam apud se retinere, nisi primum examinati, probatique fuerint ab Ordinario, sub pœna anathematis, & pœcuniæ in canone*

Conc. Trid.

Conci-

Contra.
Regulares.

Concilij nouiss. Lateranensis apposita. A
Et si Regulares fuerint, ultra Examinationem, & approbationem huiusmodi, licentiam quoque à suis superioribus Impetrare teneantur recognitis per eos libris, iuxta formam suarum ordinationum Qui autem scripto eos communicant, vel euulgant, nisi antea examinati, probatiq; fuerint, eisdem pœnis subiaceant, quibus Impressores.

Const. 10.
in bullar.

In Conc. autem Lateranensi supradicto sess. 10. Leo X. in const. inter sollicitudines, ait, statuimus, & ordinamus, quòd de cetero perpetuis futuris temporibus, nullus librum aliquem, seu aliam quamcumq; scripturam, imprimere, seu imprimi facere, presumat: nisi in urbe prius per Vicarium nostrum, & sacri Palatii Magistrum; in alijs uerò ciuitatibus, per Episcopum, vel alium, habentem peritiam scientiæ libri ab eodem Episcopo ad id deputandum, ac Inquisitorem hereticæ prauitatis diligenter examinetur, &c. Qui autem secùs præsumserit, ultra librorum impressorum amissionem, & illorum publicam combustionem, ac centum ducatorum fabricæ basilicæ principis Apostolorum, solutionem, ac anni continui exercitij impressoris suspensionem Excommunicationis sententia innodatus existat. B

Pœna appo-
sita.

Pœna in
Cõstitutio-
nibus Ca-
puccinorũ
apposita.

Et in nostris Constitutionibus, cap. 9. ordinatur, ne aliquis Fratrum audeat imprimere, aut imprimi facere, aut publicare libros, absq; licentia in scriptis habita admodum R. P. Generalis, ultra aliam Ordinarij licentiam, in Conc. Trid. requisitam. Et si quis aliter contraface- re præsumserit, ipso facto sit priuatus omni actu legitimo, ultra penam Concilij Lateranensis. C

Ex quibus omnibus supradictis elicitur primò supradictæ Clementis VII. concessioni obstare Concilium Trid. Ac quoad nos Capuccinos. etiã obstare nostræ Constitutiones. Ad eò, ut si quis ex Minoribus, alijsq; Regularibus absq; eorum Superiorum, et Ordinarij licentia, librum aliquem imprimere, vel imprimi facere præsumserit, absque dubio pœnas supradictas incurrare.

Actus legi-
timi qui di-
cantur.

Secundò, quòd Capuccini, ultra penam Lateranensis Concilij incurrerent in priuationem ipso facto cuiuscumq; actus legitimi: et per actus legitimos intelliguntur ad hoc propositum, regere, prædicare, confessionem, audire: legere, visitare, diffinire, eligere, eligi, accusare, testificari, & ad ordines promoueri, ut Angelica, in uerbo Actus, s. 3. quæ etiam in constit. Farinerii, dicuntur Off. Ordinis: sed per const. Fratrum Minorum de Observantia Romæ impressa anno 1585. per huiusmodi priuationem, non intelligitur priuari ab executione Ordinum, nec testificari in iudicio, nec obligare, nec legere, nec à uoce actiua: sed an confessione secularium. D

- A** Tertio ex eo, quod dicitur supra, in Conc. Trid. Qui autem scripto eos communicant, sacra Congreg. Card. supra Conc. declarauit, ibi etiã comprehendi Lectiones, Annotationes, Disputationes, Conciones, et alia similia, necnon tractatus pertinentes tum ad deuotionem, tum ad quietationem conscientiarum stimularum Fratrum, & cetera huiusmodi, que sibi inuicem communicant Fratres, etiam si concionatores fuerint approbati ab Ordinario. Verum, quia ex huiusmodi declaratione uaria fuit exorta inter Religiosos perturbatio; Ideo eademmet Congreg. ex Relatione Illustrissimi Cardinalis Alciati, declarauit, supradicta esse intelligenda tantum, quando darentur, ut typis mandarentur; prout sic reperitur Authentica Roma in nostro Archiuo.

Congreg.
Cardinal.

IN CARCERARE.

Q Valiter possint, & debeant Fratres Minores delinquentes incarcerari, vide supra in dictione Correctio.

Collector.

INCORREGIBILES FRATRES

- C** INNOCENTIUS IV. prohibuit districtè: ne Fratres Minores, quos Generalis, aut Prouinciales Ministri ab Ordine, pro suis culpis, & demeritis expellere contigerit, presumant predicare, seu Confessiones audire, vel docere, nisi de licentia Sedis Apostolicæ, aut predictorum Ministrorum ad alium transferint Ordinem; prout latius positum est supra, in dictione Eijcere, seu Expellere ab Ordine. §. 1. Et habetur, D. B. fo. 16 Et ffo. 120. conce. 261.

De eiectis
ab Ordine,

ALEXANDER VI. concessit facultatem Generalibus, & Prouincialibus Ordinis Minorum, ut possint Fratres incorregibiles, habitu Ordinis expoliare, & ab Ordine eijcere; prout habetur supra, in dictione Habitus Fratrum. §. 9.

CAPVCCINI ANNOTATIO.

- E** ST aduertendũ, quod cõcessio Maris Magni, ut Prelati, quos indignos iudicauerint, eijcere, et expellere possint ab ordine, In. §. 1. sanè è intelligenda, Quia S. Thom. Colibet vlt. dicit, q. nullus Religiosus, quantumcũq; malus, si nõ vult corrigi, debet expelli, quoniam pena expulsionis, est sicut excommunicatio in Ecclesia. vnde nullus, nisi propter contumaciam, expellendus est, sed est incarcerare sequestrandus, vel alio modo, secundũ ordinationes sup Religiosis puniendus. Plura alia ad hoc pertinentia, vide supra quæ dixi in verbo Eijcere, in verbo Apostata.

In. §. 1.

Finis primæ partis.

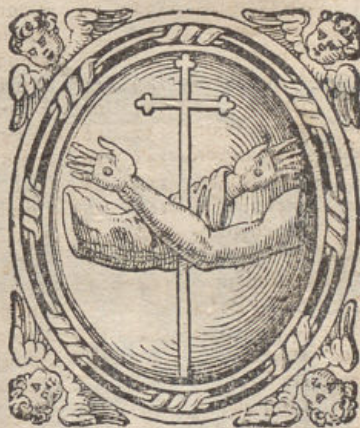
Castigationes errorum, qui incuria contigerunt.
In prima Parte.

<i>Fol. lin.</i>	<i>Errata</i>	<i>Correctio.</i>	<i>Fol. Lin.</i>	<i>Errata</i>	<i>Correctio.</i>
In Episto.			128 16	omissa	emissa
Card. 4	Confessiones	Concessiones	128 in post.	pœna qua	pœna contra
In Episto.			129 3	remp̄s	tempus
ad Lectorē.	17	correspondētī	129 in Ru.	proposito	proposito
		correspondētī		Baptizare	Apostatē ad ordine
5	40	nalde	130 9	promissa	premissa
11	16	sine	131 6	aliam	alia
24	28	Confessione	131 10	Minorum	Minores
25	37	hoc ad	133 14	à qua	aqua
33	36	.§.28.	136 34	carente	carentem
	in po	pro mortuis	140 16	omnis	omnia
	stilla	per nouitiis	143 13	arundem	corundem
34	12	quibuscunq;	149 19	de pœnis	de pœnitent.
35	19	forma	151 in post.	à pacto	à peccato
35	39	comitantur	152 16	Cōcessionib ⁹	Cōfessionib ⁹
42	in Ru.	Abfol. ordin.	155 36	et propter	& prater
46	35	& ait Nauar.	155 38	fortē	nisi fortē
49	1	& reos	164 26	prohibitum	pro libitum
52	1	Imperator	179 37	& causa	ex causa
51	in po	ex primis cō-	183 33	Curię	curię
	stilla	cessa fuere	184 2	iste versus 2.	
62	24	viderent, & scirent episcopus curato.	206 18	eique illud	eisque illud
		aut secul.	19	administrare	administrari
66	9	Ordines	25	obst.	obstat
66	10	ne pcedatur	209 10	amplectādā	amplectendā
70	3	teneat	218 19	pertinet	pertinent
76	15	Conc. Triē.	225 31	aliquibus	aliquibus
80	14	Conc. Later.	225 31	prohibitū sit	prohib. sit
80	37	voluisse cōpr.	247 7	consecrare	conseruare
81	7	reuerendus	248 27	Religionis	Religionis
96	26	Papæ		dictis	dictis
96	40	electis	250 3	probabūtur	prolabuntur
99	22	distinctio	250 39	Ludouicos	Ludouicus
99	34	et equo	251 34	clausuram	Clausulam
101	36	quorūcunq;	251 35	nō obstalib ⁹	nō obstātib ⁹
105	8	loquuntur.		quamuis	quamuis
105	26	Cōcessiones	263 28	formam	forum
110	in Ru.	Accedere ad	298 35	Pastoralis	expōsic Past.
111		Monast.	310 7	Fratris	Frates
116	33	excōmunic.	318 1	Distinctio ma	Totum est su
118	19	vicariū	319 1	terię, vīq; ad	perfluum.
118	20	purificatur		Annor. Cord.	
118	28	electos			
127	14	obligetur, & ideo de oblig.			

SERIES CARTARVM.

† †† ††† †††† ABCDEFGHIKLMNOPQRS
TVXYZ AA BB

Omnes sunt Quaterniones.

Imprimatur. Ardycinus Biandra Vic. Gen. Neap.

M. Cherub. Veroneñ. Theol. Archiep. Neap. vidit.

NEAPOLI,

*Apud Io. Iacobum Carlinum, & Antonium
Pacem. M. D. XCV.*

SERIES CARTARVM

IN HOC LIBRO ABCEDEBILITER NOTATA
SUNT ALIÆ

Omnes hinc sequuntur

... ..

M. Christoph. Neeser. Theol. Archid. Neap. editio

NEAPOLIS

apud Jo. Jacobum Carlum, ex-hereditaria

Typogr. M. D. C. C. C.

